سوہنگ مہاراج شیر سنگھ دِشنوں بھگوان دی جے

نِہکلنک ہرِ شبد بھنڈار

اُنیسواں بھاگ

تتکرا

۷ مگھّر شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار دھیِر پُر دِلّی -۹ ۱

۱۵ مگھّر شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دور دھیِرپُر دِلّی-۹ ۸

۲۱ مگھّر شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۱۰

پہلی پوہ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۱۲

۷ پوہ شہنشاہی سمت ا سُرندر سِنگھ دے ِگرہ بھُلر امرتسر ۲۳

۷ پوہ شہنشاہی سمت ا چرن سِنگھ دے ِگرہ ماناوالا ۲۵

۷ پوہ شہنشاہی سمت ا منگل سِنگھ دے ِگرہ سارنگڑا امرتسر ۲۶

۷ پوہ شہنشاہی سمت ا اوتار سِنگھ، ہزارا سِنگھ دے ِگرہ کانوُکے ۳۰

۸ پوہ شہنشاہی سمت ا نرَین سِنگھ دے ِگرہ گُمانپُرا امرتسر ۳۱

۹ پوہ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۳۶

۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ا کھوُن کیَمپ جموں ۴۰

۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ا کھوُن کیَمپ جموں ۴۹

۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ا دیوا سِنگھ دے ِگرہ منوَال کیَمپ جموں ۵۴

۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ا پھُمن سِنگھ دے ِگرہ منوَال کیَمپ جموں ۵۴

۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ا بچن سِنگھ دے ِگرہ منوَال کیمَپ جموں ۵۶

۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ا جھجر کوٹلی کیمَپ جموں ۵۷

۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ا پرکاش چند دے ِگرہ جموں ۵۹

۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ا بِبی رام کوَر دے ِگرہ جموں ۶۲

۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ا چیلا سِنگھ دے گھر جموں ۶۴

۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ا امرو دیوی دے ِگرہ جموں ۶۵

۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ا سیوا رام، دوَلت رام جموں مارکیٹ ۷۲

۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ا صوبیدار سوَرن سِنگھ ۷۵

۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ا بِشن سِنگھ دے ِگرہ، کُلدیپ کوَر، امرجیِت کوَر دے سگن سمیں گُڑ گاؤں ۸۲

۲۶ پوہ شہنشاہی سنگت ا ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۸۹

۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۹۸

۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۱۳۳

۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۱۴۶

۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر۱۵۱

پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۱۵۴

۲ ماگھ شہنشاہی سمت ا شنگارا سِنگھ کھیڑا امرتسر ۱۸۹

۴ ماگھ شہنشاہی سمت ا گیانی گُرمُکھ سِنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا ۱۹۴

۵ ماگھ شہنشاہی سمت ا پال سِنگھ لانگری دے گھر بھلائی پُر ڈوگراں ۲۰۳

۵ ماگھ شہنشاہی سمت ا ڈاکٹر٠ پال سِنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگراں ۲۰۵

۵ ماگھ شہنشاہی سمت ا سروُپ سِنگھ دے نوِت منگوُپُر کپوُرتھلا ۲۱۰

۶ ماگھ شہنشاہی سنت ا صوبیدار مسّا سِنگھ دے نوِت کوٹلی تھان جالندھر ۲۲۰

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ا سردوُل سِنگھ دے گِرہ بل سچندر امرتسر ۲۳۰

۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ا جرنیل سِنگھ دے گِرہ مالوا سنگت شاہ والا فِروزپُر ۲۳۷

۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ا کرنیل سِنگھ دے گِرہ شاہ والا فِروزپُر ۲۴۲

۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ا گُرداس سِنگھ دے گِرہ شاہ والا فِروزپُر ۲۴۳

۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ا جگیِر سِنگھ دے گِرہ شاہ والا فِروزپُر ۲۴۵

۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ا اجیِت سِنگھ دے گِرہ شاہ والا فِروزپُر ۲۴۶

۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ا کرتار سِنگھ دے گِرہ شاہ والا فِروزپُر ۲۴۶

۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ا کرنیل سِنگھ دے گِرہ شاہ والا فِروزپُر ۲۴۷

۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ا نچھتر سِنگھ دے گِرہ شاہ والا فِروزپُر ۲۴۸

۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سوبھا سِنگھ دے ِگرہ ولور فِروزپُر ۲۴۹
۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سادھو سِنگھ دے ِگرہ بستی تیغا سِنگھ فِروزپُر ۲۵۰
۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کپوُر سِنگھ دے ِگرہ گُلابی باغ موگا ۲۵۵
۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کلّا امرتسر ۲۶۱
۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ ہری سِنگھ دے ِگرہ کلّا امرتسر ۲۸۱
۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سرمُکھ سِنگھ، گُرمُکھ سِنگھ دے ِگرہ کلّا امرتسر ۲۸۶
۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کرنیل سِنگھ دے ِگرہ نوُرنگاباد امرتسر ۲۹۱
۲۵ ماگھ شہنشاہیا سمت ۱ نراین سِنگھ دے ِگرہ کنگ امرتسر ۲۹۳
۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ گُرنام سِنگھ دے ِگرہ کنگ امرتسر ۲۹۵
۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کُندن سِنگھ دے ِگرہ مال چک امرتسر ۲۹۶
۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ رادھا سوامی پرتاپ سِنگھ دے نال ترن تارن امرتسر ۲۹۸
۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ دیِدار سِنگھ دے گھر شفی پُر امرتسر ۲۹۹
۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ دلیِپ سِنگھ دے گھر جنڈیالا گُرو امرتسر ۳۰۱
پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووُال امرتسر ۳۰۴
۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووُال امرتسر ۳۱۱

۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ا بلوَنت سِنگھ دے گِرہ تلونڈی جلیکھاں فِروزپُر ۳۱۳

۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ا سردارا سِنگھ دے گِرہ مناوا فِروزپُر ۳۱۵

۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا پوُرن سِنگھ دے گِرہ مناوا فِروزپُر ۳۲۱

۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا گُربچن سِنگھ دے گِرہ سدّا سِنگھ والا فِروزپُر ۳۲۲

۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا جورا سِنگھ دے گِرہ سدّا سِنگھ والا فِروزپُر ۳۲۳

۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا گُردیال سِنگھ دے گِرہ سدّا سِنگھ والا فِروزپُر ۳۲۵

۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا پنجاب کوَر دے گِرہ سدّا سِنگھ والا فِروزپُر ۳۲۷

۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا سیتل سِنگھ دے گِرہ ڈگروُ فِروزپُر ۳۲۹

۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا دھنّا سِنگھ دے گِرہ ڈگروُ فِروزپُر ۳۳۱

۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا میلا سِنگھ دے گِرہ ڈگروُ فِروزپُر ۳۳۲

۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ا سُریَن سِنگھ دے گِرہ نِدھاں والا فِروزپُر ۳۳۲

۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا حظوُرا سِنگھ دے گِرہ سوسن فِروزپُر ۳۳۳

۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا نند سِنگھ دے گھر تھمن والا فِروزپُر ۳۳۴

۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا سمپوُرن سِنگھ دے گِرہ پھروزشاہ فِروزپُر ۳۳۷

۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا سُندر سِنگھ دے گِرہ پھروزشاہ فِروزپُر ۳۳۹

۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا امر سِنگھ دے گِرہ پھروزشاہ فِروزپُر ۳۴۰

۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا پریتم سِنگھ دے گھر پھروزشاہ فِروزپُر ۳۴۱

۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا جگتار سِنگھ دے گِرہ پھروزشاہ فِروزپُر ۳۴۲

۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا آتما سِنگھ تیجا سِنگھ دے گِرہ پھروزشاہ فِروزپُر ۳۴۳

۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا جگیِر سِنگھ دے گِرہ پھروزشاہ فِروزپُر ۳۴۴

۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ا ارجن سِنگھ دے گِرہ بستی خلیِل فِروزپُر ۳۴۵

۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ا ہری سِنگھ دے گِرہ بستی خلیِل فِروزپُر ۳۴۷

۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ا دھرم سِنگھ دے گِرہ بستی دریا فِروزپُر ۳۴۸

۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ا سُرجن سِنگھ دے گِرہ فِروزپُر شہر فِروزپُر ۳۵۰

۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ا تارا سِنگھ دے گِرہ فِروزپُر چھاؤنی فِروزپُر ۳۵۲

۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ا صوبیدار رام سِنگھ دے گِرہ گوال ٹولی فِروزپُر ۳۵۴

۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ا سُکھن سِنگھ دے گِرہ مونگلا فِروزپُر ۳۵۵

۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ا گُردیپ سِنگھ دے گِرہ توت فِروزپُر ۳۵۷

۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ا حظوُرا سِنگھ دے گِرہ گولے والا فِروزپُر ۳۶۱

۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ا کِرپال سِنگھ دے گِرہ گولے والا فِروزپُر ۳۶۳

۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ا گُردیپ سِنگھ دے ِگرہ گولے والا فِروزپُر ۳۶۵
۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ا راج سِنگھ عجیب سِنگھ اقبال سِنگھ دے ِگرہ ڈوگر بستی فریدِکوٹ ۳۶۶
۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ا تیجا سِنگھ دے ِگرہ صادق فِروزپُر ۳۶۸
۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ا امر سِنگھ دے ِگرہ مان سِنگھ والا فِروزپُر ۳۷۱
۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ا اِندر سِنگھ دے ِگرہ کوٹکپُورا فِروزپُر ۳۷۵
۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ا چرن داس دے ِگرہ کوٹکپُورا فِروزپُر ۳۷۷
۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ا گُلزار سِنگھ دے ِگرہ ساہو کے فِروزپُر ۳۷۷
۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ا چنن سِنگھ دے گھر واِندر ۳۷۹
۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ا بھاگ سِنگھ دے ِگرہ دبڑی خانا بٹھِنڈہ ۳۸۲
۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ا ہرچند سِنگھ دے ِگرہ ہررائے پُر بٹھِنڈہ ۳۸۵
۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ا جگیِر داس دے ِگرہ خیالی والا بٹھِنڈہ ۳۸۶
۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ا بختاور سِنگھ دے ِگرہ خیالی والا بٹھِنڈہ ۳۸۸
۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ا مُکند سِنگھ دے ِگرہ مرھاج بٹھِنڈہ ۳۸۹
۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ا بدھاوا سِنگھ دے ِگرہ مرھاج بٹھِنڈہ ۳۹۴
۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ا لابھ سِنگھ دے ِگرہ چک فتح سِنگھ بٹھِنڈہ ۳۹۸

۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ا ہرچرن سِنگھ دے ِگرہ بٹھِنڈہ ۳۹۹
۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ا بُگر سِنگھ دے ِگرہ برگاڑی بٹھِنڈہ ۴۰۰
۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ا سُہاوا سِنگھ دے ِگرہ پنج گرائیاں بٹھِنڈہ ۴۰۳
۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ا بِشن سِنگھ دے ِگرہ پنج گرائیاں بٹھِنڈہ ۴۱۰
۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ا بھگت سِنگھ دے ِگرہ پنج گرائیاں بٹھِنڈہ ۴۱۲
۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ا پریتم سِنگھ دے ِگرہ سمال سر فِروزپُر ۴۱۳
۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ا ناظر سِنگھ دے ِگرہ ماڑی مُستیھا فِروزپُر ۴۱۶
۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ا جگیِر سِنگھ، اِیشور سِنگھ، گُردیال کوَر دے ِگرہ ماڑی مُستیھا فِروزپُر ۴۱۸
۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ا بھاگ سِنگھ دے ِگرہ ماڑی مُستیھا فِروزپُر ۴۲۰
۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ا نرائن سِنگھ دے ِگرہ ِہال سِنگھ والا فِروزپُر ۴۲۲
۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ا سنت کوَر دے ِگرہ ِہال سِنگھ والا فِروزپُر ۴۲۵
۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ا تارا سِنگھ دے ِگرہ گازیِانا فِروزپُر ۴۰۳ ۴۲۷
۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ا جسوَنت سِنگھ دے ِگرہ راجیانا فِروزپُر ۴۳۰
۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ا سادھو سِنگھ، باوا سِنگھ دے ِگرہ روڈے فِروزپُر ۴۳۲
۲۴ پھّگن شہنشاہی سمت ا سوَداگر سِنگھ دے ِگرہ پِنڈ ناتھے والا ضِلع فِروزپُر ۴۳۵

۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ا کرتار کوَر، بلجیت کوَر دے نوِت ناتھیوالا فِروزپُر ۴۳۷

۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ا اِندر سِنگھ دے ِگرہ ناتھیوالا فِروزپُر ۴۳۹

۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ا مہِندر سِنگھ دے ِگرہ ناتھیوالا فِروزپُر ۴۴۰

۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ا پریتِم سِنگھ دے ِگرہ ناتھیوالا فِروزپُر ۴۴۲

۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ا بلوَنت سِنگھ دے ِگرہ ناتھیوالا فِروزپُر ۴۴۳

۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ا جوگِندر سِنگھ، مہِندر سِنگھ دے ِگرہ ناتھیوالا فِروزپُر ۴۴۴

۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ا پوُرن سِنگھ دے ِگرہ ناتھیوالا فِروزپُر ۴۴۴

۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ا گُلزار سِنگھ دے ِگرہ ناتھیوالا فِروزپُر ۴۴۵

۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ا بوُڑ سِنگھ دے ِگرہ ناتھیوالا فِروزپُر ۴۴۷

۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ا کرتار سِنگھ دے ِگرہ چڑک فِروزپُر ۴۴۸

۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ا مہِندر سِنگھ دے ِگرہ چڑک فِروزپُر ۴۵۱

۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ا گُردیال سِنگھ دے ِگرہ رامو والا فِروزپُر ۴۵۲

۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ا مادھو سِنگھ دے ِگرہ رامو والا فِروزپُر ۴۵۵

۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ا دلیِپ سِنگھ دے ِگرہ بدنی فِروزپُر ۴۵۶

۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ا کپوُر سِنگھ دے ِگرہ موگا فِروزپُر ۴۵۹

۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ا اجمیر سِنگھ دے گِرہ موگا فِروزپُر ۴۶۱
۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ا سُرجیت کوَر دے گِرہ مناوا فِروزپُر ۴۶۱
۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ا سوندر کوَر دے گِرہ دنے والا فِروزپُر ۴۶۲
۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ا کیہر سِنگھ دے گِرہ رجی آنا فِروزپُر ۴۶۳
۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ا مل سِنگھ دے گِرہ رجی آنا فِروزپُر ۴۶۴
۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ا اِندر سِنگھ دے گِرہ قادر والا فِروزپُر ۴۶۵
۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ا سوہن سِنگھ دے گِرہ مُنڈی جمال فِروزپُر ۴۶۶
۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ا بغیچا سِنگھ دے گِرہ مُنڈی جمال فِروزپُر ۴۶۷
۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ا کرتار سِنگھ دے گِرہ مُنڈی جمال فِروزپُر ۴۶۸
۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ا سوہن سِنگھ دے گِرہ ترن تارن امرتسر ۴۶۹
۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ا ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۴۷۱
پہلی چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۴۷۲
سُرجیت سِنگھ دی شادی واسطے بینتی ۴۹۰
۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار کَنگج وے کیَمپ دھیرپُر دِلّی ۴۹۳
رات ساڈھے نوں وجے ۵۰۳

۷ چیت شہنشاہی سمت ۲ بھگت سِنگھ دے گِرہ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۱۳

۸ چیت شہنشاہی سمت ۲ جگِندر سِنگھ دے گِرہ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۱۴

۸ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہردِت سِنگھ دے گِرہ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۱۶

۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ جسونت سِنگھ دے گِرہ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۱۷

۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ پریتم سِنگھ دے گِرہ زاتری مدھ پردیش ۵۱۸

۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ سوِندر سِنگھ دے گھر اِٹارسی مدھ پردیش ۵۱۹

۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ کرِشنا کانت توِاری دے گھر اِٹارسی مدھ پردیش ۵۲۰

۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ مہِندر سِنگھ اوَرنگا باد والے دے نوِت اِٹارسی مدھ پردیش ۵۲۱

۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ شنگارا سِنگھ بمبئ والے دے نوِت اِٹارسی مدھ پردیش ۵۲۲

۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ سدن مل، کوڑا مل دے گِرہ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۲۳

۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ ٹوپن رام دے گِرہ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۲۴

۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ سنت سِنگھ دے گِرہ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۲۵

۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ منگل سِنگھ دے گِرہ بھوپال مدھ پردیش ۵۲۶

۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ گُرنام سِنگھ دے گِرہ بھوپال مدھ پردیش ۵۲۷

۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ کِشن چند نارنگ دے نال نِرنکاری سٹور کواپریٹِو دِلّی ۵۲۸

۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سِنگھ دے گِرہ رُڑکا کلاّں جالندھر ۵۲۹

۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن سِنگھ دے گِرہ دھیرپُر دِلّی ۵۳۰

۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن سِنگھ دے گِرہ دھیرپُر دِلّی ۵۳۱

۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ گُردرشن کوَر سُکھوَنت کوَر محلہ جٹّ پُرا کپوُرتھلا ۵۳۳

۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ گُربچن سِنگھ دے گِرہ احمدپُر کپوُرتھلا ۵۳۴

۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ گُرمُکھ سِنگھ دے گِرہ احمدپُر کپوُرتھلا ۵۳۵

۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ پھُمن سِنگھ دے گِرہ احمدپُر کپوُرتھلا ۵۳۶

۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ گُربچن کوَر دے گِرہ احمدپُر کپوُرتھلا ۵۳۷

۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ اجیت سِنگھ دے گِرہ احمدپُر کپوُرتھلا ۵۳۸

۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سِنگھ دے گِرہ احمدپُر کپوُرتھلا ۵۴۰

۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ جوگِندر سِنگھ دے گِرہ احمدپُر کپوُرتھلا ۵۴۱

۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ شوُرت سِنگھ دے گِرہ ڈالا کپوُرتھلا ۵۴۲

۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ مکھّن سِنگھ دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۴۴

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ گنڈھا سِنگھ دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۴۷

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن کوَر دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۴۸

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ دلیپ سِنگھ دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۴۹

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بلاکا سِنگھ، آسا سِنگھ دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۵۰

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ پیارا سِنگھ دے گِرہ بابو پُر گُرداس پُر ۵۵۱

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ رویل کوَر دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۵۲

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سِنگھ دے گِرہ بابو پُر گُرداس پُر ۵۵۳

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ سمپوُرن کوَر دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۵۵

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ کرتار کوَر دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۵۶

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیدار سِنگھ دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۵۸

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سِنگھ دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۶۰

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ سنت سِنگھ دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۶۰

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ مُنشہ سِنگھ دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۶۱

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سِنگھ دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۶۲

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بخشیِش سِنگھ دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۶۳

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سِنگھ دے گِرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۶۳

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیِبی ویِرو دے گھر بابوُپُر گُرداس پُر ۵۶۶

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہرنام کوَر دے ِگرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۶۷

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ وِرسا سِنگھ دے ِگرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۶۷

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ورکھا سِنگھ دے ِگرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۶۸

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ مُنسا سِنگھ، میلہ سِنگھ دے ِگرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۶۸

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بِبی سوَرنی دے ِگرہ بابوُپُر گُرداس پُر ۵۶۹

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بِبی لاجی دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۶۹

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بِبی بسی دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۷۰

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بِبی دھیانو دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر۵۷۲

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ اچھر سِنگھ دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۷۲

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ سروُپ سِنگھ دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۷۳

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ سانجھی رام دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۷۴

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سِنگھ دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۷۴

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ گنڈا سِنگھ دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۷۵

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بنتا سِنگھ دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۷۵

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۷۵

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بِبی دھنی دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۷۶
۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ باوا رام دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۷۶
۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ پُورن سِنگھ دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۷۷
۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بِبی چنّوں دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۷۷
۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ وکِیل سِنگھ دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۷۸
۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بچن سِنگھ دے ِگرہ سِمل سکوَر گُرداس پُر ۵۷۸
۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سِنگھ دے ِگرہ کٹھیالی گُرداس پُر ۵۸۰
۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بِبی بچنی دے ِگرہ کانا کونٹا گُرداس پُر ۵۸۱
۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ کِشن سِنگھ، بِبی پُورو دے ِگرہ الڑ پِنڈی گُرداس پُر ۵۸۱
۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سِنگھ دے ِگرہ انتور گُرداس پُر ۵۸۳
۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بِبی چِھندو دے ِگرہ مدھے پُر گُرداس پُر ۵۸۵
۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بِبی چنو دے گھر خوشی پُر گُرداس پُر ۵۸۶
۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بِبی کرتاری دے ِگرہ درانگلا گُرداس پُر ۵۸۸
۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بِبی ویرو دے ِگرہ درانگلا گُرداس پُر ۵۹۰
۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بوُڑ سِنگھ دے ِگرہ وزیرِ پُر گُرداس پُر ۵۹۰

۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ مہِندر کوَر دے ِگرہ وزیرِپُر گُرداس پُر ۵۹۲
۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ سلوِندر کوَر دے ِگرہ جیون چک گُرداس پُر ۵۹۲
۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ گُربخش سِنگھ دے ِگرہ نوشیہرا گُرداس پُر ۵۹۳
۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ مُنشہ سِنگھ دے ِگرہ اوگرا گُرداس پُر ۵۹۳
۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ ترلوک سِنگھ دے ِگرہ اوگرا گُرداس پُر ۵۹۵
۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ سوَرن سِنگھ دے ِگرہ اوگرا گُرداس پُر ۵۹۵
۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیال سِنگھ دے ِگرہ اوگرا گُرداس پُر ۵۹۶
۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ چنّن کوَر دے ِگرہ اوگرا گُرداس پُر ۵۹۷
۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ عطر سِنگھ دے ِگرہ اوگرا گُرداس پُر ۵۹۷
۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ چتر سِنگھ دے ِگرہ اوگرا گُرداس پُر ۵۹۸
۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ اُجاگر سِنگھ دے ِگرہ چوبے گُرداس پُر ۵۹۹
۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ اُجاگر سِنگھ دے ِگرہ ممیاں گُرداس پُر ۶۰۰
۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ لکھا سِنگھ دے ِگرہ اوگرا گُرداس پُر ۶۰۱
۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیوراج دے ِگرہ بھیم پُرا گُرداس پُر ۶۰۲
۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ لال سِنگھ دے ِگرہ گُجرات گُرداس پُر ۶۰۴

۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ بِبی مہنتی دے ِگرہ گُجرات گُرداسپُر ۶۰۵
۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ کوشلیا دیوی دے ِگرہ گُجرات گُرداس پُر ۶۰۶
۲۵ چیت شہنشاہی سمنت ۲ کنس راج دے ِگرہ گُجرات گُرداس پُر ۶۰۷
۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ جیت سِنگھ دے ِگرہ کتووال گُرداس پُر ۶۰۸
۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ گُرچرن سِنگھ دے ِگرہ کتووال گُرداس پُر ۶۰۹
۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ جسوَنت سِنگھ دے ِگرہ نواں گُرداس پُر ۶۱۱
۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ بِبی گیانو دے ِگرہ نواں گُرداس پُر ۶۱۳
۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ بِبی دُرگی دے ِگرہ نواں گُرداس پُر ۶۱۳
۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ تیج کوَر دے ِگرہ نواں گُرداس پُر ۶۱۳
۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سِنگھ دے ِگرہ نواں گُرداس پُر ۶۱۴
۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ تارا سِنگھ دے ِگرہ نوا گُرداس پُر ۶۱۵
۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن سِنگھ دے ِگرہ نیا شالہ گُرداس پُر ۶۱۵
پہلی وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۶۱۹
۲ وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن سِنگھ دے ِگرہ بٹھِنڈہ ۶۲۸
۴ وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ مہنگا سِنگھ دے ِگرہ ہری پُر جالندھر ۶۲۹

۵ وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ پرگٹ سِنگھ دے گِرہ ہر بھگت دوار دھیر پُر دِلّی ۶۳۱

۵ وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ رتن سِنگھ نور پُر (جالندھر) نواسی دے پرساد کراؤن تے، ہر بھگت دوار دِلّی ۶۳۲

۶ وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ ترلوک سِنگھ سنام نواسی دے پرساد کراؤن تے، ہر بھگت دوار دِلّی ۶۳۴

۶ وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ لچھمن سِنگھ دے گِرہ ہر بھگت دوار دِلّی ۶۳۵

۷ وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ ارجن سِنگھ دے گِرہ بلوچ پُرا کرنال ۶۳۷

۱۳ وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۶۳۷

۲۱ وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ اِندرجیت سِنگھ، اجمیر سِنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا ۶۳۹

۲۳ وِساکھ شہنشاہی سمت ۲ اودھم سِنگھ دے گِرہ جلالا باد امرتسر ۶۴۲

پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۶۴۳

۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۶۵۵

۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنگت دے نوِت بابوُ پُرا گُرداس پُر ۶۵۹

۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چیلا سِنگھ دے گِرہ وزارت روڈ جموں ۶۶۱

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ امرو دیوی دے گِرہ وزارت روڈ جموں ۶۶۲

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سدھرو دیوی دوانا جموں ۶۶۴

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کیسری دیوی ستواری ریلوے لائن جموں ۶۶۴

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بِبی بنتی دیوی وزارت روڈ جموں ٦٦٥

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ امرو دیوی وزارت روڈ جموں ٥٦٦

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ باج سِنگھ دے گِرہ مٹوُ جموں ٥٦٧

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش چند وزارت روڈ جموں ٥٦٨

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بِبی رام کوَر دے گِرہ وزارت روڈ جموں ٦٦٩

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ صوبیدار تیج بھان دے گِرہ شیخ سر جموں ٦٧١

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راج سِنگھ دے گِرہ (مرھاج گُرداس پُر والا) جموں ٦٧٤

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کیسر سِنگھ دے گِرہ جھماں جموں ٦٧٥

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جیون سِنگھ دے گِرہ موئل جموں ٦٧٦

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بسنتی دیوی دے گھر امبا رائے جموں ٦٧٧

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ایشر سِنگھ کے گِرہ دڑ جموں ٦٧٧

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سِنگھ دے گِرہ دڑ جموں ٦٧٩

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش سِنگھ دے گھر دڑ جموں ٦٨٠

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جھنڈوُ رام دے گِرہ جیوڑیاں جموں ٦٨١

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شِو دے گِرہ جیوڑیاں جموں ٦٨٢

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھولا رام دے ۔گرہ جیوڑیاں جموں ۶۸۳

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرمو دیوی دے ۔گرہ کرنگیل جموں ۶۸۳

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بِبی لِیلا دیوی کر نمیال جموں ۶۸۳

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چیف اِنجینئر آر۰ ایل۰ شرما کرن نگر جموں ۶۸۵

۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پدمنی دے ۔گرہ کالی جنی جموں ۶۸۸

۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرم چند دے ۔گرہ جموں ۶۹۰

۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لال چند دے گھر وزارت روڈ جموں ۶۹۱

۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشِو دیوی دے ۔گرہ جموں جموں ۶۹۲

۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سِنگھ دے ۔گرہ کلوئے جموں ۶۹۲

۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرِیتم سِنگھ دے گھر کلوئے جموں ۶۹۵

۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رنِیا رام دے گھر کلوئے جموں ۶۹۵

۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رنِیا رام دے ۔گرہ بدی پُر جموں ۶۹۶

۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چنو دیوی دے ۔گرہ بدی پُر جموں ۶۹۷

۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گُرنام سِنگھ دے ۔گرہ سیڑ جموں ۶۹۹

۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردارا سِنگھ دے ۔گرہ سیڑ جموں ۷۰۰

۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جوگِندر سِنگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۷۰۲

۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مائی لچھمی دے گِرہ سیڑ جموں ۷۰۲

۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مان کوَر دے گھر سیڑ جموں ۷۰۴

۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مایا دیوی دے گِرہ مگووالی جموں ۷۰۵

۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی شاہنی دے گِرہ چکّ ماجرہ جموں ۷۰۷

۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گِرہ مگووالی جموں ۷۰۸

۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوی سِنگھ دے گِرہ مگووالی جموں ۷۰۹

۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہری سِنگھ دے گِرہ مگووالی جموں ۷۱۱

۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وکِیل سِنگھ دے گِرہ ہنسا جموں ۷۱۲

۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دولت رام دے گِرہ کوٹلی جموں ۷۱۴

۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سُندر سِنگھ دے گھر مگووالی جموں ۷۱۷

۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ نتی دیوی دے گِرہ مگووالی جموں ۷۱۸

۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لچھمی دیوی دے گِرہ موسے چکّ جموں ۷۱۹

۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش چند دے گِرہ مگووالی جموں ۷۲۰

۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردار چند دے گِرہ بالیوال جموں ۷۲۱

۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کھجان سِنگھ دے گھر رنبیر سِنگھ پُرا جموں ۷۲۲

۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جس کور دے ِگرہ نِہال پُر سِمل جموں ۷۲۶

۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھگت سِنگھ دے ِگرہ کیِر پِنڈ جموں ۷۲۸

۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سِنگھ دے ِگرہ کیِر پِنڈ جموں ۷۳۰

۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ فرنگی رام دے ِگرہ جھنڈے جھجر کوٹلی کیَمپ جموں ۷۳۲

۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشِو دیوی دے ِگرہ چکّ پنڈت جھجر کوٹلی کیَمپ جموں ۷۳۴

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سائیں داس دے گھر جھنڈا کیَمپ جھجر کوٹلی جموں ۷۳۴

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریمی دیوی دے ِگرہ جھنڈا کیَمپ جھجر کوٹلی جموں ۷۳۵

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریمی دیوی دے ِگرہ جھنڈا کیَمپ جھجر کوٹلی جموں ۷۳۷

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیلا سِنگھ دے ِگرہ دھنگالی کیَمپ جھجر کوٹلی جموں ۷۳۸

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریم سِنگھ دے ِگرہ سرداری کیَمپ مُعتل جموں ۷۳۹

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بِبی بھائیاں دیوی دھینگاں والی کیَمپ جھجر کوٹلی جموں ۷۴۰

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بنتی دیوی دے ِگرہ چھمب جھجر کوٹلی کیَمپ جموں ۷۴۱

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شِوو دیوی دھینگا والی جھجر کوٹلی جموں ۷۴۲

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پھتو رام دے ِگرہ امبا رائے جموں ۷۴۳

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پھُمن سِنگھ دے ۔گرہ چھمب کیمپ منوَال جموں ۷۴۴

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بِشن سِنگھ دے ۔گرہ دھینگا والی منوَال کیمپ جموں ۷۴۶

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اِندرو دیوی دے ۔گرہ دھینگا والی کیمپ منوَال جموں ۷۴۸

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شاہنی دیوی دے ۔گرہ چھمب کیمپ منوَال جموں ۷۴۹

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اِندرو دیوی دے ۔گرہ نگیال منوَال کیمپ جموں ۷۵۰

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لچھمی دیوی دے ۔گرہ نگیال کیمپ منوَال جموں ۷۵۱

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرم سِنگھ دے ۔گرہ دھینگا والی کیمپ منوَال جموں ۷۵۲

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ منگل سِنگھ دے ۔گرہ دھینگا والی کیمپ منوَال جموں ۷۵۳

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ میلہ رام دے ۔گرہ دھینگا والی کیمپ منوَال جموں ۷۵۴

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پُورن سِنگھ دے ۔گرہ دھینگا والی کیمپ منوَال جموں ۷۵۴

۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راجا سِنگھ دے ۔گرہ دھینگا والی کیمپ منوَال جموں ۷۵۵

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرمو دیوی دے ۔گرہ دھنگالی کیمپ منوَال جموں ۷۵۶

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مہندر کوَر دے ۔گرہ کیمپ منوَال جموں ۷۵۷

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پیاری دیوی دے ۔گرہ کھیرَو وال منوَال کیمپ جموں ۷۵۷

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرشنا دیوی دے ۔گرہ کھیرَو وال کیمپ منوَال جموں ۷۵۸

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رسال سِنگھ دے ِگرہ مناور کیَمپ منوَال جموں ۷۵۸

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رویلا رام دے ِگرہ سرداری کیَمپ منوَال جموں ۷۵۹

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بچن سِنگھ تُوتاں والے دے ِگرہ کیَمپ منوَال جموں ۷۶۰

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیس راج دے ِگرہ کیَمپ منوَال جموں ۷۶۱

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرمو دیوی دھینگا والی کیَمپ منوَال جموں ۷۶۲

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راجو دیوی دے ِگرہ دھینگا والی کیَمپ منوَال جموں ۷۶۳

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گُرو دے ِگرہ جھنڈا کیَمپ منوَال جموں ۷۶۳

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریما دیوی دے ِگرہ دھینگا والی کیَمپ منوَال جموں ۷۶۴

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چوُڑ سِنگھ دے ِگرہ دھینگا والی کیَمپ منوَال جموں ۷۶۵

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا رام دے ِگرہ چکّ پنڈت کیَمپ منوَال جموں ۷۶۶

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرمو دیوی دے ِگرہ کھیرَو وال منوَال کیَمپ جموں ۷۶۷

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوا سِنگھ دے ِگرہ دھینگا والی کیَمپ مانسر جموں ۷۶۷

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لال چند دے ِگرہ موئل کیَمپ مانسر جموں ۷۶۸

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سِنگھ دے ِگرہ دھینگا والی کیَمپ مانسر جموں ۷۶۹

۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مہنگا رام دے ِگرہ دھینگا والی کیَمپ مانسر جموں ۷۶۹

۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنتو دیوی دے ۔گرہ دھینگا والی کیمپ مانسر جموں ۷۷۰

۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے ۔گرہ نگیال کیمپ مانسر جموں ۷۷۱

۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گُردت سنگھ دے ۔گرہ چھمب کھوُن کیمپ جموں ۷۷۲

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنسار سنگھ دے ۔گرہ چھمب کیمپ کھوُن جموں ۷۷۳

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کھیمو دیوی دے ۔گرہ دھینگا والی کیمپ کھوُن جموں ۷۷۴

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شنکر داس دے ۔گرہ ملک کھوُن کیمپ جموں ۷۷۵

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پوُرن چند دے ۔گرہ ملک کھوُن کیمپ جموں ۷۷۶

۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ انگریز سنگھ دے ۔گرہ دھینگا والی کیمپ کھوُن جموں ۷۷۷

۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لچھمن سنگھ دے ۔گرہ دھینگا والی کھوُن کیمپ جموں ۷۷۸

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وزیرو دیوی دے ۔گرہ دھینگا والی کھوُن کیمپ جموں ۷۷۹

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چرن جیت سنگھ دے ۔گرہ دھینگا والی کھوُن کیمپ جموں ۷۸۰

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوا سنگھ دے ۔گرہ دھینگا والی کھوُن کیمپ جموں ۷۸۱

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کُلوَنت سنگھ دھینگا والی کھوُن کیمپ جموں ۷۸۲

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بچن سنگھ دے ۔گرہ دھینگا والی کھوُن کیمپ جموں ۷۸۴

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردار سنگھ سرداری کھوُن کیمپ جموں ۷۸۴

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام لال دے ۔گرہ سرداری کیَمپ کھوُن جموں ۷۸۶

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریمو دیوی کھیرَ و وال کیَمپ کھوُن جموں ۷۸۶

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شِوو دیوی بالے وال کیَمپ کھوُن جموں ۷۸۷

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ نانک چند دے ۔گرہ سرداری کیَمپ کھوُن جموں ۷۸۸

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کھوجو رام دے ۔گرہ کھیرَ و وال کھوُن کیَمپ جموں ۷۸۹

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے ۔گرہ کھیرَ و وال کھوُن کیَمپ جموں ۷۸۹

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رولوُ رام دے ۔گرہ کھیرَ و وال کیَمپ کھوُن جموں ۷۹۰

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے ۔گرہ تُوتاں والی کیَمپ کھوُن جموں ۷۹۱

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیلوُ رام دے ۔گرہ سرداری کیَمپ کھوُن جموں ۷۹۲

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گُرا رام دے ۔گرہ سرداری کیَمپ کھوُن جموں ۷۹۳

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سِنگھ دے ۔گرہ ملیک کھوُن کیَمپ جموں ۷۹۴

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وکِیل سِنگھ دے ۔گرہ دھینگا والی کیَمپ کھوُن جموں ۷۹۵

۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شِو سِنگھ دے ۔گرہ شیکھ سر کیَمپ کھوُن جموں ۷۹۶

۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بسو دیوی دے ۔گرہ سرداری کیَمپ کھوُن جموں ۷۹۷

۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سدھرو دیوی دے ۔گرہ دھینگا والی کیَمپ کھوُن جموں ۷۹۷

۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گوُڑا رام دے ِگرہ شیخ سر کیَمپ کھوُن جموں ۷۹۸

۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اِندر سِنگھ دے ِگرہ دھینگا والی کیَمپ کھوُن جموں ۷۹۹

۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بابوُ رام دے ِگرہ دھینگا والی کیَمپ کھوُن جموں ۸۰۱

۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرمو دیوی دے ِگرہ دھینگا والی کیَمپ کھوُن جموں ۸۰۳

۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام سِنگھ دے ِگرہ دھینگا والی کیَمپ کھوُن جموں ۸۰۴

۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہنس راج دے ِگرہ بالیوال کھوُن کیَمپ جموں ۸۰۵

۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وریام سِنگھ دے ِگرہ ملک کیَمپ کھوُن جموں ۸۰۶

۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرمو دیوی چھمب کیَمپ کھوُن جموں ۸۰۶

۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کِرپال سِنگھ تُوتاں والے دے ِگرہ کیَمپ کھوُن جموں ۸۰۷

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام چند دے ِگرہ دیوا کیَمپ کھوُن جموں ۸۰۸

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اِندرو دیوی ِگرہ دیوُڑے کیَمپ منوَال جموں ۸۰۹

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھائیا دیوی موئل کیَمپ مانسر جموں ۸۱۰

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سوبھا سِنگھ دے ِگرہ موئل کیَمپ رام کوٹ جموں ۸۱۱

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہرنامو دیوی دے ِگرہ موئل کیَمپ رام کوٹ جموں ۸۱۲

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جیِت کوَر دھینگا والی کیَمپ رام کوٹ جموں ۸۱۳

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ڈھیرُو رام دے ۔گرہ مناور کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۴

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بِبی سنتو دیوی دے ۔گرہ نواں چک کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۵

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھولا رام دے ۔گرہ سرداری کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۵

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ملوکا رام دے ۔گرہ دیوا کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۶

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بلونت کوَر دے ۔گرہ چھمب کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۷

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرم چند دے ۔گرہ چھمب کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۷

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھنّا رام دے ۔گرہ امبا رائے کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۸

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ نندُ دے ۔گرہ سرداری کیمپ چھلے جموں ۸۱۹

۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ویرو دیوی دھینگا والی کیمپ چھلے جموں ۸۲۰

۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھنّا سِنگھ دے گھر کھیرَو وال کیمپ چھلے جموں ۸۲۰

۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بُڈھو دیوی دے گھر کیمپ چھلے جموں ۸۲۱

پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۸۲۲

۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۸۲۶

۱۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ٹھاکر سِنگھ دے ۔گرہ جیٹھوُوال امرتسر ۸۳۲

۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ امیر چند گُلاٹی دے ۔گرہ جیٹھوُوال امرتسر ۸۳۴

۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال جموں سنگت دی آمد وِچ ۸۳۵

۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ بِبی پیارو دے ِگرہ جیٹھوُوال امرتسر ۸۳۶

۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۸۳۷

۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۸۵۸

ساڈھے نوں وجے دا وِہار اٹھاراں ہاڑ امرتسر ۸۷۷

۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۸۸۸

۲۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ اوُدھم سِنگھ دے ِگرہ جلالا باد امرتسر ۸۸۹

۲۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ اوُدھم سِنگھ دے ِگرہ جلالا باد امرتسر ۹۰۲

پہلی ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۹۰۷

۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سِنگھ دے ِگرہ بٹالا گُرداس پُر ۹۱۹

۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سِنگھ دے ِگرہ نظام پُرا امرتسر ۹۲۰

۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ چند سِنگھ دے ِگرہ نظام پُرا امرتسر ۹۲۴

۳ ساون شیہنشاہی سمت ۲ بِبی دھنتو دے ِگرہ نظام پُر امرتسر ۹۲۵

۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ اقبال سِنگھ دے ِگرہ نظام پُرا امرتسر ۹۲۶

۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سِنگھ، گُربخش سِنگھ، گُردیال سِنگھ دے ِگرہ مینیاں امرتسر ۹۲۶

۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ وریام سِنگھ دے گِرہ تلونڈی امرتسر ۹۲۸

۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ امریِک سِنگھ دے گِرہ روپو والی امرتسر ۹۳۳

۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سُرَین سِنگھ دے گِرہ جنڈیالا امرتسر ۹۳۶

۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ گُلزار سِنگھ دے گِرہ جنڈیالا امرتسر ۹۳۹

۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنتوکھ سِنگھ دے گِرہ جنڈیالا امرتسر ۹۴۰

۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوَرن سِنگھ دے گِرہ جنڈیالا گُروُ امرتسر ۹۴۱

۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سُرِیَن سِنگھ دے گِرہ جنڈیالا گُروُ امرتسر ۹۴۳

۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوَداگر سِنگھ دے گِرہ جنڈیالا گُروُ امرتسر ۹۴۵

۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ کِشن سِنگھ دے گِرہ جنڈیالا گُروُ امرتسر ۹۴۵

۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنگارا سِنگھ دے گِرہ پکھوکے امرتسر ۹۴۶

۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلکار سِنگھ دے گِرہ ٹھٹھیاں امرتسر ۹۴۹

۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ تیجا سِنگھ دے گِرہ جنڈیالا گُروُ امرتسر ۹۵۱

۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلِیپ سِنگھ دے گِرہ جنڈیالا گُروُ امرتسر ۹۵۲

۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلِیپ سِنگھ دے گِرہ ٹانگرا امرتسر ۹۵۳

۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ گیان سِنگھ دے گِرہ بھورسی امرتسر ۹۵۴

۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سِنگھ دے گِرہ بھورسی امرتسر ۹۵۴

۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوہن سِنگھ دے گِرہ رام پُر امرتسر ۹۵۸

۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اُتم سِنگھ دے گِرہ ویرو وال امرتسر ۹۵۹

۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ بوُٹا سِنگھ دے گِرہ ایکل گڈا امرتسر ۹۶۲

۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت سِنگھ دے گِرہ بنڈالا امرتسر ۹۶۶

۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ شِو سِنگھ دے گِرہ بنڈالا امرتسر ۹۶۷

۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ کِرپا سِنگھ دے گِرہ بنڈالا امرتسر ۹۶۸

۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بُڈھا سِنگھ دے گِرہ بنڈالا امرتسر ۹۶۹

۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرم سِنگھ دے گِرہ بنڈالا امرتسر ۹۷۰

۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی سنتو دے گِرہ بنڈالا امرتسر ۹۷۰

۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ دیدار سِنگھ دے گِرہ شفی پورا امرتسر ۹۷۱

۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہرنام سِنگھ دے گِرہ پنڈوری امرتسر ۹۷۵

۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سِنگھ دے گِرہ نوَرنگاباد امرتسر ۹۷۷

۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ دارا سِنگھ دے گِرہ نوَرنگاباد امرتسر ۹۷۸

۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ مسّا سِنگھ دے گِرہ نوَرنگاباد امرتسر ۹۸۰

۸ ساون شہناہی سمت ۲ مکھن سِنگھ دے گِرہ نورنگاباد امرتسر ۹۸۱

۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ بِبی اجایَب کور دے گِرہ باٹھ امترسر ۹۸۴

۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ کُندن سِنگھ دے گِرہ مال چکّ امرتسر ۹۸۶

۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گُرنام سِنگھ دے گِرہ کنگ امرتسر ۹۸۹

۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ نرین سِنگھ دے گِرہ کنگ امرتسر ۹۹۱

۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گُربخش سِنگھ دے گِرہ کلّا امرتسر ۹۹۶

۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرم سِنگھ دے گِرہ کلّا امرتسر ۹۹۶

۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گُرمُکھ سِنگھ دے گِرہ کلّا امرتسر ۹۹۷

۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ سرمُکھ سِنگھ دے گِرہ کلّا امرتسر ۹۹۸

۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گُرمُکھ سِنگھ دے گِرہ کلّا امرتسر ۹۹۹

۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ کُندن سِنگھ دے گِرہ کلّا امرتسر ۱۰۰۰

۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گُردیال سِنگھ ہردیپ سِنگھ دے گِرہ کلّا امرتسر ۱۰۰۰

۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ سُکھدیو راج دے گِرہ کلّا امرتسر ۱۰۰۱

۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ درشن سِنگھ دے گِرہ کلّا امرتسر ۱۰۰۳

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ جوگِندر سِنگھ دے گِرہ کلّا امرتسر ۱۰۰۴

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ کلّا امرتسر ۱۰۰۵

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ کلّا امرتسر ۱۰۰۶

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ کلّا امرتسر ۱۰۰۷

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ، ہر بھجن سنگھ دے گرہ کلّا امرتسر ۱۰۰۷

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ ناظر سنگھ دے گرہ کلّا امرتسر ۱۰۰۸

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ کلّا امرتسر ۱۰۰۹

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہرنام سنگھ دے گرہ کلّا امرتسر ۱۰۰۹

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ کلّا امرتسر ۱۰۱۰

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہری سنگھ دے گرہ کلّا امرتسر ۱۰۱۰

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ بُکن سنگھ دے گرہ کلّا امرتسر ۱۰۱۱

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ کلّا امرتسر ۱۰۱۱

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ عروڑ سنگھ دے گرہ کلّا امرتسر ۱۰۱۲

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ منگل چکّ امرتسر ۱۰۱۳

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ کیشو رام دے گرہ سرہالی جنڈو کے امرتسر ۱۰۱۶

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ اُتم سنگھ دے گرہ شہاب پُر امرتسر ۱۰۱۸

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ بدھاوا سِنگھ دے گِرہ شہاب پُر امرتسر ۱۰۱۹

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ گُربچن سِنگھ ارجن سِنگھ دے گِرہ اُسما امرتسر ۱۰۲۰

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پُورن سِنگھ دے گِرہ اُسما امرتسر ۱۰۲۳

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ دیدار سِنگھ دے گِرہ جٹا امرتسر ۱۰۲۴

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھگوَنت سِنگھ دے گِرہ جٹا امرتسر ۱۰۲۵

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ جوگِندر سِنگھ دے گِرہ جٹا امرتسر ۱۰۲۶

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ نِرنجن سِنگھ، کرتار سِنگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۲۷

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ پُورن سِنگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۲۹

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ چنن سِنگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۲۹

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ کُلوَنت سِنگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۰

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ تیجا سِنگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۱

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ رتن سِنگھ دے گِرہ چمبل امرتسر۱۰۳۱

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ تارا سِنگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۲

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ موہن سِنگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۳

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہیرا نند دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۴

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ فوجا سِنگھ دے گِرہ سرہالی کلاں امرتسر ۱۰۳۵

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سِنگھ دے گِرہ چولا کلاں امرتسر ۱۰۳۷

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ بِبی گُرنام کوَر دے گِرہ چولا خورد امرتسر ۱۰۳۹

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سِنگھ دے گِرہ رتو کے امرتسر ۱۰۴۱

۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلی سِنگھ دے گِرہ کیرَوں امرتسر ۱۰۴۷

۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سِنگھ دے گِرہ کیرَوں امرتسر ۱۰۴۸

۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بِبی بیرو دے گِرہ کیرَوں امرتسر ۱۰۴۹

۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بِبی کنسو دے گِرہ ٹھکر کوڑا امرتسر ۱۰۵۰

۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بوُڑ سِنگھ دے گِرہ برنالہ امرتسر ۱۰۵۳

۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ لچھمن سِنگھ دے گِرہ بھورے امرتسر ۱۰۵۶

۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ گوپال کوَر دے گِرہ بھورے امرتسر ۱۰۵۷

۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہردیپ سِنگھ دے گِرہ ڈِبی پُرا امرتسر ۱۰۵۹

۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ مکھن سِنگھ، بخشیش سِنگھ دے گِرہ بھگوان پُرا ۱۰۶۰

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سِنگھ دے گِرہ سُگا امرتسر ۱۰۶۲

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ گنڈا سِنگھ دے گِرہ دراجکے امرتسر ۱۰۶۳

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ تیجا سِنگھ دے گِرہ باسرکے امرتسر ۱۰۶۴

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ بِبی جیتو دے گِرہ باسر کے امرتسر ۱۰۶۷

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سِنگھ دے گِرہ نارلا امرتسر ۱۰۶۸

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ سِمند سِنگھ دے گِرہ ماڑی میگھا امرتسر ۱۰۷۰

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ ملکھا سِنگھ دے گِرہ ماڑی میگھا امرتسر ۱۰۷۱

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ منی سِنگھ دے گِرہ سِدھوا امرتسر ۱۰۷۳

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ موتا سِنگھ، دلیپ سِنگھ دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۴

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ سیوا سِنگھ دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۶

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بِبی سُرجیت کوَر دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۷

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بِبی بیرو دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۸

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ شام سِنگھ دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۹

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سِنگھ پھُمن سِنگھ دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۸۰

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ گُلاب کوَر گِرہ ڈل امرتسر ۱۰۸۰

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بِبی پارو دیوی گِرہ کھالڑا امرتسر ۱۰۸۲

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ سُرجن سِنگھ دے گِرہ بھُچر کھُرد امرتسر ۱۰۸۳

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہندر سِنگھ دے گِرہ سوہل امرتسر ۱۰۸۴

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بچن سِنگھ دے گِرہ سوہل امرتسر ۱۰۸۵

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ پُورن سِنگھ، ہری سِنگھ دے گِرہ سوہل امرتسر ۱۰۸۶

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ گُردیپ کوَر دے گِرہ سوہل امرتسر ۱۰۸۸

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلیپ سِنگھ دے گِرہ گگوبوُا امرتسر ۱۰۸۸

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ گُربخش سِنگھ دے گِرہ گگوبوُا امرتسر ۱۰۸۹

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرم سِنگھ دے گِرہ گگوبوُا امرتسر ۱۰۹۱

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ اُتم سِنگھ دے گِرہ گگوبوُا امرتسر ۱۰۹۲

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سِنگھ دے گِرہ گگوبوُا امرتسر ۱۰۹۳

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ مائی اِیشر کوَر دے گِرہ گگوبوُا امرتسر ۱۰۹۵

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ چنن سِنگھ دے گِرہ گگوبوُا امرتسر ۱۰۹۶

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلیپ سِنگھ دے گِرہ نور پور امرتس۱۰۹۷

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرتار سِنگھ دے گِرہ بھوجیاں امرتسر ۱۰۹۹

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ کوَر دے گِرہ بھوجیاں امرتسر۱۱۰۱

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوہن سِنگھ دے گِرہ ترن تارن امرتسر۱۱۰۲

۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلیپ سِنگھ دے گِرہ ترن تارن امرتسر ۱۱۰۴

۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بسنت کوَر دے گِرہ ترن تارن امرتسر ۱۱۰۵

۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ ارجن سِنگھ دے گِرہ ترن تارن امرتسر۱۱۰۶

۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ دھرم ویر دے گِرہ جلالا باد امرتسر ۱۱۰۷

۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلوَنت سِنگھ دے گِرہ جلالا باد امرتسر۱۱۰۸

۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ گُلزار سِنگھ دے گِرہ جلالا باد امرتسر ۱۱۰۹

۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ ڈاکٹر پال سِنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگر ۱۱۱۱

۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہِندر سِنگھ دے گِرہ بھلائی پُر امرتسر ۱۱۱۲

۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سِنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر۱۱۱۴

۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہِندر سِنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۱۱۵

۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ شنگارا سِنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۱۱۶

۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سِنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۱۱۷

۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سِنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۱۱۸

۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجمیر سِنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۱۱۹

۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ مادھا سِنگھ جتھیدار دے گِرہ چِمّا امرتسر ۱۱۲۰

۲۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۱

۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلونت کور دے گرہ امرتسر ۱۱۲۴

۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ آنڈلو لدھیانہ۱۱۲۷

۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پورا امرتسر ۱۱۳۱

۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ گمان پورا امرتسر ۱۱۳۱

۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ ناظر سنگھ دے گرہ گمان پورا امرتسر ۱۱۳۲

۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ نرین سنگھ دے گرہ گمان پورا امرتسر۱۱۳۴

۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ گمان پورا امرتسر ۱۱۳۷

۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ کاونکے امرتسر ۱۱۳۸

۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ اوتار سنگھ دے گرہ کاونکے امترسر ۱۱۳۸

۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ مہاوا امرتسر ۱۱۳۹

۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سماں سنگھ دے گرہ مودے امرتسر ۱۱۴۱

۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی چھندو دے گرہ دھنوئے امرتسر ۱۱۴۲

۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۱۱۴۵

۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ لیلیاں امرتسر ۱۱۴۷

۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی جاگیر کوَر دے ِگرہ لیلیاں امرتسر ۱۱۴۸

۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت سِنگھ دے ِگرہ لیلیاں امرتسر ۱۱۴۸

۲۷ ساون شہنشااہی سمت ۲ اجیت سِنگھ دے ِگرہ لوپوکے امرتسر ۱۱۴۹

۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوِندر سِنگھ دے ِگرہ بھُلر امرتسر ۱۱۵۰

۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ انوُپ کوَر دے ِگرہ بھُلر امرتسر ۱۱۵۰

۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلیِپ سِنگھ دے ِگرہ جاگیر امرتسر ۱۱۵۱

۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ گُردِت سِنگھ دے ِگرہ مانا والا امرتسر۱۱۵۱

۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ تارا سِنگھ دے ِگرہ مانا والا امرتسر ۱۱۵۲

۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ لابھ سِنگھ دے ِگرہ مانا والا امرتسر۱۱۵۳

۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھگوَان کوَر دے ِگرہ مانا والا امرتسر ۱۱۵۳

۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ چرن سِنگھ دے ِگرہ مانا والا امرتسر ۱۱۵۴

۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سِنگھ دے ِگرہ چھیِنا امرتسر ۱۱۵۴

۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہِندر سِنگھ دے ِگرہ بوپارائے امرتسر ۱۱۵۶

۲۸ ساون شہناشاہیا سمت ۲ جگموہن سِنگھ دے ِگرہ بوپارائے امرتسر ۱۱۵۷

۲۸ ساون شہناشاہی سمت ۲ بھاگ سِنگھ دے ِگرہ ماہل امرتسر ۱۱۵۷

۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہربنس سِنگھ دے گِرہ ماہل امرتسر ۱۱۵۹

۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلوَنت سِنگھ دے گِرہ ماہل امرتسر ۱۱۶۱

۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیلا سِنگھ دے گِرہ ماہل امرتسر ۱۱۶۱

۲۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ ٹھاکر سِنگھ دے گِرہ جیٹھوُوال امرتسر ۱۱۶۳

۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت کِرپال سِنگھ دے ڈیرے روہانی ستسنگ ساون آشرم امرتسر ۱۱۶۴

۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ مسّا سِنگھ دے گِرہ بل گُرداس پُر ۱۱۶۸

۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ اُمراؤ سِنگھ دے گِرہ بل گُرداس پُر ۱۱۷۰

۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سِنگھ دے گِرہ بل گُرداس پُر ۱۱۷۱

۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ بخشِیش سِنگھ دے گِرہ کادراباد امرتسر ۱۱۷۲

۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ بِبی پوُرن کوَر دے گِرہ کادراباد امرتسر ۱۱۷۴

۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سِنگھ دے گِرہ کادراباد امرتسر ۱۱۷۵

۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوَرن سِنگھ مہندر سِنگھ دے گِرہ کادراباد امرتسر ۱۱۷۶

۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرم سِنگھ دے گِرہ کادراباد امرتسر ۱۱۷۷

۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوَرن کوَر دے گِرہ کادراباد امرتسر ۱۱۷۷

پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۱۱۷۷

۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گُربچن سِنگھ دے گِرہ نیا شالہ گُرداس پُر ۱۱۷۹

۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سِنگھ دے گِرہ نیا شالہ گُرداس پُر ۱۱۸۰

۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مہِندر سِنگھ دے گِرہ نیا شالہ گُرداس پُر ۱۱۸۱

۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ لابھ سِنگھ دے گِرہ چکّ فتح سِنگھ بٹھِنڈہ ۱۱۸۲

۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جوگِندر سِنگھ دے گِرہ فتح گڑھ بٹھِنڈہ ۱۱۸۳

۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ حضوُرا سِنگھ دے گِرہ گورایاں جالندھر ۱۱۸۵

۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ لال سِنگھ دے گِرہ ڈلیوال جالندھر ۱۱۸۶

۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گُردیو سِنگھ دے گِرہ نواں جالندھر ۱۱۸۹

۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ لچھمن سِنگھ دے گِرہ دھنوری انبالہ ۱۱۹۴

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گُرنام سِنگھ دے گِرہ ہربنس پُرا ۱۱۹۵

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گُردیو سِنگھ دے گِرہ گھڑوُاں انبالہ ۱۱۹۷

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سُرجیت سِنگھ دے گِرہ گھڑوُاں انبالہ۱۱۹۸

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بیبی سُکھجِندر کوَر دے گِرہ گھڑوُاں انبالہ ۱۱۹۹

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گُردیو سِنگھ دے گِرہ مانک پُر کّلر انبالہ۱۱۹۹

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سنت سِنگھ دے گِرہ مانک پُر کّلر انبالہ ۱۲۰۱

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ویر سِنگھ دے گِرہ بٹھلانا انبالہ ۱۲۰۲

۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جیٹھا سِنگھ دے گِرہ بٹھلانا انبالہ۱۲۰۳

۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ نتھا سِنگھ دے گِرہ بڈھیڑی انبالہ۱۲۰۵

۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بنا سِنگھ دے گِرہ کرتار پُر جالندھر ۱۲۰۶

۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ امر چند دے گِرہ پنج کوہا انبالہ ۱۲۰۸

۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ رؤنق سِنگھ، سیوا سِنگھ دے گِرہ رُڑکی ۱۲۰۸

۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مِہر سِنگھ دے گِرہ شیخ پُرا ۱۲۱۰

۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سِنگھ دے گِرہ شیخ پُرا روپڑ۱۲۱۲

۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ اجیت سِنگھ دے گِرہ گوسلاں روپڑ۱۲۱۳

۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ پریتم سِنگھ دے گِرہ راجو ماجرہ روپڑ۱۲۱۴

۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سرجیتم سِنگھ دے گِرہ راجو ماجرہ روپڑ ۱۲۱۵

۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جرنیل کوُر دے گِرہ راجو ماجرہ ۱۲۱۶

۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سِنگھ دے گِرہ رنگیل پُر روپڑ۱۲۱۶

۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بچن سِنگھ دے گِرہ دھیان پُر ۱۲۱۸

۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جسونت سِنگھ دے گِرہ مُرنڈا انبالہ ۱۲۲۰

۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ دربارا سِنگھ دے گِرہ باٹھ کھُرد ۱۲۲۱

۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مُکھتیار سِنگھ دے گِرہ مُنڈیاں کھُرد لُدھیانہ ۱۲۲۴

۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سروَن سِنگھ دے گِرہ رام پُر سردارا لُدھیانہ ۱۲۲۴

۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرنیک سِنگھ دے گِرہ اجنود لُدھیانہ ۱۲۲۶

۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن سِنگھ دے گِرہ لُدھیانہ ۱۲۲۷

۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سِنگھ دے گِرہ بستی گُجراں لُدھیانہ۱۲۲۹

۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مہندر سِنگھ دے گِرہ لُدھیانہ ۱۲۳۰

۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہربنس کوَر دے گِرہ لُدھیانہ ۱۲۳۰

۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مدن لال دے گِرہ لُدھیانہ ۱۲۳۲

۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گُردیو سِنگھ دے گِرہ لُدھیانہ۱۲۳۲

۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سُکھوَنت کوَر دے گِرہ لُدھیانہ ۱۲۳۵

۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ لال سِنگھ دے گِرہ لُدھیانہ ۱۲۳۷

۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بھجن سِنگھ دے گِرہ اُچا سنیت ۱۲۳۸

۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ نِرنجن سِنگھ دے گِرہ اُچی آبادی لُدھیانہ ۱۲۳۹

۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مل سِنگھ دے گِرہ رجی والا فِروزپُر ۱۲۴۱

۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ کپور سنگھ براڑ دے گرہ موگا فِروزپُر۱۲۴۳

۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ناتھیوال مالوا سنگت فِروزپُر ۱۲۴۵

۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بیبی ہربنس کوَر دے گرہ صالب۱۲۴۷

۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ ناتھے وال فِروزپُر۱۲۴۹

۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ میہر سنگھ دے گرہ جگراؤں لُدھیانہ ۱۲۵۰

۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ گُڑھے لُدھیانہ ۱۲۵۲

۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ داکھے لُدھیانہ ۱۲۵۴

۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ناہر سنگھ دے گرہ رقبہ لُدھیانہ ۱۲۵۴

۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ناظر سنگھ دے گرہ پکھووال لُدھیانہ ۱۲۵۶

۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ پکھووال لُدھیانہ ۱۲۵۷

۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ پاکھر سنگھ دے گرہ موہی لُدھیانہ ۱۲۵۸

۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گُرنام سنگھ دے گرہ بڈھیل لُدھیانہ ۱۲۶۲

۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سادھوُ سنگھ دے گرہ پکھووال لُدھیانہ ۱۲۶۳

۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرجیت سنگھ دے گرہ لیل لُدھیانہ ۱۲۶۵

۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ بِسراواں لُدھیانہ۱۲۶۶

۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سرون سِنگھ دے ِگرہ پکھووال لُدھیانہ ۱۲۶۷

۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سِنگھ دے ِگرہ پکھووال لُدھیانہ ۱۲۶۸

۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سردارا سِنگھ دے ِگرہ پکھووال لُدھیانہ ۱۲۶۹

۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بھگوان کوَر دے ِگرہ پکھووال لُدھیانہ ۱۲۷۱

۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ دھنّا سِنگھ دے ِگرہ ڈھیَہ پئی لُدھیانہ ۱۲۷۳

۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بلوَنت سِنگھ دے ِگرہ گُجروال لُدھیانہ ۱۲۷۴

۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہری سِنگھ دے ِگرہ مہما سِنگھ والا لُدھیانہ ۱۲۷۵

۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ جگِیر سِنگھ دے ِگرہ گھگرانا لُدھیانہ ۱۲۷۷

۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بھجن سِنگھ دے ِگرہ جیرکھ لُدھیانہ ۱۲۷۸

۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سری رام دے ِگرہ مکسُودڑا لُدھیانہ۱۲۸۰

۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ نچھتر سِنگھ دے ِگرہ دُراہاُمنڈی لُدھیانہ۱۲۸۰

۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بیبی بسنت کوَر دے ِگرہ دُراہا لُدھیانہ ۱۲۸۲

۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گُرنام کوَر دے ِگرہ دُراہا منڈی لُدھیانہ۱۲۸۴

۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ گجن سِنگھ دے ِگرہ دُراہا منڈی لُدھیانہ۱۲۸۵

۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بّگا سِنگھ دے ِگرہ نتّ لُدھیانہ ۱۲۸۶

۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ پریتم سِنگھ دے گِرہ گوبند پُرا جالندھر ۱۲۸۸

۳۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ محل سِنگھ دے گِرہ سنگت پُرا جالندھر ۱۲۹۱

۳۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سادھو سِنگھ دے گِرہ سنگت پُرا جالندھر ۱۲۹۲

پہلی اَسوُ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۱۲۹۴

۲ اَسوُ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھوُوال امرتسر ۱۳۰۲

۳ اَسوُ شہنشاہی سمت ۲ رام دھام مندر امرتسر شہر ۱۳۰۳

۳ اَسوُ شہنشاہی سمت ۲ گئوُ ہتیا دے نوِت سمیلن سوامی گنگیشور دُرگیانا مندر امرتسر ۱۳۰۴

سوہنگ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان دی جَے
سوہنگ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان دی جَے
سوہنگ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان دی جَے
سوہنگ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان دی جَے
سوہنگ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان دی جَے

٭ ۷ مگھّر شہنشاہی سمت ا ہرِ بھگت دوار دھیر پُر دِلّی-۹ ٭

١

مگھّر کہے پربھ دا ویکھدا رہیا عدل، سچکھنڈ نِواسی جُگ جُگ حکم ورتائیا۔ نِت نوِت کھیل کردا رہیا بدل، بدلہ چُکاوے تھاؤں تھائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کٹ کے گئے مزل، منزل چڑھ کے پندھ مُکائیا۔ بھگت بھگوان اِک دوُجے دی کردے ویکھے قدر، قادر قُدرت رنگ وکھائیا۔ نوَ سوَ چُرانوے چوَکڑی جُگ پچھوں کوٹاں وِچوں تھوڑیاں دی پوُری ہوئی سدھر، صدمے وِچ سرب لوکائیا۔ من وِکارا پنچ پرپنچ پیا غدر، سانتک سَت نہ کوئے ورتائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال کوئی نہ لگّا پرمیشور مگر، درِشٹ اِشٹ اِک نہ کوئے منائیا۔ کوُڑ کُڑیارا جام پیالہ پی کے بےصبر، سَت سنتوکھ نہ کوئے رکھائیا۔ لکّھ چوَراسی ویکھی مڑھی گور قبر، کعبیاں وِچ دُہائیا۔ دو جہان مِہر کرے نہ کوئے نظر، نظریہ سکے نہ کوئے بدلائیا۔ سمت شہنشاہی بدل کے میری آئی فضل، فاضل اپنا بھیو چُکائیا۔ جِس نے برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال شبدی کنڈے کیِتا وزن، وجہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل اِک ورتائیا۔ مگھّر کہے مَیں سچکھنڈ دوارے ہو کے موَجوُد، کھیل تکّیا بےپرواہیا۔ جِس دی منزل اِک مقصوُد، محبوُب بےپرواہیا۔ چوَداں لوک چوَداں طبق سمجھ نہ سکے حدوُد، حق حقیقت نہ کوئے دِرڑائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوَکڑی جن بھگتاں رکھے محفوُظ، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ عرش قُرص توں اُپر جِس دا عروُج، جلوہ

نوُر نوُر رُشنائیا۔ جِس دا نہ کوئی تت نہ کلبوُت، کلمہ کلمیاں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ نہ کوئی تحریر نہ لکھت حروُف، اکھّراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نِت نوِت جن بھگتاں انتر آتم پرماتم ہو مصروُف، مُسلسل اپنی کار کمائیا۔ جِس دا حکم فرمان سندیش کرے نہ کوئے موَقوّف، فِکریاں وِچ نہ کوئے اُڈائیا۔ مگھّر کہے اُس نے سرِشٹی دی درِشٹی کیِتی بیوقوّف، بیوہ روُپ دِسے لوکائیا۔ جِسدا گُر اوتار پَیغمبر شبدی دھار دین ثبوُت، واک بھوِکھتاں وِچ دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اِک سُنائیا۔ مگھّر کہے مَیں ویکھیا لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ آتم پرماتم گاوے نہ کوئی سلوک، اکھّراں والی صِفتی جگت پڑھائیا۔ نِرمل نِروَیر نوُر تتّے نہ کوئی جوت، سچ سچ نہ کوئے سمائیا۔ من واسنا کوُڑی کِریا کڈھے کوئی نہ کھوٹ، شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن کر کر تھکے پڑھائیا۔ ہرِ کا بھانا سکے نہ کوئی روک، اَگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ جُگ چوَکڑی نام سندیشے دے کے گئے کوٹن کوٹ، کوٹی کوٹ ڈھولے گائیا۔ کوئی مِٹا نہ سکیا ہرکھ سوگ، چِنتا غم نہ کوئے چُکائیا۔ سَت دھرم دا مِلیا نہ کسے جوگ، جُگیِشر جُگت نہ کوئے دھرائیا۔ ہوَمے ہنگتا مایا ممتا نہ مِٹیا روگ، من کا منکا نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی دھار اِک وکھائیا۔ مگھّر کہے مَیں ویکھیا آد جُگاد جُگ چوَکڑی کھیل، نِرگُن سرگُن رنگ وکھائیا۔ بِن بھگتاں ساچا ہویا کسے نہ میل، مِلنی جگدیِش نہ کوئے کرائیا۔ بِن تیل باتی سَت پرکاش نہ ہویا رنگ نویل، گرِہ مندر اندر نہ کوئے رُشنائیا۔ اِکو رنگ نہ ویکھیا گُروُ چیل، چیلا گُر رنگ نہ کوئے وٹائیا۔ انت اخیِری سرِشٹی ہوئی فیل، مضموُن حق نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی اپنے ہتّھ وکھائیا۔ مگھّر کہے مَیں ویکھیا لیکھا جگت جہاں، جُگ چوَکڑی کھوج کھوجائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر دے کے گئے بیاں، بیانا اپنا نام دھرائیا۔ دُھر دا ڈھولا راگاں ناداں وِچ گئے سُنا، انبولت اکھّراں وِچ وڈیائیا۔ شبد اِشاریاں وِچ کر کے گئے ہاں، ہوَمے نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا چُکائیا۔ مگھّر کہے مَیں ویہندا رہیا پڑدیاں اندر لُک، نِت نِت اپنا ویس وٹائیا۔ سال بسالے پیَنڈے گئے مُک، جُگ چوَکڑی گئی وِہائیا۔ سَتجُگ سَت سَتوادی پیا اُٹھ، سچ دوارے لئی انگڑائیا۔ پُرکھ اکال دُھر دا مالک گیا تُٹھ، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ حکم سندیشہ دے کے سچ سُچّ، سَت دِتا دِرڑائیا۔ جا کے ویکھ بھگت سُہیلے اگمّی سُت، جِنہاں دا پُرکھ اکال اِکو پِتا اِکو مائیا۔ باہروں پنجاں تتّاں والے خاکی بُت، اندر وسیا بےپرواہیا۔ جگت وِوہار ولّوں کول نہیں

کُجھ، بھگت بھنڈار ولّوں بھنڈارا بے پرواہیا۔ گوبند کولوں جا کے پُچھ، جو سندیشہ سچ جنائیا۔ جیہڑے اُس توں گئے گُھس، چار جُگ نہ کوئے مِلائیا۔ جِس دا بھانا کدے نہ سکے رُک، دو جہان نہ کوئے مِٹائیا۔ اُس دی سب توں وکھری نِرالی شبد اگمّی ٹک، جو تُخم تاثیر دئے بدلائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں دیوے اوٹ، اوڑک اپنے نال مِلائیا۔ جِس دا نوُر نوُرانہ اگمّی جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جِس دی گُر اوتار پیر پَیغمبر کوئی کر نہ سکیا سوچ، انبھوَ بھیوَ نہ کوئے کُھلائیا۔ اُس دی بھگتاں اندر موَج، موَجوُدہ ہو کے مجلس رہیا وکھائیا۔ جو مالک ہو کے کرے دُھر سنجوگ، آتم پرماتم جوڑ جُڑائیا۔ لیکھا مُکا کے چوَداں لوک، چرن کوَل دئے سرنائیا۔ مگھّر کہے مَینوں تکّ کے آ گئی ہوش، اپنا آپ لیا بدلائیا۔ جو نو نوَ چار بَیٹھا رہیا خاموش، اکھّراں والی نہ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حکم اِک ورتائیا۔ مگھّر کہے مَیں تکّیا نِرمل دھار، نِروَیر نِراکار نِرنکار نظری آئیا۔ جِس دا سب توں وکھرا وِہار، وِوہاری نوُر خُدائیا۔ جِس نے سوُلیاں اُتے دِتے چاڑھ، صوُفیاں سُرت بُھلائیا۔ سو بھگتاں دئے دیدار، دیدِ عیدِ چند رُشنائیا۔ بِن رسنا جِہوا بتّی دند کرے گُفتار، نِراکھّر نال سمجھائیا۔ منزل چڑھ کے سچ مینار، سنمُکھ ہو کے درس دِکھائیا۔ جِس دا کاغذ قلم شاہی پائے نہ پاراوار، انت انت نہ کوئے جنائیا۔ سو پریتم جن بھگتاں وسے ٹھانڈے دربار، در دوارا اِک سُہائیا۔ گھر تاکی کھول کِواڑ، پڑدا دئے چُکائیا۔ جُگ جنم دے وِچھڑے میلے آن، آپ اپنے رنگ رنگائیا۔ مایا ممتا موہ مِٹا نِشان، شرع دے بندھن دئے کٹائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا دے کے اِکو سچ گیان، اگیان اندھیرا دئے مِٹائیا۔ ساچے مندر مِلا کے سِری بھگوان، بھگوَن اپنا نوُر دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا داتا دَیا کمائیا۔ مگھّر کہے مَیں آ گیا جگ، جگ جیون داتے دِتی وڈیائیا۔ مکّے کعبے ویکھے حج، دُھر دا حضرت نہ کوئے منائیا۔ پھِر پھِر ویکھے تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ رہے گُرلائیا۔ نیتر رووَن مندر مٹھ، گُروُدوار دین دُہائیا۔ مِلے میل نہ پُرکھ سمرتھ، سچ نوُر نہ کوئے رُشنائیا۔ نج نیتر کھولے کوئے نہ اکّھ، پڑدا دُئی نہ کوئے چُکائیا۔ انحد ناد نہ وجےّ سٹّ، تُوں ہی تُوں ہی نہ راگ الائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا پڑدا دِتا اُٹھائیا۔ مگھّر کہے میرا لتّھا پڑدا، نِرگُن ہو کے دیاں جنائیا۔ پربھوُ نے کھیل وکھایا گھر گھر دا، لکّھ چوَراسی اندر پھرائیا۔ بِن بھگتاں ساچی منزل ویکھیا کوئے نہ چڑھدا، نر ہرِ درس کوئے نہ پائیا۔ سادھ سنت ویکھیا سڑدا، ترےَ گُن اگنی رہی تپائیا۔ بِن گُرمُکھاں بھانا کوئے نہ جردا، ذرہ ذرہ

بھیٹ نہ کوئے کرائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کھیل اپنا وکھّرا کردا، قدر بھگتاں رہیا پائیا۔ چاروں کُنٹ پھِرے لبھدا، نِرگُن ویکھے تھاؤں تھائنیا۔ مَیں نظارہ ویکھیا جھب دا، پہلی مگھّر رہیا دِرڑائیا۔ بھگت بھگوان اِکو سیجا ساچی سجدا، جتھے سجدے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت نیتراں لبھیاں کسے نہ لبھدا، کھوجاں وِچ سرب لوکائیا۔ جو سَت دوارے انتر بہہ کے پھبدا، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ اُسدا کھیل اگمّی نوُری پُرکھ سمرتھ دا، سمرتھیا اپنے ہتّھ رکھائیا۔ جو جُگ جُگ لیکھا جانے جگت رتھ دا، رتھواہی ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار سرنائیا۔ مگھّر کہے مَیں ویکھیا حضوُر، حاضر ہو کے دھیان لگائیا۔ جو جن بھگتاں دا بن مزدوُر، دِوس رَین سیو کمائیا۔ پریم پریِتی اندر ہو مجبوُر، مجبوُری بھگتاں رہیا کٹائیا۔ جُگ جنم دے بخش کے آپ قصوُر، کسر اپنی جھولی پائیا۔ مایا ممتا توڑ کے گڑھ غروُر، غُربت رہیا مِٹائیا۔ اپنے پریم دا دے کے نوُر، سچ نوُر رہیا چمکائیا۔ جُگ چوُکڑی دا بدل کے آپ دستوُر، دست بدست رہیا مِلائیا۔ جگت کامنا میٹ کے وانگ کافوُر، قُفل دا لیکھا دِتا مُکائیا۔ نام خُماری دے سروُر، رس اِکو اِک چکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ مگھّر کہے مَیں ویکھیا مِتا، مِتر پیارا نظری آئیا۔ جو بھگتاں اندر کھیل کرے انڈیٹھا، انڈِٹھڑی کار کمائیا۔ جِس دی صِفت کرے اٹھاراں دھیائے گیِتا، شبد شبداں نال صلاحیِا۔ جِس نوُں گُر اوتار پیغمبر منّن نیِکن نیِکا، نِروَیر نظر نہ آئیا۔ سو بھگت اُدھارن دا جگ نواں بدل طریقہ، طرح طرح رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی دا کرتا کار کمائیا۔ مگھّر کہے مَیں ہویا حَیران، حَیرانی میرے اندر آئیا۔ کِس بِدھ ہویا پربھوُ مِہروان، مِہر نظر اُٹھائیا۔ بھگت سُہیلے میلے آن، نِرگُن سرگُن جوڑ جُڑائیا۔ بِن پڑھیاں دے کے گیان، اگیان اندھیرا دِتا مِٹائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں کر پہچان، بہُتیاں وِچوں تھوڑے اپنی گود اُٹھائیا۔ اِکو دے کے سچ نِشان، نِشانے کوُڑے دِتے بُھلائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا دوہاں نوُں کرنا پئے پروان، پروانہ اوَر نہ کوئے وکھائیا۔ نوَ سوَ چُرانوے چوُکڑی جُگ پِچھوں جن بھگتاں دا بنیا آپ مہمان، بھگت دوارے پھیرا پائیا۔ گُرمکھاں دی آتم سیجا کرے آرام، دوُجے سُکھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پریِتی اندر بن بن غُلام، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ بھگتاں دا اپنی جھولی پایا اِحسان، اصل اپنا رنگ وکھائیا۔ بِن پوُجا پاٹھ توں کر کلیان، کلمیاں توں باہر دِتا کڈھائیا۔ جودھے سوُر بنا بلوان، کلجُگ کوُڑا چرناں ہیٹھ دِتا دبائیا۔ لکّھ چوُراسی چُکا کے کان، آون جاون پینڈا

دِتا مُکائیا۔ سچ دوارے میلے آن، در دربارا اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ہرِ رگُھرائیا۔ مگھّر کہے مَیں بولنا سچ جَیکارا، سچ دیاں جنائیا۔ جیہڑا جُگ چوُکڑی دیندا آیا لارا، اِشاریاں نال اِشارے آیا سمجھائیا۔ جِس دا لیکھا اگمّ اپارا، الکھ اگوچر نہ کوئے سمجھائیا۔ جِس دا بھانا منّ گُرُو اوتارا، پَیغمبر گئے سِیس جُھکائیا۔ سو کرن آیا وِہارا وِوہاری ویس وٹائیا۔ جِس دا حُکم سدا جُگ چارا، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ نہ کوئے میٹے میٹ مِٹائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جن بھگت سُہائے اِک دوارا، مندر اِکو اِک وکھائیا۔ جتھے دِوس رَین دِیادِیپک اِکو اُجیارا، تیل باتی نہ کوئے وکھائیا۔ ناد شبد دُھن سچّی دُھنکارا، انراگی راگ الائیا۔ جِس دا کھیل سب توں وکھّرا نیارا، نر نِرنکارا ہو کے آپ کرائیا۔ سو سُہاوَنہارا جمن کنارہ، ضامن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دوارکا نِواسی تیرا اُدھارا، دوہری وار دِتی وڈیائیا۔ ساچیاں بھگتاں دے سہارا، گُر اوتاراں رہیا جنائیا۔ جِنہاں دا لیکھا اِک توں دو دو توں چارا، چوُکڑ دئے گواہیا۔ جِنہاں نے سِیس چُکنا اِتّاں گارا، گہر گمبھیر وِچ سمائیا۔ اگلے جنم دا لیکھا رہیا نہ کوئے سنسارا، سنساریاں وِچوں باہر کڈھائیا۔ ہرِ سنگت تیرا روُپ اپارا، اپرمپر ویکھ وکھائیا۔ نِکے وڈّے دا اِکو جِہا وِہارا، وِوہاری اپنی کار کمائیا۔ گُرمکھو تُہاڈی سیوا لکّھ کروڑی نہ گِنتی وِچ ہزاراں، قِیمتاں والا قِیمت سکے نہ کوئے جنائیا۔ جتھے جُھکنا جگت سرکارا، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی سب نوُں دئے وکھائیا۔ مگھّر کہے مَیں دوئے جوڑ کراں نمستے، نِمسکار ڈنڈاوت وِچ بدلائیا۔ جن بھگتو تُسیں سیوا کیتی ہنّدے ہنّدے، ہستی اپنی لئی بدلائیا۔ تُہاڈے گھرانے رہنے وسدے، انتم اُجڑے سرب لوکائیا۔ شاہ سُلطان ویکھنے نسّدے، راجے رانے پِٹھ بھوائیا۔ اِشاریاں نال اِک دوُجے نوُں سارے دسّدے، اُنگلاں اُپر اُٹھائیا۔ بِنا سِری بھگوان کوئے نہ بچدے، بچّیاں والے سرب کُرلائیا۔ ایہہ کھیل اُس اگمّی اِشارے اکّھ دے، جِس دی پلک نہ کوئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سَت دیونہار وڈیائیا۔ مگھّر کہے مَینوں آئی ہاسی، ہسّ ہسّ دیاں سُنائیا۔ جن بھگتو تُہاڈی کٹی گئی جم پھاسی، جماں دا بھے نہ کوئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال نِرگُن نوُر مِلیا اِکو ساتھی، دُھر دا سنگی نظری آئیا۔ لہنا رہیا کوئی نہ باقی، جو خوشیاں نال سیو کمائیا۔ جِس دوارے اُتے آ کے کوٹ ترنے پاپی، اُس دی نیہہ بھگتاں کولوں رکھائیا۔ جنم جنم دی پوُری کرکے آسی، ترِشنا دِتی بُجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ جن بھگتو تُہاڈی سیوا دِوس

رات، رَین دئے گواہیا۔ چوَوی گھنٹے کر اِتفاق، ڈھولا اِکو رہے سُنائیا۔ سٹّھ گھڑیاں بول کے واک، واقعہ اپنا رہیا دِرڑائیا۔ اٹّھ پہر ہو کے داس، نیتر نینَ نِوائیا۔ اکّھ کھول پرِ تھمی آکاش، گگن منڈل رہے سُنائیا۔ واہوا تیری پریِتی پُرکھ ابناش، بِن بھگتاں ہتّھ کسے نہ آئیا۔ جیہڑے اُٹھ ویلے پربھات، تیری سیوا سچ کمائیا۔ پتہ نہیں کِتھوں سِکھی اِنہاں نے جاچ، کوَن گیا دِرڑائیا۔ اندروں باہروں ہو گیا پاک، پُنیت ہو کے خوشی ورتائیا۔ پریم پیار دا وجّدا رہے رباب، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ کبیِر فریِد کردے رہے حِساب، بتّی دِن بتّی دنداں والا لیکھا نال جنائیا۔ انت اوہ وی دے کے جواب، ستّ مگھّر رہے جنائیا۔ پتہ نہیں پربھوُ تُوں کِویں اِنہاں دے اندر وسِیوں آپ، جو آپا گئے مِٹائیا۔ ساچے پریم پیار دا کر اِتفاق، وڈّے چھوٹے بالے نڈھّے مِل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے دِتی وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن مگھّر بالے نڈھّے، تَینوُں دیاں جنائیا۔ نوَ سوَ چُرانوے جُگ چوَکڑی بِچھوں مَیں اپنی جوتی دھاروں کڈھے، مَیں اپنے تتاں نال کری کُڑمائیا۔ جِنہاں نال سچ دوارے مِل کے کراں لڈے، لاڈ اُہناں رہیا لڈائیا۔ جِنہاں دے اندر دھرم نِشانے گّڈے، سچ سچ دِتا سمجھائیا۔ جگت ترِشنا بُجھا کے اگّے، آگیا اپنی وِچ رکھائیا۔ پریم پریِتی وِچ دے کے مزے، کوُڑا مزہ دِتا مِٹائیا۔ اوہ نیتر درشن کر کر رجّے، اندر بُھکھ رہی نہ رائیا۔ آپے پھرن بھجّے، اندر باہر واہو داہیا۔ جِنہاں دے پریِتم نے اُہناں نال نہیں کرنے دغے، کوُڑا یارانہ نہ کوئے رکھائیا۔ ایتھے اوتھے اپنی گودی چُکے، چُک چُک خوشی منائیا۔ سچ دوارے جا کے رکھے، جتھے ویکھن والا مائی باپ بھائی بھین نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ پریِتی اندر نسّے، شبدی راگ سُنائیا۔ چرن کوَل کر کے اِکٹّھے، اِکو ڈھولا دئے سُنائیا۔ جن بھگتو تُسیں آئے میرے پریم دے وٹّے، بدلہ لَینا چُکائیا۔ بھاویں تُہاڈے باہروں چیتھڑ پھٹے، اَگے پھٹّیاں دا کھہڑا دِتا چُھڈائیا۔ جے دھنّے نوُں ملِیا وِچوں وٹّے، پتّھراں سوبھا پائیا۔ تُہانوُں پراپت اُس وِچوں مِٹّی گھٹے، جِس دا گھاٹا اپنے وِچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سُنیہڑا اِک سُنائیا۔ مگھّر کہے سُنو سُنیہڑا گُرمُکھ سجّن، سچ دیاں سُنائیا۔ ہرِ بھگوان تُہانوُں آیا لبھن، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ جُگ جنم دیاں وِچھڑیاں آیا سدّن، حکمی حکم سُنائیا۔ سچ دوارے آیا رکھّن، جتھے رکھّیا کرے چائیں چائنیا۔ تُہاڈے اندر وڑ کے آیا وسن، واسطہ انتر انتر رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا کھیل سمجھائیا۔ مگھّر کہے ایہہ کھیل انوکھا، عاقلاں

بے عقل کرائیا۔ سِدھا سرِشٹی نال دھوکھا، گُرمُکھاں مِلے وڈیائیا۔ جیہڑا سچ دوارے پہنچا، پنجاں توں لئے بچائیا۔ انتم لَینا پئے نہ ہوُکا، جماں توں لیا چُھڈائیا۔ سچ پریم دی لا کے چوٹا، چوٹی تے لئے چڑھائیا۔ در دوارے رہن نہ دیوے کوئی کھوٹا، گُرمُکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سرن سرنائیا۔ مگھّر کہے مَیں سرن ویکھے لگدے، جو لگ ماتر گئے بُھلائیا۔ سچ دوارے ویکھے ودھدے، بھجّن چائیں چائنیا۔ ناتے توڑ کے کوُڑے جگ دے، جگ جیون داتا ویکھ خوشی منائیا۔ نَج نیتر درشن کر کر رجّدے، رجو طمعو سَتو دا لیکھا گئے مُکائیا۔ بھامبڑ بُجھ گئے کوُڑی اگّ دے، مایا ممتا دِتی جلائیا۔ جو بھگت سچ دوارے وسدے، وصل اِکو یار شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ مگھّر کہے مَیں دسّاں اخیر، بِن اکھّراں اکھّر سمجھائیا۔ جِس دی نظر نہ آئے کوئی تصویر، نوُرو نوُر کرے رُشنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی بے نظیر، نظر اندروں دئے بدلائیا۔ تُہاڈا لہنا دینا ویکھ کبیر، جُلاہا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرم دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ کبیر کہے مَیں بُھل گیا کردا گِنتی، انک انک بدلائیا۔ مَیں کھیل ویکھی سارے دِن دی، بھگت دوارے بہہ کے اکّھ کُھلائیا۔ سچ پیاری سنگت پریم پیار ویکھی مِندی، نام پیمانے ہتّھ اُٹھائیا۔ مَیں صِفت دسّاں کِس کِس دی، قِسمت سارے گئے بدلائیا۔ اِستری پُرکھ اِکو روُپ دِسدی، اندروں اکّھ نہ کوئے بھوائیا۔ مَیں صِفت کراں جِس دی، اوہ مَیتوں اَگوں سُنائیا۔ سانوُں لوڑ نہیں وڈیائی والی حرِس دی، حرص ہوَس گئے مِٹائیا۔ سانوُں لوڑ اوسے دے درش دی، جِس درِشٹی دِتی بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا اپنے ہتّھ رکھائیا۔ کبیر کہے مَیتوں بُھل گیا تتنا بُننا، پہلی کہانی دیاں بدلائیا۔ مَیں چاہُندا اِکو ڈھولا سُننا، جو گُرمُکھ کہے گائیا۔ جتھے پھیر کسے نہیں بولنا، سوہنگ روُپ سمائیا۔ اُس دا تول کسے کی تولنا، جو اپنا آپ گئے مِٹائیا۔ اوتھے گھول کسے گھلنا، جو گھولی گھول گھما کے اپنا آپ بھیٹا گئے کرائیا۔ اوتھے دوارا کسے کی کھولنا، جتھے دُھر درباری سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرنہار خوشی منائیا۔ کبیر کہے میرا بدل گیا سریر، ناتا تن نظر نہ آئیا۔ مَیں چڑھ کے چوٹی اخیر، بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ مَیتوں نظری آئی اِک تصویر، جِس نوُں تصّور نہ کوئے کرائیا۔ اوتھے مَیں کوئے نہ تکّیا غریب امیر، گُرمُکھ اِکو رنگ سوبھا پائیا۔ نہ کوئی تکی دوَلت دھن جگیر، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ نہ کوئی گُر اوتار تکّیا پَیغمبر پیِر، پاربرہم پت پرمیشر اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت

سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو کروٹ اپنی رہیا بدلائیا۔ کبیر کہے مَیں ویکھیا بدلدا کروٹ، کرامات نہ کوئے جنائیا۔ جِس دے بِچھے سرِشٹی رہی بھرمت، بھرماں وِچ لوکائیا۔ اوہ کوُڑ کُڑیاری جگت جہان وکھا کے عظمت، اعظم رہیا ہِلائیا۔ جن بھگتاں دی بدل کے اندروں قِسمت، جِسم ضمیر دِتی بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ مگھّر کہے مَیں ویکھ دوار دِلّی، دِلاں نوُں کھوج کھوجائیا۔ عرش قُرص دی جڑ ہِلّی، ہلوُنا دِتا لگائیا۔ میری خوشی وِچ آن کے ہاسی نِکلی کھلی، ویکھی کِھلی خلق خُدائیا۔ سارے دربار وِچ تکّ اِک سوَ گیاراں اِٹّ لگّی پلّی، اِک اِک دی گِنتی سچ دِتی جنائیا۔ سب دی قمر کمرکسیاں والی ہونی ڈِھلی، کمان افسراں دینی سُٹائیا۔ بلیاں دے مگر موَت وَیراگن لاوَنی بِلّی، لہندی دِشا خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، ساچے نام دی لا کے سِلی، سِلسلا اگلا دئے بدلائیا۔

❊ ۱۵ مگھّر شہنشاہی سمت ا ہرِ بھگت دوار دھیرپُر دِلّی-۹ ❊

۸

پندراں مگھّر کہے میری نمستے پُرکھ ابناش، سِری بھگوان تیری سرنائیا۔ تُوں آد جُگاد جُگ چوُکڑی سدا وسیں بھگتاں پاس، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دَیا کمائیا۔ جُگ جنم وِچھڑیاں پوُری کریں آس، نِت نوِت ویکھیں تھاؤں تھائنیا۔ نِرگُن نِروَیر ہو کے دیویں ساتھ، دُھر دا سنگ بنائیا۔ پریمیاں پیاریاں دیوے شاباس، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ جن بھگتاں کارج کریں خاص، خالص اپنا رنگ وکھائیا۔ مانَس جنم کر کے راس، لکّھ چوَراسی پھند کٹائیا۔ چرن دوارے دے نِواس، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لہنا جھولی پائیا۔ پندراں مگھّر کہے واہ میرے بھگوَنت، تیری بےپرواہیا۔ آتم پرماتم ساچے کنت، شاہ پاتشاہ سچّے شہنشاہیا۔ میل مِلا کے بھگت سُہیلے دُھر دے سنت، سچ سَت اپنا آپ دِرڑائیا۔ نام نِدھانا دے کے نِت، سچ منتر نام دِرڑائیا۔ کوُڑی کِریا میٹ گڑھ توڑ ہوَمے ہنگت، بھیوَ ابھیدا دئے کُھلائیا۔ ناتا توڑ بہشت جنّت، سچکھنڈ دوارا بخشے سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، در ٹھانڈا اِک سُہائیا۔ پندراں مگھّر کہے مَیں ہویا خوشحال، گیت اگمّی ڈھولا گائیا۔ کھیل ویکھیا دِین دَیال، سِری بھگوان رہیا دِرڑائیا۔ ہسّدے ویکھے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ

پُری لوء خوشی منائیا۔ گُر اوتار پیر پَیغمبر سچ ترانہ اِکو گان، تُوں ہی تُوں ہی اِکو راگ الائیا۔ بھوکھتاں والا ویکھنا بیان، بِنا کاغذ کِتاب پھول پھولائیا۔ سندیشہ سُن اگمّی فرمان، نِیوں نِیوں اکھ اُٹھائیا۔ وقت سُہنجنا ہویا وِچ جہان، سوہنی وجّی ودھائیا۔ بھگت بھگوان میلا مِلیا آن، اندر باہر خوشی منائیا۔ بھگت سُہیلا رہیا نہ کوئے نادان، نَج نیتر کرے رُشنائیا۔ ساچے نام دا دے کے گیان، رام اِکو دِتا وکھائیا۔ دُھر دا مالک دسّ کے کاہن، بنسری اِکو دُھن سُنائیا۔ پَیغمبراں والا دے پَیغام، بِن اکھّراں کری پڑھائیا۔ سچ دوارا وکھا کے دھام، دھرم دوار وجّی ودھائیا۔ مست خُماری پیا کے جام، ضامن ہو کے ہویا سہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ پندراں مگھّر کہے مَیں دیواں سچ فرمان، فُرنے وِچوں فُرنا اِک جنائیا۔ جن بھگتاں سیوا سچ مہان، مہما کتھ کتھ دِرڑائیا۔ پریم پیار دا سچّا دھیان، ناتا اِکو نال جُڑائیا۔ ڈھولا گا کے وِشنوُں بھگوان، سوہنگ سو وِچ سمائیا۔ جگت کوُڑا چھڈ آرام، آتم سُکھ وجےّ ودھائیا۔ من واسنا نہ ہوئے غُلام، جگت زنجیر نہ کوئے بندھائیا۔ جلوہ تکّ کے اِک امام، نوُر ظہوُر اِک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ پندراں مگھّر کہے مَیں ویکھے بھگت سُہیلے میت مُرار، سجّن دُھر دے نظری آئیا۔ جِنہاں دا سب توں وکھّرا وِوہار، وِوہاری ہو کے سیو کمائیا۔ کھیل تکّ اِک توں دو دو توں چار، چار کُنٹ گئے بُھلائیا۔ درشن کر کے دید دیدار، درد اپنا گئے مِٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ پندراں مگھّر کہے مَیں ویکھی عجب کہانی، لیکھا لِکھت نہ کوئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں اندر سُنی اگمّی بانی، بان نِرالا تیر لگائیا۔ پریم پیار دا چکّ کے پانی، بھجّن واہو داہیا۔ اچرج کھیل ویکھ گُر اوتار پَیغمبر ہوئے حَیرانی، حَیرت سب دے اندر آئیا۔ نوَ جوبن نوَ جُگ نوَ رنگ دی ویکھ جوانی، جوبن متے خوشی منائیا۔ اندر تک کے نوُر نوُرانی لہر روحانی، زِمیں اسمان سیِس جُھکائیا۔ نظارہ تکّ کے پد نِربانی، جھگڑا چھڈ کے چارے بانی، چارے کھانی ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنا رنگ وکھائیا۔ پندراں مگھّر کہے مَیں ویکھ کے بھگت دوار، دوارکا واسی دیاں ودھائیا۔ اُٹھ ویکھ کرِشن مُرار، مُراری مُہر رہیا لگائیا۔ جُگ چوُکڑی جِس دی کار، کرنی کرتا اِک اکھوائیا۔ نِرگُن سرگُن کھیل اپار، اپرمپر ویس وٹائیا۔ سنت سُہیلے لئے اُبھار، نِت نوِت جوڑ جُڑائیا۔ اندر باہر پاوے سار، گُپت ظاہر سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ پندراں مگھّر کہے میرا انت اخیِری شبدی بول،

سندیشہ دیاں جنائیا۔ جن بھگتو پربھوُ وسے سدا تُہاڈے کول، پرماتم آتم انتم مِل کے خوشی منائیا۔ جگت وڈیائی اُپر دھوَل، سچکھنڈ دوارے ساچا رنگ وکھائیا۔ پوُرب جنم دا پوُرا کر کے قوَل، کرماں دا لہنا دِتا چُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ پندراں مگھّر کہے مَیں کہاں سچ اَخیر، آخر دیاں جنائیا۔ پربھوُ دے ہتّھ بھگتاں دی تقدیر، جدوں چاہے دیوے بدلائیا۔ اندر رکھ اپنی تصویر، تسبیاں منکیاں توں دئے چُھڈائیا۔ سچ دوارا وکھا کے اِک امرت جام پیائے سیر، سُرت شبد جوڑ جُڑائیا۔ جِس گرِہ وسے بھگت کبیر، کعبہ اودوُں اگلا دئے وکھائیا۔ جتھے کھیل بے نظیر، نظر نِشان نہ کو تکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھر اِکو دئے وڈیائیا۔ پندراں مگھّر کہے جگت بھگت سجّن ساچی کار، پاربرہم آپ کمائیا۔ سچ کرے سَت آپ کرے سَت سَتواد وِوہار، ویلا وقت دئے گواہیا۔ لیکھا جان دِلّی دربار، دوار بھگتاں اِک سُہائیا۔ سیوکاں سیوا ویکھ اپار، آپ اپنا رنگ چڑھائیا۔ منزل رہن نہ دیوے کوئے دُشوار، مارگ اِکو دئے وکھائیا۔ کھتری براہمن شوُدر وَیش چار ورن اٹھاراں برن دسّے سچ پیار، ذات پات دِین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، بھاگ بھگتاں بھگت دوارے وِچ رکھائیا۔

۱۰

❊ ۲۱ مگھّر شہنشاہی سمت ا ہرِ بھگت دوار جیٹھوُوال ❊

مگھّر کہے مَیں دھار ویکھی دُھر دی، سچکھنڈ دوار وجّی ودھائیا۔ اوتھے لوڑ نہیں تال سُر دی، تنبوُر تار ستار نہ کوئے کھِچائیا۔ اوتھے کھیل نہیں اوتار گُر دی، پَیغمبر روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ نِرگُن نِروَیر نِراکار دھار اِکو اُتردی، شبدی شبد کھیل کِھلائیا۔ پریِتی پریِتم نال جُڑدی، دوُجا سنگ نہ کوئے وکھائیا۔ اوتھے لوڑ نہیں' کوئی شُکر دی، شاہ پاتشاہ اِکو شہنشاہیا۔ جُگ چوکڑی پتہ نہیں کِس طرح گُزردی، کوٹن کوٹ کال وِہائیا۔ ایتھے اوتھے کھیل نہیں کسے اُجر دی، اِکو حکم بےپرواہیا۔ رسنا جِہوا بتّی دند کوئی کتھا نہیں اُچردی، ڈھولا نادگیت سنگیت نہ کوئی سمجھائیا۔ ویکھی کھیل قادر قُدر دی، جو قُدرت رہیا بنائیا۔ کوئی رمز نہیں اوہلے پڑدے والی لُکن دی، اِکو جوت نوُر کرے رُشنائیا۔ کوئی دھار نہیں لمی چوڑی مُکن دی، مُکمل اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی

کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ مگھّر کہے مَیں ویکھیا حضرت حضوُر، حاضر اِکو نظری آئیا۔ جلوہ تکّیا جوتی نوُر، نوُر نوُر نوُر رُشنائیا۔ سرب کلا بھرپوُر، بھر تمبر بے پرواہیا۔ اوتھے نہ بردا غُلام کوئی مزدوُر، سیوک روُپ رنگ نہ کوئی وٹائیا۔ نہ کوئی سچ جھوُٹھ قصوُر، روُپ ریکھ نہ کوئے بدلائیا۔ نہ کوئی سوُلی چڑھدا دِسے منسوُر، پھانسی یسوُ نہ کوئی لٹکائیا۔ نہ کوئی نانک گوبِند ہُندا دِسے مجبوُر، نہ کوئی محمد چوُداں طبق وڈیائیا۔ نہ کوئی چوٹی دِسے کوہ طوُر، موُسیٰ مُنہ دے بھار نہ کوئی سُٹائیا۔ اِک اِکلّا ویکھیا جو آد جُگاد جُگ چوُکڑی سدا مشہوُر، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ سَت سَتوادی برہم برہمادی شبد انادی سرب کلا بھرپوُر، پاربرہم پت پرمیشور نظری آئیا۔ جو جُگ چوُکڑی نِرگُن نِروَیر نِراکار کھیل کرے ضرور، سرگُن اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ کِرپا اپنی کر، کرے کھیل سچّا شہنشاہیا۔ مگھّر کہے مَیں ویکھیا سوُرا سربنگا، سرب دوارے سوبھا پائیا۔ جتھے نہ کوئی تیرتھ تٹ کِنار گنگا، سروور سر نہ کوئی وکھائیا۔ راگ ناد نہ کوئی ڈھول سچّا شہنشاہیا۔ مگھّر کہے مَیں ویکھیا سوُرا سربنگا، سرب دوارے سوبھا پائیا۔ جتھے نہ کوئی تیرتھ تٹ کِنار گنگا، سروور سر نہ کوئی وکھائیا۔ راگ ناد نہ کوئی ڈھول مردنگا، پوُجا پاٹھ نہ کوئی سمجھائیا۔ روَ سس نہ سوُریہ چندا، منڈل منڈپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ پریم پیار رس نہ کوئی انندا، انرس اپنا روُپ وٹائیا۔ میت مُرار سجّن نہ کوئی سنگا، سگلا جوڑ نہ کوئے جُڑائیا۔ پنج تت خاکی تن نہ کوئی بندہ، بندگی والی نہ کوئے پڑھائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن نہ کوئی پنڈا، عقلاں والی نہ کوئی لڑائیا۔ ڈھول تال نہ کوئی مردنگا، سُرتی سُرت نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے اِکو نظری آئیا۔ مگھّر کہے مَیں تکّیا حق نِظام، جو نوُبت نام وجائیا۔ بھگت اُدھارن جِس دا کام، جگت کامنی دئے دُرکائیا۔ کوُڑی کِریا دِسے اندھیری شام، شمع اپنی کرے رُشنائیا۔ دُھر سندیشہ دیوے سچ پَیغام، پَیغمبراں کرے پڑھائیا۔ جِس نوُں ایتھے اوتھے دو جہان گان، اِسم اعظم نوُر خُدائیا۔ مالک خالق پرتپالک نوُجوان، نوُر نوُرانہ نظری آئیا۔ جِس دی کرے نہ کوئی پہچان، روُپ رنگ ریکھ نہ کوئے دِرڑائیا۔ سو بھگتاں دا بھگوان ہو کے مِہروان، ویس اَولّڑا اِک اِکلّا روُپ وٹائیا۔ سنت سُہیلے ویکھے آن، گُر چیلے دیوے مان، گُرمُکھ کر پروان، گُرسِکھ ویکھے آن، ہرجن اپنی گود اُٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگننتر سارے جُھکدے ویکھے برہما شِو وِشن ڈھولا تُوں ہی تُوں ہی گان، گہر گمبھیر بے نظیر دے رُشنائیا۔ اوہ ناؤں رکھ کے مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، آتم پرماتم مِیتا بنیا آن، آن اپنی وِچ رکھائیا۔ مگھّر کہے مگرلے کر پروان، پوُرب لیکھا رہیا چُکائیا۔ جِس دا سب توں وکھرا شبدی اِک دیوان، دیوانخانیاں کرے صفائیا۔ دھر

۱۱

رُوپ جگت بھیکھ اِنسان، زِمیں اسمان کھوج کھوجائیا۔ رحمت وِچ رحمان، مُحبّت وِچ محبُوب عرش عرُوج سوبھا پائیا۔ جن بھگتاں دیون آیا دان، داتا دانی دُھر دا کاہن، مایا ممتا ہنگتا توڑ ابھمان، کمان اپنی وِچ رکھائیا۔

❊ پہلی پوہ شہنشاہی سمت ا ہرِ بھگت دوار جیٹھوُوال ❊

پہلی پوہ کہے کھیل ہونا پِتا پُت دا، پُرکھ اکال گوبِند شبد ڈنک وجائیا۔ کھیل ویکھنا ابناشی اچُت دا، پاربرہم پربھ دَیا کمائیا۔ پڑدا اوہلا چُکنا لُک دا، نقاب نظر کوئے نہ آئیا۔ شبد اگمّی ویکھنا اُٹھدا، جِس دا پِتا نہ کوئی مائیا۔ نِرگُن دھار ویکھنا بُکدا، رسنا جِہوا نہ کوئی ہِلائیا۔ کلجُگ کوُڑی کِریا پیَنڈا ویکھیا مُکدا، اَگے اوَر نہ کوئے ودھائیا۔ کوُڑی کِریا ویکھنا کُٹدا، نام کھنڈا ہتّھ چمکائیا۔ مایا ممتا ویکھنا لُٹ دا، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ بھگتاں بھگوان ویکھنا پُچھدا، لکّھ چوُراسی کھوج کھوجائیا۔ کوئی بھیوَ نہ جانے اُسدا، اُستت گُر اوتار پَیغمبر گئے سُنائیا۔ جِس جھگڑا مُکاؤنا مایا ممتا دُکّھ دا، دردیاں ہوئے سہائیا۔ جِس دا نِشانہ انیالا تیِر کدے نہ اُکدا، اُتم سریشٹ اپنا بان وکھائیا۔ جھگڑا مُکاوے ہوَے بُھکھ دا، نام بھنڈار اِک ورتائیا۔ بھاگ ویکھے دھرنی دی کُکھ دا، ہرِ کرتا شہنشاہیا۔ سنت سُہیلے گودی چُکدا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جِس دا لہنا نہ کدے نِکھٹدا، ویکھنہار دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بےپرواہیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں ویکھیا حقیقت حج، حضرتاں دیاں سُنائیا۔ جُگ چوَکڑی پیَنڈا مگیا بھجّ بھجّ، پاندھی نظر کوئے نہ آئیا۔ ساچے تخت تخت نِواسی بَیٹھا سج، سجّن داتا دُھر درگاہیا۔ جِس دی آد جُگاد جُگ چوَکڑی کِسے نہ لبھی حد، پار کنارہ نہ کوئے دِرڑائیا۔ جِس نوُں راگاں ناداں اندر سیِس جُھکا کے رہے سدّ، سدّے ڈھولے نام سُنائیا۔ جِس دے چرناں اُتے سرگُن نِرگُن دھار رہے ڈھٹّھ، نیتر نظر کوئے نہ آئیا۔ جِس دا سچکھنڈ دوارا دُھر دا ہٹّ، چوَداں طبق نہ کوئے وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دَیال کرے کھیل اِک سمرتھ، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ بھگت سُہیلے ویکھنے سچ، سچ سَت نال جُڑائیا۔ آتم انتر جانا رچ، رُچی اندروں دینی بدلائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچّ، کایا کنچن گڑھ دینا سُہائیا۔ دُھر دا مارگ اِکو دسّ، دہِ دِشا کرے پڑھائیا۔ آتم پرماتم مِل کے پئے ہسّ، ہستی

۱۲
۱۲

وجُود نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈّی وڈیائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں ویکھنا انت اَخیر، آخر دیاں جنائیا۔ دُھر درگاہی تکّنا اِک پیر، پَیغمبر بَیٹھے سیِس نِوائیا۔ جِس دا نوُر نوُرانہ بے نظیر، جگت نیتر نہ کوئے رُشنائیا۔ کھِچی جائے نہ کوئے تصویر، مُصوّر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جِس دا گرِہ مندر گہر گمبھیر، بےانت بےپرواہیا۔ جِس نوُں سمجھے نہ کوئے ضمیر، بُدھی شبد نہ کوئے سُنائیا۔ جِس نوُں سجدہ کردا گیا کبیر، تن ماٹی خاک مِلائیا۔ سو کر کے اگمّی تدبیر، طبع سب دی رہیا بدلائیا۔ توڑنہارا شرع زنجیر، شریعت اِکو رہیا درسائیا۔ جھگڑا چُکے شاہ حقیر، اوُچ نیچ بخشنہار سرنائیا۔ لیکھا جانے صوُفی جگت فقیر، فقِرہ کلمہ اِکو اِک دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں تکّنا عالمین، بِسمل اپنی کھیل کرائیندا۔ جِس دا محمد گوبِند نالوں بہُتا کیتا یقین، تیکے بعد دیگرے دھار چلائیندا۔ جِس دی سمجھے نہ کوئے ترمیم، ونڈن ونڈ نہ کوئے وکھائیندا۔ جِس دا مارگ دو جہان مہین، جگ نیتر نظر نہ آئیندا۔ جِس دی سب توں وکھری تعلیم، الف یے نہ کوئے وکھائیندا۔ جِس دے گُر اوتار پَیغمبر مسکین، حکمے اندر حکم پھرائیندا۔ شبدی کرنہار تلقین، طُلبا طالب آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ پہلی پوہ کہے مَیں بولنا للکار، دُھر دا جَیکارا اِک سُنائیا۔ کل کلکی نرِگُن دھر آیا اوتار، اوتری بےپرواہیا۔ جو لکّھ چوُراسی ویکھے جگت شِکار، شِکاری ہو کے پھیرا پائیا۔ گُر اوتار پیر پَیغمبر شبدی لئے اُٹھال، حکمے حکم منائیا۔ اُٹھو ویکھو پوُرب حال، چارے جُگ دین گواہیا۔ چار ورن ہوون بےحال، اٹھاراں ورن نہ کوئے وڈیائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران کرن پُکار، انجیل قُرآن رہی کُرلائیا۔ حقیقت سمجھے نہ کوئے حق حلال، حالت بدلی انت لوکائیا۔ اَگے دِسے نہ کوئے دلال، پلّوُ سارے گئے چُھڈائیا۔ جلوہ تکّیا نہ نوُر جلال، نوُرو نوُر نہ کوئے رُشنائیا۔ پلّوُ سکیا نہ کوئے سنبھال، کنّی گنڈھ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکم دُھر دا اِک ورتائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں ویکھنا اندر وڑ، لکّھ چوُراسی کھوج کھوجائیا۔ بِن پوُڑھی ڈنڈے جانا چڑھ، منزل اپنی پندھ مُکائیا۔ سچ دوارے ویکھنا کھڑ، سچ سِنگھاسن سوبھا پائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کوَن کرنی رہیا کر، ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ کوَن جیوت رہیا مر، من واسنا رہیا مِٹائیا۔ کوَن نِراکھر رہیا پڑھ، جِس نوُں لکھے کوئے نہ قلم شاہیا۔ کوَن سرن سرنائی رہیا پڑ، جِس نوُں گُر اوتار پَیغمبر گئے دِھیائیا۔ کوَن کُھلاؤنا ساچا در، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ جتھے روَ سس کوئی

پرکاش رہیا نہ کر، منڈل منڈپ نہ کوئے وکھائیا۔ سو سوامی انترجامی نِرگُن نِروَیر آیا چل، نہچل اپنا دھام سُہائیا۔ جِس دا سمجھ سکے نہ کوئی بل، ول چھل دھاری اپنی کھیل وکھائیا۔ جِس دا کوٹن کوٹ جُگ بیتیاں اِک نہ ہووے پل، کوٹن کوٹ برہما دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں دینا ہوکا، حکم اِک سُنائیا۔ خبر سُناؤنی چوُداں لوکا، لُقمہ ہونا جگت لوکائیا۔ کوٹاں وِچوں پُرکھ اکال دا بچنا اِکو پوتا، جو گوبند سُت گیا بنائیا۔ جو آیوُ عُمر وِچ چھوٹا، دسواں سال ہرِ سنگت اُتے نظری آئیا۔ جِنہاں وِچ رہنا کوئی نہ کھوٹا، کھوٹیاں کھرے لَینا بنائیا۔ کوئی پڑھاون والا دینا نہیں طوطا، تُوں مَیں لہنا دینا مُکائیا۔ مِہر نظر نال کایا ماٹی اندر پھیر کے پوچا، دُرمت مَیل دینی دھوائیا۔ اَگے پِچھے دی رہن نہیں دینی سوچا، لکّھ چوُراسی لیکھا دینا مُکائیا۔ گُرمُکھ لیکھا دیوے نہ کوئے نِردوشا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں ویکھیا لیکھا لکھدا، سچکھنڈ نِواسی دَیا کمائیا۔ ناتا جوڑ کے گوبند گُرسِکھ دا، ساکھیات ہویا سہائیا۔ بِن بھگتاں کسے نہ دِسدا، بھرمے وِچ لوکائیا۔ لہنا دیوے جِس جِس دا، جِسم ضمیر دوویں اپنے لیکھے لائیا۔ ایہہ موَقع نہیں کسے مُن رِکھ دا، مُکمل اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا چُکنا کروٹ والی پِٹھدا، سنمُکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ پینڈا رہیا نہ سواگیٹھّ دا، اندر دی رسائی دی لوڑ اِکو وار پوُری دئے کرائیا۔ جن بھگتاں کارج آپ نِجٹّھدا، نج نیتر درس وکھائیا۔ جِس دا حکم سدا جِتّ دا، ہار وِچ ویکھے سرِشٹ سبائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پتت پُنیت رہیا بنائیا۔ پوہ کہے مَیں تکّیا پروردِگار، جلوہ نوُر نوُر خُدائیا۔ جو آد جُگادی سانجھا یار، یارانہ اِکو اِک درسائیا۔ جِس دا مقامے حق حقیقت دا دربار، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ اوس دے اُتے مَیتوں اِک اِعتبار، باقی لارے لا کے گئے جنائیا۔ جِس دے دوارے در درویش منگدے گئے بھکھار، اوتار پَیغمبر گُر جھولیاں ڈاہیا۔ سو قُدرت دا قادر ہویا خبردار، بےخبراں خبر پُچائیا۔ مُریداں مُرشد دیوے دیدار، دیدِ عیدِ چند چمکائیا۔ کایا کعبہ دئے وکھال، گرِہ مندر سوبھا پائیا۔ جِس دا جُگ چوُکڑی دِین احوال، حالانکہ اوہو گیا آئیا۔ جِس دے اَگے نہ جواب تے نہ سوال، فقِرہ سکے نہ کوئے بدلائیا۔ جِس دی گھالنا گئے گھال، گھائل کر کے فرزند گئے کٹائیا۔ جلوہ دیون آیا اِک جمال، ضامن ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں اندر لُکے رہن نہ دیوے ارمان، آرام نال سب کُچھ دئے وکھائیا۔ سب دی لیکھے لا کے سیوا نِشکام، جو کر کر خوشی منائیا۔

گُرمُکھ تیرا پریم کدے نہ جائے حرام، کوُڑی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بھاویں لکّھ چوُراسی سرِشٹی ڈُبے تمام، بھگت سُہیلے سچکھنڈ دوارے دیاں ٹِکائیا۔ ایہہ کوئی گلّاں باتاں والی نہیں زبان، اکھّراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان دا اِک ایمان، عملاں توں باہر دیاں سمجھائیا۔ تُہاڈیاں چرناں ہیٹھ دبا کے زِمیں اسمان، مہمان اپنے لَواں بنائیا۔ جِس نوُں سارے منّدے سِری بھگوان، اوہ نوُر تُہاڈا نوُر کراں رُشنائیا۔ مالک خالق پرِتپالک ہو کے دو جہاناں پکڑی آپ کمان، حکم دُھر دا اِک سمجھائیا۔ فُرنیاں وِچ دے کے فرمان، فرمابردار لَواں اُٹھائیا۔ نِت نوِت ویکھاں مار دھیان، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ جُگ جنم دے پربھ دے کول تُہاڈے بیان، پڑدیاں وِچوں پڑدے دئے کُھلائیا۔ سچ باغیچی دا مالک باغبان، باغی کرے سرب لوکائیا۔ چار کُنٹ ویکھے اِک طوفان، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں ویکھیا نوُری اِسم، اعظم اعلا نظری آئیا۔ تن وجوُد ویکھیا جِسم، انتر انتر پھیرا پائیا۔ جِس دی جُگ چوُکڑی سمجھ سکیا نہ کوئے قِسم، قِسمت سب دی رہیا بدلائیا۔ جِس دا نام نگارہ اِکو وِسل، وِشیاں وِچوں باہر کڈھائیا۔ جِس نوُں بِنا اکّھاں توں بھگت سُہیلے سارے دِسن، لکّھ چوُراسی پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ نوُ سوَ چُرانوے چوُکڑی جُگ بِچھوں اوس پُرکھ اکال دا لاوَنا مِشن، مِشنریاں ساریاں دینیاں تُڑائیا۔ جِس دے کولوں سب نے آوَنا سِکھن، دو جہاناں کرے اگمّ پڑھائیا۔ جِس دے کولوں سب نے آوَنا لکھن، پریم حروُف دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں بننا وڈّا نِکّا، سرب دیاں جنائیا۔ مَیں ویکھنا پُرکھ اکال دُھر دا پِتا، پت پرمیشور بےپرواہیا۔ جِس دا شبدی گوبند نال ہِتّا، پریم اِکو اِک رکھائیا۔ جِس دا ایتھے اوتھے دو جہان چلے سِکہ، دوُجا ہور نہ کوئے وکھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی سِری بھگوَنت دُھر دا کنت سچ دوارے ڈِٹھا، انڈِٹھ بَیٹھا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا رہیا کُھلائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں ویکھنی اوس دی پلک، جو پل پل کھیل کِھلائیا۔ جِس نے دھار بدلنی خلق، خالص گُرمُکھ دئے وکھائیا۔ کوُڑی کِریا لاہُنی الکھ، الکّھ اگوچر اگمّ اتھاہ پھیرا پائیا۔ جِس نے کھیل کرنا وِچ بلکھ، پوُرب لیکھا پوُر کرائیا۔ کر پرکاش اُپر فلک، نوُر ظہوُر دئے دِرڑائیا۔ جوتی دھار چمکا کے چمک، چمتکار اپنا دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے حرام نمک، نِمک نِمک ہوئے سہائیا۔ ساچے پریم دی بخش کے ہِمّت، حوَصلے اگلے دئے بدلائیا۔ سمبل نگری ساچی سِمت، چار کُنٹ دہِ دِشا وِچوں وکھّری آپ اُپائیا۔ جتھے بِنا پُرکھ

اکال دے کرنی پئے اوَر نہ مِنّت، وِچولا لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چِترگُپت رائے دھرم ویلے انت کرن کوئے نہ عِلّت، لکّھ چوَراسی دئے نہ کوئے سزائیا۔ مات گربھ پھیر نہ ہووے ذِلّت، نوَ اٹھاراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچے شبد دی دے کے خِلعت، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ پریم پیار دا لا کے تِلک، تِلکن بازی، توں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں ویکھیا شبدی شیر، شہنشاہ اِکو نظری آئیا۔ جِس نے دو جہاناں کرنا زیر، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ کوُڑی کِریا میٹنا اندھیر، سَت سچ کرے رُشنائیا۔ کلجُگ انت چُکاوَنا گیڑ، گیڑا گیڑے وِچ بھوائیا۔ لکّھ کروڑی چھیڑنی چھیڑ، من ممتا وِچ پھسائیا۔ شبد اگمّی مارنی چیپڑ، موُرکھ نگدھ دینے دُرکائیا۔ شاہ سُلطاناں کرنا ڈھیر، خاکی خاک خاک اُڈائیا۔ جگ دا مارگ لاوَنا پھیر، پھر پھر ویکھے سرب لوکائیا۔ کوٹاں وِچوں تھوڑیاں اُتے کر کے مِہر، اپنی گود لَینا ٹِکائیا۔ جِنہاں دی سیوا کرن نوُں تڑپ رہیا کُمیر، نیتر لوچن نیَن اکّھ کُھلائیا۔ گوبِند کھنڈا پھڑ ہتّھ شمشیر، چاروں کُنٹ ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں مارگ لگّنا پہلی ویر، ویروا اوَر رہے نہ رائیا۔ بِچھلی کرنی آپے دینی اُدھیڑ، حکم دُھر دا اِک سُنائیا۔ اگلا لیکھا حق نبیڑ، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت کرے کُڑمائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں ویکھنا اوہ سماں، جِس نوُں سارے گئے وڈیائیا۔ جِس وِچ کوئی سمجھ نہ سکے ہرکھ سوگ غماں، چِنتا نچِنتا نہ کوئے جنائیا۔ کوُڑی کِریا ویکھنی طمع، لالچ لالس کھوج کھوجائیا۔ دِین مذہب ویکھنا بنّا، ذات پات ونڈ ونڈائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر ویکھنا بِن چھپّر چھنّا، سَت دوارے سِیس جُھکائیا۔ کلجُگ کوُڑ کُڑیار ویکھنا انّھا، سِر پاپاں گنڈھ اُٹھائیا۔ کسے نوُں یاد نہیں رہنا چوَداں سوَ تیس انک داپنّا، پنگھٹ اُتے سوبھا کوئے نہ پائیا۔ جیہڑا گوبِند اِکو لا کے گیا وِچ کنّا، قایم کرے خلق خُدائیا۔ اوس دا سال ہونا رواں، ارمان سب دے ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ نظر نہ آوَنی کوئی شمع، دیوے گُل خلق خُدائیا۔ نیتر ویکھنی روندی مائی حوّا، بابا آدم دئے دُہائیا۔ وِشن برہما شِو ہو کے جمع، پربھوُ اَگے سِیس جُھکائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں کی وارتا کہواں، کہن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ مَیں بھجّے آوَندے ویکھاں جُگاں چوَہاں، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ پندھ مُکائیا۔ سب دے اَگے مَیں اِکو ڈھولا گواں، سندیشہ سچ سُنائیا۔ آوَ پربھ دا مارگ ویکھو نواں، نوَ نوَ چار رہیا سمجھائیا۔ جِس دے دوارے سوبھنیک ہو کے بہواں، سنمُکھ درشن پائیا۔ مَیں اِکو دی چرنی ڈھہواں، جتھے ڈھولک چھینے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوسے دی سیجے سواں، جتھے سُتّیاں نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی

جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ہرِ رگُھرائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں سُناؤن آیا اگّمی بات، باطن دیاں جنائیا۔ جن بھگتو اگلا بدلن والا تماش، پُرکھ ابناشی دَیا کمائیا۔ کھیلنہارا کھیل ہو کے آپ پاک، پتت پُنیت دئے بنائیا۔ جیہڑا میلا ملِدا رہیا نال اِتفاق، اُس دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ چھّبی پوہ توں گوبِند بِچھلا لیکھا ہونا بےباق، لاریاں والا نعرہ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم دئے سُنائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں ہویا حَیرانا، ہرِ جوُ اندرے اندر سُنائیا۔ مَیں دو جہاناں بدل دینا زمانہ، ضامنی اپنی وِچ رکھائیا۔ شبدی گوبِند ہتّھ دینی کمانا، چلّہ تیرِ اِک وکھائیا۔ پہلا حُکم سُنا اُپر اسماناں، اِسم اِکو دینا وکھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبراں پڑدا کُھلا کے دو جہاناں، دوہرا روُپ لَینا پرگٹائیا۔ سب نے منّنا اِکو بھانا، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال جانی جانا، لکّھ چوُراسی ویکھ وکھائیا۔ اِکو اِک ہونا بلوانا، بلدھاری روُپ وکھائیا۔ جِس دے کول اگّمی اِک پَیمانہ، دو جہاناں ناپ بنائیا۔ جن بھگتاں اندر رہن نہ دینا کوئی بیگانہ، دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گلّاں والا بنن نہیں دینا کوئی افسانہ، شبدی حُکم اِک ورتائیا۔ پریمی پیار اندر کرنا دیوانہ، نام خُماری اِک ورتائیا۔ درس وکھا کے روُپ نا نا، نِرگُن نِروَیر جوت کرے رُشنائیا۔ مایا ممتا موہ توڑ ابھمانا، ساچی سِکھیا دئے سمجھائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا گاؤنا اِک ترانہ، تُریا پد توں باہر کڈھائیا۔ جِس دے نال ہووے کلیانا، کلمہ اِکو دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتّھ رکھائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں سُن لئی اوہ گوُنج، جو گجھی رمز رہی لگائیا۔ گُرمُکھ آتم کُرلاوے کوئی نہ کوُنج، دوُر دُراڈا نظر کوئے نہ آئیا۔ پریم پیار دی پربھ نے بخشی آتم سوانتی بوُند، ترِشنا ترِکھا دینی بُجھائیا۔ نَج کوَل کرنا موُندھ، مِہروان مِہر نظر اُٹھائیا۔ منزل رہے نہ کوئی ڈوُنگھ، ساچے پوُڑے دینا چڑھائیا۔ غفلت وِچ نہ آوے اوُنگھ، گُرمُکھ سوادھان کرائیا۔ جِدھر ویکھن اودھر موَجوُد، مُفت آپے ہوئے سہائیا۔ بھاگ لگا کے تت وجوُد، وجہ اگلی دئے سمجھائیا۔ آو ویکھو تکّو جلوہ گر اوہ محبوُب، جو مُحبّت وِچ سمائیا۔ جِس دا نام کدے نہ ہووے نیست و نابوُد، آد جُگاد وجےّ ودھائیا۔ سچ دوار دی دسّ کے سچ حدوُد، کوُڑ کُڑیارا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرِ دینی مان وڈیائیا۔ پہلی پوہ کہے مَیں دسّاں اگّمی کہانی، کہاوت جگت نہ کوئے بنائیا۔ جن بھگتو تُہاڈا لیکھا پد نِربانی، نِربان پد مِلے وڈیائیا۔ تُہاڈی نوَ جوبن دی جوانی، چار کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ تُہاڈے پریم دی سچ طُغیانی، چاروں کُنٹ لہر لہرائیا۔ تُہاڈا اندر نوُر روُحانی، رحمت وِچ سمائیا۔ تُہاڈی آتما

رہن نہیں دینی بیگانی، پرماتما اپنے نال جُڑائیا۔ داتا بن کے آیا دانی، گہر گمبھیر پھیرا پائیا۔ جن بھگتو چھّبی پوہ اِک پُھل لَے کے آؤنا نِشانی، نشہ دُھر دا دیاں چڑھائیا۔ تُہاڈے اندر پرگٹاوے اوہ بانی، جو بان نِرالا دئے چلائیا۔ امرت رس دے کے ٹھنڈا پانی، اگنی اگّ دئے بُجھائیا۔ ناتا چُھٹ جائے دُنیا فانی، فَیصلہ اپنے نال کرائیا۔ اَگے مارگ مِلے آسانی، اَدھ وِچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ جھگڑا مُک جائے عدالت دیوانی، حُکم اِکو وار سُنائیا۔ تُساں پچھے گوبند نال دِتی قُربانی، اَگے جماں توں لیا بچائیا۔ جھگڑا مُکایا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبُجھ سیتج نہ کوئے پھرائیا۔ ساچے گھر دی بنا کے سچّی رانی، درگاہ ساچی دینا بیٹھائیا۔ جتھے کھیل نہیں جِسمانی، بُتخانے وجےّ نہ کوئے ودھائیا۔ شان رہن نہیں دینی پنجاں تتّاں والے پرانی، ویداں پُراناں توں لَینا چُھڈائیا۔ چڑھن اوس بِبانی، جِس دا رؤپ رنگ ریکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پہلی پوہ کہے تُساں پھوُل نہ سمجھنا پُھل، گُل گُلاب نہ کوئے سُنائیا۔ جن بھگتو تُہاڈا پَینا مُلّ، ملکیّت بچھلی گئی وِہائیا۔ بھگت بھگوان دی بنی کُل، کُل مالک کھیل کِھلائیا۔ ویکھیو جگت واسنا وِچ نہ جائیو ڈُل، انڈولت لئے بچائیا۔ جھوُٹھے پیار وِچ نہ جائیو بُھل، پریمی پریتم دئے سمجھائیا۔ مایا وِچ نہ جائیو رُل، رُلدیاں گلے لگائیا۔ تُہانوُں سچ دوارے آؤن دی کُھل، اَگے سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پُھل کہے مَینوں کوئی نہ جانیؤ گندہ، مَیں اپنی گُلشن دیاں جنائیا۔ جِس ویلے گوبند کول گیا سی بیراگی بندہ، چرن گوداوری کنڈھے ٹِکائیا۔ اُس دے ہتّھ وِچ سی ستّ رنگ دا ڈنڈا، جو نظر کسے نہ آئیا۔ ہوَلی ہوَلی ہتّھاں نال پائے ونڈا، حِصّہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ اِشارہ کر کے اُپر سوُرج چندا، دوہاں دِتا ہِلائیا۔ چوَداں طبق کر کے ننگا، پڑدا دِتا اُٹھائیا۔ میانوں کھچّ کے اپنا کھنڈا، سہج نال چمکائیا۔ پُرکھ اکال نوُں کہہ کے چنگا، سیِس دِتا نِوائیا۔ دو ہتّھاں دا وجا کے مردنگا، دو جہان لیا اُٹھائیا۔ سیِس چوں کڈھ کے اپنا کنگھا، چرناں اُتے لیا چُھہائیا۔ آپ کھلو کے اِک ٹنگا، نیتر نیَن بند کرائیا۔ پُرکھ اکال مَیں کوئی پہنیاں نہیں ونگاں، ونگار کے رہیا سُنائیا۔ مَینوں لکّھ چوَراسی نیڑن دا ڈھنگا، تیری بےپرواہیا۔ دِین دَیال ہسّ کے کہا تُوں مالک پُری انندا، انند تیرے وِچ بھرائیا۔ تیرے کول دیواں اوہ پھندا، جِسنوں ویکھے نہ کوئے لوکائیا۔ گوبند تکّ کے چار کُنٹ برہمنڈاں، پُرکھ اکال اپنے وِچوں نظری پائیا۔ ہسّ کے کہا تیری میری پَے گئی گنڈھا، اَگے ہوئے نہ کدے جُدائیا۔ سِری بھگوان کہا تُوں

گوبِند میرا روُپ ٹھنڈا، اگنی اگّ نہ کوئے تپائیا۔ تیرا گُلشن ویکھنا مہکندا، جِس دے اندر سُگندھی تیری نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سو لہنا رہیا چُکائیا۔ پھوُل کہے مَیتوں گوبِند ہتّھ توڑیا، ٹُٹیا نالوں ڈال۔ مَیں حکم موُل نہ موڑیا، پُرکھ اکال دا ویکھ کے سچّا لال۔ مَیں اِکو لَے کے ساہ ہٹکوریا، کیِتا اِک سوال۔ جے تیرے وِچ کوئی زوریا، مَیتوں وکھا دے دِین دَیال۔ جے تَیتھوں وکھرا کوئی ہور آ، پھیر مَیتوں نہ رکھیں سنبھال۔ جے کوئی تُوں ٹھگ یار چور آ، کِیوں مَیتوں دِتا زوال۔ گوبِند کِہا مَیتوں تیری لوڑ آ، ایہہ حکم میرے بھگوان۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کھیلیا کھیل اِک مہان۔ پھُل کِہا کیوں توڑیا نالوں ڈنڈی، میرا ناتا دِتا تُڑائیا۔ تُوں آئیوں گوداوری کنڈھی، گودی والے پھیرا پائیا۔ مَیں ہو گیا تیرے وِچ بند خانے بندی، مَیتوں بندگی دینی دِرڑائیا۔ درویش ہو کے منگ منگی، نِیوں نِیوں لاگاں پائیا۔ گوبِند کِہا مَیں پُرکھ اکال دا اِک بُھجنگی، نِرگُن سرگُن ویس وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکم اپنے وِچ چُھپائیا۔ پھُل کِہا سُن میرے گوبِند، بندنا دیاں جنائیا۔ تُوں مالک بنیا ہِند، ہِندوائن تیری سرنائیا۔ مَیں جُھکدا ویکھیا سُرپت اِند، کروڑ تیتیسا لاگے پائیا۔ وِشن برہما شِو بن بخشِند، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ مَیتوں اپنی بنا لَے اوہ بِند، جتھے جنم مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایتھے اوتھے ہووے نہ چِند، چِنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ گوبِند کِہا جِس ویلے میرا سمبل نگر بنیا پِنڈ، پتّھر اِٹّ گارا نہ کوئے لگائیا۔ کوئی کھیل نہ جانے ساگر سِندھ، گہر گمبھیر نظر کسے نہ آئیا۔ مَیں اُپجنا نہیں کسے لِنگ، بوُند رَکت نہ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا میلا لئے مِلائیا۔ گوبِند آکھ درڑاؤندا اے۔ شبدی حکم سُناؤندا اے۔ واک بھوِکھت الاؤندا اے۔ بِن قلم شاہی لیکھ بناؤندا اے۔ مَیں وسنا اوس دیش، جتھے درشن کوئی نہ پاؤندا اے۔ مَیں رہنا سدا ہمیش، جنم مرن دا گیڑ کٹاؤندا اے۔ تیرا (بنا) نال اپنے لیکھ، اپنا لیکھا تیرے نال بناؤندا اے۔ بھاگ لگا کے ماجھے دیس، دیس دسنتر آپ سُہاؤندا اے۔ نِرگُن دھار بدل کے بھیکھ، جوتی جاتا جوڑ جُڑاؤندا اے۔ چرن لگا کے برہما وِشن مہیش، برہم اپنا حکم دساؤندا اے۔ تیرا لیکھا پھیر لوَانگا ویکھ، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈاؤندا اے۔ سمت شہنشاہی وِچ ہووے پیش، تیری پیشی اِک اِک بناؤندا اے۔ ہُن مَیتوں سارے کہندے گُر دس دسمیش، دہِ دِشا ترُنگ دُڑاؤندا اے۔ بستر کپڑے ویکھدے کھیس، کھنڈا تن نال لٹکاؤندا اے۔ مَیتوں تھوڑے منّدے نریش، بہُتیاں سمجھ کوئے نہ پاؤندا اے۔ مَیں پنج

تت جّھڈ کے جانا اوہ پربھُو دے دیش، جتھے دِشا ونڈ نہ کوئے وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا آپ چُکاؤندا اے۔ گوبِند کہے سُن بُھل پیارے مِتر، سجّنا دیاں جنائیا۔ ہُن بازاں کولوں تُڑاواں تِتر، بھرماں وِچ بُھلے لوکائیا۔ ہُن گُجری دی گودوں آیا نِکل، سُلّکھنی کُکھ بنائیا۔ پھیر نِرگُن دھار ہو کے آؤنا نِتر، نہ کوئی پِتا نہ کوئی مائیا۔ اِکو گُرمکھاں دا ہونا فِکر، نہ کوئی کھنڈیاں والی لڑائیا۔ ہِردیاں اندر وڑ کے کرنا ذِکر، اکھّراں والی نہ کوئی پڑھائیا۔ گُرمکھاں دا چرن دوارے چِتر کے چِتر، چلتر اپنا دینا سمجھائیا۔ سچ پریم دا کرکے عِشق، حقیقی مجازی دوویں دینے کھپائیا۔ ہُن لارے لا کے جانا کھِسک، بھجّنا واہو داہیا۔ پھیر پُرکھ اکال دا نال لَے کے آؤنا اِشٹ، اندر وڑ کے سوبھا پائیا۔ مِہر نظر نال سب دی کھولنی درِشٹ، جوگ ابھیاس تپ نہ کوئی سمجھائیا۔ بھگتاں دی سیجا اُتے مَیں بھوگنا گرہست، دوُجا سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ میرا لہنا دینا نہ کوئی ٹانک نہ کوئی جِست، نہ کوئی جِسم وِچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا میلا میل مِلائیا۔ بُھل کہے توُں گہر گمبھیر، سوہنا بانکا نظری آئیندا۔ تیرا تتّاں والا سریر، سنمُکھ میرے سوبھا پائیندا۔ تیری کِس نے کری تعمیر، مَینوُں اندروں نہ کوئے سمجھائیندا۔ تیری سوہنی کھڑگ شمشیر، چمک دمک روُپ بدلائیندا۔ توُں وکھّرا پیراں دا پیر، پرا پسنتی مدھم بَیکھری ونڈ نہ کوئی وکھائیندا۔ تیرا لیکھا امیر غریب، راؤ رنک نہ کوئے جنائیندا۔ مَیں حَیران تیرا کھیل عجیب، نِرالا ویکھ خوشی منائیندا۔ تیری سب توں وکھّری ترتیب، ڈھنگ انوکھا اِک جنائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا تیرے وِچ رکھائیندا۔ گوبِند کہے بُھل تَینوُں سمجھاؤندا ہاں۔ پھڑ کے اپنے چرناں نال جُھہاؤندا ہاں۔ چرن جُھہا کے ہتّھ اُپر ٹِکاؤندا ہاں۔ ہتّھ اُپر ٹِکا کے، چھاتی نال لگاؤندا ہاں۔ چھاتی نال لگا کے، اے دوُں اُپر کملاپاتی نال مِلاؤندا ہاں۔ تیرا کھیل دِوس راتی، رُت اپنی نال سُہاؤندا ہاں۔ جے توڑیا تَینوُں نالوں ڈال پاتی، پتّن اپنا اِک درساؤندا ہاں۔ تَینوُں پریمیاں پیاریاں دا بناؤنا ساتھی، گُرمکھاں دی جھولی پاؤندا ہاں۔ جِناں چِر پُرکھ اکال نہ آوے مَیں تیری کراں راکھی، ستّ زِمیں اسمان چرناں ہیٹھ دباؤندا ہاں۔ تیری اوہناں نال چلنی ساکھی، جِنہاں نوُں ساکھیات نظری آؤندا ہاں۔ لہنا دینا چُکاواں باقی، حِساب اپنے وِچ چُھپاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل اِک درڑاؤندا ہاں۔ بُھل کہے میرے گوبِند سجّن، سچ دے جنائیا۔ کِس بِدھ آویں پڑدا کجّن، گُرمکھاں ہوئیں سہائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں آئیں

لبھّن، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ کِس دوارے آویں سدّن، کوَن گھر لئیں بُلائیا۔ کوَن دیویں سچ انندن، انند پُر واسی دے سمجھائیا۔ کِس بِدھ توڑیں جگت کِریا بندھن، بندگی اِکو دئیں سمجھائیا۔ گوبِند اگوں لگّا ہسّن، تالی ہتّھاں نال وجائیا۔ بُھلّا، جے تُوں میرے پریم دا رس لگّا چکّھن، تینوّں سواد دیاں سمجھائیا۔ مَیں گُرمُکھ اپنے لکّھ چوَراسی وِچوں وِرولنے مکّھن، مُفت اپنی سیو کمائیا۔ مَیں پھِردا اُتّر پوُرب پچھّم دکّھن، بھجّاں تھاؤں تھائنیا۔ انت وِچھوڑا آواں کنّن، نال لَے کے بےپرواہیا۔ غریب نِمانیاں کوجھیاں کملیاں گودی آواں چُکن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جُگ جنم دیاں وِچھڑیاں آواں پُچھن، کایا مندر اندروں لَواں اُٹھائیا۔ ٹھگّاں چوراں یاراں کولوں آواں نسّن، کول رہ کے درس نہ کوئے دِکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا دوہاں دا دئے دِرڑائیا۔ بُھل کہے مَینوّں کہندے بُھل گُلاب، پنکھڑی پنکھڑی رہی کُرلائیا۔ گوبِند کہا اُٹھ ویکھ اپنا باپ، تینوّں دیاں مِلائیا۔ جِس دے در تے اِکو جاپ، تُوں میرا مَیں تیرا دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ بُھل تُوں نہیں سمجھدا کیہڑا تیرا ساک، کوَن سجّن سیَن گوسائیاں۔ جِس ویلے کوَل دا کُھلیا سی تاک، برہما نیَن اُٹھائیا۔ اوس ویلے اوہدے اندر آشا گئی سی بھاکھ، پربھ دھار دِتی پرگٹائیا۔ جے پربھ میرے اندر اپنے پریم دی اُپجا دیویں شاخ، جِس وِچ تیرا پریم سدا مہکائیا۔ گوبِند کہا اُس آشا دا روُپ بُھل گُلاب، تیرا اگّا گوبِند گوبِند گائیا۔ تینوّں وکھاواں اِک محل تے اِک محراب، اِکو محبوُب سوبھا پائیا۔ اِکو سجدہ اِک آداب، اِکو بندنا رہیا کرائیا۔ اِکو شاہ اِک نواب، شہنشاہ اِکو اِک اکھوائیا۔ جِس نے بھگتاں نال تینوّں دینا خطاب، مُخاطب کر کے دوہاں نوُں دئے مِلائیا۔ بندے کارن تیرا ہویا مِلاپ، پچھلا لیکھا رہیا چُکائیا۔ اَگے دسّ بھوِکھت واک، سمت شہنشاہی دِتا سمجھائیا۔ تیرا بھگتاں نال ساتھ، وجےّ جگت ودھائیا۔ چھّبی پوہ سوہنی آوَنی پربھات، پربھ دینی مان وڈیائیا۔ نوَیں جُگ دی تیرے اُتے چرن رکھ کے دسّنی نوَیں ارداس، نواں مارگ دینا دِرڑائیا۔ نالے اندروں لاہ کے شبدی ڈنڈے نال گِلاف، پڑدے دینے چُکائیا۔ پاپاں نوُں کر معاف، بچّے لَینے ترائیا۔ چوَراسی وِچوں کڈھ کے صاف، سُتھرے اپنے گھر ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ بُھل کہے میری اِک منگ اپار، گوبِند دیاں جنائیا۔ جِس ویلے میرا تیرا ہووے وِہار، مَینوّں پہلوں دینا سمجھائیا۔ مَیں آوَنا کیہڑے دوار، کوَن سیج سُہائیا۔ کوَن ہووے میرا خریدار، قیمت کوَن مُلّ پوائیا۔ کوَن کرے میرے تیرے اُتے اِعتبار، کوَن یقین یقِین وِچ بدلائیا۔

۲۱

اُس ویلے ساریاں بھگتاں نوُں کریں خبردار، بےخبراں خبر پہنچائیا۔ کسے دے کول میرا رہ نہ جائے اُدھار، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ جے کوئی تیرا گُرسِکھ
تیتھوں ہون لگّے فرار، شبد ڈنڈے نال پرتائیا۔ تیرا گُرمُکھ کدے نہ ہووے غدار، گداگر ہو کے گھر گھر منگن کدے نہ جائیا۔ جے منگے تے تیرا دیدار،
دوُجے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بُھل کہے مَیں کہنا ونگار، کوُک کوُک سُنائیا۔ جے لبھنا تے لبھو پُرکھ اکال، عقلاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گُرمُکھو تُسیں نہ پُرکھ
تے نہ نار، اِستری پُرش نہ کوئے وڈیائیا۔ اندر تکّو تُہاڈا پریتم تُہاڈا یار، یارانہ اِکو دئے وکھائیا۔ رستے جاندیاں کرے پیار، بُھکھے مردیاں لئے اُٹھال، جل
ڈُبیاں کرے بھال، کنگالاں وِچ بن کنگال، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ بُھل کہے او گُرمُکھو مَیتوں رکھیو سنبھال، سمبھل کے سمبل نگری لِیاوَنا چائیں چائنیا۔
اَگے پھیر سُنو احوال، کی کھیل نال سِنگھ پال، کیوں پوُرن سِنگھ بنیا دلال، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ہرِ رگُھرائیا۔ گوبِند کہے سُن
بُھل سُگندھی، سُکھ داتا دئے وڈیائیا۔ گُرمُکھاں نال مِلا کے تیری توڑ دیواں پابندی، حکم اپنا اِک جنائیا۔ سنت سُہیلے بنا کے سنگی، ہرِ سنگت دیاں وکھائیا۔
جِنہاں دی کنڈ کدے نہیں ہونی ننگی، سِری بھگوان دئے وڈیائیا۔ میرے نام شبد دی ویکھنی اِکو چنڈی، جو چنڈے سرب لوکائیا۔ رہن دینا نہیں کوئی
پاکھنڈی، کوُڑی کِریا دئے مِٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا سب دا پار کرائیا۔ بُھل کہے کی پھیر بُھلے بُھلواڑی، پھل اگلا دئے لگائیا۔
گوبِند کہے جِس دا بوُٹا لگایا ستاراں ہاڑی، اوہ ہاڑا کڈھ کے تیرا سنگ نِبھائیا۔ تیری رہن نہیں دینی کنڈیاں والی واڑی، خار روُپ نہ کوئے بنائیا۔ مَیں جدھر
جاواں جاواں تاری، تارنہار میرا سنگ نِبھائیا۔ جن بھگتاں دی کٹّاں خواری، خالص اپنے گھر بہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، تیری توڑ
نِبھاوے یاری، یار یاراں وِچ رکھائیا۔ بُھل کہے مَیں نہیں سمجھیا یار، یارانہ سکیا نہ کوئے جنائیا۔ مَیتوں سارے کھاریاں وِچ رہے اُٹھال، ہوکے دے کے
گلی گلی سُنائیا۔ راجیاں دے بن کے ہار، رانیاں دی مینڈھی دِتی بدلائیا۔ گوبِند میرا سچّا نہیں جانیاں کسے پیار، پریمیاں والا پریم نہ کوئے وکھائیا۔ دوُجے دِن
تن دے نالوں اُتار، اُتّر پوُرب پچھّم دکھّن چارے دِشا دِتا سُٹائیا۔ گوبِند کہا اَگے ہون نہ دیواں خوار، تیری سُگندھی گُرمُکھاں اندر دیواں ٹکائیا۔ کل کلکی لئے

اوتار، کلا سب دی دیواں بھوائیا۔ دُکھیاں دا بن کے دِلدار، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ سمت شہنشاہی اِک وِچ ساچا کھول کے دسّاں احوال، اوّل تیرا کھیل پرگٹائیا۔ جن بھگتاں نوُں دیاں سِکھال، جن بھگتو پُھل گُلاب لَے کے آوَنا چاہئیں چاننیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان دِین دَیال، دیانِدھ سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔

۷ پوہ شہنشاہی سمت ا سُرندر سِنگھ دے گرہ پِنڈ بُھلر ضِلع امرتسر

پوہ کہے مَیں بھگتاں ویکھی سُرتی، سُرت شبد ہوئی کُڑمائیا۔ مِہر ہوئی پوُرے سَتگُر دی، جو گور مڑھی وِچوں باہر کڈھائیا۔ دھار میلی اِک دُھر دی، جوتی جوت وِچ سمائیا۔ منسا پوُری ہوئی لوڑ دی، لوآں پُریاں پیَنڈا دِتا مُکائیا۔ دھاڑ رہی نہ کسے چور دی، کوُڑی کِریا ڈیرہ ڈھائیا۔ رَین رہی نہ اندھیر گھور دی، نِرمل نوُر چند کرے رُشنائیا۔ کھیل رہی نہ آون جاون دوَڑ دی، لکّھ چوَراسی پیَنڈا دِتا مُکائیا۔ ویل رہی نہ کوُڑی کِریا کوُڑ دی، امرت رس دِتا بھرائیا۔ اَگے لوڑ رہی نہ ہور دی، پُرکھ اکال دِتی سرنائیا۔ شبد دھار بخش گھنگھور دی، انحد نادی ناد سُنائیا۔ یاد آئی گڑھی چمکوَر دی، گُرمُکھ ہیرے لئے چمکائیا۔ جتھے بُدھی نہیں کسے دی بہُڑ دی، اوتھے سنت سُہیلے لئے اُٹھائیا۔ رُت خِزاں گئی اوڑ دی، بسنت روُپ آپ بدلائیا۔ پدوی دے کے اپنے کوَر دی، کملاپت ہوئے سہائیا۔ چھتر چھایا دے کے اگمّی چوَر دی، چوَر اپنا نام جُھلائیا۔ کھیل وکھا کے گوَر گوَر دی، گہر گمبھیر پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ پوہ کہے مَیں بھگتاں ویکھی اُستت، سِری بھگوان ڈھولا گائیا۔ جِنہاں نوُں اِکو مِل گیا مُرشد، دوُجے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پڑھنی پئی کوئے نہ پُستک، سُرتی شبد وجےّ ودھائیا۔ کوُڑی کِریا نالوں دے کے فُرصت، فُرنا اپنا اِک جنائیا۔ مایا ممتا مَیل دھو کے دُرمت، پتت پُنیت رہیا بنائیا۔ ساچی دسّ دے اِکو گُرمت، گُرمُکھ گُر گُر رنگ رنگائیا۔ سِری بھگوان دی ساچی اُلفت، دوُجی اوَر نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دِین دَیال دَیا کمائیا۔ پوہ کہے مَیں بھگتاں ویکھیا انند، گھر گھر بَیٹھے خوشی منائیا۔ آتم پرماتم چڑھیا چند، جلوہ جوت نوُر رُشنائیا۔ پاربرہم برہم بنیا سنگ، دُھر دا سنگ اِک بنائیا۔ شبدی ناد وجائے مردنگ، گیت گوبند اِک سُنائیا۔ دُئی دوَیتی ڈھاہ کے کندھ، پڑدا اوہلا دِتا اُٹھائیا۔ بھیو کُھلا کے ہنگ برہم، ناتا کوُڑا دِتا

چُکائیا۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، اِکو نوُر کرے رُشنائیا۔ کوُڑی کِریا بیڑا بنّھ، بندگی اِکو رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد ہوونہار سہائیا۔ پوہ کہے مَیں بھگتاں ویکھیا گیت، بِن رسنا جِہوا بتّی دند گائیا۔ آتم پرماتم جوڑ پریت، پریتم اپنا رہے منائیا۔ کایا کرکے ٹھنڈی سیت، اگنی تت گئے بُجھائیا۔ جھگڑا چُکا کے ہست کیٹ، چار ورن اٹھاراں برن ڈیرہ ڈھائیا۔ لیکھا مُکا کے اوُچ نیچ، راؤ رنک نہ کوئے وکھائیا۔ پندھ مُکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ خوشی منائیا۔ ترےَ گُن مایا نالوں ہو اتیت، ترےَ بھوَن منگن سرنائیا۔ آپ اپنا جگت توں جیت، جگ جیون داتا مِل کے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ پوہ کہے مَیں جن بھگتاں ویکھیا سوہنا مندر، کایا ماٹی سوبھا پائیا۔ جتھے رہیا کوئے نہ جندر، بجر کپاٹی کُنڈا لاہیا۔ من واسنا بھوَے نہ بندر، ترِشنا تامس نہ کرے کوئے وڈیائیا۔ سچ پریم دا مِلے انندن، انند انند وِچوں پرگٹائیا۔ جم کی پھاسی رہی نہ بندھن، بندگی ڈنڈاوت اِکو دِتی سمجھائیا۔ ساچا روُپ بنا کے چندن، نِم واس دِتی کڈھائیا۔ دُھر دا مالک بن کے سنگن، سگلا ساتھ رہیا نِبھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ پوہ کہے مَیں بھگتاں رکھی تانگھ، جُگ چوُکڑی دھیان لگائیا۔ کوَن ویلا پربھ دھارے سوانگ، بھیکھی اپنا ویس وٹائیا۔ سچ پریم دی چاڑھے کانگ، کوُڑی کِریا دئے رُڑھائیا۔ سوئی سُرتی جائے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ہنس بُدھی رہے نہ کاگ، کاگوں ہنس بنائیا۔ دُرمت مَیل دھو کے داغ، پتت پُنیت دئے وکھائیا۔ جگت وِوہار بدل سماج، سمگری اِکو دئے سمجھائیا۔ دُھر درگاہی بخش کے راج، رعیت اپنی دئے وکھائیا۔ جتھے اِبچّھراں دا نظر نہ آوے کوئے ناچ، نوُ اٹھاراں وجّ نہ کوئے ودھائیا۔ تن ماٹی دِسے نہ کاچ، پنچ تت نہ کوئے وکھائیا۔ رسنا جِہوا بتّی دند نہ کرے کوئے بات، من مت بُدھ نہ کوئے چتُرائیا۔ سوُرج چند منڈل منڈپ نہ کوئے دِوس رات، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے وکھائیا۔ نہ کوئے بھوَر نہ پربھات، سندھیا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ نہ کوئی دِین نہ کوئے ذات، مذہب روُپ نہ کوئے سمجھائیا۔ اِک اِکلّا بَیٹھا آپ اِکانت، ایکنکارا سوبھا پائیا۔ جِس دی بھگتاں نال جماعت، ضامن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جتھے کڈھنا پَوے نہ کوئے حِساب، قلماں والی نہ کوئے لِکھائیا۔ پڑھنی پئے نہ کوئے کِتاب، کُتبخانے قیمت کوئے نہ پائیا۔ اِکو سجدہ دسّیا آداب، سِر قلم نہ کوئے کرائیا۔ سچ محرابے بَیٹھ آپ، محبوُب اِکو سوبھا پائیا۔ ترےَ گُن کوُڑی کِریا توڑ کے تاپ، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ تُوں میرا

مَیں تیرا اِکو دسّ کے جاپ، جماں توں لئے چُھڈائیا۔ روُح بُت دوویں کر کے پاک، پُنیت اپنے پتّن لئے ٹِکائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جو بھوِکھتاں وِچ گئے بھاکھ، بھاوَ سب دا کھوج کھوجائیا۔ کھیل کرے ہو کے ساکھیات، سچ سوامی اپنی دَیا کمائیا۔ جِس دا نِراکھّر لبھے کِسے نہ وِچوں لُغگات، لگ ماتر نہ کوئے دِرڑائیا۔ سو بھگت سُہیلا بن کے باپ، سنت سجّن گود اُٹھائیا۔ پوہ کہے جِدھر ویکھاں اُدھر ساتھ، بھگتن مِیتا بھگتاں وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، تن ماٹی بُت نہ خاک، جوتی شبد دھار مِلیا نال اِتفاق، نِفاق بھگتاں دئے مِٹائیا۔

❊ ۷ پوہ شہنشاہی سمت ا چرن سِنگھ دے گرِہ ماناوالا ❊

پوہ کہے مَیں جُگ چوَکڑی ویکھاں چاروں دِشا، چار کُنٹ دھیان لگائیندا۔ نِت نوِت پرم پُرکھ پرماتم بھگوَن ہو کے کرے بھگتاں رچّھا، دو جہاناں ایتھے اوتھے سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیندا۔ نام وست امولک کایا تن ماٹی خاکی پائے بھچھا، وست اگمّی اندر مندر آپ رکھائیندا۔ سچ پریم پیار دا اُتم سریشٹ دیوے حِصّہ، خالی بھنڈارے آپ بھرائیندا۔ دِین دُنی جگت جہان کائنات دسّے مِتھا، تِھر گھر ساچا اِک سمجھائیندا۔ رسنا جِہوا بتّی دند کوُڑا رس پھکا، امرت رس انتر آتم آپ چکھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھگوَن اپنا رنگ رنگائیندا۔ پوہ کہے مَیں جُگ چوَکڑی جگت جیِو کایا ویکھی بدلی، تن ماٹی پھول پھولائیا۔ بھرمے بُھلی سرِشٹی ویکھی سگلی، سگلا سنگ نہ کو بنائیا۔ آتم پرماتم دھار دسّے نہ کوئی اگلی، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھائیا۔ سنیاسی وَیراگی تیاگی جٹا جوُٹ پھر دے جنگلیں، تن بھبوُتی خاک رمائیا۔ سچ وست نام امولک بِن بھگتاں کِسے نہ لبھ لئی، کھوج کھوج تھکی سرب لوکائیا۔ من واسنا کوُڑی کِریا کِسے نہ حد گئی، حاضر حضوُر حضرت، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیا۔ پوہ کہے مَیں جُگ چوَکڑی کردا رہیا دھیان، بہُروُپی روُپ وٹائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قُرآن کھانی بانی، سُندا رہیا گیان، رسنا جِہوا بتّی دند کلمیاں والی پڑھائیا۔ گُر اوتار پیرِ پَیغمبر دے دے گئے بیان، صِفتاں وِچ سوہلے ڈھولے گائیا۔ بُھکھے مردے ویکھے مہینے وِچ رمضان، رمز اِشارہ نہ کوئے سمجھائیا۔ نوَ نوَ چار جُگ جُگیِشر دھردے گئے دھیان، مُنیِشر

مون روُپ وٹائیا۔ سہج سُبھاؤ بِن بھگتاں کیسے نہ مِلیا آن، بھگوَن ابھیوَ بھید نہ کوئے کُھلائیا۔ سچ دوارے پاوے کوئے نہ مان، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سُکھ سہج ویکھ وکھائیا۔ پوہ کہے مَیں جُگ چوُکڑی ویکھدا رہیا پدوی، اُچ اتھاہ اگمّ بےپرواہ نظر اُٹھائیا۔ جگت جہان ویکھیا وِچ مذہبی، مزہ ہرِ نہ کوئے چکھائیا۔ من واسنا ہُندی رہی بےادبی، ادب آداب حق نہ کوئے دِرڑائیا۔ سِر جُھکیا نہ کسے قدمی، قدم بوسی قادر قُدرت نہ لائے پائیا۔ تشّدد مِٹے نہ کسے عدمی، مدد مِلی نہ نوُر خُدائیا۔ کھیل ویکھی جگت تمّدنی، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے آپ اُٹھائیا۔ پوہ کہے مَیں ویکھیا جُگ چوُکڑی پرم پُرکھ پرماتم شبدی گھوڑے زینہ پاؤندا رہیا پاکھر، ڈوری اپنے ہتّھ رکھائیا۔ انتم کھیل ویکھن آیا آخر، اَخیر اپنی کار کمائیا۔ گوبند سوُرا بنیا ساتھن، سگلا سنگ بنائیا۔ گُرمُکھاں آیا آکھن، اُٹھو نیتر لوچن لوو کُھلائیا۔ کل ویلا آیا جاگن، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ایہہ لہنا دینا پچھلا کوئی بھاگو بھاگن، بھاگ سب دی جھولی پائیا۔ من آتم دے وَیراگن، وَیری مِتر شترُو پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ بِن رسنا جِہوا بتّی دند مارے آوازن، نعرہ جَیکارا اِک سُنائیا۔ جتھے نہ کوئے سوال نہ جوابن، جواب طلبی نہ کوئے وکھائیا۔ جن بھگتاں پوُری کر کے آس مُرادن، مُردے محبُوب اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سرنگت اِک دِرڑائیا۔ پوہ کہے مَیں جُگ چوُکڑی ویکھیا گھڑی پل، پلک پلک نال بدلائیا۔ مَیں کھیل ویکھیا جل تھل، مہیئل اپنا دھیان ٹِکائیا۔ پُرکھ ابناشی پرگٹ ہو کے کلجُگ کل، کل کلکی پھیرا پائیا۔ بھگتاں اندر گیا رل، جگ نیتر ویکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی کر کے اچھل چھل، وِشیش وششِٹی گُرمُکھ لئے پرگٹائیا۔ در دوارے دے کے محل اٹل، اُچ پربل پرم پُرکھ ہویا سہائیا۔ سب دے جُگ چوُکڑی دی مِسل وِچوں مصلے کر دیوے حل، اَگے مِثال اپنے نال رلائیا۔

٢٦

٧ پوہ شہنشاہی سمت ا منگل سِنگھ دے گرہِ پنڈ سارنگڑا

نرگُن نِروَیر جوت پُرکھ سمرتھ، پت پرمیشور بےپرواہ اکھوائیندا۔ جُگ چوُکڑی نِرگُن سرگُن لکّھ چوُراسی جیو جنت سادھ سنت چلاوے رتھ، مایا تت کھیل کِھلائیندا۔ گُر اوتار پیرِ پیغمبر نام سندیشہ دے کے حق، حقیقت ساچی آپ دِرڑائیندا۔ شبد اگمّی ناد انحد وجاند، سُرتی شبدی راگ الائیندا۔ جوتی جاتا

جوت کر پرکاش، ابناش اپنا کھیل کِھلائیندا۔ بھگت سُہیلا اِک اَکیلا ساچے سنتاں نظر آئے ساکھیات، نج نیتر لوچن نیَن اکّھ کُھلائیندا۔ بِن رسنا جِہوا بتّی دند کرے اگمّی بات، نِراکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ گُرمکھ گُرسِکھ سَت سوامی ویکھے آپ، نِت نوِت ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہرِ، بھیوَ ابھیدا اپنے وِچ چُھپائیندا۔ سو پُرکھ نرِنجن دُھر دا سوامی، اجوُنی رہت اِک اکھوائیا۔ آد جُگاد انترجامی، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جِس دی گاؤندے گئے بانی، ڈھولا راگاں ناداں وِچ سُنائیا۔ جِس دی رچنا وِشن برہما شِو چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سیتج وجّ ودھائیا۔ جِس دا سر سروور نِروَیر نرمل جل پانی، دھار اِکو اِک وہائیا۔ جِس دا کھیل ایتھے اوتھے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کرے رُشنائیا۔ جو آتم پرماتم دیونہارا پد نِربانی، گرِہ مندر اِک سُہائیا۔ جِس دی کھیل جگت مہانی، مہما اکھ اکھ وڈیائیا۔ وِدیا گائے نہ کوئے زبانی، چوَدس چوَداں دئے دُہائیا۔ جِنہاں اُپر کرے آپ مِہربانی، محبُوب مُحبّت اندر محوخانہ دئے درسائیا۔ جلوہ دے کے جوت نوُرانی، اندھ اندھیرا دئے مِٹائیا۔ سو پُرکھ صاحب سُلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جِس دی صِفت کائنات وِچ لکھے نہ نال قلم کانی، کعبیاں وِچ بَیٹھے سارے دین دُہائیا۔ جِس نے پنج تت گُر اوتار پَیغمبر کیتے فانی، فَیصلہ اپنے ہتّھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، نِروَیر نِراکار نِرنکار وڈّی وڈیائیا۔ نِرگُن جوت پُرکھ اکال، دوُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جتھے نہ کوئی جواب نہ کوئے سوال، کلمہ نام ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جتھے نہ کوئی شِودوالا مندر مٹھ حال، تتو تت ویس نہ کوئے وٹائیندا۔ اِکو داتا دِین دَیال، دیانِدھ سوامی سوبھا پائیندا۔ جِس دا گُر اوتار پَیغمبر چار جُگ دیندے گئے احوال، شاستر سِمرت وید پُران کھانی بانی صِفت صلاحندا۔ جِس نوُں کھا نہ سکے کوئی کال، مہاکال نظر کوئے نہ آئیندا۔ جِس دی کوٹن کوٹ سادھ سنت تن خاکی وجوُد کردے بھال، ثبوُت حق نہ کوئے سُبھائیندا۔ سو پُرکھ بِدھاتا کھیل کرے اپنا آپ، دوُجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، نِروَیر نِراکار نِرگُن اپنی کار کمائیندا۔ نِرگُن جوت پوُرن پرکاش، پاربرہم وڈّی وڈیائیا۔ آد جُگاد نہ ہوئے وِناش، ابناشی اپنا کھیل کرائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر بنا کے داسی داس، سیوک سیوا سچ سمجھائیا۔ نِرگُن سرگُن پنجاں تتّاں اندر پاوے راس، گوپی کاہن اپنا روُپ وٹائیا۔ کھیلے کھیل پرِتھمی آکاش، گگن گگنتر وجّ ودھائیا۔ جن بھگتاں پوُری

کرے آس، آہستہ آہستہ اندروں پڑدا دئے اُٹھائیا۔ لیکھے لا کے پوَن سواس، ساہ ساہ اپنا نام جپائیا۔ آتم سیجا سُہا کے کھاٹ، سِنگھاسن اِکو دئے وکھائیا۔ جتھے نہ کوئے دِوس نہ کوئے رات، سُورج چند نہ کوئے چمکائیا۔ نہ کوئی دِین مذہب ذات پات، کھتری براہمن شُودر وَیش روُپ نہ کوئے درسائیا۔ صاحب سوامی اِکو بَیٹھا کملاپات، پت پرمیشور نظری آئیا۔ نِرگُن نوُر جوت پرکاش، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نوُر نوُرانہ نوُر نوُر چمکائیا۔ نِرگُن جوت جو جائے جان، انجانت رہن موُل نہ پائیا۔ سچکھنڈ بھوُمکا سُہائے استھان، تھِر گھر وجےّ نام ودھائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جِس دے ڈھولے گان، نِیوں نِیوں سیِس جُھکائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی اِک بھگوان، بھگوَن مالک اِک اکھوائیا۔ کر کِرپا جِس نوُں دیوے اپنا پریِتی دان، پریِتم اندروں نظری آئیا۔ آتم پرماتم کرے پروان، پاربرہم برہم اپنا روُپ درسائیا۔ بھیوَ ابھیدا کھولے آن، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ نام نِدھان سُنا دُھنکان، ناد انادی ناد وجائیا۔ سُرتی سُرت کر سوادھان، نیتر لوچن اکّھ کُھلائیا۔ جِنہاں نوُر نِرگُن ویکھیا اِک مِہروان، مِہر نظر وِچ گئے سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بےپرواہیا۔ نِرگُن جوت جو جائے بُجھ، من واسنا رہن نہ پائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لُک، ساکھیات سَت سروُپی درس دِکھائیا۔ رسنا جِہوا بتّی دند بولن دا پیَنڈا جائے نُک، رمز نال رمز لئے مِلائیا۔ سِدھا پرم پُرکھ پرماتم کولوں ساچا لیکھا لئے پُچھ، دوُجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جو کُجھ ہےَ سو اوسے دا باقی لکّھ چوُراسی جیِو جنت سرِشٹی دِسے تُچھ، تُخم تاثیر اپنی سکے نہ کوئے بدلائیا۔ جگت جہان ناتا جُڑیا پِتا پُت، ساک سیَن کُٹمب مِل مِل خوشی منائیا۔ جِنہاں دے اندر پرم پُرکھ دی دھار گئی اُٹھ، دُئی دوَیتی ڈیرہ ڈھائیا۔ بِنا نگاریوں لگّی چوٹ، چوٹی چڑھ کے درشن پاون سچّے ماہیا۔ انت اَخیِری اِکو پُرکھ اکال دی اوٹ، دوُجا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ جِس نوُں لبھدے کوٹی کوٹ، کایا گڑھ بنک دوار اندر بھجّن تھاؤں تھائنیا۔ بِن ہرِ کِرپا کِرپال اُتے ہوئے نہ کوئے موہت، مُجبّت سچ نہ کوئے جنائیا۔ جتھے لیکھا نہیں کوئی چوُداں لوک، چوُداں طبق چوُداں وِدیا نہ کوئے سمجھائیا۔ سو سنت سُہیلا گُروُ چیلا بِن نیتر نیَن اکّھاں درشن کرے روز، روضے بانگ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتو پریِتم نال مِل کے ویکھو اُس دی موَج، مجلس بھگتاں وِچ رکھائیا۔ جِس دی گُر اوتار پیِر پَیغمبر دسّ کے گئے کھوج، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ اوہ داتا نِرمل جوت، تتّاں والا روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ اُس دا اِکو راگ اِکو ناد اِک سلوک، سوہلے سب نوُں رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت

سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، آد جُگادی اِکو ہرِ، جُگ چوُکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ نِرگُن جوت بےشک مانَس منُکھ، تتّاں اندر تت نظری آئیا۔ جے اُس دا روُپ ہو جاوے نہ کوئی ترِشنا نہ کوئی بُھکھ، آسا من نہ کوئے ودھائیا۔ نہ کوئے روگ نہ کوئے دُکھ، چِنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ نہ کوئی دھی نہ کوئے پُت، نہ کوئے سوَہریاں گھر جوائیا۔ اِکو اُس نوُں مِل کے اندروں ہو جائے چُپ، چُپ چُپیتیاں گھر بَیٹھیاں درشن پائیا۔ پھیر کسے نوُں کی لَینا پُچھ، جے مِلے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِرمل جوت جن بھگتاں دئے درسائیا۔ نِرمل جوت نِراکار جن بھگت تکّ، تقویٰ اِکو اُتے رکھائیا۔ حقیقت وِچوں مِل گیا حق، حقوُق بِچھلا جھولی پائیا۔ مِلیاں پُرکھ اکال توں بِنا کدے دوُر نہ ہویا شک، شِکوے وِچ پھرے لوکائیا۔ منزل منزل پاندھی راہی سارے رہے نَٹھ، منزل چڑھ کے گھر سوامی درشن کوئے نہ پائیا۔ ناتا جُڑیا تت اٹّھ، نوَ دوارے مایا ممتا ہوئی ہلکائیا۔ اِیڑا پِنگلا سُکھمنا سب نوُں رہے دسّ، شاستر سِمرت وید پُران دین دُہائیا۔ کوئی سہنس دل کوَل رہے پھس، کوئی اِشٹ دیوَ تتّاں والا ویکھ خوشی منائیا۔ کوئی امرت رس تھوڑا تھوڑا رہے چکھ، نِجھر جِھرنا بےپرواہیا۔ کوئی اندروں نج نیتر کھول کے اکّھ، بِنا اکھّراں کرن پڑھائیا۔ کوئی سیج پتّھر وِچھا کے ستّھ، یارڑا اپنا لیا ہنڈائیا۔ جن بھگتاں جِناں چرن مِلے پُرکھ سمرتھ، دوُسر سِیس نہ کوئے جُھکائیا۔ ایہہ کھیل نیارا سب توں وکھ، جگت وِدیا نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِرگُن نِروَیر نِراکار نِرنکار اِکو اِک اکھوائیا۔ نِرگُن جوت اِک پُرکھ اگمّ، جو اگمّڑی کار کمائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جمّ، جنی کُکھ نہ کوئے سُہائیندا۔ نہ کوئی ترِشنا نہ کوئی طم، رجو طمعو سَتو ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی غم، دُکھ سُکھ نہ کوئے پرنائیندا۔ نہ کوئی تن ماٹی خاک چمّ، چمّ درِشٹی نہ ویکھ وکھائیندا۔ نہ کوئی نوُر نوُرانہ چمکے سوُرج چنّ، منڈل منڈپ ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ سو پُرکھ اکال دِین دَیال اِکو جِس گُر اوتار پیر پَیغمبر کہن دھنّ دھنّ، جِس دی مہما صِفت نہ کوئے صلاحندا۔

٧ پوہ شہنشاہی سمت ١ اوتار سِنگھ، ہزارا سِنگھ دے گرِہ پِنڈ کاؤنکے

نرگُن روُپ بھگت دا بھاؤ، بھاؤ اپنا دئے دِرڑائیا۔ انتر آتم ساچا چاؤ، چاؤ گھنیرا اِک سمجھائیا۔ ساچا مارگ دسّے راہو، رہبر ہو کے میل مِلائیا۔ نام نِدھان جنا کے ناؤں، نر نِرنکار دئے وکھائیا۔ بھاگ سُہنجنا کرے گاؤں، گاؤں کھیڑا اِکو اِک وڈیائیا۔ جِس نوُں گوبِند کہا واہو واہو، واہ واہ گوبِند ویکھ وکھائیا۔ شاہ پاتشاہ بن کے سچّا شاہو، شہنشاہ اپنی کار کمائیا۔ بےپرواہ اگمّ اتھاہو، اکھ کہانی رہیا دِرڑائیا۔ آتم پرماتم کر وِیاہو، وِیاہ اِکو دئے جنائیا۔ دُھر دا بن کے پِتا ماؤں، سگن ساچا رہیا منائیا۔ پریم پیار پکڑے باہوں، دھام سُہنجنے رہیا ٹِکائیا۔ عرش فرش دا کرے نِیاؤں، حکم عدالت اِک دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سجّن سُہیلا اِک اکھوائیا۔ نِرگُن جوت سوُرا سرنگیا، بھگت وچھل گردھار۔ آد جُگادی ساچا سنگیا، سگلا روُپ کرتار۔ دیوے دان نام انمنگیا، بھکھک بھیجیا جھولی بھرے بھنڈار۔ کوُڑ کُڑیاراں کرے چنگیا، بُرائیاں کڈھے باہر۔ پریم پیار دے انِندیا، دُکھڑا جنم دئے نِوار۔ کوُڑی کِریا کڈھ کے گندیا، اُجل صاف کرے سِرجنہار۔ جگت واسنا میٹے دھندیا، دُھندوُکار نہ رہے غُبار۔ بِنا بندگی بنا کے بندیا، بندھن توڑے سرب سنسار۔ دِین دَیال بن بخشندیا، بخشش کرے آپ کرتار۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی رہیا وِچار۔ نِرگُن جوت جگت جہان، چوُراسی چرن کوَل سرنائیا۔ آتم پرماتم سرب دھیان، برہم گیان وِدت وڈیائیا۔ شبد نِدھانا نام نِدھان، بےپہچان دئے سمجھائیا۔ کلمیوں باہر کرے کلیان، عملاں دئے مِٹائیا۔ فضل کرے رحمان، اجل دا لیکھ مُکائیا۔ گرِہ مندر جگا کے شمع دان، نوُر ظہوُر دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سنت سُہیلے رنگ چڑھائیا۔ نِرگُن جوت جن میلا سگل، سگلی چِنت مِٹائیا۔ گرِہ مندر اندر منگل، منگلاچار شنوائیا۔ پربھاس لیکھا چُکا کے جنگل، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ ساچی دسّ نمستے بندن، بندگی اِک وکھائیا۔ پریم پریتی دے کے پرماننن، سُکھ ساگر وِچ سمائیا۔ جِس دا گُر اوتار پیر پیغمبر حکم کرے نہ کوئی اُلنگھن، اُنگلیاں اُتے سب توں حِساب گنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن دیونہار وڈیائیا۔ نِرگُن جوت پرم پُرکھ دی دھار، پّیا پوُرن دئے وڈیائیا۔ ہوڑا نِرگُن سرگُن کھیل اپار، ہاہا ہرِ جوُ روُپ وٹائیا۔ اکھّراں باہر کرے گُفتار، شبدی شبد سُنائیا۔ لہنا دینا دین آیا سنسار، دیونہار وڈیائیا۔ خالی بھری جائے بھنڈار، بھانڈا بھرم بھوَ مِٹائیا۔ بھگت

سُہیلے سجّن صاحب اُٹھال، اُٹھ اُٹھ اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ گھر گرِہ مندر سوامی بنا کے سچّے بال، بال اُپدیش اِک سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، ہر جن سجّن ساچے بھال، بھلی بھلی طرح پار لنگھائیا۔

❊ ۸ پوہ شہنشاہی سمت ا نرائن سِنگھ دے گرِہ پِنڈ گُمان پُرا ضِلع امرتسر ❊

پوہ کہے مَیں پرم پُرکھ دی تتّی پدوی، پاربرہم پت پرمیشور نظری آئیا۔ جِس دا سجدہ سیس جگدیش اِکو ادبی، اللہ تعالیٰ جلوہ نوُر نوُر رُشنائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جُھکدے قدمی، چرن کوَل سرنائی سرب وکھائیا۔ لیکھا جانے آد جُگاد عدمی، عدل عدالت اِکو اِک سُہائیا۔ جُگ چوکڑی کرنہارا بدلی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال حکمے اندر پھرائیا۔ نِرگُن سرگُن دھار پندھ مُکاوے منزلو منزل، منزل اپنی چڑھ کے خوشی جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی کرتا سیو کمائیا۔ پوہ کہے مَیں ویکھیا قُدرت دا قادر، گہر گمبھیر اِکو نظری آئیا۔ جودھا سوُربیر بہادر، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ جِس دا ایتھے اوتھے اِکو عادل، اِنصاف اِکو دئے سمجھائیا۔ لہنا جانے مقتوُل قاتل، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جُگ اپنا حکم ورتائیا۔ پوہ کہے مَیں ویکھیا کھیل اگمّ اتھاہ، بِن اکّھاں نظری آئیا۔ جِس دی گُر اوتار پَیغمبر صِفت کرکے گئے صلاح، شاستر سِمرت وید پُراناں انتر جس گائیا۔ سو کرنی دا کرتا نِرگُن جوت کرے رُشنا، سوَچّھ سروُپی اپنا روُپ پرگٹائیا۔ لکّھ چوَراسی جیو جنت سادھ سنت بنے ملاح، بھگت بھگوَنت لئے اُٹھائیا۔ جِس دا ڈھولا بھوِکھتاں وِچ گئے گا، راگاں ناداں تال وجائیا۔ سجدیاں وِچ سیس گئے نِوا، ڈنڈاوت بندنا چرن سرنائیا۔ سو پُرکھ اکالا دِین دَیالا جوتی جاتا گیا آ، آمد اپنی پھیرا پائیا۔ جِس دے اَگے دوئے جوڑ منگدے گئے دُعا، دوہری دھار رہیا وکھائیا۔ من مت بُدھ جِس نوُں سمجھ نہ سکے را، جگت وِدیا نہ کوئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ دہِ دِشا جِس نوُں لبھدے تھاؤں تھاں، کھوجنہار سرب لوکائیا۔ سو صاحب سمرتھ شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہ، سچ دوارا اِک سُہائیا۔ جل تھل مہیئل چھڈ جگت اسگاہ، ٹلّے پربت آیا تجائیا۔ گرِہ مندر اِک وڈیا، سمبل اپنا چرن ٹِکائیا۔ گوبِند لہنا رہیا چُکا، لیکھا دُھر دا آپ ورتائیا۔ بھگت سُہیلے رہیا اُٹھا، گُر چیلے جوڑ جُڑائیا۔ وِشن برہما شِو رہیا ہِلا، ترے پنج

نِندرا دئے کُھلائیا۔ ویلا وقت رہیا وڈیا، وڈ وڈّا نوُر خُدائیا۔ لیکھا جانے دو جہاں، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی رہیا دِرڑائیا۔ پوہ کہے مَیں ویکھیا دوُر دُراڈا نیڑے، گھر سجّن نظری آئیا۔ جو جُگ چوَکڑی بھگتاں بنّھے بیڑے، سنت سُہیلے گود اُٹھائیا۔ جھگڑے چُکائے تیرے میرے، ہنگ برہم اِک سمجھائیا۔ کوُڑی کِریا میٹ اندھیرے، نِرگُن جوت کرے رُشنائیا۔ اِکو رنگ رنگائے گُروُ گُر چیرے، چیلا گُر اِکو رنگ سمائیا۔ سو پُرکھ اکالا دِین دَیالا کایا وسیا ساڈھے تِنّ ہتّھ کھیڑے، مندر سوہنا اِک سمجھائیا۔ من مت بُدھ رہن نہ دیوے جھوُٹھے جھیڑے، جھگڑا اوَر نہ کوئے لڑائیا۔ بھگتاں دیوے چاؤ گھنیرے، آسا منسا پوُر وکھائیا۔ لکّھ چوَراسی وِچوں گُرمُکھ سجّن تھوڑے بتھیرے، جو پربھ نوُں مِل کے پربھ دے وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی اپنی رہیا سمجھائیا۔ پوہ کہے مَیں ویکھیا پرم پُرکھ دا رنگ، بِن اکھّراں نظری آئیا۔ جن بھگتاں بنیا سنگ، سگلا مِیت سہج سُکھدائیا۔ گھر آتم وجا مردنگ، دُھنّ انادی ناد سُنائیا۔ سیج سُہاوَنی کر پلنگ، گرِہ بَیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بِن رسنا جِہوا بتّی دند دے انند، انند آتم رہیا وکھائیا۔ بِنا سوُرج چنّ چاڑھ کے چند، نِرگُن جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پرماتم ناتا گنڈھ، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ دُھر دا ڈھولا سُنا کے چھند، نِراکھّر کرے پڑھائیا۔ چارے کھانی چارے بانی مُکا کے پندھ، پرا پسنتی مدھم بَیکھری لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گرِہ مندر اِک وڈیائیا۔ پوہ کہے مَیں ویکھیا پرم پُرکھ پربھ گہر گمبھیر، بے نظیر نظری آئیندا۔ جِس دا راہ تکّدے گُر اوتار پَیغمبر پیر، سو بھگت بھگوان کھیل کِھلائیندا۔ جِس دی شرع سمجھ نہ سکے کوئے زنجیر، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جِس دی مُصوّر کھِچ نہ سکے کوئے تصویر، تسبیح مالا نہ گل لٹکائیندا۔ جِس نوُں لبھدے شاہ حقیر، پاتشاہ اپنا ویس وٹائیندا۔ جِس نوُں سجدہ کرے کبیر، کایا کعبہ سوبھا پائیندا۔ جِس دی نام اگمّی سب توں وکھّری تدبیر، تقریر حقو حق سُنائیندا۔ جِس دی منزل چوٹی اِک اَخیر، سچکھنڈ دوارے سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ کِھلائیندا۔ پوہ کہے مَیں اپنا دسّاں مہینہ پوہ، پرم پُرکھ دِتی وڈیائیا۔ سمت شہنشاہی لگّی لو، لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں نیَن نیَن اکّھ کُھلائیا۔ پڑدا لاہ کے سوہنگ سو، سوہنا حکم دینا سُنائیا۔ ہنگ برہم کرے نہ کوئی دھروہ، دھروُ پرہلاد دین دُہائیا۔ کلجُگ کوُڑی کِریا جِس نے لیَنی کھوہ، چار کُنٹ کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں دیوے ڈھوآ ڈھو، نام امولا جھولی پائیا۔ امرت آتم نِجھر جِھرنا دینا

چو، رس اِکو اِک وکھائیا۔ پنج تت کوُڑی کِریا اندروں کڈھنا گروہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم جانا چھوہ، مِل مِل اپنا رنگ وکھائیا۔ ہرِ کا کھیل نہ جانے کو، شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ جُگ چوُکڑی نِرگُن سرگُن دھار چلدی رہنی دو، گُر اوتار پَیغمبر ڈھولاسوہلا جگت سُنائیا۔ انت کنت بھگوَنت سِری بھگوان اِکو جوت سروُپی آیا ہو، ہوکا شبدی نام سُنائیا۔ سب توں اُتم سریشٹ نوَ سوَ چُرانوے چوُکڑی جُگ دا انت اَخیِری چھّبی پوہ، جِس دی ودی سُدی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ پوہ کہے مَیں جُگ چوُکڑی ویکھدا آیا سنت، گُر اوتار پَیغمبر گئے منائیا۔ پُرکھ اکال اَگے سارے کردے گئے مِنت، نیوں نیوں سیِس جُھکائیا۔ سِدھی کسے نہ کیِتی ہِمّت، پھڑ باہوں ساچے دھام دئے بہائیا۔ دِین مذہب ذات پات نِکّی نِکّی ونڈدے گئے سِمت، سماں بھانے وِچ بِتائیا۔ پربھ دی یاد وِچ کسے دی دوُر نہ ہوئی چِنت، چِنتا وِچ سارے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ پوہ کہے مَیں ویکھیا جُگ چوُکڑی چار، چار چار دھار کِھلائیا۔ وِشن برہما شِوحُکمے سیوادار، دِوس رَین بھجّن واہو داہیا۔ گُر اوتار پَیغمبر ویکھے پنہار، در ٹھانڈے سیِس جُھکائیا۔ بھیِجھیا منگدے وارو وار، خالی جھولی اَگے ڈاہیا۔ ڈنڈوَت بندنا سجدے اگمّ اپار، مستک ٹِکا دھوُڑی خاک رمائیا۔ نام کلمہ رسنا جِہوا بتّی دند اُچار، توُں ہی توُں ہی راگ الائیا۔ راگاں ناداں وِچ پایا نہ کسے شُمار، انت کہن وِچ انت نہ کوئے جنائیا۔ کریا کھیل آپ نِرنکار، نِرگُن سرگُن حُکم ورتائیا۔ شبد سندیشہ دے وِچ سنسار، لوک مات کری پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، ہرِ سچ سوامی انترجامی پُرکھ بِدھاتا اگمّ اتھاہ بےپرواہ شہنشاہ قُدرت دا قادر خلق دا خالق دُھر دا مالک بےنظیِر، مقامے حق نظری آئیا۔ پوہ کہے مَیں ویکھیا جن بھگتاں دا یار، مُبین اِکو نظری آئیندا۔ جِس دے پَیغمبر خِدمتگار، سیوا اِکو اِک سمجھائیندا۔ جِس دا در سوہنا دربار، دروازہ نظر کسے نہ آئیندا۔ سو داتا دانی کھیل کرے اگمّ اپار، بےپرواہ اگمّ اتھاہ اپنی کار کمائیندا۔ جُگ چوُکڑی نِت نوِت آئے ویس وٹا، بھیکھادھاری اپنا بھیکھ اپنے وِچ چُھپائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہرِ، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں آوَنا لوک مات جگت، جُگ جُگ جیِون داتا دئے وڈیائیا۔ سنت سُہیلے اُٹھاوَنے بھگت، بھگوَن اپنا رنگ رنگائیا۔ مان دوا کے دُھر دی سنگت، ہرِ سَتگُر وِچ سمائیا۔

لیکھا چُکا کے لہنا دینا انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ سچ بناؤنے ساچے سنت، ساچا مارگ اِک دِرڑائیا۔ سوئی سُرت مِلاؤنا کنت، آتم پرماتم جوڑ جُڑائیا۔ گڑھ توڑنا ہوَے ہنگت، ہنگ برہم اِک وکھائیا۔ گُرمُکھ بناؤنا بودھ اگادھا پنڈت، بِن وِدیا کرے پڑھائیا۔ لیکھا چُکاؤنا پنچ پنکج، پرم پُرکھ بخشنی اِک سرنائیا۔ جھگڑا مکنا بہشت جنّت، سوَرگ چرناں ہیٹھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ سوامی انترجامی شبد انامی اِکو گھر وکھائیا۔ پوہ کہے مَیں ویکھی پرم پُرکھ دی ریت، جُگ چوَکڑی دھیان لگائیا۔ جو بَیٹھا سدا دھام انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کوئے نہ پائیا۔ نِروَیر ہو رہے اتیت، ترےَ گُن وِچ نہ کوئے سمائیا۔ ونڈ کرے نہ مندر مسیت، شِودوالا مٹھ نہ کوئے بنائیا۔ جِسدا حکم فرمانا شبد انادی اِکو گیت، دو جہان کرے پڑھائیا۔ سو بھگتاں تن ماٹی کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ پریتم ہو کے وسے چیت، من چِت وِت ٹھگوری کوئے نہ پائیا۔ ساچی بھکھیا جھولی پاوے بھیکھ، نام نِدھانا اِک دِرڑائیا۔ دُھر دا کلمہ دسّے حدیث، حضرتاں کرے پڑھائیا۔ جِس نے بچھلا سماں چُکایا بیس اِکیس، پوُرب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سو کھیل کرے جگدیش، جگت جُگ دئے وڈیائیا۔ جِس دے سیس تے سِر توں بِنا (چھتر) جُھلنا سیس، سیس بِن جگدیش سوبھا پائیا۔ جِس دی چار جُگ کردے رہے تمہید، صِفتاں وِچ صلاحیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کر کے گئے اُمید، آسا وِچ دھیان ودھائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دَیال اپنا کھیل کرے ٹھیک، ٹھاکر ہو کے پھیرا پائیا۔ جِس دی دھار جگت باریک، سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ چوَداں وِدیا چوَداں لوک چوَداں طبق جِس دی کرن تعریف، ترانیاں وِچ راگ الائیا۔ سو پُرکھ اکالا جن بھگتاں کٹّنہارا تکلیف، مُرشد مُریداں لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ پوہ کہے مَیں سمت شہنشاہی وِچ آیا پہلی وار، وارتا پچھلی دیاں جنائیا۔ سِری بھگوان دا تکّ دربار، در دوارے سارے گیا بُھلائیا۔ حقیقت حق ویکھیا یار، جو یارانہ آد جُگاد جُگ چوَکڑی توڑ نبھائیا۔ بھگتاں سنتاں نال کرے سچ پیار، پریتم ہو کے پریم وکھائیا۔ بنت بنا کے سرب سنسار، گھر گھر بَیٹھا مکھ چُھپائیا۔ کلجُگ انتم کھیل نیار، نِرگُن نِروَیر نِراکار رہیا وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا زمیں اسمان، جِس دی کرے نہ کوئے وِچار، بُدھیوان نہ کوئے چتُرائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا جانے سرب سنسار، وڈ سنساری بے پرواہیا۔ کل کلکی لَے اوتار، جوتی جاتا ہو اُجیار، نِرگُن جوت کرے رُشنائیا۔ بھگت وچھل گرور گردھار، سنت سُہیلا سہج سکھدائیا۔ پوُرب جنم لہنا دینا قرضہ دئے اُتار،

مقرُوض اپنی سیو کمائیا۔ بِن شبد کرے گُفتار، دیدِ عیدِ چند رُشنائیا۔ سنمُکھ ہو کے دئے دیدار، بھگت سُہیلے میل مِلائیا۔ جِس دا لیکھا لکھن پڑھن توں باہر، قلم شاہی چلے نہ کوئے چتُرائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی بھگتاں مِلیا آن، آناً فاناً اپنا لیکھا دئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سَت سَتوادی نظری آئیا۔ پوہ کہے مَیں پرم پُرکھ دا اِکو اکھّر پڑھیا، پڑھ پڑھ وجّی ودھائیا۔ مَیں منزل اگّمی چڑھیا، جتھے دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ درشن کر کے میرا میرے وِچوں ٹھریا، اگنی تت رہیا نہ رائیا۔ سچ سرنائی سرنی پڑیا، مستک ٹِکّا دھوُڑی خاک رمائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم کِرپا کر کے آپ اپنے جِہا کریا، ایکا دوُجا بھوَ چُکائیا۔ مَیں بِن نئیا نوُکا جھوُٹھا جہان پار کریا، دو جہان اَدھ وِچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ اَگے جا کے جن بھگتاں پلّوُ پھڑیا، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ نہ جیوت نہ کدے مریا، جیون مرن وِچ کدے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوارا ویکھ کے ساچا گھریا، گرِہ مندر اِکو سوبھا پائیا۔ جتھے بِنا تیل باتی دِیپک بایا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ نہچل دھام دِسے اٹلیا، اچھل اچھل نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سرن سرنائیا۔ پوہ کہے مَیں دیواں سچ سندیشہ، سب نوُں رہیا سُنائیا۔ جِس اُپجائے وِشن برہم مہیشا، کایا تت دِتی وڈیائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک دُھر دا نر نریشا، نر نرِنکار سوبھا پائیا۔ جِس دا شاستر سِمرت وید پُران کھانی بانی لکھے لیکھا، انجیل قُرآن دین دُہائیا۔ جِس دا گُر اوتار پیر پَیغمبر دیندے گئے سندیشہ، دُھر دا راگ الائیا۔ سو دھار کے آیا اگّمی ویسا، ویس اپنا رہیا بدلائیا۔ جو جُگ چوکڑی رہے ہمیشہ، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ جن بھگتاں کھول کے اپنا بھیتا، بھیو اپنا دئے دِرڑائیا۔ آتم پرماتم بن کے نیتا، نج گھر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کلجُگ کوُڑی کریا بدل دیوے لیکھا، رِشیاں مُنیاں ۔۔۔

اپنی کرنی آیا کرن، قُدرت دا قادر خلقت ویکھے نوُر الاہیا۔ جن بھگتاں دے کے اگّمی سرن، سرنگت اِکو اِک سمجھائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں سنت سُہیلے آیا پھڑن، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ گوبند دا پوُرا کرے پرن، پرم پُرکھ پربھ اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، جن بھگتاں اندر اپنی منزل آیا چڑھن، مزل پیَنڈا نہ کوئے وکھائیا۔

❊ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ا ہرِ بھگت دوار جیٹھوُوال ❊

تُہاڈے پوٹیاں نال وجّ کے بولی ستار، سَت اسَت دوویں راگ الائیا۔ اُچی کوُک کہے پُکار، سد ہوکا اِک الائیا۔ وجاونہارے ہو خبردار، بےخبر خبر دیاں جنائیا۔ رنگ ویکھ اُس نرِنکار، جو نرِگُن نروَیر سچّا شہنشاہیا۔ جِس نوُں مُرید مُرشد دوویں کردے نِمسکار، بِن کعبیوں سیِس جُھکائیا۔ بُلھا عنایت دوویں در بھکھار، خالی جھولی رہے بھرائیا۔ جو دیونہار سرب سنسار، آد جُگاد ہوئے سہائیا۔ اُس دی سُنی اگّمی گُفتار، جو بِنا تند ستار وجائیا۔ مِل اُس انوکھے یار، جو دھوکھا اوَر نہ کوئے جنائیا۔ جِس دی الف یے اکھّر نہ پاون سار، ونڈن ونڈ نہ کوئے وکھائیا۔ اوہ دِلبر ویکھ میت مُرار، من واسنا دئے جُھکائیا۔ بِنا اکّھاں توں دئے دیدار، اکّھیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر مندر کرے اُجیار، کایا ماٹی سوبھا پائیا۔ بِن دیوے باتی کر اُجیار، کملاپاتی جوت کرے رُشنائیا۔ ساتھی بن کے دُھر دا یار، سچ دوارا دئے وکھائیا۔ مُرشد مِلے مُردیاں دئے جِوال، مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تسبیح مالا پوُجا پاٹھ سِمرن جوگ ابھیاس توں رکھے باہر، تیِرتھ تٹ اِشنان نہ کوئے کرائیا۔ جِدھر تکّاں اُدھر نظری آئے ظاہر، ظہوُر نوُر اپنا دئے درسائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ ستار رہیا دِرڑائیا۔ ستار کہے میری پوٹے نال مِلے آواز، اُنگلیاں بھجّن واہو داہیا۔ وجاون والے اپنے مُرشد کولوں سِکھ اوہ راگ، جِس دا سبق اوَر نہ کوئے پڑھائیا۔ لوڑ رہے نہ وُضوُ نماز، سجدیاں وِچ نہ سیِس جُھکائیا۔ رسنا دینی پئے نہ بانگ، کنّاں وِچ اُنگلاں نہ کوئے رکھائیا۔ کوُڑا کرنا پئے نہ سوانگ، بھیکھ دھار نہ بنکھنڈ لبھنا پئے تھاؤں تھائیا۔ ساکھیات دیوے درس ساکھیات، بِن عیدِ دیدِ چند کرے رُشنائیا۔ ستار کہے جِس نوُں بُلھے منّیا یار، اوسدا کُھلا سدا دربار، مُٹھی خاک ویکھے خاک

سار، عنایت عنایت کرے آپ نرنکار، مہر نظر نظر اُٹھائیا۔ ستار کہے میرا سُندے سرب سندیش، گیت رسنا نال الائیا۔ وجاون والے ذرا سچّی مُرشد نال کرکے ویکھ پریت، پریتم تیرے اندروں نظری آئیا۔ جِس دی کلمیاں توں باہر حدیث، حضرتاں کرے پڑھائیا۔ صوفیاں دسّے ریت، پیغمبراں کرے شنوائیا۔ لیکھا چُکا کے دند بتیس، جِہوا زبان کلام نہ کوئے سکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ستار ڈھنڈورا رہیا لگائیا۔ ستار کہے مَیں اُچی کوُک کوُک دیواں ہوکا، آپ اپنا راگ بدلائیا۔ مُرشد لبھے نہ کسے وِچوں چوُداں لوکا، چوُداں طبق دین دُہائیا۔ جِنہاں نوُں پروردِگار سانجھا یار پرم پُرکھ پرماتم آتم ملِن دا آپ دیوے موقع، مُکمل اپنی دَیا کمائیا۔ اوہ گُرمکھ جگت وِکار وِچ کدے نہ کھاوے دھوکھا، کوُڑی کریا وِچ کدے نہ آئیا۔ اُس نوُں دُھر دا مالک مُرشد مِل جائے سوکھا، مُرید اپنے لئے بنائیا۔ رہن دیوے جنم کرم دا نہ کوئے روسا، رُسیاں گود اُٹھائیا۔ تن وجوُد لیکھے لا کے جُسا، جِسم ضمیر دئے بدلائیا۔ بُلھے وانگ اندروں مِٹا کے غُصّہ، غُسل کرا کے اندر مُسلمانی وِچوں باہر کڈھائیا۔ بھیو رہے کوئے نہ دوُجا، اِکو ایک نظری آئیا۔ جِس دا شبد اِشارہ گجھا، رمز حق حق سُنائیا۔ ستار کہے ستار وجاوَن والے اوہناں دا بیَنڈا مُکا، جِنہاں نوُں مُکمّل مُرشد مِلیا بےپرواہیا۔ ستار کہے سُتّا اُٹھ، نج نیتر نین اکّھ کھلائیا۔ جے مُرشد تیرا تیرے اُتے جائے تُٹھ، انمنگی، دوَلت جھولی پائیا۔ کوئی پڑدا اوہلا رہے نہ لُک، بجر کپاٹی کُنڈا لاہیا۔ امرت آتم جام پیا کے گُھٹ، سچ خُماری دئے چڑھائیا۔ من واسنا جگت وِکار اندروں کڈھے کُٹ، حکمے کرے صفائیا۔ ساڈھے تِنّ ہتّھ اندر سُہائے موَلے ساچی رُت، پتّ ڈالی آپ مہکائیا۔ سہج سُبھاوَ بِن ہتّھاں باہاں مُرشد مُریدِ لئے چُک، گور قبر وِچوں کڈھائیا۔ ستار کہے جے مالک ہو جائے خوش، پھیر تسبیح مالا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ستار کہے مَیں اُنگلاں نال رہی وجّ، وجہ سب نوُں رہی بتلائیا۔ کدے مُرشد مُریداں حج، مکّہ کعبہ حج کمّ کسے نہ آئیا۔ جِنہاں دے اندر اپنے نام دی سچّی دِتی صد، ڈھولا تُوں ہی تُوں ہی گائیا۔ اوہ منزل پار کر گئے حد، لکھن پڑھن دا لیکھا گئے مُکائیا۔ مقامے حق درشن کرن رجّ، محبُوب اِکو نظری آئیا۔ ستار کہے بےشک بُلھے دے سارے گاوَندے چھند، شہنشاہ مِل کے خوشی نہ کوئے منائیا۔ ستار کہے مَینوں خوشی ہوئی اجّ، کہانی اپنی رہی سُنائیا۔ میری پُکار کہے رگ رگ، تار تار دئے دُہائیا۔ کلّی مروڑا دیوے نپّ نپّ، پاسا رہی بدلائیا۔ اندر خالی خوشیاں نال کہا ہسّ، ہستی اپنی رہیا بدلائیا۔ سیوا کردے ویکھے دوویں ہتّھ، اُپر نیچے بھجّن واہو

۳۷
۳۷

داہیا۔ کلّے نال رہی سج، سجّن مِل کے مِلی وڈیائیا۔ مستی ویکھ خُماری اکّھ، اکّھیاں گئی بدلائیا۔ ستار کہے جِنا چِر دُھر دا مُرشد انتر آتم نہ کراوے اپنا جج، حاجت پوُر نہ کوئے کرائیا۔ مَیں اوہناں نوُں رہی سدّ، سدّے دیواں تھاؤں تھائنیا۔ جیہڑے بِرہوں وِچھوڑے وِچ رہے دگ، آپ اپنا گئے مِٹائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں اوہناں لبھ، پھڑ رہی اُٹھائیا۔ اُٹھو ویکھو اِکٹّھے ہو کے سب، سَت اِکو دیاں وکھائیا۔ جتھے نام پیالہ مِلے دُھر دی مد، مَیخانے وجےّ ودھائیا۔ بھگت سنت صوُفی پیِن رجّ، ساقی اِکو رہیا ورتائیا۔ بُلھے ورگے چرنی رہے ڈھٹّھ، سِر اُپر نہ کوئے اُٹھائیا۔ شبد اگمّی وجےّ ند، تُوں ہی تُوں ہی راگ سُنائیا۔ نِرگُن جوت دِیپک رہیا جگ، تیل باتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بِنا چار دیِواری دُھر دا جج، محراب احباب نہ کوئے وکھائیا۔ جیہڑے مُرشد توں ہوئے الگّ، تِنہاں مِلے کوئے نہ تھائنیا۔ جو چرنی گئے ڈھٹّھ، تِنہاں ڈِگیاں گلے لگائیا۔ ستار کہے مَیں ہو کے بےبس، اُچی کوُک کوُک کُرلائیا۔ گُرمکھو پربھوُ دے پیار اندر جاؤ پھس، پھانسی گل دی لوَو کٹائیا۔ میری پھیر پوُری ہووے آس، آہستہ آہستہ دیاں سُنائیا۔ جے وجاون والے تَیتوُں جائے کُجھ بھاس، بھانڈا بھرم بھوَ بھنائیا۔ پھیر میلا ہو جائے نال پُرکھ ابناش، جنم مرن دی لوڑ رہ نہ جائیا۔ کیوں تُوں میرا دِتا ساتھ، مَیں تیری دیاں گواہیا۔ اوہناں توں سِکھ لَے جاچ، جو جاچک ہو کے پربھ دی سیو کمائیا۔ جِنہاں پڑھی نہیں کوئی کِتاب، کُتبخانے نہ پھول پھولائیا۔ اِکو ویکھ کے حق جناب، حکم وِچ چلن چائیں چائنیا۔ مَیں اوس دی ہوواں سدا مُحتاج، در دوارے الکھ جگائیا۔ جِس گُر اوتار پَیغمبر دِتے ساز، کلمہ نام کرے پڑھائیا۔ اُس دا گرہِ اِک آباد، دوار ساچا نظری آئیا۔ جِس دی بُلھے شاہ بِنا بُلّاں توں کردا گیا یاد، اندرے اندر آس رکھائیا۔ سو مُرشد ساکھیات، سکھیاں دا کاہن سب دا مالک سوامی کھیل کِھلائیا۔ مہر نظر نال مُحبّت دیوے دات، صحبت جگت وڈیائیا۔ من شِکوے دوُر کرے بھرم بھرانت، بھَے بھوَ دیوے چُکائیا۔ ستار کہے اُسدے کولوں کُجھ لَے کے جایئے سوغات، جو سُکھ ساگر وِچ سمائیا۔ مَیتوں سب توں وکھّری نظر آئی پربھات، صُبح سویر وجّی ودھائیا۔ مِل سوامی سجّن کملاپات، پتن ویکھ پترا دِتا اُلٹائیا۔ مَیں تند ستار ہو کے پنجاں تتّاں دے مالک تَیتوں رہی آکھ، مُرشد خالص خالص اِکو نظری آئیا۔ ستار کہے جِس ویلے اُنگلی مَیتوں لگّے تُرت، ناتا میرے نال جُڑائیا۔ میری کُھلی اندروں سُرت، سُتّی لئی انگڑائیا۔ نظر آئی اکال موُرت، مُرشد بےپرواہیا۔ جِس دی دسّ نہ سکے کوئے صوُرت، نِرگُن نوُر جوت رُشنائیا۔ جِسدا نام نِدھان اگمّی

تُورت، تُریا دئے دُہائیا۔ سو سرب کلا بھرپُورت، شاہ پاتشاہ شہنشاہے شہنشاہیا۔ نہ نیڑے نہ دوُرت، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ چرن چرنامت دیوے سچّی دھوُڑت، دُھر ٹِکّا مستک خاک رمائیا۔ چولی رنگ چڑھاوے گوُڑھت، دو جہاناں اُتر کدے نہ جائیا۔ لیکھے لائے در آئے موُرکھ موُڑھت، اندھ اگیان دئے مِٹائیا۔ ستار کہے جِس مُرشد کولوں پوُری ہووے ضرورت، اوہ مُرشد سچّا بےپرواہیا۔ اپنے جنم دی جنم وِچوں کرا لَواں مہوُرت، گھڑی پل ویلا وقت سوہنا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہارا بھگتاں نوُرت، نوُر نوُرانہ گھر گرِہ کرے رُشنائیا۔ بےپرواہ شِکوا کڈھے شکوُک، شک رہن کوئے نہ پائیا۔ مُریداں مُرشد دیوے حقوُق، وست امولک آپ ورتائیا۔ ذرا عاشق نال بن کے ویکھو معشوُق، مُشکل ساری حل کرائیا۔ بِنا الف یے توں پڑھاوے اوہ حروُف، جِس دی چوُداں وِدیا سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ اِک پریم پیار مُحبّت وِچ کرے معروُف، دوُجی اکّھ نہ کوئے کُھلائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کعبے کلبوُت، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ ہرِ سوامی مِلے محبوُب، مُحبّت اپنی اِک جنائیا۔ محل اٹل دسّ اُچ عرش عروُج، سچ دوارا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بےپرواہ بےپرواہی وِچ مِلائیا۔ بےپرواہ رہن نہ دیوے شک، شکایت نظر کوئے نہ آئیا۔ حقیقت وِچوں دیوے حق، حِکمت اپنی نال اپنا رنگ چڑھائیا۔ اپنے مِلن دی کھولے اوہ اکّھ، جلوہ نوُر کرے رُشنائیا۔ جِس نال مُریدِ سدا مُرشد نوُں لئے تکّ، باہروں لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھٹھیارا بن کے جھوکنا پئے نہ بھٹھ، جنگل جوُہ نہ کوئے پھرائیا۔ لیکھا چُکا کے تت اَٹھ، نو دوارے ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ گھر سجّن سوامی مِل کے پئے ہسّ، ہستی وِچوں ہستی دئے وکھائیا۔ جِس دا سُرنگی سِتار اُنگلاں مکھ زبان نال مِل کے گاوے جس، من مت بُدھ صِفت صلاحیا۔ اوہ مُرشد مُریداں اندر سدا رہیا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ بےپرواہ اپنی بےپرواہی وِچوں لوَے لبھ، نو ستّ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جانے سب کے سُبھاو، حبیبِ رقیبِ طبیبِ زجیبِ عجب عجُوب اجَے اپنی کار کمائیا۔

۳۹

دھرنی دھرت دھوَل کہے موہے خوشی مہان، بِہبل ہو کے رہی سُنائیا۔ کِرپا کری سِری بھگوان، بھگت وچھل دَیا کمائیا۔ پریمی پیارے ویکھے آن، سنت سُہیلے کھوج کھوجائیا۔ انتر آتم دے کے برہم گیان، برہم وِدیا اِک دِرڑائیا۔ ناتا توڑ کے کوُڑ جہان، آتم پرماتم لیا جُڑائیا۔ شبد اناد دے سچّی دُھنکان، انحد راگی راگ سُنائیا۔ نِرمل جوتی جوت جگے مہان، نوُرو نوُر نوُر رُشنائیا۔ امرت رس ٹھانڈا دِتا پیِن کھان، جگت ترِشنا اگّ بُجھائیا۔ جُگ چوُکڑی جرم کرم دے وِچھڑے میلے آن، لکّھ چوُراسی پندھ رہیا مُکائیا۔ شبد اگمّی چڑھا بِبان، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں پار کرائیا۔ دُھر دا دے کے نام نِدھان، تولا اِکو اِک تُلائیا۔ چوُداں وِدیا نینَ شرمان، چوُداں طبق سیِس جُھکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ دھرنی کہے موہے چاؤ گھنیرا، گرِہ مندر وجّی ودھائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی مِلے میرا، پاربرہم پربھ بےپرواہیا۔ کوُڑی کِریا میٹے اندھیرا، نِرگُن جوت کرے رُشنائیا۔ بھاگ لگائے ساچے کھیڑا، بند کِواڑی دئے کُھلائیا۔ بھرما ڈھائے ڈیرہ، بھے بھوَ نہ کوئے دِرڑائیا۔ نظری آوے نیرن نیرا، گھر سوامی سوبھا پائیا۔ سَتجُگ تریتا دآپر وِچھوڑا کٹ لیا بتھیرا، جُگ جُگ اپنا پندھ مُکائیا۔ دِین دَیال ٹھاکر کِرپال سچ سوامی اپنی کرنی مِہرا، مِہروان محبُوب مُحبّت وِچ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے ہسّے تنبوُ، خوشیاں نال ڈھولا گائیا۔ بھاگ لگّا دیش جنبوُ، ستّ دیپ وجّی ودھائیا۔ کِرپا کرے دینابندھوُ، بندھن بھگتاں رہیا تُڑائیا۔ مِہروان مِہر نظر کرے ساگر سِندھوُ، گہر گمبھیر پھیرا پائیا۔ من واسنا میٹے چِندوُ، چِنتا غم نہ کوئے رکھائیا۔ جِس نے اِکو رنگ رنگاؤنا مُسلم سِکھ عیسائی ہِندوُ، ہِردا ہرِ ہرِ ویکھ وکھائیا۔ 'جس نام نِدھان ہوئے نہ نِندوُ، چار ورن اٹھاراں برن کرن پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دھرنی کہے مَیں بولاں سچ جَیکارا، سَت سَتوادی دِتی وڈیائیا۔ جن بھگتاں مِلیا میت مُرارا، پت پرمیشور بےپرواہیا۔ جِس دا سوہنا دُھر دربارا، درگاہ ساچی وجےّ ودھائیا۔ سو نِرگُن نِروَیر نِراکار نِرنکار لوک مات لئے اوتارا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جِس دے در وِشن برہما شِو سیوادارا، سُرپت اِند کروڑ تیتیسا سیِس جُھکائیا۔ تیئ اوتار کرن نِمسکارا، نمو نمو رہے جنائیا۔ عیسیٰ موُسیٰ محمد بن بِھکھارا، سجدیاں وِچ سیِس جُھکائیا۔ گُر

دس بول جَیکارا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ چارے جُگ نیتر نیَن شرمسارا، اکّھ پرتکھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ سو کھیل کرے اگمّ اپارا، الکھ اگوچر شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ جِس دی شاستر سِمرت وید پُران کرن پُکارا، انجیل قُرآن کھانی بانی دئے دُہائیا۔ جو ٹھاکر سوامی انترجامی ہر گھٹ وسیا میت مُرارا، پت پرمیشور پاربرہم اپنی دَیا کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، دُھر دا مالک پھیرا پائیا۔ دھرنی کہے اچّ مَینوں کہو دھرت، دھوَل مِلی وڈیائیا۔ پُرکھ اکالا دِین دَیالا سانجھا یار آیا پرت، پروردِگار نوُر خُدائیا۔ جِس دا نوُر کسے نظر نہ آئے اُتے عرش، نیَن نیَن نہ کوئی مِلائیا۔ سو نِروَیر نِراکار کھیل کرے اُپر فرش، بھیوَ ابھیدا رہیا کُھلائیا۔ جودھا سوُربیر مردانہ بن کے مرد، در گھر ساچے سوبھا پائیا۔ غریب نِمانیاں کوجھیاں کملیاں دردیاں دُکھ ونڈے درد، دِیناں اناتھاں ہوئے سہائیا۔ جِس دے اَگے گُر اوتار پَیغمبر بینتی کردے گئے عرض، ڈنڈاوتاں وِچ سیس جُھکائیا۔ سو بھگت سُہیلا اِک اَکیلا کلجُگ انتم پوُری کرے غرض، بھیوَ ابھیدا دئے کُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ دھرتی کہے میرا وقت سُہنّجنا، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ مِلیا پرم پُرکھ پربھ آد نرنجنا، نِرگُن نِروَیر دَیا کمائیا۔ بھگتن مِیتا دُھر دا سجّنا، ٹھاکر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جِس ایتھے اوتھے دو جہاناں پڑدا کجّنا، لکّھ چوُراسی وِچوں باہر کڈھائیا۔ جِس دا اِکو سجدہ ہِکو بندنا، نمستے اِکو رہیا سِکھائیا۔ ساچا دیوے انتر آتم اِک انندنا، کوُڑے رس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ پرکاش چڑھاوے چندنا، اگیان اندھیر مِٹائیا۔ گُرمُکھاں بنّ کے ساچے سگنا، سگلا سنگ رکھائیا۔ جن بھگتاں دوُجا در نہ پئے منگنا، وست امولک کایا گولک اِکو نام ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرا وقت سوہنا سُہاوا، سوبھاوَنت جنائیا۔ جُگ چوُکڑی جِس دا نِرگُن سرگُن بنّھدے گئے دعوہ، لوک مات لیکھ لِکھائیا۔ جِس دے در دوار اِکو شبد اِکو ناواں، دوُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سو کھیل کرن آیا لوک مات بِن ہتّھاں باہواں، بُجھاں چار نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا رہیا کُھلائیا۔ دھرنی کہے مَیں کی دسّاں، پوُرب لیکھا رہی جنائیا۔ مَیں سپت رِکھی ویکھے نال اکّھاں، بِن نیتر نیَن اُٹھائیا۔ جِنہاں دے پتّل اُتے ہتّھاں، وست نظر کوئے نہ آئیا۔ مِنتاں کرن کوٹن لکّھاں، پربھ نوُں رہے دِھیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے سپت رِکھی لایا ڈیرہ، ڈنڈوَت اِکو اِک جنائیا۔ نہ کوئی گُرو نہ کوئی چیرا، چیلا گُر ونڈ

نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی نگر نہ کوئی کھیڑا، گرام پنڈ نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئے دُور نہ کوئے نیڑا، گھر مندر نہ کوئے وکھائیا۔ نہ کوئے شیر نہ کوئے کیہرا، نہ کوئے جنبُک روُپ دسائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بےپرواہیا۔ دھرنی کہے سپت رِکھی کرن ارداس، بینتی ہرِ جنائیا۔ کُچھ وست نہیں ساڈے پاس، بُھکھے دین دُہائیا۔ اُتوں مہینہ پوہ دی رات، رَین دئے گواہیا۔ نہ سندھیا نہ کوئے پربھات، مدّھ روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ نہ کوئے ڈالی نہ کوئے پات، بھوجن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئے برتن نہ کوئے بھات، دھِیرج دھِیر نہ کوئے رکھائیا۔ اِک من ہو کے بَیٹھ ایکانت، اِکو دھیان لگائیا۔ پربھ تیری اوٹ تیری آس، دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ دھرنی کہے سپت رِکھیاں لگّ گئی اکّھ، نِندرا آلس وِچ سمائیا۔ کریا کھیل پُرکھ سمرتھ، شبدی بنت بنائیا۔ اپنے بھگت وکھائے پرتکھ، جو سا تتک سَت وِچ سمائیا۔ کوٹ پدارتھ اوہناں اَگے دِتے رکھ، تھاؤں تھائیں آپ ٹِکائیا۔ سہج سُبھاؤ سپت رِکھیاں لا کے ہتّھ، سوادھان دِتے کرائیا۔ اِشارے نال دِتا دسّ، اکّھیاں نال اکّھ اُٹھائیا۔ بھگت سُہیلے اِکو رنگ اندر رہے رت، دوُجا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ناتا توڑ کے پنچ تت، پربھ دے وِچ سمائیا۔ دُھر آواز آئی جگت بھنڈارا لوَو چھک، شہنشاہ سُنائیا۔ تُہاڈی جھولی پاواں حق، حقیقت اپنی دیاں درسائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا دُھر دا رہیا سُنائیا۔ سپت رِکھی ہوئے حیران، اکّھ بھگتاں ولّ اُٹھائیا۔ کی ایہناں آیا گیان، جو بَیٹھے اپنا آپ بُھلائیا۔ نہ کُجھ پین نہ کُجھ کھان، ترِشنا بُھکھ نہ کوئے ودھائیا۔ نہ کوئی رسنا جِہوا بتّی دند دِین بیان، ڈھولا گیت نہ کوئے سُنائیا۔ نہ کُجھ رسنا جِہوا دسّن نہ کُچھ سُنن کان، اکّھ پرتکھ نہ کوئے کُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی اپنے ہتّھ رکھائیا۔ سپت رِکھی آئی آواز، دُھر شبدی آپ سُنائیا۔ اندر ویکھو الکّی راز، رمز اپنی اِک دِرڑائیا۔ ایہہ میرے وِچ وِسماد، دوُجا روُپ نہ کوئے بنائیا۔ مَیں بھگت اُدھاراں جُگاد آد، ایہو میری وڈیائیا۔ بِن ترِشنا بُھکھ مَیتوں رہے ارادھ، ایہہ پربھ نے دِتا جنائیا۔ ڈھولا پڑھدے بودھ اگادھ، بِن اکھّراں رہے گائیا۔ سچ پریتی وِچ گئے لاگ، لگ ماتر باہر والی بُھلائیا۔ دُھن آتمک سُن کے ناد، مست خُماری وجّی ودھائیا۔ سچ پریم اندر جاون جاگ، جگت ولوں نیتر بند وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا چُکائیا۔ دھرنی کہے سپت رِکھی جوڑ کے ہتّھ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ کِرپا کر پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ تیری

سرنائیا۔ در دوارے گئے ڈھٹّھ، مان اِبھمان نہ کوئے بنائیا۔ جھوُٹھا ناتا تت اٹّھ، اپ تیج وائے پرِتھمی آکاش من مت بُدھ نہ کوئے چتُرائیا۔ لیکھے لگّے تیری تیرے رتّ، رتن امولک ہیرے لَے بنائیا۔ بھیو دسّن کملاپت، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال پیا ہسّ، خوشیاں راگ سُنائیا۔ جو میرے ہو گئے وس، مَیں اوہناں انتر رہیا سمائیا۔ ترِشنا بُھکھ توں لَواں رکھ، دُکھیاں دُکھ مِٹائیا۔ کوُڑی کِریا میٹ کے سچ سُچ دیواں سَت، سَت سَتوادی ہو کے ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ سپت رِکھی کہن سُن ٹھاکر سوامی، ہرِ سَتگُر دے جنائیا۔ پرم پُرکھ پربھ انترجامی تیری اوٹ تکائیا۔ کوَن اگمّی سُندے بانی، پربھ کی کی راگ سُنائیا۔ کیہڑا امرت پیِندے پانی، رس رسنا نہ کوئے چکھائیا۔ کیہڑا ناد سچّا دُھنکانی، دُھنی اِکو رہیا وجائیا۔ کِس بِدھ کیِتی پربھوُ مِہروانی، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سانوُں بُھکھ وِچ پریشانی، ترِشنا نال کُرلائیا۔ جلوہ تیرا تکّیئے جوت روحانی، نوُرو نوُر ڈگمگائیا۔ تُوں مالک پِتا اِک اسمانی، خاکی بندے دے سمجھائیا۔ تُوں داتا گُن نِدھانی، گہر گمبھِیر اکھوائیا۔ ہم جیِوت جیِو پرانی، بےپرواہ تیری اوٹ تکائیا۔ ایہہ جوُہ دِسے بیگانی، گھر مندر نہ کوئے سُہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساڈا لیکھا دے جنائیا۔ سِری بھگوان کر اِشارہ، دُھر فرمانا اِک جنائیا۔ سپت رِکھی ویکھو نظارہ، بِنا نظراں دیاں وکھائیا۔ میرا ناؤں نر نِرنکارا، نِرگُن جوت کراں رُشنائیا۔ میرا کھیل سدا جُگ چارا، جُگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ میرا روُپ تیئ اوتارا، پَیغمبر میرا نوُر رُشنائیا۔ میری دھار گُروُ گُر دھارا، دھرنی دھرت دھوَل دیاں وڈیائیا۔ میرا کھیل وِچ سنسارا، وڈ سنساری ہو کے آپ کرائیا۔ وِشن برہما شِو سیوادارا، نِت نوِت سیو کمائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران میرا جَیکارا، صِفتی ڈھولے گائیا۔ چارے کھانی میرا ونجارا، چارے بانی راگ الائیا۔ چارے ورن میرا پنہارا، چاروں کُنٹ وجّ ودھائیا۔ چارے جُگ کراں کنارہ، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ آپ ہنڈھائیا۔ نوَ نوَ چار بِچھوں کل کلکی لَے اوتارا، نِہکلنک نِرگُن جوت کراں رُشنائیا۔ پھر لہنا دینا پوُرب ویکھاں سارا، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سپت رِکھی چرنی لگّ، بِن چرناں سیِس نوِائیا۔ تُوں صاحب سوُرا سربگ، شہنشاہ وڈیائیا۔ اسیں آسا رکھیئے اچّ، بَیٹھے اکّھ کُھلائیا۔ تیری سرنی بَیٹھے سچ، نِیوں نِیوں لاگے پائیا۔ پُرکھ اکال پکڑ کے ہتّھ، شبد اِشارے دِتا ہِلائیا۔ تُہاڈا اُدھار بھگتاں وتھ، بھگوَن ہو کے دیاں ورتائیا۔ تریتا دواپر کلجُگ جائے لنگھ، ویلا وقت انت سُہائیا۔

بھگتاں بن کے دُھر دا سنگ، سگلا سنگ وکھائیا۔ نہ کوئی سیجا نہ پلنگ، بِستر سچ نہ کوئے سُہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی اپنے ہتّھ رکھائیا۔ سپت رِکھ کہن کی پربھوُ وقت سُہاوینگا۔ جُگ جُگ آویں لہنا دینا دین، نِرگُن سرگُن ویس وٹاوینگا۔ بھگت سُہیلا بنیں ساک سجّن سیَن، آتم پرماتم جوڑ جُڑاوینگا۔ کوُڑا ناتا توڑ کے بھائی بھیَن، میت مِتر اِک درساوینگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا کی کُھلاوینگا۔ پُرکھ اکال شبد جناؤندا اے۔ دُھر دا راگ اِک الاؤندا اے۔ سپت رِکھ آپ سُناؤندا اے۔ بِن اکھّراں لیکھا لکھ، لیکھا اپنے وِچ چُھپاؤندا اے۔ جگ نیتر کسے نہ آئے دِس، لائیناں نال نہ کوئے پڑھاؤندا اے۔ سچ پریِتی کر کے ہِت، اگلا بھیو آپ کُھلاؤندا اے۔ کلجُگ کوُڑی میٹ کے ریکھ، رِکھی مُنی نظر نہ کوئے آوَندا اے۔ بھاگ لگا کے ساچے دیس، سمبل نگر اِک سُہاؤندا اے۔ نِرگُن نوُر جوت کر پرویش، پرمیشور اپنا روُپ وٹاؤندا اے۔ جو آد جُگاد رہے ہمیش، نِت نوِت اپنی کار کماؤندا اے۔ تُہاڈا لیکھے لا کے اِک سندیش، سُنیہڑا اپنے نال رلاؤندا اے۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک فرماؤندا اے۔ دُھر دا حکم اِک جناوانگا۔ سپت رِکھی سچ سمجھاوانگا۔ دُھر دی لِکھی پوُر کراوانگا۔ ودی سُدی مِتی سرب مِٹاوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن نوَیں سِکھی اِک پرگٹاوانگا۔ کھیل کراں انڈِٹھی، جگ نیتر نظر نہ آوانگا۔ جِس ویلے خلق اندروں باہروں پٹی، نیتر نیَناں سرب رواوانگا۔ پربھ دی دھار کسے کوُٹ نہ دِسی، چار کُنٹ اندھیرا چھاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر حکم اِک ورتاوانگا۔ دُھر حکم اِک ورتائیگا۔ پربھ اپنا کھیل کِھلائیگا۔ ایہہ دھرتی ایہہ بھوُمکا ایہہ دھرنی رنگ رنگائیگا۔ ایہہ لیکھا دُھر دے قانوُن دا، نہ کوئے میٹے میٹ مِٹائیگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کر وکھائیگا۔ سپت رِکھی سیِس جُھکاؤندے نے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندے نے۔ در ٹھانڈے منگ منگاؤندے نے۔ دھوُڑی ٹِکّا مستک لاؤندے نے۔ گل پلّوُ پا کے جھولی ڈاہُندے نے۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے الکھ جگاؤندے نے۔ سپت رِکھی کہن پربھ کِرپا دھار، کِرپن ہو کے منگ منگائیا۔ کِس بِدھ لیکھا دیویں وِچ سنسار، لہنا جھولی پائیا۔ ساچے بھگتاں کریں پیار، بھگوَن ہو کے ہوئیں سہائیا۔ بُھکھیاں دئیں سہار، دُکھیاں دُکھ مِٹائیا۔ جِنہاں پتّلاں توں بھرے بھنڈار، وطن بےوطناں دئیں بنائیا۔ ساچے پریم دی کھِڑا کے گُلزار، گُلشن اپنا گُل مہکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا

کر، اگلا لیکھا دے جنائیا۔ سپت رِکھی کہن پربھوُ اگلا دسّ حال، بِن رسنا جِہوا منگ منگائیا۔ کِس بِدھ چلیں اَولّڑی چال، جُگ چوُکڑی پار لنگھائیا۔ بھگتاں بنیں دلال، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ کوُڑی کِریا وِچوں کریں بحال، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ لیکھے لاویں شاہ کنگال، اوُچ نیچ راؤ رنک ذات پات نہ کوئے وکھائیا۔سچ دوارے آ کے پُچھیں حال، احوال اپنا دئیں دِرڑائیا۔ سرن سرنائی لئیں بہال، در دوارا اِک وکھائیا۔ سمرتھ پُرکھ اوس ویلے جے سانوُں رکھیں نال، مِہر نظر نظر اُٹھائیا۔ اسیں تکّیئے سچ دیدار، جو بھگت سُہیلے سوبھا پائیا۔ وِچ کوُڑی رہے نہ کوئے دیوار، پڑدا اوہلا نہ کوئے جنائیا۔ منزل رہے نہ کوئے دُشوار، اوکھی گھاٹی نہ کوئے وکھائیا۔ سہج سُبھاؤ کریں پیار، پریتم ہو کے پریم کمائیا۔ اُس ویلے چرن کوَل کریئے نِمسکار، نیوں نیوں سیس جُھکائیا۔ ساچی تھِت دسّ جا وار، وارتا اپنی دے دِرڑائیا۔ جِس دا اِتہاساں وِچ نہیں کوئی شمار، شاستر سِمرت وید پُران انت کہن نہ پائیا۔ کِرپا کر پُرکھ اکال، دِین دَیال دئے وڈیائیا۔ جِس ویلے جُگ چوُکڑی بیتے وِچ سنسار، کلجُگ انتم وجّے ودھائیا۔ نِرگُن جوت لَواں اوتار، کوئی نہ جمے پِتا مائیا۔ وساں نگر اگمّ اپار، جتھے سوُرج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ منڈل منڈپ نہ کوئے ستار، جنگل جوُہ اُجاڑ پہاڑ ٹِلّا پربت نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئے گُروُ نہ اوتار، پَیغمبر روُپ نہ کوئے بدلائیا۔ نہ کوئے شبد ناد دُھنکار، ڈھولے گیت نہ کوئے سُنائیا۔ نہ کوئی کاغذ قلم نہ کاتب لکھے لکھار، نہ کوئے اکھّراں ونڈ ونڈائیا۔ اِک اِکلّا ہو کے اِک اونکار، اپنی کلا دیاں ورتائیا۔ چارے بانی نہ پاوے سار، بُدھی وِچ وِچار نہ کوئے رکھائیا۔ میرے شہنشاہی سمت دا کسے نہیں آوَنا شمار، ہِندسیاں وِچ انک نہ کوئے دِرڑائیا۔ سرِشٹی دی درِشٹی ہونی غدار، گُر اوتار پَیغمبر پلّوُ لین چُھڈائیا۔ اُس ویلے لہنا دینا دیاں اُدھار، لیکھا پوُرب دیاں چُکائیا۔ پوہ مہینہ ہووے ٹھنڈا ٹھار، رُت اپنی نال رکھائیا۔ بھگت سُہیلے جگت دواریوں کڈھ کے باہر، ساچی دھرنی دیواں بہائیا۔ پریتی بھوجن دیاں کھوال، خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ نِرگُن ہو کے دیواں دیدار، نِرگُن نوُر جوت رُشنائیا۔ سپت رِکھی ویکھنا آن نال، سندیشے نال مِلائیا۔ دوُجا پاوے کوئے نہ سار، تیجے چلے نہ کوئے چتُرائیا۔ چوُتھے ونج نہ کوئے وپار، پنجواں روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ چھیویں در نہ کوئے دوار، ستّویں سَت نہ کوئے وکھائیا۔ اٹّھویں اٹّھاں تنّاں ویکھنی پیَندی مار، نوَویں نوَ در ہوئے ہلکائیا۔ دسویں دہِ دِشا ہوئے اُجیار، پوہ دس وجّے ودھائیا۔ سپت رِکھی کرن وِچار، ویلا اوہو گیا آئیا۔ جِس دا بھوِکھتاں وِچ کسے نہیں دِتا شمار، شرع سکیا نہ کوئے

سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سُہیلے ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے اوہ ویلا آیا وقت، مَیں خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پربھ ٹھاکر ویکھیا وِچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ چرن کوَل بہا کے گُرمُکھ بھگت، بھاگ اوہناں جھولی پائیا۔ جِنہاں کارن آیا پرت، پت پرمیشور ہوئے سہائیا۔ پوُرب لہنا لاہوے قرض، مقروُض لیکھا رہیا چُکائیا۔ جِس دا کھیل کوئے نہ سکے سمجھ، وِدیا وِچ نہ کوئے وڈیائیا۔ نام دے اِشارے لا کے رمز، سنت سُہیلے لئے جگائیا۔ بِنا طبیب حکیم توں ویکھ کے نبض، حرارت اندروں دِتی بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی دا کرتا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے میری بھاگاں بھری رُت، رُتڑی پربھ مہکائیا۔ کِرپا کر ابناشی اچُت، چِراں بچھوں رہیا مِلائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے بُھکھ، ترِشنا رہیا گوائیا۔ جِس نے اگلا دینا سُکھ، سُکھ ساگر اِکو رہیا سُہائیا۔ بھگتن میِتا اپنی گودی چُک، چاروں کُنٹ رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ دھرنی کہے مَیں ویکھے بھگت سُہیلے، جگ وکھّرے نظری آئیا۔ جو آتم پرماتم کر کے میلے، دوُجی ترِشنا گئے گوائیا۔ جگت وِہار توں ہو کے وِہلے، سمت شہنشاہی رہیا مِلائیا۔ اِکو رنگ ہو کے گُروُ چیلے، چیلے گُروُ رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا کھیل وکھائیا۔ دھرنی کہے مَیں ویکھے بھگت پیارے، جو پرم پُرکھ رہے منائیا۔ جِنہاں دے پچھلے پوُرے ہوئے لارے، اگلا لہنا دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال آوَن والا وِچ اکھاڑے، نوَ ستّ لئے وکھائیا۔ چوَراسی چّبے اپنی داڑھے، نہ سکے کوئے بچائیا۔ جنجاں وِچ نہیں سُہنے لاڑے، لاڑی مہندی ہتّھ نہ کوئے رنگائیا۔ در گھر پھرنے راجے رانے، شاہ سُلطاناں خاک مِلائیا۔ امیر وزیراں نہیں مِلنے کھانے، خاک سار سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں گاوَنے سوہنگ گانے، توُں میرا مَیں تیرا دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اگلے سال سارے ہون والے بیگانے، مِتر یار نہ کوئے جنائیا۔ وِدیاوان ہونے دیوانے، سمجھ سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیونہار وڈیائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتاں ویکھیا جوگ، جِنہاں نے جگتی میتوں دِتی سمجھائیا۔ اندروں کڈھ کے چِنتا روگ، سوگ سو قدماں ہیٹھ دبائیا۔ آتم پرماتم کر کے دُھر سنجوگ، سجّن مِل کے خوشی وکھائیا۔ بھاویں طعنے دیون لوک، پھر وی سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ اپنے گھر دی مانن موَج، باہر لبھن کوئے نہ جائیا۔ بھاویں درشن کرن روز، نج گھر بیٹھا نظری آئیا۔ سپت رِکھیاں بچھے کرن آیا چوج، دھرنی دھوَل دیوے گواہیا۔ جِس دی کردے سارے کھوج،

نیتر لوچن درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنا وقت رہیا سُہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو ایہہ نہ جانیو جنگل، جگہ پچھلی نظری آئیا۔ جتھے بھگتاں رِکھیاں ویکھیا منگل، منگلاچار شبد سُنائیا۔ ڈنڈاوت کر کے بندن، بندھن گئے تُڑائیا۔ اوسے دے دوارے آئے منگن، پھر پھر پھیری پائیا۔ سنت سُہیلے چڑھے چندن، نوُر چند رُشنائیا۔ پرم پُرکھ بنیا سنگن، سگلا سنگ نبھائیا۔ نام بھنڈارا آیا ونڈن، وست امولک جھولی پائیا۔ ٹُٹی آیا گنڈھن، آتم پرماتم گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ دھرنی کہے جن بھگت نہ ہوئیو اُداس، اُداس ویکھیو سرب لوکائیا۔ جِنہاں دے کول پربھ دے نام دی نہیں راس، رستے بُھلنے پاندھی رائیا۔ ایتھے اوتھے نہ لبھنا ساتھ، دوویں جہان دین دُہائیا۔ ناتا تُٹنا کوُڑے ساک، سجّن سیَن نہ کوئے بنائیا۔ کوُڑی کِریا رُلنا خاک، دھوُڑی دھوُڑ وِچ اُڈائیا۔ بِن بھگتاں پربھوُ مِلنا نہیں کسے باپ، پِتا گود نہ کوئے ٹِکائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر سوہنگ کردے گئے جاپ، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، وادھا تُہاڈے نال رکھائیا۔ اِس دا بھیو کسے نہیں پایا ایسے کرکے بےانت کِہا صاف، سُپنیاں وِچ سُنن کوئے نہ پائیا۔ بھاویں نِرگُن سرگُن روُپ دھردا رہیا آپ، پھر وی اپنا پڑدا اپنے وِچ لُکائیا۔ خوشیاں نال ڈھولے گیت گاؤندی انّج دی رات، رُت ویکھ خوشی منائیا۔ کِس بِدھ نال بھگتاں اِکٹھّی ہوئی جماعت، گھر بار چھڈ کے بَیٹھے سوبھا پائیا۔ دھن دوَلت نہ کوئی پاس، اِکو اوٹ رہے تکائیا۔ گھر دے کرکے بند قُفل تاک، پڑدا اندروں رہے چُکائیا۔ بیِس اِکیسا کہے مَیں پوُرا کرکے پچھلا واک، مہینہ چیت آیا سمجھائیا۔ شہنشاہی دا جو سمت چلنا کائنات، چار کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ سب توں پہلوں بدلنا تُہاڈا حالات، کنڈھی والے کنڈھیوں آپ اُٹھائیا۔ پندراں دِوس دا پہلا فساد، واک پچھلا یاد کرائیا۔ اَگے لیَنی پئے نہ کسے کولوں اِمداد، منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے کر آباد، بھگت سُہیلے لَینے وسائیا۔ جتھے اِکو پریتم آوے یاد، دوُجا پریم نہ کوئے بنائیا۔ پوُرب جنم سُن فریاد، سپت سُرکھ نال مِلائیا۔ اَگے کرِیو نہ کوئے مِجاز، مزہ چار کُنٹ دئے چکھائیا۔ جِس دے حکم اندر دینا نہیں کسے جواب، وِشن برہما شِو گُر اوتار پَیغمبر بَیٹھے سیِس نوِائیا۔ اِکو دے سیِس اُتے سوہنا تاج، تاجاں والے خاک مِلائیا۔ آتم پرماتم ساچے نام دا چلاؤنا رواج، اِکو مارگ دینا وکھائیا۔ نہ کوئی روزہ رہے نماز، بغلاں وِچ قُرآن نہ کوئے اُٹھائیا۔ نہ کوئی جگت ونڈ رہے سماج، کھتری براہمن شوُدر وَیش نہ کوئے چتُرائیا۔ اِکو سب نے سُننا سچّا راگ، آتم دُھن وجّ شنوائیا۔ جوتی جوت

سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دھرنی دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سُن دھرنی تُوں انتم بات، سچ دیاں جنائیا۔ پریم پیار دا ساچا بھات، جن بھگتاں دِتا کھوائیا۔ لیکھے لگّی انوکھی رات، رَین وجّی ودھائیا۔ سپت رِکھی آئے مات، متھے ٹیک سیِس جُھکائیا۔ بھگتاں پوُرا ہویا فاق، فاقے وِچ نہ کوئے رکھائیا۔ بچھلا لہنا ہویا بے باق، اگلا حِساب دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سُن دھرتی اِک بات اولّی، سہجے دیاں جنائیا۔ تُوں ویکھیں اِک اِکلّی، بِن اکّھاں اکّھ اُٹھائیا۔ پرم پُرکھ پربھ آیا جودھا سوُربیِر بلی، بلدھاری ویس وٹائیا۔ جِس نوُں سجدہ کردا محمد علی، اللہ کہہ کے نعرہ لائیا۔ جِس دے پِچھے سیِس دھر دے گئے تلی، گوبِند بچّے نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ جِس دے کارن تُوں پُھلی پھلی، پتّ ڈالی رہی مہکائیا۔ پربھ ویکھ ولیاں دا ولی، جو ولیعہد اَگے شبد اِک بنائیا۔ جِس دے اَگے پیش نہ کسے چلی، گُر اوتار پَیغمبر گئے سیِس جُھکائیا۔ اوس نے دو جہان مچاوَنی ترّھلی، جل تھل رہیا کُرلائیا۔ تُوں ہوکا دے دے گلایو گلی، نوَ کھنڈ ستّ دیِپ کُرلائیا۔ حکمے اندر ہو جا پاگل جّھلی، اپنی مت دے گوائیا۔ کبیِر جُلاہا ہتّھوں سُٹ کے نلی، نر نرائن ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا دیونہارا تھاؤں تھائیا۔ دھرنی سُن دیواں اِک گیان، اگیان اندھیر مِٹائیا۔ سوہے بھوُمکا استھان، وجےّ سچ ودھائیا۔ بھگتاں میل سِری بھگوان، بھگوَن اپنا رنگ رنگائیا۔ سب دا لیکھے لگّا پیِن کھان، سپت رِکھی ہسّ ہسّ دین گواہیا۔ ایہہ کوئی جگت والا نہیں دیوان، راگاں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ جُگ جنم چوَکڑی لہنا آیا چُکان، چُکّنے ہو کے اپنی جھولی لیَنی بھرائیا۔ بےشک جن بھگتو تُساں اپنے گھر بار چھڈے مکان، دوارا اِکو نظری آئیا۔ تُہاڈے در دا اوہ مہمان، جِس نوُں محبوُب کرکے سارے سیِس جُھکائیا۔ بِنا کلمیوں بِنا نام توں تُہاڈی کرکے جائے کلیان، کائنات وِچوں باہر کڈھائیا۔ اَگے سرِشٹی تے وڈّا چڑھے طوفان، طوبیٰ طوب لوکائیا۔ تُہانوُں اِسے طرح مِلدا رہے آن، اندر باہر کرے رُشنائیا۔ شبدی گُر نوُں دے کے کمان، کامل مُرشد حکم سُنائیا۔ کسے نوُں لیَن نہیں دینا آرام، حرام خور ویکھ سرِشٹ سبائیا۔ جھگڑیاں وِچ جھگڑے کرکے تمام، طمع نال طمع دینی ٹکرائیا۔ جتھے جن بھگتاں دا جُھلدا ہووے نِشان، اوتھے نِیوں نِیوں سیِس جُھکائیا۔ پت پرمیشور ہویا مِہروان، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا اوہلا پڑدا پڑدے وِچوں باہر کڈھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میری نمستے، نمو کہہ کہہ سُنائیا۔ تُسیں پرم پُرکھ دے دوار اُتے رہو وسدے، بھاویں اُجڑے

سرب لوکائیا۔ تُہاڈے انتر رہن ہسّدے، نیتر نیر نہ کوئے وہائیا۔ جن بھگت منزل پوڑے چڑھدے کدے نہ تھکدے، بھجّن واہو داہیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، تُہانوُں اِشارے دِتے اپنی اُس اکّھ دے، جِس اکّھ وِچوں پرتکھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے پریم وِچ رنگ دئے، جِس دا رنگ اُتر کدے نہ جائیا۔

❊ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ کھوُن کیمپ جموں ❊

گیاراں پوہ امرت ویلا ساڈھے چار، چار جُگ بَیٹھے سیِس جُھکائیا۔ خوشیاں وِچ گُر اوتار، ڈھولے گیت سُنائیا۔ پیر پیغمبر کرن گُفتار، کلمہ اگمّ الائیا۔ وِشن برہم شِو بول جَیکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہو کے خبردار، دو جہان اکّھ اُٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھوَل ہوئی نِہال، منگل گیت اِک سُنائیا۔ کِرپا کری دِین دَیال، پُرکھ ابناشی بےپرواہیا۔ سچ دوار پہنچیا آن، دو جہان چرناں ہیٹھ دبائیا۔ بھگت سُہیلے کر پہچان، مُحبّت وِچوں کھوج کھوجائیا۔ جِنہاں دے انتر آتم مِلیا اِکو دان، وست امولک نظری آئیا۔ جگت وِدیا چھڈ نادان، پاسا دُنی ولوں بدلائیا۔ پرماتم منّ کے اِکو کاہن، سکھی سہیلی روُپ وکھائیا۔ دُھر دا سجّن جان کے رام، اِشٹ درِشٹ نال وڈیائیا۔ جگت سِنگھاسن چھڈ بِسرام، سُکھ آسن دھرتی سیج سُہائیا۔ جودھا سوُربیر نال جوان، نوَ نوَ چار ویکھ وکھائیا۔ جِس نوُں جُھکدے زِمیں اسمان، پُری لوء لاگن پائیا۔ سو کھیل کرے مہان، مہما اکھ اکھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا اپنا رہیا جنائیا۔ ساڈھے چار کہن جِس ویلے گئے وجّ، وجوُد نظر کوئے نہ آئیا۔ اِکو ویکھ پُرکھ سمرتھ، در ٹھانڈے خوشی منائیا۔ دوئے جوڑ کے ہتّھ، سجدہ سیِس جُھکائیا۔ جِس دوارے بھگت سُہیلے رہے وس، واسطہ اِکو نال جُڑائیا۔ حقیقت وِچوں پچھان کے حق، حکم منّن تھاؤں تھائیا۔ سچّے مارگ نہ جاون تھک، پندھ جگت والا چُکائیا۔ اِکو ولّ رہے تکّ، دوُجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ پریم پیار اندر کر کے اِکّو، سوہنا وقت لیا سُہائیا۔ خوشیاں اندر رہے نَٹھ، بھجّن واہو داہیا۔ اِک دوُجے نوُں رہے دسّ، سوہنگ ڈھولا گاؤنا ساچے ماہیا۔ جِس دا وید پُران کردے جس، شاستر سِمرت دین گواہیا۔ سو پُرکھ اکال دِین دَیال آپے

رہیا لبھ، ہر جن کھوجے تھاؤں تھائیا۔ شہادت دیوے ڈالی پتّ، گھاس پھوُس کانا کاہی دبّھ، نیڑے ہو ہو رہے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کھیل دُھر دا رہیا وکھائیا۔ ساڈھے چار کہن جِس ویلے ہویا وقت، ویکتی اِکو نظری آئیا۔ جِس دا لہنا دینا نال بھگت، بھگوَن اپنی کھیل کِھلائیا۔ ناتا توڑ کُٹمب جگت، آتم انتر میل مِلائیا۔ سچ پریتی دے کے شکت، شخصیّت اگلی دئے سمجھائیا۔ جِس دا پہلا چڑھیا برس، ورکھ ماس رُت نہ کوئے وڈیائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں کر کے پرکھ، بھگت سُہیلے لئے اُٹھائیا۔ خوشیاں نال کر کے اوہناں درس، درشن اپنے وِچ سمائیا۔ کھیل وکھا کے اُپر عرش، فرش وجّ ودھائیا۔ کرنی دا کرتا لیکھا جانے آپ اسچرج، اچرج لیلا آپ رچائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، رنگ اِکو دئے وکھائیا۔ ساڈھے چار کہن جِس ویلے دُھر دا وجّا گھڑیال، گھنٹہ نظر کوئے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ پربھ تکّیا دِین دَیال، دِیناں ہوئے سہائیا۔ بھگت وچھل کرپال، کِرپانِدھ بےپرواہیا۔ ساچا دوارا ویکھ سچّی دھرمسال، گُرمکھاں اندر ڈیرہ لائیا۔ جتھے نہ کوئے شاہ نہ کنگال، اوُچ نیچ نہ کوئے جنائیا۔ نہ کوئے مایا تت جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ نہ کوئے وِدیا دا احوال، نہ کوئے اکھّراں کرے پڑھائیا۔ نہ کوئے تیرتھ تٹ اِشنان، جل دھارا نہ کوئے وہائیا۔ نہ کوئے رسنا جِہوا بتّی دند گیان، بُدھ مت من نہ کوئے چتُرائیا۔ نہ کوئے پِین نہ کوئے کھان، نہ کوئے ترِشنا بُھکھ ودھائیا۔ نہ زِمیں نہ کوئے اسمان، مندر مکان نہ کوئے جنائیا۔ نہ کوئے راگ نہ گان ترانن، نادی دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ نہ کوئے جان نہ پہچان، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھائیا۔ نہ کوئے جنگل بیابان، طِلّا پربت نظر کوئے نہ آئیا۔ سو محلا اِک اِکلّا پُرکھ ابناشی ویکھے آن، جن بھگتاں اندر کھوج کھوجائیا۔ جتھے دیا باتی جگے مہان، کملاپاتی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا رہیا جنائیا۔ ساڈھے چار کہن ساڈی وجّی ودھائی جگ، جگ جیون داتا نظری آئیا۔ جو بھگتاں اندر بِنا کعبیوں کرے حج، حاجت سب دی ویکھ وکھائیا۔ بِنا شِودوالے مندر گُرُودوارا جائے سج، سچ سِنگھاسن سوبھا پائیا۔ کوُڑی کِریا کر کے پار حد، دھام اِکو اِک وڈیائیا۔ جتھے من واسنا جائے کوئے نہ رچ، ترِشنا تام نہ کوئے بنائیا۔ اِکو حکم مِلے سچ، دوُجی اوَر نہ کوئے پڑھائیا۔ اِکو ویکھن والی اکّھ، نج نیتر نظری آئیا۔ اِکو میل پُرکھ سمرتھ، دوُجا ناتا سرب تُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ ساڈھے چار کہن میرے کول آئے اِتّاں پتّھر، خوشیاں نال رہے سُنائیا۔ اسیں اوہناں دا ویکھیا ستھر، جو

بَیٹھے سیج ہنڈھائیا۔ جِنہاں پڑھیا کوئی نہیں اکھّر، وِدیا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ چڑھ کے چوٹی سِخر، پُرکھ ابناشی درشن پائیا۔ تنبوُاں وِچ رہ کے کوئے نہیں فِکر، فقِرہ اِکو ڈھولا گائیا۔ کرنی وِچوں گئے نِکل، کرتا مِلیا بےپرواہیا۔ دو جہاناں دُھر دا مِتر، پت پرمیشور ہوئے سہائیا۔ جِس دا ویداں وِچ ذِکر، پُراناں وِچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ ساڈھے چار کہن مَیتوں دسّن پتّ ڈال، بناسپت رہی حال سُنائیا۔ جِس دی گھالنا رہے گھال، سو آیا سجّن ماہیا۔ جِس دے نال سُت دُلارا لال، گوبِند جوڑ جُڑائیا۔ جِس دے چرناں ہیٹھاں کال مہاکال، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جِس دی جُگ چوُکڑی کر کر تھکے بھال، سنمُکھ ہو کے درس کوئے نہ پائیا۔ جِس دا گُر اوتار پَیغمبر دے کے گئے احوال، بھوِکھتاں وِچ سمجھائیا۔ سو کھیل کرے کمال، کوجھے کملے گود اُٹھائیا۔ لیکھے لا کے پچھلی گھال، پوُرب لہنا رہیا چُکائیا۔ اَگے کرے مالو مال، نام دھنّ جھولی پائیا۔ ٹھاکر ہو کے بنے دلال، شبد وِچولا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ ساڈھے چار کہن میرے کول آئے سوُتر وٹے رسّے، رستہ اپنا رہے جنائیا۔ خوشیاں وِچ سارے ہسّے، ہستی ویکھ بےپرواہیا۔ بہُتیاں وِچوں تھوڑے پربھ دی پریِتی اندر پھسے، جو فَیصلہ حق رہے کرائیا۔ اساں تکّیا اُس اکّھے، جیہڑی اکّھ جگت نظر کوئے نہ آئیا۔ جِنہاں دے پڑدے آپ ڈھکے، سِر اوڈھن اِک ٹِکائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں کڈھے، جم دی پھاسی گلوں لاہیا۔ سچ دوارے دے دے کے پتے، پتہ اپنا دئے سمجھائیا۔ سنت سُہیلے بنا کے بچّے، گُرمُکھ اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنے سنگ نبھائیا۔ ساڈھے چار کہن خوشیاں نال بولے مِتی، ٹھنڈھی ٹھار دئے گواہیا۔ مَیں ویکھی دھار چِٹی، جن بھگتاں اندر آئیا۔ جگت ویکھن واسطے نکّی، سِری بھگوان وڈّی بنائیا۔ اِس توں پرے ہور نہیں کوئے سِکھی، جو ساکھیات پربھ دا درشن پائیا۔ گوبِند ویلا چُکیا سمت اِکّی، ایکنکار اپنی آپ آپے دئے گواہیا۔ چار جُگ دو جہان کسے کول نہیں کوئی چِٹھی، جو دُھر دا حکم پڑھ کے دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرنہار وڈّی وڈیائیا۔ ساڈھے چار کہن مَیں ویکھیا وکھرا جوگ، جوگی جوگیشر دین دُہائیا۔ بِنا پربھوُ دی کِرپا کسے نہ ہویا سنجوگ، مِلیا میل نہ شہنشاہیا۔ ساچی جگی کوئے نہ چوگ، نام رس امرت پھل کوئے نہ کھائیا۔ جنم مرن دا لگّا سب نوُں روگ، لکّھ چوُراسی وِچوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ آتم سیجا کوئے نہ سکے بھوگ، ساچا رس نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت

سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، اپنا بیڑا رہیا بندھائیا۔ ساڈھے چار کہن اساں ویکھے جگت حقیر، بِن اکّھاں اکّھ اُٹھائیا۔ راہ تکّدے ویکھے فقیر، فِکریاں وِچ ڈھولے گائیا۔ درشن پاؤندے ویکھے پیر، پَیغمبر دین دُہائیا۔ جُگ چوُکڑی ہُندے ویکھے تعمیر، ٹلّے پربت کھوج کھوجائیا۔ جودھے سوُربیر بن کے پھڑدے ویکھے شمشیر، حکمے اندر حکم پھرائیا۔ اجے تک تکّیا نہیں گہر گمبھیر، جِس نوُں گُر اوتار پَیغمبر سیس جُھکائیا۔ جِس دے ہتّھ سب دی تقدیر، اپنی تدبیر اپنے وِچ چُھپائیا۔ جِس جھگڑا چُکاوَنا امیر غریب، اوُچاں نیچاں رنگ وکھائیا۔ اوسے دی چرنی جُھکدا رہیا کبیر، جو سہج سُبھاؤ گُرمکھاں نظری آئیا، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، ہر ہِردا ویکھ وکھائیا۔ ساڈھے چار کہے مَیں ویکھیا پھِردا، بِنا تتّاں پھیری پائیا۔ جن بھگتاں جانے ہِردا، جو اکّھاں توں اُپر دِتا ٹِکائیا۔ جتھے اِکو جِھرنا جِھردا، نجھر دھار وہائیا۔ کِرنا کِرنا کِردا، روُپ رنگ نہ کوئے سمجھائیا۔ ایہہ کھیل اگمّی پِر دا، پیا پریتم آپ بنائیا۔ جو بھگت سُہیلا وِچھڑیا چِر دا، چیتن ہو کے جوڑ جُڑائیا۔ دُھر دا غُنچا اِکو کھِڑدا، پھل پھوُل آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، بھگوَن میلا سہج سُبھائیا۔ ساڈھے چار کہے مَیں ویکھیا سیوادار، پُرکھ ابناشی نظری آئیا۔ جو سُتّیاں کرے پیار، اندر وڑ کے خوشی بنائیا۔ ساچا دسّ اِک جَیکار، ڈھولا اپنا نام شنوائیا۔ درِشٹی اِشٹی وِچوں کڈھ کے باہر، پیار اِکو نال بندھائیا۔ ناتا جوڑ کے پُرکھ اکال، نر نرائن دئے سمجھائیا۔ جِس دا جھگڑا رہیا جُگ چار، فَیصلہ انت نہ کوئے کرائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر ونڈاں ونڈدے گئے سنسار، پربھ دا حِصّہ نہ کوئے سمجھائیا۔ نام صِفت جگت گئے وِچار، رسنا جِہوا نال مِلائیا۔ نرگُن سرگُن دسّدے گئے دھار، سرگُن ہو کے سیس جُھکائیا۔ بِنا پرم پُرکھ دے کِسے نہ بولیا اِک جَیکار، جے جَیکار نہ کوئے دِرڑائیا۔ انتم سارے گئے ہار، ہرِ جوُ بھیو کوئے نہ پائیا۔ آسا اوٹ رکھ کے دیندے گئے وِچار، بھوِکھتاں وِچ سمجھائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، جِس دا پِتا نہ کوئے مائیا۔ جگت وکھّرا کرے وِوہار، وِہار اپنے نال رلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ ساڈھے چار کہن مَیں ویکھی منجی چارپائی کھاٹ، کھٹکا نظر کوئے نہ آئیا۔ جِنہاں پچھے مار کے آیا واٹ، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ چار جُگ نالوں چنگی اوہناں دی کرے اِکو رات، پربھاتی اپنی خوشی وکھائیا۔ سچ پریم دی دے کے جاوے دات، داتے دُھر دے دئے بنائیا۔ جیہڑی کِسے دواریوں ہتّھ نہیں آوَنی سوغات، سو وست امولک جھولی پائیا۔ سُتّیاں جاگدیاں گُرمکھ اِکو ڈھولا لیَن آکھ، دوُجی اوَر نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی

جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا پوُر کرائیا۔ ساڈھے چار کہن اساں ویکھیا حال بِنا اکّھاں، اکھّراں وِچ نہ کوئے سمجھائیا۔ سو کہانی سچ دسّاں، جو پربھ نے دِتی وکھائیا۔ کوٹاں وِچوں کروڑاں وِچوں لکّھاں وِچوں بھگت سُہیلا وِرلا لبھا، جِس دی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جِنہاں دا اِکو پِتا تے اِکو ابّا، اِکو اِک جنیندی مائیا۔ جِس دے نام نوُں لگّے کوئے نہ دھبّا، پت پرمیشور روُپ وٹائیا۔ لہنا دینا چُکا کے ہبّا، ہبّ کچھ آپے رہیا ورتائیا۔ اَگے نہ کسے دا دبّا، بھے بھوَ وِچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگتو تُہاڈا ودھدا رہے اَگا، کُل سکے نہ کوئے بدلائیا۔ تُہاڈا نام رہے جگہ جگہ، جگ جیون داتا ہوئے سہائیا۔ تُہاڈا نِرگُن سرگُن دھار میل رہے سدا، سد اپنے گھر وسائیا۔ ساچے نام دا چکھاؤندا رہے مزہ، مجلس اگّمی اِک وڈیائیا۔ تُہانوُں انت کِسے نہیں دینی سزا، سِدھا جماں توں لَینا چُھڈائیا۔ تُہاڈے وِچوں بہُت خوشی سِنگھ پھگّا، جو اَگے ہو کے سیِس نِوائیا۔ کِسے نال کرنا نہیں کوئی دغا، داغ دُرمت دینی دھوائیا۔ پربھ تارن دی کوئی سمجھ نہ سکیا وجہ، وجد وجوُداں والے گئے سیِس نِوائیا۔ جو ہرِ سرنائی لگّا، لگن اِکو اِک رکھائیا۔ ساڈھے چار کہے مَیں پربھ نوُں ویکھیا اوہناں دے پیار اندر بجھّا، اُٹھ اُٹھ گھر گھر در ویکھے چائیں چائنیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ ساڈھے چار ویلا وقت اجّ دا، اجل توں لئے بچائیا۔ لکّھ چوَراسی وِچھوڑا ہووے جگ دا، جُگتی نال جم توں لئے چُھڈائیا۔ جو پریم اندر تُہاڈے اندر وسدا، وصیّت اگلی دئے لِکھائیا۔ ناتا بنیا رہیا سدا پُرکھ سمرتھ دا، ایتھے اوتھے کدے نہ ہوئے جُدائیا۔ تُہاڈا لیکھا حِساب وِچوں وکھ دا، وکھری گنڈھ بندھائیا۔ بھگت کھیڑا سدا رہے وسدا، جتھے وسے شہنشاہیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، سدا بُھکھا تُہاڈے پریم رس دا، جو رس رسنا دے بچھے دئے رکھائیا۔ ساڈھے چار کہے مَیں بھگتاں دی ویکھی دُھن، دُھنکی اندرے اندر وجائیا۔ اٹھّے پہر گاؤندے گُن، گہر گمبھیر دھیان لگائیا۔ پربھوُ ساڈی پُکار سُن، درس دِکھا تھاؤں تھائنیا۔ جے نہ بہُڑیوں ہُن، کی تیری وڈیائیا۔ بھاویں کھان نوُں رُکھا مِسّا لبھدا لوُن، نِمک تیرا رنگ چڑھائیا۔ ساڈا کِسے نال نہیں بولن کوُن، اِکو تیرا راہ تکائیا۔ کیوں تُوں سانوُں دسّیا اوہ مضموُن، جِس دی اکھّراں وِچوں باہر پڑھائیا۔ بھگت بھگوان دا نِرالا قانوُن، کلمیاں توں لیکھا دِتا چُھڈائیا۔ اسیں تیرے بچّے معصوُم، بالیاں وِچوں بال نظری آئیا۔ تیرے کول لکّھ چوَراسی دا وڈّا ہجوُم، گِنتی بہُہ گِنتی وِچ رکھائیا۔ تیرے در توں نہ رہیئے محروُم، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُرمکھو تُہانوُں نہیں کوئی معلوم،

مَیں مُل تُہاڈا رہیا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ ساڈھے چار ویلا کہے مَیں ویکھیا ولی اللہ، اللہ ولی نظری آئیا۔ جِس دا اِکو وکھرا محلا، محراب مُحبّت رہیا بنائیا۔ مُرشد مُریداں پھڑا کے پلّا، اپنی گنڈھ پوائیا۔ پار کر کے جلا تھلا، در دوارا اِک سُہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، بھگت رہن نہ دیوے کوئی اِکلّا، بھگتاں اندر بھگوَن مِل کے بھگت بھگوان روُپ وٹائیا۔

❊ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ دیوا سِنگھ دے گرِہ منوال کیمپ ❊

نیتر نیرِ برہوں وَیراگ، برہا خوشی منائیا۔ سوئی آتم گئی جاگ، جُگدی مِلی وڈیائیا۔ سُلکھنی ہوئی وڈبھاگ، بھاگ حِصّہ رہی ونڈائیا۔ پربھ مالک مِلیا آد، مِہروان دَیا کمائیا۔ جو بیڑے چاڑھے جہاز، پتن اِک لگائیا۔ جتھے بھگتاں بھگوَن ملِن دا رِواج، دوُجا راہ نہ کوئے تکائیا۔ جِس نوُں لبھدے کوٹن سادھ، سنت دین دُہائیا۔ سو پوُرے کرے کاج، لیکھا اپنے ہتّھ وکھائیا۔ برہوں کہے میرا پوُرا ہوئے وَیراگ، پربھ لوچن درشن پائیا۔ لیکھے لگّے نیَناں والا نیر آب، آبروُ دئے بنائیا۔ جِس جگہ دا کدی آیا نہیں سی خواب، اوس در مِلی سرنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان ہوئے سہائیا۔ اتھروُ نیر کہے مَیں وگیا روُپ پانی، پوَن پوَن دئے گواہیا۔ لبھ لبھ تھکا دُھر دا ہانی، جُگ جُگ سیو کمائیا۔ صِفتاں وِچ سُندا رہیا اُس دی بانی، گُر اوتار پیَغمبر گئے سمجھائیا۔ سنمُکھ مِلیا مِہروان ہو کے اِکو ہانی، ہان لابھ نہ کوئے تکائیا۔ لیکھا چھڈ کے چارے کھانی، بھگت سُہیلے رہیا اُٹھائیا۔ دیونہارا پد نِربانی، گھر ساچا اِک سُہائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، جنم جنم دی مُشکل کرے آسانی، آسا گُرمُکھاں پوُر وکھائیا۔

❊ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ پُھمن سِنگھ دے گرِہ منوال کیمپ ❊

جن بھگت کدے نہ منّن تنگی، تنگی تنگدست روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ اِکو پریم پریِتی نام بھنڈارا رہے منگی، دِوس رَین دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال مِلے

دُھر دا سنگی، سَتگُر سچّا شہنشاہیا۔ کایا ماٹی چولی جائے رنگی، رنگ دُھر دا اِک رنگائیا۔ جگت جہان پِٹھ نہ ہووے ننگی، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ جم کی پھاسی رہے نہ پھندی، لکّھ چوُراسی پندھ مُکائیا۔ نج نیتر اکّھ رہے نہ اندھی، لوئن سچ کرے رُشنائیا۔ مایا ممتا رہے نہ کوئے پابندی، کوُڑی کِریا دئے گوائیا۔ سچ دوارے آوے لنگھی، گرِہ مندر پھیرا پائیا۔ انحد شبد اناد وجائے مردنگی، دُھر دا ڈھولا اِکو وائیا۔ حق مُحبّت دیوے چنگی، بُریائیاں چنگیائیاں وِچ چُھپائیا۔ اپنی کھیل دسّے بہُرنگی، جِس وِچوں ساکھیات نظری آئیا۔ مارگ اوُجھڑ رہے نہ ڈنڈی، دُھر دا رستہ دئے وکھائیا۔ پرمانند دے کے انندی، انند آتما وِچوں پرگٹائیا۔ سُرتی ہون نہ دیوے رنڈی، شبد ہانی جوڑ جُڑائیا۔ مایا ممتا موہ میٹ گھمنڈی، سَت سچ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سدا سُہیلا ہو کے ہوئے سہائیا۔ جن بھگت کوئے نہ جانے دُکھ، دُکھی روُپ نہ کوئے بنائیا۔ پربھ پریِتی جان کے سُکھ، چرن کوَل مِلے سرنائیا۔ ساچی سوبھاوَنت ہوئے رُت، سِری بھگوان دَیا کمائیا۔ اُجل کرے مُکھ، دُرمت مَیل دھوائیا۔ سچ بھاگ کدے نہ جائے نُکھٹ، نِہکرمن کرمن دئے بنائیا۔ سمرتھ پُرکھ دے کے اوٹ، اوڑک آپے ہوئے سہائیا۔ کر پرکاش نِرمل جوت، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ پڑدا لاہ کے لوک پرلوک، سنمُکھ ہو کے نظری آئیا۔ جتھے کوئی نہ سکے پہنچ، بھگت سُہیلے دئے ٹِکائیا۔ اگلا کھیل جمبوُ توں بعد کروَچ، پُشکر اپنا راہ تکائیا۔ جِس دی سوچ نہ سکے کوئی سوچ، بُدھیوان بُدھ نہ کوئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِت نوِت اپنی کھیل وکھائیا۔ جن بھگت کدے نہ مارے ہاہ، ٹھنڈا ساس نہ کوئے رکھائیا۔ اِکو نیتر لئے اُٹھا، اکّھ پرتکھ مِلے گوسائنیا۔ بھانا منّے چلے رضا، گُر اوتار پیَغمبر گئے سمجھائیا۔ غمی خوشی بُھگتے نہ کوئے سزا، اِکو رنگ وکھائیا۔ ساچا میلا ہووے سہج سُبھا، آتم پرماتم جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جُگ اپنا کھیل وکھائیا۔ جن بھگت کدے نہ بھرن ہوَکا، دُکھی روُپ نہ کوئے بنائیا۔ اِک سہارا لَے کے سچّے ناؤں کا، نوَکا چڑھن چائیں چائنیا۔ جتھے لیکھا نہیں توُں ہوَں کا، اِکو پربھوُ مِلے سرنائیا۔ لیکھا مکُے کوُڑی کِریا کاؤں کا، ہنس مانک موتی چوگ چُگائیا۔ کھیل ویکھے سچ نیاؤں کا، سچ عدالت بےپرواہیا۔ بھانڈا بھجّے بھرم بھوَ کا، بھے وِچ نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ہرِ ہرِ ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کدے نہ ڈردا، چِنتا روگ نہ کوئے جنائیا۔ منزل ساچے پوَڑے چڑھدا، انتر انتر پندھ مُکائیا۔ سچ دوارے جا کے کھڑدا، جتھے وسے

ہرِ رگُھرائیا۔ اِکو سوہنگ ڈھولا پڑھدا، تُوں میرا مَیں تیرا دوُجی ونڈ نہ کوئے وکھائیا۔ درشن کر نرائن نر دا، نر ہرِ اِکو اِک منائیا۔ پریم پریتی اندر بھانا جردا، دُکھ سُکھ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھگوَن پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے ڈرپوک، لوک لّجیا نہ کوئے رکھائیا۔ پندھ مُکا کے چوَداں لوک، پُرکھ اکال اِک دِھیائیا۔ صاحب سوامی رکھّ کے اوٹ، آسرا اِک وکھائیا۔ دُھر دا ڈھولا پڑھے سلوک، سچّا راگ الائیا۔ ٹھانڈے در مان موَج، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ پربھ دا درشن کرے روز، نِت نوِت ویکھ وکھائیا۔ سرِشٹی ولوں رہے خاموش، رسنا جِہوا نہ کوئے ہِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے کونا گوش، گوشٹ اپنی دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں سدا سدا سد بھروسہ، بھگوَن اِکو اِک جنائیا۔ وقت کوئے نہ ہووے اوَکھا، اوَکھی گھاٹی نہ کوئے چڑھائیا۔ مانَس جنم وِچ گُرمُکھ وِرلے ملِدا موَقع، جو پربھ دا کھیل ویکھ خوشی منائیا۔ حکمے اندر گوبِند چھڑ کے پٹنا پوَنٹا، پُری انند گیا تجائیا۔ جِس دا اِکو ڈھئیا اِکو ڈھوَنکا، ڈنکا ڈھولا آپے رہیا سُنائیا۔ نام نِدھان لَے کے نوَکا، نوَ نوَ چار انتر ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے بھاوَنی بھاوَ کا، بھیوَ ابھیدا اپنے وِچ چُھپائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچے شاہو کا، شہنشاہ ہو کے شہنشاہی رہیا بدلائیا۔

٥٦

❊ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ بچن سِنگھ دے گرِہ منوال کیمپ جموں ❊

سدا سُہیلا اناتھاں ناتھ، دِینن دِین دَیاکمائیندا۔ بھگت وچھل پربھ بھگتاں ساتھ، نِت نوِت ویس وٹائیندا۔ آتم پرماتم جوڑ کے ساک، سجّن مالک اِک اکھوائیندا۔ کایا مندر بند کِواڑی کھول کے تاک، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ نام شبد سُنا کے ناد، سوئی سُرتی آپ جگائیندا۔ نِرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر آپ مِٹائیندا۔ سِری بھگوان وس کے ساتھ، سگلا سنگ آپ نِبھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سُہیلے رنگ چڑھائیندا۔ بھگتن مِیتا ہرِ بھگونت، نِرگُن سرگُن دَیاکمائیندا۔ کھیلے کھیل آد جُگاد جُگا جُگنت، جُگ چوَکڑی ویس وٹائیندا۔ ناؤں نِرنکارا دسّ کے منیاں منت، منتر اِکو اِک سمجھائیندا۔ سرب جیاں بِدھ جانے انتر، سنت سُہیلے آپ مِلائیندا۔ کلجُگ اگنی اگّ بُجھائے بسنتر، امرت میگھ نام برسائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر،

گھر سَنتُگر سوبھا پائیندا۔ گھر سَنتُگر گرِہ مندر وسے، کایا ماٹی سوبھا پائیا۔ بودھ اگادھا شبدی نام دسّے، کرے اگمّ پڑھائیا۔ درس دِکھائے نج نیتر لوچن دیدِ اکّھے، دوئے نیَن نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد بخشنہار سرنائیا۔ جن بھگتاں دیوے سرنگت، گہر گمبھیر دَیاکمائیندا۔ پریم پریِتی برہم مت، وِدیا سچ سچ پڑھائیندا۔ ناڑی ناڑی نہ اُبلے رت، اگنی تت نہ کوئے جلائیندا۔ امرت نجھر جِھرنا دے کے رس، رس آتمک اِک وکھائیندا۔ ساچے پریم اندر ہو کے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ بھگت بھگوَنت اِک دوُجے نال بِن رسنا جِہوا بتّی دند رہے ہسّ، سوہنگ ہنسا اِکو روُپ نظری آئیا۔ دُکھ روگ کٹے سنتاپ، سَت اپنا دئے سمجھائیا۔ جنم جنم دا میٹ کے پاپ، دُرمت مَیل دھوائیا۔ دُھر دا نام دے کے جاپ، ضامن ہو کے لئے چُھڈائیا۔ آتم پرماتم بن کے ساک، بندھن اِکو اِک وکھائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، درس وکھا کے ساکھیات، سُخن پچھلے پوُر کرائیا۔

❊ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ جھجر کوٹلی کیمپ جموں ❊

۵۷

جن بھگت جگ مِلے مان، مانَس جنم لیکھے لائیندا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں کر پہچان، سجّن سُہیلے باہر کڈھائیندا۔ سچ پریِتی دے کے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ نام نِدھانا دے کے گیان، اگیان اندھیر مِٹائیندا۔ نرِگُن سرگُن درس دیوے آن، پڑدا اوہلا دوُر کرائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جُگ اپنی کار کمائیندا۔ جن بھگتاں پربھ سدا اُدھاری، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ پھڑ پھڑ پہنچ رہیا سواری، جنم جنم دی مَیل گوائیا۔ دُھر دی پریِتی بخش کے اِک نرِنکاری، نرِگُن جوت رہیا مِلائیا۔ چِنتا دُکھ مِٹا کے بیماری، سُکھ ساگر وِچ سمائیا۔ اگلی دوُر کرے خواری، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں پربھ سدا داس، سیوک سیوک سیو کمائیندا۔ جُگ چوَکڑی پوُری کرے آس، ترِشنا جگت کوُڑی بُجھائیندا۔ گھٹ بھیتر مِلے آپ، گرِہ مندر سوبھا پائیندا۔ اِک اِکلّا دسّ کے جاپ، سوہنگ سوہلا سچ سُنائیندا۔ جنم کرم دا میٹ کے پاپ، پتت پُنیت روُپ وٹائیندا۔ سِر رکھے دے کر ہاتھ، سمرتھ اپنی دَیاکمائیندا۔ پچھلی میٹے آپ واٹ، اگلا پندھ آپ سمجھائیندا۔ کلجُگ کوُڑی کِریا مِٹن والی اندھیری

رات، ساچا چند چمکائیندا۔ جن بھگتاں پُچھ ہرِ جو وات، لکّھ چوُراسی کھوج کھوجائیندا۔ سچ پریِتی بنّھے نات، ساک سجّن اِکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں کوئی لوڑ نہیں چارپائی کھاٹ، تکیہ لیف نظر کوئے نہ آئیا۔ جِنہاں دی دِوس رَین اِکو یاد، ڈھولا گاوَن بےپرواہیا۔ پت پرمیشور سُن فریاد، گھر گھر ویکھے چائیں چائنیا۔ اُجڑیاں پھیر کرے آباد، آپ اپنا رنگ وکھائیا۔ لوک مات رکھے لاج، دُئی دوَیت نہ کوئے ستائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ جن بھگتو تُہاڈی بنن والی وکھری نگری، نگر سوہنا دئے وکھائیا۔ جتھے وست امولک ہووے سمگری، پُرکھ ابناشی آپ ورتائیا۔ دھرتی ہووے پدھری، پہاڑاں وِچ نہ کوئے رُلائیا۔ پھرنا پئے نہ وِچ جنگلیں، اُجاڑاں وِچ نہ کوئے بھوائیا۔ کھیل سُکھ دی وکھائے اگلی، پچھلا لیکھا رہیا مُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ جن بھگت کوئی نہ جانے دُکھڑا، دُکھاں دارُو رہیا بنائیا۔ سَتگُر اُجل کرے مکھڑا، گُرمکھاں مکھ صلاحیا۔ اُلٹا لیکھا کٹے رُکھڑا، نوَ اٹھاراں نہ کوئے تپائیا۔ سنت سُہیلا اُٹھا کے سُتڑا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گُرمکھ گود اُٹھائے وانگ پُترا، پِتا پوُت اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا لیکھے وِچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت اندر کوئی نہ مارے دھاہ، نیتر نیِر نہ کوئے وہائیا۔ سِری بھگوان کھیل رہیا کرا، خالق خلق رہیا اُٹھائیا۔ پہلاں حکم دِتا ورتا، وارتا پچھلی دِتی دُہرائیا۔ سہج سُبھاوَ باہر کڈھا، گھر ٹھانڈے رہیا بہائیا۔ جِس گرِہ مندر دئے وسا، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ مریض بن کے کھانی نہ پئے کوئی دوا، آتم پرماتم اپنا سنگ رکھائیا۔ بےشک تُسیں اپنا جگت لیکھا آئے گوا، گواہ دو جہان نظری آئیا۔ اگلا کھیل ہون والا رواں، رہبر ہو کے رہیا سمجھائیا۔ جِس دا مارگ لگّنا نواں، نوَ ستّ پئے سرنائیا۔ تُہاڈا ہر کھ سوگ چِنتا مِٹاوے غما، دُکھیاں دُکھ مِٹائیا۔ بُجھّا دِیپک پھیر جگائے شمع، گھر گھر کرے رُشنائیا۔ حکمے اندر بدل کے سماں، سامان بہُتا جھولی پائیا۔ کارج لائے اپنے کماں، کرنی کرتا اِک دِرڑائیا۔ جھوُٹھی توڑ کے ترِشنا طمع، تامس اندروں دئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکم اِکو اِک ورتائیا۔ جن بھگت حکم اندر نہ جانا ڈول، دِل دلیِل نہ کوئے بدلائیا۔ صاحب سَتگُر وسے کول، گھر بَیٹھا سوبھا پائیا۔ نابھی کوَلی رہیا موَل، پتّ ڈالی آپ مہکائیا۔ جِس دا کھیل وکھرا ہونا اُپر دھوَل، دھرنی دھرت سیِس نِوائیا۔ پوُرا کرن آیا دُھر دا قوَل، کیِتا قوَل نہ کوئے بُھلائیا۔ جِسدا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت

۵۸

پاندھا رؤل، دؤجی وِدیا وِچ نہ کوئے وڈیائیا۔ سو سچ دوارا رہیا کھول، بھگت سُہیلا آپ اُٹھائیا۔ جِنہاں اِکو ڈھولا لَینا بول، تُوں میرا مَیں تیرا سوہنگ راگ الائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد سد کرنی کار کمائیا۔ جن بھگت کدے نہ رُلدا، ابناشی کرتا دئے وڈیائیا۔ ساچا بھگت کدے نہ بُھلدا، بھرم وِچ نہ کوئے بھرمائیا۔ اوہ مالک بن کے سچّی کُل دا، کُل مالک ویکھ وکھائیا۔ جِس دا بوُٹا دو جہان بُھلدا، لوک مات وجّ ودھائیا۔ جِس نے بھوجن چھکیا تُہاڈی چُلھ دا، چار جُگ دا لیکھا لہنے وِچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، وقت لیاوے سُہنجنا بھگت پریتی مُل دا، مُلّا شیخ مسائک سارے دین دُہائیا۔ جن بھگت تیرے نال نہ کرے کوئی دغا، فریباں والا روُپ نہ کوئے وٹائیا۔ تیرا روُپ شیر بگّا، بگ بیڑا نیڑ کوئے نہ آئیا۔ تُوں اِک سرنائی لگّا، پت پرمیشور رہیا منائیا۔ تیرا ودھدا رہے اگا، آگمن کرے خلق خُدائیا۔ تیرے پریم دا پریتم بدھّا، لوک مات پھرے واہو داہیا۔ چھیتی سب نوُں دیونہارا سدّا، تنبوُاں کناتاں وِچوں لئے اُٹھائیا۔ سوہنی ویکھ رہیا جگہ، دھام سُتھرا دئے بنائیا۔ اجے پہلا سمت لگّا، ساڈھے تِنّ سال چڑھائیا۔ جِس دی سمجھے کوئی نہ وجہ، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، جن بھگتو تُہانوُں پریم پریتی دا دیوے ساچا مزہ، جِس دا رس رسنا جِہوا نہ کوئے چکھائیا۔

۵۹

❊ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ا پرکاش چند دے گرِہ جموں ❊

رَین سبائی قدماں وِچ جُھکدے رہے صوُفی، صفحہ پھوُڑی بغلاں وِچ اُٹھائیا۔ اے مالک ساڈا نام صِفتاں وِچ حروُفی، گیتاں وِچ شنوائیا۔ کیوں اِکے حکم اندر سب کُچھ کیتا منسوُکھی، مُصنف مُنصف بھیو کوئے نہ پائیا۔ منزل تیری اگمّ مقصوُدی، ڈاوانڈول ویکھی لوکائیا۔ سمجھے حق نہ کوئے بھبوُدی، نیستو نابوُد جگت لوکائیا۔ حضرت مِلیا نہ کسے موَجوُدی، مزہ آبِ حیات نہ کوئے چکھائیا۔ لیکھا چُکیا نہ شرکن جنوُبی، شرع سکے نہ کوئے بدلائیا۔ کائنات ہوئی بےہوُدی، دُھر دا خاوَند نہ کوئے ہنڈھائیا۔ تیرا کُچھ لہنا کھٹک مسوُدی، ہزارا درؤدی دئے گواہیا۔ تیری خوشنظرزی والی خوشنوُدی، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ سب نوُں عِلم

دا کہے الوُدی، حکمے اندر بھوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکم اپنا اِک دِرڑائیا۔ صوُفی کہن رَین سبائی اساں کوئی تکّیا نہیں سُپنا، خواباں والا خواب نہ کوئے جنائیا۔ ویکھدے رہے انت سب دا پینڈا مکنا، مُکے جگت لوکائیا۔ نوُر خُدائے اِکو اُتھنا، اوہ اِکو نوُر کرے رُشنائیا۔ سانوُں اگوں کسے نہیں پُچھنا، مقبریاں اُتے سیِس نہ کوئے نِوائیا۔ تکیاں وِچ نہ پئے لُکنا، اَمانت کڈھ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر سر ویکھے تھاؤں تھائیا۔ صوُفی کہن اسیں سدا کہا حق، حکم سچ رضائیا۔ تیرا کھیل رہے تکّ، تقویٰ اوٹ رکھائیا۔ انت اَخیری ہُندی دِسے بس، بستے سب دے رہیا بندھائیا۔ اِدھر اُدھر سکے نہ کوئی نَٹھ، پلّوُ سکے نہ کوئے چُھڑائیا۔ صوُفی کہن ساڈا ترِپناں دا ہویا اِکّھ، پنج تن جوڑ جُڑائیا۔ مُرشد ستاراں نال رہے وس، سترہ رنگ رنگائیا۔ تیری دھاروں نظر نہیں کوئی وکّھ، فضل رحمت نظری آئیا۔ بولن نعرہ سرب الکّھ، ڈھولا اِک جنائیا۔ بِن تیرے قیمت کسے دی کوڈی نہیں لکھّ، کلمیاں وِچ نہ کوئے صفائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر حکم اِک منائیا۔ صوُفی کہن اساں ویکھی اللصُبح، صُبحان اللہ کہہ کے خوشی منائیا۔ اَدھے رو پئے نیَن نیِر وہا کے بُھبا، اُچی کوُک کوُک سُنائیا۔ محبوُب تیرا سمجھیا نہیں کسے مُدعا، مطالعہ کر نہ کوئے دِرڑائیا۔ صِفتاں والا سارے بنّھ کے گئے گُڈا، رسنا جِہوا سنگ رکھائیا۔ اساں ویکھیا کلجُگ نال محمد ہویا بُڈھا، بُڈھیپا انتم گیا آئیا۔ اُس نوُں لگّن والا اِکو ٹُھڈا، جو مُنہ دے بھار سُٹائیا۔ تُدھ بِن اوَر نہ دِسے کوئی دوُجا، جو حکم ورتائیا۔ بلہیِن توں ہیِن ہویا تیئیاں اوتار بُدھا، بل اپنا نہ کوئے رکھائیا۔ گُر پیِر کہن ساڈا خالی ہویا جُھگا، جُھگی وست نہ کوئے ٹِکائیا۔ نیتر روندا ویکھیا کلجُگ چوُتھا جُگا، جُگت اَگے نہ کوئے سمجھائیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ روندے ویکھے ساڈا کوئی نہ لئے بُھگا، پیِراں والی نیاز ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پروردِگار سانجھا یار ہتّھ وِچ پھڑ کے اِک چگّھا، چوُہاں کُنٹاں رہیا ڈرائیا۔ سرِشٹی دا انتر ویکھیا راہوں گھتھا، اوَجھڑ راہ پئی لوکائیا۔ شرع شیَطانی سبق پڑھیا پُٹھا، بےایمانی اِنسانی حیوَانی روُپ وٹائیا۔ صوُفی کہن ساڈا خالی ہُندا دِسے ٹھوُٹھا، ٹھوکر تیری نظری آئیا۔ ایوَں دِسدا توُں چھّبی پوہ سب دا سچّ ہتّھ دا لوا کے انگوُٹھا، دستخطاں دا لیکھا دینا مُکائیا۔ ورن برن پَینی لوُٹا، سَت سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ ابلیس گھر گھر وڑنا شیَطان ٹوُٹا، ٹکور سب نوُں دئے لگائیا۔ بِن تیریاں بھگتاں ثابت رہے نہ کوئی بوُٹا، بوُٹی جڑی دئے اُکھڑائیا۔ اسیں پریم دا منگدے اِک ہوُٹا، ہٹکوریاں توں لَینا چُھڑائیا۔ تیرا نظری آوے اِک کھوُٹا، جِس

نوُں کھونڈا کہے لوکائیا۔ تیرا دوارا موُل نہ رہے جوُٹھا، جھوُٹھا پیَنڈا دینا مُکائیا۔ اِک وکھاؤنا اپنا اگمّ روُپا، رُپا سونا کمّ کسے نہ آئیا۔ سب دا مالک نظری آئے بھوُپا، بھوُپت بھوُپ تیری سرنائیا۔ سجدہ کر کر تھکے محمد عیسیٰ موُسیٰ، مُشکل وِچ دین دُہائیا۔ جلوہ تیرا اُچ عرش عروُجا، فرش تیری سرنائیا۔ تیرا حکم شبدی ہتھیار ملبوُسا، بکتر اِکو رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حکم اِک ورتائیا۔ صوُفی کہن اسیں کٹ کے آئے سفر، صِفرا ویکھی جگت لوکائیا۔ جِس دے پِچھے گھالدے رہے ظفر، بِنا رستیوں نیَن اُٹھائیا۔ جِس دی چھتر چھایا ہیٹھ کیِتا بصر، بِسترے آرام نال ہنڈھائیا۔ پتہ نہیں اُس نے کی سرِشٹی دا کرنا حشر، حاشیے وِچ بند کیِتی لوکائیا۔ دِین دُنی اُڈاوَنی نال اِعشاریئے کسر، انک سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ کوٹاں وِچوں تھوڑیاں اُتے ہونا اثر، اصل اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دوار وکھا کے جشن، جگہ وِچوں جگہ دئے بدلائیا۔ اَگے ہرِ کے نام کا لئے نہ کوئے کمیشن، حِصّیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو چلے پربھ دا مِشن، مُشاہد نِیوں نِیوں سیِس نوائیا۔ ڈنڈاوت کرن برہما شِو وِشن، نیتر لوچن نیَن اکّھ کُھلائیا۔ ڈنڈاوت کرن رام کرِشن، کِشت سب دی پوُری دئے کرائیا۔ بھگت سُہیلے وِرلے لوک مات دِسن، بہُتیاں وِچوں تھوڑے نظری آئیا۔ صوُفی کہن جے پربھوُ لیکھا آئیوں لکھن، دُھر دا حکم نال مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دینی اِک سرنائیا۔ صوُفی کہن اسیں جگت وِچ سفیِر، بندوبست جگت بنائیا۔ نال رلیا ویکھو کبیِر، کعبیاں پیرے دئے دُہائیا۔ حکم اِک اَخیِر، منزل چڑھ کے رہیا سُنائیا۔ سارے شرع دے کٹ دیوَ زنجیِر، شہنشاہ مِل کے وجےّ ودھائیا۔ اندروں بدل لوَ ضمیِر، باہروں پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ الف یے کھِچنی نہ پئے لکیِر، بغل قُرآن نہ کوئے اُٹھائیا۔ کھِچنی پئے نہ کوئے تصویِر، اِنڈیکس ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بِنا کلمیوں آ جائے دھیِر، پروردِگار درے دربار درشن پائیا۔ صوُفی کہن اسیں تیری نوَیں ویکھی آ کے تعمیِر، سِر قدماں وِچ ٹِکائیا۔ ہسّ کے روپیا بدرے مُنیِر، بدوَلت دوَلت اوَر نہ کوئے جنائیا۔ کِرپا کر خالق رحیِم ، غنیِم غم دئے مِٹائیا۔ تیرے بردے سب اَدھیِن، اعلے دِتا سیِس جُھکائیا۔ انتر رہے نہ کوئی غمگیِن، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دسّنہارا سچ تعلیِم، تُعارف عارف بِن سفارش میلا رہیا مِلائیا۔

❊ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ا بیبی رام کوَر دے گرِہ ❊

صوُفی کہن سفَید ہوئے موُاے مُبارک، مُبارکب اد دِین اِک خُدایا۔ حرفاں والی لکھی ہوئی پوُری ہوئی عبارت، کامل مُرشد بےپرواہیا۔ اَگے کرے نہ کوئے سفارش، واحد کلمہ حق نہ کوئے پڑھایا۔ بچھلی پُرانی ہوئی عِمارت، مقامے حق نہ کوئے جنایا۔ .....سجدہ سیِس نہ کوئے نِوایا۔ اپنی ویکھ آپ اَمانت، پَیغمبر پیِر دِین دُہایا۔ ساڈی دیوے نہ کوئے ضمانت، اَگے ہو نہ کوئے بچایا۔ میرا کلمہ شبد سب نوُں کردا جائے ممانت، تُوں داتا بےپرواہیا۔ بِن تیرے ہرِ مِلے نہ سچ نیامت، توحفہ یکطرف نہ کوئے اکھوایا۔ عالم عُلما ہوئے انجانت، بھیوَ ابھیدا نہ کوئے سمجھایا۔ تھوڑے بَیٹھے وِچ دَیانت، دَیاوان تیری تکّ سرنایا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بےپرواہیا۔ موُاے مُبارک ہوئے سفید، صفحہ اگلی دئے اُلٹائیا۔ پَیغمبراں والا پوُرا کرکے عہد، عہدنامہ بچھلا دئے سمجھائیا۔ وقت اوہ آ گیا شاید، جِس نوُں شریعت والے گئے سمجھائیا۔ اِکو حکم کر رائج، راج راجانا شاہ سُلطانا آپ سُنائیا۔ چوَداں لوک ویکھ نُمائش، چوَداں طبق پھیرا پائیا۔ صوُفیاں سنتاں کر ازمائش، چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ تیری ضرورت انت نِہایت، نظرے نظر اُٹھائیا۔ ساڈے نال کر رعایت، رواداری اِک سمجھائیا۔ در باندھے تیرے طوائف، تُعارف وِچ ڈھولے گائیا۔ نظرے کرم نال کر پَیمائش، پیشوا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پَیغمبراں دی رہے نہ کوئی فرمائش، فرماں بردار اپنے لَے بنائیا۔ ساچے گھر دی دسّ رہیائش، آرامگاہ اِکو اِک سمجھائیا۔ جتھے کلمیاں توں پرے اِک ہدایت، عنایت ورگے سیِس جُھکائیا۔ پٹّی پڑھنی نہ پئے کوئے جماعت، مائنیس جمع نہ کوئے سِکھلائیا۔ کرنی پئے نہ سجدیاں والی کوائت، کعبہ راہ نہ کوئے وکھائیا۔ کرنی پئے نہ کوئے سمائت، سماں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آپ اپنے بنا لایق، لعنت کوُڑی پرے ہٹائیا۔ بھرمے بُھلے مُلّا شیخ مسائک، مسلہ مُسلسل نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ موُاے مُبارک کہے ہو گئی مُدت، صدیاں پندھ لنگھائیا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ جانے قُدرت، قادر تیری بےپرواہیا۔ صوُفیاں واسطے تیرے کول نہیں فُرصت، کیوں بَیٹھا مگھ بھوائیا۔ نِت ڈھولے گایئے تیری اُلفت، مہما بےپرواہیا۔ تُوں مالک خالق اِکو مُرشد، مُریداں لَے ترائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اگلا سنگ بنائیا۔ موُاے مُبارک کہے اسیں ہُن نہیں رہے کالے سیاہ، بُڈھیپا انتم گیا

آئیا۔ پیغمبر ساڈے بنے گواہ، شہادت دِین بُھگتائیا۔ پیر مُرید دِین صلاح، آشا اِک بدلائیا۔ ویلا وقت گیا آ، بےوقت نہ ہوئے جُدائیا۔ شفقت اپنی اِک سمجھا، شبےروز ہووے رُشنائیا۔ مُحبّت اپنی اِک جنا، جنازہ کڈھے نہ کوئے لوکائیا۔ خِدمتگار اِک بنا، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ ساچی درگاہ پڑدا لاہ، جلوہ نُور کر رُشنائیا۔ پروردِگار سچ خُدا، خُدی تکّبر دئے مِٹائیا۔ تیرے نالوں نہ ہوییئے جُدا، جُز انگ نہ کوئے وڈیائیا۔ اپنا اگلا دس مُدعا، مُدئی مُدعاءلیہ بن کے بھیو دئے کُھلائیا۔ نیتر روندا ویکھیا بُدھا، بُدھی چلے نہ کوئے چتُرائیا۔ تیرا ہون والا اگمّی یُدھا، یُدھشٹر کرن سیِس نِوائیا۔ کلجُگ کرم ہویا بُڈھا، بُڈھاپا انت رہیا کُرلائیا۔ لتّوں لنگڑا لکّوں کُبا، ڈُڈا پیراں رہیا وکھائیا۔ اپنا بھیو دسّ گجھا، رمز اِشارہ اِک رکھائیا۔ لیکھا رہے کوئی نہ دوُجا، اوَر نہ اوَرا دینا مِٹائیا۔ کوُڑی کِریا پینڈا مُکا، مُکمل لیکھا دے سمجھائیا۔ صوُفی کہن ساڈے کولوں جگت نشے والا چُھٹیا حُقا، حکم منّیئے چائیں چائنیا۔ دھوُاں دھار نہ کوئی دُھکھا، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ تن وجوُد حرص رہے جُسا، جِسم ضمیِر گیا بدلائیا۔ مان رہیا نہ داہڑی مُچھا، مُشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ صدی چوَدھویں چاروں کُنٹ چڑھیا غُصّہ، غُصّے وِچ سرب لوکائیا۔ پریم پیار ہویا رُکھا، رُخ سرِشٹ گئی بدلائیا۔ سب دے انتر لگّا دُکھا، جگت کلیش نہ کوئے مِٹائیا۔ مایا ممتا کیِتا بُھکھا، ترِشنا اگّ نہ کوئے بُجھائیا۔ تیرا بھیو رہے نہ کوئی لُکا، لُقمہ ہووے سرب لُکائیا۔ تیرا نِشانہ کدے نہ ہووے اُکا، دو جہان دین دُہائیا۔ صوُفی کہن پروردِگار کدے نہ رُسا، رُسیاں لئے منائیا۔ پریمیاں پھڑ باہوں کہے آ میریا پُتا، پت پرمیشور گود اُٹھائیا۔ آون جاون لیکھا جائے چُکا، چُکّنے ہو کے پربھ دا درشن پائیا۔ تِنہاں کھانا پئے نہ کُٹھا، حلالی جھٹکا نہ کوئے وڈیائیا۔ اُہناں نوُں ٹکر چنگا سُکا، جو سُکھمن توں باہر بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہستی سب دی کھوج کھوجائیا۔ موُاے مُبارک کہے اپنا حکم کر مُعطّل، مُتّلا سب نوُں دے کرائیا۔ کوُڑی کِریا کر قتل، مقتوُل گھر گھر دے وکھائیا۔ پڑدا لاہ اپنے وطن، بےوطناں وطن جنائیا۔ کلجُگ کر کر تھکے بہُتا یتن، یتھارتھ تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ سنت سُہیلے ویکھ امولک رتن، رُتی راتی رنگ چڑھائیا۔ جو آیا تیرے پتن، شوَہ دریا نہ کوئے رُڑھائیا۔ تُوں مالک سب نوُں آیا رکھن، رچّھیا کرے تھاؤں تھائنیا۔ ہر ہِردے آئیوں وسن، تیری بےپرواہیا۔ بِن اکّھاں آئیوں تکّن، کھوجے تھاؤں تھائنیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ موُاے مُبارک کہے مَیں کسے سیِس نہیں چڑھنا مُلا، مالک لَینا منائیا۔ جِس دے سیِس

اُتے نہ کوئی پگڑی نہ کوئی کُلّا، نہ کوئی کلمہ ڈھولا گائیا۔ جتھے قافیہ گائے کوئی نہ بُلّا، بُلیاں والا رس نہ کوئے وکھائیا۔ نہ کوئی پڑدا رہے نہ اوہلا، ساکھیات درشن پائیا۔ بےپرواہ بن وِچولا، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ تُوں مالک ٹھاکر موَلا، میل مِلیا سہج سُبھائیا۔ تیرا پُورا ہووے قوَلا، اِقرار ویلا گیا آئیا۔ لیکھا ویکھ دھرنی دھوَلا، دھرم دی دھار دئے دُہائیا۔ تیرا کیوں نہیں پروردِگار پھرکیا ڈوَلا، ڈولت ویکھ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، چار کُنٹ رہیا کُرلائیا۔ موُاے مُبارک کہے مَیں دبّے رہنا نہیں کسے تھلّے ہیَٹ، ہائیٹ اپنی لیَنی بنائیا۔ کلجگ کوُڑ کُڑیارے کرنے کیٹ رَیٹ، رائیٹ تیرا حکم سُنائیا۔ شبد نام ڈنڈا پھڑ کے بَیٹ، بال اَگے لَینا بُلائیا۔ کلجگ کوُڑی کِریا ویکھ اندھیری نائیٹ، نِکٹ ورتی تیرا راہ تکائیا۔ حکمے اندر کرنی فائیٹ، فَیصلہ اِکو حق سُنائیا۔ جِنہاں چِر سفَید وال کہے صوُفی سنت نہ کیتے وائیٹ، کوائیٹ اپنا حکم ورتائیا۔ بِنا چشمے نوُر کر دے لائیٹ، نوُر نوُر رُشنائیا۔ اپنی سِمت ویکھ سائیڈ، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ ساچے اسوَ ہو رائیڈ، رَیڈ گرین دے سمجھائیا۔ جن بھگتاں اپنے پریم دی بخش ساچی ڈائیٹ، زَیڈ یوُ نہ کوئے وکھائیا۔ اِکو تیری منگدے حمایت، ہم مُشکل دے کٹائیا۔ منّی سِنگھ کہے مَیں تیری ویکھنی اوہ ولدیت، جتھے ولولا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، صوُفیاں سفر دے مِٹائیا۔

٦٤

❊ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ا چیلا سِنگھ دے گھر جموں ❊

صوُفی کہن سُہا دے سماں، سمّن پچھلے دے پڑوائیا۔ اپنا مارگ راہ رہبر ہو کے دسّ نواں، نام نِدھان اِک جنائیا۔ اساں کوئی گود نہیں ویکھنی ہور اماں، امام اِکو نظری آئیا۔ شریعت شرع دا توڑ کے بنّا، بندھن اوَر نہ کوئے پائیا۔ تیرا مُریدِ بِن دیدِ رہے نہ انھّاں، انک کل دھاری آپے ہو سہائیا۔ بچّہ ویکھ نِکّا ننھّا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ حکم نال من نوُں کر دے منع، منسا کوُڑی باہر کڈھائیا۔ چِنتا روگ رہے نہ غما، غفلت توں کھہڑا دینا چُھڈائیا۔ تن وجوُد رنگ دے چما، چمّ درِشٹی دینی بدلائیا۔ تیرا ویلا وقت رہے نہ اَگے لما، جُگ چوَکڑی گئے وِہائیا۔ نرگُن جوت جگا شمع، شّمس تبریج سیِس جُھکائیا۔ جوتی جوت

سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل اِک وکھائیا۔ صوُفی کہن کیہڑا دیئے ثبوُت، مثال نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے حوالے ساڈا وجوُد، وصل کر بے پرواہیا۔ کایا تت تیرا کلبوُت، کلمہ دے سُنائیا۔ ساچے حُجرے رہو موَجوُد، مُفلِساں جھولی دے بھرائیا۔ تیرا نوُر نہ ہووے غروُب، غربن شرکن اِکو چند چمکائیا۔ سِکھنا پئے نہ کوئی ہزارا درؤد، رنگت ہرِ جی نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے نمروُد، حکم اپنا اِک سمجھائیا۔ تیرے در توں نہ رہیئے محروُم، خالی بھانڈے دے بھرائیا۔ ننھے بچّے رو رہے معصوُم، مُشکل وِچوں لَینے کڈھائیا۔ اپنا سچ دسّ قانوُن، قاعدہ دینا دِرڑائیا۔ جِس دا سب توں وکھّرا مضموُن، آتم کرے نہ کوئے لِکھائیا۔ نُقطہ رہے کوئے نہ نوُن، نغمہ نام دینا جنائیا۔ پروردِگار تُوں کیہڑی بیچنی پرچوُن، تولے ماشے رتی ونڈ ونڈائیا۔ اپنے نام پریم دا لا کے اِک صابوُن، صاف سُتھرے دینے بنائیا۔ نعرہ دسّ کے اِک معقوُل، مہوَل دینا بدلائیا۔ تیرا کلمہ سد قبوُل، کایا کعبے سیِس جُھکائیا۔ مُحبّت وِچ رکھ مشغوُل، مشورہ اِک جنائیا۔ تیرا حکم نہ جایئے بھوُل، بُھلیاں مارگ دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، قدم قدم دینی سرنائیا۔ صوُفی کہن تیرا مستک لگّے قدم، قدیم مِلے وڈیائیا۔ بُت خاکی سوہے بدن، بدلہ دینا چُکائیا۔ کُچھ لیکھا دِسے وِچ عدن، اعلے اَدنے رہے کُرلائیا۔ تُوں دوُر دُراڈا آیا تکّن، بِن اکّھاں ویکھ وکھائیا۔ حقیقت جانیں حقن، حقوّق دیویں تھاؤں تھائنیا۔ تیرا دوارا آئے منگن، مانگت ہو کے سیِس جُھکائیا۔ سجدہ کریئے سچ ڈنڈاوت بندن، بندگی بندھن دے تُڑائیا۔ تُوں دِین دَیال سدا بخشندن، بخشش رحمت جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، اپنا دینا پرمانندن، پریم پریم وِچ سمائیا۔

❊ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ا امرو دیوی دے گرہِ جموں ❊

جمبوُ دیپ کہے جن بھگت ویکھے منّدے، سِری بھگوان اوٹ تکائیا۔ ناتے توڑ کے چھپر چھنّ دے، شہنشاہ اِکو رہے دِھیائیا۔ چھڈ پرکاش سوُرج چنّ دے، نِرگُن جوت جوت رُشنائیا۔ راگ چھڈ جگت کنّ دے، آتم دُھن وجّی ودھائیا۔ لالچ چھڈ کے کوُڑے دھن دے، نام پدارتھ جھولی پائیا۔ روُپ بنا

٦٥

کے سچّے جن دے، سنت سُہیلے نظری آئیا۔ اندھیر گوا کے کوڑے انّھ دے، اگیان اندھیر رہے مِٹائیا۔ اپنا بیڑا کلجُگ انتم بنّھدے، بندگی اِکو سیِس نِوائیا۔ دُھر دے مارگ ویکھے چلدے، بھجّن واہو داہیا۔ لکّھ چوُراسی وِچ موُل نہ رلدے، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ پریم پریِتی اِکو جھلدے، چھڈی سرب لوکائیا۔ کھیل ویکھن اچھل اچھلّ دے، جو ول چھل دھاری رہیا جنائیا۔ سچ دوارا اِکو ملّدے، گرِہ مندر سوبھا پائیا۔ وِچھوڑے سہن نہ گھڑی پل دے، پلک اکّھ نہ کوئے بدلائیا۔ بِن رُت بہاروں بُھلدے پھلدے، جوبن رتڑے رنگ رنگائیا۔ رنگ مانن سَتگُر چرن محل دے، اٹل بَیٹھے نظری آئیا۔ لیکھے مُکا کے دُئی دوَیتی سل دے، چار ورن ہوئی کُڑمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ جمبوُ دِیپ کہے مَیں بھگتاں ویکھیا جوگ، جُگیِسّر سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ ناتا چھڈ کے چوَداں لوک، برہمنڈ کھنڈ ناتا گئے تُڑائیا۔ پرم پُرکھ دی مانن اِکو موَج، مجلس بھگتاں نال ودھائیا۔ من مت کرے کوئے نہ سوچ، بُدھی جگت نہ کوئے چتُرائیا۔ پربھ دا درشن کر کے روز، نِت نوِت ویکھ وکھائیا۔ جنگلاں وِچ کرنی پئی نہ کھوج، پربتاں اُتے ڈیرہ کوئے نہ لائیا۔ مایا ممتا میٹ کے جھوُٹھا روگ، ہنگتا گئے گوائیا۔ آتم پرماتم چُگ کے چوگ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ کر پرکاش نِرمل جوت، اندھ اندھیر گئے گوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دئے سمجھائیا۔ جمبوُ دِیپ کہے مَیں ویکھیا اِک پیار، پریمی پریمکا اِکو روُپ نظری آئیا۔ پُرکھ ابناشی دُھر دا یار، پروردِگار دَیا کمائیا۔ نِرگُن نوُر جوت کر اُجیار، گرِہ گرِہ کرے رُشنائیا۔ بھگت سُہیلے مات اُٹھال، گُر چیلے جوڑ جُڑائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں بھال لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ سچ دوار جنا سچّی دھرمسال، جماں توں لیا بچائیا۔ نام بھنڈارا دے کے دُھر دا مال، دھن دھناڈھ دِتے وکھائیا۔ پوُرب جنم دا دسّ احوال، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا سنگ آپ نبھائیا۔ جمبوُ دِیپ کہے مَیں کلجُگ کوُڑ ویکھیا جلاد، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ جِس دا ساچا کھیڑا نہ کوئے آباد، مندر وجّے نہ کوئے ودھائیا۔ دُھر دی دیوے نہ کوئے دات، دوَلت سچ نہ کوئے ورتائیا۔ من مت ویکھی نار کمذات، گھر گھر بھجّے واہو داہیا۔ کوُڑی میٹے کوئے نہ رات، سچّا چند نہ کوئے چمکائیا۔ سُہنجنی ہووے نہ کوئے پربھات، امرت ویلا نہ کوئے سُہائیا۔ آتم پرماتم گائے کوئے نہ گاتھ، صِفتاں والی جگت پڑھائیا۔ رسنا جِہوا بتّی دند لیَن سواد، ہِردے ہرِ نہ کوئے وسائیا۔ سنکھ دُھن سُندے ناد، آتمک

راگ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے مِلائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے مَیں ویکھی اِک جماعت، ججمان اِکو نظری آئیا۔ پت پرمیشور پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا بےپرواہیا۔ ساچے مندر اندر بہہ کے پاوے راس، گوپی کاہن روُپ وٹائیا۔ جن بھگتاں پوُری کر کے آس، آشا ترِشنا رہیا گوائیا۔ جنم جنم دا کر کے بند خلاص، بندیخانے وِچوں باہر کڈھائیا۔ سدا سُہیلا وسے پاس، جگت جُدائی نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے مَیں ویکھے دُھر دے جاچک، یقین اِکو اُپر رکھائیا۔ جِنہاں دی انتر دھار آستک، اِکو منّن سچّا ماہیا۔ ناتا جوڑیا پریمی واستوِک، کوُڑ کُڑیار دِتے تجائیا۔ جو اِتھے اوتھے دو جہاناں کرے حِفاظت، ہم ساجن ہو کے پھیرا پائیا۔ کرنی کرے اپنے مُتابق، دوُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچی دسّ کے اِک عبادت، نام اگمّا دِتا سُنائیا۔ آتم پرماتم اِک تعاقب، دوُجا راہ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے مَیں ویکھیا حق یقین، حقیقت سچّی نظری آئیا۔ جن بھگتاں مِلی اگمّی تعلیم، تُعارف ہویا بےپرواہیا۔ جِنہاں دی کرے نہ کوئے تقسیم، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو اِک کہن آمین، کامل مُرشد مِلیا بےپرواہیا۔ مَیں اوہناں نوُں کہاں آفرین، جو آفت توں پلّوُ گئے چھُڈائیا۔ جھگڑا چُکا کے نر مدین، اِکو رنگ سمائیا۔ دُھر دا حکم کر تسلیم، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ پاربرہم دے ہو اَدھین، اعلے ادنیٰ لیکھا دئے گوائیا۔ سیوا وِچ بن مسکین، مُشکل اپنی حل کرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اگلا لہنا رہیا سمجھائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے مَیں کی دیواں جواب، سمجھ وِچ نہ کوئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال جِنہاں بنیا احباب، مُحبّت وِچ میل مِلائیا۔ اوہ سجدیاں توں باہر کرن آداب، ڈنڈاوت اِکو اِک وکھائیا۔ مندر سُہا کے سچ محراب، محبُوب مِل کے خوشی منائیا۔ اوہناں دے اندر اِک وَیراگ، وَیری سارے دِتے کڈھائیا۔ سچ پیار دا جگے چراغ، نِرگُن نوُر جوت رُشنائیا۔ کوُڑی کِریا دھو کے داغ، دُرمت دوُر کرائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں ونڈ کے اپنا بھاگ، بھگوَن مِل کے خوشی منائیا۔ دُھر دا میلا نال کنت سُہاگ، سیج سُہنجنی رہے ہنڈھائیا۔ جتھے کھیڑا سدا رہے آباد، خِزاں روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِہکرمی ویکھ وکھائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے مَیں دسّاں کی صلاح، صِفت وِچ نہ کوئے چترائیا۔ پُرکھ اکالا ایکنکار گیا آ، جوتی جاتا پُرکھ وِدھاتا ویس وٹائیا۔ جو بھگتاں بنیا آپ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ رہبر بن کے دسّے راہ، پڑدا

اوہلا رہیا چُکائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گُناہ، پتت پاپی لئے ترائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں پھڑ کے بانہہ، آپ اپنی گود اُٹھائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا دوہاں دا اِکو ناں، آتم پرماتم سوہلا گائیا۔ دو جہاناں بن کے پِتا ماں، مِہر نظر نال ترائیا۔ سنت سُہیلے ویکھ کے چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا اِک جنائیا۔ بِن رسنا جِہوا کہاں واہ واہ، واہِگُرُو تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ جمبُو دِیپ کہے مَیں ویکھی اگمّ جوت، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ جِس دا نہ کوئے ورن نہ کوئی گوت، تتّاں والا وجوُد نہ کوئے وکھائیا۔ نہ کوئی قِلعہ نہ کوئے کوٹ، در دوار نہ کوئے سُہائیا۔ نہ نگارہ نہ کوئے چوٹ، ڈنکا مات نہ کوئے سُنائیا۔ مِہر نظر نال جن بھگتاں اندروں کڈھے کھوٹ، کوُڑی کِریا صاف کرائیا۔ جھگڑا چُکا کے لوک پرلوک، بخشے سرن سچّی سرنائیا۔ جتھے کدے نہ آوے موَت، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ رہے سمجھ کوئے نہ سوچ، مدہوش آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھانا اپنا رہیا ورتائیا۔ جمبُو دِیپ کہے مَیں ویکھی بھگتاں جدّ، یادداشت سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلجُگ کوُڑ کُڑیاری پار کرکے حد، حاضر ہو کے درشن پائیا۔ ناتا توڑ کے کوُڑا جگ، جگ جیون داتا رہے مِلائیا۔ پریم پریتی اندر سدّ، ڈھولے سُنن تھاؤں تھائنیا۔ وِچھوڑے وِچ رہ نہ سکن الگّ، وکھرا دھام نہ کوئے بنائیا۔ مِل کے میل سوُرے سربگ، گھر مندر رہے سُہائیا۔ خوشیاں اندر رہے دگ، دغا کوُڑ نہ کوئے کمائیا۔ جگت کُٹمبی سارے چھڈ، بھگتاں بھگتاں نال کری کُڑمائیا۔ ناتا دیہی چھوڑ کے ہو گئے اڈّ، من مت چلے نہ کوئے چتُرائیا۔ ساچی منزل ول رہے ودھ، قدم قدم نال بدلائیا۔ لیکھا جان اُپر شاہ رگ، رگُھپت اِکو رہے منائیا۔ جِس دا میلا ہویا انجّ، اَگے لیکھا اپنے وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا اِک دِرڑائیا۔ جمبُو دِیپ کہے مَیں ویکھ کے ہویا حَیران، حَیرانی میرے اندر آئیا۔ جِنہاں نوُں مِلیا سِری بھگوان، بھاگاں بھرے بَیٹھے چائیں چائنیا۔ باہروں تتّاں والے اِنسان، اندر میلا بےپرواہیا۔ اِکو ڈھولا گاؤندے نام، ناؤں نِرنکارا اِک دِھیائیا۔ جِنہاں دی آسا منسا نِشکام، کوُڑا لالچ نہ کوئے ودھائیا۔ پتّھر ماٹی اِٹّاں والے چھڈ کے مکان، کایا مندر اندر بہہ کے سوبھا پائیا۔ جتھے وسے دُھر دا رام، آگمن اپنا دئے سمجھائیا۔ سنیہڑیاں وِچ دئے پَیغام، دُھر فرمانا آپ الائیا۔ پوُرا کر کے دُھر دا کام، نِہکرمی ہوئے سہائیا۔ اگلی مُشکل کرے آسان، اِحسان اپنا نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔ جمبُو دِیپ کہے مَیں ویکھیا صِدق بھروسہ،

اندر وڑ وڑ کھوج کھوجائیا۔ ساڈھے تِنّ ہتّھ کایا مندر تکّیا کوٹھا، نَو در پھولے چائیں چائنیا۔ جن بھگت کوئی نہ نِکلیا تھوتھا، جو سُخنہ گیا بُھلائیا۔ پڑھنا پیا کوئے نہ پوتھا، پُستک ہتّھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، اِکو بہُت چوکھا، جو چار جُگ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ مارگ رستہ دسّ کے سوَکھا، گُرمُکھ سجّن رستے رہیا پائیا۔ جن بھگتاں نال کدے کوئی کرے نہ دھوکھا، دھوُاں دھار وِچوں باہر کڈھائیا۔ مندر وڑ کے دیوے ہوکا، حکم نال لئے اُٹھائیا۔ سنت سُہیلا رہے کوئے نہ سوتا، سوئی سُرتی آپ جگائیا۔ سب دی پوُری کرے لوچا، لوچن نیَن درس کرائیا۔ کلجُگ انتم دے کے موَقع، مُفت اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، در ٹھانڈا اِک پرگٹائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے مَیں ویکھیا اگمّ نظارہ، نظر اپنی لئی بدلائیا۔ بھگتاں میل نر نرِنکارا، نِرگُن سرگُن وچّی ودھائیا۔ اِکو منگن دُھر دربارا، دوُجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ چرن پریِتی سچ سہارا، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ کلجُگ انتم سَتجُگ وِوہارا، وِوہاری اپنا کھیل ورتائیا۔ ساچے نام دا ونج وپارا، جن بھگتاں ہٹّ دئے کُھلائیا۔ جُگ چوَکڑی جِس دا کردا آیا اُدھارا، نِت نِت اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا آپ سمجھائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے مَیں رہ نہ سکاں خاموش، نیتر ویکھ خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال دیِن دَیال تتّاں والا پہن کے پوش، ویس انیکا روُپ دھرائیا۔ جِس نوُں سمجھ سکے کوئے نہ کوش، وِدَیاوان نہ کوئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار اِک سرنائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے مَیتوں آئی اوسے دی یاد، جِس دی اُستت چار جُگ نظری آئیا۔ جن بھگتاں سُنن آیا فریاد، فریبی ہو کے ویس وٹائیا۔ جِس نوُں سمجھے نہ کوئے دِماغ، بُدھی بھیوَ نہ کوئے کُھلائیا۔ سو بھگتاں دیون آیا داد، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ خوشیاں والا کر مزاج، طبع اندروں دِتی بدلائیا۔ ممتا والا دھو کے داغ، دغیاں توں لیا چُھڑائیا۔ سچ بیڑے چڑھا کے جہاز، پتّن اپنا رہیا وکھائیا۔ جتھے اِکو ساچے نام دی پیَندی آواز، دوُجی کرے نہ کوئے شنوائیا۔ گُرمُکھاں ہونا پئے نہ کسے دا مُحتاج، خالی جھولی نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائنیا۔ جمبوُ دیِپ کہے مَیں کُچھ کہاں جلدی، ویلا نیڑے گیا آئیا۔ کسے نوُں خبر نہیں اِک پل دی، پلک سکے نہ کوئے بدلائیا۔ ایہہ کھیل وکھری اچھل اچھل دی، جِس نوُں گُر اوتار پیَغمبر سیِس جُھکائیا۔ جِس دی کھیل کدے نہ ٹلدی، نہ کوئے میٹے میٹ مِٹائیا۔ اوہ کلجُگ سرِشٹی ویکھے بلدی، اگنی تت رہی تپائیا۔ دھارا جانے اگمّی دل دی، جو دِلدریاں کرے صفائیا۔

جُوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا ویکھ وکھائیا۔ جمبُو دِیپ کہے مَیں کی کُجھ دسّاں چھیتی، چھتردھاری نظر کوئے نہ آئیندا۔ لکّھ چوُراسی کھبھی وِچ بریِتی، بِن پُرکھ اکال پار نہ کوئے کرائیندا۔ بھگتاں بنیا کوئے نہ بھیتی، اندر وڑ مندر چڑھ سُرتی شبدی ڈنک نہ کوئے سُنائیندا۔ سارے رسنا جِہوا گاؤندے ویکھو ویکھی، وکھرا روُپ انوُپ نہ کوئے درسائیندا۔ کلجُگ جیِو سارے لوک مات دے دیسی، پردیسی جن بھگت جو بِچھلا راہ تکائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا جانے لیکھی، الیکھ اپنی کار کمائیندا۔ جمبُو دِیپ کہے مَیتھوں ہون لگّی جواب طلبی، تابعدار ہو کے سیِس نِوائیا۔ میرے وِچ جھگڑا ذات پات دِین مذہبی، مزہ سچ نہ کوئے چکھائیا۔ سِری بھگوان دی سارے کردے بےادبی، ادب آداب نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجُگ انت کوئی دِسے نہ مددی، اپنی مُدت مُکا کے بَیٹھے مُکھ چُھپائیا۔ جگت دھار بنی سوُکر دی، سانتک سَت نہ کوئے کرائیا۔ ساچی پریِت کتوں نہ لبھدی، کایا ہٹّ خالی رہے کُرلائیا۔ جِنہاں دی مُحبّت اِکو نال لگّدی، ایتھے اوتھے نہ ہوئے جُدائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کل لیکھا پوُر کرائیا۔ جمبُو دِیپ کہے مَیں دیکھیا جلوہ نوُر، نِرالا نظری آئیا۔ جِس نے کرنا مجبُور، مجبُوری وِچ لوکائیا۔ نوَ ستّ مچاؤنا فتوُر، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ کوُڑا گڑھ جنا غروُر، غَیراں دی غَیراں نال کرے لڑائیا۔ جن بھگتاں مِلے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ نام بھنڈارا کر بھرپوُر، بھرم بُھلیکھے دئے کڈھائیا۔ اگلا دسّ کے سچ دستوُر، دست بدست دئے سمجھائیا۔ کوُڑی کِریا کر کے چوُرو چوُر، چرن کوَل دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، رنگ اپنا دئے رنگائیا۔ جمبُو دِیپ کہے مَیں ویکھی رنگت، نوَ نوِین نظری آئیا۔ پریم پریِتی اندر ہرِ سنگت، سوہنا روُپ رہی پرگٹائیا۔ ناتا توڑ کے سوَرگ جنّت، پربھ چرن دھیان لگائیا۔ جتھے دوُجے دا ہونا پئے نہ منگت، ترِشنا اوَر نہ کوئے وکھائیا۔ لبھنا پئے نہ کوئے پنڈت، اِکو کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کِرپن اپنے گھر وسائیا۔ مَیں کرنا اوہ جودھ، جو جودھا سوُربیِر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال مَینوں آپ کرایا بودھ، بُدھیوان دِتے بُھلائیا۔ انت اَخیِری سب دا پا کے بھوگ، بھوگی دینے سیج سوائیا۔ جن بھگت دسّ کے اپنے نام دا جوگ، تپّسیا اِکو دینی دِرڑائیا۔ جِس دا کدے نہ ہووے وِجوگ، دُھر دا میلا دینا مِلائیا۔ لیکھا مُکا کے چِنت سوگ، سوچاں وِچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت رہیا اُٹھائیا۔ جمبُو دِیپ

کہے مَیں بھگتاں ویکھی آس، آسمان اُتے دھیان لگائیا۔ جِنہاں دی گُر پَیغمبر اپنی ہتّھیں پیش کرنی درخاس، گوبِند ہتّھوں ہتّھ پھڑائیا۔ اُہناں دو جہان کہن شاباس، واہوا کہہ کے رہے سُنائیا۔ میلا مِلیا سرب گُنتاس، گُنونتا دے وڈیائیا۔ سہج سُبھاؤ سُنّیاں مِلے ہنھیری رات، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ جھگڑا مُکا کے پُوجا پاٹھ، نماز نِوازش وِچ پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرمکانڈ دے مُکائیا۔ جمبُو دِیپ کہے مَیں ویکھے جوبن متے، مست جوانی رہے ہنڈھائیا۔ کوُڑی کِریا وِچ مولُ نہ پھسے، فَیصلہ اپنا گئے مُکائیا۔ آتم پرماتم مِل کے ہسّے، دوُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سنت سُہیلے ہو اِکٹّھے، گرِہ مندر سوبھا پائیا۔ جِنہاں جم کی پھاس میٹے رٹّے، رٹن اِکو اِک لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دوارے آئے پریم دے وٹّے، دوُجی منگ نہ کوئے منگائیا۔ جمبُو دِیپ کہے مَیں لگدا پِنڈے ویکھیا وٹنا، روُپ انوُپ بدلائیا۔ جِس دی کوئے نہ جانے گھٹنا، گھاٹے وِچ جگت لوکائیا۔ جِس دا کھیل ہویا پٹنا، سو پاٹل ویکھ وکھائیا۔ گھر وسا کے اپنا وطنا، گرِہ مندر سوبھا پائیا۔ جن بھگتاں ویکھے ساچی رچنا، رُچی اپنے نال لگائیا۔ در دربار سُہا کے پتّنا، بیڑے اپنے لئے چڑھائیا۔ سندیشہ دیوے اِکو سچ ناں، سَت سَتوادی آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِکو پائیا۔ جمبُو دِیپ کہے میرے انتر آئی خوشحالی، وجّی حق ودھائیا۔ جن بھگتاں دینی پیئے نہ کسے دلالی، وِچولا وِچ نہ کوئے بنائیا۔ مارگ دسّن کے اِک آسانی، اصل بھیو دِتا کُھلائیا۔ گُرمکھو دینی پیئے نہ کوئے قُربانی، قتل گاہ نہ کوئے وڈیائیا۔ سوہنگ نام سچ نِشانی، نِشانہ تُہاڈے اندر دِتا لگائیا۔ سَتگُر نال کرِیو کدے نہ کوئے بےایمانی، بیوہ روُپ نہ کوئے بنائیا۔ تُہاڈا میل اُپر اسمانی، اَگے ہوئے نہ کدے جُدائیا۔ کلجُگ جیو سمجھے کھیل نہ کوئے روحانی، ایویں روَلا رہے پائیا۔ ایہہ کایا تت سریر بیگانی، امیر غریب نہ کوئے بچائیا۔ گُرمکھو تُہاڈی یاری جُگاں پُرانی، وید پُران دین گواہیا۔ شہادت دیوے ساچی بانی، خالص حکم اِک سُنائیا۔ آتم سدا چڑھی رہے جوانی، بُڈھیپا روُپ نہ کوئے بدلائیا۔ لکّھ چوَراسی جِسم سدا فانی، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ہرِ ہرِ ویکھ وکھائیا۔ جمبُو دِیپ کہے مَیتھوں نہیں ہُندا صبر، بےصبرا ہو کے دیاں سُنائیا۔ پُرکھ اکال آیا جابر جبر، بلدھاری پھیرا پائیا۔ شبدی دھار چلا کے شیر ببّر، ببّر ٹھیکر دے بھنائیا۔ جن بھگت پوُری کر کے سدّھر، سدّا دے کے لئے ترائیا۔ لکّھ چُراسی پا کے غدر، گداگر سارے دئے وکھائیا۔ گُرمکھاں کرے آپ قدر، قُدرت دا مالک دَیا

کمائیا۔ جیہڑا گُر اوتار پیغمبر جُگ جوُگڑی گھلدا رہیا بدل بدل، نِت نوِت حکم سُنائیا۔ سو کلجُگ انتم کرن آیا عدل، عدالت اِکو اِک وکھائیا۔ جتھے کدے کرے نہ کوئی قتل، چُھری کٹار نہ کوئے چلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل نوُر خُدائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے کُجھ مَینوں لگّا پتہ، پتن آیا دُھر دا ماہیا۔ جِس دا بھیو سمجھے کوئے نہ رتا، رتن امولک ہیرے گُرمکھ رہیا بنائیا۔ آتم پرماتم بن کے سکا، سجّن ہو کے جوڑ جُڑائیا۔ بھگت سُہیلے ویکھے تلّے بِنا اکّھاں، آخر اپنی گنڈھ پوائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے مَیں صِفتاں کر کر تھکا، لیکھا لیکھ نہ کوئے دِرڑائیا۔ چرن کوَل اوس دے ڈھٹّھاں، منگاں اِک سرنائیا۔ نام اوسے دا رٹّاں، جو رٹّیاں وِچوں باہر رکھائیا۔ پریم رس اوسے دا چٹّاں، جو امرت جام پیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گرِہ مندر کھوج کھوجائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے مَیں ویکھیا جلوہ گر، غریب نِمانیاں رہیا ترائیا۔ جِس نوُں سارے منّدے ہری ہرِ، ہریاولی کرے لوکائیا۔ جو جن بھگتاں آیا گھر، مندر دوارا اِک وڈیائیا۔ جتھے قیمت پئے کوئی نہ زر، ونڈی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ روُپ دھر نرائن نر، نِراکار ویس وٹائیا۔ سِدھا جگت نال چھل، ول چھل اپنا رہیا وکھائیا۔ جن بھگتاں پریم پریِتی دے کے بل، بلوان سوُرے رہیا وکھائیا۔ وِچھوڑا کٹ کے گھڑی پل، پلک دے اندر پلک رہیا جُڑائیا۔ آتم پرماتم انتر رل، مِلیا میل سہج سُبھائیا۔ گُرمکھاں پوُرب جنم دا دین آیا پھل، وست اِکو نام ورتائیا۔ دوُر دُراڈا آیا چل، بن کے پاندھی راہیا۔ بھگت بھگوان بیٹھن رل، ساچی سِکھیا اِک سمجھائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، تُہاڈا وِچھوڑا رہن نہ دیوے وِچ جنگل جوُہ اُجاڑ پہاڑ وڈّی جھلّ، جھلک نال پلک لئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، تُہاڈا جنم جنم دا مسلہ کرے حل، مِسل اپنے نال رکھائیا۔

۷۲

❊ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ا سیوا رام، دوَلت رام جموں مارکیٹ ❊

جمبوُ دیِپ کہے مَیں کھیل ویکھیا اُپر دھرتی، سچکھنڈ دوار نظری آئیا۔ پُرکھ اکال جوتی جامہ ویس وٹایا شرطی، شرطیا گیا آئیا۔ کھیل کھیلے اگمّ فرشی، پریِتم عرشی دئے وڈیائیا۔ جِس دی خوشیاں والی چلے برسی، رُت ماہ وجےّ ودھائیا۔ مالک بن کے اِکو نِدھ پرتی، پریِتم اپنی دَیا کمائیا۔ ناتا توڑ کے گرمی سردی،

صدا نام اِک سُنائیا۔ گُر اوتاراں پَیغمبراں سُن کے عرضی، عاجِز ویکھے تھاؤں تھائنیا۔ اَگے کرے اپنی مرضی، مریض ویکھ جگت لوکائیا۔ جِس دا کھیل نہیں کوئی فرضی، کوُڑی دھار نہ کوئے بندھائیا۔ لکّھ چوُراسی جِس توں ڈردی، بھے وِچ سیِس نِوائیا۔ سب دی آتم جِس دا نام پڑھدی، دِیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ اُس دی اِکو کل ویکھی چڑھدی، کل کلکی نظری آئیا۔ اُس پوُڑی لا کے ہرِ دی، ہِردے اندر ہرِ جوُ دِتا مِلائیا۔ پریمیاں پیاریاں دا بن کے دردی، درد یاں دُکھ گوائیا۔ من پاٹا سیون آیا بن کے درزی، نام نِدھانا گنڈھ پوائیا۔ کھیل وکھاوے ساچے گھر دی، گھرانہ اِکو دئے جنائیا۔ جتھے امرت دھار ورھدی، جِھرنا بے پرواہیا۔ اِکو آواز دئے شبدی ناد دُھن دی، راگ انُراگ سُنائیا۔ سُرت رہے نہ کسے تن دی، وجوُد وجد نہ کوئے سمجھائیا۔ آشا رہے نہ کسے کنّ دی، سرون بھیوَ نہ کوئے کُھلائیا۔ اِکو کھیل سِری بھگوَن دی، بھگتاں مِلے وڈیائیا۔ جوت چمکے نوُری چنّ دی، سیِتلتا اپنی (دئے) وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ جمبوُ کہے مَیں ویکھیا اُپر زمین، ضامن ہو کے دَیا کمائیا۔ جِس دا مارگ جگت مہیِن، نیتر اپنا اکّھ نہ کوئے تکائیا۔ خالق خلق بن کریِم، کایا کُرہ کھوج کھوجائیا۔ اِکو دے کے حق یقِین، حقیِقت دئے سمجھائیا۔ حکمے اندر کر تلقیِن، طبع دئے بدلائیا۔ جِس نوُں سارے کہن آمیِن، آمد وِچ اپنی خوشی منائیا۔ سجدیاں وِچ کرن تسلیِم، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک سُنائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے مَیں ویکھی اگمّی جُگتی، جُگ چوُکڑی نہ کسے سمجھائیا۔ سچ پریِتی دے کے چرن دوار مُکتی، مُکتی توں پرے دِتے کرائیا۔ جتھے سرِشٹی دی منزل مُکدی، بھگتاں دا مارگ اَگے دِتا لائیا۔ جِنہاں نوُں لوڑ رہی اِکو ٹک دی، ساچا ڈھولا رہے گائیا۔ کھیل نہیں کوئی لُک دی، لوک پرلوک رہیا سُنائیا۔ پرگٹ دھار ابناشی اچُت دی، چیتن سب نوُں رہیا کرائیا۔ جِس نوُں دِین دُنی سدا پُچھدی، شاستر سِمرت پھول پھولائیا۔ اوہ کھیل اگمّی کرے پِتا پُت دی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ پُھلواڑی ویکھے سُہنجنی رُت دی، رُتڑی آپ مہکائیا۔ جِس دے کول بے شک کُچھ نہیں، سب دا مالک اوہو نظری آئیا۔ قدماں اُتے جگت سرِشٹی جُھکدی، جُھکیاں لئے ترائیا۔ بھگتاں کہانی میٹے دُکھ دی، دُکھ سُکھ وِچ بدلائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں مانَس دیہہ مِلی منکّھ دی، مانَو اپنا گھر سمجھائیا۔ ہُن گھڑی نہیں خاموش چُپ دی، چار کُنٹ وجےّ ودھائیا۔ کھیل ویکھنی اِکو اُس دی، جِس دی اُستت سارے گئے گائیا۔ منزل ویکھنی سچیائی خوش دی، جو خوش قِسمت رہیا بنائیا۔

جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے مَیں ویکھے کلجُگ جیِو جنبُک، شیر بھبک اِک لگائیا۔ دوُر دُراڈے سارے رہے تبھک، دھیِرج دھیِر نہ کوئے بندھائیا۔ سُن کے نام اگمّی سبق، بہُہ سنکھیا والے سنتا گئے بُھلائیا۔ بھگت اُدھارے بہُتیاں وِچوں ادِھک، اعلے ادنیٰ رنگ رنگائیا۔ نام بھروسہ دے کے صِدق، صدمے توں لئے بچائیا۔ دوارے رہے کوئے نہ نِندک، کوُڑ کُڑیاراں باہر کڈھائیا۔ بھگت سُہیلا بن کے پنڈت، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ گُرمُکھ اُبھار کے سنت، صوُفی صفحہ دئے بدلائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے چِنت، غمی غمخوار نہ کوئے وکھائیا۔ جن بھگتاں ساچی دے کے ہِمّت، حوَصلے دئے ودھائیا۔ اِکو سمبل نگری ساچی یاد رکھنی سِمت، جِس دی سیِما سمجھ کسے نہ آئیا۔ پریم پیار وِچ رکھنی ملّت، مَیل دُرمت دیِنی دھوائیا۔ خواری ہوئے موُل نہ ذِلّت، ظاہر ظہوُر دَیا کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں ساچے سجدے دی منّ کے مِنت، مِل مِل اپنا میل مِلائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے اسیں ویکھی اگمّی جگہ، دھام سوہنا نظری آئیا۔ جتھے اِکو نام دا وجےّ ڈنّگا، ڈِگیاں ڈھٹّھیاں گلے لگائیا۔ بھگت بھگوان دا مِلنی والا اڈّا، اڈّمبر سارے دئے گوائیا۔ پار کر کے کوُڑی حدا، حدوُد اپنی اِک سمجھائیا۔ نام خُماری جام دے کے مدھا، مدُھر دُھن راگ الائیا۔ اپنے مِلن دی دسّ کے وجہ، وجوُد وِچوں (میلا) دئے کرائیا۔ کوُڑی کِریا کر کے زِبح، چُھری شریعت دئے پھرائیا۔ جن بھگتاں رنگ چڑھا کے ہبھا، ہم ساجن لئے بنائیا۔ اِکو پِتا پُرکھ اکال بن کے ابّا، اَمبر اُتے میلا امر روُپ وکھائیا۔ کوُڑی کریا صفحہ ملیچھ اُٹھ کے سبا، ثابت اپنا نوُر درسائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے کوئی وِچ گّبھا، اَدھ وِچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ نام نِدھان دا دے کے مزہ، مجلس ساچی دئے وکھائیا۔ جتھے کوُکے کوئے نہ قضا، قاضیاں توں لئے بچائیا۔ سد چلائے آپدی رضا، رازق رحِیم ہو سہائیا۔ جمبوُ دیِپ کہے جن بھگتاں اَگے بُھگتنی نہیں کوئی سزا، صاحب نال مِل کے صاحب وِچ سمائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، پریم پریِتی اندر بدھّا، بدھّیاں لئے چُھڈائیا۔

سَتجگ کہے پربھ تیرا سہارا، پُرکھ اکال دِین دَیال تیری سرنائیا۔ کوُڑی کِریا ناتا تُٹے کوُڑ سنسارا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ بھگت بھگوان بنے سچ پیارا، آتم پرماتم وجےّ ودھائیا۔ ایکا شبد نام تیرا جَیکارا، گُر اوتار پَیغمبر سیِس نِوائیا۔ ایکا دھام سوہے نیارا، ترےَ گُن لیکھا دےَ مُکائیا۔ ایکا نوُر ہوئے اُجیارا، دوُجا چند نہ کوئے چمکائیا۔ ایکا مندر وسے دوارا، گرہِ اِکو سوبھا پائیا۔ اِکو سرِشٹی درِشٹی ہوئے وِہارا، وِوہار اپنا دےَ دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دےَ کھُلائیا۔ سَتجگ کہے سِری بھگوان، بھگوَن تیری آس رکھائیا۔ تریتا کلجُگ بیِتیا وِچ جہان، انتم انت لئی انگڑائیا۔ کِرپا کر مرد مردان، نوَجوان تیری سرنائیا۔ ساچا دے سَت گیان، اگیان اندھیر مِٹائیا۔ لکّھ چوَراسی تُٹے مان، اِبھمان موہ دے کھپائیا۔ ساچا مارگ دسّ چار ورن کرے پروان، دھرم سندیشہ اِک سمجھائیا۔ اوُچ نیِچ راوَ رنک ورن برن ناتا تُٹے جیِو جہان، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سَتجگ کہے پربھ میرے صاحب سچ جگدیِش، جگدیِشر تیری آس رکھائیا۔ تیرے چرن کوَل میرا سیِس، نمستے ڈنڈاوت بندنا سجدہ اِکو اِک سمجھائیا۔ تیرا ڈھولا نام نامہ آد جُگادی ساچا گیِت، گہر گمبھیِر تیری وڈیائیا۔ آتم پرماتم پنچ تت کایا اندر باہر گُپت ظاہر ساچی دسّ ریِت، ریِتیوان تُدھ بِن نظر کوئے نہ آئیا۔ جھگڑا چُکے مندر مسیِت، کایا کعبےوجےّ ودھائیا۔ من واسنا گُرمکھ گُرسِکھ ہرجن بھگت سُہیلا جائے جیِت، جُگ چوَکڑی دےَ گواہیا۔ تیری سرن ہوئے انیِت، ترےَ گُن لیکھا دےَ مُکائیا۔ جھگڑا چُک جائے ہست کیِٹ، اوُچ نیِچ نہ کوئے وکھائیا۔ سچ پریم پریِتم پربھ بخشی اِک پریِت، پرم پُرکھ تُدھ بِن نظر کوئے نہ آئیا۔ گُر اوتار پیِر پَیغمبر جِس دی کر کے گئے وصیّت، سو ویلا وقت دےَ دِرڑائیا۔ جیِو جنت سادھ سنت کر نصیحت، دُھر فرمان اِک سُنائیا۔ آتم انتر بدل کے جِسمانی طبیعت، اسمانی نوُر کر رُشنائیا۔ تُوں آد جُگاد پرِتپالک خالق پروردِگار تیری سچ سچ ولدیت، دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا حق مقام سچ دوار جتھے دوُسر ہور نہ کوئی حَیثیت، اوّل اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سَت مارگ دے دِرڑائیا۔ سَتجگ کہے پربھ تیری اِکو سرن، دوُجا نظر کوئی نہ آئیا۔ جھگڑا مُکا ورن برن، ذات پات نہ کوئے لڑائیا۔ اِکو پوُجا ہوئے نِرگُن تیرا چرن، جو جگت نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ چارے کھانی تیرا ڈھولا پڑھن، تُوں ہی

تُوں ہی راگ الائیا۔ ساچی منزل پوڑی چڑھن، بیَنڈا اپنا حق چُکائیا۔ بِن اکّھاں نیَن درس کرن، جوتی جوت جوت جوت رُشنائیا۔ سچ دوارے دُھر دے وڑن، جتھے اِکو نُور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دئے کُھلائیا۔ سَتگُر کہے پربھ تُوں صاحب گُنونت، گُن نِدھان دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا لیکھا آد انت، جُگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ تیری مایا دو جہان بےانت، برہمنڈ کھنڈ پُری لو آکاش تیری سرنائیا۔ تُوں آد جُگادی دُھر دا کنت، آتم پرماتم رہیا بندھائیا۔ چارے کھانی تیری بنت، اُتبُھج سیتج جیرج انڈج اپنا کھیل وکھائیا۔ لیکھا جان جیِو جنت، سادھ سنت کری پڑھائیا۔ گڑھ بنا کے ہوَمے ہنگت، ہنگ برہم اپنے وِچ چُھپائیا۔ بودھ اگادھ بن کے پنڈت، ساچی سِکھیا دے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سَتگُر کہے پربھوُ میری تیرے چرن کوَل ارداس، بینتی اِکو اِک سُنائیا۔ وست امولک منگاں خاص، خالص ہو کے دینا سمجھائیا۔ ساچے منڈل پاوَنی راس، بِن گوپی کاہن کھیل وکھائیا۔ نِرگُن ہو کے وسنا پاس، سچ دینی مان وڈیائیا۔ تُوں داتا دانی گہر گمبھیر سرب گُنتاس، بےانت تیری سرنائیا۔ کلجُگ لہنا دینا مکُے اندھیری رات، سَتگُر ساچا چند کر رُشنائیا۔ جھگڑا چُک جائے ذات پات، دِین مذہب راؤ رنک ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا دوہاں دا بن جائے سچّا ساتھ، دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ دے وکھائیا۔ سَتگُر کہے میرے صاحب سوامی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری بےپرواہیا۔ دینا بندھپ دِین دَیال، ٹھاکر سوامی تیرے ہتّھ وڈیائیا۔ پروردِگار سانجھے یار، جلوہ گر تیری رُشنائیا۔ جُگ چوکڑی ویکھنہارا حال احوال، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ کلجُگ کوُڑی کِریا مِٹے جنجال، کال نگارہ دئے وجائیا۔ ساچی سِکھیا سرب سِکھال، گُرمت اِکو اِک دِرڑائیا۔ سرِشٹی اندر وکھا اِشٹ کایا مندر اِک دھرمسال، جِس گرہِ اندر گُر اوتار پیِر پیَغمبر سیِس نِوائیا۔ تیری نِت نوِت سدا اَولّڑی چال، چال نِرالی دے سمجھائیا۔ جو بھگت سُہیلے گُروُ گُر اوتار تیری گھالن آئے گھال، کیِتی گھال لیکھے پائیا۔ منّ بینتی اِک سوال، اگمّ اتھاہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَتگُر ساچی منگ منگائیا۔ سَتگُر کہے مَیں منگاں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سَت سچ دے انند، کوُڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ تیرا پریم وجےّ مردنگ، دوُجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا گیِت سُہاگی چھند، اِکو ڈھولا دے سُنائیا۔ تیرا نُور اگمّی چند، اِکو جوت کر رُشنائیا۔ تیرا روُپ

ہنگ برہم، آتم پرماتم پڑدا لاہیا۔ تیرا کھیل پوَن سواس دم، پوَن پوَناں راہ جنائیا۔ تیرا حکم بُدھ مت من، پنچ تت ونڈ ونڈائیا۔ سچ سندیش نر نریش نر نِرنکار اِکو گھلّ، دوُجا اکھّر نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ سَنجگ کہے میرے سَت سَتواد، سَت سوامی اپنی دَیادے کمائیا۔ تیرا کھیل برہم برہماد، برہمانڈ تیری وجےّ ودھائیا۔ تیرا شبد دُھنکار ناد، اگمّ اتھاہ کرے شنوائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر گئے ارادھ، بتّی دند صِفت صلاحیا۔ تیری سدا سدا سد سب توں وکھری یاد، یادداشت لئے بنائیا۔ سَنجگ کہے میرا کھیڑا کر آباد، کوُڑی کِریا پار کرائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی شاہ پاتشاہ مہاراج، مہما اکھ سُنائیا۔ جگت سماج بدل رِواج، روادار کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ مارگ دے وکھائیا۔ سَنجگ کہے میری نمستے، نمو نمو کہہ سُنائیا۔ ساچا راہ اِکو دسّ دے، دہِ دِشا وجےّ ودھائیا۔ پڑدے لاہ اپنی اکّھ دے، نج نیتر ہوئے رُشنائیا۔ پریم دے اگمّی رس دے، نجھر جھرنا اِک جھرائیا۔ کھہڑا چُکے کوُڑے بھٹھ دے، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ کر پرکاش لٹ لٹ دے، نرگُن نوُر ہوئے رُشنائیا۔ بھنڈارے کھول ساچے ہٹّ دے، وست امولک اِک ورتائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جِس دی کھانی بانی اندر مہما دسّدے، صِفتاں نال صلاحیا۔ شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن ڈھولے جِس دے گاؤندے جس دے، اکھّراں نال ونڈ ونڈائیا۔ لیکھے لا واسطے جوڑے ہتّھ دے، دو ہتّھاں سیِس نوِائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کھیل دسّے پُرکھ سمرتھ دے، سَت سَتوادی آپ جنائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن سَنجگ، سَت سَتواد دیاں جنائیا۔ کلجگ کوُڑی کِریا اوَدھ رہی پگ، لیکھا لوک مات مُکائیا۔ من واسنا چنچل کیِتی بُدھ، جگت گیان نہ کوئے چتُرائیا۔ ہرِ کا بھیو کوئے نہ سکے بُجھ، چوَداں وِدیا ہوئی ہلکائیا۔ رمز اِشارہ نہ لائے کوئی گُجھ، آتم پرماتم نہ کوئے مِلائیا۔ بھیو ہویا دُتیا دُج، دُئی دوَیت نہ کوئے مِٹائیا۔ پریم پریِتی ساچی ریِتی جانے کوئے نہ سُنج، سُنجم سکے نہ کوئے وکھائیا۔ پُرکھ اکالا دِین دَیالا اپنی دھاروں پئے اُٹھ، جِس نوُں جنمے نہ کوئے پِتا مائیا۔ شبد اگمّی شیر ہو کے پئے بُک، دو جہاناں لئے سمجھائیا۔ جِس دا نِشانہ کدے نہ جاوے اُک، گوبند تیِر انیالا اِک چلائیا۔ اُس دے گُرمُکھ گُرسِکھ سنت سُہیلے ساچے سُت، سجّن اپنے لئے بنائیا۔ جگت ریِتی انتر اُہناں لئے پُچھ، پوُرب لہنا جھولی پائیا۔ کوُڑ کُڑیارا پینڈا کل جائے مُک، مارگ اگلا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر

اِک اُٹھائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن سَتجُگ بچّے، سَت سَتواد دیاں سمجھائیا۔ کوُڑی کِریا کایا ماٹی سب دے دِسے کچّے، بِن بھگتاں کنچن روُپ نہ کوئے بنائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں سنت سُہیلے تھوڑے اچھے، اچّھی طرح دیاں وکھائیا۔ جِنہاں دا چار جُگ سرِشٹی گاوُنا جسے، رسنا جِہوا نال پڑھائیا۔ اوہ انتر انتر آتم پرماتم نال مِل کے ہسّے، ہستی ہستی وِچ چُھپائیا۔ درشن کرن اگّمی اکّھے، نج نیتر نیَن کُھلائیا۔ اوہ سچ دوار وسے، جیہڑا کھیڑا کوئے نہ سکے اُجڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن سجّن میرے مِتر، چھوٹے تیئوں دیاں سمجھائیا۔ سنت سُہیلے گُرمُکھ میرے آون نِکل، لکّھ چوُراسی وِچوں باہر کڈھائیا۔ سوَرن سِنگھ رہن نہیں دینا پِتل، پیت پیتمبر اپنا دیاں وکھائیا۔ اندر باہر اپنا دسّ چلتر ، چتُرائی کوُڑی دیاں گوائیا۔ مندر چاڑھ کے چوٹی سِخر، ساکھیات اِکو درس وکھائیا۔ جنم مرن دا لیکھا ہُن مُکا کے فِکر، فقِرہ اِکو دیاں پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا سنگ دیاں وکھائیا۔ سَتجُگ تیرا نِبھاواں سنگ ساتھ، سگلا آپ جنائیا۔ بھگت سُہیلا اِکو ہووے داسن داس، داس داسن نظری آئیا۔ جِس دے انتر میرا واس، نِرنتر پریم جنائیا۔ جوت نوُر پرکاش، شبد ناد سُنائیا۔ لیکھا پوَن سواس، ساہ ساہ وڈیائیا۔ جھگڑا مُکا کے پرِتھمی آکاش، دھرنی دھرت دھوَل وڈیائیا۔ مانَس جنم کر کے راس، رستہ اِکو دیاں وکھائیا۔ جنم جنم دا کٹ بنواس، لکّھ چوُراسی پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا مان دئے ودھائیا۔ سَتجُگ ساچے دَیاکماوانگا۔ مارگ تیرا اِک وکھاوانگا۔ سنت سُہیلا نال مِلاوانگا۔ گُر چیلا جوڑ جُڑاوانگا۔ آتم پرماتم گنڈھ پواوانگا۔ دھیرج یت اِک پرگٹاوانگا۔ سَت پرکاش چند چمکاوانگا۔ جنم جنم دی ٹُٹی گنڈھ، پلّوُ اپنے نال بندھاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کھیل اپنا اِک وکھاوانگا۔ کھیل ساچا اِک وکھائیگا۔ دِین دَیال دَیاکمائیگا۔ جگت رِواج سماج آپ بدلائیگا۔ بھگت سُہیلے مات اُٹھائیگا۔ آتم پرماتم کر کے میلے، تت سریر ونڈ ونڈائیگا۔ جِس دی مہما صِفت کر کے گیا کبیر، کعبیاں آپ بُھلائیگا۔ شرع دا توڑ زنجیر، شریعت اِکو اِک وکھائیگا۔ مالک بن کے اِک پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری کھوج کھوجائیگا۔ اپنے ہتّھ رکھ تدبیر، تیری تقدیر بنائے گا۔ وڈ داتا گُنی گہیر، گہر گوَر ویکھ وکھائیگا۔ پچھلی اُتے پھیر لکیر، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیگا۔ سمرتھ ہو کے کھیل کِھلاوانگا۔ نعرہ بول الکّھ، الکھ اِک جگاوانگا۔ مارگ دُھر دا اِک دسّ، بھگت دُھر دے نال مِلاوانگا۔ آتم دیوے اِک رس، ناتا

جگت نال بندھاوانگا۔ مِہروان ہو کے کراں پکّھ، پٹھ اُتے اپنا ہتّھ ٹِکاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سِکھیا اِک درڑاوانگا۔ ساچی سِکھیا اِک دِرڑائیگا۔ جگت وِہار نال وڈیائیگا۔ بھگت بھگوان سوبھا پائیگا۔ گُن نِدھان رنگ چڑھائیگا۔ جیو نِدھان سمجھ نہ پائیگا۔ شرع شیَطان نیڑ نہ آئیگا۔ مِہروان حُکم سُنائیگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، راہ اِکو اِک وکھائیگا۔ سَنجگ ساچا اَگوں گیا جُھک، چرن کوَل کوَل سرنائیا۔ ابناشی کرتے تُوں اِکو دینا سُکھ، دوُجا دُکھ نہ کو وکھائیا۔ جِس نال پوُرب پیَنڈا جائے مُک، مُکمل اپنا راہ وکھائیا۔ پڑدا اوہلا چُک، دُئی دوَیت ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں بدل کے دُھر دا رُکھ، انتر انتر اپنے نال مِلائیا۔ کھیل تیرا ابناشی اچُت، چیتن سُرتی دِتی کرائیا۔ بھاگ لگا کے پنچ تت کایا بُت، بُتخانے وجےّ ودھائیا۔ سَت سُہنجنی ہووے رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اِک وکھاوَنا ساچا گھر، جِس گرِہ اِکو وجےّ ودھائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن میری اِک گلّ، بِن اکھّراں دیاں سمجھائیا۔ دھام وکھاواں نہچل اٹل، جتھے وجدی رہے ودھائیا۔ دِیپک جوت رہیا بل، تیل باتی نظر کوئے نہ آئیا۔ دُئی دوَیتی نہ کوئی سلّ، کوُڑی ونڈ نہ کوئے وکھائیا۔ نِرگُن نِرگُن اندر بَیٹھا رل، سرگُن روُپ نہ کوئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ سَنجگ کہے پربھ تیری ویکھی نِرگُن دھار، نِروَیر نظری آئیا۔ مَیں منگاں منگ داتار، در ویش ہو کے الکھ جگائیا۔ سرگُن تیرا کھیل اپار، اپرمپر دئے وکھائیا۔ جُگ چوَکڑی آوے وارو وار، نَو نَو چار پندھ مُکائیا۔ گُر اوتار پیِر پیَغمبر کر کے گئے اُدھار، لہنا تیرے ہتّھ پھڑائیا۔ سو مارگ سچ سِکھال، سِکھیا سرب لوکائیا۔ جھگڑا چُک جائے شاہ کنگال، اوُچ نیچ نہ کوئے وکھائیا۔ دوُجا رہے نہ کوئی دلال، ونجارا ونج نہ کوئے کرائیا۔ سچ وکھا سچّی دھرمسال، در دوار اِکو اِک دِرڑائیا۔ اپنے بھگتاں کر سنبھال، گُرمُکھ گُرسِکھ لَے اُٹھائیا۔ پوُرب جنم دسّ احوال، پڑدا اوہلا اوہلا پڑدا دینا لاہیا۔ تیرے نام دا وجےّ تال، دوُجی دھار نہ کوئے بدلائیا۔ بھاگ لگّے کایا ماٹی کھال، خالق خلق دے سمجھائیا۔ سچ بینتی منّ سوال، نیِوں نیِوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ سِری بھگوان کہے مَیں دسّاں دُھر دا کھیل، اِکو وار دِرڑائیا۔ پہلا بھگت بھگوان دا میل، ناتا کوُڑ نال تُڑائیا۔ بھگت بھگت دا سجّن سُہیل، جگت جُگ وجےّ ودھائیا۔ سرِشٹی نالوں درِشٹی کر کے ویہل، ویلا وقت اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار

سرنائیا۔ سچ سرنائی اِک جناوانگا۔ سَتجگ تیرا راہ چلاوانگا۔ بھگت بھگت جوڑ جُڑاوانگا۔ ناتا جگت نالوں تُڑاوانگا۔ کُت اِکو اِک وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھاوانگا۔ سَتجگ کہے پربھوُ کی تیری مِہر نظر، نظر اپنی دے سمجھائیا۔ کِس بِدھ جیون ہووے بسر، بشرطے لیکھا دے مُکائیا۔ سچ وِہار وِچ رہے نہ کوئے کسر، کسر اعشاریئے نال اُڈائیا۔ تیری دھار دا ہووے اثر، اصلیت اپنی دینی وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہونا انت سہائیا۔ ابناشی کرتا کہے میرا اصل اصوُل، اصلیت دیاں سمجھائیا۔ جِس دا حُکم سدا معقوُل، نہ کوئے میٹے میٹ مِٹائیا۔ دِین دُنی رقبہ عرض نہ کوئی طوُل، گول ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کلجُگ کوُڑی کِریا کوئے نہ رہے بھوُل، انُھل دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پوُرب کرنا وصوُل، وصوُلی سب دے ہتّھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سچ کرنی کار کماوانگا۔ بھگت سُہیلے جوڑ جُڑاوانگا۔ نیرن نیرے ہو کے درس وکھاوانگا۔ بھاگ لگا کے کایا ویہڑے، بھانڈا بھرم بھوَ بھنّاوانگا۔ دُئی دوَیت مُکا کے جھیڑے، جھگڑا اِکو نال جناوانگا۔ جنم جنم دے کٹ کے گیڑے، گھر اِکو اِک وساوانگا۔ جتھے بہُتیاں نالوں گُرمُکھ تھوڑے بتھیرے، کوٹاں وِچوں سنت سُہیلے آپ جگاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کماوانگا۔ سَتجگ کہے پربھوُ تیری کرنی کی، سمجھ کوئے نہ آئیا۔ مَیں لکّھ چوُراسی ویکھی جنت جی، چار کُنٹ رہے کُرلائیا۔ کسے دا پریم پیار مات پِت ویکھیا نہ پُتر دھی، بھین بھائی پئی لڑائیا۔ ساچا رس تیرا پریم کوئی نہ سکے پی، جل تھل سرِشٹی ہوئی ہلکائیا۔ جھگڑا چُکے نہ ساڈھے تِنّ ہتّھ سیں، آتم پرماتم جوڑ نہ کوئے جُڑائیا۔ گوبِند لیکھا کوئی نہ جانے اِکیہ بہہ، بیِس اِکیس نہ کوئے وکھائیا۔ پت پرمیشور اپنی دھار دھار بدل دے لیہ، لایق نا لایق وکھو وکھ کرائیا۔ تیرے وِچ اِک توُفیق، توفے گھر گھر دے پُچائیا۔ تیری صِفتاں والی کرنی کی تمیز، طمع وِچ جگت لوکائیا۔ مَیتوں اِکو آسا اُمید، آمد تیری وجّے ودھائیا۔ ساچے جُگ دی جگت دے ترتیب، طرح طرح نال دِرڑائیا۔ سِری بھگوان کہے مَیں دوُر دُراڈا نیرن نیرا قریب، بِن اکّھاں نظری آئیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں بدل دینا نصیب، قِسم وِچوں قِسم اپنی بدلائیا۔ اِکو کلمہ اِکو نام دسّ حدیِث، حضرت اِکو دیاں سمجھائیا۔ جگت جہان بدل کے ریِت، ناتا اِکو نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سُنیہڑا اِک سُنائیا۔ سُنیہڑا سُن لَے ایک، سَتجگ سچ دیاں سمجھائیا۔ ساچیاں بھگتاں دے کے ٹیک، ٹِکّا مستک دیاں لگائیا۔

کوڑی کریا مِٹا کے بھیکھ، بھرم بھؤ دیاں چُکائیا۔ دُھر دا دسّ اِک سندیش، آتم پرماتم دیواں پڑھائیا۔ مارگ وکھّرا دسّ وِشیش، واسنا اِکو نال بنائیا۔ لیکھا رہے وِشن برہم نہ گنیش، شنکر شرع نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار اِک سرنائیا۔ سچ سرنائی دسّے آپ، اپنی دَیاکمائیندا۔ روُح بُت دوویں کرکے پاک، پوتر اپنا آپ سمجھائیندا۔ بند کِواڑی کھول کے تاک، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ جن بھگتو آتم پرماتم تُہاڈا ساتھ، پنج تت ناتا تت نال جُڑائیندا۔ سَتگُر ھکم شبد اِتفاق، شبد سندیشے نال بندھائیندا۔ گوبِند لیکھا بھوِکھت واک، واقعیات کھوج کھوجائیندا۔ لیکھا رہے نہ ذات پات، جھگڑا موُل نہ کوئے ودھائیندا۔ جگ جیون داتا میٹنہارا دُرمت داغ، پاپاں مَیل آپ دھوائیند ا۔ سچ بُھلواڑی ٹھکے ہِتے اوہ اگمّا باغ، جِس دا مالی اِکو اِک اکھوائیندا۔ جگت ناتا جگیاسوُاں والا ساک، اُتم اپنا رنگ رنگائیندا۔ سَتجگ تیرا دسّے کھیل تماش، ریِتی بھگتاں نال وکھائیندا۔ تیری سُنے اِک ارداس، سِر تیرے ہتّھ ٹِکائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کِرپن دیوے دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ نِبھائیندا۔ شہنشاہی سمت کہے مَیں بھگتاں چاڑھاں رنگ لال، گُرمُکھ ویکھ وکھائیا۔ جِنہاں دا سب توں وکھّرا وجّنا تال، تال تلواڑا اِکو دیاں سمجھائیا۔ جِنہاں دے نیڑ نہیں آوَنا کال، مہاکال بھے نہ کوئے وکھائیا۔ سچ دوار مِلنا سچّی دھرمسال، سچکھنڈ بہہ کے خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سرب کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان ہوئے سہائیا۔ لال رنگ کہے مَیں رنگ رنگیلا، جُگ چوُکڑی وجدی آئی ودھائیا۔ کلجُگ انتم بھگتاں بنیا وسیلہ، واسطہ اِکو نال بنائیا۔ گُرمُکھو تُہاڈا گُرمُکھاں نال رہے قبیلہ، کامل مُرشد رہیا سُنائیا۔ جتھے من مت بُدھ چلے نہ کوئے وسیلہ، حُکمی ھکم نہ کوئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا راہ اِک وکھائیا۔ لال رنگ کہے مَیں بھگتاں دوار آیا منگن، عرضوئی اِکو اِک سُنائیا۔ سچ پریم دا تُہانوُں لگّا، سگن، سجّن سجّن ویکھ خوشی منائیا۔ تُہاڈے اندر دوَیت رہے نہ اگن، کوُڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ اِکو پریِتی اندر ہونا مگن، ایتھے اوتھے نہ ہوئے جُدائیا۔ پُرکھ اکال شبدی ھکم تُہانوُں آوے سدن، سدّا اِکو نام سُنائیا۔ سَت نگارے تُہاڈے وجّن، ڈھولک چھینے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نوُر نوُرانے دِیپک جگن، اگیان اندھیر چُکائیا۔ صاحب سمرتھ جُگ جنم دے وِچھڑے کلجُگ انتم آیا لبھن، لکّھ چوُراسی وِچوں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مارگ سب دا رہیا بنائیا۔ لال رنگ کہے

مَیتوں مِلنا اوہ لابھ، جیہڑا لبھیاں ہتّھ کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال نظری آئے سب دا باپ، جو آد جُگاد بنے پِتا مائیا۔ جِس دے کول دو جہاناں حِساب، جنم جنم دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بِن اکھّراں والی پھول کِتاب، شبدی شبد دئے سمجھائیا۔ تریتے جُگ دا لہنا جنم جنم دا ساک، ناتا کرم کرم تُڑائیا۔ پُورا کرکے لہنا بے باق، اگلے لیکھے وِچ سمجھائیا۔ جِس رِشتے نوُں کوئی فرِشتہ سمجھ نہ سکے جان نہ سکے واک، واقف کار نظر کوئے نہ آئیا۔ لال رنگ کہے سگن وِچ سگلی سِکھنی جاچ، جاچک اِکو رہیا بنائیا۔ شہنشاہ سچّا سمیں سمیں سب دی پوُرب پوُرب جنم دی کہانی دسّی جائے اوہ بات، جِس نوُں مُنی رِشی رِشیاں دا رِشی بالمیک ساڈھے تِنّ سوَ انک وِچ گیا گائیا۔

❊ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ا بِشن سِنگھ دے گرِہ، کُلدیپ کوَر، امرجیت کوَر دے سگن سمیں گُڑگاؤں ❊

ستجگ کہے منگاں پربھ اِکو منگ، بِن رسنا جِہوا بتّی دند شبد الائیندا۔ بھگت سُہیلا سجّن بنا دُھر دا پندھ، اَدھ وِچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ پریم پریتی آتم پرماتم دے انند، پاربرہم برہم آسا اِک وکھائیندا۔ نِرگُن نوُر جوتی جوت چمکے چند، روَ سس نیَن شرمائیندا۔ سچ دوارے پَوے ٹھنڈ، سچکھنڈ نِواسی پُرکھ ابناشی تیری اوٹ تکائیندا۔ بندگی اندر خوشی ہووے بند بند، ڈنڈاوت اِکو اِک جنائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیِس نِوائیندا۔ سَتجگ کہے پربھ میرے ٹھاکر سوامی، نِرگُن نِروَیر نِراکار تیری سرنائیا۔ آد جُگادی انترجامی، جُگ چوَکڑی تیری کھیل بےپرواہیا۔ شبد اناد بودھ اگادھ تیری اگمّی بانی، شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن تیرا ڈھولا جس گائیا۔ امرت رس نِجھر دھار تیرا ٹھنڈا پانی، کوُڑی کِریا مایا ممتا ہوَمے ہنگتا ترِشنا گڑھ تُڑائیا۔ تُوں آتم پرماتم نَج گھر جان جانی، گرِہ مندر کھوج کھوجائیا۔ تیرا کھیل جُگ چوَکڑی سدا لاثانی، آسانی اپنی دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، ہتّھ تیرے وڈیائیا۔ سَتجگ کہے میرے صاحب آد نِرنجن، نَج گھر واسی تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں داتا دانی درد دُکھ بھَے بھنجن، بھوَ ساگر پار کرائیا۔ نَج نیتر لوچن پا اپنا انجن، نام نِدھانا اِک وکھائیا۔ چار کُنٹ دہِ دِشا نوَ کھنڈ پرِتھمی ستّ دیپ اِکو نظری آوے سجّن،

دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے پریم پیار اندر تیرے بھگت سُہیلے ہوون مگن، مگرلا لیکھا دے چُکائیا۔ سَت دوارے اِکو ہووے عدل، اِنصاف اِکو دینا دِرڑائیا۔ کلجُگ کوُڑی کِریا دینی بدل، سَتجُگ نِیوں نِیوں لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اِک وکھاوَنا ساچا گھر، جِس گرِہ مندر تیری وجےّ ودھائیا۔ سَتجُگ کہے میرے دُھر دے ٹھاکر، ٹھوکر اپنی دے لگائیا۔ کوُڑی کِریا پار کر کلجُگ ساگر، سنسا اوَر دے مِٹائیا۔ مالک خالق پرتپالک دُھر دے قادر، قُدرت اپنا حکم دے سمجھائیا۔ نِرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت مَیل دھوائیا۔ تیرا ناؤں جودھا سوُربیر بہادر، کھنڈا کھڑگ اِک وکھائیا۔ در دوار جن بھگتاں دے آدر، آدرش اپنا اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ سَتجُگ کہے پرم پُرکھ گہر گمبھیر، شاہ سُلطان تیری آس رکھائیا۔ تُوں دو جہاناں بے نظیر، جگ نیتر نظر کوئے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی تیرے حکمے اندر گھّت کے گئے وہیر، بن بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ تیری سمجھ نہ سکیا کوئی تصویر، مُصوّر روُپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ تیرے قدماں اندر جُھکدے گئے پیغمبر پیر، سجدیاں وِچ سیس نوائیا۔ گُر اوتار سمجھ سکیا نہ تیرا کوئی اَخیر، آخر بےانت بےانت گئے دِرڑائیا۔ جُگ چوکڑی تیری شرع والی زنجیر، دِین دُنی رہی پھسائیا۔ کلجُگ انت جھگڑا ویکھ غریب امیر، چار ورن اٹھاراں برن پڑدا لاہیا۔ جوُٹھ جھوُٹھ بدلے نہ کوئی تقدیر، تدبیر حق نہ کوئے سمجھائیا۔ ساچا امرت نجھر رس مِلے نہ ٹھنڈا سیر، اگنی تت نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی تُدھ بِن اوَر نہ کوئے سہائیا۔ سَتجُگ کہے مَیں منگاں اِکو دان، داتے دانی اَگے جھولی ڈاہیا۔ دُھر دا بخش اِک گیان، آتم پرماتم مِل کے وجےّ ودھائیا۔ ناتا تُٹے کوُڑ جہان، جوُٹھ جھوُٹھ رہے نہ رائیا۔ بِن اکھّراں دے گیان، نِراکھّر اِک سمجھائیا۔ گھر سوامی مِلنا آن، ٹھاکر ہو کے ٹھوکر نال اُٹھائیا۔ بھگت سُہیلے گُروُ گُر چیلے لکّھ چوَراسی وِچوں کر پہچان، بےنظیر اپنی اکّھ اُٹھائیا۔ ساچا مارگ دسّ جہان، چار ورن اِک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا رہبر اِک اکھوائیا۔ سَتجُگ کہے دُھر درگاہی پروردِگار، نوُر نوُرانے تیری اِک رُشنائیا۔ تیری آمد وِچ ہویا خبردار، بےخبر خبر سُنائیا۔ حقیقت جان سچ حلال، حکم اپنا دے دِرڑائیا۔ جلوہ نوُری تکّ جلال، جمال اپنا دے وکھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ویکھ اعمال، عمل سب دے کھوج کھوجائیا۔ گُروُ اوتار پیغمبر تیرا دے کے گئے احوال، بھوِکھتاں وِچ شنوائیا۔ کلجُگ کوُڑی کِریا چاروں کُنٹ کوُکے کال،

کرم کانڈ رہیا تپائیا۔ ساچا دِسے نہ کوئے دلال، وِچولا رُوپ نہ کوئے بنائیا۔ بِن تیری کِرپا کایا مندر اندر ساچی دِسے نہ کسے دھرمسال، نؤ دوارے سرِشٹ درِشٹ ہلکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، گرِہ مندر پڑدا دینا اُٹھائیا۔ سَتگُر کہے میرے پربھوُ سَت سروُپ، سَت سَتوادی تیرا حُکم شہنشاہیا۔ آد جُگاد جُگ چوُکڑی برہمنڈ کھنڈ تیری مہما گا نہ سکے کوئے انوُپ، رسنا جِہوا بتّی دند چوُداں وِدیا نہ کوئے چترائیا۔ تیرا ناؤں ڈنکا شبد اگمّی دُھر دا کلمہ وجےّ چارے کوُٹ، کائنات اِکو حُکم دئے سُنائیا۔ لہنا دینا لیکھا جھگڑا مُک جائے جوُٹھ جھوُٹھ، مایا ممتا لوبھ موہ ہنکار ہوُمے ہنگتا گڑھ دے تُڑائیا۔ بھگت سُہیلا ہر جن گُرمُکھ گُرسِکھ اُٹھا اپنا پوُت، پِتا پوُت گود اُٹھائیا۔ شبد اگمّی بھیج اپنا دوُت، دُتیا بھاؤ دے کھپائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھر دُھر دی دھار اِک دِرڑائیا۔ سَتگُر کہے سِری بھگوان مَیں ویکھ ہویا لاچار، چار کُنٹ رہی کُرلائیا۔ سچ مُحبّت کرے نہ کوئے پیار، پریمی پریمکا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ دہِ دِشا دِسے وِبھچار، کوُڑی کِریا باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ناتا ٹُٹا پُرکھ نار، آتم پرماتم سیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ شبد اگمّی سُنے نہ کوئی دُھنکار، انحد نادی ناد نہ کوئے الائیا۔ بِن رسنا جِہوا کرے نہ کوئی گُفتار، گُفت شنید نہ کوئے شنوائیا۔ بِنا آفتاب ساچا نوُر دِسے نہ کسے اُجیار، جوتی جوت نہ کوئے چمکائیا۔ ساچا مندر سُہائے نہ بنک دوار، آتم پرماتم وجےّ نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در درویش ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سَتگُر کہے پربھوُ مَیں ویکھے گُروُ پیغمبر اوتار، پوُرب لہنا نظری آئیا۔ کھیل ویکھیا جُگ چوُکڑی چار، تریتا دواپر کلجُگ پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ وِوہاری تیرا وکھّرا بِنا اکھّراں توں وِہار، شبدی شبد شبد حُکم ورتائیا۔ وِشن برہما شِوحُکمے اندر سیوادار، در ٹھانڈے سیو کمائیا۔ مایا تت کھیل اپار، اپرمپر تیرا بھیو کوئے نہ پائیا۔ لکّھ چوُراسی بھر بھنڈار، دُھر دا حِصّہ جگت ونڈ برہمنڈ کھنڈ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اِک وکھاؤنا ساچا گھر، جتھے پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ سَتگُر کہے مَیں مانگت در درویش، بِھکھاری اپنا رُوپ بدلائیا۔ تُوں سوامی رہیں ہمیش، آد جُگاد تیری وڈیائیا۔ تُوں سچکھنڈ نِواسی نر نریش، نر نِرنکار نظری آئیا۔ تیرے کلمیاں سجدہ اِک آدیس، نمستے کہہ کے نِیوں نِیوں لاگاں پائیا۔ ساچا ویکھ لوک مات دا دیس، دِشا اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ اِک سمجھائیا۔ سَتگُر کہے پربھ اُٹھ ویکھ لوک مات، چار کُنٹ رہی کُرلائیا۔ کلجُگ کوُڑی کِریا ہنیری رات، ساچا چند نہ

کوئے چمکائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دِین دُنی کرے لڑائیا۔ ساچا دیوے نہ کوئے ساتھ، آتم پرماتم جوڑ نہ کوئے جُڑائیا۔ مایا ممتا بنایا نات، موہ منسا نال مِلائیا۔
تیری مہما صِفت گاؤندے اکھّراں وِچ ساچی پٹّی پڑھے نہ کوئے جماعت، جُملہ حق نہ کوئے جنائیا۔ الف یے کاتب لِکھدے نال قلم دوات، نِراکھّر اکھّر نہ
کوئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ سَتگُر کہے اُٹھ ویکھ مار دھیان، ہرِ ٹھاکر بےپرواہیا۔ سَت دھرم دِسے نہ
کوئے نِشان، چار کُنٹ رہی کُرلائیا۔ کلجُگ وِدیا ہوئی پردھان، انتر انتر بسنتر نہ کوئے بُجھائیا۔ جگت ڈھولے نال سُندے کان، انحد نادی ناد نہ کوئے وجائیا۔
کایا دھرتی ہوئی سُنج مسان، امرت رس رس نہ کوئے چکھائیا۔ من واسنا جیِو جنت ہوئے انجان، بُدھی بِبیک روُپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ،
آپ اپنی کِرپا کر، سچّا راہ دے وکھائیا۔ سَتگُر کہے سچّا مارگ دسّ راہ، رہبر اِکو نظری آئیا۔ تُوں صاحب سوامی جلوہ گر خُدا، خُدی تکّبر دے مِٹائیا۔ جو
تیرے نالوں ہوئے جُدا، جُز انگ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مُحبّت وِچ اپنے قدم کر فِدا، فیَصلہ اِکو حق سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر
نظر اُٹھائیا۔ سَتگُر کہے پربھ اوہلا لاہ پڑدا، دُئی رہن کوئے نہ پائیا۔ جگت جہان ویکھ رہیا سڑدا، اگنی تت رہیا تپائیا۔ تیری منزل کوئے نہ چڑھدا، اَدھواٹے

۸۵

ویکھی سرب لوکائیا۔ رسنا جِہوا بتّی دند جیِو جنت سرب پڑھدا، آتم پرماتم مِل کے درس کوئے نہ پائیا۔ سجّن سوامی انترجامی کوئی نہ وردا، نار دُہاگن جگت
سرِشٹی روُپ وکھائیا۔ جُگ چوُکڑی تیرا کھیل نر نرائن ہرِ دا، نر ہر تیری سرنائیا۔ مَیں در دوارے تیرے ڈردا ڈردا، بھےَ وِچ جھولی رہیا وکھائیا۔ نیتر نیَناں
چرن پڑدا، اکّھ پرتکھ نہ کوئے بدلائیا۔ سَت دوارے ہاڑے کڈھدا، مستک ٹِکّا دھوُڑی اِک چُھہائیا۔ تیرا کھیل اگمّی چِھن دا، چِھن بھنگر ہو سہائیا۔ جوتی
جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ سِری بھگوان پیا ہسّ، خوشیاں نال آپ جنائیا۔ سَتگُر تیرا مارگ دیواں
دسّ، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ حقیقت وِچوں دے کے حق، دُھر دی وست جھولی پائیا۔ بھگت سُہیلے تیرا ساتھ، سگلا سنگ نِبھائیا۔ اِکو پوُجا دسّ کے پاٹھ، اِکو
سگن دیاں سمجھائیا۔ اِکو کنارہ تیرتھ تاٹ، سر سروور اِک نہائیا۔ اِکو منزل اِکو واٹ، پیَنڈا اِکو وار چُکائیا۔ اِکو سیجا اِکو کھاٹ، اِکو بِستر دیاں وِچھائیا۔ اِکو
وست اِکو دات، اِکے وار جھولی پائیا۔ گُرمُکھاں نال تیری بنے جماعت، دوُجا سنگ نہ کوئے لیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک

سمجھائیا۔ دُھر دا ھکم آپ سمجھاؤندا ہاں۔ بھیوَ ابھیدا آپ کُھلاؤندا ہاں۔ اچھل اچھیدا پڑدا لاہُندا ہاں۔ چار ویداں سنگ رلاؤندا ہاں۔ پُران اٹھاراں رنگ چڑھاؤندا ہاں۔ چھ شاستر اپنی گنڈھ پواؤندا ہاں۔ گیِتا گیان ناتا اِک دھراؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اِک پرگٹاؤندا ہاں۔ سچّا مارگ اِک پرگٹاوانگا۔ سچّا راہ تیرا درساوانگا۔ بھگت سُہیلے نال مِلاوانگا۔ گُر چیلے رنگ چڑھاوانگا۔ دھام نویلے آپ بہاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سوامی ٹھاکر ہو کے نظری آوانگا۔ گھر سوامی ٹھاکر ہو کے نظری آئیگا۔ دِین دَیال دَیاکمائیگا۔ سَتجُگ تیرا مارگ لائیگا۔ بھگت بھگوان آپ وکھائیگا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں باہر کڈھائیگا۔ جم کی پھانسی آپ تُڑائیگا۔ منڈل راسی آپ رچائیگا۔ نَج گھر واسی پڑدا اوہلا آپ چُکائیگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، رہبر ہو کے سیو کمائیگا۔ رہبر ہو کے سیو کماوانگا۔ بھگت سُہیلے آپ جگاوانگا۔ در ٹھانڈے سنگ نِبھاوانگا۔ نام نِدھانا ناد وجاوانگا۔ برہماد برہمنڈ برہمانڈ کھوج کھوجاوانگا۔ نَو دوارے پار کر کے حد، دسویں اپنا رنگ چڑھاوانگا۔ سَتجُگ ساچی لا کے دُھر دی جدّ، پُشت پناہ اپنا ہتّھ رکھاوانگا۔ سرِشٹی نالوں کر الگ، سوُرے سربگ نال جوڑ جُڑاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، درشن دے کے اُپر شاہ رگ، رگھُپت اپنے رنگ سماوانگا۔ اپنے رنگ آپ ساویگا۔ ساچا سنگ آپ بناویگا۔ نام مردنگ اِک وجاویگا۔ پرمانند وِچ رکھاویگا۔ ہنگ برہم پڑدا لاہویگا۔ پاربرہم نظری آویگا۔ جنم جنم دا لیکھ چُکاویگا۔ بھانڈا بھرم بھوَ بھنّاویگا۔ اِشٹ دیوَ اِک سمجھاویگا۔ نہچل نِہکیو نِہکرمی اپنی کار کماویگا۔ جِس دی صِفت کر نہ سکے کوئی رسنا جِہو، بتّی دند نہ کوئی وڈیاویگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ سمجھاویگا۔ ساچا لیکھا آپ سمجھاویگا۔ بھرم بُھلیکھا دوُر کراویگا۔ بھیوَ ابھیدا آپ درڑاویگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجُگ تیرا سچّا راہ، شبد سروُپی بن ملاح، پُرکھ ابناشی بےپرواہ، لوک مات اپنا ھکم ورتاویگا۔ لوک مات دیوے فرمان، فُرنا اپنا دئے سمجھائیا۔ چار ورن اِک گیان، اِکو اِک کرے پڑھائیا۔ بھگت سُہیلے کر پروان، گُرمُکھ گُر گُر اپنے رنگ رنگائیا۔ جگت وِچولا بنے گُن نِدھان، گُنونتا سیو کمائیا۔ جِس نوُں سمجھ نہ سکے کوئی انجان، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سَتجُگ سچّے تیرا دسّاں رسمو رِواج، ھکم اِکو وار سمجھائیا۔ جن بھگتاں ہونا نہیں کسے دا مُحتاج، مُحبّت پربھ دے نال جُڑائیا۔ جِنہاں دے

۸۶

اندروں شبدی فُرنے اندر سوال جواب، باہروں منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بِنا سِر سجدہ ہوئے آداب، بِنا کلمیوں ہوئے پڑھائیا۔ بِنا تتّاں توں مِلے احباب، محبُوب گھر نوُر کرے رُشنائیا۔ بِنا تند ستار وجےّ رباب، دُھن آتمک راگ الائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا رستہ دئے وکھائیا۔ سَتجگ تیرا سُکھالا دسّاں رستہ، راہ اِکو اِک جنائیا۔ جن بھگتاں پُستکاں والا بنّھنا پئے نہ بستہ، اکھّراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ گھر سوامی مِلے ہسّدا ہسّدا، ہستی وِچوں ہستی دئے بدلائیا۔ اِشارہ دے کے اپنی اگمّی اکّھ دا، نَج نیتر دئے کُھلائیا۔ گھر وکھائے دُھر دا وسدا، جتھے بِنا سوُرج چند ہووے رُشنائیا۔ ڈھولا سُناوے اپنے جس دا، نام نِدھاناگیت الائیا۔ جو جُگ چوُکڑی جن بھگتاں پَیج رکھدا، نِت نوِت اپنا ویس وٹائیا۔ اوہ کھیل کرے الّکھنا الکھ دا، الکھ اگوچر سچّا شہنشاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ لکّھ چوُراسی اندر وسدا، نِرگُن سرگُن جوڑ جُڑائیا۔ کوُڑا جھگڑا چُکاوے کلجُگ کُڑیارے بھٹھ دا، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکم حکم نال بدلائیا۔ سَتجگ سُن دُھر دی دھار، دھرم تیرا اِک دِرڑائیا۔ کِرپا کرے آپ نِرنکار، نِرگُن نِروَیر سچّا شہنشاہیا۔ جِس دا حکم سدا جُگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مِٹائیا۔ جِس دے چرن کوَل گُر اوتار پَیغمبر جان بلہار، نِیوں نِیوں سیس جُھکائیا۔ اوس کھیل کرنا اگمّ اپار، الکھ اگوچر دئے ورتائیا۔ بھگتاں نال بھگتاں کر پیار، ناتا جگت دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی خوشی اِک بنائیا۔ دُھر دی خوشی دِسے خوشحال، خوشخبری اِک سُنائیا۔ بھگت بھگوَنت بنا کے ساچے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ پُچھنہارا مُریداں حال، مُرشد داتا بےپرواہیا۔ پوُرب جنم دی لیکھے پائے گھال، تریتا جُگ دئے گواہیا۔ بالمیک جِس دا لکھیا احوال، انک انک نال جُڑائیا۔ ویلا وقت پہنچیا آن، تھِت وار وجّی ودھائیا۔ اگلا لیکھا جانے سِری بھگوان، دوُسر سمجھ کسے نہ آئیا۔ جِس دا اکھّراں توں باہر بیان، سطراں گنت نہ کوئے گنائیا۔ جوگُپت ظاہر داتا رام، رمئیا ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ آتم سیجا کرے بِسرام، سیتا سُرت سد پرنائیا۔ جِس نوُں کرے برہم پرنام، پاربرہم سرنائیا۔ جِس دا مِلنا مُشکل نہ اسان، کھوجیاں ہتّھ کسے نہ آئیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلّے پربت پھِردا جگت جہان، سمُند ساگر تاریاں لائیا۔ سو کھیل کرے آپ مہان، محبُوب مُحبّت وِچ اپنی تار ہِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک جنائیا۔ سَتجگ ویکھ بھگت بھگوان نِشان، نِشانہ اِکو دیاں جنائیا۔ کوئی کھیل سمجھے نہ چُھپہارا گری بادام، بدن تت بھید نہ کوئے دِرڑائیا۔

۸۷

وِچولا بن کے دُھر دا رام، رمئیا اپنا کھیل کِھلائیا۔ نام بھنڈارا دے کے جام، ضامنی اپنی اِک سمجھائیا۔ پُورا کر کے سرِشٹی کام، کامنا سب دی ویکھ وکھائیا۔ بھگت سُہیلے لبھے آن، جُگ وِچھڑے جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ سَنتجگ پڑدا لاہواں اوہلا، اوڑک اِکو دیاں جنائیا۔ تیری دھار پربھ نے بھگتاں اندر بننا وِچولا، دوُجا سنگ نہ کوئے رلائیا۔ سَت پریم دا دسّ کے ڈھولا، ڈھولک چَھینے توں دینا چُھڈائیا۔ من واسنا رہے نہ روَلا، من کا منکا دینا بھوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا چولا، چولی اپنی دینی پہنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مان دے کے اُپر دھرنی دھوَلا، دھرنی دھرت دھوَل ویکھ وکھائیا۔ سَنتجگ اگوں نیوں کے رہیا جُھک، قدماں سیِس نوائیا۔ مَیں در تیرے ہویا خوش، اپنی خوشی وکھائیا۔ دھنّ بھاگ جے بھگت سُہیلے بنائے اپنے سُت، پت پرمیشور گود اُٹھائیا۔ لوک مات اُجل کرے مُکھ، دُرمت مَیل دھوائیا۔ جگت مُحبّت وِچوں دیوے سُکھ، کوُڑی کِریا ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے لیا بہائیا۔ سَنتجگ کہے میرے مالک دُنی دِین، دَیاوان تیری بےپرواہیا۔ تیرا مارگ سدا مہین، جگیاسوُ جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ راہ تکدے گئے لوک تین، چوَداں چوَداں اکّھ اُٹھائیا۔ سَنتجگ تریتا دواپر کلجُگ تیری سماجاں وِچ ہوئی تقسیم، راجاں وِچ ونڈ ونڈائیا۔ آتم پرماتم ہویا نہ کوئے اَدھین، ناتا سکے نہ کوئے جُڑائیا۔ کلمیاں وِچ کہندے رہے آمین، عمل سچ نہ کوئے کمائیا۔ جھگڑا رہیا اُتے زمین، عرش فرش رہیا کُرلائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر تیرے حکمے اندر تیرے نام دی کردے گئے ترمیم، نِت نوِت ناد وجائیا۔ تیرا بھیوَ ابھیدا شان دِسیا اِک عظیم، اللہ تعلا اِکو نظری آئیا۔ تیرا بھوِکھتاں والا حکم قدیم، قُدرت قادر دئے وکھائیا۔ سچّا مالک بن کریم، کرماں توں لَینا چُھڈائیا۔ تیرا کھیل نواں نوین، سَنتجگ ساچا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت رہے نہ کوئے غمگین، غمی خوشی وِچ بدلائیا۔ شبدی حکم دے یقین، بھروسہ اِکو دے وکھائیا۔ سب توں وکھّری دسّ تعلیم، طُلبے اپنے لَے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سَنتجگ کہے مَیں بھگتاں سنگ جوڑاں ناتا، ناتواں کلجُگ رہن نہ پائیا۔ اِکو مِلے پُرکھ بِدھاتا، بِدھ اوَر نہ کوئے رکھائیا۔ گُرمُکھاں سنگ ہووے ساتھا، ناتا سرِشٹ کوُڑ تُڑائیا۔ دوویں مِل کے گاوَن اِکو گاتھا، توُں میرا مَیں تیرا دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم برہم ہووے پچھاتا، بھانڈا بھرم بھوَ بھنائیا۔ گھر مندر دِسے دُھر دا ہاٹا، چوَداں لوک ڈیرہ ڈھائیا۔ اگلی منزل مُکے واٹا، پاندھی پندھ نہ کوئے

وکھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم گُرمُکھاں جوڑے اپنا ناتا، ساک سجّن اِکو لئے بنائیا۔ بند کِواڑی کھول کے تاکا، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ سَتجگ کہے میری آسا پُنّی، پوُرن برہم دِرڑایا۔ جن بھگتاں سِر اوڈھن دے کے چُنّی، چرن کوَل جوڑ جُڑایا۔ سنت سُہیلے دُھر دے گُن گُنی، گُنونت ویکھ وکھایا۔ پوُرب جنم دے رِکھی مُنی، منسا اپنی نال ترایا۔ آتم میلی چِری وِچھُنی، وِچھوڑا پندھ گوایا۔ وسیرا وکھائے ساڈھے تِنّ ہتّھ کایا کُلّی، کایا کعبہ اِک سمجھایا۔ دوَلت دے نام انمُلی، وست بھنڈارا اِک ورتایا۔ پربھ اپنی پریتی جُگ چوَکڑی کدے نہ بُھلی، انبُھل سد سد ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ بندھن اِکو پایا۔ ساچا بندھن تن سریِر، تتو تت وڈیائیا۔ پریم پیار حق زنجیر، نہ کوئی توڑ تُڑائیا۔ گُرمُکھ گُرمُکھ کدے نہ ہووے دِلگیِر، چِنتا غم نیڑ نہ کوئے آئیا۔ امرت ٹھانڈا بخش کے نیِر، نیِر رس نیتر دئے وکھائیا۔ جنم جنم دا لہنا دینا ویکھ تقدیِر، تدبیِر اپنی جوڑ جُڑائیا۔ بھگت ناتا پاتشاہ وزیِر، ضمیِر اندروں دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔

۸۹

❊ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ا ہرِ بھگت دوار جیٹھوُوال ❊

پُرکھ اکال کہے سچ جَیکارے دی سوہنی گوُنج، سچکھنڈ وجےّ ودھائیا۔ خوشیاں نال بھگتاں دے پریم آنسوُ لَواں پوُنجھ، نام رومال ہتّھ اُٹھائیا۔ پیار مُحبّت اندر کایا بستی اندروں دیواں ہوُنجھ، مُحبّت وِچ کراں صفائیا۔ مِہروان ہو کے چُکاواں ایکا دوُج، دُتیا بھاؤ نہ کوئے وکھائیا۔ آتم پرماتم مِلن دی دسّاں سوُجھ، پاربرہم برہم پڑدا آپ اُٹھائیا۔ منزل چُکاواں سچ مقصوُد، محفل اپنی دیاں وکھائیا۔ محل اٹل اُچ عروُج، عرش فرش اِک منائیا۔ کوُڑی کِریا کر موَقوُف، مُکمل اپنا راہ سمجھائیا۔ گُرمُکھ رہے نہ کوئی بیوقوُف، بیوہ جگت نہ کوئے اکھوائیا۔ جِس دا گُر اوتار پَیغمبر دے کے گئے ثبوُت، سو سوامی ہو کے گود اُٹھائیا۔ آد جُگادی بن کے اِک محبوُب، سچ دوارا دیاں وکھائیا۔ ہوئے پرکاش اگمّی کوُٹ، چار کُنٹ نہ کوئے جنائیا۔ جھگڑا رہے نہ جوُٹھ جھوُٹھ، سَت سچ اِک سمجھائیا۔ امرت رس دے کے گھوُٹ، نِجھر جِھرنا دیاں جِھرائیا۔ تن نگارے لا کے چوٹ، سوئی سُرتی دیاں اُٹھائیا۔ بنک سُہا کے قِلعہ کوٹ، کایا گڑھ وجےّ ودھائیا۔ بھگت

دوارے آپے پہنچ، پینڈا سب دا دیاں مُکائیا۔ کوئی رہن نہ دیواں سوچ، سمجھ اپنی وِچ سمائیا۔ جِس دے درشن رہے لوچ، سو لوچن اپنا رنگ چڑھائیا۔ صاحب سوامی کر کے کھوج، لکّھ چوُراسی وِچوں باہر کڈھائیا۔ اَگے درشن دیوے روز، گھر گھر اپنا پڑدا لاہیا۔ ساچی دے کے دُھر دی کھوج، موَجوُدہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جنم کرم دا رہن نہ دیوے روگ، پریم پریِتی اِک بنائیا۔ آتم پرماتم کر کے دُھر سنجوگ، وِچھڑیاں میلا لئے کرائیا۔ جھگڑا چُکا کے چوُداں لوک، چوُداں طبق چرناں ہیٹھ دبائیا۔ ترانہ دسّ کے سچ سلوک، سوہلا اِکو اِک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سِری بھگوان کہے جَیکارا سُنیا سچکھنڈ، دھرم دوار وجّی ودھائیا۔ خوشی ہوئے کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ ڈیرہ ڈھائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر سُن کے چھند، تت اپنے رہے صلاحیا۔ وِشن برہما شِو ہوئے انند، کروڑ تیتیسا راگ الائیا۔ نچّے ٹپّے روَ سس سوُریہ چند، خوشی خوشی وِچوں پرگٹائیا۔ بھگتاں پھرکن انگ انگ، انگن لایا بے پرواہیا۔ رسنا بول نہ سکے بتّی دند، اندرے اندر دئے سمجھائیا۔ پنجاں میٹے کوُڑا جنگ، جگت جھیڑا ممتا دئے مِٹائیا۔ جُگ جنم دی ٹُٹی لئے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دَیا کمائیا۔ گُپت ظاہر رہے سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ بھیو چُکا کے ہنگ برہم، پاربرہم لئے مِلائیا۔ جن بھگتاں سِری بھگوان دے گرِہ پَینا جمّ، ناتا ٹُٹنا پِتا مائیا۔ کوُڑی کِریا ناتا چُھٹنا جگت کمّ، نِہکرمی اپنا کرم دئے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ واسنا من، مُحبّت اِکو اِک لگائیا۔ نیتر رہے کوئی نہ انّھ، گیان نیتر دئے کُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے مَیں سُنی انتر آتم آواز، جو ڈھولا اگمّ سُنائیا۔ جِس دے انتر انوکھا راز، چوُداں وِدیا نہ کوئے سمجھائیا۔ پریم پریِتی والی ویکھی خواہش، آشا نوُر اِلاہیا۔ بِن گوپی کاہن سوہنی ویکھی راس، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہن پربھ پرم پُرکھ سد وسنا پاس، تیری نہ ہوئے جُدائیا۔ جھگڑا مُکے پرِتھمی آکاش، پرکاش تیرا نوُر اِلاہیا۔ کایا مندر اندر کرنا واس، بھوُمکا اِکو اِک وڈیائیا۔ بالک سیوک تیرے داس، یاچک اپنے لَینے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جَیکارا کہے میرا جَیکار، جے جَیکار سمجھ کسے نہ آئیا۔ مَیں ویکھدا رہیا سدا جُگ چار، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ مات ہنڈھائیا۔ سندیشے سُندا رہیا گُروُ اوتار، پَیغمبر کلمہ نال خُدائیا۔ شاستر سِمرت وید پُراناں وِچوں سمجھدا رہیا وِچار، کھانی بانی کھوج کھوجائیا۔ رِشی مُنی سنت فقیر صوُفی تیرا کردے گئے اِشار، شاعر شاعراں نال گائیا۔ بھیوَ

ابھید کُھلیا آد انت نہ کوئے نِرنکار، نِروَیر تیری بےپرواہیا۔ کِرپا کری اگمّ اپار، الکھ اگوچر دَیا کمائیا۔ کلجُگ انتم کھیل اپار، اپرمپر سوامی آپ کمائیا۔ لوک مات لئے اوتار، نِرگُن جوت کرے رُشنائیا۔ جِس نوُں سمجھے نہ کوئے سنسار، وِدیاوان رہے کُرلائیا۔ بھگتاں اُتے ہو کے مِہروان، سنت سُہیلے لئے اُٹھائیا۔ شبد اگمّی دے کے دان، سچ جھولی دِتی بھرائیا۔ سچ دوارے سدّ مہمان، محبُوب مُحبّت سیو کمائیا۔ پوُرب جنم دا لیکھ مہان، مہما اکھ دِرڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہوئے حَیران، بھیوَ ابھید نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ جَیکارا کہے مَیں لگّا جگ، جگ جیون داتے دِتی وڈیائیا۔ دو جہاناں کر کے پار حد، حدوُد اِکو ویکھ وکھائیا۔ جتھے ڈھولا نہ کوئی گیت سدّ، صدمہ روُپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ نہ کوئی شبد ناد دُھن ند، راگی راگ الائیا۔ نہ کوئی مُریدِ مُرشد کرے حج، قدماں سیِس نہ کوئے جُھکائیا۔ نہ کوئی تال نگارہ رہیا وجّ، وُضوُ نماز نہ کوئے پڑھائیا۔ نہ کوئی سجّن چور یار ٹھگ، ٹھگوَری من نہ کوئے رکھائیا۔ نہ کوئی ترےگُن مایا ممتا اگّ، تتو تت نہ کوئے سمجھائیا۔ نہ کوئی منزل اُپر شاہ رگ، نوَ نوَ نہ کوئے جنائیا۔ نہ کوئی خُماری نہ کوئی مدھ، جام پیالہ ہتّھ پھڑائیا۔ جِس گرہِ اِکو پُرکھ اکال بہے سمرتھ، دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اُس دا کھیل نِرالا وکّھ، وکھّری دھار نہ کوئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں کھول کے اکّھ، اپنا درس رہیا کرائیا۔ حقیقت وِچوں دے کے حق، جھولی سب دی رہیا بھرائیا۔ جو لارے جُگ چوَکڑی دیندا رہیا جگ، دو جہان سمجھ کسے نہ آئیا۔ اوس لہنا دینا بھگتاں دینا اجّ، عاجِز اپنے نال مِلائیا۔ مِہر نظر نال جنم کرم دی کِریا دینی دبّ، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ حکمے اندر کر کے بند، بندنا اِکو دینی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ جَیکارا کہے مَیں سُنیا ہور جَیکار، جو اپنی آواز سُنائیا۔ گُلشن وِچ ہاہاکار، ڈالی ڈالی دئے دُہائیا۔ جِس دی سُنے نہ کوئے پُکار، بناسپت سمجھ کسے نہ آئیا۔ جُگ چوَکڑی بیتے وِچ سنسار، سنساریاں نال کھیل رچائیا۔ دُھر دا مالک مِلیا نہ اگّمی یار، جو یارانے توڑ نبھائیا۔ دُکھیاں بنیا نہ کوئے دِلدار، دِلبر ہو نہ گلے لگائیا۔ جو ایتھے اوتھے دیوے نیَج سوار، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ جِس نوُں گاوَندے گئے گُروُ اوتار، پَیغمبر صِفتاں نال صلاحیا۔ نوَ نوَ چار پچھوں جِس دی آوَندی وار، وارتا وِچ نہ کوئے لِکھائیا۔ جِس دا وکھّرا نِرالا سب توں اِظہار، وِوہاری اپنی کار کمائیا۔ جِس دے حکمے اندر کرے نہ کوئے تکرار، تقریِر تحریِر نہ کوئے سمجھائیا۔ فرمان اندر کرے نہ کوئے اِنکار، سِر اَگے نہ کوئے اُٹھائیا۔ اُس دا سُنّ اگمّی جَیکار، چار

کُنٹ وجّی ودھائیا۔ جِس دی سچ پریم دی مہکی اِک بہار، اندر باہر خوشی پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جَیکارا کہے مَیں سُنیا اِک اِشارہ، جو بِن اکّھاں ہتّھاں دِتا لائیا۔ نظری آیا بھگت دوارا، بھگوَن دئے وڈیائیا۔ جِس دا سمت چڑھیا وِچ سنسارا، سماں بِچھلا دئے بدلائیا۔ سچ نام وجائے نگارہ، ڈنکا اِکو اِک سُنائیا۔ جِس نے گوبِند سُت کیِتا پیارا، شبدی جوڑ جُڑائیا۔ اُس دی کھیل ویکھی گُلزارا، مہک نوُر الاہیِا۔ اُس دا وکھّرا ہونا وِہارا، دو جہان اکّھ اُٹھائیا۔ جِس دا مارگ آتم پرماتم اِک نیارا، نِراکار نِراکار وِچ سمائیا۔ اُس گوبِند دا پوُرب لہنا دینا اُدھارا، لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا سرب اُٹھائیا۔ جَیکارا کہے مَینوں خوشی ہوئی جگت، جاگرت جوت کری رُشنائیا۔ مَیں اندر وڑیا گُرمکھ بھگت، دوُسر سنگ نہ کوئے رلائیا۔ اندر رہے کوئی نہ فرق، اندروں فاصلہ دینا مُکائیا۔ جگت جہان کر کے ترک، گُرمکھ تُرت لَینے مِلائیا۔ گوبِند نال جو لگّی شرط، سو ویلا وقت دئے گواہیِا۔ سو اگمّی دھار آیا پرت، نِرگُن نوُر جوت رُشنائیا۔ جِس نوُں نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چِنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ گُرمکھاں اُتے کر کے ترس، سنت سُہیلے نال جُڑائیا۔ سنمکھ ہو کے دیوے درس، دیدِ عیدِ چند رُشنائیا۔ کھیل وکھاوَنا اُتے فرش، عرش وجّے ودھائیا۔ جن بھگتو تُہاڈا سب توں وکھّرا چرچ، جتھے چرچہ رہے نہ رائیا۔ جتھے پَیسا دھیلا نہ کوئے خرچ، نہ کوئی کرنی پئے پڑھائیا۔ نہ کوئی آسا منسا حرص، ہوَس بِچھلی دئے مِٹائیا۔ نہ کوئی پوُجا پاٹھ کھانی بانی والا دینا پئے قرض، مقروُض روُپ نہ کوئے بنائیا۔ ساچا کھیل دسنا اسچرج، جِس نوُں گُر اوتار پَیغمبر ویکھ خوشی منائیا۔ تُہاڈے وِچھوڑے دی دوُر کرن آیا درد، دردیِاں درد ونڈائیا۔ تُہاڈے بِچھے اِک پُھل گُلاب کیِتا عرض، آرزوُ سب دی لیکھے پائیا۔ جودھے سوُربیِر بنائے مردانے مرد، مدد اپنی نال ترائیا۔ نام کھنڈا تُہاڈے اندر پھیر کے چُھری کرد، کوُڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ بےشک چھّبی پوہ مہینہ سرد، صدیاں دے وِچھڑے میل مِلائیا۔ تُہاڈی پُٹھی کر نرد، نارد تُہاڈا درس کر کر خوشی منائیا۔ اجّ پوُری کرنی لکھت پڑھت، گُر اوتار پَیغمبر گواہ دینے بُھگتائیا۔ تُہاڈا لہنا دینا تُساں لَینا نِدھڑک، مِنتاں ترلے کڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سِدھے مارگ پا کے اپنی سڑک، پگڈنڈیاں توں پرے دئے کرائیا۔ جتھے کوئی نہ ہووے اٹک، وِشن برہما شِو سیِس نوِائیا۔ جن بھگتو تُساں پھیر نہیں آوَنا پرت، مات گربھ اگنی تت نہ کوئے جلائیا۔ اِکو وار تُہاڈے کوُڑ کُڑیار کرم دینے ورج، اگنی دینی بُجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ،

۹۲

آپ اپنی کِرپا کر، در اپنا اِک درسائیا۔ جَیکارا کہے مَیں سُنی آواز بُھل، جو بُھل بُھلّ خوشی منائیا۔ دھنّ وڈیائی مَیں ویکھی بھگتاں کُل، کُلونت دَیا کمائیا۔ جتھے قیمت پَینا مُلّ، اُمل دئے سرنائیا۔ جُگ چوکڑی جگت رہیا رُل، خاکی خاک وِچ مِلائیا۔ اچّ اِکو مالک مِلنا صُلح کُل، سُلطان شاہ پیر خُدائیا۔ جو آد جُگاد سدا انبُھل، بُھلیاں مارگ رہیا وکھائیا۔ جِس دا دوارا گیا کُھل، خالق خلق اپنا نام دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بُھل کہے بےشک میری سارے لیَندے سوگند، سُگندھ کھا کے دیاں سُنائیا۔ مَیتوں توڑ کے نالوں ڈنڈی، ڈنڈیاں اُتے لیَن اُٹھائیا۔ سب توں زیادہ سِنگار کرے دُہاگن رنڈی، روُپ انوُپ بدلائیا۔ شیشہ پھڑ کے کنگھی، پٹّی لئے بنائیا۔ میرے کولوں کدے نہ سنگی، کوڑی کِریا وِچ سمائیا۔ جگت نیتر ہو کے اندھی، وِشیاں وہن وگائیا۔ چار جُگ مَیتوں لبھیا کوئے نہ سنگی، مَیں رو رو دِتی دُہائیا۔ جِس ویلے گوبِند گیا گوداوری کنڈھی، گودی والا پھیرا گیا پائیا۔ اوہدی سجّے ہتّھ دی اُنگلی مَیتوں لگّی، سہج نال دِتی چُھہائیا۔ میری بِچھلی کٹی گئی تنگی، اَگے وجّی ودھائیا۔ دوئے جوڑ اِکو منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میری حالت ویکھو مندی، مندبھاگ دِتی سُنائیا۔ میری قیمت پئے نہ کوئے وِچ ورہنڈی، برہمنڈ نہ کوئے شنوائیا۔ مَیتوں کریر اتے جنڈی، اِتّاں پتّھراں اُتے سُٹائیا۔ میرا سِنگار کردے کوڑ پاکھنڈی، جگت وِکاری تن چُھہائیا۔ ہے پربھو میرے اُتے لا اِک پابندی، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ گوبِند کہا سُن میرے ننھے بچّے، سچ دیاں سُنائیا۔ تیرے پتّ ڈالی پنکھڑیاں والے پتّے کچّے، سچّا روُپ نہ کوئے جنائیا۔ جگت وِکاری تَیتوں لگّدے اچھے، کوڑیاں 'چ سوبھا پائیا۔ ماچھوواڑے تَیتوں کسے نہ دِتے پتے، جِس ویلے سولاں سیج ہنڈھائیا۔ گھاس پھوُس تِنکے بن گئے اِک دوُجے دے سکے، ناتا اپنے نال بندھائیا۔ گوبِند اُہناں دی پت رکھے، جو انتر آتم سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا سنگ اِک رکھائیا۔ بُھلّ کہے میری اِک عرضوئی، نمستے کہہ جنائیا۔ مَیتوں جگ مِلے نہ کوئی ڈھوئی، ڈھوآ لَے دے کے خوشی بنائیا۔ میری قِسمت جاگی سوئی، سِدھا گوبِند درشن پائیا۔ جے مَیتوں توڑدا ہور کوئی، کلمہ کلام نہ کوئے سُنائیا۔ میری آشا اندروں روئی، ترِشنا دئے دُہائیا۔ میری ڈنڈی پکھنڈی موئی، گُلشن وِچوں ہوئی جُدائیا۔ اِکو تیرے نام دی دروہی، دوہرا اپنا دے سمجھائیا۔ میری مہک تیری دردن ہوئی، دوُجا درد نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ گوبِند کہا سُن

گُلال، بھیو دیاں سُنائیا۔ تُوں ویکھ اپنا جلوہ ہوئیوں حلال، سِر قلم دِتا کرائیا۔ اَگے لبھنا پئے دلال، وِچولا بےپرواہیا۔ جو تیری کرے سنبھال، جگت چوں لئے چُھڈائیا۔ سچ دوارا وکھا کے دھرمسال، دُھر دا ناتا لئے بنّھائیا۔ تیری لیکھے لاوے گھال، سیوا سہج سمجھائیا۔ پھیر بجّھنا نہ پئے وِچ کسے رومال، اُنگلاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ اِکو لیکھا ہووے بِردھ بال، جوبنونتا دئے بنائیا۔ جگت کِریا وِچوں کر بحال، کلجُگ کوُڑی کِریا دئے گوائیا۔ ساچا منتر دئے سکھال، اِکو کرے پڑھائیا۔ چار جُگ دا دسّ احوال، تیرا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بُھل کہے میرا اِک سہارا، صاحب تیری سرنائیا۔ در دوار مِلیا دُھر کنارہ، دوُجی آسا دِتی مِٹائیا۔ تُوں گوبند کر کے سچ اِشارہ، شبدی رمز لگائیا۔ جِس ویلے مَیں آواں دوُجی وارا، نِرگُن نوُر کر رُشنائیا۔ پُرکھ اکال ساتھ پِتا ہووے ہمارا، جِس نوُں ویکھے نہ کوئے لوکائیا۔ اُس دا بننا اِک دوارا، بھگتن اپنا رنگ چڑھائیا۔ جِس دا سمت شہنشاہی چلنا وِچ سنسارا، شاہ پاتشاہ خاک مِلائیا۔ جن بھگتاں دئے ادھارا، انتر آتم پڑدا لاہیا۔ تیرا ناتا جوڑے آپ کرتارا، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ تیری گُلشن سچ بہارا، سچ دوارے دئے لگائیا۔ جتھے اِکو نام اِکو رام اِکو شبد اِکو سچ جَیکارا، حق حقیقت اِکو اِک وکھائیا۔ اِکو مندر اِکو مٹھ اِکو شِودوالا اِکو گُرودوارا، دوُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو نار اِکو کنت بھتارا، اوَر سیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ اِکو ساجن اِکو میت مُرارا، شترو رُوپ نہ کوئے وکھائیا۔ اِکو حکم سچّی سرکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مِٹائیا۔ اِکو در اِک دربارا، درے دربار اِکو سوبھا پائیا۔ اِکو شاہ اِکو سِکدارا، شہنشاہ اِکو اِک اکھوائیا۔ اِکو نر نرائن لئے اوتارا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جِس نوُں گاوَندے سدا جُگ چارا، آد جُگاد وجےّ ودھائیا۔ جِس دا لیکھا سب توں باہرا، شاستر سِمرت سمجھ کسے نہ آئیا۔ سو کھیل کرے اپرمپر اپر اپارا، بھیوَ ابھیدا اپنے ہتّھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے آپ ادھارا، دوُجی اوٹ نہ کوئے سمجھائیا۔ پوہ چھُبی کرے وِہارا، سمت سمیں نال بدلائیا۔ جن بھگتاں تکّنا تیرا نظارہ، نظر اکّھ نظریہ اِک تکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا لیکھا لیکھ بنائیا۔ بُھلّ کہے مَیں ہویا خوشحال، بندنا سیِس نِوائیا۔ تُوں بنیا رہنا دَیال، دِیناں ہوئیں سہائیا۔ ویلا وقت لَینا سنبھال، ابُھل تیری وڈیائیا۔ مَیں ویکھاں اوہ سچّی دھرمسال، جتھے بھگت سُہیلے سوبھا پائیا۔ سِری بھگوان ہووے تیرے نال، جوت شبد وجےّ ودھائیا۔ اِکو نام تال کوئے نہ ہوئے بےتال، دوُجا راگ نہ کوئے الائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میلا لَینا مِلائیا۔

بُھلّ کہے مَیں رکھاں تیری اُڈیک، آسا وِچ لنگھائیا۔ سچ دسّ تاریخ، تاریک دے مِٹائیا۔ سچ دسّ حدیث، کلمہ کی پڑھائیا۔ مِتر بن رفیق، فریق نہ ہوئے جُدائیا۔ حق ہووے توفِیق، تُعارف سمجھے نہ کوئے لوکائیا۔ مَیٹوں ہووے اُمید، اندر وجّ ودھائیا۔ ساچے بھگتاں کراں دیدِ، درے دربار درشن پائیا۔ بِن اکھّراں کٹ کے دے رسید، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گوبِند اگوں کرے تاکید، سہج نال سمجھائیا۔ میری میٹے نہ کوئے وصیّت، لیکھا لکھ رہیا بِن قلم شاہیا۔ تُوں میری منّی اِک نصیحت، سہجے دیاں سمجھائیا۔ بھگتاں وِچ تیرے پیار دی رکھاں ایہمیت، آمد اپنے نال جنائیا۔ سمت شہنشاہی اِک چھّبی پوہ سب دی خوشی کراں طبیعت، اندروں طبع دیاں بدلائیا۔ پڑدا کھول سرب اصلیّت، اصل وصل دیاں کرائیا۔ جن بھگتاں دے ہتّھ پھڑاواں اگلی پچھلی ملکیّت، ملک اُلموّت توں دیاں چھُڈائیا۔ سب دی اِکو بنا کے ولدیت، ولد والدہ اِکو اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ بُھل کہے میرا کِس بِدھ جُڑنا ناتا، بھگتاں نال کُڑمائیا۔ گوبِند کہا ایہہ میرا جُگ چوکڑی ساکہ، پُچھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نِت نوِت میلن دی مَیٹوں بہُتی جاچا، جاچک اپنے نال مِلائیا۔ جِنہاں میرا منّیا آکھا، آخر پُرکھ اکال وِچ سمائیا۔ مَیں سمت شہنشاہی کھولنا تاکا، تقدیر سب دی دینی بدلائیا۔ جن بھگتاں اِکو مالک دسّ کے آقا، عقلاں والے دینے بُھلائیا۔ جِنہاں دے اندر اپنے پریم دا کھِچ کے خاکہ، خاک وِچوں باہر کڈھائیا۔ اوہناں دے لیکھے لاوَنی اِکو راتا، نوَ سوَ چُرانوے چوکڑی جُگ جُگ لہنا بہُتا جھولی پائیا۔ پچھوں چار جُگ کردا رہے جگت باتا، واتاوَرن نہ کوئے بدلائیا۔ گُر اوتار پَیغمبراں ویکھن آوَنا پوُریاں ہُندیاں آسا، آسرا اِکو دینا وکھائیا۔ کوئی ہون نہیں دینا نِراسا، نِراسا آسا وِچ بدلائیا۔ جگت سرِشٹی دا بدل کے پاسا، سار پاشا اپنا اپنے ہتّھ وکھائیا۔ بھگت وِہار پربھوُ دا خاصہ، کھاسیوَ اَگے دئے دُہائیا۔ تیری منظوُر ہووے درخاسا، فائل سکے نہ کوئے چُھپائیا۔ منزل پندھ مُکا کے واٹا، نیرن نیرا ہو کے نظری آئیا۔ پچھے رہے کوئے نہ گھاٹا، وادھا سب دے ہتّھ پھڑائیا۔ بُھلّ کہا کی اُس ویلے امرت پیاویں سانوُں وِچ باٹا، جگت ریتی وِچ جنائیا۔ گوبِند کہا نہیں آتم پرماتم دا بن کے پِتا ماتا، مِتریاں دا لیکھا دیواں چُکائیا۔ جتھے نہ کوئے ذات نہ کوئے پاتا، نہ کوئے پِتا بھَین بھائیا۔ نہ کوئے ماں پُت دا ساکا، نہ کوئے نار کنت ہنڈائیا۔ نہ کوئے پوُجا نہ کوئے پاٹھا، سِمرن جوگ ابھیاس نہ کوئے وکھائیا۔ اوتھے ویکھنا کھیل تماشا، آپ اپنا پڑدا لاہیا۔ جن بھگت بنا کے تیرا ساتھا، سگلا ساتھ دینا

۹۵

تجائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سہج سُبھاؤ رہیا سمجھائیا۔ بُھلّ کہے کی بھگت جن بھگت دوارے آؤنگے ؟ گوبِند کہے ہاں، گُرمُکھ سچّے نِرگُن سرگُن درشن پاؤنگے۔ بُھلّ کہے، کی بھگت سُہیلے مَیتوں نال مِلاؤنگے ؟ گوبِند کہے ہاں، میرے حُکمے اندر سارے اپنا سیِس جُھکاؤنگے۔ بُھلّ کہے کی بھگت سُہیلے میرا جوڑ جُڑاؤنگے ؟ گوبِند کہے ہاں، تیتوں پھڑ کے اپنے سیِس ٹِکاؤنگے۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کماؤنگے۔ بُھلّ کہے مَیں خوشیاں نال آوانگا۔ جُگ جنم دیاں لُکیاں سدھراں، صدیاں توں وِچھڑیاں روُحاں نوُں آپ سُناوانگا۔ سچ دوار دا ویکھ کے عدلا، عدالت اَگے اپنا آپ پیش کراوانگا۔ جِس دے اَگے پِچھے گوبِند شبدی ماریاں مزلاں، منزل اُس دی چڑھ کے درشن پاوانگا۔ جتھے اِکو محبوُب دیاں گائیاں جان غزلاں، غرض اِکو نال وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ مارگ اِک درڑاوانگا۔ بُھلّ کہے اوہ وقت ویکھاں سُہاؤنا، سوہنی رُت بنائیا۔ جِس ویلے چھّبی پوہ آؤنا، سمت شہنشاہی وجےّ ودھائیا۔ سرِشٹ سبائی پینا رونا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جن بھگت دوارے تیرا ڈھولا گاؤنا، وجّنی نام ودھائیا۔ اُہناں دا مَیں وی درشن پاؤنا، پوُنے پنج وقت سمجھائیا۔ ساری رات مَیں نہیں سوَنا، گُرمُکھ سوَن کوئے نہ آئیا۔ نوُ سوَ چُرانوے چوَکڑی جُگ پِچھوں پرم پُرکھ پرماتم دا درشن پاؤنا، گوبِند شبدی راگ سُنائیا۔ ساریاں نے بُھلّ کہے مَیتوں رکھنا اپنی اُپر دھوَنا، پِچھے گردن اُتے ٹِکائیا۔ اَگوں متھے دا تال وجاؤنا، واجب اگلا حُکم جنائیا۔ جن بھگتو اپنا وقت نہ ایوَیں گواوَنا، رَین پھیر کدے نہ آئیا۔ اِکیاں بُھلّاں دا جُگِندر سِنگھ نے وچھاوَنا وِچھاوَنا، جِس نوُں جماں توں لیا چُھڈائیا۔ سُرجیت سِنگھ نے چرناں ہیٹھ سیّا ہتّھ ڈاہُنا، ایہہ وی گوبِند پِچھلی آسا پوُر کرائیا۔ جن بھگتو بڑا پریم والا تُہاڈا وِہار وکھاوَنا، وکھّری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو کُچھ کہنا سو دینا من بھاوَنا، بُھکھیاں لئے رجائیا۔ اَگے پئے کسے نہ رونا، ہنجھوُاں دھار نہ کوئے وہائیا۔ گُر اوتاراں پَیغمبراں ساڈھے باراں تُہاڈا درشن پاؤنا، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ تُہاڈا نوُر ظہوُر مجبوُر ہو کے چمکاؤنا، مجلس اِکو دینی وکھائیا۔ دو جہاناں پندھ مُکاؤنا، مُکمل اپنے اَگے لائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی دھار اِک بندھائیا۔ بُھلّ کہے میرے اندر سب نے ویکھنی خوشبوُ، خوشخبری دیاں سُنائیا۔ جن بھگتو تُہاڈا ڈھولے گاؤن والا تکّ کے مُنہ، مُحبّت میرے اندر آئیا۔ بِنا بندگی توں تُہاڈی بخشی جانی روُح، رحمت ہرِ جوُ آپ کمائیا۔ جِس دی کِسے نوُں شاستراں سِمرتاں ویداں پُراناں وِچوں نہیں مِلی

سوُہ، سو سوامی تُہاڈے ساہمنے بَیٹھ کے درس دِکھائیا۔ تُہاڈا خوشی کرنا ساڈھے تِنّ کروڑ لوُں لوُں، لہنا دینا بِچھلا جھولی پائیا۔ تُہانوُں نظری آوَنا ہُبہوُ، جوتی جاتا نوُر خُدائیا۔ تُہانوُں لٹکنا نہیں پَینا وِچ کسے کھوُہ، تُہاڈی کایا جوُہ، اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ کوئی لبھنا نہیں پَینا گُروُ، گُروُاں دا گُردیو نظری آئیا۔ جِس دے کولوں آد دی دھار ہووے شُروُع، اوہ شرع سب دی دئے بدلائیا۔ جِس دا منتر اِکو نام نِدھانا فُروُ، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ اوہ داتار داتا اپنی کرنی کرن توں کدے نہ مُڑوُ، جو مُڑ مُڑ نِت نوِت جُگ چوُکڑی اپنا نِرگُن سرگُن ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ بُھلّ کہے جن بھگت مَیتوں سجّے ہتّھ وِچ لَے کے اندر آوَنگے۔ ساڈھے دس اپنی گردن پِچھے ٹِکاوَنگے۔ ایس ویلے پوُرن اندر پوُرن جوت گئی سی وس، جوت جوت وِچ سماوَنگے۔ سچکھنڈ وِچ جان ہسّ ہسّ، ہستیاں ہستیاں وِچوں بدلاوَنگے۔ اِکو یار نال مِلا کے اکّھ، یارانے جگت نالوں تڑاوَنگے۔ پربھوُ دے پریم اندر ڈٹ، ڈاکوُ چور اندروں باہر کڈھاوَنگے۔ ساچے نام دا ویکھ کے ہٹّ، ہٹوانے ہو کے خالی جھولیاں سرب بھراوَنگے۔ جِسدے پِچھے جُگ چوُکڑی چار کُنٹ دہِ دِشا رہے نَٹھ، گھر اوسے دا درشن پاوَنگے۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان مِل کے خوشی مناوَنگے۔ بُھلّ کہے میرے اندروں آوے مہک، خوشبوُ رہی سمجھائیا۔ جن بھگتو مَیں تُہاڈے نال مِل کے گیا ٹہک، ٹہنی نالوں کری جُدائیا۔ وِچھوڑے اندر رہیا سہک، ساہ ساہ رہیا دِھیائیا۔ میرا پوُرا ہویا عہد، ویلا وقت گیا آئیا۔ پتہ نہیں پھیر مِلے کہ نہ شاید، شہنشاہ بےپرواہیا۔ مَیں اپنا پوُرا کرن آیا فرائض، فَیصلہ تُہاڈے نال رکھائیا۔ ویکھیو کوئی بُھل کے سمجھ نہ جانا ایہہ بُھلّ دی نُمائش، ازمائش وِچ من نہ کوئے لگائیا۔ ایہہ گوبِند دی ہدایت، حکمے اندر آیا چائیں چائنیا۔ اِس توں پِچھوں مَیں جانا اُس ولایت، جتھے ولولے مگن سرب لوکائیا۔ اِک نِکّی جِہی تُہاڈی کرنی فرمائش، فرماں بردار ہو کے سِیس نِوائیا۔ جن بھگتو بھگتاں نال مِل کے کدی نہ آئیو وِچ تَیش، طمع دینی مِٹائیا۔ تُہاڈی اُس دھام رہائش، جتھے رہبر اِکو سوبھا پائیا۔ سارے لَے کے جائیو خرایَت، خَیرخواہ بن کے جھولی رہیا بھرائیا۔ تُسیں میری مَیں تُہاڈی کرنی حمایت، ہم ساجن ہو کے گھر سجّن لَینا مِلائیا۔ چھّبی پوہ کہے اِن شمع دی کرنی عنایت، دِیپک اندروں دینا جگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ مارگ رہیا وکھائیا۔ بُھلّ کہے مَیں نہیں جاندا کوُن فلانا فلانا، ناواں والی لِسٹ نہ کوئے رکھائیا۔ مَیں اِکو جانا جو

گاوے سوہنگ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان دا گانا، اوہ بھگت بھگوان نظری آئیا۔ مَیں نہ سمجھاں کوئے راجا رانا، تخت نِواسی دھکّے نال پرے ہٹائیا۔ جو میرے صاحب اَگے ہویا نِمانا، پُرکھ اکال اِکو رہیا منائیا۔ مَیں اُس نوُں سمجھاں سگھڑ سُجّا سیانا، جِس آتم وِدیا بھرپوُر مِلیا بےپرواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، ساچا سمت دے سُہائیا۔ بُھلّ کہے جن بھگتو میری بینتی اِک، ایکنکار اَگے سُنائیا۔ بھگت دوار لنگھن لگّیاں مَینوں اُپر لاؤنا چھاتی ہِک، حِکمت پربھ دِتی جنائیا۔ اندر وڑ کے برہما آپے تُوں میرا مَیں تیرا دیوے لکھ، اَگے لِکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مکھوں کہنا مَیں پربھوُ تیرا بھگت پیارا سِکھ، سِکھیا دوُجی نہ کوئے رکھائیا۔ پھیر آپے سِری بھگوان تُہاڈا کرم جرم دا لہنا لئے نِبجّھ، چِنتا غم رہن کوئے نہ پائیا۔ سدا رکھے سایہ ہیٹھ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ گیاراں وجےّ پھیر مَینوں اُپر چُھہاؤنا پیٹ، نابھی اُتے چُھہائیا۔ اَگے تُہانوُں آپے بنا دیوے امرت نام دے سیٹھ، ترِشنا جگت رہے نہ رائیا۔ پھیر ساری رَین اپنے کول رکھنا لپیٹ، لمیں پَین والیاں مَیں آپے دیاں اُٹھائیا۔ جِس ویلے میرا پربھوُ ساڈی ویکھ لوَے کھیڈ، پھیر حکمے اندر آپے دئے سوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، دوہاں دی اِکّٹھی لَے کے بھیٹ، بھیٹا اپنی دئے چڑھائیا۔

۹۸

❊ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ا ہرِ بھگت دوار جیٹھوُوال ❊

بُھلّ کہے جن بھگتو سُنو خوشخبری، پوہ چھبّی وجےّ ودھائیا۔ ڈنکا سُنو اُپر عمبری، اگمّ ناد شنوائیا۔ لیکھا جانے شبدی شیر ببری، بھبک اِک لگائیا۔ جِس کلجُگ انتم کرنی بدلی، بدلہ رہیا چُکائیا۔ مالک دُھر دا عدلی، عدالت اِک وکھائیا۔ ہرجن پہنچے مزلو مزلی، منزل دیوے بےپرواہیا۔ جِس کارن سنگت سدّ لئی، صدمے دئے گوائیا۔ بھگت بھگوان دی اَدھ وِچکار کوئی نہ حد رہی، حدوُد اِکو رہیا جنائیا۔ پریم پریتی اندر رنگ لئی، رنگ اپنا اِک وکھائیا۔ وست امول بِچھلی منگ لئی، جگت اُدھارا رہیا گوائیا۔ لوک مات کوئی نہ سنگ رہی، پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی دُنی دنگ رہی، سمجھ وِچ نہ کوئے سمجھائیا۔ اِک آیا تُہاڈے انند لئی، دوُجی ہوَس نہ کوئے وکھائیا۔ جِس بینتی بِچھلی منّ لئی، اَگے چلے رضائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ بُھلّ کہے

مَیں ہویا خوشحال، خوشیاں نال جنائیا۔ درشن تکّ کے دِین دَیال، دِین دُنی دِتی مِٹائیا۔ جُگ چوُکڑی جِس دی کردا رہیا بھال، سو صاحب سوامی مِلیا بےپرواہیا۔ میری لیکھے لاوے گھال، سیوا سچ کمائیا۔ اپنے وکھاوے اگےّ لال، جو لالن اپنے وِچوں کڈھائیا۔ جیہڑے کسے ماتا دے جنمے نہیں بال، گُر شبدی دھار پرگٹائیا۔ جِنہاں دا شاستر سِمرت وید پُران دے نہ سکن احوال، وِدیا وِچ نہ کوئے وڈیائیا۔ جِنہاں نوُں کھا نہ سکے کال، جنم مرن وِچ کدے نہ آئیا۔ جو وسن سچکھنڈ دوار سچّی دھرمسال، حق مقامے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں دینا اِک بیان، فرمانا دُھر جنائیا۔ حکم سُننا سِری بھگوان، دوُجا راگ نہ کوئے الائیا۔ کرنا اِک دھیان، درِشٹی اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ ویکھنا اِک جہان، پڑدا اوہلا مِٹائیا۔ مِلنا اِک سِری بھگوان، جو سب دا پِتا مائیا۔ جِس دی کلمیاں توں باہر کلام، اکھّراں توں باہر پڑھائیا۔ جِس نوُں جُھکدے سرب امام، سجدیاں وِچ سیِس نِوائیا۔ جِہنوُں لبھنا نہیں آسان، مُشکل وِچ لوکائیا۔ جِس دا کھیل دو جہان، نِرگُن سرگُن کار کمائیا۔ جِس دا انوکھا وکھّرا بان، انیالا تیِر چلائیا۔ جِس دا امرت گوبِند کیِتا پان، کِرپان کھڑگ نہ کوئے کھڑکائیا۔ جیہڑا دے کے کدے نہ کرے اِحسان، پریمیاں پریم ودھائیا۔ جِس دا بھگتاں اُتے مان، ابھمان دئے گوائیا۔ جِس نے جنگلاں وِچ پھرایا رام، چار کُنٹ دُہائیا۔ جِس نے بھیج کے کرِشنا کاہن، بنسری اِک سُنائیا۔ جِس نے دے اگمّ پَیغام، پَیغمبراں کری پڑھائیا۔ جِس سَتگُرو دے کے دان، نِرگُن نانک کری پڑھائیا۔ جِس گوبِند کر بیان، پڑدا اوہلا دِتا اُٹھائیا۔ جو بھگتاں دیونہارا دان، داتا بےپرواہیا۔ جِس نوُں جُھکدے زِمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ اکّھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دِین دَیالا ایکنکارا سہجے مِلیا آن، لبھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جن بھگت ویکھے اپنے اوہ مہمان، جو جُگ چوُکڑی ناتا گئے تُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بُھلّ کہے مَیں ویکھنی عجب بہار، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میرے صاحب دی کھِڑی گُلزار، گُلشن بےپرواہیا۔ جِنہاں دے اندر اِک پیار، دوُجی دھار نہ کوئے وکھائیا۔ جِنہاں دا مالک اِکو کل کلکی اوتار، گُر اوتار سیِس نِوائیا۔ جِس دا دو جہاناں اِک دربار، در دروازہ چرناں وِچ رکھائیا۔ سو پڑدے اوہلے دیوے پاڑ، دُئی دوَیتی ڈیرہ ڈھائیا۔ سچ دھرم دا لائے اکھاڑ، ڈنکا شبد نام وجائیا۔ سُتّیاں کرن آیا خبردار، بےخبراں خبر پہنچائیا۔ مَیں دُھر دا تُہاڈا یار، بِچھلی کٹاں جُدائیا۔ جِس نوُں نانک منّیاں پُرکھ اکال، سو چل کے آیا

ماہیا۔ بِن اکّھاں دیواں دیدار، راتیں سُتّیاں لَواں اُٹھائیا۔ جِس نوُں کہندے کنت بھتار، آتم پرماتم سیج ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ بُھلّ کہے مَیں دیواں ساچی خبر، سندیش اِک سُنائیا۔ گُرمکھو تُہاڈا پوُرا کرے صبر، بےصبری دئے گوائیا۔ جِس مِہر نظر کرے کے تارنے سب دے ٹبّر، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا مُکا کے مڑھی قبر، سچکھنڈ دوار دئے وڈیائیا۔ جیہڑے پِچھے رہ گئے مگر، اوہ اَگے لئے لگائیا۔ آتم پرماتم رچ سوّمبر، لیکھا اپنے نال جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی دھار رہیا بدلائیا۔ بُھلّ کہے بدل دے دھار، دھرم دوارا تیرا نظری آئیا۔ تَیتوں سارے کہہ کے گئے یار، یاری کِسے نہ توڑ نبھائیا۔ گُر اوتار تُوں کیتے مات خوار، جنگلاں وِچ بھوائیا۔ تیرے اُتے کِسے نہ کیتا اِعتبار، دروہی نام خُدائیا۔ تیرا کھیل جُگ چوَکڑی چار، چار کُنٹ رہے کُرلائیا۔ تیرا ویکھیا بھگت دوار، تُوں بھگوَن بےپرواہیا۔ سنت سُہیلے لَے اُٹھال، گُر چیلے جوڑ جُڑائیا۔ ویکھ مُریداں حال، مُرشد نظر اُٹھائیا۔ توڑ مایا جنجال، جاگرت جوت ہوئے رُشنائیا۔ تیرا سچکھنڈ دوارا سچّی دھرمسال، جن بھگت بَیٹھے ڈیرہ لائیا۔ لیکھا جگت چُکے چوَراسی آن، جم دی پھانسی دے تُڑائیا۔ وعدہ کر سِری بھگوان، جن بھگت تَیتوں رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بُھلّ کہے جن بھگتو مَیں ویکھی تُہاڈی بُھلّواڑی، پھلی بھوُت نظری آئیا۔ مَیتوں یاد آئی ستاراں ہاڑی، اِک ستّ وجّی ودھائیا۔ پرکاش ویکھ بہتّر ناڑی، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جِنہاں دے اندر پریِتی سب توں وکھّری گاڑھی، رنگ وکھّرا رہی رنگائیا۔ اُہناں دے نیڑے آوَنی نہیں موَت لاڑی، شبد ڈنڈا رہیا ڈرائیا۔ کِسے نوُں جانا نہ پئے جنگل جوُہ اُجاڑ پہاڑی، گھر بَیٹھیاں آتم پرماتم لئے مِلائیا۔ تُہاڈی لیکھے لاوَنی انجّ دی دِہاڑی، نوَ سوَ چُرانوے چوَکڑی جُگ دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ تُہانوُں سچکھنڈ دی بخشی اوہ سرداری، جتھے سدا مِلے بےپرواہیا۔ کوئی آتما پرماتما بِنا نہ رہے کواری، رنڈیپا پچھلا دینا کٹائیا۔ جِنہاں مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان بولیا جَیکاری، نعرہ دو جہان لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بُھلّ کہے آ گیا چھّبی پوہ، نوَ سوَ چُرانوے جُگ چوَکڑی وقت لنگھائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال ہو نِرموہ، ناتا جگت نالوں تُڑائیا۔ بھگتاں دی آتما نال گیا چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ وکھائیا۔ گُرمکھاں ورگا ہو، وِچ پھرے بےپرواہیا۔ سبھے سبھے اِکے وار سب دے اندر کر دئے لو، دیوے بتّی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ من واسنا کوُڑی کِریا کرودھ وِکارا تُہاڈا لوَے کھوہ، اپنے

چرناں ہیٹھ دبائیا۔ گوبند والا امرت رس نجھر جھرنا دیوے چو، جگت ترِشنا بُھکھ مِٹائیا۔ انّ توں تُسیں میرے مَیں تُہاڈا گیا ہو، وِچھوڑے دا لیکھا دِتا مُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگتو تُہاڈے پچھے پھڑ لیا ڈنڈا، ڈنڈاوت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُہاڈا انت اَخیری کنڈھا، چوُراسی وِچوں باہر کڈھائیا۔ دین دَیال بن بخشندا، بخشش رحمت اپنی جھولی پائیا۔ بےشک مَیں باہروں نظری آواں تتّاں والا بندہ، اندر جلوہ نوُر خُدائیا۔ ویکھیو گُرسِکھ کوئے نہ رِہو اندھا، اگیان اندھیرا دیاں مِٹائیا۔ ہرِ سنگت وِچ کوئے رہن نہیں دینا گندہ، گُرمُکھ اِکو رنگ رنگائیا۔ تُسیں میرے مَیں تُہاڈا گاواں چھندا، ڈھولا اِکو شہنشاہیا۔ تُہاڈا میرا بن گیا سنگا، سگلا لیکھا لَینا مُکائیا۔ میرا تُہاڈے اندر لگّنا پنجہ، پنجاں چوراں باہر کڈھائیا۔ ذرا ویکھیو پوُرے سَتگُر دا کِس طرح پینڈا پھندا، پھندی چوُراسی والی دینی کٹائیا۔ تُہاڈے توڑ کے جندا، اندر وڑنا چاہیں چائنیا۔ تُہاڈا تن من کرنا ٹھنڈا، اگنی اگّ بُجھائیا۔ تُہانوُں پتہ نہیں لگّنا کِس بِدھ نال گوبند تُہاڈے اندر پھیرنا رندا، دُرمت مَیل دیوے دھوائیا۔ اپنے نال لگا کے انگا، انگیکار دِتے کرائیا۔ نوَ نوین چڑھا کے رنگا، رنگ رتڑے دِتے وکھائیا۔ مَینوں دو جہاناں نالوں اِکو گُرمُکھ چنگا، جو پربھ دے وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ چھّبی پوہ کہے شاباس، گُرمُکھاں صِفت صلاحیا۔ جِنہاں دی پوُری ہوئی آس، نِراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ جِنہاں دے اندر اوہ پرکاش، جتھے جوت ہوئے رُشنائیا۔ مَیں سدا تُہاڈے پاس، کٹاں مات جُدائیا۔ گُرمُکھ ہوئے نہ کوئے بدمعاش، من مت دینی کڈھائیا۔ تُہاڈا مندر میری راس، بِن گوپی کاہن وکھائیا۔ کٹ کے جائیگا پھاس، اپنے گھر بہائیا۔ مَیں دیواں دُھر درخاس، دو جہاناں اپنی گود اپنے وِچ ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا دُھر دا رہیا چُکائیا۔ بُھلّ کہے مَیں سُنیا فرمان، فرماں‌بردارو تُہانوُں دیاں جنائیا۔ انتم چھڈنا پَینا سب نوُں جہان، دِین دُنی دوویں دینے مُکائیا۔ اکھّراں والا کوئی نہ لِؤ گیان، سطراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ اِکو درشن منگو سِری بھگوان، دوُجے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ منزل چڑھو اوہ مہان، جتھے جلوہ نوُر خُدائیا۔ مِلے دُھر دا کاہن، گوپی لئے پرنائیا۔ جے تُسیں مَینوں نہیں مِلے آن، مَیں تُہانوُں کھوجاں تھاؤں تھائنیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں سب نوُں کہاں سُنو سجّن میت، مِترو دیاں دُہائیا۔ جے اِک ویراں ایہو سُن لوَوگیت، گوبند دا وِچھوڑا رہے نہ رائیا۔ تُہاڈا جھگڑا چُھٹ جائے

۱۰۱

مندر مسیت، کایا کعبے وجّ ودھائیا۔ پھیر بَیٹھے رہو انیت، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آپے تُہاڈی بدل دیوے نیت، نیتیوان شہنشاہیا۔ اندر وڑ جائے چیت، چِت وِت ٹھگوَری کوئی نہ پائیا۔ اجے تے پہلا سال نہیں گیا بیت، چاروں کُنٹ رہیا کُرلائیا۔ تھوڑی ہور وٹّ لوَو کسیِس، پہلی چیت اپنا رنگ دئے چڑھائیا۔ شاہ سُلطاناں تختاں توں لئے گھسیٹ، جنگلاں وِچ بھوائیا۔ جن بھگتاں راتیں سُتّیاں دِنے جاگدیاں رنگ چاڑھ دیوے مجیٹھ، دو جہان اُتر کدے نہ جائیا۔ تُہاڈی کیہڑا کرے ریس، جِنہاں نوُں مِلیا بےپرواہیا۔ - - - - - - - - - میرا عِشق بےپرواہیا۔ میرا عِشق میرا پیار دُھر دی حدیث، کلمہ اِک سمجھائیا۔ انت چھتر جُھلنا نہ کسے سیِس، بِن گوبند دوُسر نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی سجّن نہ کوئے میت، جگت جہان ہونی جُدائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بےپرواہیا۔ چھّبی پوہ کہے مَینوں کوئی تھلّیوں آئی آواز، اوہ دھرنی دِتی لگائیا۔ مَیں پڑھدے ویکھے نماز، مُلّا شیخ رہے کُرلائیا۔ مَیں جھگڑے ویکھے ذات پات، دِین دُنی دئے دُہائیا۔ مَیں کردے ویکھے پاٹھ، رسنا ڈھولے گائیا۔ مَیں کنّاں وِچ سُندے ویکھے بات، اِشاریاں نال جنائیا۔ جن بھگتو پربھ نوُں مِلن دی کسے نوُں نہیں لبھی جاچ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ جتھے اِکو حکم مِلے صاف، اِنصاف دئے سمجھائیا۔ کوٹ جنم دے اُتار کے پاپ، دُرمت مَیل دھوائیا۔ روُح بُت دوویں کرکے پاک، پاکیزہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ ایتھے اوتھے پت لئے راکھ، سَتگُرو اِکو نظری آئیا۔ جیہڑا اندروں کھولے تاک، پڑدا اندروں دئے اُٹھائیا۔ کرے جوت پرکاش، شبد ناد شنوائیا۔ لیکھا جان پوَن سواس، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ بُھلّ کہے مَیں دسّاں انوکھی گلّ، گلوکڑی بھگتاں نال پائیا۔ جو تُہاڈی خاطر آیا چل، اوہ مالک بےپرواہیا۔ تُہاڈے اندر جِس نے جانا رل، جوتی شبدی روُپ وٹائیا۔ وِچھوڑا سہہ نہ سکے پل، پلکاں دے اوہلے کر کے رنگ رنگائیا۔ ویکھیو ویلا پھیر نہیں مِلنا کل، کلمیاں والیو کلمے دینے تجائیا۔ جِس دا لیکھا جل تھل، سو تُہاڈا لیکھا رہیا مُکائیا۔ پرکاش ہو کے تُہاڈے اندر جائے بل، نوُر نوُر رُشنائیا۔ جیہڑا کسے توں سوال نہیں ہویا حل، اوہ سہجے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں ویکھیا بھگتاں اندر وڑ، کایا کعبے پھیرا پائیا۔ اِکو سوہنگ ڈھولا رہے پڑھ، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ بِن پوُڑھی منزل رہے چڑھ، راہ وِچ نہ کوئے اٹکائیا۔ سنمکھ سَتگُر رہے کھڑ، پڑدا اوہلا دوُر کرائیا۔ درشن کر نرائن نر،

۱۰۲
۱۰۲

ناری رُوپ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ بُھلّ کہے میرا آوَندا جاندا وقت، ویکتی دئے بنائیا۔ مَیں پرکھن آیا بھگت، بھگوَن نال مِلائیا۔ میری گوبِند نال شرط، سنسے دیوے چُکائیا۔ اوہناں نوُں دینا درس، جِنہاں دے چار جُگ لاریاں وِچ لنگھائیا۔ منزل چڑھدیاں کوئے نہ جائے اٹک، سچکھنڈ دوار دینے بہائیا۔ پربھ درشن نوُں کوئی نہ رہے بھٹک، گھر مِلے شہنشاہیا۔ تُہاڈے من دی کرکے ہتّک، ہتّیا پوُری دئے کرائیا۔ اپنا حکم دے کے سخت، اندروں چوراں دئے بھجائیا۔ تُہانوُں بنا کے جِگرے لخت، لکھت اپنے نال کرائیا۔ اِک دوُجے نال کریو نہ کوئے حسد، دُئی دوَیتی دئے گوائیا۔ نام خُماری وِچ رہنا مست، مستانے اپنے ورگے لئے کرائیا۔ تُہاڈا درجہ کوئی نہیں رہنا تھرڈ، سیکنڈ فسٹ اِشٹ اِکو دئے بنائیا۔ تُہانوُں کِسے نہیں کرنا اریسٹ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ تُہاڈا لیکھا سدا بیسٹ، کویسچن ہور نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا سب دا رہیا جنائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں آ گیا مُڑ کے، مُڑ مُڑ پھیری پائیا۔ لکّھ چوراسی کھیل ویکھدا رہیا چیلا گُر کے، نِت نِت اکّھ کُھلائیا۔ رنگ تکدا رہیا دیوت سُر کے، وِشن برہما شِو پردہ لاہیا۔ لیکھ ویکھدا رہیا ٹھگ چور دے، شور وِچ لوکائیا۔ انّج کھیل ایتھے پربھوُ اگمّڑے ہور دے، جو ہوکا دے کے رہیا سُنائیا۔ جِس دے بھانے سدا زور دے، وِچ جہان نہ کوئے مِٹائیا۔ جِس نے جھگڑے مُکاؤنے کلجُگ اندھ گھور دے، ساجن سچ کرے رُشنائیا۔ جِس نوُں گُر اوتار پیغمبر لوڑ دے، صِفتاں وِچ صلاحیا۔ اُس نے جگت بھاگ کرنے متھور دے، مِتھیا دسّے لوکائیا۔ جِنہاں دے لنگھ گیا کول دے، کلمہ اِکو دینا سمجھائیا۔ دُنیا نوُں مارگ دسّ مخوَل دے، بھگتاں نوُں اندروں لیا جگائیا۔ ویلے پوُرے ہوئے اِقرار قوَل دے، قیمت آپے لئے پائیا۔ نالے بھاگ جاگے اِس دھرتی دھوَل دے، جتھے رام دے کے گیا دُہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا سب دا پوُر کرائیا۔ چھّبی پوہ کہے میری پوُری ہون والی شرط، پربھ نے شریعت دینی بدلائیا۔ جو نِرگُن ہو کے آیا پرت، سرگُن اپنا آپ اپنے وِچ چُھپائیا۔ کرنا کھیل اُتے دھرت، دھرنی دھوَل وجّ ودھائیا۔ جِس دا لیکھا سب توں ٹھنڈا سرد، صدیاں دی صدی دئے مُکائیا۔ بھگتاں دی منّ کے بچھلی عرض، آرزوُ اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ بُھلّ کہے مَیں بھگتاں نوُں دسّاں اندر دا بھیت، سہج نال جنائیا۔ تُہانوُں نہیں پتہ میرا کِس دے نال ہیت، ہتکاری کوَن نظری آئیا۔ مَیں ہُن

۱۰۳

تے اُگدا وِچ کھیت، کدے وِشنوُں دی نابھی بہہ کے خوشی منائیا۔ مَیتوں کسے نہیں لیا چیت، چیتن سُرتی نہ کوئے وڈیائیا۔ جگت جہان بنا کے کھیڈ، کِھلاڑی ہو کے پھیرا پائیا۔ نوَ سوَ چُرانوے جُگ چوَکڑی بِچھوں مَیں بھگتاں دے راہیں بھگوان دے ہُندا بھیٹ، دوُجیاں دی وتھ نہ کوئے بنائیا۔ مَیں اُس سیجا اُتے جاواں لیٹ، جتھے شہنشاہ اپنا چرن ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ جن بھگت کہن سُن بُھلّ گُلاب، آرزوُ اِک پرگٹائیا۔ تیرا کیہڑا بِیج تے کیہڑی داب، کوَن رنگ رنگائیا۔ کیہڑا جل تے کیہڑا آب، کوَن کرے رسائیا۔ کیہڑا مِیت تے کوَن ساتھ، کوَن جوڑ جُڑائیا۔ کیہڑا داتا تیرا رگھناتھ، کوَن ہووے سہائیا۔ کیہڑی ڈالی اتے کیہڑا پات، کیہڑا کھنڈا کار بنائیا۔ کیہڑا ورن تے کیہڑی ذات، سانوُں دے سمجھائیا۔ کیہڑی وست کیہڑی دات، کوَن رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ بُھلّ کہے میرا بھیو انوکھا، جُگ چوَکڑی سمجھ کسے نہ آئیا۔ بھگتو تُہاڈے نال نہیں کرنا دھوکھا، اپنا پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ جُگ چوَکڑی بِچھوں مَیتوں مِلنا موَقع، مَیں اپنا حال سُنائیا۔ میرا لبھنا نہیں سوَکھا، سرِشٹی سمجھ نہ سکے رائیا۔ میرا کوئی جڑاں والا نہیں پوَدا، پد اِکو نظری آئیا۔ جتھے بھگت بھگوان دے پریم دا ہووے سوَدا، اوتھے میری رہنُمائیا۔ میری اِکو پدوی اِک اوَہدا، دوُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مَیتوں سمجھ سکے نہ لوک چوَدا، چوَداں طبق بھیوَ نہ آئیا۔ جُگ چوَکڑی کوٹن کوٹ کھیل بھگوَن کراوَندا، کرتب اپنا نال بنائیا۔ نِت نوِت مَیتوں نال لِیاوَندا، لہراں وِچ بھوائیا۔ مَیں اوسے دے ڈھولے گاوَندا، جِس میری بنت بنائیا۔ اوسے دی سیجے سوَندا، جتھے کدے نہ ہووے جُدائیا۔ اوسے دے تیرتھ نہاوَندا، جتھے ترِشنا بُھکھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ بُھلّ کہے میری کوئے نہ سمجھیو پتّی، پت پرمیشور اِکو نظری آئیا۔ میرے اندر اوہ سُگندھی رتی، جِس دی رتن امولک قیمت کوئے نہ پائیا۔ میرے اندر جگی اِکو بتی، جِس دا جوت نوُر رُشنائیا۔ میرے اندر اگمّی ہتّی، جتھے ونجارا شہنشاہیا۔ مَیں جُگ چوَکڑی کھٹّی ایہو کھٹّی، گھاٹا نظر کوئے نہ آئیا بھگتاں سنگ میری بات پکّی، پکّی طرح دیاں جنائیا۔ جتھے لاڑی موَت کدے نہ نچّی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ اِکو کتھا کہانی سچّی، تُوں میرا مَیں تیرا ڈھولا گائیا۔ آتم پرماتم بنے بچّی، پِتا پوُت گود اُٹھائیا۔ پریمی ہو کے پریمکا ہسّی، ہستی وِچوں ہستی لئے بدلائیا۔ دو جہاناں پھرے نسّی، برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھائیا۔ میری حقیقت والی گلّ حقی، حکمے حکم نال جنائیا۔ جوتی جوت

۱۰۴

سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ بُھلّ کہے مَیں گُرمکھو تُہاڈی ویکھنی ناڑ ناڑ، ناڑی ناڑی کھوج کھوجائیا۔ بھاویں میلا نہیں ہویا جُگ چار، سَتجُگ تریتا دواپر گئے وِہائیا۔ مَینوں لبھدے گئے تیئ اوتار، عیسیٰ موُسیٰ محمد اکّھ اُٹھائیا۔ نانک گوبِند ویہندا گیا گُلزار، گُلشن شہنشاہیا۔ بھگت بندے گئے بِھکھار، فقیر صوُفی جھولیاں ڈاہیا۔ مَیں کسے دا نہیں بنیا یار، یارانہ توڑ نہ کوئے نِبھائیا۔ مَیں لبھاں اِکو پُرکھ اکال، جِس دی آد جُگاد کدے مِٹے نہ شہنشاہیا۔ پھیر بھوَاں اُس دے نال، جو بَیٹھے ڈیرہ لایا۔ مَیں چوَراسی وِچوں کراں بھال، بھجّاں تھاوَں تھائیا۔ میرا کھیل بےمثال، جِس دی مِسل نہ کسے بنائیا۔ مَیں چلاں اَولّڑی چال، چاروں کُنٹ کراں کُرمائیا۔ ایہہ وی کھیل کمال، نوَ سوَ چُرانوے چوَکڑی جُگ پِچھوں میرا ویلا گیا آئیا۔ آو ویکھیئے اُس دے لال، بُھلّ کہے مَیں بُھلّدا پھلدا، پھل سچّا دیاں جنائیا۔ جِس ویلے بھگتاں نال رلدا، اپنا آپ مِٹائیا۔ اُس مارگ تے چلدا، جتھے کدے نہ ہووے جُدائیا۔ جھگڑا چھڈ کے کُڑیاری دُنیا دل دا، دلدل وِچوں اپنا آپ باہر کڈھائیا۔ مسلہ سوال ویکھ حل دا، اپنی حالت لَواں بدلائیا۔ اِکو دوارا ملّدا، پربھ چرن مِلے سرنائیا۔ پھیر مَینوں آسرا نہیں کسے پانی جل دا، اگنی اگّ نہ کوئے تپائیا۔ جن بھگتو سچ منّیوں سِری بھگوان دا بھانا کدے نہ ٹلدا، ٹالمٹول وِچ وقت نہ کوئے گوائیا۔ کلجُگ انت اپنی اگنی اندر بلدا، بلدی ویکھے لوکائیا۔ جھگڑا کسے نہیں چُکاوَنا دُئی دوَیتی سل دا، تیِر انیالا آپ لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان ہوئے سہائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں سُنن آیا ہدایت، جو حضوُر حضرتاں رہیا سُنائیا۔ جِس نے کسے نال کرنی نہیں کوئی رِعایت، رواداری نہ کسے سمجھائیا۔ جاں تکّاں ویکھاں اِکو بھگتاں اُتے کرے عنایت، مِہر نظر اُٹھائیا۔ اَگے اپنے حکم دی کرے سماعت، سماں دئے بدلائیا۔ جن بھگت بھاویں کِس طرح کر لوَو ازمائش، پڑدا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ بُھلّ کہے سُن میرے جگدیش، جگ جیون داتے منگ منگائیا۔ اِکو چھتر سوہے تیرے سیِس، کل کلکی نوُر الاہیا۔ لہنا دینا مُکیا بیِس اِکیس، نرِگُن سرگُن پندھ مُکائیا۔ اَگے ساچی دسّ ریت، ریتیوان دَیا کمائیا۔ تیرا کھیل ویکھیئے اتیت، ترےَگُن لیکھا دینا چُکائیا۔ جانا پئے نہ کسے مندر مسیت، کایا کعبہ دینا کُھلائیا۔ آتم پرماتم مِل کے گائےَ گیت، شِودوالے مٹھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مُک جائے اوُچ نیچ، ذات پات ہووے صفائیا۔ اِکو لگّے سرب پریت، پریتم مِلے شہنشاہیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک تیرے بنیئے عزیز، نیوں

نِیوں سیِس جُھکائیا۔ حکمے اندر دسّ تمیز، اندروں طمع دے مِٹائیا۔ تیرے وِچ سچ توفِیق، طوبیٰ طوبیٰ کرے خُدائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لہنا دینا دے چُکائیا۔ لیکھا چُکاوے لوک مات، سرگُن رہن کوئے نہ پائیا۔ پرم پُرکھ پربھ دے دے دات، تیری بےپرواہیا۔ لیکھے لا لَے آیاں دی رات، جو آئے پندھ مُکائیا۔ چار ورن بنا دے اِکو جماعت، اِکو کر پڑھائیا۔ دُھر دا دے ساتھ، بِچھلی کٹ جُدائیا۔ نام نِدھانا سُنا گاتھ، تُوں میرا مَیں تیرا دوُجا نام نہ کوئے شنوائیا۔ پوُری کر دے خواہش، ترِشنا میٹ مِٹائیا۔ لیکھے لا لَے سواس، ساہ ساہ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگت کہن اسیں تیرے بردے، بندی خانہ دے تُڑائیا۔ اسیں مالک تیرے گھر دے، اندروں کُنڈا دے کُھلائیا۔ بِنا تیری سیجا ہور سیج کدے نہ چڑھدے، دوُجا روُپ نہ کوئے بنائیا۔ اسیں کِسے کولوں نہیں ڈردے، گُر پیر اوتار پیَغمبر سارے در تے ویکھے سیِس نِوائیا۔ کھیل وکھا اپنے تھِر گھر دے، جتھے وجّ سچ ودھائیا۔ نِت نوِت تیرا بھانا جردے، آپ اپنا گئے مِٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا دے وکھائیا۔ جن بھگتو پربھ دیوے اِک سندیش، دُھر دی دھار جنائیا۔ تُسیں ہوئے اُس دے پیش، جو پُشت پناہ اپنا ہتّھ رکھائیا۔ جو مالک اِک نریش، نر نرائن دُھر درگاہیا۔ تُہانوُں سدا رکھے اپنے کول ہمیش، مات گربھ نہ پھیرا پائیا۔ تُہاڈے چرن چُھّے وِشنوُں دی سیج والا شیش، سانگو پانگ تُہاڈے چرناں ہیٹھ دبائیا۔ تُہاڈا سب توں وکھّرا دیش، سچکھنڈ دوارا دِتا بنائیا۔ جِس دی نہ کوئی میٹ سکے ریکھ، نؤ دوار نہ کوئے وڈیائیا۔ تُہاڈے اندر وڑ کے دسّنا بھیت، باہروں کرنی نہیں کوئی پڑھائیا۔ تُہانوُں نظری آوَنا نیتن نیت، نج نیتر کراں رُشنائیا۔ ذرا آ لیَن دیوَ پہلی چیت، چار کُنٹ پئے دُہائیا۔ ایہہ وی پربھ دی کھیڈ، کھِڈاری ہو کے لئے کھِڈائیا۔ کیوں تُساں ستّ رنگ دا ڈنڈا کیِتا اُس دی بھیٹ، جِس ستّاں دیِپاں دی کرنی صفائیا۔ جِس دا لکّھ چوَراسی کھا کے کدے نہ بھریا پیٹ، بُھکھے دی بُھکھ نہ کدے گوائیا۔ جے کدی خوشی آوے تے تُہاڈے اندر جاوے لیٹ، آتم ہو کے پرماتم ہو کے اپنی سیج ہنڈھائیا۔ سہج سُبھاؤ تُہاڈے بدل دیوے لیکھ، لیکھا اپنے ہتّھ رکھائیا۔ کوئی نہیں جان دا پربھوُ دا جوت سروُپ کیہڑا بھیکھ، بِنا گوبند سار کوئے نہ پائیا۔ جو بچّیاں کر کے بھیٹ، بھانڈا بھرم گیا بھنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک منائیا۔ جن بھگت کہن بھگوَن ویکھیں کِتے کریں نہ دِلگیر، تیری بےپرواہیا۔ تُوں تیغ بہادر دا کٹا کے

۱۰۶

سیس (نال شمشیر،) دِلّی وِچ دِتا لٹکائیا۔ تُوں رول رول کے ماریا کبیر، فریدِ دئے دُہائیا۔ تیئوں اجے تکّ کدی نہیں لبھیا کسے امیر، غریباں دے اندر وڑ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ سچ مکان کر دے تعمیر، منزل اپنی دے وکھائیا۔ جتھے ناتا ٹُٹے تت سریر، اِکو جوت ہووے رُشنائیا۔ بھاویں تیرا مارگ مہین، جگ نیتر نظر کدے نہ آئیا۔ جے تُوں ساڈے اندر دیویں یقین، یقیناً یک طرفہ ہو کے فَیصلہ دیویں سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ سِری بھگوان کہے جن بھگتو جلوہ نوُر، نوُر دیاں وکھائیا۔ جُگاں پچھوں پربھ دا اِکو بیڑا تے اِکو بھریا پوُر، پوُرن ہو کے پوُر کرائیا۔ بےشک تُسیں سمجھدار.....مَیں نیرن نیرا ہو کے تُہاڈے اندر ڈیرہ لائیا۔ چتُر سگھڑ بناؤنا موُرکھ موڑھ، جو چل آئے سرنائیا۔ تُہاڈی یاد رہ جائے انّج دی مستک لگّی چرناں دی دھوُڑ، خاکی خاک وِچوں باہر کڈھائیا۔ جُگ چوُکڑی دے بخش دیواں قصوُر، کسر اعشاریئے نال اُڈائیا۔ نام خُماری دے اِک سروُر، سُرت شبد نال مِلائیا۔ جدھر ویکھو اُدھر حاضر حضوُر، حضرت ہو کے مرید مُرشد گلے لَواں مِلائیا۔ تُہاڈے من دا کدے پَین نہ دیواں فتوُر، فتویٰ لا کے بندیخانے وِچ دیواں بھوائیا۔ نیڑے آوَن نہ دیواں غروُر، غُربت سب دی دیواں مِٹائیا۔ سچ پُچھو پہلی چیت دے پچھوں تُہانوُں ملِدا رہاں ضرور، جِمیواری اپنے کندھ اُٹھائیا۔ پھر وی تُہاڈا ہوواں مشکوُر، جگت وِچ مُشکل حل کرائیا۔ مَیں تُہاڈا جنم جنم دا کنت کنتوہل، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ تُہاڈی انّج دی رات جان نہیں دیندا فضوُل، فضل کر کے رحمت کر کے فَیصلہ حق دیواں سُنائیا۔ اِکو کلمہ نام معکوُل، جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ دئے رنگائیا۔ جن بھگت کہن ویکھیں پربھوُ کتے دے کے نہ جاویں لارا، لاریاں نال وقت لنگھائیا۔ تیرا جُگ چوُکڑی سمجھیا نہیں کسے اِشارہ، بھیو سکیا نہ کوئے کُھلائیا۔ صدی چوَدھویں دا انت کنارہ، محمد رہیا کُرلائیا۔ کوُڑی کِریا دھوُاں دھارا، ساچا چند نہ کوئے چمکائیا۔ بھگتاں دا ویکھ کے بھگتی واڑا، بھگوَن آیا بےپرواہیا۔ ایسے کرکے کڈھدے ہاڑا، ہتّھ جوڑ سیس نِوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ جن بھگت کہن سُن ساڈے بھگوَنت، بینتی اِک سُنائیا۔ تیئوں لبھدے کوٹن کوٹ سنت، سہسیاں وِچ لوکائیا۔ گُر اوتار تیرا پا نہ سکے انت، بےانت کہہ کے سارے رہے گائیا۔ ہتّھ نہ آیا کسے جیو جنت، لکّھ چوَراسی دئے دُہائیا۔ دھنّ بھاگ جے بھگتاں ناتا جُڑیا نار کنت، آتم پرماتم جوڑ جُڑائیا۔ اِکو نام دسّیا منت، منتوَ سب دا حل کرائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوَمے

ہنگت، ہنگ برہم دِتا سمجھائیا۔ ناتا جوڑ کے ساچی سنگت، سگلا لیکھا دِتا مُکائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بِن وِدیا کرے پڑھائیا۔ اپنے پریم دی دے کے ہِمّت، جگت جُگتوں لیا چُھڑائیا۔ من کرے کوئی نہ عِلّت، کوُڑی واسنا نہ کوئے بنائیا۔ انت اَخیری اِکو مِنت، چرن کوَل مِلے سرنائیا۔ غمی رہے کوئی نہ چنت، چِکھا کوُڑ نہ کوئے جلائیا۔ ساچی دسّدے دُھر دی سِمت، اُتّر پوُرب پچھّم دکھّن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جتھے تیری ہووے ملّت، اوَر نہ کوئے جُدائیا۔ وِچھوڑے والی رہے نہ قلت، کلمہ کلام نہ کوئے سُنائیا۔ نظری آئے نہ کوئی نِندک، دُشٹ روُپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ اِکو شبدی دے دے خِلعت، خطا ساری معاف کرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن بھگت سُہیلے میرے، محبوُب دے وڈیائیا۔ مَیں وسیا تُہاڈے کھیڑے، گھر گھر وِچ ڈیرہ لائیا۔ مَیں اکّھاں توں دوُر پریم توں نیڑے، سچ گھر بَیٹھا سوبھا پائیا۔ کوُڑی کِریا چھڈ کے جھیڑے، جھگڑے مایا والے مِٹائیا۔ چرن رکھ تُہاڈے ڈیرے، ڈیرہ اپنا لیا بدلائیا۔ ہُن آ گیا بھگتاں ویہڑے، چھپّر چھنّ نہ کوئے وڈیائیا۔ جتھے ہونے حق نِبیڑے، حقیقت دئے گواہیا۔ کِسے توں سُننے پَین نہ کوئی جھیڑے، دوُجی آس نہ کوئے رکھائیا۔ جیہڑے بھگت بن گئے میرے، پربھ دے روُپ وِچ سمائیا۔ لکّھ چوَراسی وِچوں تھوڑے سدا بتھیرے، بہُتیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جیہڑے آ گئے شبدی گھیرے، چاروں کُنٹ پہریدار اکھوائیا۔ پھڑ کے باہوں چاڑھنے بیڑے، پتن اپنے لئے لگائیا۔ جنم مرن دے نہیں جھیڑے، آون جاون نہ کوئے وکھائیا۔ رائے دھرم موُل نہ گھیرے، چِترگُپت نہ حِساب جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ جن بھگت کہن پربھ تیرا سچ سِنگھاسن چنگا، چاروں کُنٹ وجّے ودھائیا۔ لوڑ رہے نہ نہاوَن دی گنگا، گوداوری جمنا سُرستی چرناں ہیٹھ دبائیا۔ بِنا بندگیوں بنائے بندہ، بندھن اگلے دئے تُڑائیا۔ بِنا سوُرج چند چڑھائے چندا، جلوہ نوُر کر رُشنائیا۔ تیرے ہتّھ ستّ رنگ دا ڈنڈا، سَت بھوُمکا کر صفائیا۔ جتھے تیرا دوارا سچکھنڈا، اوہ گھر دینا بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سِری بھگوان کہے تُسیں میرے سجّن سُہیل، سوہنے نظری آئیا۔ چاڑھاں رنگ نویل، اِکو وار رنگائیا۔ انتم لَواں میل، ہووے نہ کوئے جُدائیا۔ بھاگ لگا کے گُروُ گُر چیل، چیلا گُر بنت بنائیا۔ جوت جگا کے بِن باتی تیل، اِکو نوُر کراں رُشنائیا۔ اپنا وکھاواں اگمّی کھیل، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ناتا اپنے نال جُڑائیا۔ جن بھگتو جائیو

۱۰۸
۱۰۸

جاگ، جاگن ویلا آیا۔ گھر مِلے کنت سُہاگ، ٹھاکر بےپرواہیا۔ جِس دا سب توں وکھّرا راگ، انراگی آپ سُنایا۔ دُرمت مَیل دھووے داغ، امرت جام پیایا۔ شبد وجائے ناد، دُھن آتمک راگ الایا۔ دُھر دا بنے باپ، پت پرمیشور بےپرواہیا۔ کوٹ جنم دے اُتارے پاپ، کایا کھیڑا ویکھ وکھایا۔ گھر گھر نظری آوے آپ، بھگتاں لئے اُٹھایا۔ گُرمکھاں دئے شاباس، جو چل آئے سرنایا۔ اجّ دی رات ویلا خاص، خسوُصیّت تُہاڈی دئے جنایا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھایا۔ جن بھگت کہے بھگوَن توُں بڑا بےپرواہ، بےپرواہی وِچ سمائیا۔ کسے نے تَینوُں کِہا خُدا، کوئی خُدی وِچ نچائیا۔ کوئی بن کے تیرا گواہ، شہادت نام والی بُھگتائیا۔ کوئی جھگڑا گیا پا، دِیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ کوئی سجدیاں وِچ سِیس جُھکا، ڈنڈاوت کر کے نمو نمو سُنائیا۔ کوئی دھوُڑی خاک رما، چِمٹے رہیا وجائیا۔ کوئی مندر مٹھ بنا، ٹلّاں رہیا کھڑکائیا۔ کوئی مسجد مسیت رہیا سُہا، محراب کرے رُشنائیا۔ کوئی ٹھاکر سوامی رہیا منا، مُنادی نال وجےّ ودھائیا۔ جن بھگتاں اِکو تیرا در منگیا آ، جگت ناتے دِتے گوائیا۔ توُں پاتشاہاں دا پاتشاہ، شہنشاہ اکھوائیا۔ اپنے رستے لَینا لا، پڑدا دینا اُٹھائیا۔ پھر وی پربھوُ تیرا نہیں وساہ، کِس ویلے کریں جُدائیا۔ جے شبدی گوبِند نال دئیں مِلا، اوہ وِچھوڑا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھگتاں دا لیکھا دے وکھائیا۔ سِری بھگوان کہے بھگتو میرے اُتے رکھو بھروسہ، سچ دیاں جنائیا۔اگے رہن نہ دیواں جنم جنم دا روسا، رُسیاں لَواں مِلائیا۔ تُہاڈا وساواں ساڈھے تِنّ ہتّھ دا کوٹھا، مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ تُہانوُں پڑھنا پَینا نہیں کوئی پوتھا، اکھّر اِکو دینا سمجھائیا۔ راہ دسّن کے منزل توں پرے سوَکھا، پینڈا دینا مُکائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ چوَداں لوکا، چوَداں وِدیا نہ کوئے جنائیا۔ اوتھے اِکو شبد گُروُ دا ہوکا، دوُجا حکم نہ کوئے منائیا۔ اَگے دی رہے کوئی نہ سوچا، سوچاں وِچ نہ کسے بھوائیا۔ تُہاڈی پوُری کراں لوچا، لوچن اندروں دیاں کُھلائیا۔ لُکیا رہے نہ کوئی لوک مات گوشہ، پھڑ باہوں لَواں جگائیا۔ بِچھلیاں سادھاں ورگا کرنا پئے نہ کوئے مہوچھا، مُشکل آپے حل کرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، تُہانوُں دسّے اِک سلوکا، دوُجے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگت کہن پربھوُ ویکھیں کچّی نہ پائیں گنڈھ، گنڈھنہار تیری وڈیائیا۔ اسیں حَیران پریشان دنگ، دنگا پَینا وِچ لوکائیا۔ چار کُنٹ نہیں دِسنی ٹھنڈھ، اگنی تت تپائیا۔ سرِشٹی ہونی رنڈ، سُہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ ویکھیں اپنیاں بھگتاں نوُں کدی نہ دیویں کنڈ، پُشت پناہ ہتّھ ٹِکائیا۔ جُگاں بِچھوں تیری آوَندے

وِچ ونڈ، ونڈ جگت نالوں کرائیا۔ کسے نوُں کدی نہ دیویں دنڈ، مِہر نظر نال ترائیا۔ سب دا خوشی کرنا بند بند، بندگی اپنی دینی جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دینا اُٹھائیا۔ جن بھگتو میرے اُتے کرِیو وِشواس، سِری بھگوان سدا سمجھائیندا۔ بھگتاں دا سدا داس، سیوک سیوادار اکھوائیندا۔ اُہناں دے وساں پاس، جیہڑا اندرے اندر میرا راہ تکائیندا۔ پربھوُ جانہارا سب دی خواہش، لکّھ چوُراسی کھوج کھوجائیندا۔ مِہروان ہو کے تُہاڈے اندر کراں واس، واسطہ اپنے نال جُڑائیندا۔ تُہاڈا ویکھاں گھر گرِہ مندر تھان نِواس، جتھے دیا باتی کملاپاتی آپ ٹِکائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیندا۔ جن بھگت کہن پربھوُ تیرا جھگڑا سدا قدیم، پوُرب نظری آئیا۔ گُر اوتار پیَغمبر تیرے مُنیم، لکھ لکھ لیکھا گئے قلم شاہیا۔ کسے نوُں الف سِکھائی کسے نوُں میم، کسے نوُں نکتیاں وِچوں باہر کڈھائیا۔ جُگ جوُگڑی کردا رِہوں ترمیم، اپنی بنت بنائیا۔ کسے نوُں اکّھ پرتکھ وکھائے سِین، سمجھ رمز وِچ مِلائیا۔ کسے نوُں نر بنایا کسے نوُں مدِین، آپ پڑدیاں وِچ اپنا آپ چُھپائیا۔ تیرے اُتے کِس طرح آوے یقِین، جو یکے بعد دیگرے ساریاں نوُں رہیا بھوائیا۔ اسیں تیرے بھگت نہیں کوئی کمِین، بُھکھے ننگے منگتے نظر کوئے نہ آئیا۔ کیوں، ساڈا نہ کوئی مذہب نہ کوئی دِین، ذات پات ونڈ نہ کوئے وکھائیا۔ اسیں پیَراں ہیٹھاں دینے لوک تِین، چوُداں لوک چوُداں طبق ٹھیڈیاں نال اُڈائیا۔ اسیں نہیں منّی تیری تقسِیم، اِکو رنگ لَینا رنگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، در تیرے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن اسیں کوئی بُھکھے ننگے نہیں بِھکھاری، دُھر دا ڈھولا دیئے سُنائیا۔ بےشک تُوں نِرگُن جوت نِرنکاری، نوُر تیرا ساڈا نوُر نظری آئیا۔ ساڈی تن ماٹی نہیں بےکاری، خالی روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ اسیں کچّی کدی نہیں لائی یاری، جن بھگت رہے سُنائیا۔ جے ساڈی آتما رہ جائے کواری، تینوُں خاوَند نہ کوئے بنائیا۔ جے تُوں کریں نہ ساڈی طرفداری، اساں جھگڑا لَینا پائیا۔ سانوُں تیرے مِلن دی بیماری، روگ سکے نہ کوئے ہٹائیا۔ تیریاں چرناں اُتے تیریاں بھگتاں دی سدا گھسدی رہی داہڑی، آپ اپنا گئے مِٹائیا۔ تینوُں لبھن جایئے وِچوں جنگل تے پہاڑی، تُوں بَیٹھا رہیں گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ کیوں کٹیئے خواری تُوں ساڈا اسیں تیرے بِنا تیرے دوُجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ او پربھوُ تُوں ساڈا بن پُجاری، جن بھگت رہے سُنائیا۔ تُوں آئیوں ساڈے دواری، دوارکا واسی تیرے اندر سیو کمائیا۔ تینوُں نہیں پتہ ایہہ جٹّ پھڑ کے آوَن سانگھے تے کُہاڑی، ڈانگاں ہتّھاں وِچ پھڑائیا۔ وٹ مُچھاں

نوُں رہے چاڑھی، بل اپنا رہے ودھائیا۔ جِنہاں دی گوبِند پَیج سواری، تُوں اُہناں دی کٹّنی جُدائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا میلا لَینا مِلائیا۔ جن بھگتو میرے نال نہ پائیو جھگڑا، سب نوُں دیاں سُنائیا۔ مَیں ساتھ دیواں تُہاڈا سگلا، دو جہاناں سنگ مِلائیا۔ مَیتھوں احوال سُن لؤ اگلا، پڑدے اوہلے دیاں اُٹھائیا۔ تُہانوُں پھِرن نہیں دیندا وِچ جنگلاں، گھر گھر کراں رُشنائیا۔ اپنے نام دا کر کے چار منگلا، دُھن ناد کراں شنوائیا۔ تُہانوُں بنھاؤنا نہیں کسے شرع والے سنگلا، زنجِیراں وِچوں باہر کڈھائیا۔ سچکھنڈ دوارا دیواں بنگلا، چھپّر چھنّ نہ کوئے چُھہایا۔ اوہ گُرمکھ اوتھے کوئی رہے نہ گندلا، شہنشاہ دیوے مان وڈیائیا۔ تُساں نوُں اِکو دسّنی بندنا، بندگی دینی جنائیا۔ جن بھگت جو کُچھ منگنا منگ لا، دیونہار دَیا کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ جن بھگت کہے پربھوُ تُوں کی دینا سوُما، سوُماں دا سوُم نظری آئیا۔ اسیں کُچھ نہیں منگدے اِکو درشن کرنا چاہُندے نیَناں، نَج نیتر اکّھ دے کُھلائیا۔ تیرے جگت وہن وِچ کدی نہیں وہنا، مایا وِچ نہ کوئے رُڑھائیا۔ اسیں ناتا چھڈ کے بھائی بھَینناں، جھگڑے دِتے مُکائیا۔ تیرے نام دا پا کے گہنا، گھُنگٹ پڑدا دِتا اُٹھائیا۔ اِکو تیرا بھانا سہنا، دوُجے دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جے تُوں نہ منّیا کہنا، اسیں جانا مُکھ بھوائیا۔ پھیر تیتوں پربھوُ پربھوُ کسے نہیں کہنا، تیتوں متھے نہ کوئی گھسائیا۔ اسیں بھگتیوں بِنا اپنا لہنا لینا، جُگ جُگ تیری سیو کمائیا۔ خالی ہتّھ کدے نہیں بہنا، جھولیاں بھر کے گھراں نوُں جایئے چائیں چائنیا۔ اوئے پربھوُ اساں کی کرنی تیری کامدھینا، ایَراپت ہاتھی کمّ کِس آئیا۔ اِکو تیرے پریم اندر رہنا، ہووے نہ کدے جُدائیا۔ جے تُوں سمجھیں طرفَینا، کروٹ لئیں بدلائیا۔ پھیر نہ کوئی ایَن تے نہ کوئی غیَنا، نہ کوئی نُقطہ مُکتا کرے پڑھائیا۔ نہ کوئی رسن نہ کوئی شبد نام رسیَنا، نہ کوئی ڈھولے گیت الائیا۔ او پربھوُ بِنا بھگتاں کِہدے گھر بنے پراہُنا، کِس دے گھر وڑ کے خوشی منائیا۔ تیتوں کِتے نہ آوے چیَنا، اساں نہیں سُننی تیری صِفت صلاحیِ۔ بِنا بھگتاں توں منمُکھ تیَنا، دھکّیاں نال باہر دِین کڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا در دے وکھائیا۔ جن بھگت کہن تیتوں کہِندے ٹھاکراں دا ٹھاکر، پروردِگار نظری آئیا۔ تیرا نام کہِندے ڈوُنگھا ساگر، وہناں وِچ رُڑھائیا۔ اسیں کہِندے ساڈے نرِمل کرم کر اُجاگر، کرماں دا لیکھا آئے مُکائیا۔ سانوُں مِل گیا شبدی گُر سوُرا بہادر، سوُربیِر بےپرواہیِ۔ جناں چِر در آیاں نوُں نہ دیویں آدر، اپنا درس نہ دئیں وکھائیا۔ اسیں کسے نہیں کہنا کریِم قادر، قُدرت نالوں

۱۱۱

ناتا لَینا تُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا پاسا لَینا بدلائیا۔ جن بھگتو میری منّ لوُ اِک گلّ، گلوکڑی لَواں پائیا۔ وِچھوڑا ہووے کدی نہ پل، پلک نہ ہوئے جُدائیا۔ تُہاڈی پریِتی دا دیواں پھل، پُھلواڑی اِک مہکائیا۔ تُہاڈی خاطر آیا چل، چلِتر دیاں بنائیا۔ جگت جوانی سب دی جانی ڈھل، ڈھولیاں ڈھولے راگاں ناداں وِچ گائیا۔ تُسیں میرے اندر گئے رل، رل مِل اِکٹّھے جھٹ لنگھائیا۔ کوئی کرنا نہیں ول چھل، چھل دا ویلا دِتا مُکائیا۔ دُئی دوَیت دا میٹیا سل، اپنا تیِر لگائیا۔ پہلوں تُہانوُں دِتا گھّل، پھیر اپنا پھیرا پائیا۔ پربھوُ سدا بھگتاں ولّ، ولولے اندروں دئے کڈھائیا۔ دسّ کے نہچل دھام اٹل، گھرانا بچھلا دیاں وکھائیا۔ جتھے اِکو جوت رہی بل، تیل باتی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنے رنگ رنگائیا۔ پربھوُ وِچھوڑے والا نہ دیویں صدمہ، صدیاں دے راہ تکائیا۔ اسیں تھوڑے وِچوں پدما، ارباں وِچوں نظری آئیا۔ جیہڑے جُھکدے سدا تیرے قدماں، ناتا جگت نالوں تُڑائیا۔ جے تُوں سانوُں سچ دوارے سدّنا، سچکھنڈ دینی مان وڈیائیا۔ پھیر اساں تَیتوُں ہور کتے نہیں لبھنا، گھر بَیٹھیاں نظری آئیا۔ اساں تیرے نال ناد ہو کے وجّنا، دُھن نال شنوائیا۔ تیرے پرکاش نال جگنا، نِرگُن نوُر ہووے رُشنائیا۔ او گوبِند پیارے سجّنا، ایتھے اوتھے کٹ جُدائیا۔ تیرا کوئی نہ جانے اُچا لما قدنا، قُدرت دے مالک بےپرواہیا۔ تیری پریِتی اندر بجّھنا، بچن اِکو دینا سُنائیا۔ سِری بھگوان تَیتوُں بھگتاں دا پڑدا پَینا کجّنا، کلجُگ توں لَینا بچائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں کی کُجھ سُنیا بچن بِلاس، بِن کنّاں کنّ سُنائیا۔ مَیں اکھیّں ویکھی بھگت بھگوان دی پیَندی راس، بِن گوپی کاہن وجّی ودھائیا۔ آتم پرماتم دا بنیا ساتھ، سوہنا سنگ جنائیا۔ اُتوں جُھکدے منڈل آکاش، تھلیوں دھرتی خوشی منائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی پربھاس، بنباس نہ کوئے پھرائیا۔ گُرمکھو جِدھر جاؤ تُہاڈی پوُری کراں آس، نِراستا روُپ نہ کوئے وٹائیا۔ ویکھیو تُسیں کدی نہ بنیو بدمعاش، یاری گُنڈیاں نال لگائیا۔ تُہاڈے اندر لاؤنی اوہ جاگ، جیہڑی سُتّیاں لئے اُٹھائیا۔ نام دا دینا وَیراگ، نیتر نیِر نہ کوئے وگائیا۔ پریم دی لاؤنی آگ، اگنی تت بُجھائیا۔ جے نہیں جگیا تے جگا دینا چراغ، ایہو میری وڈیائیا۔ بِنا صابن توں تُہاڈا دھو دینا داغ، اندروں کرنی صفائیا۔ جے مَیتھوں جاؤ بھاج، شبد ڈنڈے نال موڑ کے اپنے چرناں وِچ سُٹائیا۔ بےشک ہُن ہتّھاں اُتے نہیں باز، بازاں والا اوہو دُھر دا ماہیا۔ جِس نوُں سمجھے نہ کوئے دِماغ، عقلاں

۱۱۲
۱۱۲

والیاں نہ کوئے چتُرائیا۔ راتیں سُتّیاں بِن کنّاں سُنو میری آواز، جو اندروں راز دئے کُھلائیا۔ پھیر وی تُہاڈا مُحتاج، سیوکاں دا سیوک نظری آئیا۔ ایہہ کوئی گانا نہیں ناچ، نٹوُآ نہ ویکھ وکھائیا۔ سب توں انوکھی خوشیاں والی رات، رُتڑی رہی مہکائیا۔ جیہڑی کسے لبھی نہیں لوک مات، ماتا پِتا بچّیاں رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل رہیا جنائیا۔ پُھل کہے مَیں ویکھی بھگتاں دی بہار فصل، سوہنی نظری آئیا۔ جِنہاں دے اندر نام بوُٹا اصل، اپنا رنگ بدلائیا۔ اوہ کھا کے سچّی قسم، قِسمت رہے بدلائیا۔ یار دا کر کے وصل، سیج رہے ہنڈھائیا۔ اُہناں دے فرقے مسل، مسرّت وِچ پیشانی روُپ بدلائیا۔ جِنہاں دی گُر اوتاراں پَیغمبراں نال رہ گئی کسر، لیکھا اوہناں دا جھولی پائیا۔ جن بھگتو بھگوَن نال مِل کے آرام نال کرنا بسر، بِستریاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اَگے کوئی نہ جائیو پچھڑ، پچھلیاں نال مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ پُھلّ کہے مَیں گُرمُکھاں ولّ کیتی دید، سب نوُں ویکھ وکھائیا۔ ویکھیو کسے دے اُتے غلبہ پا نہ جاوے نیند، آلس وِچ سُائیا۔ ایہہ مالک ویکھو عجیب، جنم جنم دیوے کٹائیا۔ تُہاڈے اندر رہے قریب، دوُر دُراڈا پندھ مُکائیا۔ او تُساں کیہڑی پڑھنی قُرآن مجید، کلمیاں وِچ سیس جُھکائیا۔ تُہاڈی اجّ توں پوُری کیتی اُمید، آمد وِچ خوشی منائیا۔ اکھّراں والی تُہاڈی کٹ دِتی رسید، رستے وِچ نہ کوئے اٹکائیا۔ جِدھر جاؤ وِشن برہما شِو گُر اوتار پَیغمبر تُہاڈی کرن دید، دیدا دانِستہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں بھگتاں ولّ رہیا تکّ، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ کوئی بَیٹھا تے نہیں گیا تھک، من واسنا ہوئی ہلکائیا۔ کوئی سُندا تے نہیں گیا اکّ، سرون بند کرائیا۔ مَیں ویکھنے سارے انجھک، چاروں کُنٹ اکّھ کُھلائیا۔ جے کوئی بھجّن لگّے تاں شبد ڈنڈے نال لَینے ڈکّ، حکم نال لَینے ڈرائیا۔ تُہاڈے اندر واڑ کے اپنی مت، منمت باہر کڈھائیا۔ تُہاڈی ویکھ کے حقیقت حق، حکم رہیا سُنائیا۔ چھیتی چھیتی تُہاڈی اندروں کھول دینی اکّھ، کٹ دینی جُدائیا۔ پھیر آپے سمجھ جاؤگے سچ، ایہہ مالک دُھر دا ماہیا۔ جِس دے کولوں کوئی نہ سکے بچ، تیر انیالا دئے چلائیا۔ در آیاں نوُں ساچا مارگ دیوے دسّ، دہِ دِشا مُکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں اندروں کُجھ نِمھی نِمھی سُنی دُھن، جو دُھنکی رہی وجائیا۔ کوئی نہ جانے پربھ دے گُن، گُنونت نہ کوئے دِرڑائیا۔ کسے نوُں پتہ نہیں کی کھیل ہونا ہُن، اَگے کی وجّ ودھائیا۔ برہما کہے میری

۱۱۳

سرِشٹی وِچوں تھوڑے لئے چُن، وِشنوُں کہے وِشوَ وِچوں گُرمُکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ شنکر کہے ایہہ لکّھ چوُراسی وِچوں چکّھن والا لوُن، بھگت سُہیلے اپنے ہتّھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اَگے ہور نہ دیوے کسے نوُں کوُن، جِہوا رسنا بند کرائیا۔ جن بھگت کہن چھّبی پوہ کہِندا کی، سانوُں رہیا سُنائیا۔ بُھلّ کہے ایہہ جی آیا نوُں کہِندا جی، جیون گیا بدلائیا۔ اَگے اِکو دے بن جاؤ پُتر دھی، اِکو پِتا مائیا۔ جھگڑا چُک جائے ساڈھے تِنّ ہتّھ سیں، گھر ساچے دئے بہائیا۔ اوتھے گِننی پئے نہ کوئی اِکّی ویہہ، بیِس اِکیس اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں ویکھنے بھگت . . . . . نرائن اپنے نال مِلائیا۔ کیہڑی آتما جتی تے کیہڑی ہاری، کیہڑی ہِردے ہرِ وسائیا۔ کیہڑی بنی گلّھنی ناری، کمذات روُپ وٹائیا۔ کیہڑی بندھائے سچّی یاری، ناتا اِکو نال جُڑائیا۔ کوَن بولے سچ جَیکاری، نعرہ حق حق سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا اگلا دئے جنائیا۔ لیکھا کہے مَیتوں سارے کہِندے لکھت، اکھّراں نال وڈیائیا۔ گُر اوتار پَیغمبراں میرا دسّیا بھوِکھت، شبداں وِچ شنوائیا۔ کوئی سمجھیا نہ وِچ سرِشٹ، وِدیا نہ کوئے وڈیائیا۔ کُھلی نہ کسے درِشٹ، مِلیا نہ بےپرواہیا۔ کوئی لبھدا سوَرگ تے کوئی لبھدا بہِشت، سنت سُہیلے سوَرگ بہِشت پیَراں نال پرے سُٹائیا۔ جِنہاں پربھ دے نال بھوگنا گرہست، سُنجی سیج نہ کوئے بنائیا۔ ایہہ رمز رام نوُں دسّی اِک وشِشٹ، وِشیش دِتا دِرڑائیا۔ جِس نوُں مِلیاں نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، دُکھ روگ نیڑ کوئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہن اچّ اوسے دی کرنی پرکھ، جو پارکھوُ بن کے ویکھے جگت لوکائیا۔ نالے پریم پیار تے نالے کرنا درس، نیتر لوچن اپنا اپنے نال جُڑائیا۔ نالے اگلا لَینا خرچ، پلے گنڈھ لیَنی۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو راہ دینا وکھائیا۔ جن بھگتو کیہڑا لبھو راہ، رہبر دئے وکھائیا۔ جن بھگت کہن جِس نوُں سارے رہے گا، صِفتاں وِچ صلاحیا۔ جو آد جُگاد بنے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ اوس نال دئے مِلا، تُوں اوہو نظری آئیا۔ جے ٹکریوں ساڈا گوبِند سدا گواہ، شہادت اِکو دئے بُھگتائیا۔ جِنھ گُرمُکھاں دی پکڑ کے بانہہ، بچّے نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ اوہدے اَگے کی کروُ خُدا، جو کٹ دیوے جُدائیا۔ اون بدل دینی فضا، مِہر نظر اُٹھائیا۔ ساچیاں بھگتاں نوُں کیہڑا دوَوُ سزا، جو اِکو اوٹ تکائیا۔ اسیں کوئی منگتے نہیں گداگر نہیں جو کردے رہیئے تیرے اَگے دُعا، بہُڑی بہُڑی کر کے حال سُنائیا۔ او پربھوُ بِنا بھگتاں توں تیَوں کِتھے آوَنا مزہ، سانوُں دے سمجھائیا۔ تیرا کسے کمّ

نہیں آؤنا کعبیاں والا حجا، حاجت پُور نہ کوئے وکھائیا۔ جے ساڈے نال کیتا دغا، دُنیا دئے دُہائیا۔ ہے بھگوان پاربرہم اوئے پروردِگار، بِنا بھگتاں تیرا کِس طرح ودھوُ اگا، بِنا پُت پیو نہ مِلے وڈیائیا۔ تیرا کسے نہیں پڑھناسکا کھکھاگا، گھگھے دا گھڑیال نہ کوئے کھڑکائیا۔ جے دھنّا نہ ہُندا تے کیہدا واہندا ڈّھگا، ڈنڈا ہتّھ وِچ اُٹھائیا۔ بِنا کبیر توں کِس طرح کردوں جل ٹھنڈا، گنگا لہر پھیرا پائیا۔ کِس دا ور تاؤندا منڈا منڈا، اپنی سیو کمائیا۔ پھیر تیئوں بھگتاں اَگے آپے بننا پئے بندہ، تن وجوُد ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا دے بنائیا۔ جن بھگتو میری منّو آکھی، بِن اکھّراں دیاں سُنائیا۔ جن بھگت کہن اساں نہیں پڑھنی تیری تیرے اکھّراں والی ساکھی، جناں چِر ساکھیات ہو کے نظر نہ آئیا۔ اساں ہُن ہوَلی ہوَلی بجر کپاٹی دی کھولنی نہیں تاکی، نوَواں دواریاں دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بنا کے چھوٹا جِہا ساقی، پیالہ ماٹی ہتّھ نہ کوئے پھڑائیا۔ اسیں تیرے بنن نہیں آئے کوئی پاٹھی، سطراں دی اُنگلاں نال نہ کریئے پڑھائیا۔ اسیں کوئی نہیں پاپی، دُشٹ دُراچار نہ روُپ وکھائیا۔ اسیں تیری آتم توُں پرماتم دُھر دا ساتھی، سگلا سنگ نِبھائیا۔ جے پربھوُ بھگتاں نال کریں گُستاخی، اِکٹّھے ہو کے تیئوں گھیر کے اپنے وِچ لَینا بہائیا۔ ہنھورے نال دیئے ڈانٹی، کوُک کوُک سُنائیا۔ پھیر تیئوں آؤنا پَوے سُتّیاں کول راتیں، جوتی شبدی پھیرا پائیا۔ ہے بھگوان، اسیں کوئی نہیں بناؤنی ممی ماسی، تائی پھوُپھی نہ ونڈ ونڈائیا۔ اسیں کوئی پنڈت ہاں ؟ تیئوں لبھن جایئے وِچوں کاشی، جنیوُ کنّاں اُتے لٹکائیا۔ اسیں کوئی گاؤن والے نہیں ڈھاڈھی، چَھینے مندراں وِچ کھڑکائیا۔ او پرماتما مَیں آتما تیرا گوانڈھی، کدے نہ ہووے جُدائیا۔ ایہہ کایا میری ٹھانڈھی، جو تیری آس پُجائیا۔ سانوُں پتہ توُں آد جُگاد سوانگی جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ جن بھگتو پربھوُ سدا رنگ رنگیلا، انمُلڑے رنگ رنگائیا۔ جُگ چوکڑی بنے تُہاڈا وسیلہ، وِچھڑیاں نوُں لئے مِلائیا۔ دھنّ بھاگ جے انتم پربھ دا بنیا اِک قبیلہ، کامل گُرمُکھ نظری آئیا۔ تُہاڈی شبد گُروُ کراؤن آیا تعمیلا، سندیشہ اِک سُنائیا۔ جُگ جنم دے وِچھڑیو کر لؤ انتم حیلہ، ویلا انتم دئے گواہیا۔ ایہہ بستر نہ سمجھیو پیلا، پلاں وِچ پار کرائیا۔ جن بھگتو تُہاڈا پربھ دے چرن جینا، باقی جیون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گُرمُکھو کوئی نہ بنیو پینا، دوُسر سیس نہ کوئے نوائیا۔ تُہانوُں مِل گیا اِکو داتا دانا بینا، مالک خلق خُدائیا۔ جِس نے ٹھنڈا کرنا سینہ، سُتّیاں لئے اُٹھائیا۔ جھگڑا چُکاؤنا لوک تینا، ترَے گُن مایا ڈیرہ ڈھائیا۔ تُساں اوسے دے

دوارے توں امرت رس پینا، جو امرت دھار رہیا وہائیا۔ تُسیں کوئی پانی والی نہیں مِینا، جل وِچوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، تُہاڈا لیکھا رہیا دِرڑائیا۔ جن بھگت کہن ایویں سانوُں نہ جائیں وڈیا، وڈّے تیری وڈ وڈیائیا۔ اسیں تیرا لگّن نہیں دینا داء، دغا سکے نہ کوئے کمائیا۔ سانوُں اِکو شبد گُروُ رہیا سمجھا، حکم اِشارہ اِک دِرڑائیا۔ جن بھگتو تُہاڈے بِنا کسے کمّ نہیں آوَنا خُدا، خالق خَیر مُحبّت نہ کوئے پائیا۔ تُسیں جھلّیو کوئی نہ دبّا، دبّے وِچ نہ سِیس نِوائیا۔ جناں چرِ پروردِگار سانجھا یار واحد تُہاڈا بنے نہ ابّا، اوّل اعلا کرے نہ رُشنائیا۔ لیکھا چُکائے نہ پچھلا ہبھّا، حقیقت دئے دِرڑائیا۔ دُرمت مَیل نہ دھووے دھبّا، پاپاں کرے صفائیا۔ تُہاڈا انتر کرے نہ بگّا، چِٹی دھار دئے چڑھائیا۔ اندر وڑ دِنے رات وجاوے نہ اگّمی ڈگّا، دُھن اپنی اِک شنوائیا۔ اوناں چرِ پرماتما نوُں کدے نہ کہاو ہچھّا، نِیوں نِیوں نہ سِیس نِوائیا۔ اوہ کھیل کردا رہیا کچّھاں مچّھاں، جلاں وِچ ڈیرہ لائیا۔ تُہانوُں کلجُگ انت مِل گیا مساں، رَین اندھیری مسیا لیَنی جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حکم رہیا سمجھائیا۔ جن بھگت کہن اسیں ہُن نہیں کوئی بچّے چھوٹے، ننھے نکے نہ نظری آئیا۔ اسیں سوُربیر بن کے بنّھے لنگوٹے، بل اپنا رہے پرگٹائیا۔ اوہ جِس بھگوان دے پچھے اپنے من دے کراوَندے رہے ٹوٹے، ٹُکڑے ٹُکڑے وکھائیا۔ اوسدے پیار دے وہن وِچ لاوَندے گئے غوطے، سمُند ساگر گئے تجائیا۔ کھانیاں بانیاں وِچ سُندے رہے ہوکے، حکماں نال جنائیا۔ ہُن سانوُں پربھ مِلن توں کیہڑا روکے، رُکاوٹ رہن دینی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میلا لَینا مِلائیا۔ سِری بھگوان کہے مَیں ہوَلی ہوَلی نیتر رہیا کھول، کُھلا راہ وکھائیا۔ آتم نال پرماتم ہو کے رہیا بول، انبولت راگ الائیا۔ جے بھگتو تُسیں نہیں بُجے مَیں عرشاں توں فرشاں اُتے آیا تُہاڈے کول، قوَل اپنا پوُر کرائیا۔ پریم پریِتی اندر گیا موَل، ایسے کر کے موَلا کہے خُدائیا۔ تُہانوُں سُتّا رہن نہیں دینا کوئی انجھول، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں ویکھنی جگدی شمع، شمشان بھوُمی ہوئے لوکائیا۔ بھگتاں دی مِٹدی ویکھنی طمع، تامس رہے نہ رائیا۔ گُرمکھاں دا ویکھنا غما، خوشی لئے انگڑائیا۔ ہُن تھوڑا وِچوں گُر اوتاراں پَیغمبراں نوُں دینا سماں، سچکھنڈ بَیٹھے دھیان لگائیا۔ پھیر حکم چلنا نواں، نوَیں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ زیرو کہے اِک نال مِل کے ہوئی دس، دسم وجّی

۱۱۶

ودھائیا۔ خوشیاں وِچ پئی ہسّ، غمی دِتی گوائیا۔ کھول کے اپنی اکّھ، نظر دِتی بدلائیا۔ بھگت بھگوان ول رہے تکّ، اپنا پریم ودھائیا۔ سِری بھگوان رہیا سدّ، حکمی شبد الائیا۔ حِصّہ دے کے اَدھ، دُھر دی ونڈ ونڈائیا۔ نام گھڑیال کہے بھگت بھگوان مِل کے ساڈھے دس گئے وجّ، وجہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ پرگٹ ہوئے جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کوُڑی مِٹی حد، جھگڑا گیا مُکائیا۔ وِچھوڑا چُکیا الگ، اَگے ہوئے نہ کوئے جُدائیا۔ پریم دا بجّھا تگ، سکے نہ کوئے تُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میلا رہیا مِلائیا۔ ساڈھے دس کہن بھگتاں دی ویکھی بھگتی، بھگوَن دَیا کمائیا۔ آتم دی ویکھی شکتی، جو شکل نوُر الاہیا۔ پریم دی ویکھی ہستی، جو ہسّ ہسّ خوشی منائیا۔ دھار ویکھی الکھ دی، جو ڈھولے رہی سُنائیا۔ ستار ویکھی سچ دی، جو تُوں ہی تُوں ہی الائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساڈھے دس کہن جن بھگتاں پیار ہویا مردن، مدد بے پرواہیا۔ گُلاب آیا بچھے گچی گردن، اپنا راہ تکائیا۔ کنٹھ دوار دی لنگھ کے سردل، پڑدا پرے ہٹائیا۔ مِلے یار پیارا ہر دِل، عزیزاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اُٹھائیا۔ بُھلّ کہے جِس ویلے لگّا نال گچی، انتر آتم رہی سُنائیا۔ ویکھ گوبند دی دھار لکھی، بِن اکھّراں نظری آئیا۔ جِس دی منزل توں پرے سِکھی، سِکھیا نہ کوئے پڑھائیا۔ کھنڈے دی دھاروں تِکھی، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیا۔ پنڈیاں توں پرے اِکّی، ایکنکار رہیا جنائیا۔ یاد آ گئی پُرانی چِٹھی، چِٹھی رسیَن ہتّھ نہ کوئے پھڑائیا۔ جیہڑی جگت کسے نہیں ڈٹھی، اکّھ پرتکھ نہ کوئے کُھلائیا۔ اُس دے وِچ دھار لبھے مِٹھی، مِٹھاس رہی بنائیا۔ مَینوں جانے نہ کوئے مُنی رِکھی، رِکھیشر مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو رہیا چُکائیا۔ بُھلّ کہے جِس ویلے لگّا بھگتاں دی دھوَن، تھلّیوں دھوَل دئے گواہیا۔ مَیں ویکھی سیوا کردی اُنجا پوَن، در در پھیرا پائیا۔ پتہ نہیں اِنہاں دے اندر وڑیا کوَن، جِس دی قوم نہ کوئے سمجھائیا۔ جو بھگت دوارے آیا بہاوَن، سوہنا دھام سُہائیا۔ رُسیاں نوُں آیا مناوَن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ مُردیاں نوُں آیا جِواوَن، امرت جام پیائیا۔ بُھلیکھا آیا چُکاوَن، خالی بھانڈے دئے بھرائیا۔ منمُکھاں نوُں آیا ترساوَن، کول رہندیاں نظر نہ آئیا۔ گُرسِکھاں نوُں پیار وِچ آیا بھرماوَن، اِشارے رہیا لگائیا۔ اپنا لیکھا آیا جناوَن، پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ اُجڑِیو تُہانوُں آیا وساوَن، جگت بِسترے سیج تجائیا۔ تُہاڈا لہنا آیا دواوَن، دُکھاں توں لَینا چُھڈائیا۔ ہنکاری بُرج آیا ڈھاہُن، کوُڑی کِریا پرے ہٹائیا۔ نوَیں اٹاری آیا بناوَن، محل

اٹل سُہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھاگ سب دا ویکھ وکھائیا۔ بُھلّ کہے مَیں لگّا نال چمّ، چمّ درِشٹی دِتی بدلائیا۔ نہ کوئی خوشی نہ کوئی غم، اِکو رنگ گیا سمائیا۔ میرُو ڈنڈ گیان کوئی نہ دِین آوے دم، آتم پرماتم دئے وڈیائیا۔ جن بھگت بھگوان دے گھر پئے جمّ، ننھی اِکو گود اُٹھائیا۔ جِس نے لیکھے لاؤنا تن، اپ تیج وائے پرِتھمی آکاش اپنے وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان ویکھ وکھائیا۔ بُھلّ کہے جِس ویلے مَیں لگّا نال چمڑی، اپنا آپ جنائیا۔ مَیتوں ماٹی دیہہ دِسی نِکھڑی، وِچوں نظری آیا نوُر خُدائیا۔ جِس دی قیمت نہیں کوئی دمڑی، جگت مایا مُلّ نہ کوئے پوائیا۔ اوس دی حالت بھگت دوارے ویکھی مندڑی، بھگوَن ہو کے سیو کمائیا۔ گُرمُکھاں دے اندروں دُرمت مَیل کڈھے چندری، انتر صاف کرائیا۔ من رہے نہ اندر قلندری، واسنا بندر نہ کوئے نچائیا۔ اکّھ رہے نہ کوئے اندھلی، نِرگُن نوُر کرے رُشنائیا۔ گُرمُکھو اِکو سِکھ لؤ توُں میرا مَیں تیرا دُھر دی بندگی، بندھن دئے تُڑائیا۔ کوئی لوڑ نہیں کِتاباں دی چُکنی پنڈنی، پاندھیاں کول پڑھن کوئے نہ جائیا۔ جے آیا تے تُہاڈے سنگ لئی، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ رستہ رہیا وکھائیا۔ بُھلّ کہے مَیں اندروں سُنی آواز شاہ رگ، جو رگھیت نام دِھیائیا۔ جِس دا اِکو سب توں وکھّرا پد، پدماں وِچوں باہر کڈھائیا۔ جو بھگت بھگوان دی دسّے جدّ، کُلونتا دئے مِلائیا۔ جگت جہان چُھڈا کے حد، گھر دُھر دا دئے وکھائیا۔ جتھے لگّے کوئی نہ اگّ، تتو تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دئے کُھلائیا۔ تن کہے جِس ویلے بُھلّ میرے نال کیتا پیار، اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا آتم ہویا خبردار، لئی اِک انگڑائیا۔ اُٹھ ویکھ میت مُرار، گھر سجّن بےپرواہیا۔ بِن اکّھاں کر دیدار، لوچن درشن پائیا۔ ویکھ سچّی گُلزار، گُلشن رہیا مہکائیا۔ مِل محبُوب احباب، مُحبّت وِچ سمائیا۔ پریم وجائے رباب، تند ستار ہِلائیا۔ اندروں آیا جواب، جلوہ نوُر الاہیا۔ ہتّھ رکھے شتاب، مستک دینی وڈیائیا۔ تیرا پوُرب لیکھا چُکیا آج، اگلا دِتا بنائیا۔ پھیر جن بھگت نہیں آؤنا لوک مات، جنّی گود نہ کوئے اُٹھائیا۔ جِناں چِر پُرکھ اکال نہ آوے آپ، بھگت سُہیلے اپنی جوت وِچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا ناتا رہیا بنائیا۔ مستک کہے جِس ویلے میرے اُتے گُرمُکھ دا لگّا ہتّھ، اُنگلیاں وجّی ودھائیا۔ مَیں ویکھیا تکّیا پُرکھ سمرتھ، جو شمع رہیا جگائیا۔ اندر کہانی سُنائے اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کوُڑ اندھیرا میٹے مس، چند نوُر کرے رُشنائیا۔ شبدی گاوے جس، ڈھولا اِک سُنائیا۔ بھنڈارا

۱۱۸
۱۱۸

کھول کے ہٹّ، بھگتاں رہیا ورتائیا۔ دُئی دوَیتی میٹ کے پھٹّ، پٹّی نام بندھائیا۔ جِس نوُں کہندے تتّاں والا جٹّ، جٹا جوُٹ رہیا سُہائیا۔ نوُر نوُرانہ جگے لٹ لٹ، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ مستک کہے جِس ویلے مَینوُں لگّی ٹھوکر، ٹھاکر نظری آئیا۔ میری مُشکل ہو گئی اوکڑ، دُکھ دِتا گوائیا۔ جِس نوُں لبھدے کوٹ کوٹن، مِلیا بےپرواہیا۔ جتھے سنت مولُ نہ پہنچین، چڑھے نہ حق چڑھائیا۔ اوہ سُناوے سچ سلوکن، کرے نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھر اپنا دئے وکھائیا۔ بُھلّ کہے مَیں گچی اُتوں آیا نابھی، کول نابھ وڈیائیا۔ بھگتاں نال مِل کے ہویا وڈبھاگی، بھگوَن ہوئے سہائیا۔ میری پُشت در پُشت دُھر دی عادی، آد پُرکھ دِتی بنائیا۔ جِسدا کھیل ہونا جُگادی، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ اوہ ساجن رہیا ساجی، سجّن شہنشاہیا۔ جن بھگتاں کرن آیا راضی، وِگڑے رہیا منائیا۔ مانَس جنم دی پوُری کر جائے بازی، بازاں والا ویکھ وکھائیا۔ جِسدا شبد اسوَ اِکو تازی، تاجاں والے خاک مِلائیا۔ ونڈاں والا رہے نہ کوئے ساجی، سماں سب دا دئے بدلائیا۔ گُرمکھ رہے کوئی نہ داغی، کوُڑی کِریا پرے ہٹائیا۔ جھگڑا کرے نہ کوئے نمازی، کلمیاں توں لئے چُھڑائیا۔ کِسے دا من رہن نہ دیوے باغی، بستے بغلاں وِچوں پرے سُٹائیا۔ آتم پرماتم اِکّٹھے بنن اِتہادی، اِتفاقی جوڑ جُڑائیا۔ جن بھگتو سچ پُچھو پرماتما تُہاڈے پِچھے کرن آیا منادی، حکم سندیشہ اِک سُنائیا۔ بھگت بھگوان دا کھیل بُنیادی، جِس دی جڑ نہ کوئے اُکھڑائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر پربھ دے سدا لاگی، سدّے جگت رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دی تھوڑی رکھے آبادی، گُرمکھ وِرلے وِچ ٹِکائیا۔ بُھلّ کہے مَیں لگّیا اُتے دھُنّی، دُھن دیاں جنائیا۔ میری سمجھ آئی نہ کِسے رِکھی مُنی، مُنیِشر گئے مُکھ بھوائیا۔ مَینوُں جانے کوئے نہ گُنی، گُن وان رہے کُرلائیا۔ میرا تھوڑا اِشارہ ہویا وِچ سمت اُنی، اِک ناؤں وجّی ودھائیا۔ جوت اکالن مُکھ توں لاہی چُنی، پڑدا دِتا اُٹھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کُلّی، کلمہ دِتا پڑھائیا۔ دوَلت دے انمُلی، گُرسِکھ لئے منائیا۔ جنم جنم دی وِچھڑی بُھلی، اپنے نال جُڑائیا۔ جِس دی بُھلواڑی کدے نہ ہُلی، اوسے وِچ مِل کے اپنا رنگ بدلائیا۔ بےشک گُرمکھو تُسیں گاوَندے نال بُلیں، بُلھے نالوں پرے، تُہاڈے کایا مندر وڑے، بِن پوڑی ڈنڈے چڑھے، سچ دوارے آپے کھڑے، گھر اِکو دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی رنگن رہیا رنگائیا۔ بُھلّ کہے مَیں تھوڑا تھوڑا چھوہیا نال پیٹ، تانا پیٹا ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا آیا پنچم

جیٹھ، چھبّی پوہ ڈنک وجائیا۔ جو ہر گھٹ اندر رہیا لیٹ، سِنگھاسن اِک سُہائیا۔ جِس دا نام لِکھیا جائے نہ اُتے کِسے سلیٹ، سِل پتّھر توں اَگے اپنا اکھّر دئے بنائیا۔ جِس دے در تے بھگت ہونے بھیٹ، بھٹکنا دئے گوائیا۔ بن کے دُھر دا کھیوٹ کھیٹ، بیڑا بنّے دئے لگائیا۔ مالک اِک نریش، نرائن سچّا شہنشاہیا۔ جو سدا رہے ہمیش، جنم مرن وِچ نہ آئیا۔ جِس دا پُت بنیا گُر دسمیش، پِتا پُرکھ اکال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرماں توں لئے بچائیا۔ بُھلّ کہے مَیں لگّا نال تن سریر، اندر باہر ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر ہِجر دی پیڑ، حضرت رہیا لگائیا۔ جگت ولوں دِلگیر، غمی رہے وکھائیا۔ شرع دی ٹپّ لکیر، کلمے گئے بُھلائیا۔ شاہ بن فقیر، در تے الکھ جگائیا۔ پربھُو بدل دے تقدیر، تدبیر دے سمجھائیا۔ وِچھوڑے وِچ رہے نہ کوئے ضمیر، ضامن ہو کے لَے ترائیا۔ ہُن ہو گئی انت اَخیر، آخر لَے مِلائیا۔ سندیشہ دے کے گیا جُلاہا کبیر، کوُک کوُک سُنائیا۔ جِس ویلے آوَنا بے نظیر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سچ پریم دی دئے تصویر، امرت آتم جام پیائیا۔ نام کھنڈا پھڑ شمشیر، دغا فریب دئے مِٹائیا۔ جن بھگت بنائے وزیر، شہنشاہ آپ اکھوائیا۔ جھگڑا چُکا امیر غریب، اِکو رنگ رنگائیا۔ چار ورناں دے ترتیب، ساچا مارگ دئے وکھائیا۔ اپنا کھیل کرے عجیب، نِرالا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی کرتا کار کمائیا۔ بُھلّ کہے میری ہسّ کے کہے پتّی، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر ویکھی اوہ رتی، جِس دی رتن امولک قیمت کوئے نہ پائیا۔ بِن اکھّراں ویکھی پتّی، پڑھنے والا کرے پڑھائیا۔ بِنا وپاروں کھٹّن کھٹی، کھٹکا اَگے رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اِک سمجھائیا۔ بُھلّ کہے میرا دے اُدھار، آساوَند منگ منگائیا۔ لارا لا کے گئے گُرو اوتار، پَیغمبر اِشاریاں وِچ سمجھائیا۔ جِس ویلے آوے کل کلکی اوتار، نِرگُن نِروَیر پھیرا پائیا۔ وِشنوُں سُتّا لئے اُٹھال، برہما نیتر اکّھ کُھلائیا۔ شنکر ویکھ جٹا جوُٹ بال، بل اپنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بُھلّ کہے میرا لیکھا نال سنت کُمار، برہما بیٹا نظری آئیا۔ جیہڑا کر کے گیا اُدھار، نوَ دِن اپنے پاس رکھائیا۔ جِس دا لیکھا لِکھیا نہ کِسے لِکھار، اکھّراں وِچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ بِنا رسنا ہویا تکرار، جھگڑا نہ کوئے مُکائیا۔ مَیں کر کے بَیٹھا رہیا اِعتبار، چار جُگ دھیان لگائیا۔ انتم ویلا پہنچیا آن، لوک مات وجّی ودھائیا۔ پرگٹ ہویا سِری بھگوان، جِس دی ضامنی وِچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دئے مُکائیا۔ بُھلّ کہے میرا لہنا

نال براہ، پُورب رہیا جنائیا۔ جِس دا بنیا نہ کوئے ملاح، بیڑا کندھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ اُس نے تَیتھوں لئی صلاح، سہجے سہجے بھار اُٹھائیا۔ مَیں انتر انتر دِتا بتلا، مُحبّت وِچ دِرڑائیا۔ میرا لیکھا نال بے پرواہ، جو پڑدیاں وِچ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی دینی اِک صلاحیا۔ بُھلّ کہے میرا لیکھا نال یگے پُرش، پُرکھ پُرکھوتم دیاں جنائیا۔ میرا لہنا مُکا تُرت، لیکھا دئے مِٹائیا۔ مَیتوں پچھلی کہانی یاد وِچ سُرت، دُھر شبد کرے شنوائیا۔ مَیں ویکھنی اکال موُرت، جو مُتالع کرے خلق خُدائیا۔ آسا منسا ہووے پوُرت، پوُرب لہنا جھولی پائیا۔ کلجُگ انت دیوے سہوُلت، سہجے دئے مِلائیا۔ میرا لہنا دینا چُکاوے موُلت، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ میرا لہنا نال ہاو گریو، گہر گمبھیر دیاں جنائیا۔ جیہڑا ہویا انت دِلگیر، دھیرج رہیا مِٹائیا۔ مَیں اوس دی ونڈی درد پیڑ، دُکھیاں دُکھ ونڈائیا۔ اوس نے کھِچی چِٹے اُتے لکیر، کالی قلم شاہیا۔ جِس ویلے کلجُگ آوے انت اَخیر، ویلا انت دئے دُہائیا۔ تیری بدل دئے تقدیر، تدبیر اِک دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لہنا ویکھ وکھائیا۔ بُھلّ کہے میرا لیکھا نال نرائن، ناری نر سمجھ کسے نہ آئیا۔ سو ویلا پہنچیا عین، ویلا وقت دئے گواہیا۔ تُوں مالک بن سجّن سیَن، سگلا سنگ نِبھائیا۔ مَیں در تے آیا کہن، پنچم میلا سہج سُبھائیا۔ تیرا بھانا آیا سہن، حکمے سیِس نِوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا پڑدے وِچوں باہر کڈھائیا۔ بُھلّ کہے میرا لیکھا نال کپل مُن، یادداشت نہ کوئے بُھلائیا۔ مَیں اُس دے نال کیتا گُن، اُس دی ماتا دِتی وڈیائیا۔ اُس دا لیکھا لہنا ہُن، در تیرے منگ منگائیا۔ پربھوُ تُوں نہ جائیں بُھل، ابُھل تیری سرنائیا۔ تُوں پاوَنا قیمت مُل، لیکھا دینا گوائیا۔ تُوں مالک صُلح کُل، شہنشاہ اکھوائیا۔ تیرے در نہ جاواں رُل، رُلدیاں لَینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بُھلّ کہے میرا لیکھا دتّاترے، ترے گُن سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرا روُپ اوہو ہے، ہوا روُپ نہ سکی بدلائیا۔ جو سَتجُگ آیا کہہ، سو کلجُگ انتم منگ منگائیا۔ تیرے در تے گیا ڈھیہہ، چرن کوَل ملی سرنائیا۔ کوُڑا وہن موُل نہ وہے، منجھدھار نہ کوئے رُڑھائیا۔ جیہڑا تیرے دوارے بہے، خالی رہن کوئے نہ پائیا۔ کوٹن وار سرِشٹی ہوئی لَے، تیرا اِشٹ نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ بُھلّ کہے میرا لیکھا نال رِکھو دیو، اپنا رہیا جنائیا۔ مَیں اوہدی تِنّ دِن کیتی سیو، جِس ویلے بَیٹھا آسن لائیا۔ تُوں وِچولا الکھ ابھیوَ، بھیت تیرے ہتّھ پھڑائیا۔ تُوں

۱۲۱

وسیں نہچل دھام نہکیو، سچکھنڈ دوارے ڈیرہ لائیا۔ تیری مہما گائے نہ رسنا جہو، صِفتاں وِچ نہ کوئے صلاحیِ۔ تُوں امرت رس دینا میو، محنت میری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ بُھلّ کہے میرا حِساب نال پرِتھوُ، پرتھم دیاں جنائیا۔ تیرے کولوں کیہڑا کھِسکوُ، بھجّیاں راہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جِس نے میرے اُتے آسن لا کے ویکھیا تیرا اِشٹوُ، اِشٹ اپنا دِتا سمجھائیا۔ اوہنوُں سمجھے نہ کوئی گرِہستوُ، جو جگت ناتا گئے جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دینا مُکائیا۔ بُھلّ کہے میرا لیکھا نال متس، سمُند ساگر دین گواہیِ۔ جِس نے تکّیا میرا عکس، جلوہ نوُر خُدائیا۔ ڈھائی گھنٹے مَینوں بند کر کے وِچ بکس، اُتے بَیٹھا چائیں چائنیا۔ پربھ تُوں کیہڑا بندہ شخس، کی تَیوں کوئی سمجھائیا۔ تیرا حکم اِکو سخت، جو جُگ جُگ رہیا منائیا۔ ہُن ویلا آیا وقت، میرا لہنا دینا دوائیا۔ تُوں آئیوں وِچ جگت، جاگرت جوت کرنی رُشنائیا۔ نال رلائے اپنے بھگت، بھگوَن دَیا کمائیا۔ میری نِکّی جِہی منگ فقط، فَیصلہ دینا سُنائیا۔ تُوں مالک فرش عرش، عرشی پرِیتم شہنشاہیِ۔ لہنا مُکادے بِچھلا قرض، مقروُض کر صفائیا۔ اپنا کھیل دسّ اسچرج، اچرج دئے وکھائیا۔ تیرے کول سب دی فرد، لیکھا بِچھلا لَے پھولائیا۔ میرے اُتے کر ترس، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تیرے سمت دا پہلا برس، برسی رہیا منائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ بُھلّ کہے میرا حِساب نال کچّھ، قسم کھا کے دیاں جنائیا۔ بِن رسنا بولاں سچ، سچ دیاں جنائیا۔ جِس ویلے مندراچل چاڑھیا وٹ، بِن ہتّھاں ہتّھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دینا مُکائیا۔ بُھلّ کہے میرا لہنا نال دھنتر، دھنی دھناڈھ دیاں جنائیا۔ میرے بِنا کسے جڑی بوُٹی دا چلیا نہیں کوئی منتر ، دارو روگ نہ کوئے بنائیا۔ مَیں سوا پہر سڑیا اُتے بسنتر، اگنی اگّ جلائیا۔ مَیں اِکو ویکھیا تیرا روُپ نِرنتر، نِراکار تیری سرنائیا۔ تُوں وسیں اُپر گگن گگنتر، گہر گمبھیر ڈیرہ لائیا۔ تُوں بناوَنہارا بنتر، گھڑن بھنّنہارا اکھوائیا۔ تیری سرنی آیا انتم، انتشکرن رہیا وکھائیا۔ تُوں بھگت اُدھاریں سنتن، کیوں مَینوں کریں جُدائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوار دینی سرنائیا۔ بُھلّ کہے میرا لیکھا نال باوَن، راجے بل سیو کمائیا۔ جِس نے رکھّیا وِچ دامن، پڑدیاں وِچ چُھپائیا۔ مَینوں بنایا ضامن، وِچولیاں والی وڈیائیا۔ پوُری منسا کر کے کامن، کرم دِتا جنائیا۔ جِس ویلے در تے آیا سی براہمن، پاربرہم پربھ ویس وٹائیا۔ اوس ویلے لگّا سی مَینوں سامبھن، تکیئے ہیٹھ دبائیا۔ مَینوں یاد آیا تیرا نامن، اِک

۱۲۲

دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا مان دینا بنائیا۔ بُھلّ کہے میرا رِشتہ نال موہنی، موہ ممتا گیا مِٹائیا۔ جِس ویلے تکّی نوُر نوُرانی صوُرت سوہنی، جلوہ اِک رُشنائیا۔ اوس ویلے میری اِک غریب نے کیتی بوہنی، تِنّ دِن دا بُھکھا توڑ کے بھیٹ چڑھائیا۔ میرے نیَناں آئی رونی، ہنجھوُاں دھار وہائیا۔ تیری آواز آئی انہونی، مَیتوں سہجے دِتا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کلجُگ انتم جوت پرگٹاوَنی، نِراکار ویس وٹائیا۔ جِس نے سب دی پچھلی کیتی ڈھاوَنی، ساچا راہ اِک وکھائیا۔ تیری سُنے حال پُکار کُرلاوَنی، دُکھیاں دُکھ مِٹائیا۔ جِس نے اپنے سمت دی رُت سہاوَنی، سوہنیا سوہنے لئے بنائیا۔ جِس دی بھگتاں سیو کماوَنی، کملیاں لئے ترائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ بُھلّ کہے میرا لیکھا نال ہنس، مانک موتی چوگ رہیا چُگائیا۔ مَیں چھڈے ناتے کوٹ سہنس، سہنسراں دِتا تجائیا۔ تیرے بھگتاں دا جان سچّا سربنس، ناتا لیا جُڑائیا۔ آتم پرماتم تیری انس، اِکو نوُر ہووے رُشنائیا۔ لیکھ لہنا مُکا انت، ہووے نہ کدے جُدائیا۔ کھوج کھوج تیتوں تھکے سادھ سنت، ساچی سطح نہ کوئے سمجھائیا۔ تُوں پربھوُ بےانت، بےانت اکھوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا دے چُکائیا۔ بُھلّ کہے میرا لیکھا نال ہری، ہردم دھیان لگائیا۔ جِس نے سب دی آتم وری، پرماتم کنت اکھوائیا۔ جِس توں روُح بُت رہے ڈری، بھے وِچ لوکائیا۔ اُسدی سوہنی وار تھِت آئی گھڑی، گھڑیال رہیا کھڑکائیا۔ جِس دی وِدیا بھگتاں پڑھی، موُرکھاں ہتّھ کسے نہ آئیا۔ جو دو جہاناں کرے بری، بندی خانہ دئے تُڑائیا۔ جتھے مذہب رہے نہ شرعی، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جِس دی دھار سدا جگت نئی، نام نوُکا دئے چڑھائیا۔ جِس دی بِنا اکھّراں توں وحی، وعدہ اپنے نال رکھائیا۔ سو پاون آیا صحیح، سہج سُبھاوَ ویس وٹائیا۔ بُھلّ کہے میرا جوڑا نال نرسنگھ، بِنا نارد ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جِس دا کھیل ہویا اِنج، پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ جِس ویلے بھگت بھگوان دی بنیا بِند، پرہلاد وجّی ودھائیا۔ دھار وہی ساگر سِندھ، گہر گمبھیر دَیا کمائیا۔ بُھلّ کہے اوس ویلے میری برکھا کیتی سُرپت اِند، کروڑ تیتیسا نال رلائیا۔ مَیتوں پرگٹ ہوئی چِند، چِنتا وِچ دِتا سُنائیا۔ مَیں پتّی پتّی ہو کے گیا کھِنڈ، پنکھڑیاں ناتا گئیاں تُڑائیا۔ پُرکھ اکال نے کہا مَیں تیتوں اگلا دسّاں اِکو پِنڈ، گھرانہ دیاں سمجھائیا۔ جتھے نہ کوئی غمی نہ کوئی چِند، چِنتا اگن نہ کوئے تپائیا۔ اِکو داتا گُنی گہِند، گہر گمبھیر ڈیرہ لائیا۔ مالک ہو بخشِند، رحمت دئے کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھرم بُھلیکھا دئے مِٹائیا۔ بُھلّ کہے میرا

پریم اوسے نال اِک نرائن، جو بچّیاں دئے وڈیائیا۔ جِس دے کول نام رسائن، خاکی ماٹی دئے ترائیا۔ جِس دے پریم ساگر دا وہن، کوڑی کِریا دئے رُڑھائیا۔ اوہ درس دِکھاوے عین، بِنا خوشامد آمد وِچ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا جھگڑا دینا چُکائیا۔ بُھلّ کہے میرا ناتا نال رام پرس، پرس رام دیاں جنائیا۔ جِس ویلے شتریاں اُتے کھادھا ترس، بُھلّ کہے اوس ویلے مَیتوں توڑ کے اپنے کنّ دے وِچ ٹِکائیا۔ مَیں لُکیا رہیا وِچ سوا برس، اپنا آپ چُھپائیا۔ اِک دِن وکھّی بھار سُتّا اُتے فرش، اُنگلی نال ہلوُنا دِتا لگائیا۔ مَیں باہر آیا نِدھڑک، دھرنی اُتے ڈگّ کے دِتی حال دُہائیا۔ جے پربھوُ تُوں مُڑ کے آویں پرت، میرا پتّا پتّا لَینا ترائیا۔ مَیں تِنّ جُگ بَیٹھا رہنا رکھ کے ورت، مُکھ نال نہ کُچھ چُھہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مَیتوں اپنا لَینا بنائیا۔ بُھلّ کہے جِس ویلے رام گیا وشِشٹ کول، گُرو گُردیو سیو کمائیا۔ وشِشٹ نے میرا روُپ ویکھ کے گول، اوس نوُں دِتا پھڑائیا۔ رام نے پنجاں اُنگلاں وِچ لیا تول، پُٹھے توں سِدھا دِتا کرائیا۔ مَیں اَگوں پیا بول، کوُک کوُک سُنائیا۔ جے رام تیرا رام اُپر آوے دھوَل، کِس بِدھ اُسدی سیو کمائیا۔ اوس کِہا سُن رہیں نہ انبھول، سہجے دیاں جنائیا۔ جِس ویلے میرا رام آوے اُسدے نام دے وچّ جانے ڈھول، ڈنکے دو جہان کھڑکائیا۔ آون سب دے خالی کرنے کھول، کھوکھے دینے بنائیا۔ گُرمُکھ بھگت کڈھنے نِرول، نِرپکّھ دینے وکھائیا۔ اوس ویلے بُھلاتیوں کوئی نہ دیوے مدھول، گُرمُکھ ویکھن چائیں چائنیا۔ میرا تیرے نال قوَل، اِقرارنامہ دِتا لِکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ بُھلّ کہے مَیتوں نوَ وار سُنگھیا وید ویاس، ناسکاں ڈھائی اِنچ پرے ہٹائیا۔ اِک دِن مَیں اوس نوُں بُجھیا خاص، سہج نال بُلائیا۔ مَیتوں اِک دے مِلن دی آس، جو ٹُٹیاں لئے جُڑائیا۔ اوس نے بھر کے پانی دا اِک گلاس، سہجے مَیتوں دِتا ٹِکائیا۔ جِس ویلے تیرا تے میرا آوے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا پھیرا پائیا۔ بھگتاں دا ہووے ساتھ، گُرمُکھاں سنگ جُڑائیا۔ تیتوں درس دِکھائے ساکھیات، وِچھوڑا دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بُھلّ کہے جِس ویلے کرِشن دا میل ہویا نال سُدامے، سدّا مِلیا دُھر درگاہیا۔ مَیں راہ وِچ جاندیاں براہمن دے لُک گیا وِچ پجامے، گَٹے توں پنج اُنگلاں اُتے ڈیرہ لائیا۔ مَیتوں اِکو تکّیا کرِشن شامے، نظر اکّھ اُٹھائیا۔ مخول نال کِہا اُٹھ گُلدانے، تیرا گُلشن دینا سُہائیا۔ مَیں ہویا بہُت حَیرانے، حَیرانی میرے اندر آئیا۔ جناں چِر میری بینتی نہ مانیں، اپنا حکم

ورتائیا۔ مَیں انت جانا اوس نِشانے، جِس دا نِشانہ سارے رہے تکائیا۔ مَیں مِلنا اوس بھگوانے، جو بھگتاں دئے وڈیائیا۔ کرِشن کہا اوس دے تریلوکی چوں پرے ٹِکانے، جتھے ٹِکے نہ کوئے وکھائیا۔ اُس نے کلجُگ انتم پہرنے بانے، نِرگُن جوت کرے رُشنائیا۔ تیرے اُپر ہووے مِہروانے، مِہر نظر نال پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سندیشہ گیا سُنائیا۔ بُھلّ کہے جِس ویلے موُسیٰ ڈِگا کوہ طوُر، کرم کانڈ دا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ مَیں اوہدے تھلّے آیا ضرور، مستک میرے نال چُھہائیا۔ مَیں تکّیا چھوٹا جِہا نوُر، جو جھلک وِچ رُشنائیا۔ سُنّ اگمّی تُور، سندیشے رہی سُنائیا۔ میرے نام نوُں کرنا مشہوُر، کلمیاں وِچ گائیا۔ مَیں انتم آواں بن محبوُب، مُحبّت نوُر خُدائیا۔ بُھلّ کہا مَیں اوہدے تھلّے رگڑ کے گیا جھوُج، اپنا آپ مِٹائیا۔ مَینوں اگلی آئی سوُجھ، پڑدا دِتا اُٹھائیا۔ مَیں دوارا ویکھیا ڈوُنگھ، جِس دا پَیمانہ ناپ نہ کوئے بنائیا۔ اوس ویلے حکم مِلیا بُھلّا ویکھیں تیرے نال مِل کے کوئی بھگت نہ جاوے اوُنگھ، سُنّیاں لَینا اُٹھائیا۔ پھیر مَیں آپے لَواں ڈھونڈ، لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنے نام دی پاوے گوُنج، گُنجائش اوَر نہ کوئے رکھائیا۔ بُھلّ کہے میری یاد عیسیٰ نال بِچھلی، بِچھا دئے گواہیا۔ جِس ویلے مَینوں پھڑ کے ماریا شِبلی، سِمت دِتی بدلائیا۔ اوس ویلے ستّاں پتّیاں والی کول اُگی ہوئی سی پیلی، فُٹ اِکو نظری آئیا۔ اُس دے اندر کھیل سی وِچلی، جیہڑی وِچوں رہی جنائیا۔ جیہڑی پھاسی عیسیٰ نوُں پائی اُتے گچی، پِچھے اَگے دِتی بندھائیا۔ اوس ویلے اوس کہا میرے نالوں میرے پُرکھ اکال دی چنگی ہونی سِکھی، جِس نے اِکو کرنی پڑھائیا۔ اوس ویلے قلم نے شاہی نال دھار نہیں لکھی، شبدی شبد دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حکم رہیا ورتائیا۔ بُھلّ کہے جِس ویلے محمد نے یاد کیتا علی، علی مدد کہہ کے گائیا۔ اوس ویلے میری ڈھائیاں کرماں دی لگّی سی اِک پَیلی، لمی نوَ کرم اکھوائیا۔ اُس دے باہر سی اِک گیلی، فُٹ ڈھائی ونڈ ونڈائیا۔ بُھلّ کہے محمد مَینوں توڑیا مَیں پیڑ درد سہہ لئی، دُکھ وِچ دِتی دُہائیا۔ اِک گل اگمّی کہہ لئی، اِشارہ دِتا لگائیا۔ محمد کہا بُھلّا صدی چوَدھویں میری اُمت آپے وہنی، وہندی دھار وگائیا۔ تُوں ویکھیں اپنی نیَنی، نیتر اکّھ کُھلائیا۔ تیرا سجّن بننا اِکو سیَنی، پروردِگار نوُر خُدائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بُھلّ کہے میرا لیکھا نال سَتگُر نانک، تتے دین گواہیا۔ جِس ویلے بُھکھے سنت مِلے سی اچانک، خَیر خَیریت دِتی ورتائیا۔ اوہ ویلا سی بڑا بھیانک، بچّے نوُں کہن شتوَدائیا۔ اُہناں نے نانک نوُں

۱۲۵

دِتی اَمانت، بُھلّ گُلاب دا بھیٹ چڑھائیا۔ نانک کہا ایہہ رہے صحیح سلامت، کلجُگ انتم وجےّ ودھائیا۔ ایہنوں مِلنی بھگتاں دے پریم دی نیامت، نیم اِکو نال رکھائیا۔ جِس ویلے صدی چوَدھویں دی آوَنی قیامت، کلمیاں توں لَینے چُھڈائیا۔ من نہیں کرنی بغاوت، جھگڑا نہ کرے لوکائیا۔ اوس ویلے ایس نے بھگتاں دی میٹنی عداوت، بھگت دوارے آ کے دئے صفائیا۔ گُرمکھو سدا کرنی شرافت، شرعیاں توں لئے بچائیا۔ پربھ دا نام بھاویں حقیقی سمجھو بھاویں معرفت، محبُوب توں ہووے نہ کدے جُدائیا۔ جِس نوُں سمجھے کوئے نہ عارف، الف یے نہ پڑدا اُٹھائیا۔ نانک کہا نِرگُن نِروَیر نِراکار کرے تُعارف، سفارش دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوس ویلے کِسے نہیں لکھی عبارت، نانک بچن نہ کوئے اُلٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جنم جنم دا لیکھ چُکائیا۔ بُھلّ کہے جِس ویلے انگد آیا دیوی دا پُجاری، دیوتیاں والا اِشٹ منائیا۔ اوس نوُں دِسی جوت نِرنکاری، جوت للاٹ ہوئے رُشنائیا۔ اوس ویلے اِک مالن بُھلّ لئی آوَندی سی وِچ پٹاری، کھاری سِیس اُتے ٹِکائیا۔ اوہ سولاں سالاں دی کواری، انگی انگ نہ کوئے چُھہائیا۔ اُسنوُں رمز لگّی اپاری، کِسے اندروں دِتا اُٹھائیا۔ اُسنے پھڑ کے بُھلّ انگد دی بھیٹا دِتے چاڑھی، انگد نانک دیاں چرناں اُتے ٹِکائیا۔ بُھلّ نے کہا مَیں وکھّری ویکھی سب توں یاری، گُر چیلے وجےّ ودھائیا۔ نانک کہا نانک نہیں شبد دے ہونا پُجاری، جوتی جوت سِیس جُھکائیا۔ ایہدا لیکھا لہنا اَگے اگاڑی، کلجُگ انتم نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حُکم اپنا اِک سمجھائیا۔ بُھلّ کہے میرا لیکھا نال گُر داس امر، عملاں وِچ جنائیا۔ اوہ جل چُکن لگّیاں مَیتوں رکھدا سی وِچ قمر، کمرکسے وِچ ٹِکائیا۔ مَیں ویکھ کے اوہدا صبر، پربھ دے اَگے واسطہ دِتا پائیا۔ تیرا حُکم بڑا جبر، نہ کوئے میٹے میٹ مِٹائیا۔ تُوں مالک گہر گوَر، تیری بےپرواہیا۔ تُوں وسیں اُتے اَمبر، نوُرو نوُر رُشنائیا۔ سرب کلا بھرتمبر، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ جے انگد دا امرداس نال ہو جائے سویمبر، عملاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بُھلّ کہے مَیں پریتی وِچ ہو کے مگن، اِک دھیان لیا لگائیا۔ آتم پرماتم دا پیندا ویکھیا سگن، امرُ دے گھر وجّی ودھائیا۔ دِیپک جوت لگّا جگن، ہوئی سچ رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا حِصّہ دینا وکھائیا۔ بُھلّ کہا میرا پریم نال رام داس، جو رام رام دِھیائیا۔ جو چھابڑی چُکن لگّا مَیتوں سِر اُتے رکھدا سی خاص، ڈیڈھ اِنچ وِچ ٹِکائیا۔ جتھے سُندی سواس دی آواز، راز اگلا دئے جنائیا۔ مَیں تکدا رہیا پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ مَیں جوڑ کے دووِیں ہاتھ، سِیس دِتا نِوائیا۔ اوس کہا

۱۲۶

تیرا میلا نال پُرکھ ابناش، کلجُگ انتم ویکھے چائیں چائنیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بُھلّ کہے مَیتوں پنج وار گُر ارجن کہا
بُھلّ گُلاب، اِشارہ گُرمکھاں ول کرائیا۔ جِس ویلے اِکاوَن باوَن کیتا حِساب، پنج اِک تے پنج دو وجّی ودھائیا۔ گُروُ گرنتھ لکھن لگّا وکھّری کِتاب، توڑ کے سَتنام
دی بھیٹا دِتا کرائیا۔ نال دسّیا اِکو پُرکھ اکال سب دا باپ، پِتا اِک اکھوائیا۔ جِس دا اِکو چلنا جاپ، دوُجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوس کلجُگ انتم آوَنا آپ، اپنا
پھیرا پائیا۔ بھگتاں نال جوڑے تیرا ساتھ، گُرمکھ سجّن لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بُھلّ کہے جِس ویلے ہرِ
گوبِند پہنی میری پیِری، پیِراں دا پیِر نظری آئیا۔ مَیتوں ٹنگیا وِچ زنجیِری، دسویں کُنڈے وِچ پھسائیا۔ میری دوُر ہوئی دِلگیِری، غمی دِتی گوائیا۔ اوس ہتّھ لایا
مَیتوں تقدیِری، پتّی پتّی دِتی تُڑائیا۔ چرناں نال چھوہ کے مَیتوں مِلی اوہ امیِری، جِس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا
کھیل ویکھیا پھِر کشمیِری، چشمے اُپر اپنا رنگ چمکائیا۔ بُھلّ کہے میرا پریم نال ہررائے، ہر ہِردے دیاں جنائیا۔ نہاوَن توں پہلوں مَیتوں چوکی دے پاوے ہیٹھ
ٹِکائے، اُتے اپنا بھار رکھائیا۔ اِک دِن میرے اندروں نِکلی ہائے ہائے، ہوُکا لَے کے دِتا سُنائیا۔ اوس خوشی نال کہا تیرے اُتے پربھوُ دَیا کمائے، مِہر نظر نال
ترائیا۔ تَیتوں بھگتاں نال رلائے، لوک مات مِلے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا سگلا سنگ بنائیا۔ بُھلّ کہے میرا ہرکِرشن نال ناتا،
اٹّھاں تتّاں دیاں جنائیا۔ جِس ویلے ہرکِرشن درشن کردا سی پِتا ماتا، ماتا پِتا دی مَیتوں بھیٹ چڑھائیا۔ سب توں وڈّی سمجھ سوغاتا، وکھّرا رنگ وکھائیا۔ اِک
دِن مَیں ٹیک کے اگوں ماتھا، سال ستّویں منگ منگائیا۔ مَیں ویکھنا اوہ باپا، جِس نوُں پُرکھ اکال کہہ کے سارے گائیا۔ اوس نے کہا گُر تیغ بہادر تیرا بدلنا
ساکہ، ساکھی اپنی دے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی دے جنائیا۔ بُھلّ کہے میرا گُر تیغ بہادر نال جوڑ، ناتا دُھر دا نظری آئیا۔
جِس ویلے دِلّی نوُں جان لگّیاں گوبِند نوُں دِتا سی موڑ، اِکو بُھلّ ہتّھ پھڑائیا۔ گوبِند مَیں نہیں تیرا پِتا ہور، جِس نوُں جنمے کوئے نہ مائیا۔ اوس دا بچّہ کوُر،
شاہزادہ شہنشاہ اکھوائیا۔ مَیں سیوا کرن آیا بتوُر، پلّوُ رہیا چُھڑائیا۔ بُھلّ کہے میری گوبِند ہتّھ دے کے ڈور، تند تار دِتی جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ
اپنی کِرپا کر، بھید ابھیدا دئے کُھلائیا۔ بُھلّ کہے میرا گوبِند نال پریم، پریمیاں دیاں سمجھائیا۔ دُشٹ دمن والا نیم، گوداوری وجےّ ودھائیا۔ سب نوُں آیا

۱۲۷
۱۲۷

کہن، گھر گھر رہیا سُنائیا۔ جِس ویلے مادھو داس دے دوارے کٹی رَین، رین مستک دھوُڑی دِتی چُھہائیا۔ مَینوں ہتّھینس آیا لَن، پتّ ڈالی ونڈ ونڈائیا۔ میرے نیر چھلکیا نیَن، نیتراں دِتا وہائیا۔ مَینوں مول نہ آیا چَین، چاروں کُنٹ لیا کُرلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنے حکم وِچ پھرائیا۔ بُھلّ کہے گوبِند توڑیا نال ہتّھ، ہتھیلی اُتے ٹِکائیا۔ مَیں اگوں کہا ہسّ، تیری بے پرواہیا۔ کوئی مارگ سچّا دسّ، اپنے نال مِلائیا۔ اوس گُرمکھاں ول کر کے اکّھ، اِشارہ دِتا جنائیا۔ اِکو ڈھئیا رکھ ہتّھ، پھیر مِلے وڈیائیا۔ جِس طرح میرا تے میرے پُرکھ اکال دا ہونا اِکّھ، ایسے طرح تینوں بھگتاں نال جُڑائیا۔ سچ دوارا کھولنا ہٹّ، نام بھنڈارا دینا ورتائیا۔ ہُن مَینوں ویکھیا گوداوری تٹ، پھیر بھگتاں دے ہتّھ وِچ سوبھا پائیا۔ جتھے ہونی اِکو مت، اِکو اِک پڑھائیا۔ بھگت ویکھن حق، حکم شہنشاہیا۔ جے کوئی ذرا وی پَے گیا شک، شکایت دِتی سُنائیا۔ مَیں دواریوں دیواں دھکّ، ایہو بے پرواہیا۔ بُھلّ رگڑ کے اپنا متھ، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان دَیا کمائیا۔ بُھلّ کہے مَیں لَے کے وڈّا ہوُکا، ہا دِتی سُنائیا۔ کِس ویلے آوے گوبِند تیرا موَقع، مُکمل دے دِرڑائیا۔ گوبِند کہا مَینوں اِکو ڈھئیے دا لا لیَن دے ڈھوُنکا، پھِر ڈنکا ظاہر دیاں کھڑکائیا۔ مَینوں وی بھگتاں نوُں پربھ دے نال مِلاوَن دا شوَقا، آشا سب دی پوُر کرائیا۔ مَیں گُرمکھاں سچ چلاواں روؤنسا، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جھگڑا مُکاواں مَیں ہوَں کا، سَت برہم دیاں جنائیا۔ بھیو کُھلاواں اگمّی ناوَں کا، پت پرمیشور دیاں مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ بُھلّ کہے تیرا کیہڑا ویلا ہووے سُہاوَنا، سچ دے سمجھائیا۔ گوبِند کہا جِس ویلے بھگت بھگوان اِکو ڈھولا گاوَنا، تیرا میرا رہن نہ پائیا۔ اوس ویلے مَیں شبدی دھار آوَنا، جوت جوت وِچ سمائیا۔ بھگت دوارا اِک بناوَنا، شِودوالا مٹھ تجائیا۔ دوہاں دا پکڑنا دامنا، دامنگیر اکھوائیا۔ سب دی پوُری کراں کامنا، کرماں توں لَواں بچائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لہنا دئے چُکائیا۔ بُھلّ کہے مَینوں اِکو دسّ دے انت اَخیر، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ تُوں دِسیں دُھر دا پیر، پَیغمبر دُھر درگاہیا۔ گوبِند کہا جِس ویلے سمت شہنشاہی دی ہونی تعمیر، لوک مات جڑ لگائیا۔ اوس ویلے بھگت بھگوان پاتشاہ تے بنے وزیر، دوُجا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بُھلّ کہے اجّ اوہ آ گیا ویلا، وِہلا ہو کے دیاں سُنائیا۔ اِکو رنگ نظری آئے گُرو چیلا، چیلا گُرو وِچ سمائیا۔ پچھلا تُوں وی جو کُچھ لَینا لَے لا، دِیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ سچّیاں

۱۲۸

بھگتاں دی گودی وِچ بہہ لَے، جو نا بھی نال رہے چُھہائیا۔ جے ہور وی کُجھ کہنا ای تے کہہ لَے، سماں تیری ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دِین دَیال دَیا کمائیا۔ بُھلّ کہے مَیں دین آیا شہادت، صدیاں دے بچھوں پھیرا پائیا۔ جن بھگتو سِکھ لؤ اِک عبادت، اِکو نام دِھیائیا۔ تُہاڈی جِس نے دِتی ضمانت، انتم اوہو لئے چُھڈائیا۔ تُہاڈے وِچھوڑے دی رہے نہ کوئی علامت، اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سب کُجھ ویکھ وکھائیا۔ بُھلّ کہے مَیں تیریاں بھگتاں دی بَیٹھا وِچ گودی، اندر باہر ویکھ وکھائیا۔ جِنہاں نوُں تیرے مِلن دی آئی سوجھی، اندرے اندر رہے گائیا۔ اوہناں نوُں اِکو روُپ نظری آیا ویدی سوڈھی، ونڈن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بُھلّ کہے مَیں بند ساں وِچ ڈوڈی، اپنا آپ چُھپائیا۔ انّج گُرمکھ مِل گئے موَجی، جو ہتّھاں اُتے رہے نچائیا۔ جِنہاں دے وِچوں اَدھیاں وِچوں اَدھے فوَجی، فوَجاں دا مالک ویکھ خوشی منائیا۔ جِنہاں دی آتم ایسے جوگی، جوگی بن کے بَیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اَگے جِنت رہے نہ سوگی، ساچا سگن رہے منائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جھولی سب دی پھول پھولائیا۔ بُھلّ کہے جن بھگتو مَیتوں پھڑ لؤ سجّے ہتّھ، اُچی بانہہ دینی وکھائیا۔ تُہاڈی پت لئے رکھ، در آیا دُھر دا ماہیا۔ تُساں میرا کرنا پکّھ، مَیں تُہاڈی دیاں گواہیا۔ پریم پیار مُحبّت اندر جانا رچ، روم روم خوشی منائیا۔ دیہی ماٹی سمجھو کچّ، کنچن گڑھ لَینا سُہائیا۔ اوہ رل مِل کے درشن کریئے رچّ، رُچی اپنی لیَنی بدلائیا۔ بھاویں طعنے دیوے جگ، پربھ دے نالوں نہ ہووے جُدائیا۔ تُسیں پینڈا مُکایا گھراں توں بھجّ بھجّ، مَیں دوُر دُراڈا آیا نوُر خُدائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، رحمت اپنی رہیا کمائیا۔ بُھلّ کہے مَیتوں لَے لؤ ہتّھ کھبّے ، بدلی بدلے وِچوں چُکائیا۔ ایتھے اوتھے تُہاڈے نال ہونے نہیں دغے، جگت فریب نہ کوئے بنائیا۔ جن بھگتو تُساں پربھ دے بہنا اَگے، اَگے بچھے پہریدار ہوئے سہائیا۔ راہ وِچ ویکھیو کِس طرح وِشن برہما شِو پھردے بھجّے، تھاؤں تھائیں سیِس نِوائیا۔ ایہہ میرے نِکے نِکے اڈّے، جو اڈّیاں نال گوڈے دینے رگڑائیا۔ بھاویں تُسیں گھر وِچ واہندے گڈّے، تُہانوُں شبد بِبانے دینا چڑھائیا۔ بُھلّ کہے ساڈے ناتے ہو گئے پکّے، دوویں ہتّھ دین دُہائیا۔ سب نے پریم نال بدھّے، بندنا بےپرواہیا۔ جُھک جاؤ سِدھے اَگے، سیِس اِکے نوُں نِوائیا۔ تُہاڈے صاف ہو گئے اَگے، پربھ نے کری صفائیا۔ جن بھگتو اگلے سال ویکھیو مزے، مِجاز نال چلو چائیں چائنیا۔ پُرکھ اکال سب توں اَگے ودھے، بِن قدماں قدم اُٹھائیا۔ جوتی جوت

سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کھیل اگلی اَگے دئے ورتائیا۔ بُھلّ کہے مَیں گُرمُکھ ویکھے اُٹھے، پیراں بھار نظری آئیا۔ جِنہاں دے اُتے مالک تُٹھے، مِہر نظر اُٹھائیا۔ مَیں ویکھیا کوئی سُتّا رہ نہ جاوے کِسے گُٹھے، لُکیاں لَواں جگائیا۔ جے کوئی گھردیاں نال ہو کے آیا غُصّے، اوہنوُں لَواں منائیا۔ سِری بھگوان کہے جے کوئی مَیتوں پُچھے، مَیں بھگت دوارے اندر بھگت دیاں وکھائیا۔ جِنہاں دے بُھلّ نال بن گئے گچھے، ہتّھ ہتّھ نال جُڑائیا۔ تُہاڈے بوُٹے کدے نہ سُکے، گوبِند پانی رہیا لگائیا۔ تُہاڈا مالک شیر اگمّی نُکے، گُرمُکھو اپنی بُکل دیوُ کُھلائیا۔ تُسیں ہُن مات لوک رہنا نہیں سُتے، سوگند کھا کے تُہانوُں لَواں جگائیا۔ بِنا دِین دَیال پریمی پیاریاں کوئی نہ پُچھے، پُشت پناہ ہتّھ نہ کوئے ٹِکائیا۔ تُسیں بجّھ جاؤ اِکے مُٹھے، دِین مذہب ذات پات لیکھا دیوُ چُکائیا۔ اوُچ نِیچ سارے بن جاؤ سُچے، کھتری براہمن شوُدر وَیش اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ناتا تُہاڈے نال رکھائیا۔ بُھلّ کہے مَیں جن بھگت ویکھاں کھلوتے، سوہنے سُہنجنے نظری آئیا۔ جیہڑے پُرکھ اکال دے پوُتے، گوبِند پُتر گیا بنائیا۔ پنجاں نالوں ہُن بن گئے چوکھے، سوہنی وجّی ودھائیا۔ اِکو گاؤن نام سلوکے، سوہنگ ڈھولا رہے سُنائیا۔ بھتّھے تیِر دے گئے موَقعے، شبدی حکم سچ لڑائیا۔ گُرمُکھو تُہانوُں پھڑنے پَین نہ سوٹے، پُرکھ اکال دَیا کمائیا۔ کلجُگ بھوَر نہ کھایوُ غوطے، پھڑ کے باہوں پار لنگھائیا۔ رکھنے پَین موُل نہ روزے، برتاں وِچ نہ بُھکھ رکھائیا۔ تُہاڈے پچھلے دِن لنگھ گئے اوُکھے، اَگے سماں دئے بدلائیا۔ تُہاڈی سوچ آپے سوچے، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حق حقیقت رہیا دِرڑائیا۔ بُھلّ کہے جن بھگتو مَیتوں یاد آیا تُہاڈا پچھلا رِشتہ، رِشتیداری دئے جُڑائیا۔ جِس ویلے محمد کول کوئی سندیشہ لَے کے آیا سی فرِشتہ، آہستہ آہستہ ہدایت دِتی سُنائیا۔ مَیتوں محمد نے تکّیا خُدانخاستہ، اِکو پلک اُتوں اُٹھائیا۔ مَیں کُجھ آ کے بینتی کیتی درخاستا، اپنی بینتی دِتی سمجھائیا۔ میرا صوُفیاں نال ہووے واسطہ، باقی مُرشداں توں پینڈا لیا مُکائیا۔ محمد کہا اُس دی کرنی نہیں کِسے شناختا، اماماں دا امام پھیرا پائیا۔ جِس نے سِدھا بھگتاں نال کرنا واسطہ، واستو اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی رہیا وکھائیا۔ بُھلّ کہے جن بھگتو ساڈی سانجھی ہو گئی جدّ، اِکو ملی وڈیائیا۔ دِین دُنی دی چھڈ دیوُ حد، پینڈا لوُ مُکائیا۔ سارے سوہنگ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان دے جَیکارے گاؤ گجّ، غزل اِکو ڈھولا گائیا۔ بُھلّ کہے سب نوُں وڈّی خوشی ہوئی اجّ، سمت شہنشاہی خوشی منائیا۔ اَگے ہونا نہیں کدے الگ، وکھّرا

گھر نہ کوئے بنائیا۔ جے یاد کرو تے آپ درشن دئے تُہانوں اُپر شاہ رگ، جگت دوار دا لیکھا دئے مُکائیا۔ ویکھیو ہنس نہ بنیو گگّ، بُدھی کاگ وانگ کُرلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ جن بھگت کہن اسیں پربھ توں سُننی اِک ارداس، جو سب نوُں پار لنگھائیا۔ جِس ویلے سدّیئے اوسے ویلے آوے پاس، دوُر دُراڈا پندھ مُکائیا۔ راتیں سُتّیاں دے سرہانیوں پی جائے پانی دا گلاس، اپنے آوَن دی نِشانی دئے وکھائیا۔ آتم سیجا سُتّا رہے ساری رات، سُکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ جان لگّا جے پریم وِچ دسّ جائے اپنی اِک نِکّی جِہی بات، باطن پڑدا اِک اُٹھائیا۔ سچ پریم دی دے کے جائے اِک سوغات، سُگندھی اندر اِک بھرائیا۔ پھیر پکّا رِشتہ سمجھیوَ نال بُھلّ گُلاب، بےآب نہ کوئے تڑپھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ محراب دئے سمجھائیا۔ بُھلّ کہے جن بھگتو جاؤ بہہ، خوشیاں نال آسن لائیا۔ تُہاڈے اندر اِکو دی لَے، لایق بچّے لئے بنائیا۔ جو منگو سوئی دئے، دیونہار اکھوائیا۔ جو چرن کوَلاں ڈھہے، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تُہاڈا بھگت دوارا وسدا رہے، جُگ چار چار وجےّ ودھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی بنت رہیا بنائیا۔ جن بھگتو تُہاڈا سچکھنڈ دوار، تھِر گھر آسن اِک وکھائیا۔ جتھے شبد دی گُنجار، نام دی وجےّ ودھائیا۔ جوت دا اُجیار، نوُر نوُر رُشنائیا۔ سدا چلدا رہے وِہار، وِوہاری دئے وڈیائیا۔ بھریا رہے بھنڈار، اتوٹ اتُٹ رکھائیا۔ سرِشٹی نے ہونا خوار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ جے تُساں پرم پُرکھ تے رکھیا اِعتبار، جتھے ہووو اوتھے ہوواں سہائیا۔ تُہاڈا اِنہاں انکڑیاں وِچ کراں شمار، دُلینکڑیاں وِچ جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہن اساں پربھ کی کرنی تیری بھگتی، اکھیّں میٹ دھیان نہ کوئے لگائیا۔ اساں تیئوں مِلنا شرطی، سِدھا ناتا تیرے نال رکھائیا۔ تُوں مالک دُھر دا عرشی، پریتم بےپرواہیا۔ سانوُں کوئی نہیں لگدی چھّبی پوہ دی سردی، سِر درد نہ کوئے جنائیا۔ تُوں ساڈی اپنے نال جوڑ مرضی، مرضی جگت والی دینی گوائیا۔ جے تُوں نر نرائن سچّا ہرجی، ہِردے اندر ڈیرہ لائیا۔ جن بھگت کہن اچّ توں ساڈی آتما تیئوں وردی، دوُجا خصم نہ کوئے ہنڈھائیا۔ سوبھاوَنت ہووے تیرے گھر دی، دوہاگن رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میلا اپنا لَینا مِلائیا۔ جن بھگت کہن پربھ ساڈے کملاپت، پت پتونتے بےپرواہیا۔ کیوں بُہتے ساتھوں جُڑاؤندا ہتّھ، سِیس چرناں نال رگڑائیا۔ اندروں کھول دے اکّھ، اٹھّے پہر تیرا درشن پائیا۔ اسیں کدی نہیں کہنی

بّس، بھاویں بھر بھر کے اُتوں دی دے رُڑھائیا۔ جے تُوں ساڈا گاویں جس، سِری بھگوان سیو کمائیا۔ پھیر خوشیاں نال جایئے ہسّ، مُسکراہٹ بُلاں والی رکھائیا۔ سِری بھگوان کِہا مَیں تُہاڈے کول جاواں وس، ڈیرہ نیڑے ہو لگائیا۔ تُساں کِیتا پریم دا اِکھّ، اِکٹّھیاں دِتا سُنائیا۔ ہُن مَیں کِدھر جاواں نَٹھ، چارے رستے بند نظری آئیا۔ تُہاڈے پریم اندر جاواں ڈھٹّھ، اپنا آپ تُہاڈی بھیٹ چڑھائیا۔ جن بھگتو کدے نہ سمجھیوَ وکّھ، وکھّرا ڈیرہ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، داتا دیونہار گوسائیا۔ جن بھگتو ویکھو بھوُمکا استھان، استھل رہیا وکھائیا۔ جتھے بنیا بھگتاں دا مکان، بےمُکام آسن لائیا۔ ایتھے بالمیک دا قیام، سُنّ سمادھی وِچ سمائیا۔ ہرِ گوبِند دا اِحسان، تُہاڈے سِر چڑھائیا۔ نانک دا نِشان، جھنڈا رہیا لہرائیا۔ کرِشن دا پَیغام، بنسری نام سُنائیا۔ محمد دا امام، نرِگُن پھیرا پائیا۔ جِسنوُں سجدہ کردے سلام، صحیح سلامت اپنا کھیل وکھائیا۔ رَین کہے میری بینتی پربھوُ بھگتاں نوُں کر لیَن دے آرام، بِسرام چرناں وِچ رکھائیا۔ بھگتاں نوُں فِکر پَے گیا سانوُں ہو نہ جائے زُکام، ہتّھ متھے اُتے گھسائیا۔ تھوڑے کہن سوَں کے ہو نہ جایئے بدنام، اندرے اندر دین دُہائیا۔ دس ویہہ کہن اساں سویرے کرنا کام، ساڈی کرے نہ کوئے رہیائیا۔ ترینٹھ کہن ایَویں وِچ پھسے آن، بِنا سُتّیاں رات گوائیا۔ رَین کہے مَیں بِھنڑی سب نوُں دیواں مان، جو چل آئے سرنائیا۔ ایہہ بخشنہار بھگوان، بھگتاں دا سنگ نبھائیا۔ سب نوُں دیوے اِکو جِہا دان، جو بھگت دوارے دے اندر بہہ کے پیو دادے دی یاد لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار اِک سرنائیا۔ رَین کہے مَیں بےشک بِھنی، بِھنڑی نظری آئیا۔ کئی گھڑیاں ولّ ویہندے بیت گئی کَنی، کوَن گھڑیال رہیا کھڑکائیا۔ جِس دی رحمت جائے نہ گَنی، گِنتیاں وِچ گنت نہ کوئے گنائیا۔ جن بھگتو تُہانوُں دات دینی اِنی، جو انھیاں توں سُجاکھے دئے بنائیا۔ تُہاڈے اندر دھار پریم رکھنی نِمھی، نِمھا نِمھا رنگ چمکائیا۔ ایہہ کوئی سادھوُ فقیر نہیں ڈِنبھی، ڈمبھ جگت نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا ہو سہائیا۔ بِھنڑی رَین کہے مَیں بھگتاں دی بناں سکی، سکھی پربھ دی نظری آئیا۔ بات کراں حقی، حقیقت دیاں دِرڑائیا۔ جِنہاں تیرے وِچھوڑے وِچ پِچھے جُگ چوَکڑی کٹی، اَگے نہ کوئے جُدائیا۔ اپنے نام دی پڑھا کے گّھلنا پٹّی، ڈھولا اِک سُنائیا۔ رنگ چڑھاؤنا اِکو رتی، رتن امولک ہیرے لَینے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں ویکھیں اکھّیں، اپنی ویلے اَخیر ہوئے سہائیا۔

۱۳۲

بُھلّ کہے جن بھگتو دوہاں دا مِل کے بنیا گُلدستہ، گُلدان سَتگُر نظری آئیا۔ نام خُماری وِچ کرے مستا، مستی اِکو اِک رکھائیا۔ تُہانوُں بنّھنا پئے کوئی نہ بستہ، اِکو اکھّر دِتا پڑھائیا۔ اِس توں ہور نام نہیں کوئی سستا، جُگ چوُکڑی دئے گواہیا۔ تُہاڈا حال ہووے نہ خستہ، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا دوہاں دا اِکو رِشتہ، آتم پرماتم جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جُگ جن بھگتاں پنَج رکھدا، رکھّیا کرے تھاؤں تھائیا۔ بھنڑی رَین کہے پربھ میری منّی پوُری کریں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پریمیاں بھگتاں سوَن دے نِشنگ، سُتّیاں دے اندر پریم دینا ٹِکائیا۔ تیرے کول انوکھا ڈھنگ، طریقہ دینا سمجھائیا۔ انت اَخیر اِکّی وار گا لیَن دے تیرا چھند، سوہلا صِفتاں وِچ وڈیائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندھن دے تُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان سوُرے سربنگ سِر سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ جن بھگتو بھنڑی رَین کہے ایہناں دے دے چُھٹی، چُھٹکارا دے کرائیا۔ ویکھو کوئی نہ وڑ جائیو ترِکُٹی، سُکھمن ٹیڈھی بنک وِچ پھیرا کوئے نہ پائیا۔ ایڑا پِنگل دی ہٹّی گئی لُٹی، خالی دین دُہائیا۔ تُہانوُں چاڑھیا چوٹی اُچی، منزل دِتی مُکائیا۔ جے آتما کر لوَ سُچی، پھر پرماتما دی نہ ہوئے جُدائیا۔ تُہاڈی سوہندی رہے رُتی، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ تُہاڈی نُہن پیَنڈیاں وِچ گھسن نہیں دینی جُتی، رَویداس چمارا دئے گواہیا۔ تُہاڈی مینڈھی رہن نہیں دینی کھتھی، کنت سُہاگی دئے مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سُرت سوانی اُٹھائے سُتّی، آلس نِندرا دئے گوائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، دات دیوے رُکھی رُکھی، پڑدے وِچ پڑدا رہیا وکھائیا۔

۱۳۳

❊ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ا ہرِ بھگت دوار جیٹھوُوال ❊

سَتگُر شبد کہے نہ کریو جلدی، من واسنا نہ کوئے بھٹکائیا۔ جن بھگتو تُہاڈی باقی رہندی کل دی، نِہکرمی کرم رہیا کمائیا۔ کوئی کھیل نہیں کپٹ چھل دی، اچھل چھلدھاری دَیا کمائیا۔ تُساں اجے کُشتی ویکھنی اوس ملّ دی، جو مالک دُھر درگاہیا۔ جِس دی دھار اگّمی چلدی، چار جُگ وڈیائیا۔ جو کھیل جانے جل تھل دی، لکّھ چوَراسی رہیا سمائیا۔ جِس قیمت پاؤنی اپنے پُھلّ دی، کنڈا دُھر دا ہتّھ اُٹھائیا۔ جگت سنکھیا مُکنی کوُڑے دھن دی، نوَ ستّ لیکھ چُکائیا۔ کسے

نوُں خبر نہیں اگلے پل دی، گھڑی ونڈ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوت اکالن اِکو بن کے مالن پریم سُگندھی پھُلّ گھلدی، پتّ ٹہنی نال مہکائیا۔ گُرمکھو ویداں پُراناں شاستراں وِچوں سمجھ نہیں آئی اِک گلّ دی، رمز حق نہ کوئے لگائیا۔ جوبن جوانی سب دی ڈھلدی، تھِر رہن کوئے نہ پائیا۔ حکمے اندر اگنی ویکھو بلدی، تتّاں دئے جلائیا۔ پربھ دے اَگے پیش نہ کسے دی چلدی، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ بھاوی کسے توں نہیں ٹلدی، بھانے وِچ لوکائیا۔ کسے نے طاقت نہیں سمجھی پربھ دے بل دی، بلدھاری بل باوَن چھل وکھائیا۔ ہُن کھیل نہیں کسے تن دی، شبدی ڈنک سُنائیا۔ جِسنوُں جنّی کوئی نہ جندی، سِیر مکھ نہ کوئے لگائیا۔ جِس دی آواز نہیں کوئی کنّ دی، رسنا نہ راگ الائیا۔ جِس دی دوَلت نہیں مایا دھن دی، ٹکیاں ٹکسال نہ کوئے بنائیا۔ جِس دی روشنی نہیں کسے چند دی، سوُریہ روُپ نہ کوئے وٹائیا۔ جِہدی نظر نہیں نیتر انّھ دی، دوُر نیڑا ویکھ وکھائیا۔ جِس دی سمجھ نہیں کسے من دی، بُدھی نال لڑائیا۔ اوہ دات دیوے جن بھگتاں اِکو بھل دی، بھال بھال کے جوڑ جُڑائیا۔ کھیڈ مُکاوے کوُڑی جھلّ دی، جھلک اپنی دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سَتگُر شبد کہے نہ کرو چھیتی، چھتّی جُگ نانک تھوڑے گیا جنائیا۔ پربھوُ آد انت دا بھیتی، بھیو پڑدے دئے اُٹھائیا۔ جُگ چوَکڑی تُسیں میرے نال کردے رہے نیکی، وڈّیوں نِکّے روُپ بنائیا۔ جگت ولوں بن دے رہے بیکی، واسنا کوُڑ باہر کڈھائیا۔ چرن کوَل رکھدے رہے ٹیکی، دھوُڑی مستک ٹِکّے نال چُھہائیا۔ روُپ دھردے رہے بیٹا بیٹی، نِرگُن سرگُن جوڑ جُڑائیا۔ جگت مُہانے بن دے رہے کھیوٹ کھیٹی، مارگ بھگت بھگوان لگائیا۔ ویکھیو کوئی چرنیں نہ جُھکاِو ویکھا ویکھی، ٹھگّاں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جِس نے جُگ چوَکڑی ویکھی، اوہ پرکھنہارا دُھر درگاہیا۔ جِس نے نانک دے موڈھیاں اُتے دھرا کے کھیسی، جنگلاں وِچ دِتا بھوائیا۔ اوہ جگت واسطے پردیسی، تُہاڈے اندر دا مالک نظری آئیا۔ سِری بھگوان بھگتاں کارن اپنے شبد دی کرے شیخی، شاخ اپنی اِک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان اِک اکھوائیا۔ سَتگُر شبد کہے نہ بنیو کاہلے، کالکھ اندروں دینی گوائیا۔ مان وِچ نہ سمجھیوَ اسیں بھگت ہو گئے باہلے، بِن کِرپا چرن کوَل کوئے نہ آئیا۔ چار جُگ تُہاڈے سب نے دِندیاں رہنا حوالے، مَیں نوَیں شاستر جانا بنائیا۔ بِن ہتّھاں توں وجدے رہنے تالے، دھار اِکو اِک بندھائیا۔ تُسیں ہو گئے پربھوُ دے حوالے، تُہاڈی حوالات دینی کٹائیا۔ تُسیں کرِشن نال کھیڈن والے نہیں گوالے،

گُو آں دی سیو کمائیا۔ تُسیں پربھُو دے سچّے بالے، تُہاڈا پِتا اِکو نظری آئیا۔ تُہانوُں شبد گودی وِچ پالے، امرت دُھر دا جام پیائیا۔ تُہاڈے پچھے گھالنا گھالے، پنج تت اندر اپنا روُپ چُھپائیا۔ تُسیں ہُن سمجھدے نہیں پربھُو دے کیہڑے وکھّرے چالے، چلاکی نال سب نوُں رہیا بُھلائیا۔ مَیتوں دِسدا تُسیں بہہ گئے میرے دوالے، دعویدار اکھوائیا۔ ہُن تدبیر نال تُہاڈے اُتوں تُہاڈی تقدیر ٹالے، ٹالمٹول نہ کوئے جنائیا۔ پرکھ پرکھ کے ویکھ ویکھ کے پیکھ پیکھ کے ورناں برناں چوُراسی وِچوں تھوڑے اُٹھالے، اکّھ اکّھ نال مِلائیا۔ تُہاڈے حل کرے سوالے، سوال اپنا دئے سُنائیا۔ اَگے چلنا تُہاڈے نالے، نا لایق رہن کوئے نہ پائیا۔ ایتھے اوتھے کرے پرتپالے، پرتپالک ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سَت سچ کرنی کار کمائیا۔ سَتگُر شبد کہے نہ اندروں ہووو کوُڑے، کوُڑی کِریا دینی تجائیا۔ تُہاڈے رنگ ویکھنے گوُڑھے، گوبِند اپنے رنگ رنگائیا۔ نام وجا کے ساچی تُورے، تُرت پڑدا دئے کُھلائیا۔ چار جُگ تُہانوُں کرے مشہوُرے، ڈھولے دُھر دے نال وڈیائیا۔ تُسیں اوس گھر دے بنے مزدوُرے، جِتھوں نام بھنڈارا مِلے چائیں چائنیا۔ تُہاڈا صاحب تُہانوُں قبوُلے، مالک گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دَیاوان دَیا کمائیا۔ سَتگُر شبد کہے اندر کوئی نہ کرِیو گُھس گُھس، من گھمسان نہ کوئے بنائیا۔ در تے آ کے بہو نہ رُس رُس، رُسے رہیا منائیا۔ اوس توں بہُتا نہیں تے تھوڑا لَے کے جائیو کُچھ کُچھ، جِس دی کچھپ دئے گواہیا۔ ہنکاری جائیو جُھک جُھک، وِکاری روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ اِکو سِکھ کے جائیو اپنے نام دی ٹِک، جو تُخم تاثیر دئے بدلائیا۔ جگت واسنا اُتے جائیو تُھک، کوُڑی کِریا دینی تجائیا۔ تُہاڈے لیَن دا ویلا آیا ڈُھک، دیونہار دیوے بےپرواہیا۔ کوئی پڑدا رہنا نہیں لُک، سب دا کایا چولا دینا بدلائیا۔ جے نہیں بنے ہُن بن جاؤ اُس پربھُو دے پُت، جو پتن اِکو دئے وکھائیا۔ ویکھیو بِنا پریم دے خالی رہن نہ دیوے کایا بُت، پنج تت کمّ کسے نہ آئیا۔ ایہو جہی او بھگتو کدی نہیں مِلی کسے نوُں لُٹ، بِنا بھگتی بھگتو دات نہ کسے ورتائیا۔ کوئی نہ جانے کیوں پیا تُٹھ، تُٹیاں رہیا جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر اکّھ کُھلائیا۔ سَتگُر شبد کہے ایوَیں نہ کرِیو ہوُں ہوُں، ہوکے نال سُنائیا۔ جناں چِر مَیں وِچ نہ مِلے تُوں تُوں، مَیں تُوں وِچ سمائیا۔ تُہاڈا خوشی نہ ہووے لوُں لوُں، گھر وجّے نہ سچ ودھائیا۔ اوناں چِر پربھ دے دوارے دی کدے نہ بُھلیو جوُہ، اَگے پچھے قدم نہ کوئے ٹِکائیا۔ جے متھے ٹیکنے تے کوٹن کوٹ باہر ویکھیو گُروُ، گھر گھر بَیٹھے

۱۳۵

ڈیرے لائیا۔ جے آتم ہو کے پرماتم نال جاؤ چھوہ، پھر شرم حیا رہے نہ رائیا۔ اپنے گھر دی تُہانوں آپے دسّ دئے سوہ، اِشارے نال دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنی کار کمائیا۔ شبد گُروُ کہے پربھوُ کُچھ مَیتوں دے صلاح، لوک مات سَت جنائیا۔ مَیں ویکھنا سب دے اندر اوہ راہ، جو اندھیرے وِچ بَیٹھے اپنا آپ چُھپائیا۔ جو چوراں وانگ داؤ رہے لا، ٹھگّاں والا روُپ وٹائیا۔ کی تَیتوں پتہ نہیں دس ماہ تپنا پئے اگنی کُکھ ماں، سکے نہ کوئے بچائیا۔ مطلب واسطے کوئی نہ کرِیو ہاں، بےغرض دینے بنائیا۔ کچّی یاری لاؤن دا مَیتوں کدی نہیں آیا چا، جھوُٹھا ناتا نہ کوئے جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ شبد گُروُ کہے مَیں پھِردا سدا انھول، جیِواں نال چوری چوری کھیل کِھلائیا۔ جُگاں پچھوں آواں اُتے دھوَل، دھرنی اُتے پھیرا پائیا۔ لکّھ چوَراسی دیواں مدھول، خاک وِچ مِلائیا۔ بھگتاں وساں کول، نیرن نیر نظری آئیا۔ جیہڑے میرے نال مارن آون رول، جُگ چوَکڑی دیواں سزائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ شبد گُروُ کہے مَیں ویکھن آیا مرد اِستری، سارے کھوج کھوجائیا۔ کدے مَیتوں کہِندے سی جگت دا مُشتری، مِشن نہ سکے سمجھائیا۔ ہُن مَیں کرن آیا مُخبری، ہوکا رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی رہیا جنائیا۔ شبد گُروُ کہے پربھوُ میری انجّ تک کیتی نہیں کسے پہچان، جگت نیتر نظر کوئے نہ آئیا۔ ایَویں تَیتوں منّدے رہے بھگوان، تُوں ساکھیات نظر کسے نہ آئیا۔ حکم نام تیرا سندیشہ دیندے رہے مہان، کاغذاں اُتے وڈیائیا۔ سچ دسّ نوَ سوَ چُرانوے چوَکڑی کدی آیا وِچ مَیدان، سوُربِیر ہو کے پھیرا پائیا۔ ایَویں طِلیاں پربتاں اُتے دھرن تیرا دھیان، موُرتی بنا کے تَیتوں شرمِندا رہے کرائیا۔ اُنگلیاں نال تیرا ساز وجا کے رسنا نال گاؤندے گان، ساہمنے ہو کے درس کوئے نہ پائیا۔ گُر اوتار پیِر پَیغمبر تیرا کردے رہے بیان، رسنا جِہوا ڈھولیاں وِچ گائیا۔ تیرا دسّدے رہے نام، کسے نظر نہ آیا امام، جوتی جلوہ کر رُشنائیا۔ سُن سُن تیرا پَیغام، بغل قُرآن وِچ ٹِکائیا۔ جنّا چِر پیاویں نہ اِکو جام، ضامن ہو کے لئیں چُھڈائیا۔ اوہناں چِر جھگڑے نہیں مُکنے تمام، طمع توں لَے چُھڈائیا۔ شبد گُروُ کہے پربھوُ توُں اَگے سچکھنڈ کردا رِہوں آرام، حکم نال پَیغمبر گُروُ بنائیا۔ کسے نوُں بنا دِتا گوپیاں والا کاہن، کسے نوُں بنا کے سیِتا تے رام، جنگلاں وِچ بھوائیا۔ چھوٹا چھوٹا کر کے اِحسان، ہستیاں کوٹ دِتیاں بدلائیا۔ پیِر پَیغمبر کر کے غُلام، بردے دِتے وکھائیا۔ اپنا دسّیا نہیں کسے نوُں سچ مقام، دھام اپنا نہ

۱۳۶

کوئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر حکم اِک منائیا۔ شبد گُرو کہے سُن میرے بھگوَنت، تیری بےپرواہیا۔ مَیں تیرا کسے کولوں سُننا نہیں منت، رسنا والی گلّ موہے نہ بھائیا۔ جے کدی نہیں مِلیا ہُن ویکھیا انت، انتر دھیان لگائیا۔ پربھوُ تیرے ایہہ درویش نہیں سنت، ایہہ ہمیشی نظری آئیا۔ جِنہاں دے چرناں ہیٹھاں رُلدا جنّت، بہِشت رہیا گُرلائیا۔ اِنہاں دا لیکھا کی جانے برہما پنڈت، جو ویداں دی کرے پڑھائیا۔ تیئ اوتار تیرا کوئی سمجھ نہ سکے سمت، سچ دا حال نہ کوئے دِرڑائیا۔ جے کسے نوُں اِشارہ دِتا تے اوہنوُں بولن دی نہیں دِتی ہِمّت، بھوِکھت وِچ نہ کوئے دِرڑائیا۔ نہ کوئی صِفتی بنیا نہ کوئی بنیا نِندک، دوہاں اُتے پڑدا دِتا پائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر تیری کردے گئے مِنت، سیِس قدماں اُتے ٹِکائیا۔ دِیناں مذہباں دی پا کے چِنت، حکمے وِچ بھوائیا۔ کسے نوُں دسّیا کعبےوالی سِمت، کسے نال کر کے عِلّت، کسے نوُں دے کے تن خطابی خِلعت، کسے نال اندروں کر کے مِلّت، کسے نوُں دے کے جگت دی ذِلّت، آپ اپنا بَیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنی سچ دی کار کمائیا۔ شبد گُرو کہے پربھوُ مَیں نہیں سُننے تیرے پوتھیاں والے چھند، جو شنکیاں وِچ نظری آئیا۔ مَیں تیرے تاج نوُں تیرے اُتے دینا ٹنگ، راج دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جو کُچھ سو تیریاں بھگتاں دینا ونڈ، بن کے بےپرواہیا۔ ایس توں اَگے رہن نہیں دینا بھیکھ پکھنڈ، کوُڑی کِریا دینی کڈھائیا۔ بھگتو تُسیں نہ ہوئیو حَیران تے دنگ، ایہہ دنگا جگت نوُں رہیا وکھائیا۔ تُسیں تے میرے لاڈلے چند، خوشی نال دیاں چمکائیا۔ جے کَتوں نہیں مِلیا انّج دینا اوہ انند، انند آتما وِچ رکھائیا۔ تُسیں نہیں جان دے تُہاڈے پریم والے رنگ، ایہہ ڈنڈا رہیا پرگٹائیا۔ جِس نے تُہاڈی سیوا کرنی پِچھے ہو کے کنڈ، کنڈیاں وِچوں باہر کڈھائیا۔ ہُن کی سمجھوگے پربھوُ کہ ملنگ، کہ لنگڑا لوُلھا پھیرا پائیا۔ کِدھرے سمجھ نہ لِؤ ایہنوُں ہو گیا اَدھرنگ، لتّ بانہہ ہِلے نہ رائیا۔ ہُن مَیں وساں تُہاڈے سنگ، سگلا سنگ نِبھائیا۔ انّج دی رَین سب حکم گھل دینے بےرنگ، مُہر اپنی نہ کوئے وکھائیا۔ کُچھ لہنا دینا اوس سوُرے سربنگ، جِس سیِس تاج دِتا ٹِکائیا۔ انّج گوبند دی ونڈ، گُرمکھاں جھولی پائیا۔ جن بھگتو گا لؤ اَگے باپوُ دا چھند، بخشند ملنگ بن کے سیو کمائیا۔ شبد گُرو کہے باپوُ کَتے ہوتے نہیں گیا بُڈھا، بُڈھاپا دئے وکھائیا۔ کوٹن کوٹ جُگاں پِچھوں چلدا چلدا ہوتے نہیں گیا ڈُڈا، چرن پیر نہ کوئے سمجھائیا۔ گُر اوتار پیرِ پَیغمبر تیریاں صِفتاں دا بنّھدے گئے گُڈا، صِفتاں وِچ صلاحیِا۔ تُوں بےپرواہ سب توں

۱۳۷

بھیت رکھیا گُجھا، گُنجھل وِچ سرب پھسائیا۔ بےپرواہ تُوں کسے نہیں سمجھایا اپنا مُدعا، مُدتاں توں تیری عادت نہ کسے بدلائیا۔ کلجُگ انت بھگوَنت ہو کے اُگھا، نِرگُن ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگت کوئی نہ رہے ڈُبا، منجھدھار وِچوں پار کڈھائیا۔ گُرمکھو تُہاڈا کوئی نہیں لَینا بُھگا، بھگوَن ہو کے دَیا کمائیا۔ تُہاڈا وسدا رہے جُھگا، ہُندی رہے رُشنائیا۔ تُہاڈی خاطر دُھر دا لَے کے آیا پنجابی بولی والا چگھا، چُگتے سارے دئے بھجائیا۔ تُہاڈے وِچھوڑے دا مَینوں دُکھا، دوُجا دُکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ مَیں ویہندا رہیا جیہڑا گُرمکھ اپنی ماں دے پیٹ وِچ لٹکیا رہیا پُٹھا، بِنا ساہ ساہ دِھیائیا۔ مَیں بےفِکر ہو کے رہیا سُتّا، اپنی نہ لئی انگڑائیا۔ جِس ویلے تُہاڈا ویلا ڈُھکا، نِرگُن ہو کے آیا جوتی جامہ کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان پھیرا پائیا۔ شبد گُروُ کہے پُرکھ اکال توُں سدا چلن والا ٹیڈھا، سِدھی دھار نہ کوئے سمجھائیا۔ ویکھیں کِتے تَینوں چلدیاں لگّ نہ جائے ٹھیڈا، راہ وِچ نہ کوئے اٹکائیا۔ مَینوں پتہ جِس ویلے برہمے نوُں اِشارہ دِتا چار ویدا، وِدیا اپنی پھیر نہ کوئے پڑھائیا۔ اوہدا اپنی چرن دی دھوُڑی نال بنا کے میَدا، مدھ وِچ حد دِتی رکھائیا۔ تَینوں اُپر کدے نہ ویہندا، چرناں وِچ آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنی کار کمائیا۔ شبد گُروُ کہے پربھوُ اجے تائیں تیرے گھر سُت نہیں جمّیا کدے جوڑا، سجّے کھبّے نہ کوئے لگائیا۔ مَیں حَیران ہویا تُوں کِس طرح سسّے اُپر لایا ہوڑا، ہوڑے دا مطلب جانیا کسے نہ رائیا۔ گُروُ گوبِند ماچھوُواڑے تیرا گاؤن لگّا سی دوہرا، پھڑ کے کنّوں چاروں کُنٹ دِتا بھوائیا۔ تُوں اجّے میرا نِکّا جِہا چھوہرا، شہنشاہ ہو کے تَینوں لَواں اُٹھائیا۔ گوبِند ہسّ کے دِتا مروڑا، پربھوُ تیرا کھیل بےپرواہیا۔ سِری بھگوان کہے او نہیں مَینوں تیری پَینی لوڑا، لوہڑا پئے جگت لوکائیا۔ اوس ویلے تیرے کول ہونا نہیں کوئی باز گھوڑا، گھوڑا شبدی دیاں بنائیا۔ تیرے سِر اُتے کوئی جُھلدا نہیں دِسنا چوُرا، چاروں کُنٹ میرے نام دی وجّے ودھائیا۔ جیہڑا نانک تُہاڈے اندر رکھ کے گیا مُہرا، مُہر اپنی اِک لگائیا۔ اوہدے پچھے بھگت دوارے دِسنا کاغذ کورا، خوُن اپنے نال رنگائیا۔ پھر بنا بھگت بھگوان دا جوڑا، وجّنی سچ ودھائیا۔ کیوں تیرا اوہناں دے اندر ہونا پوُڑا، پوُڑی گوُڑی راگ نہ کوئے سُنائیا۔ جے تُوں گوبِند ہوئیو کمزورا، نکّ نال لکِیراں دیاں کھِچائیا۔ تُوں میرے اُتے واریا اجیت جُجھار فتح سِنگھ زورا، مات پِت دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ ایہہ وی دُنیا وِچ تیری نِشانی ڈورا، بِنا پُرکھ اکال ہتّھ نہ کوئے پھڑائیا۔ جِس ویلے کلجُگ انت ہویا گھنگھورا، رَین اندھیری چھائیا۔ تیرا ہونا بھاگ متھورا،

۱۳۸

مِتھیا دِسے لوکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک سُنائیا۔ شبد گُرو کہے او گوبند تیتیوں کسے بنّھنے نہیں سِر تے پُھلّ چّھبے، چّھبی پوہ دئے گواہیا۔ تیرا ناتا جُڑنا اوس نال شیر بگّے، جِس دی بغل وِچ لوکائیا۔ گُر اوتار پیغمبر جِس نے اپنے چرناں دے ہیٹھوں کڈھے، لوک مات پرگٹائیا۔ حکمے اندر پھرن بدھّے، بندنا سیِس جُھکائیا۔ اوس ویلے پتہ لگّے تیری تے پرماتما دی پریتی لگّے، اِکو نوُر نظری آئیا۔ تیرا پُرکھ اکال تیرے وِچوں کوئی نہ کڈھے، دوویں رل کے خوشیاں لوَ منائیا۔ اِکو نوُر اِکو دِیپک جوت جگے، اِکو شبد ہوئے شنوائیا۔ پھیر بھگتاں نوُں آوَنے مزے، اوہناں کھانی چھڈنی مِٹھیائیا۔ تیرا پیَر سِر ویکھ کے ننگے، ننگیاں مِلے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا داتا ویکھ وکھائیا۔ شبد کہا مَیں شبدی کافور، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جُگ جوُگڑی رہیا ہور، کلجُگ ہور روُپ بدلائیا۔ جد ویکھو نواں نکور، بِردھ بال نہ روُپ جنائیا۔ میرا کسے دے نال نہیں کوئی خور، بھگتاں دا کھوجی بن کے پھیرا پائیا۔ گُرمکھو کوئی پربھوُ تُہاڈے ورگا نہیں کٹھور، جو در آیاں نوُں دیوے دُرکائیا۔ جے سچ سمجھو تُہاڈے اندر وساں تُساں پھیر وی نہیں جانی لوڑ، لوڑاں جگت پوُر کرائیا۔ جدوں وڑاں تے وڑاں بن کے چور، راتی سُتّیاں دے اندر ڈاکا آواں پائیا۔ تُہاڈا خزانہ تُسیں نہیں سمجھے تے نہ کوئی جانے لکّھ کروڑ، اسنکھاں والی گنت نہ کوئے گنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان دَیا کمائیا۔ گوبند کہے مَیں کی کُچھ جاتا، کی کیِتی پربھ جنائیا۔ کی سمجھی رمز اِشارے والی باتا، باطن ہوئی پڑھائیا۔ کی دسّی بِن اکھّراں توں گاتھا، بِن سطراں سطر سمجھائیا۔ پُرکھ اکال نے میرے ہتّھ مار کے اُپر ماتھا، مستک دِتا بدلائیا۔ جِدھر ویکھاں تے ویکھاں پُرکھ سمراتھا، دوُسر نظر کوئے نہ آئیا۔ گُرمکھ بالا چُکیا ڈھاکا، سجّے کھبّے رہیا لٹکائیا۔ مَیتوں سَتگُر مِل گیا ڈاڈھا، جِس لّک وِچ ڈنڈے دِتے ٹِکائیا۔ اوہنے کیہڑے کارن امرت پیایا وِچ باٹّا، جو تیتیوں گئے بُھلائیا۔ کوئی پوُجے دیوی والی لاٹا، نِرگُن جوت درس کوئے نہ پائیا۔ ایسے کارن سب نوُں آیا گھاٹا، گھاٹے وِچ لوکائیا۔ پُرکھ اکال نالوں ٹُٹیا ناتا، ناتواں ہو کے دین دُہائیا۔ تن ماٹی پہن کے بستر خاکا، خالی ہتّھ رہے وکھائیا۔ کسے مِلیا نہیں دُھر دا آقا، عقل چلی نہ کوئے چتُرائیا۔ جے سچ سمجھو پُرکھ اکال سب دا نِکّا کاکا، جو تُہاڈے اندر وڑ کے آسن لائیا۔ جے اُس دے نام دا سُنو کلاکا، ٹِک ٹِک آواز سُنائیا۔ اوہ بخشے ساچیاں داتاں، دَیاوان ہوئے سہائیا۔ گُرمکھو تُہاڈیاں برتھیاں جان نہیں دینیاں دوویں راتاں، جُگ جنم دی زِندگی کمّ کسے نہ

۱۳۹

آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے الکھ جگائیا۔ شبد گُرو کہے پربھو جگا دے اِک الکّھ، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ سِری بھگوان کہے میری طوبیٰ مَیں گوبِند نالوں کدی نہ ہونا وکّھ، وکھّرا دھام نہ کوئے بنائیا۔ جن بھگتو تُہانوُں دے دینی اوہ اکّھ، جِس نال ساکھیات نظری آئیا۔ مَیں اجّ تائیں کسے نوُں بھیت نہیں دِتا دسّ، بہُڑی تُہانوُں دینا سمجھائیا۔ کیوں جُگ چوکڑی گُر اوتار میرے جو گا حِصّہ گئے چھڈ، بھوِکھتاں وِچ گائیا۔ مَیں ہویا گد گد، خوشیاں چھند الائیا۔ تُسیں میرے لال ہیرے نگ، لوک مات کرو رُشنائیا۔ تُہاڈے اندر پریم دی اگّ، جو کوُڑی کِریا رہی جلائیا۔ جِس کارن لئے سدّ، ٹھم رہیا سُنائیا۔ سوہنے رہے پھب، آسن رہے جمائیا۔ کتے سمجھ نہ لوُ ایہہ بندیاں والا کوئی پھِردا قد، بُڈھا نڈھّا اپنی دھار بدلائیا۔ مَیں کوئی بھیڈاں دے چارن والا نہیں وگ، سانہسی ڈوم نہ نظری آئیا۔ مَیں کوئی براہمناں دا بنّھن والا نہیں تگ، جنیوُ گل دے وِچ پائیا۔ ایہہ وی کوئی جرنیل سِنگھ دا (شگگّ)، جیہڑا راجا بن کے رَوداس دی بھیٹ کرائیا۔ رَوداس نے بولیا حق، ٹھم دِتا جنائیا۔ ایہنوُں پہنے پُرکھ سمرتھ، جِس دے اَگے سیِس دِتا نِوائیا۔ تُوں سانبھ کے چھڈیں رکھّ، خزانے دُھر دے وِچ لُکائیا۔ جِسنوُں کسے نہیں لاوُنا ہتّھ، کلجُگ انتم لئے مِلائیا۔ جن بھگتو کسے نوُں نہ ہووے شک، بچھلا لہنا رہیا چُکائیا۔ ایس توں بہُتی ہور دے کے وتھ، پریم پریتی چرناں نال بندھائیا۔ کیوں اِسنے گوبِند چُکیا کندھے اُتے وِچوں ڈھکّ، اُچ دا پیر سیِس اُٹھائیا۔ اندر لگّا ہجر دا پھٹّ، فِکر دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ گوبِند کہا مَیں کِدھر پے گیا کھہڑے، رَوداس کہے میرا باقی لہنا نظری آئیا۔ اَگے ہور بتھیرے دُنیا دے پینے جھیڑے، جھگڑے وِچ رہنا لوکائیا۔ کوٹاں جُگاں پچھوں سِری بھگوان آیا بھگتاں دے کھیڑے، کِھڑے متھے سب نوُں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو چڑھ جاوَ میرے بیڑے، بیڑیاں دا ناتا دینا تُڑائیا۔ ویکھیو وڈّے رکھیو جیرے، جیرج انڈ پھیر نہ مِلے سزائیا۔ جے ایتھے دُکھ تے ایتھے سُکھ ایتھے چاوَ گھنیرے، گھنگھور رَین رہن نہ پائیا۔ تُہاڈا مالک بن گیا سِنگھ شیرے، شرع دا لیکھا دئے چُکائیا۔ تُسیں آ گئے اوس دے گھیرے، جو چاروں کُنٹ بھجّ واہو داہیا۔ بھاویں تُسیں اپنے کایا دے چیتھڑ لبیڑے، پریم پیار نال دھو کے صاف دئے کرائیا۔ ایہو بخشش ایہو مِہرے، مِہروان آپ سمجھائیا۔ ہُن گوبِند دے تبیلیاں وِچ نہیں لُکدے وچھیرے، شبد تُرنگ بھجّ چائیں چائنیا۔ نالے ویکھے میرے پریمی کیہڑے کیہڑے، کِتھے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔

اوہ پُرکھ اکال تُوں رہیں نہ کتے وِچ اندھیرے، تیریاں اکّھیاں دیاں کُھلائیا۔ گوبِند کہا مَیں سب توں دُور سب توں نیڑے، نیرن نیرا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنا رنگ رہیا چمکائیا۔ گوبِند کہے پربھوُ تُوں بھگتاں دا کھادھا نِمک، نِمک حرام نہ کوئے اکھوائیا۔ پرکاش ہو کے داس ہو کے ابناش ہو کے چمک، نوُر نوُر وِچوں پرگٹائیا۔ اِنہاں دی بنا دے بنت، جو آئے پندھ مُکائیا۔ سبناں دا بن کنت، دُہاگن نظر کوئے نہ آئیا۔ ایہہ سب توں وڈّے سنت، جو سَتگُر مِل کے خوشی منائیا۔ مایا موہ توڑ کے مت، ممتا گئے بُھلائیا۔ تیری آ گئے انوکھی سِمت، سماں جان بدلائیا۔ سِری بھگوان پچھلے وِچھوڑے دی اِنہاں اَگے کر مِنت، کیوں دِتی جُدائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں ایہہ تیری تھوڑی جہی جِنس، جِس دا وپاری نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ گوبِند کہے مَیں دینا کُچھ جواب، جن بھگتاں منگ منگائیا۔ ترتالیاں سالاں وِچ میرا اِک ویراں نیلے اُتے چڑھن لگّیاں چرن تلِکیا سی وِچوں رکاب، بِنا رکاب رمز سمجھ کسے نہ آئیا۔ اِس دا ہرکرِشن نوُں دِتا خواب، جو پہلے گیا سُنائیا۔ تیغ بہادر گا کے راگ، تِناں اکھّراں ونڈ ونڈائیا۔ پُرکھ اکال نے کہا مَیں تیرا ویکھنا اوہ باغ، جو باغیچہ شہنشاہیا۔ ایہہ سُن کے محمد دی طبیعت ہوئی خراب، سچکھنڈ بیٹھا ہوُکے رہیا سُنائیا۔ گوبِند کہا تُہانوُں کرنا پئے اِک نوُں آداب، ادب نال دِرڑائیا۔ کسے دی نہ کنگ وجنی نہ رباب، ربّی نوُر نظری آئیا۔ اُسنے کوئی پُنّ ویکھنا نہ صواب، صبا بھگتاں دی لئے بنائیا۔ آپ بن کے شہنشاہ نواب، نوُبت حق دئے وجائیا۔ جِنہاں کلمہ پڑھ کے کھادھا کباب، پُشتیاں دے پُشتے دئے وکھائیا۔ انت کرے برباد، حکمی حکم ورتائیا۔ لاگیوں عیسیٰ پیا جاگ، ہائے ہائے ایہہ کِس آواز سُنائیا۔ موُسیٰ کہے میری کوَن کرے اِمداد، ساتھی نظر کوئے نہ آئیا۔ گوبِند کہے اوہ جِس نے اِک بناوَنی جماعت، جمع تفریق رہن کوئے نہ پائیا۔ جِس دے جھلک دی جھلّ نہ سکے کوئی تاب، بےتاب ہووے لوکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکم حکم وِچوں سُنائیا۔ گوبِند کہا مَینوُں اکھّراں والے کہندے گوبِند، سّگا بّبا ڈّدا نال وڈیائیا۔ جے ہوڑے دی بن جاندے بِند، پھر پُرکھ اکال آپے نظری آئیا۔ جھگڑا چُھٹ جاندا اُستت نِند، کوُڑی کِریا نہ کوئے سُنائیا۔ امرت ملِدا ساگر سِندھ، جو پنجاں دے مُکھ چوائیا۔ ایسے کرکے سارے گئے کھِنڈ، کایا کھنڈر لیا بنائیا۔ نالے مَینوں کہندے والی ہِند، نالے جھگڑا ہِندوُاں نال بنائیا۔ مَیں سارے دینے پنج، تاڑا وجّے تھاوَں تھائیا۔ مَیں مُنہ دے بھار سُٹنے اِنج،

سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں دینا نگھ، اپنی چھاتی لائیا۔ کدی کسے نہیں سمجھیا وید رِگ، جو رگُھپت دی کرے وڈیائیا۔ نانک دی گودی وِچوں سارے گئے ڈِگّ، ڈِگیاں نہ کوئے اُٹھائیا۔ پاپاں دی اُتے پَے گئی ڈِھگ، بھار نال دبائیا۔ گوبِند کہے میرے بِنا کسے نہیں ڈاہُنی اَگے ہِک، باہوُ بل نہ کوئے وکھائیا۔ سب نوُں پتہ لگ گیا گُر اوتار پیِر پَیغمبر سارے ہو گئے چِھپ، پربھ سِنگھاسن دے تھلّے بَیٹھے سیِس نِوائیا۔ کوئی نہ رہیا کسے دا مِت، مِتراں کیِتی جُدائیا۔ اِکو پرم پُرکھ اکال پِت، پت پرمیشور بےپرواہیا۔ جِس دا کھیل دِسے انڈِٹھ، پڑدا سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جن بھگتو تُہانوُں کدے نہیں دینی پِٹھ، سنمُکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ تُسیں بھاویں یاد نہ کرو چِت، مَیں اپنا چِتر تُہاڈے اندر دینا لُکائیا۔ پریم نال لَینا کھِچّ، زنجیر اپنے ہتّھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرماں دا لیکھ مُکائیا۔ گوبِند کہا اے اَگے اَگے نہ ڈر، بھجّیا کتھے جائینگا وڑ، گھیرا سب نوُں آپے پائیندا۔ ایدھروں اودھروں سب نوُں لئے پھڑ، ساہمنے پھر وی درس دِکھائیندا۔ تُہاڈی چوٹی تے تُہاڈی جڑ، تُہاڈے پِچھے اگنی چ گیا سڑ، تُہانوُں رُڑھا کے پہلوں وِچ سرسے دے سر، مروا کے گڑھی چمکوَر دے گڑھ، کھیل کھترانے والا کر، انتم آپے لئے ور، اپنے نال مِلائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ------- جن بھگتو تُہاڈا انوکھا کھولنا سر، سروور اِکو اِک وکھائیندا۔ جتھے نہاوَن ناری نر، کوُڑی ونڈ نہ کوئے بنائیا۔ ایہہ میرا نہیں تُہاڈا گھر، مَیں تے مُسافر بن کے جُگ جُگاں دا بُڈھا گٹھڑی کندھ اُٹھا کے، پِٹھ ٹِکا کے، بغل وِچ دی بدلا کے، چھاتی نال لا کے، سیِس اُتے ٹِکا کے، حق آواز لگائیا۔ ہوَلی ہوَلی سمجھا کے، چوَراسی وِچوں اُٹھا کے، اُنگلیاں نال لا کے، شبدی پُت بنا کے، سوہنگ ڈھولا پڑھا کے، اندر جوت جگا کے، جگت دا راج مُکا کے، لوک پرلوک دِتی وڈیائیا۔ اپنی موَج وکھا کے، پڑدا پرھاں ہٹا کے، بھگتاں گلے لگا کے، اِکو رنگ دِتا چڑھائیا۔ خبراں دِتیاں تمبےچُکو درشن پاؤ جا کے، ایہہ باوَن والی پچھلی یاد نظری آئیا۔ بھگتاں دے دوارے پُٹھے ڈِگے آ کے، پتّری کھولے بنا کے، سَتریں پڑھے نِگاہ ٹِکا کے، ربّی جوت نوُر جگا کے، نظر کسے نہ آئیا۔ دھنّے دا ہل واہ کے، ہیٹھلے اُتلے نوُں ہِلا کے، موڑ اُتوں بھار ٹِکا کے، ہتّھ پِٹھ اُتے رکھا کے، کلجُگ سَتجُگ دوویں رہیا بھجائیا۔ گُرمکھو تُہاڈے پِچھے اپنا آپ تجا کے، شیر سِنگھ دا نام پوُرن جوڑ جُڑا کے، گوبِند دا رنگ رنگا کے، گُرسِکھاں دا جوگ کما کے، بھسم ہو کے قسم کھا کے، اِسم اپنا رہیا وکھائیا۔ تُوں کی کہنا اوئے فریِد، فردر دے

۱۴۲
۱۴۲

سمجھائیا۔ فریدِ کہے مَیں پربھوُ دا عزیز، بچّہ نظری آئیا۔ میرے تن نہیں قمیض، پٹکہ سیس نہ کوئے ٹِکائیا۔ مَیں سِکھنی بھگتاں توں تمیز، جو سُتے پربھ نوُں رہے پائیا۔ جیہڑے جگت ولوں غریب، نام ولوں مِلی شہنشاہیا۔ مِہر دی ہوئی بخشیش، رحمت سچ کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ گوبِند کہے کُجھ آواز آئی ولوں چڑھدے، پُرکھ اکال رہیا جنائیا۔ اِشارے کیتے اگلے ہڑ دے، جِس نے ہڑ دینا وہائیا۔ پڑدے کُھلے اگّے گھر دے، جتھے وجےّ سچ ودھائیا۔ جیہڑے بھگت بَیٹھے باہر در دے، درشن اوہناں آوَنا وکھائیا۔ کِتے سویرے دوُجیاں نال رہن نہ لڑدے، سانوُں باہر مِلیا نہ سچّا ماہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ شبد گُروُ کہے پربھوُ اوہ توُں کوَن کھتری، کہ چھتردھاری نظری آئیا۔ کہ براہمن بنیو پھولن والا پتّڑی، کُنڈلیاں وِچ حِصّے رِہوں پائیا۔ کہ منتر پڑھیں گائتری، باراں اکشر نال مِلائیا۔ کہ دسّیں لگاں ماتری، سِہاری بِہاری ونڈ ونڈائیا۔ سِری بھگوان کِہا نہیں اوئے مَیں بھگتاں نوُں کدے دِنے مِلاں کدے راتری، نِرگُن ہو کے کھیل کِھلائیا۔ میرا جلوہ نوُر باطنی، ظاہر کراں رُشنائیا۔ ویکھیو کوئی نہ سمجھیوُ ایہہ کوئی کراماتنی، کرماں دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ جن بھگتو تُساں کیہڑی پٹّی لکھ کے پوچنی نال گاچنی، سَتگُر دا اکھّر نہ کوئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ شبد گُروُ کہے او برہمے تیری ویکھی نکّی جِہی قلم، جو اَگے پِچھے رہی لِکھائیا۔ پرتیوّں پربھ دا نہیں آیا عِلم، قانوُن سکیا نہ کوئے سمجھائیا۔ او شِو تیرے پُجاری سُلفیاں والی پینڈے چِلم، سوُٹے کھچّ کے باہر کڈھائیا۔ تُسیں میری نہیں سمجھی قِسم، پربھ دا ناتا نہ کوئے جُڑائیا۔ تُسیں پوُجا کراوَندے رہے پنچ تت جِسم، شبد دی سار کسے نہ آئیا۔ ایہہ بھگوان، وِشنوُں کہے تیری سمجھے نہیں رسم، بھیوَ ابھید نہ کوئے کُھلائیا۔ برہما کہے مَیں کنّ پھڑ کے کھاواں قسم، سمجھ کُجھ نہ آئیا۔ جے تیرا گُروُ نہ ہُندا دسم، تیرا پڑدا نہ کوئے اُٹھائیا۔ اوہ مُلّا بن کے داہڑیاں نوُں لا کے گئے وسم، اُستریاں نال گھسائیا۔ جگت مایا ویکھ کے ہسّن، مُریداں نال مُرشداں دی وجدی رہی ودھائیا۔ جگت ناریاں نال وسن، سیجا مات ہنڈھائیا۔ جے پربھوُ توُں آئیوں سارے لگّے نسّن، بھجّے تھاوَں تھائنیا۔ سِری بھگوان کہے مَیں ایسے کر کے آیا دسّن، سوُربیر ناوَں دھرائیا۔ بِنا بھگتو تُہاڈے حکم توں اَگے موُل نہ لنگھن، ایہہ میری وڈیائیا۔ ایہہ نہ سمجھیوُ کوئی ڈہا پلنگن، سچکھنڈ دوارا رہیا بنائیا۔ مَیں کوئی چھلّے چھاپاں نہیں پہننے کنگن، اشٹبُھج والے لال بستر نہ کوئے وکھائیا۔ میرا اِکو مُتہرا

اِکو مردنگن، سب دے ٹھیکر رہیا بھنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکم اپنا رہیا ورتائیا۔ گوبِند کہے پربھوُ مَیتوں جاپدا تیرا کوئی ریڑکا، تُوں رِڑکیں سرب لوکائیا۔ او گوبِند نہیں، ایہہ میرا وِہار شبدی کھیڈ دا، بِچھلیاں کھڑکیاں ساریاں بند کرائیا۔ اَگے ہُن میریاں بھگتاں نوُں کوئی نہیں چھیڑدا، ستّ رنگا ستّاں لوکاں کرے صفائیا۔ ایہہ لیکھا نوَ سوَ چُرانوے چوَکڑی گیڑ دا، گیڑے وِچ بھوائیا۔ ایہہ لہنا گوبِند دی مِہر دا، مُحبّت دا موُل چُکائیا۔ ایہہ پھیرا پربھوُ شیر دا، شریعت دئے بدلائیا۔ سنت سُہیلے لکّھ چوَراسی وِچوں نِکھیڑدا، نِکھڑیاں جوڑ جُڑائیا۔ اَگے نظارہ ویکھیو اگمّی کیہر دا، جو قبراں وِچوں سُتے لئے اُٹھائیا۔ کُجھ لیکھا شریف اجمیر دا، اپنے نال بنائیا۔ کُجھ جھگڑا گوبِند دا گوداوری والے ڈیر دا، ڈیریاں والے دئے ہِلائیا۔ ننگی پیریں فرنگی ویکھیو گھیر دا، پِٹھ ننگی دئے وکھائیا۔ جنگی چھیڑاں آپے چھیڑدا، جنگجوُ بہادر پھیرا پائیا۔ رنگ ویکھیو پربھوُ دی سویر دا، جو صُبح دی صُبح دئے بدلائیا۔ ستّ رنگا کہے مَیتوں کیوں بنایا ڈنڈا، ڈنڈوَت سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ میرا لیکھا گوداوری کنڈھا، گوبِند راہ تکائیا۔ گُلاب کہے میرا لیکھا نال بندہ، بندھن دئے ٹُڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا تُوں بچّوُ سب نالوں چنگا، جو کلجگ کوُڑیاں ونگاں دئیں بھنائیا۔ تُوں کی لبھنا اوہ جیہڑا بھگت شمع تے جا کے کدی سڑیا نہیں وانگ پتنگا، شمع دے وِچ سمائیا۔ لکّوں کُبی روووے بُھبیں اوہ براہمنوں تُہاڈی مائی گنگا، گوداوری مینڈھی کھول دئے دُہائیا۔ ہائے پربھوُ کیوں پھردا پیریں ننگا، تیری بےپرواہیا۔ سانوُں دِسدا کسے تیرتھ وِچ پانی رہن نہیں دِتا چنگا، چنگیاں توں مندے دِتے بنائیا۔ سادھوُ کلجگ کر کے رنڈا، رنڈیاں دا ویہڑا دِتا وسائیا۔ شاہ رگ اُتے مار کے ڈنڈا، اُتوں ہیٹھاں دِتے لاہیا۔ ایویں کہندے سانوُں دِسدا سوُرج چندا، ہائے ہائے ملیا نہ پُرکھ اکال دُھر دا ماہیا۔ اَگے پِچھے سجّے کھبّے ویکھن کوئی ہور وی ہیگا ساڈے ورگا گندہ، جو پربھ نال دغا کمائیا۔ ویسوا وانگ ڈاہ کے منجا، پگڑیاں ٹوپیاں سانبھ کے مُنہ اُتے ہتّھ پھرائیا۔ پربھوُ نے کہا تُہاڈا ایتھوں پھڑ کے پڑدا کرنا ننگا، غُصے والی گُنجائش نہ کوئے رکھائیا۔ مُریداں دے پِچھوں عیداں دے مگروں تقریراں دے بعد اندر وڑ کے طوبیٰ کر کے چرنی پڑ کے کہن چنگا، جویں تیری رضائیا۔ سِری بھگوان کہا مَیں کی کراں گوبِند مَیتھوں چھّبی پوہ توں پھیر منگ لیا کھنڈا، جِسنوُں مُٹھی پِچھے نہیں کوئی ڈنڈا، ڈنڈوَت سب نوُں دئے سِکھائیا۔ ویکھیو پوُرن نوُں کوئی نہ کہیوَ بندا، بندیو بندیو بندیو دینا بندھوُ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ پربھوُ تیرا کھیل کِتھے،

۱۴۴

گوبِند کہے مَیتوں دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے بھگت وسن جتھے، مَیں اوتھے پھیرا پائیا۔ اوہناں دے کرم جنم پاپ سنتاپ چُک کے اِکٹّھے، اُٹھا کے اپنے قدماں اُتے ٹِکائیا۔ ایہہ سُن کے دُرگا اشٹبھج پیٹے، ہائے ہائے شیر نے سب دی کیتی صفائیا۔ میرے لال بستراں نالوں گُرمکھاں دے چنگے کیتے بستر چِٹے، چِٹی دھاروں اَگے لئے لنگھائیا۔ ہیں ! سارے تارے وڈّے نِکے، مینڈھی کھول کے وَین پائیا۔ گوبِند کہا مَیں کیہڑے لُکے رہن دینے کسے گُٹھے، وِتھاں وِچوں باہر کڈھائیا۔ انتم بنّھے اِکو مُٹھے، مُٹھی اپنی رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سِری بھگوان کہے مَیتوں کُجھ گیا چُبھ، تیِر دِتا لگائیا۔ اُتّر پوُرب پچھّم دکھّن چارے دِشا وجےّ بُھب، رو رو سُنائیا۔ دِین دُنی دا نِکل گیا کُب، وِنگ سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ گوبِند شبدی ماریا گُبھ، سارے دِتے سُٹائیا۔ سِری بھگوان نے ہُن ویکھنا چڑھ کے اُتے لکڑی دے مُڈھ، سوہنا آسن لائیا۔ ایہو جِہا کدی نہیں سی بدلیا جُگ، بھگت اُدھارے تے دُشٹاں دی کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ویلا وقت دئے وڈیائیا۔ گوبِند کہے مَیتوں اجے چڑھن لگّی جوانی سمت پہلا نظری آئیا۔ مَیں پہلی وار بھگتاں دی کھادھی مہمانی، بل اپنا لیا ودھائیا۔ مَیں چھڈ دِتے بھتّھے تیِر کانی، شبدی چلّہ اِک اُٹھائیا۔ کوئی رہن نہیں دینا اِبھمانی، کوُڑی کِریا دینی گوائیا۔ پُرکھ اکال دی بھگتاں نال رہنی نِشانی، نِشانے سارے دینے چُکائیا۔ جِنہاں پِچھے بچّیاں دی کیتی قُربانی، اپنی دِتی زِندگانی، سرِشٹی دسّی فانی، مایا دی قیمت نہیں پائی دوانی، سرسے وِچ سُٹائیا۔ ایسے کارن کرے مِہربانی، گُرمکھو تُہاڈے ہتّھ لائے اُتے پیشانی، حَیرانی اندروں دئے گوائیا۔ تُہاڈا میرا لہنا نہیں کوئی زبانی کلامی، مَیں تُہاڈے پچھے کرن آیا غُلامی، جے پھیر پُچھو مالک دُھر اَنامی، بدنامی تُہاڈی اپنی جھولی پائیا۔ او ویکھیو کِتے اوہ جوُہ نہ سمجھیوُ بیگانی، ایتھے گُروُآں اوتاراں پَیغمبراں دا مُقدمہ دیوانی، فَیصلہ حقو حق سُنائیا۔ تُہاڈی اجے سُرت انجانی، گوبِند مِلنا سچّا ہانی، جِس جُجھار نوُں دِتا نہیں پانی، تُہانوُں امرت پیالے دئے پیائیا۔ نالے آوَنا وِچ مَیدانی، دُنیا ویکھنی جگت نادانی، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دھرت دھوَل دئے سُہائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے ایتھے پیا دھماکا، رام نوَ ویراں سیِس جُھکائیا۔ متھا ٹیکیا اپنے باپا، رام دا رام منائیا۔ مَیں تیرا نِکّا جِہا کاکا، دسرتھ دا بیٹا اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ پھیر کراں گا باتا، کلجُگ انتم رہیا سمجھائیا۔ شہنشاہی سمت دیاں آوَن راتا، چھّبی پوہ وجےّ ودھائیا۔ جِس ویلے بھاگ لگّے سرِشٹی دی دھرتی ماتا، پربھوُ دے

۱۴۵

چرناں دی دھوُڑ نظری آئیا۔ میری کوئی ذات نہیں کھتری براہمن شوُدر وَیش مہاشا، ونڈاں وِچ حِصّہ نہ کوئے پائیا۔ جد آواں ویکھن جگت تماشا، تماشگیر ہو کے پھیرا پائیا۔ سچ پُچھو تاں مَینوں خوشیاں وِچ آوے ہاسا، گُرمُکھاں مِل کے خوشی منائیا۔ سب نے جانیا گوبِند دا پنج تت کایا چولا پاٹا، باز گھوڑے ہوئے جُدائیا۔ کوئی نہ جانے اوہ شبدی دُھر دا آقا، عقلاں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جِس نے دِیناں مذہباں ذاتاں پاتاں دا توڑنا ناکا، سِدھا وہن دینا وہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ رام کہا مَیں چاروں کُنٹ ویکھی اِک ہستی، جِس دا حِساب نہ کوئے آئیا۔ پھیر ویکھیا تے اوہدی بھگتاں اندر مستی، مستانے رہیا بنائیا۔ تریتے توں اَگے دواپر توں پرے کلجُگ انت جِن گُرمُکھاں دی بناوَنی بستی، بِسترے سب دے گول کرائیا۔ اپنی پریِتی کرنی سستی، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ پہریدار بن کے چار کُنٹ پھِرنا گشتی، اندر وڑ وڑ ویکھ وکھائیا۔ کیہڑی آتما میرے نال وسدی، گلوکڑی بَیٹھی پائیا۔ پیار وِچ کدے نہ نسّدی، بہُڑی بہُڑی دئے دُہائیا۔ جے کدی سُنی تے کہانی اوسے دے سچ دی، جو سُچے گُرمُکھ رہیا بنائیا۔ جن بھگتو جوت اکالن تُہاڈے پِچھے نچدی، اپنا رنگ رہی چڑھائیا۔ ایہہ قیمت پائی گوبِند دے بچن سوا لکّھ دی، لکّھاں دا سیوادار لکھی نرائن دِتا بنائیا۔ مَیں کھیل کراں تُہاڈے پکّھ دی، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ اَگے ریِتی بدل دینی جگ دی، جُگت نال دِرڑائیا۔ تُہاڈی بُدھی رہن نہیں دینی کگ دی، ہنس دینے وکھائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، کھیل کرے سوُرے سربگ دی، سمرتھ اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مُحبّت ویکھی بھگتاں دی رت دی، رتی رت رنگ وِچ رنگائیا۔

❊ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ا ہرِ بھگت دوار جیٹھوُوال ❊

ہرِ شبد کہے سَت ساچی دھار، جُگ چوُکڑی گئے راہ تکائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر بن کے سیوادار، نِت نوِت سیو کمائیا۔ دُھر دا ناد شبد جَیکار، نعرہ کلمہ جگت کائنات سُنائیا۔ پنج تت کایا بُت جُھکدے رہے وِچ سنسار، نرگُن نیوں نیوں لاگن پائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن کھانی بانی کر کے گئے اِظہار، اکھّراں وِچ ڈھولے گائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال پروردِگار اَگے کر کے گئے پُکار، تن ماٹی خاکی دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کھتری براہمن شوُدر وَیش کھیلے کھیل اپر

اپار، اپرمپر اپنا حکم ورتائیا۔ سَتگُر شبد کسے نہ پائی سار، لکّھ چوُراسی جیِو جنت ہلکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مارگ دُھر دا اِک پرگٹائیا۔ ہرِ شبد کہے جُگ چوُکڑی کھیل سِری بھگوان، نِرگُن سرگُن گیا جنائیا۔ تھوڑا تھوڑا دے کے نام دان، سوئی سُرتی جگت اُٹھائیا۔ تتّاں والی ریِتی دسّ کے رام کاہن، بنسری اُنگلاں نال وجائیا۔ سجدیاں وِچ کر سلام، عیسیٰ موُسیٰ محمد گئے سیِس جُھکائیا۔ نانک گوبِند کر پرنام، بےانت بےانت کہہ کہہ رہے گائیا۔ بِنا اکھّراں توں وکھّرا وسے بھگوان، جِس دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ جُگ چوُکڑی بدلدا رہیا وِدھان، لوک مات کھیل کِھلائیا۔ رِکھیاں مُنیاں برہم ویتا دئے گیان، نِرنتر انتر منتر اِک سمجھائیا۔ دُھر دا کلمہ سچ کلام، پَیغمبراں کرے پڑھائیا۔ مُحبّت وِچ کر اِحسان، محبُوب دِتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں دیون آیا بیان، نوَ سوَ چُرانوے چوُکڑی جُگ پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال پروردِگار سانجھا یار دُھر دا رام ہویا مِہروان، محبُوب اکّھ پرتکھ کُھلائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ویکھیا اکھّراں والا گیان، رسنا جِہوا ڈھولا گائیا۔ ساچا مِلے نہ کسے مندر مکان، محل اٹل سوبھا کوئے نہ پائیا۔ تتّاں والا دیندے رہے دان، اپ تیج وائے پرِتھمی آکاش بھیٹ چڑھائیا۔ آتم پرماتم مِلیا کوئی نہ مان، ناتا حق نہ کوئے رکھائیا۔ چوُتھا جُگ ہویا وَیران، حَیرانی سب دے اُپر چھائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر ہوئے پریشان، نیتر اکّھ نہ کوئے کُھلائیا۔ جگت وِدیا لاؤندے رہے دیوان، نِراکھّر نہ کوئے پڑھائیا۔ پڑھدے رہے شاستر سِمرت وید پُران، چارے کھانی چارے بانی ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دئے کُھلائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں دینا اِک سندیشہ، جِس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جُگ جُگ وٹاؤندے رہے ویسا، نِرگُن سرگُن پھیرا پائیا۔ آد جُگادی کوئی جان نہ سکیا لیکھا، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ دِیناں مذہباں والا پا بُھلیکھا، ذاتی پاتی ونڈ ونڈائیا۔ دِین دُنی دا دے کے ٹھیکا، ٹھیکے دار دِتے بنائیا۔ آتم پرماتم کسے نہ دسّیا ایکا، ایکنکار بھیوَ نہ کوئے کُھلائیا۔ برہما سمجھ نہ سکیا ویتا، وِشنوُں الکھ نہ کوئے جگائیا۔ شنکر کھاندا رہیا ٹھیڈا، نیتر اکّھ نہ کوئے وڈیائیا۔ چار جُگ بدلدا رہیا بھیکھا، بھیکھادھاری حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں ویکھیا لوک مات جگ، چار کُنٹ دہِ دِشا دھیان لگائیا۔ دِیناں مذہباں ذاتاں پاتاں لگّی اگّ، اکھّراں کرن پڑھائیا۔ دُئی دوَیت کوُڑی کِریا کوئی نہ سکے اندروں کڈھ، مایا ممتا موہ نہ کوئے مِٹائیا۔ بِن ہرِ

۱۴۷

پیار خالی دِسن ہڈّ، ناری کنت جوڑ نہ کوئے جُڑائیا۔ مُلّا شیخ مسائک پنڈت پاندھے گرنتھی پنتھی مارگ رہے دسّ، دسم دواری میل نہ کوئے کرائیا۔ آتم پرماتم ناتا جوڑے کوئی نہ سچ، قیمت رتیاں رہے پائیا۔ ساچا دسائے نہ کوئے تیرتھ تٹ، امرت سر سروور نہ کوئے بنائیا۔ پڑھ پڑھ سارے گئے تھک، چوَداں وِدیا رہی کُرلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان دَیا کمائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں جُگ چوَکڑی ویہندا رہیا ویاہ، ناری پُرکھ راہ تکائیا۔ کسے دا وِچولا بنیا نہ بےپرواہ، سِر ہتّھ نہ کوئے ٹِکائیا۔ نائی براہمن ججماناں گھر جاندے آ، وِچولے وادھوُ پھیرا پائیا۔ دھیاں پُتاں والیاں دوہاں گھراں توں لیندے کھا، بھوجن رسنا نال چُھہائیا۔ نِرگُن نوُر کہے مَیں گُر اوتار پَیغمبر بنائے گواہ، شہادت سارے دِین بُھگتائیا۔ کسے نوُں پربھ دے اُتے وِشواس نہ آیا وساہ، وِسری سرب لوکائیا۔ دھرم دوارے بَیٹھ کے جگ نیتی کوُڑی کِریا رہے تکا، نَج نیَن نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں ویکھدا رہیا چوَکڑی جُگ، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ مات ہنڈھائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر سُناؤندے گئے پربھوُ دی تَک، پروردِگار نام صلاحیا۔ کلجُگ انت سرِشٹی درِشٹی نِشانیوں گئی اُک، تیر گُنی گہیر نہ کوئے چلائیا۔ مایا ممتا کوُڑی ترِشنا گھر گھر لگّی بُھکھ، طعنیاں وِچ لوکائیا۔ پُتراں والے دھیاں والیاں نوُں رہے لُٹ، لُٹیرے بن کے پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال بھگت سُہیلے بنا کے اپنے پُت، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ اَگے سرِشٹی دا بدلنا رُخ، چار ورن دینے سمجھائیا۔ نہ کوئی پڑدا نہ کوئی لُک، بھرم بُھلیکھا دینا کڈھائیا۔ بھاویں اِستری ہووے بھاویں منُکھ، دوہاں دا اِکو حق بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اُٹھائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں ویہندا رہیا جگت ریتی، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ کوئی مندر وڑے مسیتی، گُردوار پھیریاں پائیا۔ صاحب سَتگُر نال کرے نہ کوئے پریتی، ہِردے ہرِ نہ کوئے وسائیا۔ گوبِند سوہنی لا کے گیا باغیچی، پُھلّ پُھلواڑی مات مہکائیا۔ نانک دسّ کے گیا حدیثی، دُھر دی کر پڑھائیا۔ گُرمکھو گُر سِکھی دی دھار نیکی، نِکّیاں توں وڈّے دئے بنائیا۔ جناں چِر جانو نہ اپنی کیتی، کرماں دا روگ کٹائیا۔ کایا ہونی نہیں ٹھنڈی سیتی، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ جھگڑا مُکنا نہیں اوُچ نیچی، راؤ رنک نہ کوئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سَتگُر شبد کہے نانک گُر ارجن گا کے گیا لانو چار، چار ورن چار جُگ گیا سمجھائیا۔ سُرتی شبد کرو پیار، تتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُہاڈی آتم ہووے نار، پرماتم کنت بےپرواہیا۔ جناں چِر مِلیا

نہ ابناشی یار، یارانہ حق نہ کوئے وکھائیا۔ بِنا پوُرن بھگتاں توں کدے نہ پوُرا ہووے وِہار، بھرمے بُھلی سرب لوکائیا۔ گرنتھی پنتھی کسے نہ پائی سار، بھیو کوئے نہ پائیا۔ گوبِند بول گیا للکار، ڈھولا اِک جنائیا۔ فتح سچ ڈنکا وِچ سنسار، شبدی نام سُنائیا۔ کھیل پُرکھ اکال، دوُجا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ سرِشٹ ہووے بےحال، چار کُنٹ کُرلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں دسّنا مارگ سچ، سَتجُگ ساچا آپ اُٹھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچّ، بھگت سُہیلے بھیو کُھلائیا۔ لوُں لوُں اندر پریم پریتی رچ، رچنا دُھر دی دینی وکھائیا۔ منوُآ من نہ پیئے نچّ، کوُڑ کُڑیار نہ کوئے ہلکائیا۔ مارگ دسّ پُرکھ سمرتھ، راہ اِکو دینا وکھائیا۔ جِس نوُں جُگ جوُگڑی گاوَندے رہے نال گتھ، ڈھولیاں وِچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سَتجُگ کہے مَیں اُٹھیا جاگ، پرم پُرکھ پربھ تیری اوٹ تکائیا۔ سَتگُر شبد کہے اوہ ویکھ کلجُگ کاگ، جِہوا کاگ وانگ کُرلائیا۔ پُرکھ اکال کہے مَیں دینا اِک وَیراگ، جن بھگت دینا سمجھائیا۔ دُرمت مَیل دھو کے داغ، پتت پُنیت دینا وکھائیا۔ گھر دِیپک جوت جگا چراغ، نِرگُن نوُر کر رُشنائیا۔

چار ورن دا اٹھاراں برن دا سرِشٹی اُتے بدل دینا رِواج، بِچھلی ریتی رہن کوئے نہ پائیا۔ جِس نے رچنا رچی آد، اوہ ویکھے وِچ برہماد، برہمانڈ اپنا حکم دِرڑائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کرن یاد، صوُفی سنت فقیر وجاون ناد، ڈھولے دُھر دے اِکو گائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مارگ ساچا دئے وکھائیا۔ سَتجُگ کہے پربھوُ مارگ لا مات، منُکھتا دے وڈیائیا۔ بھیو کُھلا سجّن سادھ، سنت سُہیلے گود اُٹھائیا۔ جِنہاں دے اندر اِکو تیری ہووے یاد، دوُجا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ دِناں مذہباں دا جھگڑا چُکے فساد، پریم رنگ وِچ سمائیا۔ تیرے نام دی سُنن آواز، دوُجا راگ نہ کوئے الائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ سَتجُگ کہے میرا دسّ دے راہ جگت، اِکو وار دِرڑائیا۔ بھرم رہے نہ کسے بھگت، بھگوَن پڑدا دینا اُٹھائیا۔ تیرے سمت دا سوہنا وقت، جُگ جُگ رہیا بدلائیا۔ تیری گوبِند نال شرط، شبدی حکم سُنائیا۔ کھیل کرنا عرش تے فرش، فَیصلہ حق سُنائیا۔ غریباں اُتے کرنا ترس، نِمانیاں گود اُٹھائیا۔ ذات پات دا میٹ کے ہرکھ، دِین دُنی دینی وڈیائیا۔ جن بھگتاں کولوں کسے نوُں لیَن نہیں دینا دھڑت، وڈّھی خور نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سَتجُگ سُن تَینوُں سمجھاوانگا۔ تیرا مارگ مات لگاوانگا۔ سنت سُہیلا تیرا ساک بناوانگا۔ گُر چیلا رنگ رنگاوانگا۔

بھگتاں میلا وِچ رکھاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماوانگا۔ سچ کرنی کار کمائیگا۔ پُرکھ ابناشی دَیاکمائیگا۔ پُرکھ اکالا ویکھ وکھائیگا۔ دِین دَیالا پھیرا پائیگا۔ ساچی دھرم سالا اِک بنائے گا۔ چار ورناں پھڑ بہائیگا۔ دُھر دی سرن اِک جنائیگا۔ مرن ڈرن بھوَ مِٹائیگا۔ نیتر ہرنا پھرنا اِک آپ کُھلائیگا۔ کسے گُرمُکھ نوُں جگت وِہار وِچ پھڑنا پئے نہ پرنا، شبد ڈوری نال رکھائیگا۔ گھر وِچ جا کے پھیر پئے نہ لڑنا، ناتا جگت نہ کوئے تُڑائیگا۔ گُرمُکھاں منزل اوسے چڑھنا، جتھے اِکو نوُر نظری آئیگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیگا۔ سَتجُگ کہے پربھوُ کِس بِدھ بھگتاں کرے شادی، شادیانہ سچ وجائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ مَینوں دُھر دی وادی، جُگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ کلجُگ انت ہونی بربادی، کلجُگ کوُڑ رہن نہ پائیا۔ کرنا کھیل پُرکھ ابناشی، دوُجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جھگڑا مکنا پنڈت کاشی، کعبے قُرآن نہ کوئے سُنائیا۔ گُروُدوارے رہن نہیں دینی کوئی بدمعاشی، سَتگُر اِکو نظری آئیا۔ اِکو منڈل ویکھنی راسی، گوپی کاہن دینے سمجھائیا۔ جن بھگتاں دا سِری بھگوان بننا ساتھی، جگت سجّناں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کوُڑا ناتا تُٹ جائے مات پِت بھائی بھَین پُھپھی ماسی، تائی چاچی کمّ کسے نہ آئیا۔ انتم سب نوُں منّی پَینی آکھی، دُھر دا حکم نہ کوئے اُلٹائیا۔ جِس دا تھوڑا سماں باقی، سمت سال دئے گواہیا۔ چار کُنٹ رہنا کوئے نہ عاقی، نوَ نوَ چار وجّ ودھائیا۔ بھگتاں اندر کھول کے دُھر دی تاکی، پڑدا اوہلا دینا اُٹھائیا۔ نام پیالہ پیاوَنا بن کے ساقی، ساکھیات نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سَتجُگ کہے پربھوُ مَیں ویکھنا سچ سنجوگ، جوڑی سچّی نظری آئیا۔ جِنہاں ہووے نہ تیرا وِجوگ، وِچھوڑا روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ مایا ممتا رہے نہ روگ، آسا ترِشنا نہ کوُڑ بنائیا۔ بھاگ لگّے کایا کوٹ، گرِہ مندر وجّ ودھائیا۔ شبد اگمّی لگّے چوٹ، سُرتی سُرت اُٹھائیا۔ پرکاش ہووے نرِمل جوت، نوُر نوُر رُشنائیا۔ پت پتنی دی آتم پرماتم اِکو گوت، پڑدا اوہلا دینا اُٹھائیا۔ اَگے جھگڑا رہے نہ روگ، روزے نماز توں لَینے چُھڑائیا۔ جن بھگتاں دا سِری بھگوان تیرے اَگے اِکو وارپَینا بھوگ، دوُجی اوَر نہ کوئے سِکھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دینا بنائیا۔ سَتجُگ کہے پربھوُ مَیں کی آکھاں ویاہ، وِواہ سمجھ کوئے نہ آئیا۔ کی مَیں کہواں نِکاح، نقاباں مکھ لُکائیا۔ سَتگُر شبد کہے ایہہ آتم پرماتم تن وجوُد پنج تت دی پکڑے بانہہ، دو جہان دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ بھگت بھگت نال کر لیَن ہاں، وِچولیاں نوُں دھکّے مار کے گھروں دِین

کڈھائیا۔ ایس تت دا نہیں وساہ، تھِر رہن کوئے نہ پائیا۔ گُر شبد جن بھگتو گُرمکھو گُر سِکھو تُہاڈا سدا گواہ، شہادت ایتھے اوتھے دئے بُھگتائیا۔ دھرم ریِتی دا اِکو سچّا راہ، دوُجی تاریخ نہ کوئے بدلائیا۔ اجے پہلا سمت پُرکھ اکال دا ہویا رواں، رواداری ساری دئے مُکائیا۔ اجّ تُہانوُں جاپدا ایہہ رِواج نواں، انت سرِشٹ سبائی لَینا اپنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، نِراکار نِروَیر دھار چلائیا۔

❊ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ا ہرِ بھگت دوار جیٹھوُوال ❊

کوٹاں وِچوں گُرمکھ وِرلا رانا آئے وِچ رن، رنبھوُمی کایا اندر دئے وکھائیا۔ سَتگُر پوُرا پریم پیار اندر بنّھے من، ممتا شبدی گُر جُڑائیا۔ بھاگ لگا کے خاکی تن، وجوُد دئے وڈیائیا۔ نِرگُن نوُر جوت جگا کے چنّ، اندھ اندھیرا دئے مِٹائیا۔ نام بھنڈارا دے کے دھن، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ چرن دھوُڑی دے کے بناوے جن، جن جنمی لیکھے لائیا۔ سَت جَیکارا سُنائے کنّ، کلمہ حق حق الائیا۔ جگت جہان بیڑا دیوے بنّھ، منجھدھار نہ کوئے رُڑھائیا۔ ایتھے اوتھے کرے نہ چھل، ول چھل نہ کوئے وکھائیا۔ کِرپا کرے پلک دے پِچھے پہلے پل، خلق پلک فلک اُتے زِندگی جیِون دا سوال ہووے حل، حالت دئے بدلائیا۔ جو پریم پریِتی اندر آوے چل، نہچل دھام دئے وکھائیا۔ جتھے اِکو دِیپک رہیا بل، نِرگُن نوُر جوت رُشنائیا۔ نہ کوئی تلوار نہ کوئی ڈھال، رن اپنے ہتّھ وکھائیا۔ شبد گُروُ پھرے وِچ بل، سوُربیِر نظری آئیا۔ جِس دے چرناں بیٹھاں جل تھل، برہمنڈ کھنڈ رہیا رگڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ رنبھوُمی پھرے اِکو رانا، شاہ سُلطان بےپرواہیا۔ ویکھے کھیل دو جہاناں، پُری لوء آکاش پاتال وجّ ودھائیا۔ حکم سندیشہ دیوے دُھر فرمانا، دُھر دی دھار جنائیا۔ جن بھگتاں دے کے نام نِدھانا، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تِنّ ہتّھ کایا مکانا، مقامے حق دئے دِرڑائیا۔ اِکو راگ شبد سُنائے ترانہ، تُرت اپنا رنگ رنگائیا۔ اِکو بخشے سچ دھیانا، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ مُحبّت وِچ ہووے مِہروانا، محبوُب بےپرواہ مستی وِچ کرے دیوانہ، دوُہرا اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ رن کہے مَیں ویکھاں راؤ رنک، چوُراسی کھوج کھوجائیا۔ وجّدے ویکھاں ڈنک،

۱۵۱

چار کُنٹ شنوائیا۔ پھردے ویکھے سنت، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دین دُہائیا۔ بِنا ہرِ کرپا کسے نہ مِلیا بھگوَنت، گرِہ مندر نہ وجّی ودھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ رن کہے رانے دا وجےّ نگارہ رنجیت، رجو طمعو ستو رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگتاں کرے انیت، پنجاں کرے صفائیا۔ اندروں بدل کے نیت، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ اِک سُنا کے گیت، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ گھر سوامی نظری آئے میت، متر پیارا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ رن کہے رنبھومی ویکھیا اِک نظارہ، بے نظیرِ نظر بدلائیا۔ ناتا توڑ سرب سنسارا، گُرمکھاں دئے وڈیائیا۔ ساچا مندر دسّ دوارا، در دربارا اِک وکھائیا۔ اِکو ناد شبد دھنکارا، اگمّی راگ سُنائیا۔ اِکو نُور جوت اُجیارا، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ اِکو کرے سچ پیارا، آتم پرماتم مِل کے خوشی وکھائیا۔ دیونہارا سچ سہارا، پُشت پناہ ہتّھ ٹِکائیا۔ من رہن نہ دیوے گوارا، ہنکار اندروں دئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، جنم لین نہ دیوے دوبارا، جو چل آئے سرنائیا۔ رن کہے مَیں ویکھاں رنگ رنگیل، رنگت اِکو نظری آئیا۔ میری اندروں بدل دیوے دلیل، دِلبر بےپرواہیا۔ سَتگُر پوُرا آپے بندھاوے یقین، یک دم پڑدا دئے اُٹھائیا۔ شاستر سِمرت وید پُراناں توں باہر سَتگُر دی تعلیم، جِس دا بھیو کوئے نہ پائیا۔ محل اٹل وکھائے عظیم، عالیشان نظری آئیا۔ پہلا گھر وکھائے قدیم، جِس دوارے توں ہوئی جُدائیا۔ تیراں لکّھ تریسٹھ ہزار دفعہ بنیا مرد مین، نار سنسار وِچ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ رن کہے رنے وِچ ہسّدا، رانا اِکو نظری آئیا۔ جِس دے ہتّھ نگارہ جس دا، ڈنکا دئے وجائیا۔ جِس دا اِشارہ اگمّی اکّھ دا، پرتکھ دئے پرگٹائیا۔ پوُرب لہنا دینا حق دا، حقیقت دئے جنائیا۔ لہنا سچ دا، پوُرب ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ مِہر نظر کہے مَیں ویکھاں اوہ رانا، پوُرب لیکھا یاد آئیا۔ جیہڑا رہندا سی مستانہ، چیتھڑ لیرو لیر بنائیا۔ اِک گاؤندا سی گانا، گوبِند گوبِند ماہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ مِہر نظر کہے بچھلا نظری آئے حِساب، حِصّہ دُھر درگاہیا۔ پوُربلے جنم دا جوان اوستھا دا نواب، کوٹلیاں وِچوں نظری آئیا۔ جِس ڈھائی سیکنڈ گوبِند نوُں کیتا سی آداب، طوبیٰ طوبیٰ کر کے سیس جُھکائیا۔ اوس دِتا اِک خِطاب، شبدی حکم جنائیا۔ جِس ویلے آوے میرا پُرکھ اکال باپ، نرگُن نرِوَیر پھیرا پائیا۔ تیری پوُری کرے آس، آسا منسا ویکھ وکھائیا۔ مَیں اُس دے ہونا ساتھ، شبدی دھارا ونڈ

۱۵۲

ونڈائیا۔ تیرا بُت کرنا پاک، رُوح اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے چُکائیا۔ لیکھا کہے کوئی نہ جانے لکھت، تواریخ نہ کوئے سمجھائیا۔ ایہہ گوبِند دا بھوکھت، جِس نوُں سمجھے کوئی نہ رائیا۔ گُرمُکھاں کھول کے درِشٹ، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ پار اُتارے وِچوں گرِہست، وڈّے چھوٹے نال مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا جھولی پائیا۔ پوُرب لیکھا کہے مَیں لیکھا آیا لین، لکّھ لکّھ شُکر منائیا۔ درشن کر کے نین، نین گیا بدلائیا۔ بن کے سجّن سین، ناتا لیا جُڑائیا۔ رانے تیرا بالمیک نے لیکھا تھوڑا جِہا لکھیا وِچ رمائن، ڈھائی سال رام نال گنڈھ پوائیا۔ اوس ویلے تیری ذاتی سی اُجین، اُجینیاں وِچوں طرفَین لیا بنائیا۔ تیرا کُٹمب تن بھائی تے پنج بھین، پیو دا بھرا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جنم جنم دا لہنا دئے مُکائیا۔ جنم کہے میرا جُگ جُگ لہنا مُکدا، مانَس جنم مِلے وڈیائیا۔ آتم ہو کے پرماتم دا راہ رہیا پُچھدا، من مت بُدھ نال رلائیا۔ مَینوں سارے اِشارہ کردے گئے اِک ٹک دا، جتھے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ناتا جُڑ جائے پِتا پُت دا، اَگے ہوئے نہ کوئے جُدائیا۔ جنم جنم دا پینڈا مُکدا، پندھ وِچ نہ کوئے پھرائیا۔ رائے دھرم موُل نہ پُچھدا، چِترگُپت نہ حِساب جنائیا۔ لیکھا مُک جائے جنی دی کُکھ دا، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپائیا۔ جھگڑا مُک جائے کوُڑے دُکھ دا، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ جنم پھیر مِلے منّکھ دا، پنج تت وجّ ودھائیا۔ پُرکھ اکال سمیں انُسار آپے ڈُھکدا، دوُر دُراڈا پھیرا پائیا۔ گُرمُکھاں گودی چُکدا، بھگتاں لئے اُٹھائیا۔ رس دے کے امرت دُدھ دا، سیر ساچا دئے پیائیا۔ جھگڑا مُکا کے وِدیا بُدھ دا، شبدی شبد کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، رنبھوُمی ویکھ وکھائیا۔ رن اندر ویکھو ڈنک نگارے، ڈھول ڈھمکّے نظری آئیا۔ چار کُنٹ دہِ دِشا لگّے اکھاڑے، من منسا ناچ کرائیا۔ کوٹن کوٹ چمکدے سوُرج چند ستارے، اپنا آپ کرن رُشنائیا۔ نِنمے نِنمے جِھردے امرت پُھہارے، بوُند بوُند ٹپکائیا۔ کول کھڑی رہے گُلزارے، سہنس دل پڑدا لاہیا۔ دسم دواری تکّدے رہن نظارے، کوٹاں وِچوں دو چار نظری آئیا۔ بِنا پُرکھ اکال سچکھنڈ دوارے چڑھے نہ کوئے چُبارے، منزل منزل پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ جوگی جتی سَتی سنیاسی وَیراگی تیاگی ہارے، فقیر فقّر ڈھولیاں وِچ گائیا۔ بُہتے کھڑے سکھمن بنک دے کنارے، اِڑاپِنگل در پار نہ کوئے کرائیا۔ بُہتے کلجُگ پھڑے بیگارے، اکھّراں والی کرن پڑھائیا۔ بُہتے ویکھدے رہے اِشارے، عِشق حقیقی نہ کوئے کمائیا۔ رانے تیرا جوڑ گوبِند

نال جُڑیا دربارے، نِرگُن سرگُن ویکھ وکھائیا۔ پریم پریتی اندر واجاں مارے، سوئی سُرتی لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، لیکھے سب دے دئے چُکائیا۔

❊ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ا ہرِ بھگت دوار جیٹھوُوال ❊

چھّبی پوہ کہے نوٗ سوٗ چُرانوے چوٗکڑی جُگ پچھوں آئی میری وار، دو جہان برہمنڈ کھنڈ وچّی ودھائیا۔ خوشی ہوئی سچھنڈ ساچے دربار، مقامے حق کھیل اگمّ اتھاہیا۔ اِکو تکّیا نر نِرنکار، نِرگُن نِروَیر نِراکار نظری آئیا۔ جوتی جاتا اگمّ اپار، الکھ اگوچر شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ بِن تیل باتی ہوئے اُجیار، نوُرو نوُر نوُر رُشنائیا۔ سَت سَتوادی نظری آئے دُھر سِکدار، راجن بھوُپ بےپرواہیا۔ حکمے اندر کرے خبردار، شبدی شبد جنائیا۔ بِن قدماں جُھکدے ویکھے گُر اوتار، پَیغمبر سیِس جگدیِش جُھکائیا۔ در درویش وِشن برہما شِو بِھکھار، خالی جھولی رہے ڈاہیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ نِیوں نِیوں چرناں دھوُڑی منگدے چھار، نیتر نیَناں نیِر وہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ چھّبی پوہ کہے نوَ نوٗ چار ویکھی کھیل اپاری، الکھ اگوچر اگمّ اتھاہ دِتی وڈیائیا۔ اِکو جوت جگے نرائن نِرنکاری، دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ شبد ناد سچّا دھنکاری، اناد انادی رہیا سُنائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کرن نِمسکاری، سجدیاں وِچ سیِس جُھکائیا۔ بھگت سُہیلے بن بِھکھاری، صوُفی منگن چائیں چائنیا۔ جلوہ گر نوُر اُجیاری، پروردِگار بےپرواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں ویکھیا سَت سَتوادی کھیل اپارا، اپرمپر سوامی آپ جنائیا۔ جِس دا بھیوَ نہ پایا کسے جُگ چارا، شاستر سِمرت وید پُران سمجھ کسے نہ آئیا۔ بےانت بےانت کہہ کے گئے گُر اوتارا، پَیغمبر طوبیٰ طوبیٰ کہہ سُنائیا۔ کاغذ قلم شاہی کوئے نہ لکھنہارا، کاغذ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کوٹن کوٹ رسنا جِہوا بتّی دند کردے گئے پُکارا، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھائیا۔ ناد دُھن شبد راگ گاوَندے گئے وارا، ڈھولے سوہلے گیت الائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، صاحب سوامی انترجامی نِرگُن اپنی کھیل کِھلائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں ویکھیا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری نظری آئیا۔

آد جُگادی دِین دَیال، جُگ چوکڑی ہوئے سہائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچّی دھرمسال، تھِر گھر چرن کوَل سرنائیا۔ نِت نوِت بھگت سُہیلا اِک اَکیلا پُچھنہارا مُریداں حال، مُرشد بےپرواہیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جِس دا بھوکھتاں وِچ دے کے گئے احوال، بِن نیتر نیَن اکّھ کُھلائیا۔ جِس دی ایتھے اوتھے دو جہاناں نِت نوِت اَولّڑی چال، شاستر سِمرت وید پُران سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کوُڑی کِریا ترےَگُن مایا پنج تت میٹنہارا جگت جنجال، جاگرت جوت بِن ورن گوت کرے رُشنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کھیل کرے کمال، بےمثال اپنی کار کمائیا۔ جوتی جلوہ نوُری کر جمال، ظاہر ظہوُر بےنظِیر نظر اپنی رہیا بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، دُھر دا مالک نوُر خُدائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں ویکھیا جلوہ گر، لاثانی اِکو نظری آئیا۔ ابناشی کرتا دُھر دا ہرِ، پاربرہم پربھ بےپرواہیا۔ سچکھنڈ دوار جِس دا اگمّڑا گھر، چھپّر چھنّ نہ کوئے چُھہائیا۔ بِن پوُڑی ڈنڈے جائے چڑھ، سَت سَتوادی سوبھا پائیا۔ جُگ چوکڑی کھیل کر، کرنی کرتا آپ سمجھائیا۔ حُکمے اندر گُر اوتر، پَیغمبر سیو کمائیا۔ لیکھا جان ناری نر، لکّھ چوُراسی کھوج کھوجائیا۔ نِربھوَ بھے جنائے ڈر، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، دُھر دا مالک اِک اکھوائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں ویکھیا دُھر دا مالک، پروردِگار نظری آئیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں خالق سب دا پالک، پرِتپالک بےپرواہیا۔ کلجُگ انت سِری بھگوَنت بن کے آیا ثالث، صاحب سُلطانا نوُجوانا مرد مردانہ پھیری پائیا۔ چار کُنٹ دہِ دِشا لکّھ چوُراسی وِچوں بھگت سُہیلے گُرمکھ کڈھے خالص، ذات پات ورن گوت کھتری براہمن شوُدر وَیش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کوُڑی کِریا مایا ممتا ہوَمے ہنگتا رہن نہ دیوے نِندرا آلس، جگ جیون داتا جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سنت سُہیلے ویکھے دُھر دے بالک، شبد شبدی لئے جگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، من کوُڑی کِریا میٹنہارا نالش، نر نرائن دَیا کمائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں ویکھیا پروردِگار، جلوہ نوُر نوُر الاہیا۔ چار کُنٹ دہِ دِشا سانجھا یار، دِین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مقامے حق ہو اُجیار، حقیقت اپنی رہیا دِرڑائیا۔ نوُرو نوُر کر اُجیار، اُجالا اِکو رہیا وکھائیا۔ کرے کھیل اپر اپار، پاربرہم پربھ بےپرواہیا۔ جِس دی گُر اوتار پَیغمبر پا نہ سکے سار، بھیوَ ابھید نہ کوئے کُھلائیا۔ بھے وِچ کردے گئے نِمسکار، ڈنڈاوت وِچ اپنا آپ مِٹائیا۔ کاغذ قلم شاہی نال کردے گئے اِظہار، راگاں ناداں شبداں وِچ گائیا۔ لِکھدے گئے وارو وار، قلم شاہی کاغذ جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ،

دُھر دا مالک اِک اکھوائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں تکّیا اگمّ نظارہ، بے نظیرِ بن نظر دَیا کمائیا۔ جِس نوُں سمجھے کوئی نہ وِچ سنسارا، لکّھ چوُراسی بھیوَ نہ کوئے کُھلائیا۔ بِن بھگتاں دیوے نہ کسے دیدارا، عیدِ چند نہ کوئے رُشنائیا۔ پڑدا کھولے نہ اندر باہرا، گُپت ظاہر رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ نِرمل جوت ہوئے نہ کوئے اُجیارا، اندھ اندھیر نہ کوئے مِٹائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جِس پرم پُرکھ دا دے کے گئے اِشارہ، سندیشہ دُھر دا مات سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سَت سَتوادی کھیل وکھائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں ویکھیا حکم ایک، ایکنکار رہیا جنائیا۔ جُگ چوکڑی دھر کے بھیکھ، نِت نوِت ویس وٹائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر دے کے ٹیک، ٹکّے مستک دھوُڑی خاک رمائیا۔ اندر وڑ کے دیوے بھیت، شبدی ناد دھنّ شنوائیا۔ حکم سندیشے لکھے لیکھ، دُھر دی دھار پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں کراں انت نِمسکار، نمو نمو سیِس جُھکائیا۔ جِس نوُں لبھدے گئے جُگ چار، چوکڑ اپنا پندھ مُکائیا۔ سندیشہ دے کے گئے گُر اوتار، پَیغمبر کلمیاں وِچ جنائیا۔ سو کھیل کرے کرنیہار، کرتا پُرکھ سہج سُکھدائیا۔ نِرگُن نوُر جوت کر اُجیار، نِروَیر ویس وٹائیا۔ شبدی ڈنکا اِک سنسار، چار کُنٹ رہیا سُنائیا۔ سمت شہنشاہی دو جہاناں کرے خبردار، بےخبراں خبر سُنائیا۔ لکّھ چوُراسی جیِو جنت سادھ سنت پرکھنہار، گھٹ بھیِتر ویکھ وکھائیا۔ حکمے اندر گُر اوتار پَیغمبراں دئے ہُلار، سوادھان لئے کرائیا۔ اُٹھو ویکھو تکو لوک مات کلجُگ جیِو کرن کی کی کار، کرم کانڈ سارے گئے بُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ چھّبی پوہ کہے پُرکھ اکال دِتا اِک سندیشہ، سَت سَتوادی آپ جنائیا۔ کلجُگ انتم پوُرا ہون والا لیکھا، لکھت بھوِکھت دئے گواہیا۔ جھگڑا چُکنا پیرِ پَیغمبر مُلّا شیخا، مسائک رہن کوئے نہ پائیا۔ گُر اوتار پَیغمبراں مگنا ٹھیکہ، انت اَخیِری دیوے گواہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کرنی بُدھ بِبیکا، منمت کوُڑی باہر کڈھائیا۔ ترےَ گُن مایا موُل نہ لاوے سیکا، پنچ تت نہ کرے لڑائیا۔ گوبِند شبد کراوَنا چیتا، چیتن سُرتی آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ گُر اوتار پیرِ پَیغمبر لوک مات کرو خیال، پُرکھ اکالا دِین دَیالا پروردِگار رہیا جنائیا۔ دھرتی اُتے ویکھو تکّو اپنے لال، مُریدِ مُرشد اکّھ اُٹھائیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ ویکھو دھرمسال، گُرُدوارا کوَن سُہائیا۔ چار کُنٹ دہِ دِشا سرِشٹی درِشٹی اِشٹی ہوئی بےحال، ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ مایا ممتا ہوَمے ہنگتا کوُڑی کِریا وجےّ تال، کوُڑ کُڑیارا نٹوآ اپنا

۱۵۶

سوانگ ورتائیا۔ آتم پرماتم وسے کسے نہ نال، پاربرہم برہم میل نہ کوئے مِلائیا۔ ترےگُن مایا پیا جال، ناتا سکے نہ کوئے تُڑائیا۔ جو منتر انتر نِرنتر آئے سِکھال، سِکھیا جگت پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پَیغمبر لوُ تکّ، مات لوک دھیان لگائیا۔ کوَن جانے حقیقت حق، کوَن چلے سچ رضائیا۔ سَت دھرم سارے گئے چھڈ، کلمہ حق نہ کوئے گائیا۔ پرماتم نالوں آتم کر کے اڈّ، من واسنا وچّی ودھائیا۔ بِن ہرِ نامے خالی دِسن ہڈّ، دُھن آتمک راگ نہ کوئے سُنائیا۔ کوُڑی کِریا رہے دگ، اگنی تت تپائیا۔ کسے کمّ نہ آیا کعبیاں والا حج، حضرت مِلیا نہ بےپرواہیا۔ ساچی ریِتی نیِتی گئے تج، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ پُرکھ اکال کہے تیئ اوتار کرو دھیان، شبد سندیشے نال جنائیا۔ ساچا دِسے نہ کوئے گیان، انتر منتر نہ کوئے سمجھائیا۔ نج نیتر درس کرے کوئے نہ آن، گھر مِلے نہ بےپرواہیا۔ اٹھسٹھ تیِرتھ ہوئے وَیران، امرت دھارا میگھ نہ کوئے برسائیا۔ سُرت سوانی مِلے کسے نہ کاہن، بنسری نام نہ کوئے سُنائیا۔ ساچی سیا مِلے نہ اگمّا رام، کایا بن کھوجن کوئے نہ جائیا۔ بھاگ لگّا نہ کسے نگر کھیڑا گرام، نِرگُن جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ بِن رسنا جِہوا بتّی دند گائے کوئی نہ نام، گھر سوامی مِلن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھے کھیل والی دو جہان، نِرگُن نِروَیر کھیل کِھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے عیسیٰ موُسیٰ محمد تکّو خیال، دُھر فرمانا اِک جنائیا۔ حقیقت دِسے نہ حق حلال، حالت بدلی سرب لوکائیا۔ چوَداں طبق سرب کُرلان، زِمیں اسمان دین دُہائیا۔ کسے کمّ نہ آئی پڑھی قُرآن، کایا کعبے کھوج نہ کوئے کُھجائیا۔ ساچی بستی ہوئی وَیران، وَیری سکے نہ کوئے مِٹائیا۔ محمد دے کے گیا بیان، الف یے ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ سندیشہ نر نریشا اِکو اِک دِرڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے حکم سُنو گُروُ دس، دہِ دِشا دیاں جنائیا۔ ساچا مِلیا کِس کِس امرت رس، لیکھا دیوُ بتائیا۔ چار ورن کرکے آئے اِکھّ، کھتری براہمن شوُدر وَیش جوڑ جُڑائیا۔ دُھر دا مارگ آئے دسّ، پُرکھ اکال اِک منائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں ویکھے گُر اوتار پَیغمبر اِکٹھے، در ٹھانڈے سیِس نِوائیا۔ چرن کوَل دُھر دے ڈھٹّھے، بندنا ڈنڈاوت اِک دِرڑائیا۔ تیرے حکم اندر بدھّے، جُگ چوَکڑی سیو کمائیا۔ سچ دوارے آئے سدّے، پنج تت ناتا جگت تُڑائیا۔ تیرے فرمانے دے کے اَدھے،

ادھیاتمک کری پڑھائیا۔ تیرے نوُر اندر جگے، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ دِین مذہب پا کے حدے، حداں ونڈ ونڈائیا۔ کلجُگ انت اَخیر کلجُگ جیو ساڈے آکھے موُل نہ لگّے، آخر گئے بُھلائیا۔ مایا ممتا موہ وِکار اندر بجّھے، ہنکار اپنا گڑھ جنائیا۔ کوُڑی کِریا ترِشنا اندر لگّے، اگنی تت جلائیا۔ تیرا درشن پاوے کوئی نہ اُپر شاہ رگے، نو دوارے پندھ نہ کوئے چُکائیا۔ ہنس روُپ بن گئے لگّے، کاگ ہنس روُپ نہ کوئے بدلائیا۔ تیرے اَگے پربھ سب نے ہتّھ بدھّے، گُر اوتار پَیغمبر سیِس نِوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جُھک جُھک کرن سلام، نمو نمو سیِس نِوائیا۔ تُوں داتا مالک مِہروان، محبوُب تیری سرنائیا۔ کلجُگ جیو بُھلے جگت جہان، تیری اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ انت اَخیری ہوئے اسیں حَیران، چاروں کُنٹ حَیرانی چھائیا۔ مندر مسجد شِو دوالا مٹھ بنی دُکان، دعویدار نظر کوئے نہ آئیا۔ ہِردے وسے نہ کسے رام، کاہن کرِشن نہ کوئے جنائیا۔ عیسیٰ موُسیٰ محمد ساچا دئے نہ کوئے پَیغام، پَیغمبر حق نہ کوئے پڑھائیا۔ نانک گوبِند مِلے کسے نہ آن، گھر مندر نہ وجّ ودھائیا۔ دھوُڑی مِلے نہ کوئے اِشنان، چرن چرنودک مکھ نہ کوئے چوائیا۔ من واسنا پھرن سوان، بھجّن تھاؤں تھائنیا۔ بُدھی دا کرن گیان، بھیوَ ابھید نہ کوئے کُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حکم دینا ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے مَیں دینا دُھر فرمانا، سمت پہلا دئے گواہیا۔ گُر اوتار پَیغمبراں منّنا پئے بھانا، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ وِشن برہما شِو بننا پئے نِمانا، نیوں نیوں سیِس جُھکائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن کھانی بانی چار جُگ دا بدلنا پئے گانا، اِکو نام دئے سمجھائیا۔ دو جہان سِری بھگوان شاہو بھوُپ بِن رنگ روُپ منّنا پئے رانا، رعیت نو کھنڈ پرِتھمی ستّ دیِپ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں ویکھ کے ہویا خوش، خوشحالی میرے اُتے آئیا۔ پُرکھ اکال گُر اوتار پَیغمبراں لیا بُچھ، جُگ چوکڑی کی کی حکم سُنائیا۔ کیوں کلجُگ انتم ہویا اندھیرا گھُپ، ساچا چند نہ کوئے چمکائیا۔ جھگڑا پیا پِتا پُت، کوُڑی کِریا کرے لڑائیا۔ امرت جام مِلے کسے نہ گھُٹ، اٹھسٹھ تیرتھ رہے کُرلائیا۔ سَت دھرم دا بوُٹا گیا سُک، پتّ ڈالی نہ کوئے مہکائیا۔ ساچی موَلی کوئی نہ رُت، خزاں بسنت گئی بدلائیا۔ کسے دے کول نہیں کُچھ، سادھ سنت خالی جھولیاں رہے وکھائیا۔ ساچی منزل دا پینڈا نہ جاوے مُک، مقامے حق نہ کوئے رسائیا۔ آون جاون لکّھ چوَراسی جائے کسے نہ چُھٹ، بندی خانہ نہ کوئے تُڑائیا۔ آتم پرماتم دھار گئی ٹُٹ، برہم پاربرہم وِچ

۱۵۸

نہ کوئے سمائیا۔ کریا کھیل ابناشی اچُت، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر تھکم اِک ورتائیا۔ چھبّی پوہ کہے میرا سماں بدل کے آئی پربھ دی پہلی ماگھی، مگن بھگتاں رہی کرائیا۔ سرِشٹی درِشٹی دُنی ویکھی داغی، دُرمت مَیل نہ کوئے دھوائیا۔ گُر کے شبد کوئے نہ جاگی، جگت وِہاراں وِچ کُرلائیا۔ رسنا جِہوا بتّی دند بنے رہے راگی، انحد ناد نہ کوئے وجائیا۔ مِلیا میل نہ موہن مادھوَ مادھی، مدُھر دُھن نہ کوئے سُنائیا۔ بانی پڑھی نہ بودھ اگادھی، اکھّر ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ ساچی منزل بنے نہ پاندھی، رہبر راہ نہ کوئے وکھائیا۔ بِن مکّے کعبیوں بنے نہ سچّے حاجی، حُجرہ حق نہ کوئے دِرڑائیا۔ بِنا سجدیوں کوئی پڑھے نہ سچ نمازی، نوازش وِچ ویکھے نہ کوئے لوکائیا۔ کروڑاں ارباں دی ودھدی ویکھی آبادی، بھگت بھگوَنت دا روُپ نہ کوئے بنائیا۔ انت اَخیر سب نے ہارنی بازی، بازاں والا دئے گواہیا۔ جِس دا اِکو اسوَ گھوڑا تازی، تاجاں تختاں والیاں دئے اُلٹائیا۔ کسے دی شہنشاہی نہ رہے نوابی، نوَبت اِکو نام سُنائیا۔ سولویں سال تک نوَ کھنڈ پرِتھمی ستّ دیپ پرگٹ کرنی پنجابی، پنچم پنچ پنچ دینا سمجھائیا۔ من واسنا کوئی رہن نہیں دینا باغی، شبد کھنڈا اِک چمکائیا۔ جو پرم پُرکھ نوُں رہے ارادھی، تِنہاں ہونا آپ سہائیا۔ جھگڑا مکنا پنڈت قاضی، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی دئے دِرڑائیا۔ ماگھی کہے مَیں ہو گئی مگن، نِیوں نِیوں سیس نِوائیا۔ جن بھگتاں آئی سدّن، گُرمُکھ مات اُٹھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم کرن آیا اگمّی عدل، جِس نے دو جہان عدالت اِک لگائیا۔ جِس نے برہمنڈ کھنڈ دینے بدل، وِشن برہما شِو دئے بدلائیا۔ جِس نے لیکھا جاننا مقتوُل قاتل قتل، چوَراسی پھاسی ونڈ ونڈائیا۔ اُس دا اِکو در تے اِکو پتن، اِکو نئیا نوَکا رہیا جنائیا۔ جن بھگتاں وکھائے اپنا پچھلا وطن، جِس گھر وِچوں ہوئی جُدائیا۔ پنچ انتم آیا رکھّن، راکھا ہو کے بےپرواہیا۔ لکّھ چوَراسی وِچوں وِرولے مکھّن، نام مدھانا ہتّھ اُٹھائیا۔ شبد گُروُ نِواسی پٹن، پاٹل اپنی دَیا کمائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹّن، نام بھنڈارا دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، دُھر دی کار اِک کمائیا۔ ماگھی کہے مَیں پربھ در ہوئی منظوُر، منزل پندھ مُکائیا۔ جلوہ تکّ اگمّی نوُر، میرے انتر وجّی ودھائیا۔ جِس نوُں کہندے دوُرن دوُر، نیرن نیرا نظری آئیا۔ مِہروان مُحبّت وِچ حاضر حضوُر، محبوُب شہنشاہیا۔ بھگتاں ملِدا ویکھنا ضرور، ظاہر ظہوُر پھیرا پائیا۔ جنم جنم دے کٹ قصوُر، کوُڑی کِریا دئے گوائیا۔ سچ دوارے بنا کے سچ مزدوُر، کیِتی گھال جھولی پائیا۔ مانَس جنم جان نہ دیوے فضوُل، فضل رحمت نال ترائیا۔

آتم پرماتم دا دسّکے وکھّرا مضمون، بِن اکھّراں کرے پڑھائیا۔ جِس دا سمجھ سکے نہ کوئے قانون، قاعدہ اپنا دئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ماگھی کہے مَیں ویکھ ہوئی انند، انند اِکو نظری آئیا۔ چوُتھے جُگ لیکھا مُکیا پندھ، پیَنڈا باقی رہیا نہ رائیا۔ گُر اوتار پیَغمبر خوشیاں وِچ گاون چھند، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ بھگوَن ہویا بھگتاں سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ نَج آتم دیوے ٹھنڈ، پرمانند سمائیا۔ نام بھنڈارا دیوے ونڈ، وست امولک جھولی پائیا۔ سَت چڑھا کے انوکھا رنگ، مجیٹھی دئے وکھائیا۔ دُئی دوَیتی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھوَ بھنائیا۔ کوئی رہے نہ بھاگاں مند، وِچھڑیاں جوڑ جُڑائیا۔ پڑدا لاہ کے ہنگ برہم، پاربرہم رہیا وکھائیا۔ کوُڑی کِریا رہے نہ ترِشنا تم، تامس موہ نہ کوئے جنائیا۔ چِنتا میٹ کے جگت غم، خوشی اندر دئے پرگٹائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چمّ، چمّ درِشٹی دئے بدلائیا۔ لیکھے لا کے پوَن سواسی دم، پوَن اُنجا سیو کمائیا۔ جگت جنم دیاں وِچھڑیاں بیڑا بنّھ، دُھر دا سنگ دئے جنائیا۔ اِکو راگ سُنا کے کنّ، ناد اگمّی دئے وجائیا۔ من کا منکا پھیر کے من، منسا منس وِچوں بھوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیَغمبر ویکھو شہنشاہی ماگھ چڑھیا، دو جہان وجّے ودھائیا۔ بھگت بھگوان نے مِل کے اگمّا اکھّر پڑھیا، تُوں میرا مَیں تیرا سوہنگ ڈھولا گائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، نہ جنمے نہ کدے مریا، گیڑ وِچ نہ کدے رکھائیا۔ جو کرنا سو آپے کریا، دوُجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ نِربھوَ بھے وِچ کدے نہ ڈریا، اکال موُرت نظری آئیا۔ دُھر درگاہ سچکھنڈ دوارے کھڑیا، جتھے چھپّر چھنّ نہ کوئے چُھہائیا۔ اگنی اگّ کدے نہ سڑیا، گور وِچ نہ کوئے دبائیا۔ مِہروان ہو کے اپنی کِرپا کریا، محبوُب نوُر خُدائیا۔ لوک مات کلجُگ انت ساڈھے تِنّ ہتّھ وسا کے ساچا گھریا، گرِہ مندر سوبھا پائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال پرماتم آتم ہو کے وریا، نار کنت انگ جُڑائیا۔ دِین مذہب ذات پات، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَت سچ کرنی کار کمائیا۔ ماگھ کہے مَیں ہویا اُجاگر، پُرکھ اکال دِتی سرنائیا۔ مَیں بننا سچ سوَداگر، چار کُنٹ پھیرا پائیا۔ بھگتاں نِرمل کرم کرنا اُجاگر، دُرمت مَیل دھوائیا۔ سنت سُہیلے بناؤنے وڈ بہادر، شبدی بل پرگٹائیا۔ میل مِلاؤنا نال دُھر دے قادر، کرتے وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی دئے سمجھائیا۔ ماگھ کہے مَیں بھاگاں ونت، گُرمکھاں دیاں بنائیا۔ وِچھڑیاں میلاں دُھر دا کنت، سجّن شہنشاہیا۔ گڑھ توڑ کے ہوَمے ہنگت، ہنگ برہم

دیاں سمجھائیا۔ بودھ اگادھ بن کے پنڈت، اِکو کراں پڑھائیا۔ جُگ جنم دی پوُرب ویکھاں سند، سنت سُہیلے کھوج کھوجائیا۔ پریمیاں پیاریاں انتر دے کے ہِمّت، حوصلہ دیاں ودھائیا۔ جن بھگتو سِری بھگوان تُہاڈے اندر سمت، اُتّر پوُرب پچھّم دکھّن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ماگھ کہے مَیں بھگتاں دسّنا سچ، سہج سہج جنائیا۔ گُرمکھو پڑدا لاہ کے ویکھو کایا ماٹی کچّ، کنچن گڑھ سُہائیا۔ تُہاڈے انتر بَیٹھا پُرکھ سمرتھ، گھر وِچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جِس دا نکّ مُنہ نہیں ہتّھ، تتو تت نہ کوئے پرگٹائیا۔ حقیقت وِچ سچ، سَت دئے سمجھائیا۔ ساڈھے تِنّ کروڑ اندر رہیا رچ، رچنا اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جن بھگتو اندر مار کے ویکھو جھاکی، پڑدا پڑدے وِچوں اُٹھائیا۔ بند کِواڑا کھول کے ویکھو تاکی، بجر کپاٹی کُنڈا لاہیا۔ گھر سجّن بَیٹھا ساتی، جام پیالہ رہیا پیائیا۔ لیکھا جانے ماٹی خاکی ، خالص اپنا رُوپ دئے سمجھائیا۔ منوُآ من رہے نہ عاقی، ممتا موہ دئے چُکائیا۔ آتم پرماتم دسّے ذات اذاتی، اِکو نظری آئیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا ڈھولا گاوے گاتھی، کرے سچ پڑھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بن کے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ چوَداں لوک کرے راکھی، پھڑ پھڑ اَگے لئے لائیا۔ گُر اوتار پیر پَیغمبر وِشن برہما شِو دے کے گئے سندیشے پاتی، لوک مات مات جنائیا۔ نوَ سوَ چُرانوے چوَکڑی جُگ پِچھوں پہلے سمت دی آوَنی اوہ اگّمی راتی، جِس رَین دی رینکا ہتّھ کسے نہ آئیا۔ ماگھ کہے مَیں آیا لوک مات، پُرکھ اکال دِتی وڈیائیا۔ سَتجُگ دا جگنا بن چراغ، نِرگُن نوُر نوُر رُشنائیا۔ کوُڑی کِریا بدل کے راج، کلجُگ صفا دینی اُٹھائیا۔ حکم دے کے دُھر مہاراج، سندیشہ دینا سُنائیا۔ اِکو کلمہ اِکو نام اِکو کرنا پئے آداب، اِکو سیِس جگدیش جُھکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکمے اندر حکم منائیا۔ ماگھ کہے مَیں دسّنا لوک مات، پربھ دا حکم بےپرواہیا۔ کلجُگ مٹنی اندھیری رات، کوُڑی رَین رہن نہ پائیا۔ سَتجُگ ساچی پرگٹ ہونی پربھات، پربھاتی ڈھولے گائیا۔ جھگڑا مگنا ذات پات، دِین دُنی اِکو نظری آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنی اِک جماعت، اِکو کرے سچ پڑھائیا۔ لہنا دینا سب دا چُکاوے مستک ماتھ، پوُرب کرماں نِہکرمی ویکھ وکھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی دا بدل دینا سماج، سمے اَگے چلے نہ کوئے چتُرائیا۔ پربھ دا کھیل سمجھے نہ کوئے دِماغ، چوَداں وِدیا کمّ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم آپ پرگٹائیا۔ ماگھ کہے مَیں پربھ دا حکم سُننا ہو کے موَجوُد، جو مُفلِساں رہیا اپنائیا۔ جُگ جُگ بدلدا گیا عروُج،

عرش فرش ویکھ وکھائیا۔ کلجُگ رہے نہ اَخیِری حدوُد، حضرت دئے گواہیا۔ ----کرنی نیستو نابوُد، کوُڑی کِریا دینی مِٹائیا۔ نانک گوبِند دے کے گیا
ثبوُت، اکھّر اکھّراں ونڈ ونڈائیا۔ کوئی کھیل نہ سمجھے پنچ تت کایا کلبوُت، انتر انتر پڑدا کوئے نہ لاہیا۔ اکھّراں وِچوں پتّھراں وِچوں ستھراں وِچوں لبھدے
محبوُب، جگت نیتراں چار کُنٹ اکّھ اُٹھائیا۔ بھید سمجھ کے ایکا دوُج، دوُآ ایکا جوڑ نہ کوئے جُڑائیا۔ انتم سب نے کر کے جانا کوُچ، کوُچا گلی رہن کوئے نہ پائیا۔
بِن بھگتاں کسے نہیں آوَنی ساچی سوُجھ، سمجھ نال رمز نہ کوئے مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر فرمانا اِک دِرڑائیا۔
ماگھ کہے مَیں ویکھنا کھیل حقیقی، حاکم اِکو نظری آئیا۔ جِس کلجُگ کوُڑی کِریا میٹنی تاریکی، تارا چند دئے دُہائیا۔ جِس دے ہتّھ دو جہاناں توُفیقی، طوبیٰ طوبیٰ
کرے لوکائیا۔ جو آد جُگاد سب دا رفیکی، فرکاداری دئے گوائیا۔ جِس دے چرناں ہیٹھاں جُگ چوکڑی کوٹن وار بیتی، گُر اوتار پَیغمبر گئے سیو کمائیا۔ اوہ لکّھ
چوَراسی جانہارا نیتی، گھٹ گھٹ انتر ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دی اِک سال دی برسی اجے نہیں بیتی، کوٹاں برساں دے جھگڑے دئے مُکائیا۔ جن بھگتو
تھوڑی توں بہُتی وٹو کھچیجی، بہُتی توں تھوڑی کر کے دئے وکھائیا۔ بِنا گوبِند توں وسدی رہے نہ کوئے باغیچی، بہار نظر کوئے نہ آئیا۔ پربھ دی کھیل سب
توں نیکی، جگ نیتر ویکھن کوئے نہ پائیا۔ کلجُگ انت سب نے بھرنی اپنی کیتی، گُر اوتار پَیغمبر اَگے ہو نہ کوئے چُھڈائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی
کِرپا کر، اپنا حکم اِک ورتائیا۔ ماگھ کہے مَیں اُٹھا اُٹھا ویکھاں اکّھ، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ نِرگُن روُپ پربھوُ پرتکھ، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ لکّھ چوَراسی کایا
ماٹی بھانڈے ویکھے سکّھ، انڈج جیرج اُتبُھج سیتج پھول پھولائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جو مارگ گئے دسّ، جیو جنت گئے بُھلائیا۔ سَت دھرم دھیرج چھڈ کے ہتّھ،
کوُڑی کِریا رہے کمائیا۔ من واسنا رہے نَٹھ، دِوس رَین بھجّن واہو داہیا۔ مندر مسجد شِودوالے کر اِکٹّھ، جگت سِیاست کرن لڑائیا۔ ہِردے نام لئے کوئی نہ
رٹ، رٹّا پیا سرب لوکائیا۔ نِرمل جوت جگے نہ لٹ لٹ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ شبد اگمّی لگّے موُل نہ ستّ، سوئی سُرت نہ کوئے اُٹھائیا۔ پریم رنگن
رنگے کوئی نہ رتّ، لال گُلالا رنگ چڑھائیا۔ دھیرج رہیا کوئی نہ سَت، سنتوکھ بَیٹھا مُنہ چُھپائیا۔ سادھ سنت دھیاں بھَیناں رہے تکّ، نیتر اکّھ نہ کوئے
شرمائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر سب دا کھہڑا گئے چھڈ، لوک مات کر جُدائیا۔ سرگُن کولوں ہو کے اڈّ، نِرگُن اَگے دین دُہائیا۔ پربھوُ تیرے بِنا بھگت بھگوان دی

چلے کوئے نہ جدّ، پِتا پُوت ناتا نہ کوئے جُڑائیا۔ کلجُگ جیو بُدھی ہوئی سگّ، ہنس بَیٹھے رنگ بدلائیا۔ سارے لا کے جھوُٹھے پچ، پاٹھشالا وِچ دین دُہائیا۔
جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حکم دے سُنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیرِ پَیغمبرو حاضر کرو لکھت، حکمی حکم جنائیا۔ تُہاڈا پوُرا ہویا بھوِکھت،
بیِس اِکیسا پندھ چُکائیا۔ اَگے سب دا پُرکھ اکال ہونا اِشٹ، دوُجا گُر نہ کوئے منائیا۔ نہ کوئی رام تے نہ کوئی وشِشٹ، وِشیاں والا سَتگُروُ کمّ کسے نہ آئیا۔ سَتگُروُ
پوُرا پُرکھ اکال پنچ تت بھوگے نہ کدے گرِہست، جوت شبد کرے کُرمائیا۔ نہ کوئی آسا رکھے سوَرگ بہِشت، سچکھنڈ سچ اِک سمجھائیا۔ آد جُگاد نہ ہووے
نِشٹ، ٹھیکر بھنّ نہ کوئے وکھائیا۔ کوُڑی کِریا وِچ نہ ہوئے بھرِشٹ، بھرماں وِچ نہ کوئے بھرمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکمی حکم
سُنائیا۔ گُر اوتار پیرِ پَیغمبر اپنا کر دیوَ اِقبال، سچکھنڈ نِواسی دَیا کمائیا۔ ساڈا ویلا انت پہنچیاں آن، صدی چوَدھویں پندھ رہی مُکائیا۔ تُہاڈا حل ہووے سوال،
ناتا توڑے جگت لوکائیا۔ پُرکھ اکال سب نوُں آپے لئے سنبھال، حکمے اندر حکم منائیا۔ جِس دے حکمے اندر کال مہاکال، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ وِشن برہما شِو
گھالنا رہے گھال، بھجّن واہو داہیا۔ شبد اگمّی وجےّ تال، تلواڑا شہنشاہیا۔ ترےَ گُن مایا پنچ تت کھیل کرے کمال، نِرگُن سرگُن ناتا جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت
سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ گُر اوتار پیرِ پَیغمبر چھیتی کر لوَ تُسیں صلاح، صاحب سوامی آپ جنائیا۔ ویلا وقت گیا آ، سمت پہلا
دئے دِرڑائیا۔ تُہاڈا شہادت دِین والا کیہڑا گواہ، وُکلا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ دوارے اِکو عرض لوَ سُنا، آرزوُ وِچوں باہر کڈھائیا۔ حکم دیوے واہِگرُو آپ خُدا،
خُدی دا لیکھا دینا چُکائیا۔ جِس دے نالوں ہوئے جُدا، انتم اپنے وِچ مِلائیا۔ دُھر دا مارگ کر کے سِدھا، دو جہاناں دئے سمجھائیا۔ پریم پیار دی دسّ کے بِدھا،
بندھن دئے تُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل دئے وکھائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کہن پریِتم ساڈی عرضوئی، بینتی سچ سُنائیا۔ تیرے اَگے
اُجر نہ کوئی، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ عیسیٰ موُسیٰ محمد کہے ساڈی دروہی، دروہی دروہی حال دُہائیا۔ گُر اوتار کہن تیرے چرن بِنا مِلے کوئی نہ ڈھوئی، دوارا نظر
کوئے نہ آئیا۔ کوٹاں ارباں وِچوں سنت سُہیلا لوک مات رہ گیا کوئی کوئی، ساڈی سِکھیا سارے گئے بُھلائیا۔ کلجُگ کوُڑے کوُڑی واسنا ہر گھٹ اندر بوئی، من
واسنا بوُٹا دِتا مہکائیا۔ گُرمت کلمیاں توں باہر ہو کے روئی، بِن اکّھاں نیر وہائیا۔ سوئی سُرت نہ اُٹھے نویں نروئی، نِرگُن نِروَیر نِراکار درس کوئے نہ پائیا۔ آتم

۱۶۳

پرماتم نال کوئی نہ چھوہی، پڑدا دُئی نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دئے کُھلائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کہن میرے جگدیش، تیری سچّی سچّی شہنشاہیا۔ بِن چرناں جُھک جائے حکمے والا سیس، تت نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا نام کلمہ اِک حدیِث، حق حق پڑھائیا۔ اسیں آ گئے لنگھ تیری دہلیز، دہِ دِشا پندھ مُکائیا۔ ساڈی آسا منسا پوُری کر اُمید، آمد وِچ وجےّ ودھائیا۔ لوک مات تیرے حکم دی شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن کھانی بانی وِچ کر کے آئے تائید، تُعارف وِچ سمائیا۔ مارگ دسّ کے دھرم کرم کلمیاں وِچ عیِد، عادت سچّی سچ وکھائیا۔ بھانا منّنا دسّ کے آئے نصیحت، حکمی حکم سمجھائیا۔ تیرا بھوِکھت دے کے آئے وِچ وصیّت، وسیع جگت سمجھائیا۔ پربھوُ تیرے بِنا تیری سمجھیا نہ کوئے اصلیّت، اصل وصل یار نہ کوئے کرائیا۔ صدی چوَدھویں ساڈی خراب ہوئی طبیعت، تُدھ بِن طبیب نظر کوئے نہ آئیا۔ بھگوَنت کنت اسیں دسّ کے آئے پُرکھ اکال سب دی سانجھی ولدیّت، والد والدہ ہور نہ کوئے بنائیا۔ ساڈی آسا منسا تیری اہمیّت، احب مُشکل حل کرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے لکھ دیوَ نال ہتّھ قلم شاہی، اُنگلی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلجُگ جیِو ہوئے گُمراہی، بھےَ بھوَ نہ کوئے منائیا۔ جگت پاندھی بُھلے راہی، منزل حق کوئے نہ پائیا۔ مِلیا میل نہ دُھر دے ماہی، سجّن سچ نہ کوئے منائیا۔ من واسنا ہوئے تباہی، کامل مُرشد جوڑ نہ کوئے جُڑائیا۔ گُر اوتار پَیغمبرو سچکھنڈ دوارے دے دیوَ اِکو وار گواہی، دوُجی شہادت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مَیں گوبِند شبدی سُت اُٹھاوَنا جِس نے چار جُگ دے اِکٹّھے کیتے چھیمےنائی، نوَکا نام نہ کوئے چلائیا۔ کسے نہیں جانیاَ کیوں گوبِند پٹیا بوُٹا کاہی، کائنات بھیوَ نہ آئیا۔ کَیوں ڈھولا اِکو گیا گائی، دوُجا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ کَیوں پُتراں بھیٹ چڑھائی، مات پِت ہوئی جُدائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی دھار آپ بدلائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جُھک کے سرن، سرنگت اِکو اوٹ تکائیا۔ پربھوُ جگت دا چھڈیا جیِون مرن، لوک مات آئے تجائیا۔ تیرے پریم دا ساچا کر کے پرن، پرنام اِکو اِک دِرڑائیا۔ جھگڑا مُکا دے ورن برن، ذات پات رہے نہ رائیا۔ آتم پرماتم ڈھولا سارے پڑھن، واہِگرُو رام خُدا گاڈ دے سمجھائیا۔ تیری منزل ساچی چڑھن، اَدھ واٹے ہور نہ کوئے اٹکائیا۔ تُوں سب نوُں آئیوں ورن، دُھر دا کنت شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حکم دے ورتائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کہن ساڈی سلام، بِن سجدے سیِس جُھکائیا۔ تُوں مالک اِک امام،

۱۶۴

کامل نظری آئیا۔ لوک پرلوک بدل دے نِظام، چوُداں طبقاں اکّھ بدلائیا۔ ساچا کلمہ دسّ کلام، اِکو کر پڑھائیا۔ تُوں آد جُگادی رام، رحمت وِچ سمائیا۔ تُوں نِرگُن نوُر کاہن، بنسری نام وجائیا۔ تُوں سَتگُر ساچا والی دو جہان، نانک ڈھولا گائیا۔ تیرا شبد انوکھا بان، پُریاں لو آں ڈیرہ ڈھائیا۔ تیرا سچکھنڈ دوارا سچ مکان، چھپّر چھنّ نہ کوئے چُھہائیا۔ تیرا دیا باتی جگے مہان، نِرگُن جوت کرے رُشنائیا۔ تیرے سِنگھاسن سچ آرام، بِسرام اِکو دئے وکھائیا۔ تیرا حکم اِک فرمان، ایتھے اوتھے نہ کوئے اُلٹائیا۔ انت آخِیری سب دا اِک بیان، بےزبان رہے جنائیا۔ کِرپا کر سِری بھگوان، بھگوَن آپے ہو سہائیا۔ اسیں تیرے در دے درویش منگتے بِھکھاری پریم وِچ مہمان، مُحبّت وِچ محبُوب سیِس نِوائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کہن دِیناں مذہباں دی میٹ دے دُکان، دوُآ ایکے نال مِلائیا۔ تُوں لکّھ چوُراسی باغبان، بوُٹی کلی کلی تیری مہک مہکائیا۔ تیری مِہر نظر لکّھ چوُراسی ہو جائے سوادھان، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرے حکمے اندر موُرکھ موُڑھ ہون چتُر سگھڑ سُجان، بُدھ بِبیک دے کرائیا۔ تیرا اِکو ڈنکا وجّے دو جہان، نِرگُن سرگُن سرگُن نِرگُن اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ مارگ دے لگائیا۔ گُر اوتار کہن پربھوُ چار جُگ دی ساتھوں لَے لَے فرِست، فرستیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اسیں بھوگ کے تیرے حکم دا گرِہست، تج آئے جگت لوکائیا۔ پنج تت کایا ماٹی کر کے نشٹ، نِشانہ تیرا آئے جنائیا۔ بِن اکّھاں لا کے شِست، نِشانے تیِر رہے وکھائیا۔ کھانی بانی شاستر سِمرت وید پُران گُر اوتار پَیغمبر تیری دسّ نہ سکیا کوئی حَیثیت، حِساب کِتاب نہ کوئے جنائیا۔ تیری جانے نہ کوئی اصلیّت، آسا وِچ سارے بَیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا مارگ دے دِرڑائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کہن آہ لَے اپنی چار جُگ دی وست، وستوُ تیری جھولی پائیا۔ ساڈے خالی ویکھ ہست، دوئے ہتّھ جوڑ سیِس نِوائیا۔ تیری پریم خُماری اندر مست، مسلہ اوَر نہ کوئے جنائیا۔ اسیں چھڈ کے دھرتی فرش، عرش تیرے چرناں دھوُڑ ٹکِے لائیا۔ پربھوُ سانوُں تیری سرِشٹی دی نہیں کوئی غرض، عرض اپنی رہے جنائیا۔ اِکو پریمی پیاریاں دی لگّی درد، جو دِوس رَین تیرا نام دِھیائیا۔ اُہناں دی جھولی پا دے پوُرب لہنے دا قرض، مقروُض لیکھا دے مُکائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں تیئ اوتار عیسیٰ موُسیٰ محمد دس گُر اٹھاراں بھگت رہن صِرف دُنیا اُتے یاراں لکّھ دی فرد، باقی سرِشٹی کمّ کسے نہ آئیا۔ اگلے سمت نام چُھری پھڑے کرد، قتل گاہ دئے بنائیا۔ جو تیرے نام دا لیَندے رہے دھڑت، صفا اُہناں دی دے اُٹھائیا۔

۱۶۵

پُرکھ اکال تیرے نال ساڈی پکّی ہو جائے لکھت پڑھت، جِس نوُں وسیقہ نہ کوئے بدلائیا۔ اَگے آوَن نہ دیویں فرق، فریق رہن کوئے نہ پائیا۔ چار جُگ دی بِچھلی کیتی سب دی کر دے ترک، تُرت اپنا حکم منائیا۔ اساں دِین دی چھڈی حرص، مذہباں دا لیکھا دِتا مُکائیا۔ جِوَں بھاوے تیوں پُٹھی سِدھی کر لَے نرد، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ تیرے اَگے کوئی نہ سکے اٹک، چار جُگ نیتر رو رو نیر وہائیا۔ تیرا حکم اگمّا سخت، نہ کوئی میٹے میٹ مِٹائیا۔ گُر اوتار کہن کلجُگ انتم سب دے اُتے پَین والا بخت، وقت سمجھ کسے نہ آئیا۔ صِرف بھگتاں نوُں چڑھنا خوشیاں دا برس، برسی اپنی لئے منائیا۔ آتم پرماتم کر کے درس، کوُڑی ہوَس دِین گوائیا۔ جِس نوُں لبھدے اُتے عرش، اوہ مالک بن کے فرش، گھٹ گھٹ نوُر کرے رُشنائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، بوُند سوانتی مُکھ چوائیا۔ گوبِند سوُرا حاضر حضوُرا شبدی پوُرا آیا پرت، پرتنیِدھ ہو کے حکم ورتائیا۔ جِس دی گُرمُکھاں نال شرط، کلجُگ انتم ہوواں سہائیا۔ جودھا سوُربیِر بن کے مردانہ مرد، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ ماگھی کہے اَگے آوَن والا ویلا، ویلے نال دیاں سمجھائیا۔ کسے لبھنا نہیں گُروُ گُر چیلا، چیلا گُر نظر کوئے نہ آئیا۔ شاہ سُلطاناں راج راجاناں پھِرنا وِچ جنگل بیلا، بیلی بیلی سنگ نہ کوئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال نوُ کھنڈ پرِتھمی تھاں کرنا وِہلا، بہُتیاں وِچوں تھوڑے لئے ترائیا۔ جِنہاں دا بن کے سجّن سُہیلا، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ دھام جنا کے اِک نویلا، نر نرِنکار اکّھ کُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ چھّبی پوہ کہے پربھ کرن والا تبدیلی، طبع سب دی دئے بدلائیا۔ حکم دینا اِک آمِینی، عالم سمجھ سکے نہ رائیا۔ جو کرنا سو کرنا یقِینی، یکے بعد دیگرے کھیل نہ کوئے وکھائیا۔ سرِشٹی انت ہونی غمگِینی، خوشیاں رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ جِنہاں دی بُدھی ہوئی کمِینی، چار کُنٹ دین دُہائیا۔ جن بھگتاں میل جِوَں جل مِینی، آتم پرماتم جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اِک سُنائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں بہُہ کُجھ سُنیاں، جُگ جُگ اوتار گئے سُنائیا۔ مَیں دو جہان برہمنڈ کھنڈ پوُری آکاش پُنیاں، منڈل منڈپ ویکھ وکھائیا۔ وِدیا بُدھ بودھ ویکھیا گُنیاں، پڑدا اوہلا انتر اُٹھائیا۔ شبد راگ دُھن سُندا رہیا دُھنیاں، انادی ناد بےپرواہیا۔ آسا منسا ویہندا رہیا رِشیاں مُنیاں، جنگل جوُہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلّے پربت کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھرمے وِچ بھرم بُھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے مَیں ویکھاں اپنا سال، جُگ چوکڑی پِچھے دِتی بِتائیا۔

١٦٦

بھگت سُہیلے کراں خوشحال، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ امرت آتم جام دیواں پیال، نجھر رس چوائیا۔ دیا باتی دیواں بال، کملاپاتی ہو کراں رُشنائیا۔ ساچا مندر وکھاواں اگمّی دھرمسال، سچ سنگھاسن وجےّ ودھائیا۔ اندر باہر گُپت ظاہر چلاں نال، نالش جگت رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مُکا کے کال مہاکال، چرن کوَل دیاں سرنائیا۔ دینہاں بندھپ ہو کے دین دَیال، دینن اپنی گود اُٹھائیا۔ جُگ جنم جو گھالدے آئے گھال، لیکھے لاواں تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کِرپن اپنے رنگ رنگائیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھنا کھیل انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ پربھوُ کروٹ بدل لَے اپنی پیٹھ، پُشت پُشت نال بدلائیا۔ جُگ چوکڑی تیری ریت، نِت نوِت ویس وٹائیا۔ گُر اوتار پیغمبر گا کے گئے گیت، ڈھولے حکمے اندر سُنائیا۔ شِودوالے مٹھ بنا مسیت، تیرا راہ گئے دِرڑائیا۔ جھگڑا مُکا کے اوُچ نیچ، چار ورن اِک سمجھائیا۔ آتم پرماتم دس پریت، پریتم اندرے گئے سمجھائیا۔ لہنا دینا چھڈ کے ہست کیٹ، نِون سُ اکھّر اِک دِرڑائیا۔ کلمیاں وِچ دسّ حدیث، حضرت کر پڑھائیا۔ ہے پربھ، سب دا لہنا دینا پوُرا ہویا وِچ بیس اِکیس، اَگے لیکھا رہیا نہ رائیا۔ نوَیں جُگ دی نویں دے ترتیب، طرح طرح سمجھائیا۔ تیرا کھیل سدا عجیب، عجب نِرالا دے وکھائیا۔ جن بھگتاں وس قریب، بھاویں دوُر ہووے خُدائیا۔ تیرے پریمیاں کیہڑی پڑھنی قُرآن مجید، کایا کعبہ دے سُہائیا۔ تیرے اُتے ایہو اُمید، کامل مُرشد لَے مِلائیا۔ بِنا اکّھاں کریئے دید، دیدہ دانِستہ نظری آئیا۔ تیری اکھّراں وِچ اَگے سُننی نہیں تمہید، پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا گھر دے وکھائیا۔ ساچے گھر دا کھول پڑدا، اوہلا دے اُٹھائیا۔ راہ دسّ گُرمکھ کِس بِدھ پوُڑے چڑھدا، منزل پندھ مُکائیا۔ پینڈا مکے نوُ گھر دا، سُکھمن ٹیڈھی بنک نہ کوئے اٹکائیا۔ اِڑا پنگل موُل نہ اَگے کھڑدا، من مت بُدھ نہ کوئے چتُرائیا۔ سہنس دل نہ کوئی اڑدا، دسم دواری انت نہ کوئے بنائیا۔ تیرا بھگت پہلا قدم تیرے دوارے دھردا، جتھے کرم دھرم جنم نظر کوئے نہ آئیا۔ بِن رسنا جِہوا سُرتی ڈھولا پڑدا، شبدی ناد وجائیا۔ بن کے گولا تیرے گھر دا، سوہلا نانک اِکو گائیا۔ جھگڑا مُک جائے چوٹی جڑ دا، چیتن اپنی کھیل وکھائیا۔ رنگ وکھا دے اگمّی گڑھ دا، گڑھی چمکوَر چھڈ کے ڈیرہ لائیا۔ اوتھے گُرمکھ گُرسِکھ تیرا کدے نہ ڈردا، بھے بھوَجل نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ جیوَندا نہ کدے مردا، اِکو وِچ سمائیا۔ نِت درشن کرے ہرِ دا، جو ہرِ ہر اندر ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا مُکا دے کلجُگ کل دا، کلیش رہن کوئے نہ پائیا۔ پربھاو دسّ دے اپنے بل دا،

۱٦۷

بلدھاری ہو سہائیا۔ لیکھا ویکھ جل تھل دا، مہیئل اپنا حکم ورتائیا۔ آسن جنا نہچل دھام اٹل دا، سِنگھاسن سوبھا پائیا۔ جتھے تیرا اِکو دِیپک بلدا، آد جُگاد نہ کوئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا در دے کُھلائیا۔ جن بھگت کہے پربھ کھول دے اپنی گنڈھ، دوَلت نام ورتائیا۔ کَیوں آتم کیتی رنڈ، پرماتم مُکھ چُھپائیا۔ جنم جنم دی ٹُٹی گنڈھ، تیرے ہتّھ وڈیائیا۔ گھر سوامی دے انند، نِجانند پرگٹائیا۔ کر پرکاش بِن سوُرج چند، نوُرو نوُر ڈگمگائیا۔ کوُڑی کِریا کر کھنڈ کھنڈ، نام کھنڈا ہتّھ اُٹھائیا۔ سدا سُہیلے دے سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ کلجُگ انت اَخیِر پربھوُ تیرا گاوَندے سوہنگ چھند، دوُجا راگ نہ کوئے الائیا۔ اِکو دوارا رہے منگ، گھر گھر پھیری کوئے نہ پائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر تیرے لوک مات پراہُنے بن کے کھا کے گئے ڈنگ، بھنڈارا جگت وست سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان سوُرے سربنگ، صاحب سُلطان تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے مَیں ویکھاں کلجُگ انت اَخیِر، آخر اپنی دَیا کمائیا۔ گُر اوتار پیِر پَیغمبر بن کے حقیِر، در بَیٹھے سیِس نِوائیا۔ مَیں شرع توڑ زنجیِر، شریعت دینی بدلائیا۔ نیتر رو کہے کبیِر، جُلاہا رہیا کُرلائیا۔ پربھوُ اندروں بدل سرب ضمیِر، ضامن ہو کے لَے چُھڈائیا۔ تُوں پاتشاہ تے بھگت تیرے وزیر، دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جِنہاں دے اندر تیری تصویِر، بِن تسبیح مالا من کا منکا دے بھوائیا۔ اُہناں دے مندر اندر اپنے پریم نوُں کر تعمیِر، طمع کوُڑی باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھنی پربھ دی سچ توُفیِق، واحد کی جنائیا۔ کوَن سجّن کوَن رفیق، فریق کوَن روُپ بدلائیا۔ کوَن سمجھے دھار باریک، کوَن نیِت رہیا جنائیا۔ کوَن ویکھے حق حقیِق، حکمے اندر سیِس نِوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا اِک جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے، انت کل ویکھ وکھاوانگا۔ گُر اوتار پیِر پَیغمبر سرنی ڈھہے، پھڑ باہوں گلے لگاوانگا۔ چار کُنٹ دہِ دِشا جو بھگت سُہیلا بھانا سہے، پڑدا اوہلا آپ اُٹھاوانگا۔ جو ہرِ سرنائی سَتگُر چرنی بہے، پھڑ باہوں گلے لگاوانگا۔ جھگڑا چُکا کے تُوں تے مَیں، مُحبّت اِکو نال جُڑاوانگا۔ پریم پریِتی اندر کر کے لَے، مست خُماری اِک وکھاوانگا۔ سَتگُر پوُرا شبد اِکو ہےَ، پنج تت ناتا جگت تُڑاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مارگ اِک لگاوانگا۔ سچ مارگ اِک لگائے گا۔ دِین دَیال دَیاکمائیگا۔ کل کلکی حکم ورتائیگا۔ نِرگُن جوتی جوت ڈگمگائیگا۔ شبد اگمّی چوٹ لگائے گا۔ کوُڑی کِریا کڈھے کھوٹ، سچ سُچ اِک سمجھائے گا۔ پڑدا لاہ کے چوَداں لوک، دو جہاناں ویکھ

۱٦۸

وکھائیگا۔ لکّھ چوُراسی دسّ کے اِک سلوک، ساچا ڈھولا اِک پڑھائیگا۔ آتم پرماتم دے کے موَج، مجلس بھگتاں وِچ رکھائیگا۔ جن بھگتاں دی آپے کرے
کھوج، گُرمُکھ لبھن کوئے نہ آئیگا۔ مایا ممتا کٹ کے روگ، ہوَمے ہنگتا گڑھ تُڑائیگا۔ چِنتا غم نہ رہے سوگ، بھانڈا بھرم بھوَ بھنّائیگا۔ کر پرکاش نِرمل جوت،
جوتی جوت جوت رُشنائیگا۔ درشن دیوے روز، راتیں سُتّیاں دِنے جاگدیاں بِن اکّھاں نظری آئیگا۔ منزل کوئی نہ رہے اوَکھ، اپنی گھاٹی پار کرائیگا۔ پڑھنا پئے
نہ کوئی پوتھ، نِراکھّر جاپ جپائیگا۔ نام خُماری اندر کر مدہوش، مدُھر دُھن راگ سُنائیگا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی پوش، پُشت پناہ ہتّھ ٹِکائیگا۔ جوتی جوت
سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت سُہیلے میل مِلائیگا۔ جن بھگتاں میل مِلاویگا۔ سجّن سُہیل دَیاکماویگا۔ رنگ نویل اِک چڑھاویگا۔ گُر چیل پڑدا لاہویگا۔
جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کماویگا۔ سچ کرنی کار کریگا۔ سنت سُہیلے گُرمُکھ وریگا۔ آتم پرماتم سیجا چڑھیگا۔ سچ دوارے آپے کھڑیگا۔
نِربھوَ بھے وِچ کدے نہ ڈریگا۔ جیوت روُپ کدے نہ مریگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپے کریگا۔ ساچی کھیل کِھلاوانگا۔ جُگ
جنم دے وِچھڑے میل مِلاوانگا۔ کرم کرم دا روگ کٹاوانگا۔ جنم جنم دا لہنا جھولی پاوانگا۔ ورن برن پندھ چُکاوانگا۔ ساچی سرن اِک درڑاوانگا۔ جو گُرمُکھ
سوہنگ ڈھولا پڑھن، تِنہاں دا آتم پرماتم آتم اِکو رنگ وکھاوانگا۔ نیتر کھول کے ہرن پھرن، نَج لوچن اکّھ کُھلاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی
کِرپا کر، ساچا مندر اِک پرگٹاوانگا۔ ساچا مندر اِک پرگٹاویگا۔ کایا اندرے اندر جوڑ جُڑاویگا۔ ڈوُنگھی اندھیری کندر پار لنگھاویگا۔ من منوُآ بنّھ کے بندر،
شبدی ڈوری تند اُٹھاویگا۔ لیکھا چُکا کے سوُریہ چندر، نِرگُن نوُر جوت رُشناویگا۔ ساچے نام دی دسّ کے بندن، بندی خانہ توڑ تُڑاویگا۔ ساچا دے کے پرمانندن،
نِجانند وِچ سماویگا۔ جو آیا ٹُٹی گنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی گنڈھ پواویگا۔ دِین دَیال سدا بخشندن، بخشش رحمت آپ کماویگا۔ جو در دوارے آوے
منگن، وست امولک جھولی پاویگا۔ چرن دھوُڑی دے کے محبن، دُرمت مَیل پاپ دُھآویگا۔ سَتجگ ساچا لگّا لگّن، پہلی ماگھ خوشی مناویگا۔ سَتگُر دِیپک لگّا
جگن، چاروں کُنٹ نوُر رُشناویگا۔ وجےّ ودھائی اُتے گگن، برہمنڈ کھنڈ اُٹھاویگا۔ جن بھگتاں بھاگ لگاوے کایا بدن، بدیاں توں آپ بچاویگا۔ شبدی حکم اندر
لگّا سدّن، کوٹاں صدیاں دے وِچھڑے جوڑ جُڑاویگا۔ کھیل ویکھے ماس ناڑی ہڈنّ، پڑدیاں وِچوں پڑدے آپ کُھلاویگا۔ سچ پریِتی اندر رکھ کے مگن، پِچھلا لہنا

۱٦۹

دینا مُکاویگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھاویگا۔ سِر اپنا ہتّھ رکھاوانگا۔ سمرتھ پُرکھ اکھواوانگا۔ بودھ اگادھا نام شبد اکھ، اکھ کھ درڑاوانگا۔ اِکو دسّ کے ساچا جس، صِفت صلاحی پندھ مُکاوانگا۔ جن بھگتاں انتر آتم کر کے وس، واسطہ اِکو نال جُڑاوانگا۔ جھگڑا مُک جاوے روَ سس، جلوہ جوت نوُر رُشناوانگا۔ لیکھا مُکا کے تت اٹّھ، نوَ در ڈیرہ آپے ڈھاوانگا۔ امرت آتم دُھر دا جھٹّ، جِھرنا اِک جِھراوانگا۔ شبد اگّمی وجّے ند، انحد نادی ناد سُناوانگا۔ نرِگُن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر گواوانگا۔ بِن گوپی کاہن وکھا کے راس، منڈل منڈپ راگ وڈیاوانگا۔ کلجُگ میٹ اندھیری رات، سَتجُگ سچّا چند چمکاوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا کے اِک جماعت، اکھّر اِکو نام پڑھاوانگا۔ بھگت سُہیلے کر کے میلے وساں پاس، دوُر دُراڈا پندھ مُکاوانگا۔ لیکھے لا کے پوَن سواس، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سَتجُگ ساچا راہ پرگٹاوانگا۔ اگلا راہ آپ جنائیگا۔ سو پُرکھ نِرنجن دَیاکمائیگا۔ ہرِ پُرکھ نِرنجن بھیو کُھلائیگا۔ ایکنکار پڑدا لاہیگا۔ آد نِرنجن جوت رُشنائیگا۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھائیگا۔ سِری بھگوان حکم ورتائیگا۔ پاربرہم برہم سمجھائے گا۔ وِشنوُں وِشوَ سیو کمائیگا۔ برہما نِیوں نِیوں سیس جُھکائیگا۔ شنکر دھوُڑی ٹِکّا خاک رمائیگا۔ کروڑ تیتیسا بھکھک، در درویشا جھولی ڈاہیگا۔ گُر اوتار پَیغمبر وکھاوے اپنی لکھت، قلم شاہی پھیرا پائیگا۔ دِین دُنی ویکھ کے اِشٹ، سرِشٹ سبائی کھوج کھوجائیگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کلجُگ انتم ویکھ وکھائیگا۔ کلجُگ انتم ویکھ وکھاوانگا۔ گُرمکھ سنت سُہیلے بنا کے ساچی بنت، بندھن دُئی دوَیت مِٹاوانگا۔ دے وڈیائی وِچوں جیو جنت، جاگرت جوت نوُر رُشناوانگا۔ انتر آتم بنا کے بنت، بن کھنڈ پیَنڈا پندھ مُکاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا راہ اِک وکھاوانگا۔ ساچا راہ اِک وکھائیگا۔ ترےَ گُن مایا ڈیرہ ڈھائیگا۔ پنج تت نہ کوئے وڈیائیگا۔ پرکِرتی بندھن نہ کوئے رکھائیگا۔ رِدھ سِدھ نہ کوئے بھٹکائیگا۔ من واسنا نہ کوئے ہلکائیگا۔ مت متوالی نہ کوئے بنائے گا۔ بُدھ بِبیک نہ ونڈ ونڈائیگا۔ دوُجی ٹیک نہ کوئے رکھائیگا۔ اگنی سیک نہ کوئے لگائے گا۔ اندر بھیت نہ کوئے سمجھائے گا۔ کوُڑا ویس نہ کوئے وٹائیگا۔ لیکھا لکھ کے گیا گُروُ دس د سمیش، بِن پُرکھ اکال دوُجا نظر کوئے نہ آئیگا۔ جو آد جُگاد جُگ چوَکڑی سدا رہے ہمیش، ہم ساجن جوڑ جُڑائیگا۔ جِس دے اَگے کلجُگ انت گُر اوتار پَیغمبر ہوئے پیش، پیشِین گوئی اگلی اپنے ہتّھ رکھاویگا۔ بیِس اِکیسا کر کے پوُرا لیکھ، صدی چوَدھویں پندھ چُکاویگا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی گنپت گنیش، دُرگا اِشٹ نہ کوئے سمجھاویگا۔ پوُجا

رہے نہ شنکر شیش، شمع دان نہ کوئے جگاویگا۔ سجدہ ہوئے نہ مُلّا شیخ، بغل قُرآن نہ کوئے اُٹھاویگا۔ اِکو کلمہ اِکو آدیس، سجدہ اِکو اِک جناویگا۔ ابناشی کرتا سب دی بدل دیوے ریکھ، رِکھیاں نُیاں پندھ مُکاویگا۔ نؤ کھنڈ پرِتھمی ستّ دیپ انتم سب نے ہونا دھاری کیس، دھرم دا دھرم اِک بناویگا۔ حکمے اندر سارے لَینے لپیٹ، شبدی گُرو کھیل کِھلاویگا۔ نرِگُن بن کے کھیوٹ کھیٹ، نئیا نؤکا نام چلاویگا۔ کوُڑ کُڑیارے رائے دھرم دے کول دیوے بھیج، اَگے ہو نہ کوئے بچاویگا۔ گُرمکھ مانن سَتگُر ساچی سیج، جتھے سُتّیاں نہ کوئے اُٹھاویگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کل آپ ورتاویگا۔ ساچی کل آپ ورتائیگا۔ اچھل اچھلّ کھیل کِھلائیگا۔ کلجُگ رہے کوئی نہ بل، بلہِین سرب بنائے گا۔ پربھ دا بھانا نہ جائے ٹل، مندر ٹلّیاں نہ کوئے کھڑکائیگا۔ کوُڑی کِریا لوُن وانگ جانا کھر، حکمی حکم وکھائیگا۔ نؤ کھنڈ پرِتھمی ستّ دیپ اِک بناؤنا سچّا سر، سر امرت آپ سُہائیگا۔ سَتگُر چرن گُرو کا گھر، گُردوارا نظر کوئے نہ آئیگا۔ جِس مندر گُرمکھ جائے وڑ، پھڑ باہوں باہر نہ کوئے کڈھائیگا۔ اِکو نام لئے پڑھ، کلمہ اِکو اِک جنائیگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیگا۔ مہر نظر اِک اُٹھاوانگا۔ دُنیا اعشاریئے کسر نال اُڈاوانگا۔ کوُڑی کِریا کر کے حشر، حَیثیت سب دی آپ بدلاوانگا۔ جن بھگت زِندگی کرن بسر، بِسترے پریم ہیٹھ وِچھاوانگا۔ اوہناں دا نام کر کے نشر، نصیحت دو جہان جناوانگا۔ جِس دا چار جُگ رہے اثر، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ اِکو حکم مناوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کار اِک کماوانگا۔ دُھر دی کار کماوانگا۔ نر نرِنکار اکھواوانگا۔ جوتی جوت رُشناوانگا۔ شبد چوٹ لگاوانگا۔ کوٹن کوٹ کھپاوانگا۔ سوچن سوچ سرب مِٹاوانگا۔ جو پربھ درشن نوُں رہے لوچ، تِنہاں نج نیتر اِک کھُلاوانگا۔ پڑدا لاہ کے لوک پرلوک، سلوک اِکو اِک سمجھاوانگا۔ جن بھگتو کسے کمّ نہیں آوَنی موکھ، مُکتی چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ ناتا جوڑ کے اِکو جوت، پُرکھ اکال مِلاوانگا۔ جِس دی نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، شرع زنجیر نہ کوئے بندھاوانگا۔ سچ دوارا ساچا کوٹ، مندر مسجد شِودوالا مٹھ ونڈ نہ کوئے ونڈاوانگا۔ ہوَمے رہے کوئی نہ روگ، دُئی دوَیت ڈیرہ ڈھاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اِک ورتاوانگا۔ ساچا کھیل اِک ورتے گا۔ پُرکھ اکال نرِگُن پرتے گا۔ گوبِند لہنا لیکھا دیوے سر سے دا۔ لکّھ چوُراسی جیِو جنت پرکھیگا۔ گُر اوتار پیِر پَیغمبر جواب دیوے نہ کوئی پربھوُ دے پرچے دا، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا پوُرا

۱۷۱
۱۷۱

کرے پچھلے اگلے عرصے دا۔ پچھلا اگلا عرصہ آپ لنگھاویگا۔ جو کیتا قوّل اِقرار کنڈھے سرسا، ثالث ہو کے پُور کراویگا۔ پُرکھ اکال دا پہلا آ گیا برسا، باری کُنڈا لاہویگا۔ ویکھے کھیل دو جہان گھر گھر کا، برہمنڈ کھنڈ پڑدا آپ اُٹھاویگا۔ جگت جہان ویکھے سڑدا، اگنی تت تپاویگا۔ گُرمُکھ بھگت منزل ویکھے چڑھدا، چڑھدیاں کلاں آپ جناویگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھاویگا۔ مِہر نظر آپ اُٹھائیگا۔ سَتجُگ سُہنجبنی ویکھ کے فصل، فضل رحمت آپ کمائیگا۔ چار کُنٹ سب دے سِر تے کوُکے اجل، اُجل مُکھ نہ کوئے رکھائیگا۔ جیِو جہان مایا ممتا ڈّجن، امرت میگھ نہ کوئے برسائیگا۔ اگلے سال سارے اُٹھ اُٹھ بھجّن، بھجّیاں پھڑ نہ کوئے بہائیگا۔ پُتراں ماں جائے کوئی نہ سدّن، پِتا پوُت نہ گود اُٹھائیگا۔ شاہ سُلطاناں پھیرے نگن، اوڈھن سیِس نہ کوئے ٹِکائیگا۔ لیکھا جانے پہلاں عدن، عدالت اپنی ہور لگائے گا۔ اُس توں اگلا ہور پتّن، نوَ سوَ میل ونڈ ونڈائیگا۔ سِیاست دا چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ اپنا حُکم سُنائیگا۔ سُکھی لوک مات نہ وسن، وِسل دُھر دا نام وجائیگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی ساچی کار کمائیگا۔ ماگھ کہے مَیں ہویا منگت، در درویش پھیرا پائیا۔ پربھوُ کِس بِدھ کرنا انت، انتم دے جنائیا۔ کوَن اُدھاریں ساچے سنت، سَتگُر دے سرنائیا۔ کوَن نام سندیشہ منت، منتر دے دِرڑائیا۔ کوَن اُتم سریشٹ وِچ جیِو جنت، بِبیک نظری آئیا۔ کوَن بودھ اگادھا دِسے پنڈت، جو کرے سچ پڑھائیا۔ پُرکھ اکال کہے مَیں ویکھاں بھگتاں سنگت، جو آتم پرماتم سنگ نبھائیا۔ ناتا توڑ کے سوَرگ جنّت، اوٹ اِکو اِک تکائیا۔ سرِشٹی وِچوں کر کے ہِمّت، پُرکھ اکال رہے منائیا۔ من واسنا رہے کوئی نہ علّت، کوُڑا رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ مانَس جنم ہوئے نہ ذِلّت، خواری دئے مِٹائیا۔ ساچے شبد نام دی دے کے خِلعت، پوشاک پریم پیار پہنائیا۔ ہون دیوے نہ حرام نِمک، نمستے اِکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ ماگھ کہے مَیں اَگا ویکھیا ہو کے نیڑے، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ سرِشٹی وِچ پَین والے جھیڑے، جھگڑا ہوئے لوکائیا۔ پربھوُ دین والا اُلٹے گیڑے، لٹّھ گُر اوتار پیرِ پَیغمبر رہے بھوائیا۔ کوُڑیاں سادھاں دے رہنے نہیں ڈیرے، جھوُٹھا گُروُ نہ کوئے اکھوائیا۔ سب دے پھڑ کے ڈوبنے بیڑے، حُکمے اندر دئے رُڑھائیا۔ شبدی حُکم اندر آ گئے گھیرے، اَگے سکے نہ کوئے چُھڈائیا۔ دھرم راج دے اَگے ڈھیَہہ ڈھیَہہ ہونے ڈھیرے، ڈیری اوَر نہ کوئے لگائیا۔ جے پُچھے کوئی کیہڑے کیہڑے، جو بِنا پُرکھ اکال دے اِشٹ

رہے منائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر حکم دے کے گئے بتھیرے، جُگ چوُکڑی نِت نوِت پھیریاں پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کلجُگ کایا دینی بدلائیا۔ کلجُگ کایا بدلنی کوُڑا کپڑ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ تیرتھ تٹ نظری آوَنے چھپّڑ، امرت رس نہ کوئے وکھائیا۔ کلجُگ جیِو ہوئے بغلے بپّڑ، ہنس روُپ نہ کوئے بدلائیا۔ کوُڑ کُڑیار وِکار ڈڈّاں رہے پکڑ، من واسنا چُنجھ ودھائیا۔ من واسنا بھرے چِکڑ، پتت پُنیت نہ کوئے بنائیا۔ پُرکھ اکال دا کرے کوئی نہ ذِکر، وِشن برہما شِو گُر اوتار پَیغمبر سارے سیِس نوِائیا۔ دُھر دے مالک دا آیا کسے نہ فِکر، فقرے صِفتاں والے گائیا۔ کلجُگ انت گوبِند دا لبھدے پھِردے باز تِتر، گوبِند دی آس نہ کسے رکھائیا۔ من واسنا وِچ گئے وِچھڑ، وِچھڑیاں جوڑ نہ کوئے جُڑائیا۔ ہوَمے ہنگتا کیتے بھڑ، ایکا رنگ نہ کوئے سمائیا۔ تیرتھ تٹاں جاندیاں تھلّیوں گھس گئے چِھتر، ٹُٹے جُتے کمّ کسے نہ آئیا۔ وَیراگی تیاگی بیراگی ہو کے گھروں گئے نِکل، بنکھنڈ پھیریاں پائیا۔ جاں تکّیا تے پِتل دا پِتل، پارس رنگ نہ کوئے چُھہائیا۔ جگت پوُجا پاٹھ نام سِمرن جوگ ابھیاس کر کے کایا ماٹی باہروں کردے سِکل، انتر رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ سِیل سڈول چھَیل چھبیلے بن کے بن دے بانکے چتر، چِت وِت ٹھگوَری سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ورداتا اِکو نظری آئیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھاں اگلا حال، حالت دِسے لوکائیا۔ سب دے سِر تے کوُکے کال، کلمیاں والیاں نہ کوئے بچائیا۔ کوُڑا وجّنا تال، تلواڑا دئے دُہائیا۔ دھرم رائے لیکھا رہیا وکھال، چِترگُپت ورقہ ورقہ اُلٹائیا۔ لاڑی موَت پاوے دھمال، نچّے ٹپّے کُدے چائیں چائنیا۔ واہوا میرا اگلا آوَن والا سال، پربھ سالم حکم دینا ورتائیا۔ مَیں کوُڑ کُڑیارے لَینے بھال، چارے کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جو گُروُ بانی دے بن دے رہے دلال، وِچولے جگت اکھوائیا۔ جو جھٹکا کھاندے رہے حلالی کر حلال، حلوہ سب دا دینا بنائیا۔ کوئی نہ پُجے سچکھنڈ سچّی دھرمسال، اَگے گوبِند کھنڈے نال ڈرائیا۔ حکم منّے پُرکھ اکال، دیونہار سچّا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکمے اندر ویکھ وکھائیا۔ ماگھ کہے مَینوں دِسدا ہور کھٹکا، بھَے بھوَ نظری آئیا۔ کسے لہنا سمجھیا نہ پوُرے سَتگُر دا، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھائیا۔ مارگ اُتے کوئی نہ تُردا، چھتّی راگ گا گا ایَویں جنم رہے گوائیا۔ بِنا مُرشد دے مُریدِ مُردا، ماتا دا جنم کمّ کسے نہ آئیا۔ صدی چوَدھویں چوَداں لوک دِسے رُڑھدا، اَگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ ساچے پیار اندر مُحبّت وِچ کوئی نہ جُڑدا، من واسنا سارے رہے گائیا۔ کسے نوُں ہتّھ نہ آیا واسی انندپُر دا،

جو شبدی گوبِند روُپ وٹائیا۔ جِس نے کھیل کرنا کلجُگ سَتجُگ چکّی پُڑ دا، پیسے سرب لوکائیا۔ پھیر راکھی کرنی نہیں کسے دُرگا، وِشن برہما شِو نہ کوئے سہائیا۔ تیئ اوتار نال کوئی نہ تُردا، سارے بَیٹھے سیِس جُھکائیا۔ اَگے ویکھیو حال شُروُع دا، جو شریعت دئے بدلائیا۔ حکم چلنا اِکو گوبِند سچّے سَتگُروُ دا، دوُجی ونڈ نہ کو وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکم حکم وِچوں بدلائیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھیا ہرِ نِرنکار، جوتی جاتا نظری آئیا۔ جِس دا شبد گُروُ سِکدار، شہنشاہ اکھوائیا۔ نام کھنڈا کٹار، لُہار ترکھان نہ کسے گھڑائیا۔ حکم چلے سدا جُگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مِٹائیا۔ کلجُگ آ گئی انتم وار، وارتا سب دی دئے سُنائیا۔ کوُڑی کِریا کر ناکار، پاربرہم پربھ دَیا کمائیا۔ پت پرمیشور ہو تیار، ترئے گُن اتیتا پھیری پائیا۔ پروردِگار سانجھا یار، یارانہ اِکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا راہ اِک وکھائیا۔ ساچا رہبر دسّے راہ، راستہ براستہ رہن کوئے نہ پائیا۔ سَتگُر شبد ہوئے ملاح، بیڑا اِکو دئے وکھائیا۔ اِکو سندیشہ دیوے دُھر دا ناں، نر نِرنکارا دئے جنائیا۔ اِکو دسّے پِتا ماں، پُرکھ اکال بےپرواہیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں پکڑے بانہہ، بِن ہتّھاں ہتّھ اُٹھائیا۔ ساچا مارگ دیوے لا، سمُند ساگر کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جانے تھل اسگاہ، برہمنڈ کھنڈ پڑدا لاہیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کرن واہ واہ، واہِگروُ تیری سرنائیا۔ سوہنگ روُپ لیا پرگٹا، آتم پرماتم جوڑ جُڑائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان جَیکارا لا، وِشوَ حکم دِتا ورتائیا۔ جِس نوُں سمجھیا کوئی نہ را، رارا مما ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جِس نوُں گا نہ سکی کوئی کلام، کلمیاں وِچ نہ کوئے شنوائیا۔ جِس دا دے نہ سکیا کوئی پَیغام، حکمی حکم سیِس نِوائیا۔ سو کھیل کرے سِری بھگوان، پروردِگارا نوُر خُدائیا۔ کلجُگ انتم ویکھے آن، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ جودھا سوُربیِر بن بلوان، بلدھاری پھیرا پائیا۔ جِس دا سمت ہویا رواں، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر سندیشہ اِک سُنائیا۔ دُھر سندیشہ سُنو دو جہاں، پرم پرکھ رہیا دِرڑائیا۔ ہیٹھاں اُپر اُپر ہیٹھاں کرو دھیاں، بِنا اکّھ اکّھ مِلائیا۔ اپنا گھر چھڈو گراں، گرِہا بند نہ کوئے بندھائیا۔ اگلا حکم سُنو نواں، نوَ نوَ چار چار پندھ چُکائیا۔ دُھر فرمانا شبدی کہاں، رسنا جِہوا نہ کوئے الائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان حکم سُنائیا۔ حکمے اندر ساچی رِیت، ریتیوان آپ دِرڑائیا۔ پُرکھ اکال کرو پریِت، پریِتم مِلے بےپرواہیا۔ جو وسے دھام انڈیِٹھ، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ جِس دا اِکو ڈھولا گیِت، اِکو کرے پڑھائیا۔ جِس نے لیکھا مُکاوَنا مندر مسیِت، مسلہ حق دئے سمجھائیا۔ مُریداں اندر بھر توفیِق،

۱۷۴

مُرشد دئے مِلائیا۔ اِکو چھتر وکھاوے سیِس، چھتردھاری رہن کوئے نہ پائیا۔ نظری آئے ہرِ جگدیِش، کرتا کرتار بےپرواہیِا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھاوی بھاو وِچ جنائیا۔ ماگھ کہے مَیتوں دوُروں دِسدی بھاوی، بھجّ واہو داہیِا۔ گُر گُر ارجن لیکھا دِسے اُتے راوی، راؤ رنک دئے دُہائیا۔ ساری درِشٹی ہونی باوی، بوُری روُپ وٹائیا۔ نہ کوئی جِتّی تے نہ کوئی ہاری، ہار جِتّ سمجھ کسے نہ آئیا۔ اگلے سال اِک دوُجے دی سب نے ہتّھ وِچ پھڑنی داہڑی، داء ہتّھ نہ کسے وکھائیا۔ جگت سیاسی من دے وگاری، بُدھی والی کرن چتُرائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے جھاتی کسے نہ ماری، نیتر اکّھ نہ کوئے کُھلائیا۔ چھتردھاری انتم بازی گئے ہاری، سچ سرداری نہ کوئے دوائیا۔ آتم پرماتم بِنا رہی کواری، جگت واسنا ویسوا روُپ وٹائیا۔ کوٹن کوٹ مندراں دے بَیٹھے پُجاری، جو کاگاں وانگ وِشٹے رہے پھولائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں پَنج رہیا سواری، جُگ جُگ اپنی دَیا کمائیا۔ ماگھ کہے مَیتوں تھوڑی دِسدی اگّ، اَگا نظر کوئے نہ آئیا۔ ترِکھا لگّی کوُڑی جگ، ترِشنا سکے نہ کوئے مِٹائیا۔ حاجیاں بُھلنے کعبےوالے حج، مدینے مدد کوئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھو ہائے طوبیٰ ربّ، یاامین تیری سرنائیا۔ مسجداں اندر رونے سب، مٹھ دین دُہائیا۔ مندر جانے ڈھٹّھ، اِٹّ نال اِٹّ نہ کوئے جُڑائیا۔ لیکھا مُکنا اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی رہی کُرلائیا۔ لاٹاں والی جوت جگنی نہ لٹ لٹ، پتھراں دے ستھر دینے بنائیا۔ شاہ سُلطاناں وِچھوُنے مِلنے نہیں سیج پٹّ، پٹنے والے دینے مِٹائیا۔ جو بھگت سُہیلے پربھ مِلن دا کر کے بَیٹھے ہتّھ، پھڑ باہوں لَینے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ ماگھ کہے مَیتوں پینڈا دِسدا نہیں دُراڈا، بہُڑی بہُڑی دیاں دُہائیا۔ سَتگُرُ نظری آئے ڈاڈھا، جو ڈنکا رہیا وجائیا۔ جن بھگتاں نوُں مِلنا پُرکھ اکال دادا، گوبند پِتا بےپرواہیِا۔ آتم پرماتم جُڑنا ساکا، ساکھیات ہوئے سہائیا۔ کلجُگ اگنی ہووے راکھا، تتّی وا نہ لاگے رائیا۔ دیوے نام سچ سوغاتا، بِن اکھّراں اکھّر سمجھائیا۔ کایا مندر اندر کرے واسا، واسنا کوُڑی دئے کڈھائیا۔ جن بھگتو سِری بھگوان اُتے رکھّیو سچ وِشواشا، وِشیاں توں لئے بچائیا۔ کلجُگ انتم اُلٹن والا پاسا، پاسا سکے نہ کوئے بدلائیا۔ جِس کارن جُجھار نوُں دِتا نہیں سی پانی گلاسا، اوہ گلاس ہتّھ کسے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل ہونا خاصا، خاص دئے سمجھائیا۔ کُچھ آسا رکھ کے گیا دُرباشا، کرِشن نال صلاح پکائیا۔ کُچھ رام ہنونت نال کردا رہیا باتا، کلجُگ انت اکّھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا جگت تماشا، نِرگُن نِروَیر نِراکار نظری

آئیا۔ ماگھ کہے مَیتوں دِسدا اَگے اندھ، اندھیرا نظری آئیا۔ کلجُگ مُکن والا پندھ، پاندھی بَیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ جھگڑا مُکنا سوُرج چند، تارا منڈل نہ کوئے سمجھائیا۔ ساتھیاں دینا نہیں کوئی سنگ، سنگل شرع دینے تُڑائیا۔ کلجُگ جیو در در پھرنے ملنگ، منگتیاں خَیر کوئے نہ پائیا۔ سِر تے چُک پاپاں دی پنڈ، بھجّن تھاؤں تھائنیا۔ ٹُٹی کوئی نہ سکے گنڈھ، گوبِند نالوں ہوئی جُدائیا۔ چوراں یاراں ٹھگّاں ڈاکوُآں نال لَے کے چڑھدے جنّج، آتم پرماتم دے بدلے پھیرے مایا ممتا والے لَے کے کرن جگت کُڑمائیا۔ وِشیاں وِچوں لبھدے پھِردے کِتھے واسی پُری انند، قصِیاں وِچوں گا گا خوشی منائیا۔ دَیاسِنگھ وانگ چڑھیا کِسے نہ رنگ، دِین دَیال سیِس نہ کوئے نِوائیا۔ مایا ممتا کارن بنیا ڈھنگ، طریقیاں نال جگت رہے بھرمائیا۔ انتم سب دی ننگی ہونی کنڈ، ویلا نیڑے ہو ہو رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مرجیوت روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ ماگھ کہے مَیتوں آوَندا وڈّا ہوُکا، ہائے ہائے سُنائیا۔ کلجُگ ڈُبن والی نوُکا، کھیوٹ کھیٹے پلّوُ گئے جُھڈائیا۔ جن بھگتاں پربھ مِلن دا چاؤکا، چار کُنٹ وجّ ودھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پرم پُرکھ بھیو کُھلائیا۔ چھّبی پوہ کہے ماگھ تُوں کی دِتی دلیل، دلاوَر ہو کے دِتا سُنائیا۔ پُرکھ اکال نے کِسے دی سُنَنی نہیں اپیل، حکم سکے نہ کوئے بدلائیا۔ پَیغمبر رہن نہیں دِتا وکیل، جو شرع دی کرے لڑائیا۔ شبدی کر کے حکم تعمیل، در دوار لئے بُلائیا۔ دِین مذہب دی رہن نہیں دینی فصیل، فَیصلہ حق سُنائیا۔ چار جُگ دی دسّ رہیا تفصیل، پڑدیاں اوہلیاں وِچوں کڈھائیا۔ کلجُگ انت کرنا تبدیل، سَتجُگ سچ لئے انگڑائیا۔ سَت دھرم پرگٹاؤنا اُتے زمِین، ضامن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چاڑھنا رنگ نوِین، نوَ نوَ چار کھوج کھوجائیا۔ حکم دے کے نر مدِین، مُدعا دینا سمجھائیا۔ بھگتاں دے یقِین، یک حکم لَینا منائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، در سچ ویکھ وکھائیا۔ چھّبی پوہ کہے بول نہ دیویں بول کوڑا، پہلی ماگھ دیاں جنائیا۔ پہلی ماگھ کہے مَیں پُرکھ اکال گوبِند دا اِکو تکّیا جوڑا، دوُجا روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ جِس سِر اُپر لا کے ہوڑا، نِرگُن سرگُن دِتا مِلائیا۔ ہنگ برہم آپے بہُڑا، بہُڑی بہُڑی کرے لوکائیا۔ گُروُ گوبِند دا کِسے نے سمجھیا نہیں دوہرا جو تیر بھتّھا گیا سمجھائیا۔ گھر وِچ پھِردے وانگ چورا، چوری چوری سنّھ لگائیا۔ صِفتاں کردے نیِلا گھوڑا، پشوُآں لِد ہٹائیا۔ گوبِند روُپ بِنا تتّاں توں نواں نکِورا، جنم مرن وِچ نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دا بانکا چھوہرا، جوانی بُڈھیپا بال نہ کوئے پرگٹائیا۔ پِچھے ہور تے اَگے ہورا، ہور دا ہور روُپ بدلائیا۔ جوتی

جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کھیل رہیا ورتائیا۔ ماگھ کہے چھّبی پوہ نہ ہو حَیران، سچ دیاں دِرڑائیا۔ مَیں تکّیا اوہ بھگوان، جِس نوُں جلوہ نوُر کہے خُدائیا۔ جِس دا اِکو اِک ایمان، اوَری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ درگاہ ساچی سچ مقام، مقبریاں وِچ پھیرا کوئے نہ پائیا۔ عیسیٰ موُسیٰ محمد جِس دا نِکّا جِہا نِشان، اِشاریاں نال پڑھائیا۔ تتّاں اُتے کر اِحسان، اصل وصل دِتا کرائیا۔ چار جُگ وِچ گُر اوتار پَیغمبر تھوڑی جہی میزان، جِنہاں نوُں مزہ اپنا دِتا چکھائیا۔ باقی دے اندر بھر کے ہنکار گُمان، غمی دے نشیاں وِچ ڈُبائیا۔ تھوڑے بھگت کر بلوان، اٹھاراں دِتی وڈیائیا۔ نِرگُن سرگُن جامہ دھر کے آوَندا رہیا اِنسان، پنجاں تتّاں ونڈ ونڈائیا۔ نام کلمے دے فرمان، فرماں بردار ہو کے سیو کمائیا۔ بھوِکھت سندیشہ دے کے جگت جہان، پڑدا مات اُٹھائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگوَنت پرگٹ ہو گُن نِدھان، نِرگُن جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، قُدرت دا قادر ویکھ وکھائیا۔ ماگھ کہے ویکھیں پوہ کَتے بچن نہ کڈھیں بے ہوُدا، بہبوُدی دیاں جنائیا۔ گُر اوتار اِکٹّھے ہو کے اپنا گھڑن منصوُبہ، اِشارہ اِشارے نال مِلائیا۔ ویکھو کی کھیل کرے پُرکھ اکال موَجوُدہ، نِرگُن نِروَیر شہنشاہیا۔ جِس دا کلمہ پڑھدے رہے ہزارا درویُدا، صِفتاں نال صلاحیا۔ اوہ کھیل کرے حقیقت والا محبوُبا، محض اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان کھیل کِھلائیا۔ چھّبی پوہ کہے ماگھ ویکھیں کی ہونا غضب، غرض جگت رہی نہ رائیا۔ پربھ دا بُھلنا ادب، بےادبی وِچ لوکائیا۔ جھگڑا دِین مذہب، شرع کرے لڑائیا۔ پربھ دے چھوہے کوئی نہ قدم، قدم بوسی نہ کوئے کرائیا۔ مُحبّت اُپجے نہ کسے بدن، پیار پیار نہ ونڈ ونڈائیا۔ اندر شمع ہوئی مدّھم، نوُر چِراغ نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حکم دے ورتائیا۔ ماگھ کہے نہ دُنی کریں مذاق، مشورے نال جنائیا۔ کسے دا رہیا نہیں اِخلاق، آخر دئے دُہائیا۔ مُریدِ مُرشد نہ کوئے اِتفاق، جگت مُلانے رہے کُرلائیا۔ تعویذ لِکھدے قلم دوات، دعویاں نال جنائیا۔ سجدے کردے وِچ جماعت، اندر سمجھ کسے نہ آئیا۔ بغلیں رکھن کِتاب، کُتبخانے پڑدا نہ کوئے اُٹھائیا۔ رسنا جِہوا لیَن سواد، نج نغمہ کوئے نہ گائیا۔ مُرشد توں ہو کے لاجواب، یادگار اپنی رہے بنائیا۔ ویکھو کی کھیل ہُندا وِچ بغداد، بغلیاں گلاں وِچ لٹکائیا۔ تن سوَ تریہٹھ میل تے ہور فساد، لہِندی دِشا وجّ ودھائیا۔ ایہہ وی پربھوُ تھوڑا تھوڑا دِین لگّا پرساد، مورُکھ مورُکھاں نال ٹکرائیا۔ جن بھگت کوئی نہ جائے گواچ، صوُفی سنت فقیر اُٹھائیا۔ عیسیٰ ویکھن لگّا اپنی

۱۷۷

گھڑی کلاک واچ، نیتر نینَ اکّھ کُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکمے اندر کار کمائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیتوں نظر آیا جلوہ، جلوہ گر کرے رُشنائیا۔ جِنہاں نے چُھری حلالی کھادھا حلوہ، حال حال کر کُرلائیا۔ من واسنا دا ہون والا بلوہ، بالوُ رِیت رہیا تپائیا۔ مدینے کول ہونا جلوہ، مُدت بِچھوں باری آئیا۔ مکّے بُھلنا کلمہ، کُل دین دُہائیا۔ نظر آئے کوئی نہ عُلما، عِلم تعلیم نہ کوئے وڈیائیا۔ ماٹی خاک سب نے رُلنا، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ انت قیمت پَینی کوئی نہ مُلنا، مُلّا شیخ مُلّما دئے بدلائیا۔ آب لگّے کسے نہ بُلاں، بے آب رہے کُرلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکم دُھر دا دئے ورتائیا۔ ماگھ کہے مَیتوں دِسدا دکھّن پچھّم پوُرب اُتّر، چارے کُنٹ نظری آئیا۔ ماں خالی گود کرے پُتر، پِتا پوُت نہ سنگ نبھائیا۔ کسے ہتّھ نہیں آوَنا ٹکر، ٹکڑے منگے خلق خُدائیا۔ بھائی بھائیاں تائیں لُٹن، کنت نار جان تجائیا۔ جگت کوڑے ناتے جُھٹن، پریمی پریم نہ کوئے بنائیا۔ سنگی ساتھی موُل نہ پُچھن، اُنگلی ہتّھ نہ کوئے مِلائیا۔ ماں پُت اِک دوُجے توں رُسن، دھی جوائی نہ کوئے کُڑمائیا۔ تھاں مِلے کوئی نہ لُکن، لوک پرلوک دئے دُہائیا۔ نیتر نیر رو رو پُھٹن، کوُک کوُک سُنائیا۔ کَیوں پربھوُ سب دی جڑ آئیوں پُٹن، پٹنے والا نال مِلائیا۔ شیر ہو کے آئیوں بُکن، نام شبدی بھبک لگائیا۔ سنت سُہیلے آئیوں گودی چُکن، پھڑ باہوں لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھیا بِچھا مگر، پوُرب لہنا نظری آئیا۔ گوبِند گوداوری کنڈھے پایا سی سگن، پُرکھ اکال اَگے سیِس نوِائیا۔ جِس ویلے کلجُگ انتم لگّوں بدلن، میری تیرے نال ہووے کُڑمائیا۔ جِس ویلے برہمنڈ کھنڈ لگوں لنگھن، میرا اپنے آپ وِچ لَینا مِلائیا۔ مَیں وجاواں تیرے نام دا مردنگن، دو جہان کرن شنوائیا۔ ویکھاں کھیل وِچ ورجھنڈن، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ کوُڑی کِریا میٹاں پکھنڈن، مایا ممتا موہ مِٹائیا۔ بھگتاں دیواں اِک انندن، آتم پرماتم رس وکھائیا۔ دھوُڑی ٹِکّا لاواں چندن، دُرمت مَیل دھوائیا۔ پرم پُرکھ تیری دسّاں بندن، بندنا اِک سمجھائیا۔ جِس نوُں سمجھے نہ کوئے برہما براہمن، پاربرہم تیرا انت کوئے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی کوٹن کوٹ گُر اوتار پَیغمبر بھاویں کَیوں نہ جمّن، بِنا گوبِند پُرکھ اکال پُت نہ کسے بنائیا۔ جو بیڑا گُرمکھاں آیا بنھن، پھڑ اپنے کندھ اُٹھائیا۔ ایہہ لیکھا بِچھلا دُشٹ دمن، دمدمے دے کے گیا گواہیا۔ گوبِند مُڑ کے ماتا گھر نہ آوے جمّن، شبد گُروُ بے پرواہیا۔ بِنا سَتگُروُ کِرپا کدے نہ ہُندا امن، ساتنک سَت نہ کوئے کرائیا۔ بھانے اندر سارے کمبن، دھیرج دھیر نہ کوئے

دھرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی دھار رہیا پرگٹائیا۔ ماگھ کہے مَیں گیا جاگ، دِین دَیال دَیا کمائیا۔ گھر ویکھیا کنت سُہاگ، صاحب سوامی نظری آئیا۔ جِس دی اِک اگمّی آواز، رسنا جِہوا بتّی دند نہ کوئے پڑھائیا۔ آتم پرماتم کھولے راز، نِرگُن نِروَیر نظری آئیا۔ دُھر سنجوگ کرے کاج، وِجوگ لیکھا دئے مُکائیا۔ آپے سوَہرا بھئیا بن داماد، آپے آپ کرے کُڑمائیا۔ آپے سوال آپے جواب، جواب طلبی اپنے ہتّھ رکھائیا۔ جُگ چوُکڑی رچ رچ کاج، کرنی دا کرتا ویکھ وکھائیا۔ آپے سرب ویاپی آپے ہوئے واحد، آپے گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِہکرمی کار کمائیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھیا پرم پُرکھ نِہکرمی، کرم کانڈ نظر کوئے نہ آئیا۔ جِس دی دھار کدے نہ جنمی، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ واسا کرے نہ ورنی برنی، ونڈ حِصّہ نہ کوئے رکھائیا۔ جِس نے ٹک کدے کوئی نہیں پڑھنی، ڈھولا نام نہ کوئے گائیا۔ جو بخشیش کردا سچ پریتی اِکو چرنی، چرن سرن دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کل کرنی ویکھ وکھائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَیں مُکدا ویکھیا کلجُگ کلیش، وقت سُہنجنا نیڑے آئیا۔ شبدی گُروُ پرگٹ ہو کے دس دسمیش، دہِ دِشا پھول پھولائیا۔ جِس دے اَگے کوئی چلنی نہیں پیش، پیشوا سارے دینے مِٹائیا۔ اُس وسنا گُرمُکھاں دے دیش، جِس دی کوُٹ نظر کسے نہ آئیا۔ سدا گھر رہے ہمیش، ہم ساجن لئے بنائیا۔ خوشی ہووے پیکھ پیکھ، نیتر نیَن اکّھ مِلائیا۔ بِنا قلم شاہی توں بدل دیوے ریکھ، ریکھ بھیکھ دئے گوائیا۔ جِدھر تکّن اودھر نظری آوے ایک، ایکنکار نوُر الاہیا۔ مالک دُھر دا نر نریش، شہنشاہ بھوُپ اکھوائیا۔ اوہ کلجُگ انتم دیس چھڈ کے لوک مات آیا پردیس، پردیسی گُرمُکھ لَے کے دیس وِچ وسائیا۔ جتھے نظر نہ آوے وِشنوُں سانگو پانگ سُتّا شیش، برہماویتا برہم نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان ویکھ وکھائیا۔ چھّبی پوہ کہے ماگھ ویکھیں کریں نہ جلدی، مَیں سچ دیاں دِرڑائیا۔ مَیں اُتّر ویکھاں اگّ بلدی، بلیدان دیوے لوکائیا۔ جوت اکالن حکم سُنیہڑا گھلدی، گھڑی پل حکم منائیا۔ کھیل ہونی جل وِچ جل دی، تھل وِچ تھل دین دُہائیا۔ سزا مِلنی سب نوُں کیتے پھل دی، پربھوُ دغا نہ کوئے کمائیا۔ کیتی کرنی نہ کسے توں ٹلدی، گُر اوتار پیغمبر بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ کی حالت ہوئی بل دی، نوَ ستّ بھیٹ چڑھائیا۔ ایہہ کھیل اچھل اچھل دی، جو رام بناں وِچ بِھرائیا۔ ایہہ دھار اوس پربل دی، جو کاہن گوپیاں وِچ نچائیا۔ ایہہ دھار اوس اٹل دی، جوموُسیٰ مُنہ دے بھار سُٹائیا۔ ایہہ کھیل اوس ملّ

۱۷۹

دی، جو عیسیٰ پھٹّیاں اُتے دِتا لٹکائیا۔ ایہہ دھار اوس سلل دی، جو محمد کلمہ گیا دِرڑائیا۔ ایہہ وِچار اوس اٹل دی، جو نانک نِرگُن سرگُن پھیرا پائیا۔ ایہہ شمار اوس ملّ دی، جو گوبِند کھنڈا گیا کھڑکائیا۔ اَگے کھیل ویکھنی جگت دل دی، جگت دِلدریاں دئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کھوجنہارا تھاؤں تھائنیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں بلہاری صدقے، سد سد وار خوشی منائیا۔ پریم پریتی دسّاں گُرمکھ سجّن لبھ کے، ریتی نیتی وِچوں بدلائیا۔ باہوں پکڑاں بھجّ بھجّ کے، جگت نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ مان دیواں اُتے جگ دے، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جھگڑے مُکا کے جنیوٗ تگ دے، نام ڈوری تند بندھائیا۔ لیکھے مُکا کے سڑنی اگّ دے، جلدھارا توں لَواں بچائیا۔ جو ہر سرنائی لگدے، لگاں ماتر پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ ہنس بن گئے روُپ لگّ دے، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ بِن قدماں توں اَگے ودھدے، پندھ وِچ نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی رہیا کمائیا۔ ماگھ کہے پربھ کرن لگّا مِہروانی، مِہروان نظر اُٹھائیا۔ لہنا دِین لگّا گوبِند دی قُربانی، کربلے والے پرے ہٹائیا۔ سَت دوارے کھواؤن لگّا مہمانی، نام بھنڈارا اِک ورتائیا۔ چار جُگ دا جھگڑا میٹن لگّا دیوانی، فَیصلہ حق دیوے سُنائیا۔ جن بھگتاں دی آتم رہے نہ کوئے بیگانی، بیوہ روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ لہنا دینا چُکاوے سُت بھانی، ارجن عرض اِک سُنائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال ٹھاکر میرے سوامی، سماں دینا بدلائیا۔ گُرمکھاں دی جھولی پاؤنی نیکنامی، نِکّیاں توں وڈّے دینے بنائیا۔ بےشک تیری سرِشٹی سدا فانی، لاثانی تیری مِہر نظری آئیا۔ ساچیاں بھگتاں دی لیکھے لاؤنی لوک مات جوانی، جماں توں لَینا چُھڈائیا۔ ناتا جوڑ کے سانجھا باہمی، اِطمینان دینا کرائیا۔ تیرا بھگت پربھوُ کسے دی کٹے نہ کدے غُلامی، دوُسر سیِس نہ کوئے جُھکائیا۔ تُوں پُرکھ اکال دُھر دا انامی، انام ایہناں دی جھولی دینا پائیا۔ بِنا گُرسِکھاں سَتگُر دی سارے کردے بدنامی، جو پڑھ کے سُن کے رستہ جان بُھلائیا۔ اوہ گُرمکھ نہیں گُروُ گھر دے حرامی، نادی سُت نہ کوئی اکھوائیا۔ بھاویں پنڈت ہووے بھاویں ہووے گیانی، اِشنانی سار کوئے نہ آئیا۔ بھاویں دھوتی بنّھے تہمت بھاویں پاوے پجامی، پینٹ ہیٹ کمّ کسے نہ آئیا۔ تُوں مالک خالق سب دا انترجامی، لکّھ چوُراسی ویکھیں چائیں چائنیا۔ کلجُگ انت اندھیری شامی، شمشان بھوُمی دِسے لوکائیا۔ تُوں پربھوُ بھگتاں نوُں مِلیں نال آسانی، مِل کے اِحسان نہ کوئے چڑھائیا۔ کیوں ایہناں گوبِند پِچھے دِتی قُربانی، آپ آپا وار وکھائیا۔ سیوا کری مہانی، سیِس جگدیش بھیٹ کرائیا۔ جھوُجے وِچ مَیدانی، مُدعا اِکو نظری

آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دینا وکھائیا۔ ماگھ کہے دُنی دارو مَیں کوئی کردا نہیں مخُول، مسخریاں والا روُپ نہ کوئی بدلائیا۔ گوبِند والا پوُرا ہویا قوُل، اِقرارنامہ ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال نِرگُن جوت پرگٹ ہو کے اُپر دھوُل، دھرت دھرم دوویں ویکھ وکھائیا۔ سرِشٹی رہی ڈول، ڈانواڈول لُکائیا۔ ممتا دا پیاگھول، مایا رہی لڑائیا۔ رنگ چڑھیا نہ کسے کایا چول، چولے وِچوں چولی نہ کوئے بدلائیا۔ سب دا نِکلن والا پول، پوپاں دے پڑدے دئے اُٹھائیا۔ کوئی گرنتھی پنتھی مُلّا شیخ پنڈت رہن نہ دیوے گول، گولک خالی دئے کرائیا۔ شبدی کلمہ شرارتاں نوُں مارے دھوُل، دھکّا دھماکے والا لگائیا۔ کوُڑی کِریا وِچ دیوے رول، رول نمبر سب دے دئے بُھلائیا۔ پریتی رہن نہ دیوے چند چکور، جو مسّیاۃ والی رَین دئے دُہائیا۔ تھوڑا جِہا ہلوُنا دینا کول پشوَر، پیشاوَر پیشتر دئے سمجھائیا۔ اَدھو اَدھ کر کے کمزور، ایہدا لیکھا اَگے دئے دِرڑائیا۔ چار کُنٹ اندھیرا گھنگھور، ساچا چند نہ کوئے چمکائیا۔ پربھ دی کسے نال نہیں کوئی خور، کرماں دی دئے سزائیا۔ جن بھگتاں دی سدا لوڑ، جُگ جُگ ویکھ وکھائیا۔ انتم ویلے جائے بہُڑ، دھروُ پرہلاد رہیا سمجھائیا۔ آتم پرماتم ناتا لئے جوڑ، جوڑی اپنے نال بنائیا۔ کوُڑی کِریا رہن نہ دیوے کوَڑ، مِٹھا رس امرت دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ ماگھ کہے مَیں کُجھ دسّن والا کہانی، کہاوت اگلی دیاں جنائیا۔ ڈوُنگھی دھار دا اُبلن لگّا پانی، اگنی اگّ لگائیا۔ کھیل ہونی گھمسانی، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ چار کُنٹ بے آرامی، آرام گاہ نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اِک دِرڑائیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھنا کھیل روزے شب، شبابےشبوُر عظیم اُل شان نظری آئیا۔ محمد حُجرے حباب کِہا ہبّ، محبوُب محراب بےمثال نظری آئیا۔ کدمے قدیم جِس دا ادب، جلوہ جلال ظاہر ظہوُر زرّے زرّے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پردہ نشین پڑدا دئے اُٹھائیا۔ ماگھ کہے کُجھ حکم دیوے رام، نیارا سب توں رہیا جنائیا۔ جِس کھیل کرنا تمام، تارا منڈل دئے دُہائیا۔ کلجُگ کرنی کرنی ناکام، نگارہ کوُڑ دینا بنائیا۔ سب دے اُتے لا کے الزام، فتویٰ اِکو دینا سمجھائیا۔ تسیں بُھل گئے پَیغمبراں دا پَیغام، کلمے والی کلام سمجھ کسے نہ آئیا۔ انت ہوناپَینا بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ رائے دھرم دے بنناپَینا غُلام، زنجیر سکے نہ کوئے تُڑائیا۔ انت اَخیری بھاویں وُضوُ کر لوَ بھاویں اِشنان، بُدھوُ سارے نظری آئیا۔ رونا پئے وِچ بیابان، سِر چھتر نہ کوئے جُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سوادھان دئے کرائیا۔

۱۸۱
۱۸۱

چھّبی پوہ کہے پربھ رہن نہیں دینی پگڈنڈی، مارگ اِکو دئے لگائیا۔ سَت دھرم دی پاوے کوئی نہ ونڈی، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ من واسنا رہے نہ کوئے پکھنڈی، ممتا موہ نہ کوئے ودھائیا۔ بھیو کُھلا کے چند نوُ چندی، نوَ نوُ چار دئے سمجھائیا۔ واسنا رہن نہ دیوے گندی، سُگندھی اِکو دئے بھرائیا۔ دِین مذہب دی توڑ کے پابندی، کامل مُرشد دئے مِلائیا۔ نیتر نیَن اکّھ رہن نہ دیوے اندھی، نِرگُن جوت کرے رُشنائیا۔ پرم پُرکھ پرماتما آد جُگاد جُگ چوَکڑی بڑا ڈھنگی، اپنا طریقہ نہ کسے سمجھائیا۔ گوبِند بنا دے اِک بُھینگی، بِنا بُھجاں توں دئے لڑائیا۔ سوُربیر بلوان بن کے جنگی، جنگ جگت جہان دئے وکھائیا۔ اگلا سمت کہے مَیں ہِلا دینے فرنگی، فار وِچ نہ کوئی لگائیا۔ دھارا رہن نہیں دینی دو رنگی، حکم دینا اِکو سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ہرِ رگُھرائیا۔ ماگھ کہے مَیتوں نظر آوے بے نظیر، نوُر نوُرانہ نوُر رُشنائیا۔ جِس دی ویکھی نہیں کسے تصویر، مصّور تصّور نہ کوئی کروائیا۔ چوٹی چڑھیا نہیں کوئی اَخیر، نانک کبیر چرناں وِچ بہہ کے شُکر منائیا۔ اوس دی سب توں وکھّری نِرالی تدبیر، جُگتی جُگت وِچ بنائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگوَنت پَیغمبراں دا پَیغمبر پیراں دا پیر، دستگیراں دا دستگیر نظری آئیا۔ جِس دی تِکھی دھار پریم پیار والی شمشیر، آر پار اپنا آپ کرائیا۔ اوہ کھیل کرے گہر گمبھیر، گُنی گہیر دَیا کمائیا۔ جِس دی دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر جاگیر، جگہ بجگہ نظری آئیا۔ اوس لیکھا مُکاوَنا شاہ حقیر، سرِشٹی دی کرنی نوَیں تعمیر، گھر اِکو دینا بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بہُتا لیکھا رکھ وِچ کشمیر، کِشنا شُکلا دوویں پکّھ دینے اُٹھائیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھاں کی، قیمت کہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال سَتجُگ دی ساچی رکھّن لگّا نیہہ، نیہاں دے بیٹھوں بالے گوبِند لئے اُٹھائیا۔ جِنہاں امرت جام لیا پی، پیالے مدِ گئے سُٹائیا۔ کسے نے گوبِند دی سمجھی نہیں اِکّی ویہہ، ویہہ اِکّی سار کسے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دی جانی نہیں کسے لیہ، رستہ راہ نہ کوئے سمجھائیا۔ لالچ دے کے پُتر دھی، ناتا جگت وِچ پھسائیا۔ بِنا رَوداس کسے پُکار نہیں کیتی ساڈھے تِنّ ہتّھ سیں، بُھکھا رہ کے جھٹ نہ کوئے لنگھائیا۔ جن بھگتو تُہاڈا نوَیں جُگ دا بیجنا بی، بوُٹا گُرمُکھ لَینا لائیا۔ تُہانوُں ایتھے اوتھے دو جہاناں کر کے فری، فَیصلہ حق دِتا سُنائیا۔ تُہاڈی کوئی رُت نہیں آوَندی جمادی اُلسانی ربّی، رحمت رحم خُدائیا۔ جیہڑا گُر اوتار پَیغمبراں دا بنیا کبی، تُخم تاثیر دینی مِٹائیا۔ پروردِگار سانجھا یار نبیاں دا نبی، رسوُلاں معقوُل حکم سُنائیا۔ جِس دے حکم اندر دِین دُنی بدھّی، بدلہ رہیا چُکائیا۔

۱۸۲

نانک گوبِند اِکو جوت جگی، نوُرو نوُر ہووے رُشنائیا۔ کوُڑ کُڑیاراں سِر اُتے چُک کے پاپاں دی ڈگّی، بھجّنا واہو داہیا۔ کسے نوُں روٹی گُلی کھان نوُں نہیں لبھنی اَدھی، ادھواٹے دینا رُلائیا۔ جن بھگتو جُگاں بچھوں ایہہ سماں آؤندا کدی کدی، قدیم توں پربھ دی ریتی چلی آئیا۔ کسے نوُں اِشارہ دے دِتا نوُح ندی، کسے نوُں قیامت دِتی وکھائیا۔ کسے نوُں پیغمبراں والی دے کے گدّی، سِر تے چھتر دِتا جُھلائیا۔ کسے توں تانا اوُنا کے وِچ کھّڈی، کھٹکا دِتا مُکائیا۔ جن بھگتو ایہہ پُرکھ اکال دی پہلی صدی، صدے تُہاڈے دئے چُکائیا۔ جِنہاں دی پریت اِکو نال لگّی، لاگی لاگن ہور نہ کوئے بنائیا۔ تُہاڈی اِکو اکّھ نہ کوئی سجیّ تے نہ کوئی کھبّی، جِس نیتر وِچوں نوُر نظری آئیا۔ تُہاڈے اندر اِک نکّی جیہی ڈبّی، جو گھر وِچ تُہاڈی وست امولک دبّی، اوہ آپے تُہاڈی آتما نوُں لگّے چنگی، من دی واسنا نہ کوئے ودھائیا۔ تُساں کیہڑا نہاؤن جانا کسے گنگی، جمنا سُرستی گوداوری تُہاڈے چرن جُمّے چائیں چائنیا۔ تُہاڈا جھگڑا مُک گیا سُدی ودی، اِکو رُت کایا بُت دئے وکھائیا۔ تُہاڈی واسنا اندروں رہیا کڈھی، دُرگندھی دِتی تجائیا۔ تُساں کیہڑی کھانی مچّھی ڈڈّی، ڈنڈوَت اِکو دِتی سمجھائیا۔ دِھرگ گُرسِکھ جو کھاوے ہڈّی، ایہہ گوبِند گیا سمجھائیا۔ گوبِند دی کِرپان دھار کسے بکرے دی گردن نہیں وڈّھی، پریم رت نال کھنڈا دِتا رنگائیا۔ گوداوری کنڈھے مادھو نال کیِتی نہیں کوئی ٹھگّی، بندے دا لہنا جھولی پائیا۔ کِرپان میان وِچوں نہیں کڈھی، نہ بکریاں کوئے جھٹکائیا۔ سولویں سال وِچ سارے حکم کر دینے ردّی، نواں لیکھا دینا بنائیا۔ چار ورن سِکھی آوے بھجیّ، نو کھنڈ پرِتھمی نیتر نیَناں راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ ماگھ کہے شبدی گوبِند کُجھ دسّ، اپنا حکم منائیا۔ پُرکھ اکال پیا ہسّ، ہستی دئے سمجھائیا۔ چار جُگ جِس دا گاؤندے آئے جس، شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن اوسے دا ڈھولا گائیا۔ انجّ ہویا اوہ پرتکھ، جو سب دا پِتا مائیا۔ اوہدا جَیکارا نعرہ اِک الکّھ، الکھ اگوچر دئے سمجھائیا۔ سچ سُچ دا کھول کے ہٹّ، ہٹوانے گُرمکھ لئے بنائیا۔ دُئی دوَیت دا میٹ کے پھٹّ، پٹّی اپنا نام بندھائیا۔ شبد اگمّی لا کے سٹّ، سوئی سُرتی لئے اُٹھائیا۔ توُں میرا مَیں تیرا بھگت بھگوان اِکو ڈھولا لَینا رٹ، رٹّا جگت دینا پائیا۔ جن بھگتو تھوڑا جیہا سماں ہور لوُکٹ، کٹّے وچّھے کھان والا رہن کوئے نہ پائیا۔ شبدی ڈوری سب نوُں پاوے نتھ، نام کلّے نال بندھائیا۔ جُگ چوُکڑی چلاؤنہارا رتھ، نِرگُن اپنی کھیل کِھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی کرتا ویکھ وکھائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں

۱۸۳

ہبھ کُچھ ویکھیا، انڈِٹھ نظری آئیا۔ پُرکھ اکال لیَن آیا پریکھیا، پرشن اپنا رہیا جنائیا۔ چوُتھے جُگ انت کوئی نہ سمجھیا بیِس اِکیسیا، ویہہ اِکّی سار کسے نہ آئیا۔ سَتگُر نام بُدھی وِچ گھسیٹیا، انجھوَ پڑدا نہ کوئے اُٹھائیا۔ اَگے وِچاراں دا سماں بیِتیا، سَتگُر حکم نہ کوئے بدلائیا۔ کسے نوُں پتہ نہیں کی فرمان کیِتا گوبِند بہہ کے وِچ انگیٹھیا، ندیڑ اُدھیڑ نہ پڑدا کوئے لاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گہر گمبھیِر کھیل کِھلائیا۔ سَتگُر شبد کہے کوئی نہ سمجھے گوبِند دھار، وِدواناں وِدیا وِچ دِتی رُلائیا۔ کَیوں شہید کرایا اجیِت جُجھار، سِر دھڑ ونڈ ونڈائیا۔ کَیوں نیہاں ہیٹھ رکھ دِتے اُسار، اِٹّ اِٹّ نال جُڑائیا۔ کَیوں کر کے سرسا پار، سردی سرد ویکھ وکھائیا۔ چھڈ کے گھربار، ناتا موہ جگت تُڑائیا۔ ماچھوُواڑے پیَر پسار، نِگاہ نِگاہبان وِچ ٹِکائیا۔ تُوں میرا دِلدار، دوُجا رہیا نہ کوئے پیار، بے شمار تیرا نوُر نظری آئیا۔ اگوں ہسّ کے کہا اکال، تُوں میرا بچّہ لال، کلجُگ انت ہونا دلال، تیری لیکھے لاواں گھال، گھائل ہووے سرب لوکائیا۔ ویکھ مُریداں حال، کھیل ہووے کمال، کامل عامل بِنا عِلموں عِلم جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پکڑنہارا سچّا دامن، دامنگیِر میل مِلائیا۔ شبد سَتگُر کہے اوہ ویلا آ گیا شاید، شدید نظری آئیا۔ پوُرا ہویا عہد، عہدہ بخشے بےپرواہیا۔ گوبِند نے کیہڑی سِکھنی کَتوں قواعد، ماسٹر ٹیچر اُستاد نہ کوئے بنائیا۔ جِس دا حکم اوسے دا راج ہونا رائج، رعیت اِکو لئے بنائیا۔ اِکو کلمہ اِکو دسّے آیت، اِکو نام شبد شنوائیا۔ سچ کرنہار حمایت، ہم ساجن دَیا کمائیا۔ مُحبّت کرنہار عنایت، دَیاوان اکھوائیا۔ ساچے گھر دسّے رہائش، مقام اِکو اِک جنائیا۔ جِس دی کسے نے کیِتی نہیں پیَمائش، پیَمانہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سو کلجُگ انتم گوبِند پوُری کرن آیا خواہش، خصوُصیّت ویکھ جگت لوکائیا۔ جِس دی کر نہ سکے کوئے ازمائش، سمجھ چلے نہ کوئے چتُرائیا۔ سو دیونہارا سچ ہدایت، حکم اِکو اِک منائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، محبوُب بےپرواہیا۔ ماگھ کہے مَیں منگاں اِکو مدد، جن بھگتاں ہوئیں سہائیا۔ کوُڑی کِریا میٹ تثّدد، ممتا موہ چُکائیا۔ کوٹاں وِچوں تھوڑے گِنتی عدد، لکّھ کروڑ نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کِرپال ہو سہائیا۔ کِرپال کہے مَیں کرم کماوانگا۔ جنم جنم دا لیکھ چُکاوانگا۔ بھانڈا بھرم بھوَ بھناوانگا۔ ساچا دھرم اِک سمجھاوانگا۔ جھگڑا میٹ کے ورن برن، ذات پات ڈیرہ ڈھاوانگا۔ مالک ہو کے ترنی ترن، پار کنارہ اِک وکھاوانگا۔ دُھر دی دسّ کے ساچی سرن، سرنگت اِک وڈیاوانگا۔ ساچے پوُڑے دسّاں چڑھن، بِن ڈنڈیوں آپ اُٹھاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ

۱۸۴

اپنی کِرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرِہ مندر ہٹّ کُھلاوانگا۔ گرِہ مندر ہٹ کُھلاویگا۔ سمرتھ پُرکھ پڑدا لاہویگا۔ مہما اکھ کتھ جناویگا۔ بھگت بھگوان دا اِکو جس، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈاویگا۔ امرت آتم مِلے رس، نِجھر جِھرنا آپ جِھراویگا۔ نج کھول کے اکّھ، پرتکھ درس وکھاویگا۔ پنچ وِکارے کر کے سکھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار مِٹاویگا۔ آتم سیج سُہنجنی پٹ، پت پرمیشور آپ ہنڈھاویگا۔ گرِہ دے کے درشن کھٹ، کھٹیا سیجا آپ سُہاویگا۔ جن بھگتو تُہانوں کرنا پئے کوئی نہ تپ، تپدے ہِردے شانت کراویگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھاویگا۔ سِر اِکو ہتّھ رکھاوانگا۔ سَت سچ میل مِلاوانگا۔ رتی رنگ رتّ رنگاوانگا۔ دُھر دی دے کے ساچی مت، گُرمت آپ درڑاوانگا۔ گھر سوامی مِل کے کملاپت، پت پرمیشور درس وکھاوانگا۔ بِن رسنا جِہوا گا کے جس، جس وید پُراناں صِفت صلاح پندھ مُکاوانگا۔ کایا کھیڑا ہون نہ دیوے بھٹھ، بھٹھیالا اگن نہ کوئے لگاوانگا۔ سَتگُرُ شبد اگمّا جٹّ، لہنا دھنّے والا پھڑاوانگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کریم عظیم دھام جناوانگا۔ ماگھ کہے مَیں کڈھاں اِکو ہاڑا، بینتی سچ سُنائیا۔ گوبِند تیرا لیکھا ماچھوُواڑا، وِچھڑیاں جوڑ جُڑائیا۔ نِرگُن بن کے دُھر دا لاڑا، نِروَیر ویکھ وکھائیا۔ ساچیاں سکھیاں ویکھ اکھاڑا، گُرمُکھ نچّن چائیں چائنیا۔ تیرا سوہنا لگّے نوُ اُنگل دا داڑھا، روُپ انوُپ رہیا بدلائیا۔ کُجھ لیکھا باقی نظر آیا دارا، چلّہ کمان دئے گواہیا۔ اوس دا اگلے سال کابُل وِچ دینا اِشارہ، اورنگے دا بیٹا ننگا ہو کے نظری آئیا۔ اِک دوُجے دا ملّنا پئے دوارا، سانجھا سنگ نبھائیا۔ جِس دا مضموُن چھپنا نہیں وِچ اخبارا، بےخبراں خبر سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دئے جنائیا۔ چھّبی پوہ کہے مَینوں بِیندا ہور بُھلیکھا، بھرم وِچ بھرمائیا۔ چڑھدی دِشا والا لیکھا، لِکھت رہیا سمجھائیا۔ بِچھلا چُکنا ٹھیکہ، ٹھوکر نال ہٹائیا۔ پنجاں مُلکاں ہونا ایکا، جَیپین وِچ کرے کُڑمائیا۔ بُھکھیاں بھرنا موُل نہ پیٹا، پئے سرب لوکائیا۔ اِک پردھان دا مرنا بیٹا، جو کلجُگ کلا دئے ورتائیا۔ پھیر سب نوُں آوَنا چیتا، کوَن جڑ رہیا اُکھڑائیا۔ شاہ سُلطاناں لَے کے بھجّنا بھیٹا، دماں دمڑیاں دی لوڑ نہ کوئے وکھائیا۔ شبد گُروُ نے مارنا ایسا پیچہ، پچھّم دکھّن سارے لَینے بنّھائیا۔ جگت ریتی دا چُھڈا دینا پیشہ، پچھوں ہوَلی ہوَلی سارے ایہو ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا حکم سُنائیا۔ ماگھ کہے اگلا سال چڑھن والا منحوُس، مُشکل مُشکل نظری آئیا۔ کُجھ دھکّا لگّنا روُس، رُستم سارے لَینے اُٹھائیا۔ اِشارہ دے کے من نوُں وِچ کلبوُت، کلمے دینے بُھلائیا۔ دِین دُنی نوُں کر

کے نیست و نابوُد، نواں جُگ دینا لگائیا۔ ایس دا شبد گوبِند آپے دئے ثبوُت، شہادت دی لوڑ نہ کوئے وکھائیا۔ جِدھر ویکھو اُدھر موَجوُد، مُفلِساں دے اندر وڑ کے اپنا آسن لائیا۔ جن بھگتو تُہانوُں سدا رکھے محفوُظ، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ لکّھ چوَراسی جیو جنت کرے کلابوُس، ہتّھ ہتّھ نال بندھائیا۔ پُرکھ اکال دا سب توں وکھّرا نِرالا دوُت، جو دو جہاناں بھجّے تھاؤں تھائیا۔ چار کُنٹ پیار وِچ پاوے پھوُٹ، بُھٹکل وِچ لوکائیا۔ جیہڑے مسیح دے سیوَندے بوُٹ، بٹن اُہناں دے دئے کُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ ماگھ کہے مَیں وی لگّا سب دے پِچھے، ہوَلی ہوَلی قدم اُٹھائیا۔ جِناں چِر کوُڑی کِریا دا کوُڑ نہ چھپے، چھیانویں کروڑ رہے کُرلائیا۔ پُرکھ اکال اِکو نہ دِسے، دہِ دِشا نظری آئیا۔ بھگتاں دی پوُری ہووے نہ اِچھے، اِچھیا جگت چُکائیا۔ نام بھنڈار دیوے نہ حصے، وست امولک اِک ورتائیا۔ غریب نِمانیاں نہ چُکے پیٹھے، بُھکھے ننگیاں نہ گلے لگائیا۔ مایا رانی نہ رو رو پیٹے، ممتا ہوئے ہلکائیا۔ اپنے حکم دے انت اَخیری نہ کڈھے سٹے، سِٹہ جگت نال لگائیا۔ پتّھراں نال نہ لڑاوے اِٹے، اِٹّ نال اِٹّ نہ کھڑکائیا۔ جن بھگتاں دے پاپ دُرمت مَیل دھو اندر نہ کرے چِٹے، چِٹی دھار وِچ سمائیا۔ اِکو رنگ رنگے وڈّے نِکے، بِردھ بال نہ کوئے وکھائیا۔ دِین دُنی دے بدلے سِکے، سِکم وِچ روَلا دیوے پائیا۔ کھیل ویکھے نک پھینے نِکے، بھکے سارے دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سب دی سلّ لاوے پکے، حِکمت اپنی نہ کسے جنائیا۔ ماگھ کہے سچ پربھوُ سب توں وکھّرا حکیم، حکم والا نظری آئیا۔ جیہڑا اپنے نام دی دُعا وِچ کردا رہیا ترمیم، رام اللہ واہِگرُو اکھّر دِتے پڑھائیا۔ جِس ویلے جلوہ نوُر دسّے سین، پھیر سارے اِکو رہے گائیا۔ بھروسے وِچ دے یقین، کلمے دِتے سمجھائیا۔ اللہ رانی نہیں کوئی مدِین، مُدعا اِکو دِتا سمجھائیا۔ پیَغمبر کہن آفرین، واہوا تیری بے پرواہیا۔ نانک گوبِند کیتا تسلیم، پُرکھ اکال اِکو شہنشاہیا۔ جِس دی کلجگ انت ہونی وکھّری تعلیم، کُنبے گُرمکھ لَینے بنائیا۔ مکتب جنا کے اِک عظیم، اعلیٰ ادنیاں کرے پڑھائیا۔ سچ سکوُل وِچ رہے نہ کوئے غمگین، بُھکھیاں ننگیاں اِکو رنگ رنگائیا۔ کسے نوُں کدے نہ کرے بےدِین، وید شاستراں توں باہر اپنی دسّے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے مَیں ویکھیا پربھوُ کرتا، کرتار نِرنکار پروردِگار نظری آئیا۔ نہ کدے جمدا تے نہ کدے مردا، مدد والی منگ نہ کوئے منگائیا۔ نہ کدے جِندا تے نہ کدے ہردا، ہار جِتّ نہ کوئے وکھائیا۔ اوہ مالک گھر گھر دا، گرہ گرہ

۱۸۶

ڈیرہ لائیا۔ جُگ چوُکڑی بِچھوں گُرمُکھ وِرلا اوہنوُں وردا، ور وریام ہو کے اپنا آپ مِلائیا۔ ایہہ کھیل اگمّا ہرِ دا، جو ہِردے وِچوں ہِردا دئے بدلائیا۔ اِشنان کرا کے ساچے سر دا، سرووِر اِکو دئے وکھائیا۔ جتھے کاگ ہنس بن دا، بگ بپڑے ہوئے صفائیا۔ منزل اِکو چڑھدا، قدم قدم نہ کوئے بدلائیا۔ تُوں میرا تیرا تیرا سوہنگ ڈھولا پڑھدا، ڈھولک چھینا نہ کوئے کھڑکائیا۔ نِت نوِت نج نیتر درس پربھوُ دا کردا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ بِنا ہتّھاں دے بندنا کردا، بِنا سیِس دے سیِس جُھکائیا۔ بدوبدی جوتی جوت وِچ وڑدا، آپ اپنا آپ مِٹائیا۔ جن لیکھا چُکیا بھے ڈر دا، بھیانک وِچ بھاوی نہ کوئے ستائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سوامی میل مِلائیا۔ ماگھ کہے جن بھگتو کی تُسیں چاہُندے سوامی مِلاپ ؟ اٹھّے پہر وِچھڑ کدے نہ جائیا۔ تُہانوُں بُجھے اپنا آپ، اپنے وِچوں نظری آئیا۔ تُہاڈے اندروں پرگٹ ہووے اوہ جاپ، جِس دا شاستر سِمرت وید پُران راگ رہے گائیا۔ نہ کوئی جنم کرم نہ رہے پاپ، دُرمت مَیل دئے دھوائیا۔ آتم پرماتم بن جائے ساک، سجّن اِکو ویکھ وکھائیا۔ ایہہ وی سَتگُر دی کِرپا نال ہووے اِتفاق، بِنا کِرپا مِلن کوئے نہ پائیا۔ کیوں اوہ من وڈّا سوُربیِر چلاک، رِدھیاں سِدھیاں وِچ لئے بھرمائیا۔ موہنی روُپ بن کے کسے نوُں رہن نہ دیوے پاک، سادھ سنت رِکھی مُنی کام وِچ ہلکائیا۔ بدوبدی چُک کے اپنی ڈھاک، مُکھ گھُنگٹ دئے اُٹھائیا۔ باہر دا دے سواد، راجے رانے دئے جنائیا۔ نواباں دا دے کے خِطاب، چکلیاں وِچ بھوائیا۔ ویسوا دا بنا احباب، مِتراں وِچ وڈیائیا۔ سیکھاں تے بُھنّ کباب، کعبےنوُں دئے بُھلائیا۔ انت اَخیری سب نوُں کورا جواب، مقامے حق نہ کوئے پہنچائیا۔ مانَس جنم دی لیکھے لگّی نہ سلام آداب، علیکم کہہ کے ایویں جھٹ لنگھائیا۔ بِنا مُرشد توں کوئی نہ دھووے داغ، دُرمت مَیل صاف نہ کوئے کرائیا۔ گھر گھر تیل بتّی دے جگدے ویکھو چراغ، بِنا سَتگُر توں آتم جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جنگلاں وِچ گیاں نہیں آوَندا وَیراگ، بنس چھڈیاں نہیں ہُندا تیاگ، پُٹھے لٹکیاں نہیں آوَندی جاگ، جل دھارا وہایاں نہیں بُجھدی پیاس، نچّیاں ٹپّیاں نہیں پیَندی راس، جناں چِر نظر نہ آوے ساکھیات، سنمُکھ ہو کے درس نہ دئے دِکھائیا۔ اوناں چِر کسے کمّ نہیں آوَنی نہ پٹّی نہ قلم دوات، جماعت جُملیاں والی نہ کوئے جنائیا۔ کوٹ جنم بھاویں پھولدے رہو لُغات، اکھّراں وِچوں اکھّر ہور کڈھائیا۔ ساری عُمر پڑھدے رہو کِتاب، ورقہ ورقے نال اُلٹائیا۔ پنڈتاں کولوں جنم پتریاں دا لاؤندے رہو حِساب، گرہ نچھتر ویکھ وکھائیا۔ جناں چِر سَتگُر شبد کِرپا کرے نہ آپ،

اپنا آپ ملِن کوئے نہ پائیا۔ لکّھ سُندریاں کوٹن موہنیاں پہن کے ونگاں چھلّے چھاپ، بھگتاں نوُں کدے نہ سکن بھرمائیا۔ کیوں اُہناں دا پربھوُ اُہناں دے ساتھ، اندر بَیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گُرمُکھ سجّن ویکھ وکھائیا۔ ماگھ کہے جن بھگتو اجے تک سمجھیا نہیں کوئی نانک دا محبن، سچ اِشنان نہ کوئے کرائیا۔ بِنا پُرکھ اکال توں سچّا نہیں کوئی سجّن، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ مَیں سب نوُں آیا دسّن، دہِ دِشا حکم منائیا۔ گُرمکھو جناں چرِ سَنگُر نہ ویکھیو اپنی اندرلی اکّھن، جگت اکّھاں والے گُروُ کمّ کسے نہ آئیا۔ اوہ ایتھے اوتھے بھانڈے سکھّن، مل موُتر والی دیہہ رہے ودھائیا۔ تالاں وِچ کُدن نچّن ٹپّن، ٹپّا اگلا نہ کوئے سمجھائیا۔ رسنا جِہوا بتّی دند کوُک کوُک بکن، بغل وِچوں گھُنڈ نہ کوئے کُھلائیا۔ کُچھ لہنا کُچھ دینا جو تیغ بہادر نال مکھّن، کوُڑ کُڑیارے دِتے تجائیا۔ کلجُگ انت جن بھگتاں سِری بھگوَنت پت آئے رکھن، راکھا ہو کے سیو کمائیا۔ آتم پرماتم ہو کے آئے وسن، سِنگھاسن آسن اِکو دئے سُہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ مارگ اِک پرگٹائیا۔ سَنگُر شبد کہے میری آؤندی جاندی واری، وارتا پچھلی نال مِلائیا۔ جن بھگتاں آتم رہن نہیں دینی کواری، کایا کندر ویکھ وکھائیا۔ نام نِدھان دے خُماری، غمخوار لَینا بنائیا۔ سِری بھگوَنت دی کدے نہیں کچّی یاری، کچّیاں توں پکّے لئے بنائیا۔ تُہاڈی دوُر کراوے بےاعتباری، اِعتبار اپنا لئے بندھائیا۔ نرگُن جوت کرے ظاہری، نوُرو نوُر نوُر رُشنائیا۔ تُہاڈی نوَیں جُگ دی آوَن والی ہاڑی، ہاڑے کڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ مِہر نظر کہے مَیں پِینا اُٹھ، ویلا وقت دئے وڈیائیا۔ گُر شبدی جاناتُٹھ، دَیادرِشٹ کُھلائیا۔ گوبِند شبد گُرمکھ ویکھنے نادی سُت، سُتّیاں لَینا جگائیا۔ سوہنی موَلے رُت، پتّ ڈالی پُھل پُھل مہک مہکائیا۔ نہ کوئی پڑدا رہنا لُک، اوہلا دینا چُکائیا۔ جو ہِردیوں دلِیلوں من دی واسنا توں پرے ہو کے گیا جُھک، اُس نوُں گودی لَینا چُک، جماں توں لَینا چُھڈائیا۔ شیر ہو کے شبد اگّمی پِینا بُک، بکرے قصائی سارے دینے تجائیا۔ دِین دُنی وِچ اِکو گاوَنی سب نے تک، سوہنگ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان دی جے جیکار سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِہکلنک نرائن نر، کرے کھیل کُچھ دا کُچھ، حکم اپنا اِک ورتائیا۔

ہرِ شبد کہے مَیں ویکھیا نوَ کھنڈ، پُری لوء برہمنڈ دھیان لگائیا۔ آتم پرماتم گاوے کوئی نہ چھند، ہرِ ہرِ نام نہ کوئے دِھیائیا۔ کوُڑی کِریا بھیکھ پکھنڈ، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ آتم جوتی چڑھیا کوئی نہ چند، دیا باتی سچ نہ کوئے رُشنائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر ہوئی ننگ، پڑدا اوڈھن سیِس نہ کوئے ٹِکائیا۔ پھری دروہی وِچ برہمنڈ، برہمانڈ رہیا کُرلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دئے کُھلائیا۔ شبد گُروُ کہے مَیں ویکھیا جگت جگ، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجائیا۔ دِین مذہب بجّھی حد، ذات پات رہی کُرلائیا۔ درس کرے نہ کوئی اُپر شاہ رگ، گھر سوامی ٹھاکر نظر کِسے نہ آئیا۔ ناد اگّمی تن نہ سکے وجّ، انحد نادی ناد نہ کوئے سُنائیا۔ دُھر دا پریم سرِشٹی گئی چھڈ، پاربرہم برہم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کوُڑ نِشانے سارے رہے گڈّ، سَت دھرم نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کلجُگ کایا دے بدلائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں ویکھی کلجُگ کایا کوُڑ، کُنٹ چار رہی کُرلائیا۔ من واسنا موُرکھ ہوئے موُڑھ، بُدھ بِبیک نہ کوئے بنائیا۔ ساچی ملِے نہ صاحب پریِتی دھوُڑ، مستک ٹِکّا چرن نہ کوئے لگائیا۔ نِرنتر اُپجے نہ کوئے نوُر، بسنتر اگّ نہ کوئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لکّھ چوُراسی ویکھ وکھائیا۔ لکّھ چوُراسی ویکھ نِرنکار، صدی چوَدھویں دئے دُہائیا۔ چار کُنٹ اندھ اندھیار، چوَداں طبق رہے کُرلائیا۔ مُحبّت حق نہ ملِے پیار، محبوُب درس نہ کوئے دِکھائیا۔ روندے ویکھے نر نار، نر نرائن رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ساڈھے تِنّ ہتّھ کایا مندر سُنجے دِسن گھربار، بنک دوار نہ کوئے سُہائیا۔ ہنس رلے کاگاں ڈار، سوہنگ مانک موتی چوگ نہ کوئے چُگائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا بُھلیا آتم پرماتم سانجھا یار، یارانے کوُڑے رہے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، انتم لیکھا دے مُکائیا۔ شبد گُروُ کہے پربھ ویکھ کلجُگ انتم نیِت، نیِتیوان نظر کوئے نہ آئیا۔ بیِس اِکیسا گیا بیِت، پڑدے وِچ دِتے لُکائیا۔ ٹھاکر سوامی وسے کِسے نہ چیِت، چِت وِت ٹھگوَری رہیا وکھائیا۔ کایا چولی چڑھے نہ رنگ محیِٹھ، دُرمت مَیل نہ کوئے دھوائیا۔ سَتگُر ملِے نہ کِسے سچ پریِت، پریِتم درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھٹ گھٹ انتر پڑدا دے اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سَتگُر شبدی سَت، سَت دیاں دِرڑائیا۔ نِرگُن نوُر کر پرگٹ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ دو جہاناں ویکھاں ہٹّ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔

۱۸۹
۱۸۹

سنت سُہیلے لَواں رکھ، گُر چیلے جوڑ جُڑائیا۔ نج نیتر کھول کے اکّھ، نِرگُن درس نوُر رُشنائیا۔ نام اگمّی لا کے سٹّ، سوئی سُرتی دیاں اُٹھائیا۔ امرت جام پیاواں جّھٹ، من دا جھٹکا دیاں کرائیا۔ دُئی دوَیتی میٹاں پھٹّ، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ لیکھے لاواں پنج تت کایا ماٹی کچّ، رتن امولک ہیرے دیاں بنائیا۔ اپنی سمجھاواں مِت گت، گتمِت اِکو دینی دِرڑائیا۔ انتر رہن نہ دیواں وکّھ، گُرمکھ اپنی گود اُٹھائیا۔ جگ سرِشٹی کھیڑا ہونا بھٹھ، چار کُنٹ دُہائیا۔ باقی مہینے رہندے دِسن اٹّھ، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبدی سُت دُلارے، دُلہاتیئوں دیاں بنائیا۔ دو جہاناں وچّنے حق نگارے، نوُبت اِکو نام سُنائیا۔ چرنی جُھکنے گُروُ اوتارے، پَیغمبر سجدیاں وِچ سیس نِوائیا۔ کلجگ کوُڑے رنگنے کالے، کاگ ہنس دینے بنائیا۔ کرے کھیل بےمثالے مِسل جگت نہ کوئے سمجھائیا۔ جِس دے سِمرت شاستر وید پُران دِین احوالے، کھانی بانی راگ الائیا۔ سو سَت دوارا کھول سچّی دھرمسالے، دھرم دوارا اِکو دئے بنائیا۔ جتھے پُجھے مُریداں مُرشد حالے، احوال اگلا دئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گُر شبد کہے پرم پُرکھ تُوں داتا مِہروان، محبوُب اِکو نظری آئیا۔ مقامے حق تیرا مکان، لاشریک تیری سرنائیا۔ دُھر دا کلمہ دے کے دان، توفِیق بےپرواہیا۔ حکم ورتے وِچ دو جہان، دِین دُنی دے سمجھائیا۔ تیئوں سکے نہ کوئے پہچان، نیتر اکّھ نہ کوئے کُھلائیا۔ مَیں ویکھ ہویا حَیران، کائنات رہی کُرلائیا۔ پَیغمبر دے کے گئے بیان، عیسیٰ موُسیٰ محمد ڈھولا گائیا۔ چار کُنٹ کوُڑ طوفان، طوبیٰ طوبیٰ کرے لوکائیا۔ تیرا نوُر نظر نہ آئے سِری بھگوان، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھائیا۔ سرِشٹی سُنّی وِچ بیابان، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل دے سمجھائیا۔ ساچا کھیل دسّ پربھ آپ، شبدی سُت منگ منگائیندا۔ ترےَ گُن مایا میٹ تاپ، تتو تت تت سرب سُنائیندا۔ مایا موہ نہ لگّے سنتاپ، جھگڑا کوُڑ تیری جھولی پائیندا۔ روُح بُت کرکے پاک، پتت پُنیت تیری آس رکھائیندا۔ لکّھ چوُراسی جیو جنت سادھ سنت چار ورناں اٹھاراں برناں اِکو دسّ دے جاپ، دِین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ لیکھے لا دے تن ماٹی خاک، خالص روُپ تیرا نظری آئیندا۔ جن بھگتاں انتر آتم کرکے صاف، دُرمت مَیل نہ کوئے وکھائیندا۔ جنم جنم کرم کرم دا پاپ کر معاف، مِہر نظر اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ پُرکھ اکال کہے مَیں بےپرواہ، آد جُگاد جُگ چوکڑی میری بےپرواہیا۔

۱۹۰

سَتجگ تریتا دواپر کلجگ گُر اوتار پَیغمبراں دیواں راہ، دُھر سندیشہ نام سُنائیا۔ وِشن برہما شِو مارگ دِتے لا، اِشاریاں نال چلائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن دِتے بنا، کھانی بانی ونڈ بنائیا۔ ڈھولے سوہلے راگ گیت دِتے سُنا، کلمہ کائنات جنائیا۔ پنج تت کایا ماٹی امام دِتے بنا، آمد اپنی نہ کوئے جنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دِتے رچا، رچنا اپنی نال وڈیائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نَو کھنڈ ستّ دیپ دِتے وسا، لکّھ چوَراسی انڈج جیرج اُتبُھج سیتج ونڈ ونڈائیا۔ نِت نوِت نرگُن سرگُن آوے ویس وٹا، جوتی جاتا پُرکھ بِدھاتا پھیرا پائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا پروردِگارا رہیا سُہا، صاحب سُلطان نرگُن نُور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ سَتگُر شبد کہے میرے جگدیش، جگدیشر تیری اِک سرنائیا۔ تیرے قدماں اُپر سیس، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ لیکھا مُک گیا بیس اِکیس، جو گوبند گیا دِرڑائیا۔ صدی چوَدھویں رہی بیت، محمد نیتر اکّھ کُھلائیا۔ کلجگ بدلن والی ریت، سَتجگ ساچا لئے انگڑائیا۔ جھگڑا مُکے مندر مسیت، کعبہ ونڈ نہ کوئے وکھائیا۔ اِکو پُرکھ اکال دین دَیال تیری ہووے پریت، پریتم اوَر نہ کوئے منائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، رنگ رنگ دے ہست کیٹ، اوُچ نیچ ڈیرہ ڈھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبدی میرے لال، لالن دیاں سمجھائیا۔ کلجگ کوُڑی کِریا ہونا کال، کال نگارہ ڈنک وجائیا۔ بھگت سُہیلے لَواں بھال، لکّھ چوَراسی کھوج کھوجائیا۔ نام اگمّا دیواں سِکھال، بِن اکھّراں کر پڑھائیا۔ سد نُہاواں ساچے تال، سروور اِکو دینا بنائیا۔ جوت جگا کے بےمثال، جلوہ نُور کراں رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کراں پرتپال، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ گھالن آئے گھال، نر ہرِ نرائن ساچی سیو کمائیا۔ پھل لگے نہ کایا ماٹی ڈال، تن وجوُد دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں منگاں منگ ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ دوُجی رہے نہ کوئی ٹیک، ٹِکّا مستک اوَر نہ کوئے لگائیا۔ اندر باہر گُپت ظاہر بُدھ کر بِبیک، بِبیکی کر وکھائیا۔ جِدھر تکّاں تیتوں لین ویکھ، سنمُکھ ہو کے نظری آئیا۔ آتم پرماتم کھول بھیت، بھجن بندگی دی لوڑ دے سمجھائیا۔ تُوں مالک خالق جُگ چوَکڑی کھیوٹ کھیٹ، ملاح اِکو شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچّا مارگ دے جنائیا۔ سچّا مارگ دسّ پُرکھ اکال، سَتجگ سچّا راہ چلائیا۔ شبدی گُر بنے دلال، جگت وِچولا رہن نہ پائیا۔ کلجگ سرِشٹی ہوئی بےحال، بِہبل ہو کے دئے دُہائیا۔ کِسے کرے نہ کوئے سنبھال، گُر اوتار پیر پَیغمبر گئے پلّوُ جھڑائیا۔ جلوہ دِسے

۱۹۱

نہ کوئے جلال، نوُرو نوُر نہ کوئے رُشنائیا۔ شبدی وجّے نہ کوئے تال، دُھن آتمک راگ نہ کوئے سُنائیا۔ کایا ماٹی ساچا دِیپک سکے نہ کوئی بال، گرِہ مندر نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، مِلے سَت تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے مَیں دِیناں بندھن، آد جُگاد اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیواں پرمانندن، نِجانند کراں رسائیا۔ دھوُڑی ٹِکّا لاواں اگمّا چندن، شبدی مہک اِک مہکائیا۔ جِس نوُں سمجھے کوئی نہ پنڈن، پنڈت پاندھا بھیو کوئے نہ پائیا۔ لکّھ چوَراسی جم کی پھاسی توڑ بندھن، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ آتم پرماتم ناتا آیا گنڈھن، جُگ چوَکڑی وِچھڑے میل مِلائیا۔ کوُڑی کِریا میٹے بھیکھ پکھنڈن، مایا ممتا موہ دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کھیل ویکھ انت برہمنڈن، وربھنڈ دئے دُہائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں ویکھیا تیرا نوُر نیِکن نیِکا، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ پربھ پڑدا کھول جیو جی کا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سَتجُگ اپنے مِلن دا وکھّرا دسّ طریقہ، بِن اکھّوں اکّھ کُھلائیا۔ امرت رس رہے نہ پھیکا، نِجھر جِھرنا دے جِھرائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر چار جُگ تیریاں کردے گئے اُڈیکاں، بھوِکھتاں وِچ دھیان لگائیا۔ تُوں سب دا سانجھا مِیتا، مِتر پیارا بےپرواہیا۔ نہ کوئی اُلٹاوے تیرا کیِتا، چار جُگ سرنائیا۔ لکّھ چوَراسی پرکھ نیِتا، دِین دُنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سِری بھگوان کہے مَیں ویکھنہارا سرِشٹی، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ کھولنہارا بھگتاں درِشٹی، دِب نیتر کر رُشنائیا۔ مارگ دسّاں اِکو اِشٹی، اِشٹ دیوَ سمجھائیا۔ سنت سُہیلے تاراں پھڑکے گرِہستی، گہر گمبھیر نال مِلائیا۔ ناتا توڑ سوَرگ بہِشتی، سچکھنڈ دیاں وسائیا۔ جتھے جنم مرن دی رہے کوئے نہ حرصی، ہوَس اوَر نہ کوئے ودھائیا۔ آتم پرماتم رہیا پرکھی، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ دھرنی دھوَل ویکھے دھرم دا عرشی، شہنشاہ ویس وٹائیا۔ سَتجُگ ساچی بدل دیوے مرضی، مریض رہن کوئے نہ پائیا۔ کوُڑی کِریا میٹے اندھیر گردی، شاہ سُلطاناں خاک مِلائیا۔ جن بھگتاں بنے دردی، گُرمُکھاں گود اُٹھائیا۔ جیہڑی آتم پرماتم ڈھولا پڑھدی، تِس دا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ خبر دیوے اپنے گھر دی، گھر وِچ گھر کرے رُشنائیا۔ ایہہ کھیل اگےّ ہرِ دی، جو ہر ہِردا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ شبد گُروُ کہے میرے دیوَ سوامی، صاحب تیری سرنائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ تیری صِفتاں والی گائی بانی، بان نِرالا تیِر چلائیا۔ اٹھسٹھ تیِرتھ مان دِتا پانی، پنگھٹ اُتے ویکھی لوکائیا۔ تیری رچن انڈج جیرج اُتبُھج سیتج کھانی، چاروں کُنٹ پھیرا

۱۹۲

پائیا۔ کلجگ انت سِری بھگوَنت سب دی درِشٹی ہوئی نِمانی، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل دے دِرڑائیا۔ ساچا کھیل دسّ بھگوَنت، اِکو اِک عرضوئیا۔ آتم پرماتم میلا کر دے نال کنت، گھر سہجے مِلے ڈھوئیا۔ کایا چولی چڑھے رنگ بسنت، دوُجے رنگ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گڑھ تُٹے ہوَمے ہنگت، اُٹھے سُرتی سوئیا۔ بودھ اگادھا بن پنڈت، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ بخش اِک سرنائیا۔ سچ سرنائی دے دے چرن، چرن کوَل دھیان لگائیا۔ نیتر کُھلے ہرن پھرن، نَج نیَن سدا رُشنائیا۔ جھکڑا نُک جائے ورن برن، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ مرن توں پہلوں دے مرن، جیون جیِون وِچوں بدلائیا۔ گُرمُکھ تیرا ڈھولا پڑھن، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ تیری منگن سرن، دوُسر سیِس نہ کوئے جُھکائیا۔ تُوں مالک خالق پرِتپالک ترنی ترن، تارنہار اکھوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ مارگ دے جنائیا۔ سچ مارگ دسّ بھگوان، سَتجگ سچّا راہ جنائیا۔ لیکھا کوُڑ مِٹے جہان، ممتا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ گھر سوامی دِسے کاہن، سکھی سہیلی وجےّ ودھائیا۔ پریم پریِتی بخش دان، دَیاوان تیری اوٹ تکائیا۔ سیِتا سُرتی مِلے رام، رمئیا اپنا پھیرا پائیا۔ پَیغمبر دے پَیغام، کلمہ نغمہ نام سُنائیا۔ نانک نِرگُن منتر دے سَتنام، گوبِند فتح ڈنکا اِک وجائیا۔ ساچے مندر ہووے وِسرام، بِستر اِکو دینا سُہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سرنی دینی سرنائیا۔ ساچی سرن دے دے اِک، ایکنکار منگ منگائیا۔ چاروں کُنٹ آویں دِس، دہِ دِشا تیری رُشنائیا۔ کروٹ لَے بدل لَے پِٹھ، کلجگ انتم سَتجگ لئے انگڑائیا۔ بھگت سُہیلے کر ہِت، گُرمُکھ گُر گُر گود اُٹھائیا۔ تیرا درشن کرن نِت، نَج گھر مِل کے خوشی منائیا۔ تُوں مالک سب دا پِت، پت پرمیشور بےپرواہیا۔ نِہکرمی ہو کے اپنا لیکھا لکھ، کرماں توں لَے چُھڑائیا۔ پوُجنا پئے نہ کوئی پتّھر اِٹّ، کایا کعبہ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھر گھر وِچ میل مِلائیا۔ سِری بھگوان کہے مَیں بھگتاں کھولاں بھیت، ابھید دیاں جنائیا۔ نظری آواں نیتن نیت، نَج نیَن کراں رُشنائیا۔ آتم پرماتم کراں ہیت، من واسنا دیاں مِٹائیا۔ رُت بسنتی موَلے چیت، چیتن سُرتی دیاں کرائیا۔ نِرگُن سرگُن دسّاں کھیڈ، ساڈھے تِنّ ہتّھ وجےّ ودھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میلا سہجے لئے مِلائیا۔ جن بھگتاں میلا ہوئے مِلاپ، سچ شبد شنوائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا اِکو جاپ، دوُجی اوَر نہ کوئے پڑھائیا۔ اندر باہر کر کے صاف، پتت پُنیت لئے بنائیا۔ شبد اگمّی دے کے واک، واقف اپنا

۱۹۳

لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن ساچے ویکھ، اپنی دَیا کمائیا۔ جنم جنم دی بدل کے ریکھ، کرم کانڈ دئے گوائیا۔ چرن کوَل کوَل چرن بخش کے ساچی ٹیک، ٹِکّا مستک دئے لگائیا۔ کوُڑی کِریا توں کر کے نیک، نکّیاں توں وڈّے دئے بنائیا۔ نام نِدھان دے کے دُھر سندیش، سُنیہڑا سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیا۔ ہرجن تیرا سَتگُر گھر وسیرا، دوارا اِکو اِک سمجھائیا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دوُر دُراڈا پندھ مُکائیا۔ اوتھے کدے نہ ہوئے اندھیرا، بِن تیل باتی جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ لکّھ چوُراسی کٹے گیڑا، مات گربھ نہ کوئے پھرائیا۔ مانَس جنم بنّھے بیڑا، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ ڈھولا دسّ کے تُوں میرا مَیں تیرا، نام نِدھانا دئے سمجھائیا۔ مُحبّت وِچ مِہروان محبوُب کرے مِہرا، سِری بھگوان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور داتا اِکو نظری آئیا۔ سِری بھگوان تُوں آد جُگادی دِین دَیال، دیانِدھ اکھوائیندا۔ بھاگ لگا کایا سچّی دھرمسال، دوُجا بنک نہ کوئے وڈیائیا۔ دیپ جوت جگے بےمثال، نوُرو نوُر رُشنائیندا۔ شبد اگمّی وجےّ دُھنکان، دُھن آتمک راگ الائیندا۔ امرت مِلے آتم پین کھان، ترِشنا بُھکھ نہ کوئے ودھائیندا۔ تُوں صاحب سوامی دُھر دا کاہن، رام اِکو سوبھا پائیندا۔ دوارا سُہاوَنا ساڈھے تِنّ ہتّھ مکان، مقام اِکو نظری آئیندا۔ آتم سیجا کر آرام، سُکھ آسن اِک سُہائیندا۔ چرن پریتی بخش سچ گیان، اگیان اندھیر رہن کوئے نہ پائیندا۔ دھوُڑی ہووے اِشنان، تیرتھ تٹ ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ پریم پیار پریتی اندر پرم پُرکھ مِلے آن، سَتگُر شبد تیرا روُپ انوُپ نظری آئیندا۔ تُوں آد جُگادی سدا دَیاوان، دِین دُنی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، کوٹن بھان تیرا نوُر چمکائیندا۔

۱۹۴

❊ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت اگیانی گُرمکھ سِنگھ دے گرِہ بھلائی پُر ڈوگرا ضِلع امرتسر ❊

ماگھ کہے مَیں گُرمکھ ویکھاں منگدے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ انتر آتم تن وجوُد رنگدے، کایا ماٹی خاکی سوبھا پائیا۔ دُرمت مَیل پاپ دھو کے چمّ دے، چمّ درِشٹی جان بدلائیا۔ بھیو مُکا کے ہنگ برہم، دے، پاربرہم پربھ پت پرمیشور درشن پائیا۔ پُرکھ اکال دے گرِہ جمّدے، جنم جنم وِچوں بدلائیا۔

مانَس جنم بیڑا بنّھدے، ناتا جگت والا تُڑائیا۔ جھگڑے مُکا کے خوشی غم دے، اِکو رنگ رہے سمائیا۔ لیکھے مُکا کے ممتا مم دے، سیِس جگدیِش اِک جُھکائیا۔
جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرِ دیونہار سرنائیا۔ ماگھ کہے منگتیاں وِچوں نظری آئی منگتی، جُگ چوُکڑی دئے گواہیا۔ جِس نوُں سمجھے نہ کوئی
پنڈتی، وید شاستر پُران نہ کوئے دِرڑائیا۔ بھیو جانے دھار نہ کوئی من دی، بُدھی پڑدا نہ کوئے اُٹھائیا۔ کھیل نہیں کسے پنچ تت کایا تن دی، تتو تت نہ کوئے
وڈیائیا۔ چال اَولّڑی سِری بھگوَن دی، پاربرہم پربھ کھیل کِھلائیا۔ وست پچھلی بل والے انّ دی، حکمے اندر لئی منگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی
کِرپا کر، پوُرب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ماگھ کہے مَیں منگتے ویکھے جگ، جُگ چوُکڑی دھیان لگائیا۔ گُر اوتار پیَغمبر پربھ نوُں رہے لبھ، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ گُرمکھ
گُرسِکھ سنت سُہیلے رہے بھجّ، بھجّن واہو داہیا۔ نام سندیشیاں وِچ رہے سدّ، نعرے کلمیاں وِچ لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار
کمائیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھاں پوُرب لہنا، لیکھا لیکھے وِچوں پرگٹائیا۔ سَتجُگ کھیل کِیتا نر نرائنا، نر ہرِ دَیا کمائیا۔ پُرکھ اکال اگمّی شبدی ڈھولا کہنا، دوُجی اوَر نہ
کوئے پڑھائیا۔ تھوڑا لیکھا بالمیک لکھیا وِچ رمائنا، سطراں ساڈھے تِنّ ونڈ ونڈائیا۔ رَوداس چمار نیتر لوچن تکّ کے اپنے نیَناں، اکّھ پرتکھ ویکھ وکھائیا۔ جوتی
جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے مَیں کی دسّاں کار، سوچ سمجھ رہی نہ رائیا۔ جُگ چوُکڑی بیتے وِچ سنسار، سَتجُگ تریتا دواپر
کلجُگ اپنا پندھ مُکائیا۔ سندیشے دے کے گئے گُروُ اوتار، پیَغمبر کلمہ کائنات پڑھائیا۔ بودھ اگادھا شبد انادا کھولے نہ کوئے کِواڑ، پڑدا پڑدا نہ کوئے چُکائیا۔ چار
کُنٹ دہِ دِشا پھری دروہی جنگل وِچ اُجاڑ، پہاڑ رہے گُرلائیا۔ صدمہ ہویا پُرکھ نار، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پوُرب
لیکھا کہے میری کسے نہ لکھی لکھت، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سمجھ آئی نہ دُنی درِشٹ، سرِشٹ جیِو نہ کوئے وڈیائیا۔ تھوڑا اِشارہ کِیتا رام وشِشٹ، واسنا
شبدی اِک جنائیا۔ کوُڑی کِریا انتم ہووے نِشٹ، نشٹ کرے بےپرواہیا۔ جِس دے کول آد جُگاد فہرست، نہکرمی کرماں کھوج کھوجائیا۔ بھیو جانے وَیراگی
تیاگی بیَراگی گرہست، کنت سُہاگی کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا مُکاوے ٹانک جِست، اِکو ایکا دئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک
اُٹھائیا۔ مہر نظر کہے کی دساں بےنظیِر، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ آد جُگادی داتا دانی گُنی گہیِر، گہر گوَر وڈ وڈیائیا۔ جِس دی عکس وِچ نہیں تصویِر، روُپ

۱۹۵

رنگ نہ کوئی پرگٹائیا۔ دو جہاناں مالک خالق وڈّا پیر، پاربرہم اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک سمجھائیا۔ دُھر دا حکم کہے مَینوں آئی یاد، بل دوارا نظری آئیا۔ شبد اگمّی وجّی آواز، حکم رہی سُنائیا۔ منگتے منگتیاں دا کھول راز، پڑدا دے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بھیو دے سمجھائیا۔ پڑدا کہے مَیں رکھنا اوہلا، سَت سَت دینا جنائیا۔ شبدی حکم بنے وِچولا، گُپت ظاہر کھیل کِھلائیا۔ کوُڑا پائے کوئی نہ روَلا، سَت سچ دئے سمجھائیا۔ یاد کرائے دُھر دا بولا، انبولت راگ الائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دئے جنائیا۔ ماگھ کہے موہے آئی ویچار، سَتجُگ بِچھلا یاد آئیا۔ پُرکھ ابناشی بن بِھکھار، منگن جائے چائیں چائنیا۔ باوَن روُپ اپنا دھار، در ٹھانڈے آسن لائیا۔ بھیکھی ہو کے نر نِرنکار، مالا منکے رہیا وکھائیا۔ پاٹے چیتھڑ چولی اپر اپار، بہتّر کنّیاں گنڈھ پوائیا۔ ستّ رنگ دی بنّھ دستار، لیرو لیر لیر وکھائیا۔ ٹُٹا جوُتا کر تیار، اَدھا کھبّا چرن ننگا وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ماگھ کہے مَیں مانگت ویکھیا درویش، پُرکھ اکالا نظری آئیا۔ جو ویس وٹائے نِت ہمیش، نِرگُن سرگُن کھیل کِھلائیا۔ بل دوارے کرے آدیس، ڈنڈوَت اِکو اِک جنائیا۔ نال لَے کے پنج ریٹھ، پنجاں اُنگلیاں ہیٹھ دبائیا۔ جِس دا سمجھے کوئی نہ بھیت، امیر وزیر رہے کُرلائیا۔ سب توں وکھّری کر کے کھیل، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے مَیں ویکھیا کرتار، بوَلا بوُرا روُپ وٹائیا۔ بِردھ اوستھا وِچ سنسار، بنیا پاندھی راہیا۔ اِکو ڈھولا گاوے اپر اپار، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ بُھکھیاں بیت گئے جُگ چار، براہمن پیٹ نہ کو بھرائیا۔ خالی دِسدے سرب دوار، بھنڈارا سچ نہ کوئے ورتائیا۔ غریباں کرے نہ کوئے پیار، مُحبّت سَت نہ کوئے کمائیا۔ نالے روووے دھاہاں مار، اُچی کوُک کوُک سُنائیا۔ مَیں نہیں ویکھیا راج دربار، در دربار نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ کھیل کہے مَیں ویکھیا کِھلاری، ہرِ کرتا بےپرواہیا۔ روُپ دھار اگمّ اپاری، نِرگُن سرگُن آسن لائیا۔ سمجھ سکے نہ جیو گواری، در دربان بھیو کسے نہ پائیا۔ ساڈھے تِنّ اُچی کوُک کیتی پُکاری، ہوکا دے کے دِتا سُنائیا۔ اُٹھ کے چلیا بُڈھا بِھکھاری، براہمن ویتا پھیرا پائیا۔ نیتر روووے زارو زاری، نیَناں نیر وہائیا۔ لمی واہوا ہِلے داہڑی، ڈھائی ہتّھ نظری آئیا۔ تِنّ دفعہ دووواں ہتّھاں نال جھاڑی، دو جہان رہے شرمائیا۔ کوُک پُکارے سچّی نہیں کوئی سرداری، چھترِدھاری پوُری آس نہ کوئے

۱۹۶
۱۹۶

کرائیا۔ بِنا پُرکھ اکال چنگی نہیں کوئی یاری، یارانہ توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ اودھروں آ گئی تیراں سال دی کنیا کواری، جِس دا پِتا یشیم نظری آئیا۔ اوہدا دادا سی پُرشوتم بڑا اُپکاری، نِت براہمن سیو کمائیا۔ اوہ ننّھی بچّی جا ڈِگی چرن دیواری، مستک دھوُڑی ٹِکا لائیا۔ چلو پِتا مَیں سیو کراں تُمہاری، گھر بھوجن دیواں چھکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بِردھ کہے تُوں اجے بالی بچّی، سچ دیاں سمجھائیا۔ پہلاں دیاں پریم دی رتّی، نام خُماری دیاں چڑھائیا۔ پھیر پڑھا کے اگّمی پٹّی، نِر اکھّر دیاں سمجھائیا۔ پھر وکھاواں ساچی ہٹّی، مَیتھوں وست خریدنی چائیں چائنیا۔ نِرگُن جوت دی دیواں سچّی بتّی، اگنی اگّ لئے جلائیا۔ تیری پریت سمجھ کے حقی، حقیقت دیاں دِرڑائیا۔ اوہ کنیا جھٹ رو پئی اکھیّں، نیتر نیِر رہی وکھائیا۔ اُس دے کول سی اِک پکھّی، ہوَلی ہوَلی جھلّ لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بِردھ کہے مَیں براہمن بُڈھا، قدم قدم نہ کوئے اُٹھائیا۔ مَیں کی دسّاں بھیو گجھا، کِس نوُں دیاں سمجھائیا۔ سَتجگ پیَنڈا دِسدا مُکا، انت رہیا بدلائیا۔ مَیتوں ٹکر دے دے سُکا، کھا کے خوشی منائیا۔ کنیا رو پئی مار کے بُھباں، اُچی دئے دُہائیا۔ مَیتوں بخش ساچی بُدھا، بھیو دے کُھلائیا۔ میرا پِتا اِک لتّ توں ڈُڈا، لنگڑا نظری آئیا۔ اوہدا راجے دے گھر عہدہ، ہوکا دے کے سدّے لوکائیا۔ ساڈا نیڑے وسدا جُھگا، وِچ میری بُڈھی مائیا۔ جِس دیاں چار دھیاں تے اِکو مُنڈا، نرائن ناؤں رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کنیا کہے سُن وڈّے بابے، بابل دیاں جنائیا۔ تیرے بستر ویکھے سادے، غریب نِمانا نظری آئیا۔ مَیتوں صاف دِسدے اِرادے، اندروں اندر صفائیا۔ تُوں وس پئے گیوں ڈاڈھے، راج دوار ڈیرہ لائیا۔ میری اِچھیا تَیتوں بھوجن چھکاواں اپنے ہانڈے، ہانڈی میری ماتا بنائیا۔ ننھے نکے بال مِل کے کھاندے، پنجے بھَین بھائی خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال دے گیت گاندے، اٹھّے پہر دھیان رکھائیا۔ تیرے گوڈے دِسدے تھکے ماندے، پیَر چھالے رہے وکھائیا۔ تیرے گٹے دِسن نانگے، دھوتی اُپر لئی ٹِکائیا۔ ساڈے گرِہ چرن پا جا جاندے جاندے، ایہو منگ منگائیا۔ بِردھ کہا مَیں ویکھاں آنڈھے گوانڈھے، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ پُرکھ اکال اُٹھ کے گیا بیٹھ، پِٹھ دوار نال لگائیا۔ بیٹھ کے گیا لیٹ، بازوُ بیٹھاں رکھائیا۔ لیٹ کے ہویا موُندھے پیٹ، ہتّھ گردن اُتے ٹِکائیا۔ ہسّ کے کہا بیٹ، بیٹی کہہ کے لیا بُلائیا۔ مَیتوں تیرا

آیا ہیت، پریم نال سمجھائیا۔ تُوں اچھے گھرانے دی نیک، نمّھی نظری آئیا۔ تُوں مَینوں لیا ویکھ، مَیں تینوں دیاں وڈیائیا۔ گھر نوُں دیواں بھیج، سہج نال سمجھائیا۔ جو پکّیا لیاویں لپیٹ، بُکل وِچ چُھپائیا۔ خوشیاں نال لویں کھیڈ، ہوَلی جہی دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائیا۔ کنیا کر کے نِمسکار، بھجیّ جائیں جانیا۔ رستے وِچ ڈِگی واری دو چار، اپنی سُرت بُھلائیا۔ خوشیاں نال لنگھیاں بار، قدم اَگے دِتا ودھائیا۔ آواز ماں نوُں لئی مار، ماتا کہہ کے لیا بُلائیا۔ بُھکھا براہمن ویکھیا در دربار، بل دوارے دئے دُہائیا۔ مَینوں اوس دا آیا پیار، پریتی وِچ جنائیا۔ اوس نے کرنا آہار، بُھکھے بُھکھ گوائیا۔ مَینوں دُپڑاں دے دے دو چار، چھ ستّ جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ ماں کہا سُن بچّی بھولی بھالی، سچ دیاں سمجھائیا۔ تُوں نڈھّی اجے بالی، سمجھ کوئے نہ آئیا۔ پاتشاہاں دے در جو مِلدا سو لَے کے جاوے ڈالی، خالی ہتّھ نہ کوئے آئیا۔ پتہ نہیں اوہ کیہو جیہا سوالی، جِس دی آس پوُری نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائیا۔ بچّی کہا دے دے جو رِدھا پکّا، نِیوں نِیوں لاگے پائیا۔ اودھروں آ گیا بھئیا سکا، خوشی نال دِرڑائیا۔ مَیں وی بُڈھا ویکھیا ڈھٹّھا، ہتّھ متھے اُتے ٹِکائیا۔ چھوٹیاں بھَینناں پا لیا رٹّا، کوُک کوُک سُنائیا۔ بِردھ نوُں تاپ ویکھیا چڑھیا مٹّھا مٹّھا، اکّھاں لال رہیا جنائیا۔ وڈّی بھَین نے پھڑیا پکّھا، سوہنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ کنیا کہے سُن ماں پیاری، ممتا وِچ دیاں جنائیا۔ مَینوں اندروں آواز آئے اِک نیاری، ہوَلی ہوَلی رہی سُنائیا۔ چھیتی چھیتی کرو تیاری، بُڈھا بُھکھا دئے دُہائیا۔ چارے بھَیناں چلو اِکو واری، وست وکّھو وکّھ اُٹھائیا۔ کوئی ویکھ نہ لئے راج درباری، در دوارے نِگاہ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کار آپ بُھگتائیا۔ خوشی نال ماتا دِتا بھتّا، اِک دوُجے اُتے دِتا ٹِکائیا۔ نال بچن کِیتا سچّا، سُخن دِتا سُنائیا۔ پہلوں جا کے ٹیکو متھا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پھِر بول بولیو اِکّھا، پربھ تیری بے پرواہیا۔ تھوڑا نمک دِتا مٹّھا، حِصّہ ونڈ ونڈائیا۔ بِنا چکھیوں پایا کھٹّا، رس سواد نہ کوئے وڈیائیا۔ اُتے دے کے ہتّھاں نال دوپّٹا، پٹکہ دِتا ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کھیل اپنا آپ ورتائیا۔ اودھر بُڈھا براہمن رہیا تکّ، اکّھ اپنی آپ اُٹھائیا۔ کھیل کراں ہو سمرتھ، پڑدا جگت جگ جنائیا۔ میل مِلاؤنا اینہاں سچ، جو ساچی سیو کمائیا۔ ساچا مارگ دینا دسّ، کرنی اِک پڑھائیا۔ امرت دینا

رس، رستہ دینا سمجھائیا۔ جِنہاں گاؤنا میرا جس، پربھ دی صِفت صلاحیا۔ اینہاں انتر جانا وس، ناتا پریم پیار بندھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ اودھروں کنیا رل کے بھَینناں چار، آئیاں چائیں چائنیا۔ خوشیاں نال بول جَیکار، گیت اِکو دِتا گائیا۔ باپوُ تیرے نال پیار، سرن دے سرنائیا۔ جو چُک کے لیاندا بھار، اَگے دِتا ٹِکائیا۔ اوس ہسّ کے کہا ہو خوشحال، خوشیاں وِچ جنائیا۔ کِتھے تُہاڈا ویر پنجواں لال، مَیتوں دیوُ وکھائیا۔ اوہ پچھے پچھے کردا آوے حال حال، بہُڑی بہُڑی سُنائیا۔ مَیں وی کنیا ہُندا مَیتوں لِیاؤندیاں نال، آپ اپنا سنگ بنائیا۔ ابناشی کرتے کہا مَیں وی تیری کراں سنبھال، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ جے تُوں پچھوں ملیوں آن، تَیتوں نِکّا دیاں بنائیا۔ جے کنیا بنن دا دھیان، ایہہ وی آسا پوُر وکھائیا۔ پنجاں اِکٹّھے کر کراں کلیان، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ اجّ تُہاڈا بنیا مَیں مہمان، مِہروان ہو کے پھیرا پائیا۔ پڑدا لاہ کے اُتوں پکوان، تِن ویراں چکھ کے لیا کھائیا۔ تِنّ جُگ دا لہنا کر پروان، پروانہ شبدی ہتّھ پھڑائیا۔ حکم دے کے دُھر فرمان، دُھر سندیشہ اِک جنائیا۔ جِس ویلے کلجُگ انت نِرگُن ہو کے آواں وِچ جہان، نِروَیر ہو کے پھیرا پائیا۔ لہنا دینا چُکاواں لکّھ چوُراسی وِچوں کر پہچان، بے پہچان رہن کوئے نہ پائیا۔ اوسے دا لیکھا مُکیا آن، لہنا رہیا دِوائیا۔ شبد سندیشہ دے سِری بھگوان، حکمی حکم منائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال تھوڑا جِہا پکوان چھک، شہنشاہ دِتا جنائیا۔ بچّیو اُپر ویکھو میری اکّھ، اکّھ چوں اکّھ پار دِتی لنگھائیا۔ پہلوں دیواں تُہاڈا حق، لہنا جُگ جُگ جھولی پائیا۔ تِنّ جُگ پڑدا رکھاں ڈھک، چوُتھے جُگ کراں رُشنائیا۔ پریم پریتی دے کے سَت، سَت سَتونتے لَواں بنائیا۔ نام رنگن چاڑھ کے رت، رتن امولک ہیرے لَواں بنائیا۔ ایتھے اوتھے رکھاں پت، پت پرمیشور ہو کے دَیا کمائیا۔ امرت جام دا دیواں رس، رستہ اِکو دیاں وکھائیا۔ سہج سبھاؤ کراں اِکٹّھ، میلا اپنا لَواں مِلائیا۔ مات پِتا گھر جنم ہووے اڈّ اڈّ، ناتا جگت والا جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ پنجے رو پئے بالے نڈھّے، وَیراگ اندرے اندر آئیا۔ ہُن کِس بِدھ سانوُں چھڈیں، جھلّی نہ جائے جُدائیا۔ ناتا جُڑیا ماس ناڑی ہڈّے، پنج تت وچّی ودھائیا۔ دِین دُنی وِچوں کیہڑا کڈھے، باہر لئے کڈھائیا۔ پُرکھ اکال بہا کے سچّے کھبّے ، بُڈھا روُپ اپنے اُتے لئے ٹِکائیا۔ میرے پریم پیار وِچ رِہو بدھّے، ناتا سکے نہ کوئے تُڑائیا۔ جِس ویلے آیا اُپر جگ جگے، کل کلکی پھیرا پائیا۔ تتّی واؤ اِکو وگے، چار کُنٹ دئے جلائیا۔ تُہاڈا

۱۹۹

پریم پیار اِکو در لبھے، دوُجا در نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے مَیں ویکھی اوہ کنیا، جو باوَن سیس نِوائیا۔ جِس اُتے ہرِ جوُ منّیا، مِہر نظر اُٹھائیا۔ جُگ چوُکڑی بیڑا بنھیا، جنم جنم دا لہنا دیوے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھاں اوہ نظارہ، بِن اکّھاں نظری آئیا۔ بلکھ دِسے بل دوارا، باہر وجےّ ودھائیا۔ بِردھ بالاں دا پیارا، سوہنا روُپ نظری آئیا۔ شبدی ہوئے ہوشیارا، کلجُگ انت رہیا جنائیا۔ تُہاڈا لیکھا چُکاواں وِچ سنسارا، سنسار ساگر وِچوں پار لنگھائیا۔ چوَہاں نوُں جنم دواواں دوبارہ، اِک نوُں سِہ بار روُپ بدلائیا۔ حاضر ہو کے کراں وِوہارا، حضوُر ہو کے ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بچّیاں کہا تُوں بہُت بِردھ اُتے دِسے بُڑھاپا، ڈنگوری سہارا نظری آئیا۔ تیرا ساڈے نال جُڑ گیا ساکا، مِہروان ہو کے دَیا کمائیا۔ سانوُں اگلا دسّ خاکہ، پڑدا دے اُٹھائیا۔ بھاویں تُوں بچّیاں نال چنگیاں کِیتیاں باتاں، پریم نال جنائیا۔ کُجھ اگلیاں بخش داتاں، در تیرے منگ منگائیا۔ پربھوُ کہا مَیں منگتا تُہاڈا، بچّیو تُہاتھوں کھا کے خوشی منائیا۔ کلجُگ انتم ہووے کھیل تماشا، خالق ہو کے دیاں دِرڑائیا۔ تُہاڈی پوُری کراں آسا، ترِشنا دیاں بُجھائیا۔ تُہاڈا پیار نہ کدے گواچا، تُہاڈے وِچوں لَواں پرگٹائیا۔ ساڈھے تِنّ ہتّھ دا بنا کے ڈھانچہ، مانَس جنم دیاں دوائیا۔ پنجاں دا بنا کے ساتھا، سگلا سنگ جُڑائیا۔ تُسیں ہُن میرا منّو آکھا، گھراں نوُں جانا چاہیں چائنیا۔ میریاں ہُن کُجھ بل نال باتاں، اپنا آپ لَینا بدلائیا۔ کنیا کہا اوہ راجا سب دا پِتا ماتا، رعیت خوشی رہیا وسائیا۔ باوَن کہا پھیر وی تُہاڈا رکھاواں ساتھا، کلجُگ انتم جوڑ جُڑائیا۔ داساں دا ہووے داسی داسا، سیوکاں دا سیوک روُپ دھرائیا۔ میرے اُتے کرِیو بھرواسا، شاباس کہے لوکائیا۔ ہُن پاتال وِچ دینا واسا، سِتل لوک راہ تکائیا۔ جِس دوارے توں مَیں نہیں کُجھ پیِتا تے نہیں کُجھ کھادھا، راج بھوج رسنا نہ کُجھ لگائیا۔ ایہہ وی اِشارہ دے کے گیا بل دا دادا، دَیاوان ہو کے پوُرا رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ کنیا کہا تیرا کِس بِدھ ہووے درشن، دیِدار سمجھ کوئے نہ آئیا۔ من واسنا مِٹے حرصن، ہوَس رہے نہ رائیا۔ لوچن دیِد پرسن، پرس تیری خوشی منائیا۔ من وَیراگی ہو کے کرے تڑپن، کوُک کوُک سُنائیا۔ کِس بِدھ تیرا ہووے لوک مات پرتن، پت پرمیشور دے سمجھائیا۔ کوَن دوار لنگھیں سردل، در دہلیز چرن ٹِکائیا۔ کوَن کرے تیری اردل، شاہو بھوُپ کِس بِدھ

اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہا مَیں جوتی شبدی دھار ہوواں مردن، مرد مردانہ ویس وٹائیا۔ سب دی جگت آسا پوُری کراں عرضن، منسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ مَیں سب دا لہنا دینا دیواں قرضن، مقروُض ہو کے دیاں چُکائیا۔ مَینوں پتہ بالے نڈھّے بچّے کِس طرح پرچن، اوسے طرح لَواں پرچائیا۔ خوشیاں نال کھیڈن ہسّن، ہنسیاں وِچوں ہنسیاں دیاں وٹائیا۔ نالے تُہاڈا جنم کرم آواں دسّن، پڑدا اوہلا مات اُٹھائیا۔ بچّی نڈھّی کنیا کواری اوس ویلے وِہاری تیرا نام ہووے گُردرشن، درشن دا درشن داساں دا داس نوُرو نوُر چند دا چند چند نِرگُن رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کنیا کہے، پربھوُ کی ! مَیں کیہڑا تھال پروساں، سیوا سچ نہ کوئے کمائیا۔ تِتے بھَیناں کہن سانوُں ایس اُتے روسا، کیوں نہیں سانوُں پہلوں دِتا سمجھائیا۔ بھاویں ساڈے پیو دا نِکّا جِہا کوٹھا، چوَداں ہتّھاں والا لیا بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سِری بھگوان کہا مَینوں سمجھو نہ بِردھ براہمن، براہمن برہم نہ کوئے وڈیائیا۔ مَیں تُہاڈا اَگے بننا ضامن، ضامنی اپنی وِچ رکھائیا۔ شبدی دھار پکڑاؤنا دامن، دماں دا لیکھا اپنے وِچ لٹکائیا۔ ساچا دے کے اگّمی نامن، نام رنگ لَینا رنگائیا۔ آپ ہوئے پتت پاون، دُرمت مَیل دینی دھوائیا۔ جگت ترِشنا رہے کوئی نہ کامن، کوُڑی کِریا توں لَینا بچائیا۔ نیتر لوچن بِنا درس توں درس پاون، اٹّھے پہر نظری آئیا۔ امرت میگھ برسدا رہے اگّمی ساوَن، جِس دی تھِت وار نہ کسے بدلائیا۔ چرن دھوُڑی مِلے دُھر دا نہاوَن، سر سروور ناتا دئے تُڑائیا۔ بھاگ لگا کے کایا گرامن، گھر گرِہ دینا وکھائیا۔ ہُن میرا روُپ بل دوارے باوَن، بل دوارے ول چھل سرِشٹی نوُں چھل کے، بھگتاں اندر رل کے، سچ دوارے گھّل کے، خلقت توں باہر لَینا کڈھائیا۔ بچّیوں آپ آواں چل کے، نِرگُن نِرگُن جوت بل کے، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ تُسیں میرا پکوان لِیاؤنا رل کے، بھَیناں بھَیناں ناتا دیاں بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ کنیا کہا آہ پھڑ اِک گلاس، جو کلس والا نظری آئیا۔ باوَن کہا میری خوشی نال بُجھ گئی پیاس، ترِشنا رہی نہ رائیا۔ نِکے بچّے اَگے ہو گئے پاس، نیڑے ہو کے رہے سُنائیا۔ سانوُں پیاوَن دی بُڈھیاں نوُں چنگی جاچ، چھاتی اُتے چڑھ کے مُنہ وِچ دیئے اُلٹائیا۔ نال کرن ہاس بِلاس، خوشیاں لال سُنائیا۔ باوَن کہا سُنو بات، تُہانوُں دیاں جنائیا۔ جِس ویلے کلجُگ آوے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چمکائیا۔ مَیں آواں تُہاڈے پاس، نِرگُن ویس وٹائیا۔ کسے لبھاں نہ اُتے آکاش، پرِتھمی نہ

۲۰۱

اکّھ کُھلائیا۔ شبد سندیشہ دے کے دسّاں تُہانوُں جاچ، راہ دیاں وکھائیا۔ تساں آٹا گُنھنا وِچ پرات، پانی وِچ چُھہائیا۔ تُہاڈی چواں دی جماعت، سہجے دیاں رلائیا۔ ایسے کارن کر کے جگجیت سنگھونت کشمیر کٹّھیاں ہوئیاں آج، پنجواں بھائی دوِندر نِکّی ننھی بچّی نظری آئیا۔ تُہاڈا کھانا بچّیو کھادھا نال سواد، ایہہ وی رَوداس دی وڈیائیا۔ بِچھلا بالمیک دا لِہاج، جو ناتا رہیا جُڑائیا۔ ہُن بُڈھا نہیں اپاہج، راج دربار نہ کوئے وکھائیا۔ نَویں ساجن ساز، بھگوَن بھگت رہیا بنائیا۔ نوَیں جُگ دا ساجن ساز، سَتجُگ بوُٹے رہیا لگائیا۔ کسے کارن پوُرب لیکھے وِچوں چوُتھے جُگ رات، رَین بِھنڑی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، تُہاڈی ویکھ کے امّی سوغات، اپنی جھولی پائیا۔ چار ماگھ کہے مَیں ویکھیا امّ دا بھوجن، بھجن بندگی والیاں ہتّھ کسے نہ آئیا۔ نانک نوُں مِلیا اُپر کروڑاں تے کوٹاں جوجن، پربھ چرن مِلی سرنائیا۔ جتھے بھگت بھگوان اِک دوُجے نوُں لوچن، دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ من بُدھ مِٹے سوچن، آتم پرماتم راہ تکائیا۔ اوتھے گُر اوتار پَیغمبر موُل نہ روکن، وِشن برہما شِو نہ سِر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بھوجن کہے میری نِکّی سوہنی اِک ڈُپڑ، وِچ نِمک دِتا لگائیا۔ اُتوں دِتا چوپڑ، گھِرت نال وڈیائیا۔ اسیں اوتھے گئے اُپڑ، جتھے بِچھے نہ کوئے پرتائیا۔ جاں ویکھیا بھگت بھگوان دا ناتا پِتا پُتر، دوُجا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جِس نوُں نانک کِہا اپنی دھاروں آئے اُتر، اُتّر پوُرب پچھّم دکھّن ویکھ وکھائیا۔ اوس دا سارے کردے شُکر، شُکرانے وِچ ڈھولے رہے گائیا۔ اوہ قول اِقرار توں کدے نہ جائے مُکر، جُگ جُگ لہنے رہیا چُکائیا۔ غریباں دا کھا کے ٹُکڑ، اِحسان اپنے سِر رکھائیا۔ اَگے بھنڈارا نہ دیوے مکن، بُھکھیاں دئے رجائیا۔ گودی آیا چُکن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ وِچھڑیاں نوُں آیا پُچھن، سہجے لئے مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا رہیا جنائیا۔ ٹُکڑا کہے ٹُکڑے دا بنیا پرساد، پرساد نال پرسادا لیا بنائیا۔ جِس نے بِچھلی کرائی یاد، یاد یاد وِچوں پرگٹائیا۔ سِری بھگوان دے کے جاوے داد، وست امولک اِک ورتائیا۔ جن بھگتو تُہاڈا بھگت بھنڈارا دیندا رہے سواد، انرس رس رس وِچ بھرائیا۔ ہُن کوئی بل والا نہیں راج، راجیاں دے راجے گُرمکھ رہیا بنائیا۔ تُہاڈے بِچھے آیا بھاج، بِینڈا پندھ مُکائیا۔ شبدی دے کے آواز، سُتّیاں لیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ پرسادا کہے مَیں چڑھ گیا اُس دی بھیٹ، جِس دی بھیٹا ہووے لوکائیا۔ مَیں بھریا اوس دا پیٹ، جو پٹنے والا نال مِلائیا۔ پریمیاں کرے

ہیت، گُرمُکھاں رنگ چڑھائیا۔ نظری آوے نیتن نیت، نَج نیتر کر رُشنائیا۔ پوُرب لہنا ویکھ، وِچھڑیاں لیا مِلائیا۔ بچھلا دسّ کے بھیت، پڑدا دِتا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ منگتی کہے مَیں منگنی سچ پریِت، پریِتم اَگے جھولی ڈاہیا۔ پریِتم کہے مَیں دسّنی ساچی ریِت، سندیشہ سچ سُنائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا گانا اِکوگیِت، اِکو راگ الائیا۔ کایا ہووے ٹھانڈی سیِت، اگنی اگّ دینی بُجھائیا۔ صاف پوِتر رکھنی نیِت، نَج نیتر کر رُشنائیا۔ رہنا سدا انیِت، ترےَ گُن ڈیرہ ڈھاہیا۔ پُرکھ اکال دیِن دَیال آپے وسے نیِچ، پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سچ بھنڈارے دی سَت دھرم دی چلن لگّی ریِت، ریِتی دینی بدلائیا۔ چوَداں مہینے گُرمُکھ سِنگھ پہلوں لگواوَنا کرنا بھوگ ٹھیک، ٹھاکر اَگے ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ پرسادا کہے مَیتوں پھر لگّن لگّا بھوگ، گیاراں سالاں بچھوں واری آئیا۔ بھگتاں والا بدلن لگّا جوگ، جُگتی دئے گواہیا۔ کٹّن لگّا روگ، ہوَمے دئے مِٹائیا۔ مِلن لگّا دُھر سنجوگ، وِچھڑیاں لئے جُڑائیا۔ شبدی شبد کرے چوج، سُنّیاں لئے اُٹھائیا۔ آتم پرماتم دی دیوے موَج، منسا موہ من دئے مِٹائیا۔ کسے دوارے رہن نہ دیوے توٹ، اٹُٹ دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی دھار اِک جنائیا۔ بھوگ کہے کسے نہ جانیا ایہہ کیوں لگدا، شاستر سِمرت وید پُران کہن کوئے نہ پائیا۔ سِری بھگوان آد جُگاد کدے نہ رچّدا، ترِشنا سکے نہ کوئے مِٹائیا۔ بھگتاں دے پریم پیار اندر اِنہاں دا بھنڈارا چکھدا، رسنا جِہوا نال چُھہائیا۔ اَگے لہنا دیوے حق دا، حقیِقت جھولی پائیا۔ اِشارہ دے کے اکّھ دا، اکّھیاں دئے بدلائیا۔ سدا اندر ہووے وسدا، وِچھوڑا کٹے جُدائیا۔ نام سندیشہ دیوے جس دا، صِفتاں وِچ صلاحیِا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، سب دا لیکھے لاوے دِن انچّ دا، جو چل آئے سرنائیا۔

۲۰۳

❊ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ا پال سِنگھ لانگری دے گھر پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ❊

ماگھ کہے دُھر فرمانا حکم درُست، ٹیڈھی دھار نہ کوئے بنائیا۔ جن بھگت سُہیلے کرے چُست، آلس نِندرا کوُڑ مِٹائیا۔ نام بھنڈارا ونڈے مُفت، انڈِھڑی دوَلت جھولی پائیا۔ بھیو کُھلا کے اِک انگُشت، بالشت لیکھا دئے مُکائیا۔ نظر درسائے دُھر دا اُرس، عرش عظیِم دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ،

آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل اِک وکھائیا۔ ماگھ کہے مَیں سُناں فرمان انوکھا، فُرنیاں توں باہر جنائیا۔ جِس دے وِچ نہیں کوئی دھوکھا، دھوُاں دھار توں لئے بچائیا۔ چرن پریِتی بخشے اِکو اوٹا، اوڑک اپنا رنگ رنگائیا۔ سنت سُہیلے لبھے وِچوں کوٹا، کوٹی کوٹ کھوج کھوجائیا۔ شبد دمامے مارے چوٹا، چوٹی چڑھ کے چوٹ لگائیا۔ سچ پرکاش کرے نِرمل جوتا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں میٹے پچھلی اگلی سوچا، سچ سچ دئے جنائیا۔ نام سندیشہ دے کے ہوکا، حکم اِک منائیا۔ ہرِ کا بھانا کسے نہ روکا، نہ کوئی میٹے میٹ مِٹائیا۔ ڈھولا گایا سچ سلوکا، وجےّ سچ ودھائیا۔ مارگ رہے کوئی نہ اوُکھا، منزل اِکو دئے چڑھائیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، بغل قُرآن نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ ماگھ کہے مَیں سُندا سدا خُشخبری، خوشیاں وِچ جنائیا۔ پُرکھ اکالا شیر ببّری، بھبک اپنا نام سُنائیا۔ پھرے دروہی اُپر انبری، زِمیں زماں رہیا کُرلائیا۔ جِس نے بھگتاں بھرتی کیِتی جبری، نام پیمانہ اپنے ہتّھ اُٹھائیا۔ آسا کہے آسا رہے نہ کوئی بےصبری، سانتک سَت رہیا ورتائیا۔ کوُڑ کُڑیاری کر کے پدھری، ہموار اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ ماگھ کہے مَیں سُنیا سچ سندیشہ، صدیاں دے پچھوں آواز سُنائیا۔ دو جہان مُکنا ٹھیکا، ٹھیکیداری رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگت بھگوان کرنا ایکا، ایکنکار اِکو رنگ چڑھائیا۔ نوَ نوَ چار پوُرب کراوَنا چیتا، بھیوَ ابھیدا انت کُھلائیا۔ دو جہاناں بننا دُھر دا نیتا، نر نِرنکار وڈّی وڈیائیا۔ مہروان رہے ہمیشہ، سدا سد اپنی دَیا کمائیا۔ جنم کرم چُکائے لیکھا، لِکھت بھوِکھت دئے سمجھائیا۔ شبدی دھار اُپجا کے بیٹا، پیٹ اپنا کرے صفائیا۔ سنت سُہیلا بن کے کھیوٹ کھیٹا، نئیا نوَکا نام چلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ ماگھ کہے مَیں سُناں آواز اگمّ، بِنا سرون خوشی منائیا۔ لیکھا چُکا کے ماٹی چمّ، سِری بھگوان پھیرا پائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غم، چِنتا چِکھا دِتی تجائیا۔ پوَن سواس چھڈ کے دم، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ دُھر دا سندیشہ نام، نر نِرنکارا آپ ورتائیا۔ بھاگ لگا کے کھیڑا گرام، گُرمکھاں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے پربھ دی نہیں کوئی کرامات، نِہکرمی کرم کمائیا۔ لیکھالکھے نال قلم دوات، کلمہ کلام حق سُنائیا۔ اپنی دسّے وکھّری ذات، اذاتی ڈیرہ ڈھائیا۔ کلجُگ میٹے کوُڑی اندھیری رات، سَت چند کرے رُشنائیا۔ سچ اُجالا ہوئے پربھات، دُھندوُکارا دئے گوائیا۔ بھگتاں پوُری ہووے آس، گُرمکھاں جوڑ جُڑائیا۔ چِت آوے سواس

سواس، چیتن سُرتی دئے کرائیا۔ اندر باہر وسے پاس، دوُر دُراڈا پندھ مُکائیا۔ منزل وکھا کے اگّی گھاٹ، پتن اِکو دئے سمجھائیا۔ بھگت سُہیلے میلے آپ، گُر چیلے جوڑ جُڑائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، بھگتاں دا بن کے مائی باپ، پاپ کوٹ جنم کایا کُٹیا وِچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بِن سدّیاں دیوے ساتھ، ساتھی ہو کے سگلا سنگ نِبھائیا۔

❊ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ا ڈاکٹر پال سِنگھ دے گرِہ پِنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ❊

ماگھ کہے میرا میٹیا بھرم، سنسا نظر کوئے نہ آئیندا۔ پُرکھ ابناشی مِہر نظر کر کرے کرم، نِہکرمی ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے جنم، جرم اپنے گھر جنائیندا۔ جھگڑا مُکا کے جگت مرن، مرن توں پہلے مُریدِ مُرشد وِچ ٹِکائیندا۔ بخشِیش وِچ بخش کے سرن، سرنگت اِکو اِک درسائیندا۔ جُگ چوُکڑی پوُرا کرن آیا پرن، پرنام بندنا ڈنڈاوت اِک دسائیندا۔ جُگ وِچھڑے جگ آیا پھڑن، پاندھی ہو کے پندھ چُکائیندا۔ نَویں گھاڑن آیا گھڑن، ٹھٹھیار ہو کے ٹھوکر نام لگائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہر جن اپنے گرِہ وسائیندا۔ ماگھ کہے میرا بُھلیکھا ہویا دوُر، بھرم رہیا نہ رائیا۔ بھگت بھگوان تکّیا حاضر حضوُر، جُجریاں دا لیکھا دِتا مِٹائیا۔ جُگ چوُکڑی جو مزدوُری نام کردے رہے مزدوُر، لیکھا اوہناں جھولی پائیا۔ دیونہارا دین دیوے ضرور، ضرورت آپے پوُر کرائیا۔ مَیں ہوواں بڑا مشکوُر، خوشیاں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ماگھ کہے مَیں بِن رُتی ہوواں خوشحال، تھِت وار ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو جلوہ نوُر تکّاں پُرکھ اکال، چار کُنٹ دہِ دِشا نظری آئیا۔ شبد اگّمی سُناں تال، انحد نادی ناد شنوائیا۔ جِس دا شاستر وید پُران دین احوال، انجیل قُرآن کھانی بانی صِفت صلاح ڈھولے گائیا۔ اوہ ٹھاکر سوامی کرنی کرتا دیاندِھ دِین دَیال، دَیاوان اکھوائیا۔ بھگت سُہیلا اِک اَکیلا آتم انتر نِرنتر مِلے آن، نِرگُن سرگُن اپنا رنگ چڑھائیا۔ جگت نیتر چار کُنٹ دہِ دِشا نظر نہ آوے جیو جہان، دوئے لوچن کمّ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سہج سوامی انترجامی پروردِگار بےپرواہیا۔ ماگھ کہے مَیں تکّاں چار کُنٹ دہِ دِشا کھول اکّھ، بِن اکّھاں اکّھ وکھائیا۔ کایا

ماٹی ساڈھے تِنّ ہتّھ بھانڈے دِسن سکھ، ہر ہِردے نام نہ کوئے وسائیا۔ رسنا جِہوا بتّی دند جگت وِدیا پڑھ پڑھ گئے تھکّ، آتم پرماتم جوڑ نہ کوئے جُڑائیا۔ بھیو کُھلیا نہ حقیقت حق، لاشریک شِرکت نہ کوئے مِٹائیا۔ شبدی ناد نہ سُنیا سچ، انحد نادی ناد نہ کوئے وجائیا۔ نام رنگن رنگے کوئی نہ رتّ، کوُڑی کِریا باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ سچ سوامی انترجامی درشن پائے نہ کوئے پُرکھ سمرتھ، نَج لوچن نینَ نیتر گیان کُھلائیا۔ مایا ممتا ہوَمے ہنگتا سرِشٹی درِشٹی کیتی وکّھ، اِشٹی ایکنکار نہ کوئے جنائیا۔ سوَرگ بہِشتی رہے لبھ، چوَداں لوک چوَداں طبق پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھیا دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈج اُتبھج سیتج کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ دہِ دِشا نَو نَو چار دِسے وَیراں، پتّ ڈالی پھل بُھلواڑی حق نہ کوئے مہکائیا۔ بِنا رسنا جِہوا بتّی دند جپے کوئی نہ ناں، اجپا جاپ سمجھ کسے نہ آئیا۔ سچ ٹِکانا اُچ محل اٹل دِسے نہ کسے نِشاں، نِشانہ جگت گیا بُھلائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کاں، من واسنا کاگ وانگ کُرلائیا۔ ساچا کھیڑا نگر نہ دِسے گراں، گرِہ مندر اندر بجر کپاٹی پڑدا نہ کوئے اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال دیِن دَیال ابناشی کرتا پروردِگار سانجھا یار لبھدے تھاں تھاں، مندر مسجد شِودوالے مٹھ ٹلّے پربت ڈوُنگھی کندر سمُند ساگر پھول پھولائیا۔ کایا اندر مارے نہ کوئی دھیان، نَج نیتر اکّھ نہ کوئے کُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک دِرڑائیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھیا چار کُنٹ جگ، جگ جیون داتا اچرج کھیل ورتائیا۔ من واسنا کوُڑی کِریا مایا ممتا ہوَمے ہنگتا ترِشنا لگّی اگّ، تن وجوُد پنج تت کایا ماٹی رہیا جلائیا۔ حق حقیقت کسے نظر نہ آیا سچ، محبوُب وِچ نہ کوئے سمائیا۔ دیِن مذہب ذات پات حِصیاں والی حدوُد، وِشوَ دھار نہ کوئے پرگٹائیا۔ بھگت سُہیلا اِک اَکیلا سِری بھگوان ایتھے اوتھے دو جہان جانے موَجوُد، خالی بُتخانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جِس دا محل اٹل اُچ منارا عرش قُرص عروُج، محفوُظ بَیٹھا بےپرواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ ماگھ کہے مَیں جگت صدی چوَدھویں ماسٹر پَیغمبر ویکھے اُستاد، جگت عِلم کرن پڑھائیا۔ انتر آتم پرماتم کھولے کوئی نہ راز، حقیقت حق نہ کوئے سمجھائیا۔ منوُآ پھڑے نہ کوئے گُستاخ، من کا منکا نہ کوئے بھوائیا۔ ساچے سوال دا حل کرے نہ کوئے جواب، جمع تفریق سارے رہے سمجھائیا۔ آتم پرماتم میل مِلائے نہ کوئے نال اِتفاق، دُئی دوَیت باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ بلیک بورڈاں اُتے لکھ کے نال چاک، کالے اُتے چِٹا پا کے کالی دھار میٹ نہ کوئے مِٹائیا۔

۲۰۶
۲۰۶

کُتب خانیاں وِچوں لَے کِتاب، سطراں والی کرن پڑھائیا۔ دُھر دا میل مِلائے نہ کوئی نال واحد، واقف کار نظر کوئے نہ آئیا۔ ساچی چڑھے نہ کوئی جماعت، وِدیار تھی وِدیا سمجھ کسے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر کرنی کار کمائیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھے وِدیاوان بہُہ پنڈتی، گیان دھیان رہے دِرڑائیا۔ گڑھ تُٹا نہ ہوَمے ہنگتی، ہنگ برہم نہ کوئے جنائیا۔ جگت واسنا بُھکھی ننگتی، واہوا گھر گھر الکھ رہی جگائیا۔ ایہہ کھیل ساری من دی، بُدھ بِبیک نہ کوئے وڈیائیا۔ جِس نوُں سمجھ نہیں آئی اپنے تن دی، ساڈھے تِنّ ہتّھ اندر پڑدا اوہلا نہ سکیا اُٹھائیا۔ سمجھ آئی نہ اپنے کنّ دی، جو دُھر شبد اگمّی سُنے چائیں چائنیا۔ کلجُگ کھیل انت حَیران دی، حَیرانی وِچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک سمجھائیا۔ ماگھ کہے مَیں کوٹن کوٹ ویکھے پڑھدے، تعلیمِ مکتب پاٹھشالیاں وِچ پائیا۔ ساچی منزل کوئی نہ چڑھدے، اگلا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ درشن پاؤن نہ نِرگُن نِروَیر نر ہرِ دے، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ سچ سرنائی بےپرواہی پت پرمیشور مول نہ پڑدے، دھوُڑی ٹِکا خاک نہ کوئے رمائیا۔ جگت کِتاباں ورقے رہے اُتھلدے، من دا پترا نہ کوئے پرتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے مَیں ویکھی جگت دات، چار کُنٹ دہِ دِشا دھیان لگائیا۔ جگت وِدیا لیکھا نال قلم دوات، کاغذ کالے رہے کرائیا۔ اپنی سمجھی کسے نہ ذات، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھائیا۔ حقیقت وِچوں کھولے کوئی نہ راز، رام رام نہ کوئے مِلائیا۔ بِچھلی کردے یاد، پوُرب رہے سُنائیا۔ اپنا کھیڑا کرے نہ کوئے آباد، کایا مندر نہ وجّے ودھائیا۔ حِصّیاں والا سمجھے کوئی نہ باب، عبارت اِک نہ کوئے لکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھیا بھگتاں اندر رنگ، للاری نظر کوئے نہ آئیا۔ سُنیا اگمّی چھند، تُوں میرا مَیں تیرا اِکو ڈھولا رہے گائیا۔ ویکھیا انوکھا پلنگ، جِس دا پاوا چوُل باڈی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آتم پرماتم بِن اکّھاں تکّیا سنگ، سگلا سنگ نِبھائیا۔ بِن سوُرج چند چاڑھ کے چند، نِرگُن جوت کرے رُشنائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غم، خوشی خوشی وِچوں بدلائیا۔ ناتا توڑ کے ہڈّ ماس ناڑی چمّ، چمّ درِشٹی دئے گوائیا۔ کھیل کرے سِری بھگوَن، بھگت سُہیلے لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گرِہ مندر ویکھ وکھائیا۔ ماگھ کہے مَیں بھگتاں اندر ماری جھاکی، پڑدا اندروں دِتا اُٹھائیا۔ اوہناں دی کھُلی ویکھی تاکی، تقویٰ اِکو اُپر رکھائیا۔ گرِہ مندر اندر بَیٹھا پُرکھ ابناشی، پروردِگار سانجھا یار جلوہ نوُر خُدائیا۔ بِن گوپی کاہن

۲۰۷

سُہاوے منڈل راسی، کھیل اپنا آپ جنائیا۔ اِکو نُور جوت جوت پرکاشی، رُوپ رنگ ریکھ نہ کوئے درسائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان اندر باہر گُپت ظاہر آتم پرماتم بن ساتھی، پاربرہم برہم اپنے وِچ سمائیا۔ جن بھگتاں اوکھی منزل چاڑھ کے گھاٹی، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا نر نِرنکارا دئے وکھائیا۔ جنم جنم دی پوُری کرے آسی، آسا ترِشنا اِکو وار مِٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ ماگھ کہے مَیں بھگتاں اندر سمجھے لیا تکّ، اِک دھیان لگائیا۔ اوہ سب کُچھ بَیٹھے چھڈ، دِین دُنی گئے مُکائیا۔ سرِشٹی توں ہو کے اڈّ، درِشٹی پربھ دے وِچ ٹِکائیا۔ پُرکھ اکال دی بن کے جدّ، اِکو ناتا رہے جُڑائیا۔ نَو دوار پار کر کے حد، سُکھمن ٹیڈھی بنک پندھ مُکائیا۔ شبد اگمّی ناد گاون اِکو چھند، چھند اِکو رہے سُنائیا۔ نج آتم پرماتم لَے کے انند، پرمانند وِچ سمائیا۔ بھیو کُھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم مِل کے خوشی وکھائیا۔ سچ دوارے چڑھ کے چنّ، جوتی جوت کرن رُشنائیا۔ پُرکھ اکال سرب سوامی انترجامی جن بھگتاں کہے دھنّ، دھنّ دھنّ دھنّ جگت وڈیائیا۔ ماگھ کہے مَیں بھگتاں تکّیاں اِشارہ، بِن اکّھاں رہے لگائیا۔ جوت نُور اِک اُجیارا، نُورو نُور کرے رُشنائیا۔ شبد اگمّ وجّ نگارہ، سوئی سُرت رہیا اُٹھائیا۔ کاغذ قلم نہ لِکھنہارا، وید کتیب انت کہن کوئے نہ پائیا۔ سب توں وکھّرا سب توں نیارا، نِروَیر نِرنکار اپنی کار کمائیا۔ ساچی سکھیاں مِل کے لاوے سَت اکھاڑا، دھرم دوارا اِکو سوبھا پائیا۔ جِس گرِہ وسے تیئی اوتارا، عیسیٰ موُسیٰ محمد بَیٹھے سجدیاں وِچ سیِس جُھکائیا۔ گُر دس کر نِمسکارا، بھگت اٹھاراں چرن دھوُڑ خاک رمائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ویکھے وِگسے ویکھنہارا، دِین دَیال دیاندِھ اپنی دَیا کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ ماگھ کہے مَیں بھگت بھگوان دا ویکھیا مِلاپ، دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ بِن رسنا جِہوا بتّی دند کردے جاپ، انبولت راگ سُنائیا۔ برہوں وِچھوڑے اندر بِن نیَناں نیِر توں وَیراگ، وَیراگی ہو کے رہے جنائیا۔ اِک دوُجے نوُں مِل کے ناتا جُڑے نار کنت سُہاگ، گھر ٹھانڈے وجّ ودھائیا۔ سچ دوارے سچکھنڈ مقامے حق ہون وِسماد، بِسمل ہو کے اپنا آپ مِٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، آد جُگاد جُگ چوکڑی دِین دُنی بدل دین سماج، ساچا حکم اِک پرگٹائیا۔ ماگھ کہے بھگت بھگوان جوڑا ویکھیا جُڑدا، کلجُگ انت وجّ ودھائیا۔ جیِو جہان ویکھیا رُڑھدا، مایا ممتا دھکّا رہی لائیا۔ کوئی بھیوَ نہ جانے شبدی سَتگُر دا، جو سَت سَتوادی نادی برہمادی ویکھ وکھائیا۔ کوئی رس نہ مانے دُھر دے تال سُر دا، سُرتی شبد نہ کوئے جُڑائیا۔ انتر آتم نِرنتر فُرنا کسے نہ

پُھردا، من واسنا سارے رہے گائیا۔ جو دِنے جاگدیاں راتیں سُتّیاں درشن پاوے نِرگُن جوت پُرکھ اکال دا، پرکاش پرکاش وِچ سمائیا۔ نظارہ تکّے کایا مندر سچّی دھرمسال دا، بنک دوارا سوبھا پائیا۔ جھگڑا مُکے کال مہاکال دا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جلوہ تکّے نُور جمال دا، نُورو نُور نُور رُشنائیا۔ لیکھا چُکے ترئے گُن جنجال دا، جاگرت جوت ہوئے رُشنائیا۔ جن بھگتاں سِری بھگوان آپے سُرت سمبھالدا، لکّھ چوُراسی وِچوں لئے اُٹھائیا۔ لیکھا مُکا کے شاہ کنگال دا، کھتری براہمن شوُدر وَیش اوُچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پدارتھ دیوے نام ساچے دھن مال دا، بھنڈارا اِکو اِک ورتائیا۔ جھگڑا چُکاوے آون جان دا، لکّھ چوُراسی پینڈا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سنت سُہیلے گُر چیلے دُھر دے رنگ لئے رنگائیا۔ ماگھ کہے مَیں تکّیاں ایکنکار، اِک اِکلّا نظری آئیا۔ جِس دا کھیل سدا جُگ چار، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ دئے گواہیا۔ جو بھوکھتاں کرے وِچار، گُر اوتار پَیغمبراں لیکھا پوُر کرائیا۔ نِرگُن سرگُن لَے اوتار، ویس انیکا روُپ وٹائیا۔ لکّھ چوُراسی سُنے پُکار، گرِہ گرِہ مندر کھوج کھوجائیا۔ بھگتاں دئے دیدار، نج نیتر لوچن اکّھ کُھلائیا۔ صوُفیاں کرے اُجیار، نوُر اُجالا اِک رُشنائیا۔ سچ وکھا کے بہار، گُلشن اِکو دئے مہکائیا۔ جھگڑا مُکا کے کوُڑ کُڑیار، سَت سچ دئے دِرڑائیا۔ آتم پرماتم دسّ پیار، دِین مذہب ذات پات لیکھا دئے مُکائیا۔ پُرکھ ابناشی سرب نِواسی جوت پرکاشی پروردِگار سب دا یار، اکل کل دھاری اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشش رحمت اپنا نام ورتائیا۔ ماگھ کہے مَیں چار کُنٹ ویکھی منڈپ ماڑی، ٹلّے پربت پھول پھولائیا۔ مَیں لکّھ چوُراسی مانَو ذاتی تکّی نر ناری، گھٹ گھٹ اندر کھوج کھوجائیا۔ من واسنا تکّی دُراچاری، دُرگندھ وِچ سمائیا۔ منوُآ ہویا ہنکاری، بنک گڑھ رہیا بنائیا۔ کوٹاں وِچوں جن بھگتاں اِکو لائی پربھ نال یاری، یارانے کوُڑے گئے تجائیا۔ اِکو میل جوت نِرنکاری، دوُجا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ جِس دے کولوں گُر اوتار پَیغمبر لَے کے آئے سرداری، صدیاں دے پِچھوں بھجّے واہو داہیا۔ ڈھولا گاؤندے گئے وارو واری، صِفتاں وِچ صلاحیا۔ کاتب بنے لِکھاری، قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ انتم کر کے چرن کوَل نِمسکاری، بےانت بےانت کہہ کے پلّوُ گئے چُھڑائیا۔ کلجُگ انت اوسے دی واری، وارتا اگلی دئے دِرڑائیا۔ بھگت سُہیلا شاہ پاتشاہ شہنشاہ کھیل کرے نیاری، نِرگُن نِراکار اپنی کار کمائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اوُچ نیچ راؤ رنک اِکو گرِہ وسے درباری، در دربارا اِکو دئے وکھائیا۔ بھگت بھگوان پریم پیار مُحبّت وِچ لاون

جَیکاری، تُوں میرا مَیں تیرا سوہنگ ڈھولا سچّا گائیا۔ جِس نوُں سمجھے نہ کوئے سنساری، جگت وِدیا پڑدا نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سُلطان سدا مِہروان، محبوُب مُجتّ اندر مِہر نظر بے نظیِر اپنی اِک اُٹھائیا۔

٭ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ا سروُپ سِنگھ دے نوِت منگوُپُر ضِلع کپوُرتھلا ٭

بھگت آتما کہے مَیں خوشی مناؤندی، پرم پُرکھ پربھ تیرا ڈھولا گائیا۔ جُگ چوُکڑی ابناشی کرتے تیری سیو کماؤندی، حکمے اندر نِت نوِت ویس وٹائیا۔ پنج تت کایا ماٹی تن ہنڈھاؤندی، دھرنی دھرت دھوَل سوبھا پائیا۔ رسنا جِہوا بتّی دند تُوں ہی تُوں ہی راگ الاؤندی، انتر انتر تیرا دھیان لگائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ مات ہنڈاؤندی، بِردھ بال جوان روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ نوَ سوَ چُرانوے چوُکڑی جُگ بِچھوں نِرگُن نِروَیر نِراکار نِرنکار تیرا درشن پاؤندی، سَت سروُپی شاہو بھوُپی ساکھیات نظری آئیا۔ سیج سُہنجنی پیار مُجتّ نال بہاؤندی، سِنگھاسن آسن اِک بنائیا۔ چرن پریِتی ساچی ریِتی دُھر دی سیو کماؤندی، چاکر خاک روُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا ناتا اِک بنائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں جُگ جُگ داسی، سیوک سیوا وِچ سمائیا۔ تیرا مالک خالق پرِتپالک پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا بےپرواہیا۔ جِس دا کھیل برہمنڈ کھنڈ منڈل راسی، دو جہاناں سوبھا پائیا۔ سدا سُہیلا اِک اکیلا پوُری کرے آسی، آسا ترِشنا دئے مِٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان ہوئے سہائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں ویکھاں کھیل نیارا، نِرگُن نِروَیر رہیا وکھائیا۔ جِس دی پاوے کوئی نہ سارا، بھید سکے نہ کوئے کھُلائیا۔ جُھکدے ویکھے سدا جُگ چارا، چارے وید سیِس نِوائیا۔ وِشن برہما شِو در بھکھارا، گُر اوتار پیَغمبر سیو کمائیا۔ جو وسنہارا سچکھنڈ دھام نیارا، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ اُس دا حکمی اِک اِشارہ، شبد نال جگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں بڑی سوہنی سُجّچی، جُگ چوُکڑی مِلے وڈیائیا۔ حکمے اندر بدھّی، بھجّاں چائیں چائنیا۔ دوارے آواں سدّی، نِیوں نِیوں سیِس نِوائیا۔ پریِت اِکو لگّی، نہ سکے کوئے تُڑائیا۔ ودھائی اِکو وجّی، دو جہان کری شنوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں سدا رہواں

ہمیش، جنم مرن وِچ نہ آئیا۔ میرا ناتا نال شبدی گُر دسمیش، جو دہِ دِشا رہیا سمائیا۔ مَیں منّیا مالک پُرکھ اکال ایک، ایکنکار سیِس نِوائیا۔ جگت جہان چھڈ کے ٹیک، ٹِکّا مستک دھوُڑی خاک رمائیا۔ مُحبّت وِچ کر کے ہیت، پریمی پریمکا روُپ بنائیا۔ بِن اکّھاں لَواں ویکھ، بِن نیتر درشن پائیا۔ بِن رسنا کُھلے بھیت، بِن سرون کرے شنوائیا۔ بِن قلم لکھے لیکھ، بِن شاہی جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کار آپ بُھگتائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں سدا سدا خوشحال، خوشیاں وِچ سمائیا۔ لوک مات آواں پربھ دا بن کے بال، گُرمکھ ساچا ناؤں دھرائیا۔ کایا مندر سوہوے سوہوے میری دھرمسال، ساڈھے تِنّ ہتّھ وجےّ ودھائیا۔ ابناشی کرتا ہووے نال، نِرگُن داتا نظری آئیا۔ مارگ دسّے اگمّڑی چال، رہبر ہو کے نوُر خُدائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بھگت آتما کہے میرا آد جُگادی جوڑا، وِچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ مَیتوں یاد پچھلا لیکھا تھوڑا، سہجے دیاں سُنائیا۔ گوبِند جِس دِن پہلے دِن چڑھیا گھوڑا، پُری انند وجّی ودھائیا۔ میرا پنج تت سریر پچھلا ذات دا روڑا، کھتری بنس دیاں سمجھائیا۔ میرا ہتّھ ہُندا سی کوہڑا، اُنگلی پنج نہ کوئے چتُرائیا۔ مَیتوں گوبِند ویکھ کے آیا رونا، ہوُکا دے کے دِتا سُنائیا۔ اوس تکّیا نال لوئنا، نیتر اکّھ کُھلائیا۔ تُوں کڈا جوان بانکا سوہنا، سوُربیر نظری آئیا۔ اوس کہا میرا ہتّھ کسے نہیں دھونا، دُکھ دُکھ رہیا ستائیا۔ گوبِند کہا تیتوں تُرکاں نال ڈاہُنا، بلدھاری دیاں وکھائیا۔ اُس نے کہا مَیں ہتّھ لپیٹیا وِچ پوُنا، پُری انند والے تیرے اَگے سیِس نِوائیا۔ گوبِند کہا مَیں امرت رس چونا، دُکھ دِلدر دیاں مِٹائیا۔ اودھروں اوہدا باپ آ گیا جِس دا نام سی سوَنا، سوَن ملّ کہہ کے سارے جگت سُنائیا۔ اون لپھّڑ ماریا اُتے دھوَنا، بالا گھر نوُں لیا بھجائیا۔ گوبِند کہا میرے کولوں نہیں کسے بچاؤنا، لہنے دا دینا جھولی دیاں پائیا۔ بالے کہا مَیں تیرے چرنی سیِس نِواؤنا، دوُجا نظر نہ کوئے رکھائیا۔ گوبِند کہا مَیں شبدی جامہ جوتی ویس وٹاؤنا، پُرکھ اکال میرا پِتا مائیا۔ لوک مات پھیر مُڑ کے آوَنا، دو جہاناں ڈنک وجائیا۔ بچےّ کہا مَیں وی تیرا درشن چاہُندا پاوَنا، نیتر نیَن تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بھگت آتما کہے مَیتوں یاد آیا پچھلا تت سریر، پنج تت ماٹی نظری آئیا۔ گوبِند کہے کٹی گئی پیڑ، دُکھ درد رہیا نہ رائیا۔ مَیں نکّ نال کڈھی لکیر، دوئے جوڑ واسطہ دِتا پائیا۔ میری بدل دِتی تقدیر، مِہر نظر نظر اُٹھائیا۔ مَیں بینتی کیتی اَخیر، پلّوُ گل وِچ اِک رکھائیا۔ جِس ویلے بن کے آویں دو جہاناں پیر، پَیغمبر بے پرواہیا۔ مَیتوں نظری

۲۱۱

آوے تیری ایہو تصویر، تسبیح مالا گل نہ کوئے لٹکائیا۔ تیرے نام دی پھڑاں ہتّھ شمشیر، جودھا سوُربیر اکھوائیا۔ گوبند کہا میرے ہتّھ اگمّی تدبیر، جُگ چوُکڑی کسے سمجھ نہ آئیا۔ جِس ویلے ویلا وقت آیا اَخیر، تیرا لیکھا دیاں مُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ بالے کہا مَیں ہووا شستر دھاری، تیرا پوُت نظری آئیا۔ گوبند کہے مَیں دیواں نام کٹاری، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ تیری ویکھنی کھیل نیاری، نِرنکار نال جُڑائیا۔ تیری آسا وِچ سنساری، منسا پوُر کرائیا۔ ساچے سمت آئے واری، شہنشاہ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا رہیا چُکائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں کدے نہ بُھلدی، پُرکھ اکال دِتی وڈیائیا۔ تتّاں وِچ کدے نہ رُلدی، الوپ ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ جِس ویلے میرے پربھوُ دی اکّھ کُھلدی، مَیں بِن اکّھاں درشن پائیا۔ پریِتی اندرگھول گھلدی، آپ آپا میٹ مِٹائیا۔ اِکو دے کنڈے تُلدی، دوُجا ترازوُ نظر نہ کوئے رکھائیا۔ وڈیائی لَواں بھگتاں دی کُل دی، کُل مالک ہوئے سہائیا۔ لوک مات سدا پھلدی بُھلدی، پریم مُحبّت وِچ مہکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں دے کے گئی سندیشہ، منگوُپُر تجائیا۔ منحیت نوُں کہا تیرا میرا کُچھ مُکن والا لیکھا، سہج سہج سمجھائیا۔ اوس سمجھیا موُل نہ بھیتا، پڑدا نہ کوئے اُٹھائیا۔ مَیتوں گوبند اندروں دِتا سندیشہ، سہجے دِتا سُنائیا۔ مَیتوں بچھلا آیا چیتا، یادداشت دئے گواہیا۔ ہُن مَیں کسے دا نہیں بیٹا، پِتا اِکو اِک منائیا۔ جِس دی دھار اُتے لیٹا، کھٹیا روُپ نہ کوئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بھگت آتما کہے کسے نہ آئی سمجھ، سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پنج سَتمبر مار کے گیا رمز، عربی فارسی وِچ چُھپائیا۔ کریا کھیل نوُرانی چمک، دمک دِتی وڈیائیا۔ وقت سُہا کے اپنے سمت، سماں دِتا بدلائیا۔ انتر انتر بخش کے ہِمّت، حوصلہ دِتا ودھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ فارسی کہے پربھ دا سمجھے نہ کوئے فارموُلا، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھائیا۔ شبدی گُر نہ بدلے اصوُلا، اصلیّت اپنی دھار چلائیا۔ اِکو حکم دیوے معقوُلا، نہ کوئے میٹے میٹ مِٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بھگت آتما کہے مَیتوں مِلیا حکم اکال، گوبند دِتی مان وڈیائیا۔ مَیں تکّیا نوُر جلال، جلوہ اِک رُشنائیا۔ ویکھیا دوارا سچکھنڈ سچّی دھرمسال، جتھے چھپّر چھنّ نہ کوئے سُہائیا۔ سچ سِنگھاسن بَیٹھا دِین دَیال، پت پرمیشور بےپرواہیا۔ بھگت آتما رہیا سنبھال، جوتی جوت وِچ مِلائیا۔ اوتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ

کوئے چتُرائیا۔ میرا حل کر سوال، ساچا مارگ دِتا جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا وکھائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں ویکھیا سِنگھ پال، جو برہما رہیا بدلائیا۔ جگدیش ویکھیا خوشحال، جو شنکر ڈیرہ ڈھاہیا۔ منحیت دئے احوال، جو اِندر کرے صفائیا۔ جیت سِنگھ دا لال، پربھ دوارے بہہ کے خوشی منائیا۔ گُردَیال سِنگھ دا حال، چوُتھے جُگ خوشی منائیا۔ مَیں مِلیا اوہناں نال، گلوکڑی لئی پائیا۔ میری پوُری ہوئی گھال، لیکھا رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت آتما کہے میرا ہویا چُھٹکارا، چُھٹی جگت ولوں پائیا۔ مِلیا میت ہرِ نِرنکارا، نِرگُن داتا سہج سُکھدائیا۔ جِس دا اِکو اِک چتکارا، چمن ویکھے سرب لُکائیا۔ گُرمُکھاں کرے پیارا، بھگتاں گود اُٹھائیا۔ مَیں جا کے سُنیا بِن رسنا جِہوا جَیکارا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ مَیتوں بُھل گیا سنسارا، پچھلی یاد رہی نہ رائیا۔ دوئے جوڑ کری نمسکارا، در ٹھانڈے سیس نِوائیا۔ شبدی گوبِند کر اِشارہ، میری پلک دِتی بدلائیا۔ کُچھ منگ لَے منگ بن بِھکھارا، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ بھگت آتما کہے مَیں کر کے گِریازارا، بِن نیَناں نیر دِتا وہائیا۔ کِرپا کر میرے گِردھارا، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ مِہروان ہویا پُرکھ اکالا، دِین دَیالا دَیا کمائیا۔ پھڑ کے وکھایا سچکھنڈ سچّا دھرم سالا، چاروں کُنٹ دِتا بھوائیا۔ سچّیاں بھگتاں دا دے کے حوَالہ، کبیر جُلاہا دِتا مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں ہو گئی منگتی، مانگت روُپ وٹائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم پا کے اِکو کنتی، گھر ساچے خوشی منائیا۔ دِین دَیال مَیں تیرا لیکھا ویکھنا وِچ سنگتی، سجّن ہو کے ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں منگی منگ اپار، اپرمپر اَگے جھولی ڈاہیا۔ کِرپا کیتی آپ نِرنکار، نِرگُن سہج لیا مِلائیا۔ تیرا بےانت بےانت بھریا بھنڈار، بےپرواہ اکھوائیا۔ کلجُگ کوُڑی کِریا ویکھ سنسار، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ سجّن دِسے نہ کوئے میت مُرار، پِتا پوُت نہ کوئے وڈیائیا۔ سوَہرے پیئے کرے نہ کوئے سچ وِہار، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ تیرا در دیوے نہ کوئے دوار، درگاہ ساچی نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دے چُکائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں بینتی کر ارداس، سیس دِتا جُھکائیا۔ مَیں آ گئی تیرے پاس، پربھ تیرے وِچ سمائیا۔ میری ہور اگمّی آس، ترِشنا دیاں جنائیا۔ جِنہاں نال میرا ساتھ، اوہناں لَینا ترائیا۔ لکّھ چوَراسی کٹّنا پھاس، جم نہ دئے سزائیا۔ لاڑی موَت نہ کرے گھات، رائے دھرم نہ لیکھ وکھائیا۔ میرے وانگوُں

لیکھے لاوَنی رات، بِھنڑی رَین وجےّ ودھائیا۔ مَیں ویکھاں ہو کے داس، مِہر نظر تیری اُٹھائیا۔ تُوں مَیتوں کہیں شاباس، واہوا تیری وڈیائیا۔ مَیں خوشیاں نال سب نوُں دیواں آکھ، پُرکھ اکال دُھر دا پِتا مائیا۔ جِس دا اِکو پتن کنارہ گھاٹ، اِکو مندر رہیا وسائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں کوئی ذات پات، کھتری براہمن شوُدر وَیش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی پرِتھمی نہ آکاش، گگن منڈل نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ بھگت آتما کہے مَیتوں وست منگن دا چا، پربھ اَگے جھولی ڈاہیا۔ تُوں داتا بےپرواہ، بےپرواہی وِچ سمائیا۔ نوَ سوَ چُرانوے چوَکڑی جُگ پِچھوں گیوں آ، نِرگُن نِروَیر ہو کے پھیرا پائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر تیرے گواہ، گوبِند شہادت رہیا بُھگتائیا۔ تُوں بھگتاں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ نئیا نوَکا نام چڑھا، منجھدھار نہ کوئے رُڑھائیا۔ ساچا رستہ دے وکھا، رہبر ہو کے نوُر خُدائیا۔ مَیتوں گوبِند پہلوں لارا لا کے گیا سُنا، کلجُگ انتم اپنا حکم جنائیا۔ مَیں تتّاں والا ناتا آیا تجا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سچکھنڈ ویکھیا دُھر دا تھاں، سَت سُہنجنا سوبھا پائیا۔ جتھے نہ کوئی پِتا نہ کوئی ماں، بھائی بھَین سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں منگی منگ ضروُر، خالی رہن موُل نہ پائیا۔ تُوں آد جُگادی آسا منسا پوُر، بھرپوُر بےپرواہیا۔ بھگت سُہیلے تیرے نام دے سدا مزدوُر، جُگ چوَکڑی سیو کمائیا۔ ناتا توڑ دے کوُڑو کوُڑ، کایا کپٹ باہر کڈھائیا۔ نظر آ حاضر حضوُر، نوُر نوُرانہ کر رُشنائیا۔ جنم جنم دا کٹ قصوُر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا بخشاں سچّی سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میری آتم انتی، انتم دیاں جنائیا۔ تیری پروان کراں بینتی، وِنے اپنی جھولی پائیا۔ تیری باہر کراں بسنتی، دُھر دی رُت مہکائیا۔ کھیل مُکا کے کوُڑے من کی، ممتا دیاں گوائیا۔ دھار بنا کے اپنے چنّ دی، چند کراں رُشنائیا۔ کوٹاں وِچوں ماتا بھگت سُہیلا جمّدی، ارباں وِچوں مِلے پِتا وڈیائیا۔ ایہہ کھیل ہےَ سچ دھرم دی، گوبِند اپنے ہتّھ رکھائیا۔ نہ کوئی کار جانے کرن دی، نِہکرمی پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں کدے نہ سوَندی، آلس نِندرا وِچ نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ تت بُرج مَیں ڈھاہُندی، اپنا آپ نہ کدے مِٹائیا۔ سدا سدا سد تیرا ڈھولا گاوَندی، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاہیا۔ نیتر اکّھ نہ کدے شرماوَندی، نیَن تیرے وِچ مِلائیا۔ آد جُگاد تیرا درشن پاوَندی، دوُجا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ صِفتاں کراں تیرے ناوَں دی، اپنا آپ

۲۱۴
۲۱۴

نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا پوُر کرائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں آئی تیرے دوارے، بھگتاں ویکھ خوشی منائیا۔
تھوڑے بَیٹھے تیرے چُبارے، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ کوٹن کوٹ لبھن دھرم رائے دوارے، اٹھاراں دس رہے کُرلائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کڈھن ہاڑے،
نِیوں نِیوں سیِس جُھکائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں تھوڑے پہنچے وِچ اکھاڑے، جو آیا تیری بھیٹ چڑھائیا۔ ویکھیں ہُن نہ دیویں لارے، ویلا وقت دئے گواہیا۔
تیرے شبدی اِک اِشارے، عیَش و عِشرت دینی گوائیا۔ کارج کرنے پربھوُ ہمارے، ہم ساجن ہو کے میل مِلائیا۔ اسیں کوئی بھگت نہیں دو چارے، چار جُگ
دے مِل کے رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشی اِک سرنائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں کرنی سچ پریت، پریتم تیری اوٹ تکائیا۔ مَیں
رکھاں کی اُڈیک، مَینوں دے سمجھائیا۔ کِس بِدھ اَگے چلاویں ریت، سنت سُہیلے لئیں مِلائیا۔ تیرا دوارا لنگھن دہلیز، بِن قدماں قدم ٹِکائیا۔ تیری اُڈیک رکھن
اُمید، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ تُوں ہتّھ رکھنا سیِس، سِر سِر دَیا کمائیا۔ تُوں مالک اِک جگدیِش، جگدیِشر بے پرواہیا۔ تیرا پہلا سمت نہ جائے بیِت، ایسے اندر
جھولی ڈاہیا۔ مِہروان کرنی بخشیِش، بخشش دے ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ مِہر نظر کر دے قادر، قُدرت دے
مالک منگ منگائیا۔ مَیں تیری آتما سدا بہادر، جُگ چوُکڑی خوشی منائیا۔ تیرے دواریوں ونج کراں بن سوَداگر، وست امولک جھولی پائیا۔ دُھر دا کرے اِکو
عادل، عدالت اپنی اِک وکھائیا۔ تیرا روُپ نہ مقتوُل تے نہ قاتل، قتل گاہ وِچ پھیرا کوئے نہ پائیا۔ مَیں جلوہ تکّاں باطن، نوُر نوُرانہ نظری آئیا۔ مَیں ملّیا
تیرا پاتن، در ٹھانڈے سوبھا پائیا۔ مَیں کُجھ بھگتاں جانا آکھن، لوک مات کراں شنوائیا۔ ایہہ اِکو سب دا باپن، پِتا پُرکھ اکال وڈّی وڈیائیا۔ جوتی جوت
سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم دے سمجھائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں نہیں اِکلوَتی، اِکلّی رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال تیرے شبد دی دھی تے
تیری پوتی، تیرا پُتر گوبِند دئے وڈیائیا۔ مَیں کدی کھادھی نہیں کوئی جگ وِچ روٹی، انّ دانے دی آس نہ کوئے رکھائیا۔ انتم چڑھکے تیری چوٹی، دُھر دی
بِھچھیا منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دینی سچ سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے دسّ منگیں کی، پڑدا دے کُھلائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں تیرا پُتر
تے تیری دھی، دوُجا اوَر نہ کوئے منائیا۔ کلجُگ انتم ناتا چھڈیا ساڈھے تِنّ ہتّھ سیِں، سیِنے چڑھ کے تیرے خوشی منائیا۔ جھگڑا پچھلا مُکیا اِکیہ ویہہ، بیِس

۲۱۵

اِکیس پندھ مُکائیا۔ اَگے لاوَنی سَتجگ نِینہہ، نِیوں نِیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ مِہر نظر اُٹھا دے سوامی، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ تُوں آد جُگادی انترجامی، گھٹ بھیتر ویکھ وکھائیا۔ تُوں بھگت سُہیلا جان جانی، پڑدا دے چُکائیا۔ تیرا کھیل دو جہانی، نِرگُن سرگُن سیو کمائیا۔ مَیتوں دے دے بھگتاں واسطے اِک نِشانی، نِشانے سارے دینے گوائیا۔ مَیں سب نوُں دسّنا ایہہ دِین دُنی فانی، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتو لوک مات کوُڑ مہمانی، ترِشنا جگت نہ کوئے مِٹائیا۔ پربھ نوُں مِلنا نال آسانی، اصل راہ دیاں وکھائیا۔ گوبِند چلاّ پھڑے نہ تیر کمانی، شبد بھتّھا اِک وکھائیا۔ جگت سرِشٹی سمجھیوَ بیگانی، اپنا گھر نہ کوئے بنائیا۔ کوُڑی کِریا چڑھے طُغیانی، مایا ممتا لہر وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک سمجھائیا۔ بھگت آتما کی لَے کے جائیں سندیشہ، سدا کی سُنائیا۔ کی بِن قلم شاہی سمجھیا لیکھا، بِن اکھّراں کی پڑھائیا۔ آتم کہے مَیں بھگتاں کہنا پُرکھ اکال دا بن جاؤ ہیتا، ناتا کوُڑ جگت تُڑائیا۔ راہ وِچ جاندیاں دو جہان لگّے کوئی نہ ٹھیڑا، وِشن برہما شِو نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل رہیا کرائیا۔ بھگت آتما کہے میرے مالک حق، حقیقت دے جنائیا۔ مَیں لوک مات جاواں نَٹھ، خوشیاں پھیرا پائیا۔ بِچھلیاں کڈھاں شنّک، سنسا دیاں گوائیا۔ بھگت سُہیلے تکّاں سِکھ، جو تیرا نام دِھیائیا۔ دُنیا نالوں وکّھ، سوہنے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سچ دے دِرڑائیا۔ سِری بھگوان کہے تُوں آتم چھیتی اُٹھ، دیاں مان وڈیائیا۔ آ پی امرت گھُٹ، جام رہیا چکھائیا۔ تَیتوں نظری آوے سب کُچھ، تَیتوں ویکھن کوئے نہ پائیا۔ تھِت وار توں باہر تیری سُہاواں رُت، ماگھ پنچ وجےّ ودھائیا۔ اوتھے اکٹّھے ہوئے گُرمکھ پُت، پِتا پوُت اِک منائیا۔ جِنہاں دے اندر اِکو ساچی ٹک، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں کی اُہناں اُتوں دیواں سُٹ، مَیتوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کِہا تُوں نیڑے جا کے خوشیاں وِچ روویں پُھٹ پُھٹ، نیتر نیَناں چھہبر لائیا۔ مَیں آواں بدل کے رُخ، نِرگُن نِراکار ویس وٹائیا۔ تُوں اِکو وار جانا جُھک، نِرگُن سیِس سیِس جُھکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ آتما کہے پربھوُ کیوں دسّیا پنچ ماگھ، مَیتوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کِہا آد سب توں پہلوں بھگت بھگوان دا جگیا سی چِراغ، ایہو دِوس دیوے وڈیائیا۔ دُرمت مَیل دھویا سی داغ، پاپاں موُل چُکائیا۔ سُرت گئی سی جاگ، نَج نیَن اکّھ کُھلائیا۔ ترِشنا بُجھی سی آگ، ممتا موہ مِٹائیا۔

٢١٦

دھرُ نوُں ایسے دِن دِتا سی راج، سچ دوار خوشی منائیا۔ اَگے سَتجُگ دا چلنا ہور رِواج، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کھیل اپنے نال ورتائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں سُناؤن آئی بات، جن بھگتو دیاں جنائیا۔ حکم دِتا دُھر دے باپ، پرم پُرکھ ہویا سہائیا۔ اَگے لیکھا چُکائے بن کے سچّا ساک، سجّن شہنشاہیا۔ جن بھگتاں دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ گُرمکھ رُلے کوئی نہ خاک، مِٹّی ڈھیر نہ کوئے بھوائیا۔ ایہہ گوبند دا واک، واقعہ ساہمنے دِتا وکھائیا۔ اگلا کھیل تماش، سرب رہیا سمجھائیا۔ ہوُلی ہوُلی جے تُساں آوُنا میرے پاس، لوک مات پندھ مُکائیا۔ سوہنگ ڈھولا گاوُنا سواس سواس، رسنا جِہوا جوڑ جُڑائیا۔ روُح بُت دوویں ہوون پاک، دُرمت مَیل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا دئے گوائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں دسّن آئی اَخیر، بِن اکھّراں رہی جنائیا۔ جن بھگتو بدل لؤ تقدیر، تدبیر رہی دِرڑائیا۔ ویکھیا دھام جتھے نہ کوئی پاتشاہ وزیر، گُنی گہیر اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جوت وِچ کبیر، پال پل پل درس دِکھائیا۔ مَیتوں لبھا نہیں اوتھے کوئی فقیر، فِکریاں والا ڈھولا نہ کوئے سُنائیا۔ راہ وِچ سارے بَیٹھے دِلگیر، اَدھ واٹے بَیٹھے پاندھی راہیا۔ تُہاڈا نواں محل اَگے ہون لگّا تعمیر، پُرکھ اکال سیو لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک سُنائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں سندیش دیون آئی سچّا، سچ دیاں جنائیا۔ ویکھیو گُرمکھ رہے کوئی نہ کچّا، بھاویں ٹُٹ جائے لوکائیا۔ مائی باپ بھین بھائی کسے دا نہیں کوئی سکا، انت ہووے سرب جُدائیا۔ مایا کارن میلدے اکّھاں، انتر آتم پریم نہ کوئے بنائیا۔ انتم ساڑ کے آوَن وِچ لکّھاں، اگنی اگّ بھیٹ کرائیا۔ جن بھگت پرگٹ ہووے کوٹاں وِچوں لکّھاں، لکھمی نرائن دئے سرنائیا۔ مَیں بنیا اوس دا بچّہ، جو بچّے نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ پریِتی اندر ہووے پکّا، پکّی یاری توڑ نبھائیا۔ تُہاڈے کارن آیا نٹھا، پنج پوہ پھیرا پائیا۔ بھگت دوارے بھگتاں ہویا اِکٹھّا، اِکٹھّ سوہنا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، دُھر دا حکم اِک منائیا۔ دُھر دا حکم سُناواں اِک، ایکنکار رہیا جنائیا۔ گُرمکھو پربھ سرن آ کے بن جاؤ اوہ سِکھ، جو ساکھیات پربھ دا درشن پائیا۔ جگت دُنی وکھا دیؤ پِٹھ، کروٹ آپے لئے بدلائیا۔ ساچے بھگت کوئی نہ لوَے پیٹّ، نیتر نیر نہ کوئے وہائیا۔ سیس نِواؤنا نہیں کسے پتّھر اِٹّ، اِشٹ اِکو اِک جنائیا۔ جدھر ویکھو اودھر پئے دِس، دہِ دِشا رہیا سمائیا۔ جے ہور جانو تے وسے تُہاڈے وِچ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا

ہتّھ رکھائیا۔ بھگت آتما کہے میرا تتّاں والا نہیں کوئی سروُپ، سروُپ سِنگھ رہن کوئے نہ پائیا۔ مَیں اوس دا بنیا پوُت، جِس نوُں پت پرمیشور کہہ کے سارے رہے گائیا۔ مَیں پھِرنا دہِ دِشا چارے کوُٹ، گُرمُکھ ویکھاں تھاؤں تھائنیا۔ پریم پیالیاں وِچ پینا دوُدھ، امرت رس مُکھ وکھائیا۔ ویکھیو جگت واسنا بدل نہ لوُ بُدھ، من ممتا وِچ پھسائیا۔ اَگے کِسے نوُں کوئی نہ رہیا پُچھ، رائے دھرم دئے سِزائیا۔ جِس ویلے پربھ نے گودی آندا چُک، چِترگُپت نیوں نیوں سیس نِوائیا۔ ویکھیو ایس نِشانیوں نہ جائیو اُک، اُکا فَیصلہ لَینا کرائیا۔ منزل چڑھیو جائیو نہ گھُتھ، پاندھی ہو کے چلنا چائیں چائنیا۔ بھاویں ماتا پِتا ساک جاوے چُھٹ، پربھ دے نالوں نہ ہوئے جُدائیا۔ بھگتاں بِچھلا ناتا جاوے تُٹ، سوَہرا پئیا نہ کوئے سُہائیا۔ پھِر وی اوس اکال دے بنیو سُت، جو آد جُگاد گودی رہیا اُٹھائیا۔ سد بھانے وِچ رہنا خوش، چِنتا غم نہ کوئے ودھائیا۔ مَیتوں ایتھے نہیں کوئی دُکھ، تُہانوں دُکھ نہ کوئے ستائیا۔ مَیں چاہُندی جِویں ہویا میرا اُجل مُکھ، ایہہ سب نوُں مِلے وڈیائیا۔ مَیں لوک مات دا بوُٹا پُٹ، سچکھنڈ دوارے جڑ دینی لگائیا۔ میری سدا موَلی رہے بسنتی رُت، خِزاں روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ پنج ماگھ کہے کیوں میری آئی رُت، دِوس رَین وجّی ودھائیا۔ مَیں سب نوُں رہیا پُچھ، جو سنمُکھ بَیٹھے سوبھا پائیا۔ کی تُسیں رہوگے اِکے دے پُت، کہ ونڈاں جگ وکھائیا۔ جاؤگے اوس نوُں جُھک، جو سِر سِر رِزق سبائیا۔ پڑھوگے اِکو ٹک، تُوں میرا مَیں تیرا ڈھولا گائیا۔ ویکھیو ہنکار وِچ کدے نہ جائیو رُٹھ، ناتا وِکار نال جُڑائیا۔ انتم کایا بوُٹا سب دا جانا سُک، پتّ ڈالی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکم حکم وِچوں منائیا۔ ماگھ کہے اوہ در سرب خوشحال، پنج پروان رہے سُنائیا۔ پردھان ہو کے بنے لال، سچکھنڈ مِلی وڈیائیا۔ ساچے در سوہے راجان، رعیت دو جہان اکھوائیا۔ مقامے حق پایا مان، درگاہ ساچی وجّی ودھائیا۔ مَیں دیون آیا دُھر فرمان، سندیشہ سَت سَت سُنائیا۔ ویکھیو جن بھگتو کِسے بھگت دی کدے لاہُن نہ جائیو مکان، جگت ریِتی نہ ونڈ ونڈائیا۔ گُرمُکھاں دا مالک سِری بھگوان، گرنتھی پنتھی پنڈت پاندھا مُلّا شیخ نہ کوئے چُھڈائیا۔ سب دا ناتا پِین کھان، بستر اوڈھن لَے کے خوشی منائیا۔ ماگھ کہے کیوں ہویا حَیران، گوبِند فرمان بُھلی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ ریِت رہیا بدلائیا۔ بھگت آتما کہے تُہاڈا مارگ لگنا مات، متا رہیا جنائیا۔ میری ایَویں نہ سمجھیوَ بات، فرمانا دُھر دا اِک دِرڑائیا۔ سُگندھ کھا کے جائیو اجّ

۲۱۸

دی رات، انتر دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال سب نے منّنا باپ، اوٹ اِکو اِک تکائیا۔ آتما کہے مَیں اوسدی ذات، انتم اوسے وِچ سمائیا۔ مُحبّت والا نات، پریم وِچ بندھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بھگت آتما کہے جن بھگتو کر لؤ اِکو پرن، پرنام اِک جنائیا۔ جیون نالوں چنگا سمجھیؤ مرن، جِس مرن توں بِچھوں پربھ دے وِچ سمائیا۔ ساچی منزل پوڑی سِکھیؤ چڑھن، اپنا بل ودھائیا۔ جے کوئی من واسنا تُہاڈے نال آوے لڑن، اوہدے ولّ نہ اکّھ اُٹھائیا۔ جے کوئی تُہاڈا دھرم سَت آوے ہرن، اُس دا مگھڑا دیؤ بھوائیا۔ پُرکھ ابناشی اِکو بخش ساچی سرن، سِر سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ گُرمُکھ آشا کہے جن بھگتو بھگتاں نوُں کوئی نہ کہو سُہاگن رنڈی، وِدھوا روُپ نہ کوئے بنائیا۔ آتما دا پرماتما سدا سنگی، جو وِچھڑیاں رہیا جُڑائیا۔ کوئی نہ کہو ہوئی سِروں ننگی، اوڈھن سیِس نہ کوئی ڈِکائیا۔ جِس دا مالک سوُرا سربنگی، ہر تھاں دیوے مان وڈیائیا۔ گُرمُکھو بھانے وِچ نہ کٹیو تنگی، دُکھ سُکھ وِچ لَینا بدلائیا۔ ایس دھرتی نالوں پربھ دی چرن پریِتی چنگی، جو چند وانگ رُشنائیا۔ تُہاڈے اُتے سماج دی رہے نہ کوئے پابندی، کلجُگ پاگل دِسے لوکائیا۔ گُرمُکھ ہڈّیاں پائیو کوئی نہ وِچ گنگی، جمنا سُرستی گوداوری گُرمُکھاں دے چرناں ہیٹھاں سیِس دبائیا۔ اِکو ڈھولا گاؤنا چھندی، میرا تیرا راگ سُنائیا۔ گُرسِکھ نیتر اکّھ رہے نہ اندھی، نج لوچن دئے کُھلائیا۔ بھگت آتما تُہاڈے کولوں رہی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ویکھیو دھار رکھیو نہ کوئے دُرنگی، جوُٹھا جھوُٹھا کمّ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں ویکھاں خوشیاں نیَن، نِگاہ نِگاہبان ڈِکائیا۔ ناتا جوڑ لؤ بھائی بھیَن، دوُجی اکّھ نہ کوئے بدلائیا۔ تُہانوُں مِل گئی چرن پریِتی اِک رسیَن، جو کنچن سونا دئے وکھائیا۔ ڈھائی سطراں دا لیکھا سروُپ سِنگھ دا وِچ رمائن، بالمیک گیا لِکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک سمجھائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں بھگتاں دا ویکھ اِکھّ، آئی واہو داہیا۔ گُرمُکھو رکھّیو ہتّھ، جھلنی جگت جُدائیا۔ تُہاڈا وکھّرا کُھلنا ہٹّ، بھنڈارا لَینا چائیں چائنیا۔ کی ہویا جے ساتھی ساتھ گیا چھڈ، اَگے بَیٹھا راہ تکائیا۔ تُہاڈے نالوں ہون نہیں دینا اڈّ، وکھّرے تھاں نہ کوئے بہائیا۔ ناتا چُھٹیا ناڑ ماس ہڈّ، نرگُن جوت جوت رُشنائیا۔ سچ دوارے رہیا گجّ، ڈھولا اِکو رہیا سُنائیا۔ کی ہویا جے ٹھیکر گیا بھجّ، تتّاں کیِتی جُدائیا۔ مَیں تُہاڈے وِچ حاضر اجّ، پنج ماگھ کری رُشنائیا۔ درشن کر کے گیا رج، تُساں دِتی مان وڈیائیا۔ پریِتی

اندر گیا بجھّ، مُحبّت وِچ شرمائیا۔ مَیں نیواں ہو کے جُھکاواں متھ، ہوَلی ہوَلی پلک اُٹھائیا۔ منحیت نوُں رہیا دسّ، سہج سہج سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دی رکھنی پت، کی ہویا انت ہوئی جُدائیا۔ دھِیرج رکھنا سَت، دھرم نہ جانا ڈُلائیا۔ چھیتی ہوون والا اِکھّ، سچکھنڈ ساچے وجےّ ودھائیا۔ بےشک بھَین بھرا سجّن ساک سارے جان نَٹھ، گُرمُکھ ویرِ تیرے نظری آئیا۔ اَگے نوُں ایہہ مارگ چلنا سچ، سچ دیاں سمجھائیا۔ سب نے اِک دوُجے نال مِلا کے چلنا ہتّھ، دو ہتّھاں تالی دینی وجائیا۔ پریم پیار اندر بہہ کے اِکٹّھیاں لَینا چھک، شّک ہور نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بھگت آتما کہے مَیتھوں سوہنا لگّا دِہاڑا، تیوہار خوشیاں نال منائیا۔ میرا منظوُر ہویا ہاڑا، بینتی لیکھے لائیا۔ گُرمُکھاں رنگ ویکھیا گاڑھا، روُپ اپنا رہیا بدلائیا۔ جن بھگتو پربھ دے حکم اَگے کسے دا نہیں کوئی چارا، چار جُگ روندے دیندے گئے دُہائیا۔ سچ فرمان دا سمجھیوَ اِک اِشارہ، جو اندرے اندر رہیا وکھائیا۔ گُرمُکھ بھگت سِری بھگوان دا سچّا لاڑا، جِس نوُں خوشیاں نال لَے کے جائے چائیں چائنیا۔ اوتھے نہ کوئی پُرکھ تے نہ کوئی نارا، نار پُرکھ جگت ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگتو تُہاڈی لیکھے لاوَنی بھگتی، بھاگ حِصّہ جھولی پائیا۔ بھانا منّن دی دینی شکتی، شخصیّت دینی بدلائیا۔ تُہاڈی دھار رکھنی دوحرفی، پڑھنی اوَر نہ کوئے پڑھائیا۔ گُرمُکھ آتم کدے نہ ہردی، جو ہِردے ہرِ رہیا وسائیا۔ دِین دَیال اوس دا دردی، دُکھیاں دا دُکھ جھولی رہیا پائیا۔ سدا دھار رکھے چڑھدی، چڑھدا لہِندا دکھّن پہاڑ کھوج کھوجائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، چرن پریت بخشے اپنی لَے دی، نا لایق لایق آپے لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، پرماتم آتم آتم پرماتم انتر انت انتم انتریو اپنے وِچ مِلائیا۔

٦ ماگھ شہنشاہی سمت ا صوُبیدار مسّا سِنگھ دے نوِت پِنڈ کوٹلی تھان ضِلع جالندھر

بھگت آتما کہے مَیں پریم پیار دی بُھکھی، آد جُگاد جُگ چوَکڑی اِکو درس دھیان لگائیا۔ لوک مات چھڈ کے سچکھنڈ دوار سدا سکھی، چِنتا غم نظر کوئے نہ آئیا۔ مَیں دو جہاناں وِچوں ہو گئی اُچی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دِتے تجائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال پروردِگار سانجھے یار دی گود وِچ سُتّی، جِتھوں سکے نہ کوئے

۲۲۰

اُٹھائیا۔ بِن تت سریرِ من واسنا میری لگّی رُچی، آتم پرماتم وِچ سمائیا۔ میری اوَدھ کدے نہ مکی، جنم مرن نہ روُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا رہیا مُکائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں ہوئی سدا خوشحال، گیت گوبند الائیا۔ سچکھنڈ دوارا تکّ سچّی دھرمسال، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ پت پرمیشور مِلیا دِین دَیال، دینا بندھپ ہوئے سہائیا۔ کوُڑا ناتا ٹُٹیا وِچ جہان، مایا ممتا موہ دِتا مِٹائیا۔ نِرگُن نِروَیر نِراکار درس پایا سِری بھگوان، اُتے عرش وچّی ودھائیا۔ سچ دوارے ٹھانڈے دربار مِلیا مان، چرن کوَل کوَل چرن سرنائیا۔ سُکھ سانتک پایا اِک آرام، دُکھ درد نیڑ نہ آئیا۔ مَیں بھگتاں دیواں سچ پیغام، سچ سندیشہ حق سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ۔۔۔

دند چھڈ سواد، رس اِکو اِک چکھائیا۔ دِین دُنی سُہاوا باغ، چار کُنٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا رہیا وکھائیا۔ بھگت آتما کہے مَینوں نظری آئے اوہ لکھت، جِس دا حرف حروُف نہ کوئے سمجھائیا۔ جِس دا کوئی نہ جانے بھوِکھت، بُدھیوان نہ کوئے وڈیائیا۔ پڑدا لاہے نہ کوئے درِشٹ، درِشٹانت وِچ نہ کوئے سمجھائیا۔ میرا آد جُگادی اِکو اِشٹ، آتم پرماتم وِچ سمائیا۔ تھوڑا اِشارہ رام نال وشِشٹ، وِشیشتا نال گنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں آد جُگادی، نِت نِت ویس وٹائیا۔ حکمے وِچ کھیل کراں برہمادی، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ مَیں کوٹاں وِچوں گُرمکھاں دی تھوڑی رکھاں آبادی، جِنہاں عبادت اِکو دیاں سمجھائیا۔ منتر سُناواں دُھن انادی، بِن رسنا جِہوا گائیا۔ بِن مکّے کعبے بناواں حاجی، حُجرہ حق حق درسائیا۔ دِین مذہب ذات پات ورن گوت توں کراں آزادی، گھر گرہ اِکو دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ بھگت آتما کہے میرا پُرکھ اکال نال سماج، دوُجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ نِت نوِت اوس دی رکھاں آس، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ پریم پریت وِچ پیاس، ترِشنا کوُڑ مِٹائیا۔ بِن گوپی کاہن پاواں راس، منڈل منڈپ وجّ ودھائیا۔ جوتی دِسے نوُر تکّاں پرکاش، اندھ اندھیر رہن کوئے نہ پائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ساچا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ مَینوں پچھلی آئی یاد، تریتا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم سدا ورتائیا۔ دُھر دا حکم سدا ورتنت، نہ کوئی میٹے میٹ مِٹائیا۔ جُگ چوکڑی کھیل بھگت بھگونت، شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن کھانی بانی ڈھولے گائیا۔ دھنّ وڈیائی گُرمکھ ساچے سنت، جِنہاں سجّن مِلیا بےپرواہیا۔ اُہناں انتر آتم نِرنتر اِکو منت، بسنتر کوڑی گئے بُجھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اِکو نظری آئیا۔ لیکھا مُکا کے بہشت جنّت، پربھ چرن مِلے سرنائیا۔ سدا کھُلی رہے درِشٹ، بُدھی دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بِدھاتا اِکو نظری آئے اِشٹ، ایشور اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ آتما کہے مَیں سدا اتیت، ترے گُن وِچ کدے نہ آئیا۔ میری پرم پُرکھ نال پریت، پت پرمیشور سنگ نبھائیا۔ میرا جھگڑا نہیں کوئی مندر مسیت، شِودوالا مٹھ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا روَلا نہیں اوُچ نیچ، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ کوٹاں وِچوں گُرمکھ وِرلے دسّاں پربھ دا ساچا گاوَندے گیت، نِراکھّر اکھّر اکھّر کر پڑھائیا۔ چرن پریتی دسّاں دُھر دی ریت، دھوُڑی

ٹِکّا مستک خاک رمائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیٹ، اِکو رنگ دیاں چڑھائیا۔ صاحب سوامی انترجامی جِس اُپر اپنی آپ کرے بخشیش، رحمت رحیم رحمان کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا وکھائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں نہیں تکّیا کوئی لوک، لوک پرلوک برہمنڈ کھنڈ بھّجی نہ واہو داہیا۔ پرم پُرکھ پرماتم نِرگُن نِروَیر نِراکار آد نِرنجن مَیتوں دسّیا سچ سلوک، تُوں میرا مَیں تیرا اِکو ڈھولا دِتا سمجھائیا۔ مَیں تکّ کے اوس دی اوٹ، اوڑک ناتے جھوُٹھے دِتے تُڑائیا۔ مَیں درشن کراں روز، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ سچ دوارے مِلی موَج، مجلس بھگتاں وِچ لگائیا۔ جِس دی کوٹن کوٹ گُر اوتار پَیغمبر سرِشٹی درِشٹی اِشٹی اندر کردے کھوج، چار کُنٹ دہِ دِشا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر میرے ہتّھ رکھائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں پریم پریتی اندر بجّھی، ناتے کوُڑے گئی تُڑائیا۔ مَیں سچ دوارے آئی سدّی، سدّا دِتا دُھر درگاہیا۔ میری آیُو کوئی نہ سمجھیوَ اَدھی، جُگ جنم مرن روُپ نہ کوئے وٹائیا۔ میرا تن وجوُد موُل نہ سمجھیوَ ہڈّی، ہڈّ ماس رنگ نہ کوئے رکھائیا۔ مَیں جُگ جُگ لوک مات آواں کدی کدی، قدیم توں ریِتی پربھ بنائیا۔ میرا لیکھا نہیں وِچ سُدی ودی، نچھتراں وِچ نہ کوئے گنائیا۔ میری جوت نِرمل نِرالم جگی، نوُرو نوُر نوُر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان حکم سُنائیا۔ آتما کہے میرا پوُرب کوئی لیکھا، پچھلا نظری آئیا۔ مَیں جِس سرہند لیا سی ٹھیکا، بچّیاں نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ میرا اوس دے نال تھوڑا جِہا حِصّہ، حصیدار دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب پڑدا دئے اُٹھائیا۔ آتما کہے مَیں پچھلی دسّاں بات، سہج سچ سُنائیا۔ جِس ویلے اِتّاں لاوَن لگّا راج، حکم شہنشاہیا۔ میرے اندروں نِکلی اِک آواز، پربھوُ دِتا دِرڑائیا۔ کیوں ڈوبن لگّوں بیڑا بھر جہاز، جہالت وِچ لوکائیا۔ کسے کمّ نہیں آوَنی وُضوُآں والی نماز، کعبیاں والا سیِس نہ کوئے سُہائیا۔ کوُڑی کِریا لاوَن لگّوں داغ، دُرمت مَیل نہ کوئے دھوائیا۔ ایہہ گوبند دے چراغ، جو چراغاہاں وِچ کرن رُشنائیا۔ جِنہاں دا کھیڑا ہونا آباد، چار کُنٹ وجّ ودھائیا۔ ایہہ اوسے وِچ وِسماد، جِس دا روُپ رنگ نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ آتما کہے میرا نام اوس وقت سی داس، داس کہہ کے سارے گائیا۔ مَیں اندر باہر تکّیا گوبند کھڑا پاس، سنمکھ ہو کے رہیا وکھائیا۔ مَیں دوئے جوڑ بینتی کیِتی ارداس، نیِوں کے سیِس نوِائیا۔ ایہہ بالے نڈھّے تیری شاخ، لوک مات لہر لہرائیا۔ اوس شبدی دے آواز، میرا کھول

دِتا راز، پڑدا دِتا اُٹھائیا۔ ایہہ ھکم پُرکھ اکال، کرنی دا کرتا کھیل کرے کمال، جگ جیو سمجھ کوئے نہ آئیا۔ گوبند کہا بےشک ایہہ میرے لال، جگت دا بناں دلال، احوال اِنہاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ داس کہے مَیں اَگے کِیتا دست، قدماں ولّ دھیان لگائیا۔ میری آتما ہو گئی مست، خُماری وِچ لئی انگڑائیا۔ میری کوُڑ کُڑیاری واشنا ہوئی نشٹ، سُگندھی اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کار آپ کمائیا۔ داس کہے مَیں ویکھیا دستگیر، شاہ پاتشاہ نظری آئیا۔ دو جہاناں والی اِکو پیر، پَیغمبر بےپرواہیا۔ جلوہ گر نوُر بےنظیر، نیتر اکّھ نہ کوئے تکائیا۔ کر بینتی کہا بدل دے تقدیر، حکمے وِچ رضائیا۔ گوبند کہا ایہہ ویلا انت اَخیر، خبر دیاں سمجھائیا۔ شبدی کھنڈے کھچّ اِک لکیر، نِشانہ دُھر دا دِتا وکھائیا۔ کرے کھیل گُنی گہیر، گہر گمبھیر گوَر وڈّی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ گُرمُکھ آتما کہے مَیں رکھی اِک اُمید، آشا گوبند دِتی جنائیا۔ اِنہاں نال مَیتوں کر شہید، شہادت اپنی دے بُھگتائیا۔ مَیں ویکھ کے تیری دید، دامن پھڑاں چائیں چائنیا۔ تُوں وسیا سدا نزدیک، دوُر دُراڈا پندھ مُکائیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی ٹھیک، ٹھوکر اپنی دے لگائیا۔ کلجُگ اندھیرا ہویا تاریک، ساچا چند نہ کوئے چمکائیا۔ من واسنا کوُڑی کِریا جگت شرع ہوئی شریک، شِرکت وِچ لوکائیا۔ تیرے وِچ وڈ توُفیق، تابعداری دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا ھکم اِک ورتائیا۔ گوبند کہا ایہہ ھکم پُرکھ اکال، نہ کوئی میٹے میٹ مِٹائیا۔ جِس کارن نیہاں ہیٹھ دبّے بال، لال گُلالا رنگ چڑھائیا۔ کلجُگ انت سرِشٹی درِشٹی ہونی بےحال، چار ورن دئے دُہائیا۔ مایا ممتا ہوَمے ہنگتا کوُڑی کِریا وجّنا تال، گُرو اوتار پیر پَیغمبر نیڑے ہو نہ کوئے چُھڈائیا۔ تیرا منّ لیا سوال، تیری پوُری کراں گھال، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ داس رو کے کِیتا حال حال، تُوں شہنشاہ مَیں کنگال، تیرا کھیل بےمثال، دو جہان کھیل نہ کوئے بتائیا۔ گوبند کہا مَیں گُرمُکھاں دے سدا نال، ناتا توڑاں کال مہاکال، سیوا کراں ہو کے دِین دَیال، رکشک پالک پرِتپالک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا ھکم اِک ورتائیا۔ گُرسِکھ آتما کہے مَیں بینتی کر کے کہا تیری داسی، داستان دِتی سُنائیا۔ میری منسا پوُری کرنی آسی، آسرا تیرا اِک تکائیا۔ گل پئے نہ جم کی پھاسی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ منزل چاڑھیں اِکو انوکھی گھاٹی، اَدھ وِچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ دیویں درس میرے کملاپاتی، پت پرمیشور ہو کے نظری آئیا۔ تُوں سچکھنڈ دا

واسی، نِواس استھان اپنا دینا وکھائیا۔ جتھے اِکو جوت پرکاشی، دیا باتی نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دِوس نہ کوئے راتی، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی سندھیا نہ پربھاتی، اِکو رنگ رہیا رنگائیا۔ میری بُھل نہ جائیں یادی، نیتر رو کے دیاں دُہائیا۔ گوبِند کہا تیری پُرکھ اکال بناوے ساچی ساکھی، ساکھیات ہو کے دَیا کمائیا۔ جنم کرم دی بند کِواڑی کھولے تاکی، پڑدا اندروں دئے اُٹھائیا۔ نام پیالہ دیوے بن کے دُھر دا ساقی، اِکو رس دئے چکھائیا۔ منوُآ من نہ رہے عاقی، مت متوالی دئے مِٹائیا۔ ساکھیات درس دِکھاوے کملاپاتی، پت پرمیشور دَیا کمائیا۔ تیرے جیون وِچوں تیری بدل دیوے حیاتی، ہر ہر اپنا رنگ چڑھائیا۔ جُگ چوُکڑی تیرا جس شبد اگمّا گاوے گاتھی، نِت نِت صلاحیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ داس کہے مَیں کہا گوبِند شبدی سوُر، سوُربیر تیری سرنائیا۔ تُوں آسا منسا پوُر، ترِشنا بُھکھ دے مِٹائیا۔ چرن پریتی بخش ساچی دھوُڑ، دھوُڑی ٹِکا مستک خاک رمائیا۔ چتُر سگھڑ بنا موُرکھ موُڑھ، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ تیرا بھانا تیرا حکم تیرا فرمانا سانوُں منظوُر، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ گوبِند کہا تیرا لیکھا لہنا کلجُگ انت چُکاواں ضرور، ضرورت پچھلی ویکھ وکھائیا۔ من منسا میٹ دیواں وانگ کافوُر، جگت ترِشنا رہے نہ رائیا۔ جِدھر تکّیں حاضر حضوُر، حضرت ہو کے میل مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گُونتا دَیا کمائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں ویکھ کے کھیل اگمّا، خوشیاں وِچ خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال اِکو منّاں، مِہروان ہوئے سہائیا۔ ناتا چھڈیا پچھلا ماٹی کایا چمّا، تت جگت وِچ تجائیا۔ حکمے اندر آیا بھنّا، نِرگُن سرگُن ویس وٹائیا۔ نام نِدھانا سُنیا کنّاں، انراگی راگ ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لہنا دے چُکائیا۔ آتما کہے مَیں سُنیا پچھلا گیت، گوبِند اگمّ گائیا۔ مَینوں ہوئی دید، درشن پایا شہنشاہیا۔ مَیں آس اُمید، ترِشنا دِتی مِٹائیا۔ پوُری کر ریجھ، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا میلا لیا مِلائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں دھنّ ہویا ہویا مِلاپ، میلا ہرِ جوُ آپ کرائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا دسّ کے جاپ، جگ جیون داتے پڑدا دِتا اُٹھائیا۔ کوٹن جنم دے میٹ کے پچھلے پاپ، دُرمت مَیل دِتی دھوائیا۔ آتم پرماتم بن کے سچّا ساک، برہم پاربرہم میلا لیا کرائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی تن وجوُد خاک، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں سِری بھگوانا دے کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ بھگت آتما کہے میرے اُتے

ہویا مِہروان، پربھ بےپرواہیا۔ جِس وِچھڑی میلی آن، آناً فاناً لیکھا دِتا مُکائیا۔ گھر جوتی مِلیا کاہن، بنسری نام دِتی سُنائیا۔ ساچی سیتا مِلیا رام، سیتا سُرتی آپ پرنائیا۔ سچ پَیغمبر دے پَیغام، دُھر دا حکم اِک دِرڑائیا۔ منتر دسّ کے ساچا سَتنام، نانک نِرگُن سرگُن کھوج کھوجائیا۔ گوبِند کھیل کرے مہان، شبدی شبد ویس وٹائیا۔ بِن نیتر نیَناں اکّھاں مار دھیان، لکّھ چوَراسی وِچوں پڑدا دِتا چُکائیا۔ سچ سِنگھاسن پُرکھ ابناشن دے کے اِک آرام، آرامگاہ دِتی وکھائیا۔ جتھے نہ کوئی سجدہ نہ سلام، ڈنڈاوت والا روُپ نہ کوئے بدلائیا۔ نہ کوئی رسنا جِہوا بتّی دند صِفتی کرے کلام، ڈھولے راگ نہ کوئے سُنائیا۔ نہ کوئی کھتری براہمن شوُدر وَیش نہ کوئی محمد نہ کوئی کاہن، تتّاں والا روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ اِکو جوتی جاتا پُرکھ بِدھاتا جلوہ گر نوُر نوُران، اِنسان نظر کوئے نہ آئیا۔ بھگت آتما کہے مَیں ویکھ ہوئی حَیران، نہ کوئی بِردھ نہ بال جوان، بُڈھیپا روُپ نہ کوئے بدلائیا۔ نہ کوئی مندر نہ مکان، نہ کوئی تیل باتی دیاجگے مہان، اِکو جوت نوُر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا جھولی پائیا۔ پوُرب لیکھا ویکھیا چُکدا، در گھر ساچے مِلی وڈیائیا۔ گوبِند نِشانہ کدے نہ اُکدا، انیالا تیر چلائیا۔ جن بھگتاں شبدی دھار بُجھدا، گُرمُکھاں گُر گُر گود اُٹھائیا۔ بھاگ سُلکھنا کرے ماتا دی کُکھ دا، دھنّ دھنّ جنیندی مائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہر جن سچّے میل مِلائیا۔ ہر جن سچّا کہے میرا سوامی اِک، ایکنکار نظری آئیا۔ دوُسر کوئی نہ آوے دِس، دہِ دِشا نہ کوئے وڈیائیا۔ جِس منسا پوُری کیِتی اِچھ، عِشق اپنا لیا لگائیا۔ جگت واسنا وِچوں لیا کھِچ، سہج سبھاؤ میل مِلائیا۔ اَگے درشن دیوے نِت، آون جاون پینڈا دِتا چُھڈائیا۔ مالک بن کے دُھر دا پِت، پت پرمیشور گود اُٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے کرے ساچا ہِت، ہِتکاری اِکو نوُر خُدائیا۔ نہکرمی ہو کے کرم کانڈ دا لیکھا دِتا نبجّھ، نِروَیر ہو کے دَیا کمائیا۔ سوامی ہو کے نہ دیوے پِٹھ، کروٹ بدلے تھاؤں تھائنیا۔ سنت سُہیلے رکھے سایہ ہیٹھ، مست خُماری نام چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ بھگت آتما کہے مَیں خوشیاں نال ہسّاں، ڈھولا دُھر دا اِکو گائیا۔ پریمیاں پیاریاں دیاں اکّھاں، لوک مات دھیان لگائیا۔ گُرمُکھ ویکھاں سچّا، جو پربھ نوُں رہیا دِھیائیا۔ کلجُگ بھانڈا ویکھاں کچّا، جگت واسنا وِچ ہلکائیا۔ پریم پریتی ناتا ویکھاں پکّا، کوَن گُرمُکھ رہیا ہنڈھائیا۔ چھڈ مدینہ مکّہ، کایا کعبہ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ گُرمُکھ کہے مَیں خوشیاں وِچ ہسّیا، چاؤ گھنیرا نظری آئیا۔ جگت

۲۲۶

اندھیری ویکھی مسّیا، مسّا سِنگھ رہیا سُنائیا۔ میرے گھر دا کھیڑا وسیا، جتھے بھگت سُہیلے سوبھا پائیا۔ جِنہاں نال رہنا سدا اِکٹّھیا، ایتھے اوتھے نہ ہوئے جُدائیا۔ میرا ساڈھے تِنّ ہتّھ بُرج وجُود کوُڑا ڈھٹّھیا، آتم پرماتم سدا سدا سد اِکو رنگ سمائیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے بچّیا، بچپن اپنا لیا بدلائیا۔ اِکو ڈھولا نام رٹیا، تُوں ہی تُوں ہی راگ سُنائیا۔ مانَس جنم وِچوں ہرِ کا نام لاہا کھٹیا، کوُڑ کُڑیارا دِتا تجائیا۔ مَیں خوشیاں نال سچکھنڈ دوارے گیا نٹھیا، بھجّیا چائیں چائنیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل دِتی وکھائیا۔ بھگت کہے مَیں ویکھیا دوارا، سَت سَت نظری آئیا۔ جتھے بھگت بھگوان دا اِک جَیکارا، بِن رسنا جِہوا ڈھولا گائیا۔ بِن اکّھاں ہوئے اِشارہ، بِن سیَنت لئے سمجھائیا۔ بِن تیل باتی ہوئے اُجیارا، نوُرو نوُر ہوئے رُشنائیا۔ بِن سکھیاں لگّے اکھاڑا، بِن گوپی کاہن راس رچائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ مسّا سِنگھ کہے مَیں ہویا مست، مست خُماری نظری آئیا۔ مَیں چڑھ کے ویکھیا اُتے عرش، عرشی پریتم بےپرواہیا۔ جِس دا ایتھے اوتھے اِکو درس، درشن دے کے خوشی منائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، ہوَس دِتی گوائیا۔ میرے اُتے کرکے ترس، وِچھڑیاں لیا جُڑائیا۔ ایہہ کھیل وڈّا اسچرج، اچرج لیِلا رہیا ورتائیا۔ کلجُگ کوُڑا ویکھ اندھیرا گرد، دھوُاں دھار وِچ لوکائیا۔ گُرمُکھ وِرلا پربھ دا پریمی بنے مرد، مرد مردانہ روُپ وٹائیا۔ پنج تت کایا ماٹی کرکے حرج، حُجرے سچ دے بہہ کے خوشی منائیا۔ جگت واسنا کوُڑی چھڈ کے غرض، اوٹ اِکو اِک ٹکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان ہوئے سہائیا۔ گُرمُکھ آتما کہے میری لیَنی اِک صلاح، سرب دیاں سمجھائیا۔ پربھ دا ناؤں بُھلیو کوئی نہ، نوَ نوَ چار نہ کوئے وڈیائیا۔ بِنا ہرِ سرن نہیں کوئی تھاں، برہمنڈ کھنڈ رہے کُرلائیا۔ انتم ناتا تُٹے پِتا ماں، بھین بھائی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ بِنا سَتگُر شبدی کوئی نہ دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ جن بھگتاں پربھ نے سِدھا دسّیا راہ، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ دئے گواہیا۔ وِشن برہما شِو سیِس رہے جُھکا، اَدھ وِچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ دوارے چرن کوَل مِلے سرنا، سرنگت اِکو اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سنت سُہیلے لئے جُڑائیا۔ گُرمُکھ آتما کہے مَیں دسّاں انوُکھی گلّ، گلوکڑی سب نوُں پائیا۔ جیہڑا لیکھا ہویا اجّ تے کل، کلمیاں توں باہر رہیا دِرڑائیا۔ شبدی گوبند دیوے پھل، پھلی بھوُت دیوے کرائیا۔ چوُراسی وِچوں سوال ہویا حل، حالت اپنی لئی بدلائیا۔ جِس نے حکمے اندر دِتا گھل، انتم اوہ گود اُٹھائیا۔ وِچھوڑا ہووے نہ گھڑی

پل، جُدا ہون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ سرنگت دیوے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دَیا کمائیا۔ سچکھنڈ وکھائے سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اِک وکھائیا۔ آپے پُچھے مُریداں حال، مُرشد بےپرواہیا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، لاڑی موَت نہ ونڈ ونڈائیا۔ جنم جنم دی لیکھے پائی گھال، گھال پچھلی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو مَیں تُہاڈا بناں دلال، وِچولا دُھر دا نظری آئیا۔ تُساں سہجے مِلنا آن، اپنا پندھ مُکائیا۔ مِہروان سِری بھگوان، بھگتاں دیونہار سرنائیا۔ لوک مات پیوُ حقیقی جام، کوُڑا رس نہ کوئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، در ٹھانڈے لئے بہائیا۔ در ٹھانڈا ویکھو سچ دربار، درگاہ ساچی نظری آئیا۔ جتھے وسے ایکا ایکنکار، نِرگُن نِروَیر سوبھا پائیا۔ لکّھ چوَراسی جِس دا ادھار، سرگُن وجّ ودھائیا۔ اوہ بھگت سُہیلے لئے اُٹھال، گُر چیلے میل مِلائیا۔ ناتا توڑ کے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ چوَراسی وِچوں کرے بحال، بہبل نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان دَیا کمائیا۔ مسّا سِنگھ کہے میرا کومل سمجھیوَ نہ کوئے سریرِ ملوُک، مالک دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتو چار ورن رکھاو سلوُک، دینِ مذہب کرے نہ کوئے لڑائیا۔ سب دا پنج تت کایا کلبوُت، اندر نوُر نوُر رُشنائیا۔ پُرکھ اکال سدا موَجوُد، حاضر حضوُر سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پریت اندر کرے مصروُف، مُنصِف ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتو جے آئے بھگت دی خاطر، خطرہ دیوَ مِٹائیا۔ بنیو دھرم پیار دے چاتر، چاترک روُپ سرب وٹائیا۔ درشن کرِیو باطن، نج نیتر نوُر رُشنائیا۔ مَیں آیا تُہانوُں آکھن، دوُر دُراڈا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ جن بھگت کہے مَیں دسّن آیا کہانی، کہاوت نال رلائیا۔ جن بھگتو پربھوُ دی بُھلیو کدے نہ بانی، پاربرہم برہم اپنا رنگ چڑھائیا۔ سَت دھرم دی رکھّیو یاد نِشانی، کوُڑ اپرادھ نہ کوئے کمائیا۔ تُہاڈا آتم جوت نوُرانی، نوُرو نوُر نوُر رُشنائیا۔ کھیل ویکھنا دو جہانی، لوک پرلوک خوشی منائیا۔ امرت جل پینا ٹھنڈا پانی، نج آتم رس چکھائیا۔ تُہاڈی سَتگُرو دوارے منظوُر سدا قُربانی، جے من دی منسا دیوَ مِٹائیا۔ تُہاڈی چڑھدی سدا جوانی، بُڈھیپا پرت کوئے نہ آئیا۔ مِلے وڈیائی وِچ چار کھانی، چاروں کُنٹ ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک ترائیا۔ مَیں دیواں سندیشہ اِک کوَر بھجن، فرمانا دُھر سُنائیا۔ پُرکھ اکال دُھر دا سجّن، سگلا سنگ نبھائیا۔ دھوُڑی چرن مجّن، دُرمت مَیل دھوائیا۔ جو گھڑے ٹھیکر سو بھجّن، تھِر رہن

کوئے نہ پائیا۔ پیار اندر رہنا مگن، ہِردے ہرِ وسائیا۔ پُرکھ اکال دی لگّے لگن، کوُڑی کِریا دینی تجائیا۔ سِیس ہووے نہ کدے نگن، سمرتھ ہتّھ ٹِکائیا۔ کسے دوارے نہ جانا منگن، خالی بھنڈارے دئے بھرائیا۔ سَت دھرم نہ پار کرنی اُلنگھن، نیتر اکّھ نہ کوئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ بھگت آتما کہے جھوُٹھا ناتا نار کنت، تتّاں والی وڈیائیا۔ جِنہاں مِلیا سِری بھگوَنت، اوہ بھگوَن وِچ گئے سمائیا۔ انتر آتما نام منت، ڈھولا اِکو گائیا۔ اوہ پرم پُرکھ دے سنت، انت سَتگُر وِچ سمائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے پاندھا پنڈت، مُلّا شیخ نہ کوئے سمجھائیا۔ گُرمُکھ تیری سب توں وڈّی ہِمّت، حوصلہ اِک جنائیا۔ تیرے نیڑ نہ آوے کامنا والی عِلّت، دُرگندھی اندروں دینی کڈھائیا۔ کِسے دا بننا نہیں کدے وی نِندک، نِندیا مُکھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ بھگت آتما کہے تُوں آتم بنی رہیں سچّی، سچ وِچ سمائیا۔ پُرکھ اکال بناوَنہارا ساچی بچّی، گُرمُکھ اپنی گود اُٹھائیا۔ نام پدارتھ رنگن دے کے رتی، رتن امولک ہیرے مان دئے وڈیائیا۔ تیرا سدا جیوَندا پتی، پتن بہہ کے خوشی منائیا۔ کی ہویا جے جگت وِچوں بُجھ گئی بتّی، اَگے نِرگُن جوت وِچ سمائیا۔ وقت نال آ کے ویکھیں بِنا اکھیّں، آخر اوہو نظری آئیا۔ خوشیاں نال ہسّیں، گیت گوبند الائیا۔ کلجُگ کوُڑی تپن والی بھٹھی، چاروں کُنٹ اگنی اِک جلائیا۔ دھنّ بھاگ جے بھگتاں سنگت ہوئی اِکٹھّی، گُرمُکھ مِل کے سوبھا پائیا۔ جِنہاں پڑھی اِکو پٹّی، بِن اکھّراں کرن لِکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان دَیا کمائیا۔ بھگت آتما کہے رکھنا سچّا سَت، سَت سَتوادی دَیا کمائیا۔ کِسے ول ویکھنا نہیں بیگانی اکّھ، نیتر نین نین مِلائیا۔ جگت واسنا دینی چھڈ، ہڈّاں دی رہے نہ کوئے لڑائیا۔ آتم پرماتم میلا کرنا سچ، سچ وِچ سمائیا۔ نام نِدھانا ساڈھے تِنّ کروڑ جاوے رچ، رچنا اگلی دئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دی اِکو مت، متے اوَر نہ کوئے جنائیا۔ دھِیرج وِچ رکھنا ہتھ، سَت سَت وِچ ٹِکائیا۔ مانَس جنم کایا کھیڑا نہ ہووے بھٹھ، آتم پرماتم وجّ ودھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر پار لنگھائیا۔ مسّا سِنگھ کہے میرا حل ہویا مسلہ، پربھوُ مِسل دِتی بنائیا۔ میرا روُپ پرگٹ ہویا اصلا، اصلیّت دِتی جنائیا۔ مَیں سچکھنڈ دوارے وسنا، بستی سوہنی نظری آئیا۔ جتھے وسے واسی پٹنا، شبدی دھارا اِک پرگٹائیا۔ جن بھگتو لوک مات مانَس جنم دی اِکو وار گھٹنا، پھر گھاٹیاں وِچوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ بھگت آتما کہے میری آسا پُنّی، پُنہ پُنہ سرنائیا۔

گُرمُکھ ویکھے وڈّے گُنی، گہر گمبھیر دِتی سرنائیا۔ جِنہاں دے ہِردے اندر اِکو آواز سُنی، تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا گائیا۔ اوہ بھگت سُہاگن بھَین نوُں دیون آئے پریم پیار دی چُنّی، اوڈھن سوہنا سیِس ٹِکائیا۔ کسے پاسیوُ نہ رہے اوُنی، دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ سب دے وِچوں پیارا دِسے مُنی، لال لال رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھاگ سب دا جھولی پائیا۔ بھاگ کہے مَیں بھاگاں والا، بھگوَن ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں ویکھاں گھر سچّی دھرم سالا، جتھے گُرمُکھ بہہ کے خوشی منائیا۔ اِکو مردنگ اِکو وجےّ تالا، تلواڑا راگ اِکو اِک گائیا۔ اِکو راہ رہبر دسّے سکھالا، سُکھ ساگر وِچ سمائیا۔ اِکو نوُر ہوئے اُجالا، اندھ اندھیر مِٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان محبوُب مُحبّت وِچ مِلائیا۔ جن بھگت کہے مَیں ویکھ کے انت مُڑدا، آپ اپنا رُخ بدلائیا۔ سندیشہ سُنیہڑا دے کے دُھر دا، دھرنی دھرت گیا سُنائیا۔ لیکھا ویکھو پوُرے سَتگُر دا، شبدی شبد دَیا کمائیا۔ جو مالک انندپُر دا، پُریاں لوآں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جِس دا کِیتا قوَل اِقرار کدے نہ تھُڑدا، بہُتیاں وِچوں تھوڑے رہیا ترائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کِرپال ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھگت آسا کہے مَیں دِیندی جاواں اسیِس، اشیِرواد جنائیا۔ پُرکھ اکال کرے بخشیِش، بخشش بےپرواہیا۔ ساچا کلمہ حق حدیِث، نغمہ نام اِک دِرڑائیا۔ سنت سُہیلے رہن انیِت، ترےَ گُن کوُڑا پندھ مُکائیا۔ دُھر دا ڈھولا گاون گیِت، گہر گمبھیِر گوبِند صلاحیِا۔ پُرکھ اکال نال لگّے سچ پریِت، پریمی ہو کے توڑ نبِھائیا۔ جن بھگتاں جُگ جُگ چلدی رہے ریِت، ریِتیوان رہیا وکھائیا۔ ہرِ سنگت ہرِ ہر ہِردے وسے چیِت، چیتن سب نوُں دئے کرائیا۔ شبد وِچولا سَتگُر سب دے نِبیچ، وِچالے ہو کے جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، لیکھے لا کے ہست کیِٹ، در گھر ساچے سچکھنڈ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔

٢٣٠

٢٣٠

❊ ٢ ماگھ شہنشاہی سمت ١ سردوُل سِنگھ دے گرہِ پنڈ بل سچندر ضِلع امرتسر ❊

سنجگ کہے مَیں کلجُگ بدل دینی ریِت، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دو جہان اِکو رنگ وکھائیا۔ جن بھگتاں دسّنی سچ پریِت، لوک مات مار جھات آتم پرماتم جوڑ جُڑائیا۔ کایا ماٹی پنج تت کرنا ٹھانڈا سیِت، ترےَ گُن اگنی تت رہن نہ پائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا سُناؤنا دُھر دا اگمّی گیِت، گہر گمبھیِر بےنظیِر گوبِند

دینا مِلائیا۔ جھگڑا مُکا کے جگت واسنا مندر مسیت، کایا کعبہ حُجرہ حق دینا وکھائیا۔ سنت سُہیلا کر اتیت، کوُڑی کِریا بندھن دینا تُڑائیا۔ لیکھا مُکا کے ہست کیٹ، اوُچ نیچ راؤ رنک ذات پات دین مذہب کھہڑا لَینا چُھڑائیا۔ سچ دوار دے کر وسنیک، درگاہ ساچی سچکھنڈ دھام دوارا دینا وکھائیا۔ بیس اِکیسا رہیا بیت، ہرِ جگدیِشا جلوہ نوُر کرے رُشنائیا۔ نام نِدھانا مرد مردانہ شاہ سُلطانا کرے بخشیش، نِرگُن نِروَیر نِراکار نِرنکار دَیا کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سُہیلے کھوج کھوجائیا۔ سَنتگ کہے مَیں کلجگ لہنا دینا دینا گوا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ سَت سَتوادی برہم برہمادی شبد انادی اِکو دسّنا راہ، بودھ اگادھی چار ورن اٹھاراں برن اِک پڑھائیا۔ پاربرہم برہم آتم پرماتم دسّنی اِک صلاح، سچ سندیشہ نر نریشا دُھر فرمانا اِک جنائیا۔ لکّھ چوُراسی جیو جنت سادھ سنت دسّنا اِک ملاح، ٹھاکر سوامی بےپرواہ بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ نئیا نوُکا نام برہمنڈ کھنڈ دو جہاناں دینی اِک چلا، چار کُنٹ دہِ دِشا وجےّ سچ ودھائیا۔ پُرکھ اکالا دِین دَیالا جوتی جاتا جن بھگتاں دینا مِلا، دُئی دوَیتی رہن کوئے نہ پائیا۔ شرع شریتی بندھن دینا تُڑا، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سچ سوامی انترجامی نَج نیتر دینا درسا، دوئے لوچن پندھ دینا مُکائیا۔ شبد انادی اگمّی ڈھولا بِن اکھّراں دینا پڑھا، شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن کھانی بَیٹھی سِیس نِوائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جِس دا دسّدے گئے راہ، صِفتی ڈھولے رسنا بتّی دند الائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیتر ویکھ وکھائیا۔ سَنتگ کہے کلجگ کوُڑی کِریا ہونی وَیران انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ کِرپا کرنہار سِری بھگوَنت، پاربرہم پت پرمیشور بےپرواہیا۔ جِس دا کھیل آد انت، جُگ چوُکڑی سَنتگ تریتا دواپر کلجگ اپنا ویس وٹائیا۔ بودھ اگادھا دو جہاناں بن کے پنڈت، نِراکھّر وکھّر کرے سچ پڑھائیا۔ کوُڑی کِریا گڑھ توڑے ہوَمے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم اِکو دئے سمجھائیا۔ لیکھ مُکا کے بہشت جنّت، سوَرگ لیکھا دئے مُکائیا۔ آتم پرماتم میلا کرے ساچا کنت، جُگ جنم وِچھوڑا دئے مُکائیا۔ سَنتگ کہے دھنّ وڈیائی شہنشاہی چلیا سمت، سمیں دا لیکھا لیکھے وِچ رکھائیا۔ گُر شبدی مِہروان ساچی کرے ہِمّت، حوصلہ بھگتاں دئے ودھائیا۔ جھگڑا دِسے اُتّر پوُرب پچھّم دکھّن چار کُنٹ چارے سِمت، چار ورن اٹھاراں برن دھِیرج دھِیر نہ کوئے دھرائیا۔ مکّہ کعبہ ہاہاکار ہوئے الاہی اُمت، عیسیٰ موُسیٰ محمد دئے گواہیا۔ سَنتگ کہے مَیں سَت سَتوادی دسّنا اِکو ڈھولا، نام سندیشہ جگت سُنائیا۔ شبد گُرو آد جُگاد

۲۳۱
۲۳۱

جُگ چوٗکڑی سدا وِچولا، رہبر ایتھے اوتھے اِکو نظری آئیا۔ سچ دوار دُھر دربار نام بھنڈار جِس نے کھولا، اوُچاں نیچاں راوَ رنکاں آد جُگاد سَت ورتائیا۔ اندر باہر گُپت ظاہر گھٹ بھیتر نج نیتر سدا وسے کولا، نِجانند پرمانند وِچ سمائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا نِرنتر منتر سُنائے اگمّی ڈھولا، رسنا جِہوا بتّی دند کوئے نہ گائیا۔ سَت بھنڈار دیوے جگت وست انمولا، امرت رس نِجھر دھارا مُکھ چوائیا۔ آون جاون لکّھ چوٗراسی جم کی پھاسی بھار کرے ہوَلا، ہِردے ہرِ جوُ دئے مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، جُگ چوٗکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ سَنجگ کہے مَیں کلجُگ انتم دینا بدل، دھرنی دھرت دھوَل رہن کوئے نہ پائیا۔ سِری بھگوان شاہ سُلطان کرنہارا ساچا عدل، عدل عدالت اِکو اِک وکھائیا۔ کوُڑی کِریا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار مایا ممتا ہوَمے ہنگتا کر کے قتل، قُدرت قادر لیکھا دئے سمجھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور نوَ نوَ چار ویکھے پتن، جگت جگدیِشا اپنا پھیرا پائیا۔ کوٹن کوٹ کوٹاں وِچوں گُرمُکھ سنت سُہیلے آئے رکھّن، بھگت بھگوَنت اپنا جوڑ جُڑائیا۔ دُھر دا مارگ اگمّ اتھاہ سَت سَتوادی آئے دسّن، بِنا اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ سَنجگ کہے مَیں کلجُگ بدل دینی دھار، دھرم اِکو دینا وکھائیا۔ جِس دا راہ تکّدے گئے گُر اوتار، پیَغمبر اکّھ اُٹھائیا۔ سو مناوَنا ہرِ نِرنکار، نِرگُن داتا بےپرواہیا۔ جِس دا کھیل سدا جُگ چار، چوٗکڑ اپنے حکم بھوائیا۔ جِس در تے وِشن برہما شِو بھکھار، کروڑ تیتیِسا سیِس نِوائیا۔ روَ سس نہ کوئے چمتکار، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، الف یے نہ کوئے پڑھائیا۔ بستر تن نہ کوئے شِنگار، شستر ہتّھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ منزل ہوئے نہ کوئے دُشوار، پاندھی پندھ نہ کوئے بھوائیا۔ اِکو جوت نوُر نِرنکار، نوُرو نوُر نوُر رُشنائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچّے دھرم دوار، در دروازہ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ بےانت بےانت کہہ کے گئے پُکار، پُنہ پُنہ سیِس نِوائیا۔ سو کھیل کرے کرتار، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سَت سَتوادی راہ وکھائیا۔ سَنجگ کہے مَیں کلجُگ بدل دینا جَیکار، نعرہ اِکو نام سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ سِر سکے نہ کوئے اُٹھال، شاہ سُلطان بل نہ کوئے ودھائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اوُچ نیچ اِکو رنگ رنگائیا۔ شبد وِچولا بنا گُرو دلال، گہر گمبھیر بےنظیر دینا مِلائیا۔ کھانی بانی دیوے جِس دا احوال، پرم پُرکھ پرماتم اوہو دینا مِلائیا۔ جِس دی جنگل جوُہ اُجاڑ پہاڑ ٹِلّے پربت ڈوُنگھے ساگر کردے بھال، سمُند کھائی کھوج کھوجائیا۔ جو اندر

باہر گُپت ظاہر وسے نال، جگ نیتر لوچن نینَ نظر کسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں پوُری کرے گھال، جُگ جنم دے وِچھڑے ویکھ وکھائیا۔ ساڈھے تِنّ ہتّھ کایا اندر وکھائے سچّی دھرمسال، پڑدا اوہلا دئے اُٹھال، دیا باتی کملاپاتی اِکو دیوے بال، نِرگُن جوت کرے رُشنائیا۔ امرت آتم سُہائے تال، نِجھر رس اِک چوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دوار دئے وکھال، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ سَنجگ کہے مَیں کلجُگ انتم دینا اِک سندیشہ، دُھر فرمانا سِری بھگوان جنائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور آد جُگادی اِک نریشا، نر نرائن سچّا شہنشاہیا۔ جُگ چوُکڑی بدلے ویسا، ویس انیکا روُپ وٹائیا۔ نام شبد کلمہ کلام دئے سندیشہ، نغمہ کائنات جنائیا۔ کھیلے کھیل دیس پردیسا، برہمنڈ کھنڈ پھیرا پائیا۔ لکّھ چوُراسی دیوے ٹھیکا، ٹکّے مستک دھوُڑی خاک رمائیا۔ جن بھگتاں کرے بُدھ بِبیکا، دُرمت مَیل دھوائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اپنا دسّے بھیتا، نوَ دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ در دوارے بن کے کھیوٹ کھیٹا، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ لہنا دینا چُکا کے دس دسمیسا، دہِ دِشا اِکو نوُر دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، وکھاونہارا اِک گھر، بند تاکی دئے کُھلائیا۔ سَنجگ کہے مَیں کلجُگ بدل دیواں رِواج، کوُڑی کِریا رہن نہ پائیا۔ شاہ سُلطاناں سیِس نہیں رہنا تاج، در در منگن تھاؤں تھائیا۔ کوُڑی کِریا رہے نہ ناچ، مایا ممتا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ سَت دھرم جناؤنا ساچ، سَت سَتواد دینا وکھائیا۔ گڑھ ہنکاری کر برباد، نام ڈنکا دینا وجائیا۔ دِیناں مذہباں توں کر آزاد، آتم پرماتم ناتا دینا جُڑائیا۔ دُھن آتمک سُنا کے آواز، انحد نادی ناد دینا الائیا۔ پاربرہم برہم رچ کے کاج، گرِہ مندر دینا سُہائیا۔ سوئی سُرتی آوے جاگ، شبد مِلاوا سہج سُبھائیا۔ اِکو جوت ہووے پرکاش، نوُرو نوُر نوُر رُشنائیا۔ بھگت بھگوان وسن اِک دوُجے دے پاس، وِچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا مُکے پرِ تھمی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھاہیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا آتم پرماتم مِلے ساتھ، ناتا جگت والا تُڑائیا۔ کوُڑی کِریا کلجُگ رہے نہ اندھیری رات، سَنجگ ساچا چند کرے رُشنائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جو بھوِکھتاں وِچ گئے آکھ، آخر سب دا لہنا دینا جھولی پائیا۔ ساچے سنتاں اِکو پٹّی پڑھنی اِکو چڑھنی جماعت، جُملہ اکھّر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جھگڑا مُکاوے قلم دوات، کاتب لکھے نال کوئے نہ شاہیا۔ فُرنے اندر سوال جواب، حکمے اندر کرے شنوائیا۔ سچ دوارا کھول محراب، محبوُب اِکو دئے وکھائیا۔ جِس دی بِنا اکھّراں والی کِتاب، جُگ چوُکڑی نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَت سچ دینا دِرڑائیا۔

سَنتگ کہے مَیں لاؤنا لوک مات سَت، سَت دوارا وجےّ ودھائیا۔ مانَس مانکھ مانَو دینی برہم مت، وِدیا اِکو دینی جنائیا۔ بہتّر ناڑ نہ اُلبے رت، اگنی اگّ نہ کوئے تپائیا۔ گیان نیتر کُھلے اکّھ، نج نیتر ہوئے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال نظری آوے سچ، ناتا کوُڑ دئے تُڑائیا۔ حقیقت وِچوں لبھے حق، شِکوہ شک نہ کوئے جنائیا۔ مِلے میل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ اکھ دِرڑائیا۔ درِشٹی سرِشٹی نالوں ہو جائے وکّھ، اِشٹی اِکو بےپرواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ سَنتگ کہے مَیں کلجگ انتم دینا ہوکا، لوک پرلوک دینا سُنائیا۔ ساچے نام دا اِک سلوکا، چوُداں وِدیا دئے دِرڑائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں مانَس جنم ساچا موَقع، مُکمل پربھ دے نال مِلائیا۔ منزل چڑھنا نہیں اوکھا، سَتگُر شبد ہوئے سہائیا۔ جِس نوُں لبھدے کوٹن کوٹا، کھوجیاں ہتّھ کسے نہ آئیا۔ سو تن نگارے مارے چوٹا، سوئی سُرتی رہیا اُٹھائیا۔ جن بھگت رہن نہ دیوے کوئی کھوٹا، کوُڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ کرے پرکاش نِرمل جوتا، نوُرو نوُر نوُر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ سَنتگ کہے مَیں بھگت بھگوان مِلاؤنا وِچ جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ درس دِکھاؤنا اُپر شاہ رگ، سنت سُہیلے جوڑ جُڑائیا۔ ہنس روُپ بناؤنا گگ، کلمہ اِکو اِک سمجھائیا۔ کوُڑی کِریا وِچوں کڈھ، مایا ممتا دینی مِٹائیا۔ سچ دوارے دُھر دے سدّ، صدمہ بچھلا دینا چُکائیا۔ اِک سرنائی جاؤ لگّ، پُرکھ اکال اِکو اِشٹ منائیا۔ جِس دوارے پوُرا ہووے حج، کایا کعبہ دئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دئے کُھلائیا۔ سَنتگ کہے بھگت بھگوان ویکھنا ملِدا، پنج تت نظر کوئے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل اگمّی پر دا، پیا پریتم دئے وڈیائیا۔ جو گُرمکھ وِچھُنا چِر دا، کر کِرپا ہوئے سہائیا۔ سِری بھگوان نِت نوِت بھگتاں بچھے پھردا، چار کُنٹ دہِ دِشا پھرے تھاؤں تھائیا۔ کلجگ انت کوُڑی کِریا گیڑا گڑدا، سَنتگ ساچی لٹھ بھوائیا۔ لہنا دینا سب نبڑدا، لیکھا مُکے خلق خُدائیا۔ جگت واسنا بھریا کوُڑ چِکڑ دا، دُرمت مَیل نہ کوئے دھوائیا۔ کوٹاں وِچوں سنت سُہیلا نِتردا، جو نِروَیر پُرکھ اکال اِکو اِک منائیا۔ اوہ مالک بنے چوٹی سِخر دا، اَدھ وِچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ ایہہ کھیل نہیں جگت والے عِشق دا، مُحبّت اِکو وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا دئے مُکائیا۔ سَنتگ کہے مَیں کلجگ بدل دینی بھگتی، بھگوَن اِکو دینا سمجھائیا۔ جو آد جُگادی سچ وِیکتی، وِشیاں وِچ کدے نہ آئیا۔ جِس دی گُر اوتار پَیغمبر شکتی، شمع دیپ جوت رُشنائیا۔ اوہ مالک عرشی فرشی، دو جہاناں کھیل کِھلائیا۔ اوہ بھگت بھگوان پریا پریتم

وردی، دِیناں اناتھاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سَتجگ کہے مَیں کلجگ انت دینا اِکو دھکّا، بل دُھر دا دینا سمجھائیا۔ لیکھا مگنا مدینہ مکّہ، چار کُنٹ کُرلائیا۔ جھگڑا پَینا بوُراکّا، کوُڑی کِریا ہوئے ہلکائیا۔ کھیل ہونا اُتّر دِشا، پوُرب سار کوئے نہ آئیا۔ دکھّن تھوڑا آوَنا حِصّہ، ہستی سب دی دینی گوائیا۔ سمجھے کوئی نہ وڈّا نِکّا، بُدھیوان نہ کوئے دِرڑائیا۔ شاہ سُلطان نہ رہنا ٹِکا، رعیت رنگ نہ کوئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال انت اَخیری کڈھن والا سِٹا، سٹّیبازی سب دی اُلٹائیا۔ اِٹّ نال رہے نہ اِٹّا، پاتھر پاہن رہے کُرلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ سَتجگ کہے دُھر دا حکم ورتے سِری بھگوان، بھگوَن اپنا کھیل کِھلائیا۔ وِشن برہما شِو کرے سوادھان، کروڑ تیتیسا سُرپت اِند اکّھ کُھلائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر اُٹھائے نوُجوان، شبدی شبدی کار کمائیا۔ لوک مات ویکھو کھیل مہان، نَو کھنڈ ستّ دیپ رہیا کُرلائیا۔ شاستر سِمرت بُھلا وید پُران، کھانی بانی انجیل قُرآن کلمہ حق نہ کوئے دِرڑائیا۔ دھِیرج سَت نہ رہیا ایمان، دھرم درِڑھ نہ کوئے بنائیا۔ پنج تت ہویا شیَطان، شرع کرے لڑائیا۔ نَو دوارے سرب کُرلان، سانتک سَت نہ کوئے ورتائیا۔ گُر اوتاراں پَیغمبراں جو دِتا مات گیان، جگت گیان گیا گوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، دُھر دا حکم اِک سُنائیا۔ سَتجگ کہے کلجگ انت پربھ دیونہارا فرمانا، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ لہنا دینا ویکھے سیتا راما، راما، کرِشنا کاہنا کھوج کھوجائیا۔ عیسیٰ موُسیٰ محمد دے کے گئے پَیغاما، حضرت جُحریاں وِچ کر پڑھائیا۔ کائنات ویکھے مار دھیانا، محبوُب بےپرواہیا۔ نانک نِرگُن گا کے گیا ترانہ، شبد انادی ناد سُنائیا۔ گوبِند چِلّہ پھڑ تیِر کمانا، کمند اِکو اِک کھِچائیا۔ سارے لکھ کے گئے پروانہ، وید ویاسا پڑدا لاہیا۔ کلجگ انت ہوئے وَیرانہ، وَیری گھر گھر نظری آئیا۔ پِتا پوُت ہوئے بیگانہ، نار کنت نہ کوئے سُہائیا۔ ساچا مِلے نہ کوئے ٹِکانا، چار کُنٹ ہوئے ہلکائیا۔ پُرکھ اکال پہرے بانا، نِرگُن نوُر جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ سَتجگ کہے کلجگ انت ہوئے حَیرانی، ہاہاکار کرے لوکائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ہوئی نادانی، نیتر اکّھ نہ کوئے کُھلائیا۔ اٹھسٹھ سار پائے کوئی نہ پانی، تیِرتھ تٹ نہ کوئے وڈیائیا۔ بھرمے بُھلی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سیتج سَت دھرم نہ کوئے وکھائیا۔ جھگڑا پیا چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا راگ الائیا۔ بِنا بھگتاں مِلے نہ پد نِربانی، سچ دوار نہ کوئے بیٹھائیا۔ من واسنا کوُڑی کِریا مت

متوالی کرے بےایمانی، بُدھ بِبیک نہ کوئے جنائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا چار ورن جھگڑا چلیا دیوانی، فیصلہ حق نہ کوئے سُنائیا۔ سَتجُگ کہے مَیں لوک مات جن بھگتاں دینی اِک نِشانی، نام نِدھانا ہتّھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچّا مارگ دئے جنائیا۔ سَتجُگ کہے مَیں کلجُگ انتم مارگ دینا دسّ، دہِ دِشا کرے پڑھائیا۔ جن بھگتاں اندر وس، واسطہ اِکے نال رکھائیا۔ جنم کرم دی پوُری کر کے آس، ترِشنا دینی بُجھائیا۔ بِن گوپی کاہن وکھا کے راس، منڈل منڈپ ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ ہوَمے ہنگتا کر کے ناس، سواس سواس اِکو دینا سمجھائیا۔ جو صاحب سُہیلا سدا وسے پاس، وِچھوڑے وِچ وِچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جاتا سد پرکاش، اندھ اندھیر نہ کوئے وکھائیا۔ من واسنا رہن نہ دیوے بدمعاش، سچ سُچ دئے دِرڑائیا۔ جِس دا تتّاں والا نہیں لباس، اپ تیج وائے پرِتھمی آکاش، رجو طمعو سَتو رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، صاحب سُہیلا اِکو نظری آئیا۔ سَتجُگ کہے مَیں بھگتاں کرنا مِلاپ، بھگوَن جوڑ جُڑائیا۔ دوہاں دا اِکو ہووے جاپ، سوہنگ ڈھولا سچ سُنائیا۔ جنم کرم دا رہے نہ پاپ، دُرمت مَیل دھوائیا۔ آتم پرماتم بنے ساک، سجّن اِکو نوُر خُدائیا۔ گھر دیا باتی ہوئے پرکاش، اندھ اندھیرا دئے مِٹائیا۔ امرت مِلے آبِ حیات، حیاتی وِچوں حیاتی دئے بدلائیا۔ محل ویکھے اِک محراب، محبوُب بَیٹھا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا اِک درسائیا۔ سَتجُگ کہے مَیں بھگتاں دسّنا سچ دوار، دوارکا واسی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جتھے وسیا ہرِ نِرنکار، سچکھنڈ ساچا سوبھا پائیا۔ چھپر چھنّ نہ کوئے دیوار، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیائیا۔ اِکو نوُر نوُر اپر اپار، اپرمپر سوامی آپے رہیا وکھائیا۔ نہ کوئی دوُسر میت مُرار، سجّن سنگ نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئی پنچ تت آکار، نہ شبد ناد شنوائیا۔ نہ پَیغمبر گُر اوتار، نہ ڈھولے گیت پڑھائیا۔ نہ کاغذ قلم لِکھار، نہ شاہی ونڈ ونڈائیا۔ نہ سکھیاں منگلاچار، نہ منڈل راس رچائیا۔ نہ شستر بستر دھار، کمرکسا کسائیا۔ نہ کھڑگ کھنڈا کٹار، نہ تیر تلوار بنائیا۔ اِکو کھیل اپر اپار، پت پرمیشور اپنا آپ رچائیا۔ جوتی جوت جوت اُجیار، نوُرو نوُر ڈگمگائیا۔ ساچے بھگتاں کرے پیار، پریتم ہو کے پریمی لئے بنائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ ویکھے وارو وار، جُگ چوَکڑی پھیرا پائیا۔ نَو نَو چار کھیل کرے کرتار، کرنی دا کرتا دَیا کمائیا۔ سَتجُگ کہے مَیں قرضہ لاہُنا اُدھار، پوُرب جھولی پائیا۔ کھیل ویکھ وِچ سنسار، سگلا سنگ دینا بنائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم سانجھا یار، ناتا کوُڑ دینا چُھڈائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِہکرمی ہو

۲۳۶

کے کرم کمائیا۔ سَتجگ کہے بھگوَن بھگتاں دینی دات، دَیاوان جھولی پائیا۔ آپ مِلا کے اپنی ذات، اذاتی رُوپ دینا گوائیا۔ سچ سُہنجبی دسّ پربھات، نام نِدھانا دینا پڑھائیا۔ اِکو سُنّ اگمّی آواز، سُرت شبد لَینا مِلائیا۔ مِہر نظر کھول راز، پڑدا اندروں دینا اُٹھائیا۔ پوُرب لیکھا کر بےباق، حِساب دینا چُکائیا۔ بند کِواڑی کھول تاک، جلوہ نوُر دینا وکھائیا۔ جنم جنم دی پوُری کر کے خواہش، کرم کرم دا لیکھا دینا مُکائیا۔ جھگڑا مُکا کے مات گربھ دس دس ماس، لکّھ چوَراسی پھند کٹائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان جن بھگتاں مِلے پربھوُ چرن نِواس، نِواس استھان اِکو اِک وکھائیا۔ جیہڑا ہووے کدے نہ ناس، شاہ سُلطان سکے نہ کوئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوَنت نار کنت، نام منت رُت بسنت، پتّ ڈالی پھُل پھُلواڑی، مہک محبوُب اُچ عروُج، عرش فرش دو جہان سچ نِشان مِہروان اِکو اِک وکھائیا۔

❊ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ا جرنیل سِنگھ دے گرہ مالوا سنگت پِنڈ شاہ والا ضِلع فِروزپُر ❊

۲۳۷

گوبند کہے جِس ویلے بنیا اُچ دا پیر، اُچ اگمّ اتھاہ دِتی وڈیائیا۔ میری تکّ نہ سکیا کوئی تصویر، شاہ حقیر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میرا مَیں نہ ہویا دِلگیر، خوشی اندر خوشی وجّی ودھائیا۔ مَیں تکّ کے ویکھیا اَخیر، آخر اِکو نظری آئیا۔ جِس دے حکم دی تعمیر، تعمیل اندر اَگے سیو کمائیا۔ چلے نہ کوئے دلیل، واسنا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کسے نہ جانیا بستر نیل، بھرم پیا تحصیلاں ٹھانیاں۔ پُرکھ اکال اَگے کیتی اپیل، بِن رسنا جِہوا بتّی دند کر کلیانیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ وکھانیا۔ پُرکھ اکال اگمّی کیتی تدبیر، اچرج کھیل رچائیا۔ سَت دھرم دی دے کے دھیر، سچ سچ دِتا سمجھائیا۔ بِنا قلم شاہی دسّی لکیر، دھار دھار وِچوں بدلائیا۔ نظری آیا پَیغمبراں دا پیر، پیِراں دا پیر شاہ حقیر دُھر درگاہیا۔ مَیں تکّیا نال نیجھ، بےنظیر نوُر خُدائیا۔ جِس دی میرے اندر تاثیر، تسبیح مالا نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کھیل آپ وکھائیا۔ گوبند کہے جِس ویلے مَیں چڑھیا اُپر کھاٹ، کھٹکا رہیا نہ رائیا۔ دو جہاناں ٹک گئی واٹ، پاندھی پندھ نہ کوئے وکھائیا۔ پرم پُرکھ پرمیشور تکّیا ساتھ، صاحب سوامی دُھر درگاہیا۔ شبد اگمّی سُنائے

بات، نام نِدھانا ڈھولا گائیا۔ گوبِند تُوں میرا مَیں تیرا دوہاں دی اِکو ذات، شاہ فقیر اِکو رنگ وکھائیا۔ تیرا میرا لیکھا بِنا قلم دوات، کاغذ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نیتر کھول بِن اکّھاں جھاک، پڑدا پلک اُٹھائیا۔ جوُہاں دی دِسی جماعت، کلمہ حق حق سُنائیا۔ سچ دی ویکھ محراب، محبُوب سیِس نِوائیا۔ سجدیاں وِچ آداب، نیَناں نیِر چلائیا۔ آئی اگمّی آواز شبد کری شنوائیا۔ سندیشہ دیوے پَیغمبراں دا باپ، نُور نُورانہ نُور الاہیِا۔ گوبِند دا ساک، سجّناں جوڑ جُڑائیا۔ بھوِکھتاں دا واک، محمد دئے گواہیِا۔ گوبِند ساکھیات، سیجا رہیا سُہائیا۔ غروُب ہون والا آفتاب، اپنا رنگ بدلائیا۔ سوہن والی اندھیری رات، شبےشباب رہی شادیانہ گائیا۔ مِلنا اِک احباب، مُحبّت وِچ سمائیا۔ اگمّی آواز آئی کلمے والیو کھانا نہیں کباب، کعبہ اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ گوبِند کہے جِس ویلے مَیں سِنگھاسن چڑھیا، سِنگھ روُپ بدلائیا۔ پنج تت دی گُفا اندر وڑیا، پڑدے اندر نوُر خُدائیا۔ بِنا اکھّراں توں کلمہ پڑھیا، حرف حروُف ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا نِرنتر انتر ٹھریا، منتر سُنیا شہنشاہیِا۔ خوش ویکھیا گگن گگننتر دو جہان ہریا، روُپ انوُپ بدلائیا۔ سَت دوارے پُرکھ نِرنجن کھڑیا، پروردِگار سوبھا پائیا۔ بِنا ہتّھاں میرے مستک ہتّھ دھریا، دسّیا حکم الاہیِا۔ گوبِند تُوں مَینوں مَیں تَینوں وریا، ورہیاں دی گنڈھ دِتی پوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم ورتائیا۔ گوبِند کہے جِس ویلے سیجے سُتّا، بِن تکیئے سیِس ٹِکائیا۔ بدلی ویکھی دو جہان رُتا، برہمنڈ کھنڈ روُپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال کِہا واہ میریا پُتا، واہِگرُو کہہ کے واہ واہ گُرو مَینوں دِتا سمجھائیا۔ نالے آکھیا تھوڑا جِہا تیرے اُتے غُصّہ، اِشارے نال دِرڑائیا۔ ہُن گُرمکھاں دے کندھے چڑھ کے ہوویں اُچا، پھیر گُرمکھاں دے اندر دینا سوائیا۔ جِتھوں کِسے نوُں لبھیں نہ لُکا، کھوجیاں پھڑن کوئے نہ پائیا۔ کلمے والیاں کِہا اسیں اجّ توں چھڈ دِتا پینا حُقہ، حکم منّیاں بےپرواہیِا۔ گوبِند کِہا مَیں تُہانوُں سُناواں اِک تُکا، تُوں میرا مَیں تیرا ڈھولا لَینا گائیا۔ اِک کول سی ٹکر سُکا، اوس کنّی گنڈھ کھول کے اَگے دِتا ٹِکائیا۔ گوبِند پنجاں اُنگلیاں نال چُکا، بھنّ کے بھور کے اوسے دی جھولی دِتا ٹِکائیا۔ بچن دِتا ایہہ سُچے دا سُچا، سچ دی دئے گواہیِا۔ ہُن مَیں گوبِند تتّاں والا منُکھا، کایا چولا رہیا ہنڈھائیا۔ جِس ویلے شبدی دھار ہو کے اُٹھا، نرگُن نِروَیر ہو کے پھیرا پائیا۔ بےپرواہ پُرکھ اکال میرا اُتھا، دِین دَیال دَیا کمائیا۔ لوک مات لکّھ چوُراسی وِچوں پھیر تَینوں پھڑ اُٹھاواں اپنے ہتّھ گُٹا، نام ہلوُنا اِک لگائیا۔ میرا پیار دو جہان کدے نہ ٹُٹا، ایتھے اوتھے توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت

سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میلنہارا جوڑ جُڑائیا۔ گوبِند کہے مَیں سیجے چڑھ کے ہتّھ رکھّیا اپنی اُپر چھاتی، دست دست نال دبائیا۔ جلوہ گر تکّیا کملاپتی، پت پرمیشور بےپرواہیا۔ جِس دی کھیل آد جُگاد جُگ چوکڑی ساچی، سَت سَت رہیا ورتائیا۔ اوس مَینوں ہوَلی جہی کِہا ہُن تیری کایا ماٹی کاچی، تتّاں والی نظری آئیا۔ جِس ویلے کلجُگ آوے انت اندھیری راتی، تیرا روُپ دیاں بدلائیا۔ کھیلاں کھیل بہُہ بِدھ بھانتی، بِدھ اپنی نہ کسے سمجھائیا۔ کوئی نہ جانے جوت دی دھار جاتی، جوتی جاتا اپنے ہتّھ رکھائیا۔ منزل اوکھی رکھاں گھاٹی، بِن میرے چڑھن کوئے نہ پائیا۔ گوبِند کِہا اوہ صاحب پُرکھ ابناشی، تیری بےپرواہیا۔ تیرا کھیل منڈل راسی، دو جہان وجّے ودھائیا۔ میری اِکو اِچھیا اِکو آسی، آشا اپنی دیاں دِرڑائیا۔ میرے گُرمُکھ میرے سدا ہوون ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ منزل پوُری کراں اوہناں دی واٹی، بینڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ گوبِند کہے مَیں لیٹ کے اکّھاں میٹیاں جھب، پلک پلک نال دبائیا۔ مَینوں حکم ہویا ہب، ہم ساجن دِتا دِرڑائیا۔ گُرمُکھ پریمی اپنے لبھ، نج نیتر لوچن کر رُشنائیا۔ شبدی دھار نال سدّ، رسنا جِہوا نہ کوئے ہِلائیا۔ لکّھ چوَراسی وِچوں کڈھ، پریم پریتی اِک بندھائیا۔ گوبِند کہے مَیں پُرکھ اکال آکھیا، مَینوں تتّاں نالوں ہو لیَن دے اڈّ، کایا ماٹی دے تجائیا۔ پھر سنت سُہیلے اپنی بنا کے جدّ، گھر ساچے لَواں جُڑائیا۔ اِکو پدوی اِکو مارگ اِکے دے کے پد، پتت پاون تیرے وِچ سمائیا۔ مَیں نظر نہ آواں دِین دُنی وِچ جگ، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ گُرمکھاں دے اندر وڑ کے اُپر شاہ رگ، شاہ پاتشاہ حکم دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اُٹھائیا۔ گوبِند کہے مَیں سہج بدلیا پاسا، تن وجوُد بدلائیا۔ ویکھیا دو جہان تماشا، برہمنڈ کھنڈ دُہائیا۔ مَینوں آیا ہاسا، خوشیاں وِچ ڈھولا دِتا گائیا۔ واہ واہ تیرا کھیل پُرکھ ابناشا، تیری بےپرواہیا۔ سِری بھگوان جھٹ کھول کے اپنا کھاتہ، بِنا خطوُطاں توں مَینوں دِتا جنائیا۔ گوبِند تَینوں بناؤنا اوہ داتا، جو دو جہان دیونہار اکھوائیا۔ جن بھگتاں پوُرا کریں گھاٹا، لیکھا بچھلا جھولی پائیا۔ ہُن توُں امرت پیایا نال باٹا، پھیر گُرمکھاں دے انتر نجھر جِھرنا دینا جِھرائیا۔ آتما دا بن کے آقا، پرماتما ہو کے حکم سُنائیا۔ ہُن تیرا مُصوّر کھچ کے خاکہ، کلغی توڑا باز رہے جنائیا۔ مات پِتا دا دسّدے ناتا، پٹنے ڈھولے رہے گائیا۔ پھیر تیرا اوتھے رکھاں واسا، جِس دی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ تیرا میرا نوُر ہووے پرکاشا، شبدی ڈنکا تھاؤں تھائنیا۔ دوہاں دا ہووے اِک بھرواسا، دوُجی دھار نہ کوئے

بدلائیا۔ تُوں میرا کھولنا خلاصہ، مَیں تیری کراں پڑھائیا۔ گُرمُکھاں پوُری کراں آسا، آہستہ آہستہ لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ گوبِند کہے جِس ویلے ہویا شبدی فُرنا، حکمی حکم منائیا۔ کہارو اَگے ہُن تُرنا، تُرت لَینا اُٹھائیا۔ اِک پریِتی اندر جُڑنا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ اِک کہار کِہا کُجھ تیرے کولوں سُننا، سانوُں دے سمجھائیا۔ گوبِند کِہا مَیں پھیر لوک مات وِچ مُڑنا، نِرگُن ہو کے ویس وٹائیا۔ اوس کِہا مَینوں کدے نہ بُھلنا، سلام علیکم کہہ کے سجدہ سیِس دِتا جُھکائیا۔ گوبِند کِہا، تُہاڈا دوارا پھیر کُھلنا، خالص خالصے دیاں بنائیا۔ تُساں جنم جنم وِچ نہیں رُلنا، مانَس دے مانَس اپنے نال مِلائیا۔ تُہاڈے نال مِل کے گوبِند پھلنا پُھلنا، پتّ ڈالی نال مہکائیا۔ بھاگ لگنا ساچی کُلنا، کُلونت ہوئے سہائیا۔ کلجُگ کوُڑ کُڑیار اندھیر جُھلنا، سَت سچ مُکھ چُھپائیا۔ واہِگرُو جاپ ساریاں کرنا اُتے بُلناں، ہِردے ہرِ نہ کوئے وسائیا۔ کوٹاں وِچوں گُرمُکھ میرے کنڈے تُلنا، نام کنڈا لَواں اُٹھائیا۔ کوُڑی کِریا بوُٹا ہُلنا، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ کہار کِہا مَیں سجدہ کراں کعبہ، قبل اِکو نظری آئیا۔ گوبِند کِہا کدی تکّیا ای اپنا بابا، جِس نوُں محمد ابّا کہہ کے سیِس نوائیا۔ جِس نوُں اُچی اُچی پُکارو نال بانگاں، اُنگلاں کنّاں وِچ پائیا۔ اوہ سوامی ورتیا سوانگا، خُدا خود اپنا ویس وٹائیا۔ کہار کِہا سانوُں اَگے ہور تانگھاں، دھیان دھیان وِچ رکھائیا۔ گوبِند کِہا ذرا پہلی پُٹو اُلانگھا، قدم اَگے لَینا اُٹھائیا۔ اُہناں نوُں محمد دِسیا نانگا، رو رو رہیا کُرلائیا۔ پروردِگار دُھر درگاہی سب دا سانجھا، کلمیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ آد جُگاد جُگ چوکڑی لوک پرلوک طبقاں وِچ آوَندا جاندا، نِرگُن سرگُن کھیل کِھلائیا۔ جِس نوُں ویکھ نہ سکے کوئی پنڈت پاندھا، مُلّا شیخ نظر نہ کوئے ٹِکائیا۔ نہ اوہ سوُر کھائے نہ اوہ کھائے ڈھانڈا، نہ اوہ مِتر سجّن نہ اوہ وسے آنڈھ گوانڈھا، لکّھ چوَراسی اندر سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گوبِند کہے جِس ویلے کہاراں قدم چُکیا اَگے، دُھر دی سیو کمائیا۔ حکم دِتا سوُرے سر بگے، شہنشاہ کری جنائیا۔ گوبِند تیرے نال مِل کے اِنہاں دی جوت جگے، جگت ہووے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال اپنی دھاروں کڈھے، دیوے مان وڈیائیا۔ حکمے اندر حاکم ہو کے سدّے، سندیشہ اِک جنائیا۔ سچ دوارے آون بھجّے، بھجن بندگی دئے سمجھائیا۔ بِنا رسنا توں دیوے مزے، مذاق مُکے جگت خُدائیا۔ جے کوئی پُچھے کی وجہ، وجہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جِس توں وِچھڑے اوسے نے لبھے، اوہو دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ،

آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گوبِند کہے چلدیاں چلدیاں وَیراگ اندر جرنیل سِنگھ تیرا اکّھاں چوں نِکل گیا نیر، نیواں ہو کے زِمیں ول دھیان لگائیا۔ اوس ویلے ہسّ کے کِہا کبیر، کعبیاں دا پینڈا دینا مُکائیا۔ شرع دی توڑ زنجیر، شہنشاہ لَینا مِلائیا۔ مَیں تینوں دسّاں تدبیر، سہج سہج سمجھائیا۔ اِس توں پرے نہیں اَخیر، آخر ایہو دُھر دا ماہیا۔ ہوویں نہ دِلگیر، آس نِراس نہ کوئے بنائیا۔ ہتّھوں سُٹ کے شمشیر، بن کے اُچ دا پیر، آسن تُہاڈے اُتے رکھائیا۔ جِس نوُں سمجھے نہ کوئے غریب امیر، شاہ سُلطان نہ کوئے دِرڑائیا۔ اِسنے پچھلے اُتے پھیر کے لکیر، اگلا لیکھا دینا بنائیا۔ ایہدا ساتھی گہر گمبھیر، نر نِرنکارا نظری آئیا۔ جِس نے سُہایا اِس دا سریر، تت دِتی وڈیائیا۔ تُہاڈی بدل دیوے ضمیر، ضامن ہو کے دَیا کمائیا۔ اُہناں کِہا یا آمین، تیرے ہتّھ وڈیائیا۔ کبیر کِہا مَیں جُلاہیاں گھر کمین، کملاپت مِل کے کامل مُرشد وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا مالک ویکھ وکھائیا۔ کہار کِہا کی مالک چلیوں آکھ، اپنا آپ چُھپائیا۔ اوس کِہا مَیں دسّیا صاف، سہج دِتا جنائیا۔ انت تُہاڈا ہونا ساتھ، ایسے نال وڈیائیا۔ کھیل ویکھنا پُرکھ ابناش، پت پرمیشور بےپرواہیا۔ تُہاڈا میلا ہونا ساکھیات، سَت سَتوادی جوڑ جُڑائیا۔ پریم پریتی بجھّے نات، ناتا اِکو اِک سمجھائیا۔ ہُن لیکھا نہیں نال قلم دوات، پھیر شبداں وِچ وڈیائیا۔ شہنشاہی سمت وِچ تُہاڈے جنم دی تُہانوُں وی مِلنی دات، کرم دی کامنا پوُر کرائیا۔ سو سُہنجنی آ گئی رات، بھنڑی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچ سرنائیا۔ بھنڑی رَین کہے مَیں بھاگاں بھری، سوہنی سُہنجنی نظری آئیا۔ جِس وِچ گوبِند گُرمکھاں اُپر کِرپا کری، شبدی شبد دِتی وڈیائیا۔ سُلکھنی ہوئی گھڑی، پل پل دئے گواہیا۔ جن بھگتو تُہاڈی پریم پریتی سیوا بڑی، بہُتیاں توں بہُتی نظری آئیا۔ رَوداس والی پچھلی بجّھی لڑی، لڑ سکیا نہ کوئے چُھڑائیا۔ اَگے آون جاون توں صاف ہویا بری، برہما وِشن شِو سیس نِوائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، جنہاں اُتے کِرپا کری، کِرپال ہو کے کرماں توں لیا چُھڑائیا۔

❊ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ا کرنیل سِنگھ دے گرِہ پِنڈ شاہ والا ضِلع فِروزپُر ❊

شبد کہے مَیتوں جگت کہے آواز، شبد گوبند سمجھ کسے نہ آیا۔ نِراکھّر سمجھے نہ کوئے راز، اکھّر اکھّر مِل مِل ڈھولا گایا۔ بِنا تن وجُودوں میرا ساجن لیا ساز، سَتگُرو میرا نام پرگٹایا۔ شاہ پاتشاہ راجن راج، نواب اِکو اِک اکھوایا۔ نِراکار نِرنکار اِکو میرا ساتھ، مات پِت کسے نہ جایا۔ آد جُگاد ویکھے کھیل تماش، جُگ چوکڑی حکم منایا۔ شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن کھانی بانی نِکّی جِہی دسّ کے گاتھ، کلام کلمیاں نال صلاحیا کایا حُجرے وکھا کے محراب، محبُوب نُور ظہُور چمک چمکایا۔ میرا کوئی نہ جانے ، اپنا بھیوَ نہ کوئے کُھلایا۔ برہمنڈ کھنڈ دو جہان سمجھے کوئے نہ لاکھ، بےانت بےانت گُر اوتار پَیغمبر گایا۔ نِت نوِت میرا پرتاپ، پرم پُرکھ پربھ رنگ چڑھایا۔ نِرمل دھارا سدا صاف، پتت روُپ نہ کوئے جنایا۔ سچ دوار سچّا اِنصاف، حکمی حکم اِک سُنایا۔ بِن بھگتاں کدے نہ کراں کسے معاف، لکّھ چوُراسی ہتّھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی دھار آپ پرگٹایا۔ شبد کہے مَیتوں جگت وِدیا کہے بول، راگاں ناداں والا جنائیا۔ میرا پڑدا کسے نہیں ویکھیا کھول، جُگ چوکڑی بھیوَ نہ کوئے کُھلائیا۔ مَیں آد جُگاد سدا نِرمول، نِروَیر نِراکار سوبھا پائیا۔ جُگ جُگ سَت بھنڈارا دیواں کھول، وست انمُلڑی آپ ورتائیا۔ پنج تت اندر وڑ کے وجاواں ڈھول، گُر اوتار پَیغمبر لَواں اُٹھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت روَل، شاستر سِمرت کراں لِکھائیا۔ دو جہاناں تول کے تول، بِنا ترازوُاں ہتّھ اُٹھائیا۔ سندیشیاں والے پوُرے کراں قوَل، اِقرار اپنا توڑ نِبھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیا۔ شبد کہے مَیتوں سارے کہندے گُروُ، گُردیو منّ کے سیِس نوائیا۔ کسے نہیں دسّیا کِس ویلے ہویا شُروُع، شرع اپنی آپ جنائیا۔ کسے نہیں پتہ اپنی دھار کِس بِدھ مُڑوُ، بِن پاندھی پندھ مُکائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران کہن، فُرنیاں اندر پھُروُ، سُرتی سُرت اُٹھائیا۔ کسے نہیں دسّیا کیہڑی منزل ترُوُ، چلے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا وکھائیا۔ شبد گُروُ کہے میرے حکم سندیشے رہے پڑھدے، من مت بُدھ دھیان لگائیا۔ گُر اوتاراں پَیغمبراں درشن رہے کردے، وِشن برہما شِو منائیا۔ صوُفی سنت فقیِراں سجدے رہے کردے، کلمیاں وِچ گائیا۔ چرن کوَلاں اُپر سیِس رہے دھردے، مستک ٹِکّے دھوُڑی خاک رمائیا۔ بِنا وجوُدوں مَیتوں موُل نہ مِلدے، مِل کے اپنا حال

سُنائیا۔ کھیل سمجھے نہیں اصل دے، اصلیّت پڑدا نہ کوئے اُٹھائیا۔ رس مانے نہیں اگمّی وصل دے، وِشیاں وِچ لوکائیا۔ کوٹاں وِچوں جن بھگت وِرلے میری نسل دے، جِنہاں دا اِکو بِتا مائیا۔ اوہ پریم پیار اندر مِل کے ہسّنگے، ہستی ہستی وِچوں بدلائیا۔ بِنا گُرُوآں توں گُرُو اِکو دسّنگے، جو گوبند دھار شبدی بے پرواہیا۔ سچ دوار اوسے وسنگے، جتھے اِکو سیج سُہائیا۔ گُرُو دیؤ سوامی انترجامی اِکو منّنگے، بِنا سیس سیس نوائیا۔ سَتگُر شبد کہے گُرمُکھ اپنا بیڑا بنھنگے، دوُسر کندھ بھار نہ کوئے ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، سَتگُر داتا اِک سرنائیا۔

❊ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اگُرداس سِنگھ دے گرہِ پنڈ شاہ والا ضِلع فِروزپُر ❊

سَتگُر سرن جو جاوے آ، چارے کھانی دَیاکمائیندا۔ سَتگُر داتا بے پرواہ، بے پرواہی وِچ سمائیندا۔ پوُرب لیکھا ویکھے تھاؤں تھاں، جُگ چوُکڑی کھوج کھوجائیندا۔ لکڑی کاٹھ جِس دا ناں، باڈی سوہنی بنت بنائیندا۔ کُنڈی کُنڈیاں نال جُڑا، رنگ روُپ سوبھا پائیندا۔ بِچھلا لیکھا رہیا سمجھا، دُھر سندیش سُنائیندا۔ جِس ویلے بل دوارے پھیرا گیا پا، براہمن جگت روُپ وٹائیندا۔ پُرکھ اکال لکڑی سہارا لیا تکا، سمرتھ ہتّھ وِچ اُٹھائیندا۔ لکڑی کہا میرے بخشے گئے گُناہ، جنم کرم نظر کوئے نہ آئیندا۔ چلدیاں چلدیاں اِک وار چرنی لگّی آ، ٹھوکر سجّے چرن نال لگائیندا، اوس رو کے ماری دھاہ، نیتر نیناں چھہبر اِک وکھائیندا۔ تُوں پاتشاہاں دا پاتشاہ، نِرگُن سرگُن ویس وٹائیندا۔ مَیں کوئی سیو نہ سکی کما، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ لکڑی کہے جِس ویلے مَیں لگّی باوَن چرن، چرن مِلی سرنائیا۔ مَیتوں بُھل گیا اگلا مرن، بِچھلا جیون دِتا تجائیا۔ میرا کُھل گیا ہرن پھرن، نیتر نیَن رُشنائیا۔ مَیں لگّی بہُتی ڈرن، رو رو حال دُہائیا۔ اندر کِیتا پرن، سوگند اِکو کھائیا۔ ڈھولا لگّی پڑھن، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاہیا۔ برہوں اندر لگّی سڑن، وِچھوڑا دِسے جُدائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا رہیا چُکائیا۔ لکڑی کہے جِس ویلے مَیں چرن کوَل گئی لگّ، مستک سیس نوائیا۔ میری پیاس بُجھی اگّ، ساتنک سَت روُپ وٹائیا۔ مَیں درشن کِیتا رجّ، خوشیاں ڈھولا گائیا۔ ہسّ کے کہا کِتے مَیتوں نہ جاویں چھڈ، ہوئے نہ کدی جُدائیا۔ باوَن کہا مَیں تتّاں توں ہونا الگّ،

جوتی جوت جوت سمائیا۔ جِس ویلے پُرکھ اکال ہو کے آواں سمرتھ، نِرگُن نِروَیر پھیرا پائیا۔ پھیر دیواں تیرا حق، پُورب لیکھا جھولی پائیا۔ لکڑی کہا مَینوں تھوڑا جِہا شک، سچ دینا سمجھائیا۔ میری ویکھن والی نہیں اکّھ، کِس بِدھ تیرا درشن پائیا۔ بناسپت وِچوں کِویں ہوواں وکّھ، اپنا روُپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال کہا مَیں تیرا کھیل کراں پرتکھ، پڑدا اوہلا نہ کوئے دِسائیا۔ تیرا مان بناواں سچ، سَت نال مِلائیا۔ جِنہاں ستّاں رنگاں وِچ بل سمگری بدھّی وکّھ وکّھ، اڈّ اڈّ ٹِکائیا۔ اُہناں دا کراں اِکّھ، ستّ رنگ نِشانہ دیاں سُہائیا۔ جوتی نوُر لٹ لٹ، جوت سَت رُشنائیا۔ کھول سچ دوار ہٹّ، بھگتاں ونج کرائیا۔ اپنے کر کے وسّ، ناتا دیاں بندھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا رہیا مُکائیا۔ لکڑی کہا کی کھیل تیرا ستّ رنگ، بلی باوَن دے جنائیا۔ اوس کہا کُچھ لیکھا منگ، خالی جھولی اَگے ڈاہیا۔ لکڑی کہا مَینوں مِلے انند، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ باوَن کہا مَیں بخشاں سدا سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ تُوں تکّیں میرے گُرمُکھ لال چند، گوبِند نال کُڑمائیا۔ شاہ سُلطاناں دی تیری مکنی ونڈ، برہمنڈ کھنڈ ودھائیا۔ تیرا خوشی ہونا بند بند، بندگی اِکو دینی سمجھائیا۔ جِس ویلے گوبِند چھڈے پُری انند، ساڈھے تِنّ ہتّھ لکڑی تیری دھار سرسا وِچ رُڑھائیا۔ ستّراں دی منگ، سِنگھ ویرِ اُنگلی اِک چُھہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا لیکھے وِچوں بُجھائیا۔ لکڑی کہے میری عرضوئی ارداس اِک، بینتی اِک سچ سُنائیا۔ کُچھ میرا لیکھا لکھ، پربھوُ مِلے سرنائیا۔ باوَن کہے جِس ویلے سرگُن توں نِرگُن ہوکے آواں اِک، اِک اکلّا پھیرا پائیا۔ بھگت سُہیلے گُرمُکھ پریمی ہوون سِکھ، سجّن دُھر دے جوڑ جُڑائیا۔ تیرے نال کراں ہت، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ لکڑی کہا مَینوں کُچھ لکھ کے دے دے چِٹ، چِٹھی ہتّھ پھڑائیا۔ باوَن کہا آہ ویکھ میری گتّھ، جو ساڈھے تِنّ ہتّھ کلجگ انتم اپنا روُپ بدلائیا۔ تیرا لہنا دینا دئے نبجّھ، نیرن نیرے ہو کے دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا رہیا چُکائیا۔ لکڑی کہے مَینوں ویکھیو نہ چھڑی، وِچھڑیاں جوڑ جُڑائیا۔ میری اِک دِن دی پریتی بڑی، جو سَتجگ دی دھار سَتجگ پھیر وکھائیا۔ مَیں منزل اوس چڑھی، جتھے وسے بےپرواہیا۔ مَیں اوس دوارے کھڑی، جتھے بھگت بھگوان ہوہے کُڑمائیا۔ مَیں بھاگ لگاواں گھر گھری، ستّ رنگ نِشانہ اُپر جُھلائیا۔ مَیں گُرمُکھاں کراوَنا بری، اَگے دیوے نہ کوئے سزائیا۔

۲۴۴

سب نوُں یاد کراؤنا اِکو اِشٹ منّنا پربھ ہری، ہرِ ہر ہِردے سوبھا پائیا۔ لکڑی کہے جِس میرے اُتے کِرپا کری، اوہ سب دا پِتا مائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوُکڑی سب دی لیکھے لاوے پل گھڑی، جو چل آئن سرنائیا۔

❊ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ا جگیر سِنگھ دے گرہ پِنڈ شاہ والا ضِلع فِروزپُر ❊

لکڑی کہے مَیتوں یاد آئی بھوئے تلونڈی، طلب پچھلی دیاں سمجھائیا۔ نانک توڑیا ڈھاب کنڈھی، جِس دی ونڈ چوُداں چوُوی کرم کرم سمجھائیا۔ پھیر چِھل لاہی نال دندی، بال اوستھا خوشی منائیا۔ مَیں رو کے کہا ایہہ گلّ نہیں چنگی، دُکھیاں رہیا ستائیا۔ نانک کہا مَیں تَیتوں کڈھ کے وِچوں بیلے جھنگی، ساچے در دیاں بہائیا۔ جِس ویلے بھارت وِچوں جان فرنگی، تَیتوں مِلے مان وڈیائیا۔ تیری دھار ہووے ستّ رنگی، پیر پَیغمبر ویکھ خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال ہووے سنگی، سگلا سنگ نِبھائیا۔ غریب نِمانیاں کٹے تنگی، دُکھیاں دردیاں درد ونڈائیا۔ وست امولک جھولی پائے منگی، آسا ترِشنا پوُر وکھائیا۔ سچ سِنگھاسن رہی ٹنگی، سوہنا روُپ بدلائیا۔ واسنا ویکھیں اِک ٹھنڈی، بِن پوَناں پوَن جنائیا۔ تیری پریتی ٹاہنی نالوں توڑ کے اوس نال گنڈھی، جیہڑا ہانی کدے نہ کرے جُدائیا۔ مَیں شبدی لِکھت دیواں سندھی، سند ہتّھ پھڑائیا۔ جِس ویلے پرم پُرکھ بھگتاں اُتوں سب دی توڑ پابندی، اِکو حکم دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر کرنی ویکھ وکھائیا۔ لکڑی کہے مَیں جاواں بلہار، بلہاری سِیس نِوائیا۔ میرا لیکھا لگّے وِچ سنسار، بُھلیکھا رہے نہ رائیا۔ مَیں ٹُٹ گئی نالوں ڈال، ہوئی تن جُدائیا۔ میرا سُنیا کِسے حال، فریاد وِچ کُرلائیا۔ نانک ساچی سِکھیا دِتی سِکھال، صاحب کر پڑھائیا۔ جِس ویلے میرا آوے دِین دَیال، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ سچ دوارے تَیتوں لئے اُٹھال، دیوے مان وڈیائیا۔ لہنا چُکائے شاہ کنگال، لیکھا پوُر کرائیا۔ دیوے مان وِچ جہان، دو جہان وجّ ودھائیا۔ تیرے اُتے جُھلنا اوہ نِشان، جِس دی گُر اوتار پَیغمبر بَیٹھے آس تکائیا۔ کل کلکی ہونا مِہروان، محبُوب نوُر خُدائیا۔ سچ دوارے مِلنا مان، ممتا موہ مِٹائیا۔ لکڑی کہا مَیں سِیس نِوا کے کِیتا پروان، بہُہ خوُشی خوشی منائیا۔ گُروُ نانک دِتا دان، سَتگُر ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، بھاوَنا سب دی پوُر کرائیا۔

❊ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ اجیت سِنگھ دے گرِہ پِنڈ شاہ والا ضِلع فِروزپُر ❊

لکڑی کہے میرے اندر وست اگّ، جو سب نوُں رہی جلائیا۔ جن بھگتو تُہاڈے اندر سوُرا سربگ، پُرکھ اکال سوبھا پائیا۔ کدے نہ ہووے الگ، وکھّرا گھر نہ کوئے وسائیا۔ بَیٹھا رہے اُپر شاہ رگ، سچ سِنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ سد درشن کرو رجّ، ترِشنا بُھکھ مِٹائیا۔ مَینوں چیتا آوَندا جد، بِچھلا لہنا پوُرب اِک دِرڑائیا۔ فریِد دے خالی دِسن ہڈّ، ماس ماٹی سوبھا کوئے نہ پائیا۔ پُٹھا لٹکیا وِچ کھڈّ، نیتر نینَ تِسائیا۔ جِس نال گیا سی بجّھ، اوہ وی لکڑی کاٹھ میرا رُوپ نظری آئیا۔ جِس دے کارن مِلی وڈیائی جگ، جاگرت جوت ہوئی رُشنائیا۔ بِنا مکّے کعبیوں محبُوب دا کیتا حج، مُحبّت وِچ سمائیا۔ اوس نالوں مَینوں سماں چنگا لگّے انجّ، کہانی نہیں کہاوت رہی دُہرائیا۔ نِرگُن دھار شبدی رُوپ آیا بھجّ، سَت سَتوادی پھیرا پائیا۔ جِس دے نال مِل کے وی رہی سج، ساجن ہو کے سجرا رنگ چڑھائیا۔ تُہانوُں رہی سدّ، مِتاں نال منائیا۔ جن بھگتو ہُن وکھّرا رہنا نہیں اڈّ، وِچھوڑا مگیا کٹی جائے جُدائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، جِس ویلے سُناوے اپنا چھد، چھند سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وارث ہو کے وِرشا جھولی پائیا۔

۲۴۶

❊ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کرتار سِنگھ دے گرِہ پِنڈ شاہ‌والا ضِلع فِروزپُر ❊

لکڑی کہے میری پروان ہوئی ڈنڈوَت، ڈنڈاوت اِکا نظری آئیا۔ مَینوں جُگ جُگ ویکھاں جگت لوکائیا۔ بِنا بھگتاں دے ساری سرِشٹی گئی اوَنت، بوُٹا جڑ نہ کوئے لگائیا۔ شاہ سُلطاناں خاک رلایا موَت، سچکھنڈ دوار نہ کوئے بہائیا۔ ناتا جُڑیا رہیا نہ نار کھوَنت، خصم بھسم وِچ مِلائیا۔ مَیں کلجُگ انتم گئی چوَنک، چاروں کُنٹ اکّھ کُھلائیا۔ جگ واسنا رہی بھوَنک، کوُکر وانگ کُرلائیا۔ پربھ ملِن دا تھوڑیاں مِلیا شوَق، جو شاکر ہو کے اِکو سیِس نوِائیا۔ کوُڑی کِریا من مکھتا جگت گل وِچ پیا تاوَنک، طبع سکے نہ کوئے بدلائیا۔ حرِص ہوَس وِچ رہے ہوَنک، دما دم نہ کوئے دِھیائیا۔ ساچی منزل موُل نہ سکے پہنچ، راہ کھہڑا نہ کوئے وکھائیا۔ جگت ریِتی کوُڑی ویکھ کے روَنس، رستے بِکھڑے نظری آئیا۔ بِنا پُرکھ اکال دے دو جہاناں کسے دی نہیں کوئی دھوَنس، حکم حق

نہ کوئے سُنائیا۔ سِر چُکے نہ کوئی گُر اوتار پَیغمبر مُلّا قاضی غوث، نیتر اکّھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار وڈیائیا۔ لکڑی کہے مَیتوں کوئی نہ سمجھے لکڑی لکّڑہارا، بنکھنڈ بھیو کوئے نہ پائیا۔ میرا آد جُگادی اِکو نال پیارا، پریتم اِکو رہی منائیا۔ جِس ویلے رام گیا جنگلاں وِچ اُجاڑا، پھریا تھاؤں تھائیا۔ پنچوٹی نِشان کھِچیا ایکا وارا، لکیر تقدیر دِتی سمجھائیا۔ اوس ویلے مَیں کڈّھیا ہاڑا، ہوُکا اِک سُنائیا۔ جِس سیتا دا تُوں لاڑا، نوُر نوُرانہ نظری آئیا۔ اوس دا اوکھا دِسے دِہاڑا، واڑ کُنڈیاں نہ کوئے بچائیا۔ رام کہا میرے رام دا کھیل نیارا، رام رام رہیا جنائیا۔ لکڑی کہا مَیں کرنا سچّا ونج لبھنا اِک ونجارا، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ رام کہا جِس ویلے کل ککلی لئے اوتارا، نِرگُن نِروَیر پھیرا پائیا۔ میرا پوُرا کرے اِشارہ، عیش و عِشرط میٹے جگت گُناہیا۔ دُھر دا بول اِک جَیکارا، گُر اوتار پَیغمبر دئے سمجھائیا۔ تَینوُں بخشے چرن چرن سہارا، سرن دیوے سرنائیا۔ تیرا لہنا ہووے اُجیارا، اُجرت جھولی پائیا۔ بھگتاں دا بن رکھوالا، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ اوس ویلے تیرا دیوے سچ احوالا، حالت دئے بدلائیا۔ کلجُگ انتم بدل کے چالا، سَتجُگ ساچا دئے وکھائیا۔ تیری پوُری کرے گھالا، سیوا ویکھے چائیں چائنیا۔ جِس دا نوُر عجب نِرالا، نیتر اکّھ نہ کوئے تکائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، سب دی کرے سدا پرتپالا، پرتپالک ہو کے مِہر نظر نال ترائیا۔

۲۴۷

❊ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کرنیل سِنگھ دے گرہ پِنڈ شاہ والا ضِلع فِروزپُر ❊

لکڑی کہے سِری بھگوان دا شبدی ویکھو ڈنڈا، ڈر بھے بھوَ اپنا اِک رکھائیا۔ جُگ جُگ کوُڑی کِریا میٹے دنگا، ممتا موہ کرے صفائیا۔ بِنا بندگیوں بناوے دُھر دا بندہ، بندھن جھوُٹھے دئے تُڑائیا۔ امرت رس پیائے جام ٹھنڈا، اگنی اگّ گوائیا۔ سچ سروور دا دسّے کنڈھا، جتھے اٹھسٹھ بَیٹھے روُپ چُھپائیا۔ سچ رباب وجائے مردنگا، تن نگارے چوٹ لگائیا۔ پڑدا لاہ کے ہنگ برہم دا، پاربرہم دئے مِلائیا۔ جن بھگتاں کھِچ لیائے سَتگُر قدماں، چاروں کُنٹ لئے اُٹھائیا۔ دو چار لبھے وِچوں پدماں، اَرب کھرب گنت نہ کوئے گنائیا۔ لہنا ویکھے کھانی بانی جیرج انڈج ہوئے کوئی نہ صدمہ، سدّا دئے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت

سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان مِہر نظر اُٹھائیا۔ لکڑی کہے مَیں کسے کھنڈے دا نہیں دستا، مُٹھی بند نہ کوئے کرائیا۔ مَیں بھگتاں دسّاں رستہ، مارگ اِک سمجھائیا۔ گُرمکھو پربھ نوُں مِل کے بنھنا پئے کوئی نہ بستہ، پُستک سیِس نہ کوئے اُٹھائیا۔ جُگ چوُکڑی بِچھوں تُہانوُں نام مِلیا سستا، بِن قیِمت رہیا ورتائیا۔ جِس نال تُہاڈا گھرانہ رہے وسدا، اُجڑے جگت لوکائیا۔ تُہاڈا آتم رہے ہسّدا، پرماتم وِچ سمائیا۔ ڈھولا بنیا رہے سوامی دے جس دا، صِفتاں وِچ صلاحیِا۔ میل ہُندا رہے اگّمی اکّھ دا، وِچھوڑا مِٹے جگت جُدائیا۔ جو جُگ جُگ جن بھگتاں دی پَیج رکھدا، اوہ مالک تُہاڈا ہوئے سہائیا۔ جو دوارا دیوے سچ دا، ساچے دھام بہائیا۔ لوُں لوُں اندر رچدا، گھر گھر رہیا سمائیا۔ جِس ویلے کایا ماٹی بھانڈا بھنّے کچّ دا، جوت جوت وِچ مِلائیا۔ اَگے جھگڑا مُک جائے وکّھ دا، وکھّری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ایہہ وِہار پُرکھ سمرتھ دا، جو سمیں دا سماج دئے بدلائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان میل مِلایا بھگتاں دے اِکھّ دا، اِک اِک نال بندھائیا۔

❊ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ نچھتر سِنگھ دے گرہِ پنڈ شاہوالا ضِلع فِروزپُر ❊

۲۴۸

لکڑی کہے میرے وِچوں نِکلے اوہ لاٹ، جو للاٹ کرے رُشنائیا۔ میری منزل مُک گئی واٹ، بیٹھی پندھ چُکائیا۔ کنارہ مِلیا گھاٹ، پتن دُھر درگاہیا۔ جتھے مِلی شاباس، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ پوُری ہوئی آس، ترِشنا دِتی مِٹائیا۔ پُج گئی اوس پاس، جو پاسا رہیا اُلٹائیا۔ مَیں ہو کے داسی داس، سیوا سچ کمائیا۔ ستّ رنگ نِشانہ ساکھیات، سب نوُں رہی وکھائیا۔ اِکو منّنا باپ، پُرکھ اکال اِک دِھیائیا۔ جِس دا سارے کردے گئے جاپ، اکھّراں وِچ پڑھائیا۔ اوہ پرگٹ ہویا آپ، جوتی جاتا شہنشاہیا۔ جن بھگتو پریم پریتاں اندر بن جاؤ ساک، سجّن اِکو اِک منائیا۔ ایہہ گوبِند دا بھوِکھت واک، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جِس ویلے ندیڑ وِچ لکڑی کہے مَیں تن کیِتا خاک، سواہ دِتی بنائیا۔ نہ بستر رہیا نہ پوشاک، پوشیِدہ سب کُجھ دِتا چُھپائیا۔ اوس ویلے آئی اِک آواز، جِس مَیتوں دِتا اُٹھائیا۔ میری بِن اکّھاں کُھل گئی جاگ، بِن تن لئی انگڑائیا۔ تھوڑی جِہی سُلگدی سی آگ، ڈھائی پا نظری آئیا۔ اوس دے وِچ سی اِک وَیراگ، ہائے ہائے کر سُنائیا۔ کوئی نہ کہو گوبِند دا بُجھیا چراغ، دو جہاناں ہوئی رُشنائیا۔ جِس نے نواں ساجن لَینا ساز، وکھّری نوَیں بنت بنائیا۔ نال لَے کے سَتگُرو مہاراج، پُرکھ

اکال پھیرا پائیا۔ کلغی دا بنا کے تاج، لوک مات ہووے سہائیا۔ جن بھگت رہن نہ دیوے کسے دے مُحتاج، نام بھنڈارا اِک کھوائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں رکھے لاج، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ لکڑی کہے گوبند ہتّھ سڑیا نہیں جِس اُتے سوہیا باز، بازاں والا بازی جائے اُلٹائیا۔ دھار ٹُٹی نہیں جِس ہتّھ وِچ پکڑے واگ، نیلے والا شاہ اَسوار بےپرواہیا۔ پھیر اوس کسے کولوں منگنی نہیں اِمداد، اِک اِکلّا ہو کے حکم ورتائیا۔ جِس نوُں سمجھے نہ کوئے دِماغ، بُدھیوان نہ کوئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں اندر دیوے اِک وَیراگ، وَیری دُشمن اندروں دئے بھجائیا۔ لکڑی کہے میرے پھیر ہونے وڈ وڈبھاگ، بھاگ حِصّہ بھگوَن میری جھولی پائیا۔ دُنیا میرے نال اُڈاوے کاگ، گُرمُکھ میرے نال نِشانہ لیَن جُھلائیا۔ سو ویلا وقت سُہنجنا ہویا وِچ مہینہ ماگھ، سمت شہنشاہی سمجھائیا۔ اگلا ہور بدل دینا رِواج، نواں نوِین حکم منائیا۔ گُرمُکھ لنگڑا لوُلا رہے نہ کوئے اپاہج، منزل پوُڑی دینا چڑھائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، سدا سُہیلا ساتھ، سمرتھ اپنی دَیا کمائیا۔

❊ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سوبھا سِنگھ دے گرِہ پنڈ ولوُر ضِلع فِروزپُر ❊

۲۴۹

دَیاوان ہرِ داتار، ناتھ اناتھاں ویکھ وکھائیندا۔ لکّھ چوُراسی پاوے سار، چارے کھانی پھول پھولائیندا۔ آسا منسا پوُری کرے وِچ سنسار، سچ پریِتی اِک سمجھائیندا۔ بھگت سُہیلے دئے ادھار، گُر چیلے رنگ رنگائیندا۔ گھٹ گھٹ انتر پاوے سار، گرِہ مندر اندر پڑدا لاہندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیندا۔ مِہر نظر کرے سِری بھگوان، پاربرہم پربھ دَیا کمائیا۔ جینودیاں جگ دئے نِشان، لوک مات وڈیائیا۔ مانَس جنم کرے کلیان، انت کنت ہوئے سہائیا۔ وست امولک دیوے دان، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پریِتی بخشے اِک جہان، انتر آتم میل مِلائیا۔ دَیاوان گہر گمبھیر، پُرکھ اکال اِک اکھوائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی تن سریر، ساڈھے تِنّ ہتّھ سوبھا پائیندا۔ دوَلت نام خزانہ دیوے سچ جاگیر، پِتا پوُت رنگ رنگائیندا۔ حکمے اندر بدل دیوے تقدیِر، تدبیِر اپنی اپنے ہتّھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیندا۔ مِہروان ہرِ بھگوَنت، پرم پُرکھ وڈّی وڈیائیا۔ مان رکھائے ہرجن ساچے سنت، گُرمُکھ میلے چائیں چائنیا۔ نام نِدھان دے کے منیا منت، مست خُماری دئے چڑھائیا۔

گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، نِون سُ اکھّر کرے پڑھائیا۔ مانَس جنم بنائے بنت، گھڑن بھنّنہار ہوئے سہائیا۔ ناتا جوڑ کے دُھر دی سنگت، سگلا سنگ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دِیناں اناتھا دَیا کمائیا۔ دِیناں ناتھادیانِدھ ساگر، پاربرہم پت پرمیشور ایکنکار اِکو نظری آئیندا۔ ویکھنہارا دِین دُنی ڈُونگھا ساگر، لوک پرلوک کھوج کھوجائیندا۔ غریب نِمانیاں جن بھگتاں سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اِکو اِک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ وِچھڑیاں میلنہارا نال سنسار، ناتا جگت نالوں تُڑائیا۔ دُکھیاں دُکھ دئے نِوار، دِلدریاں دِلدر دئے مُکائیا۔ وست امولک کایا گولک دیوے بھنڈار، اتوٹ اتُٹ جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشش وِچ بخشِیش رحمت آپ کمائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، جنم جنم کرم کرم دی میٹے زحمت، دُکھ سُکھ وِچ بدلائیا۔

❊ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سادھوُ سِنگھ دے گرِہ بستی تیغا سِنگھ ضِلع فِروزپُر ❊

۲۵۰

ماگھ کہے نوَ نوَ چار بِچھوں میری آئی ماگھی، جن بھگتاں دُرمت مَیل دھوائیا۔ ساچے سنتاں سوئی سُرت مندر اندر کایا جاگی، آلس نِندرا نہ کوئے وکھائیا۔ من واسنا کوُڑی کِریا بنو تیاگی، لوبھ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ سچ پریم دے بنو وَیراگی، اِشٹ اِکو اِک منائیا۔ کایا کپڑ دھووو داغی، پتت پُنیت روُپ وٹائیا۔ شبد سُنو اگمّی نادی، دُھن آتمک راگ الاہیا۔ امرت رس پیوَ انڈِٹھ سوادی، رسنا جِہوا نہ کوئے ہِلائیا۔ شاہ پاتشاہ مِلو اِک نوابی، شہنشاہ اِکو نظری آئیا۔ محل اٹل سوہوو سچ محرابی، محبُوب حُجرہ اِک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ سرن کہے مَیں بھگتاں دسّاں اوٹ، اوڑک اِکو اِک جنائیا۔ جِس دا نام نِدھانا دو جہاناں لاوے چوٹ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اُٹھائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں کوُڑی کِریا مایا ممتا کڈھے کھوٹ، سَت سَت دئے سمجھائیا۔ کرے پرکاش نِرمل جوت، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ سچ سُنائے نام سلوک، سوہلا اِک دِرڑائیا۔ دُھر دربار جناکے موَج، مجلس بھگتاں وِچ رکھائیا۔ جِس دی گُر اوتار پیِر پیَغمبر دسّدے آئے کھوج، شاستر وید پُران سِمرت ڈھولے گائیا۔ اوس دا درشن بِنا اکّھاں کرو روز، نَج نیتر نین

اکّھ کُھلائیا۔ سچ مُحبّت دیوے جوگ، جوگیشر اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا مالک ہوئے سہائیا۔ دُھر دا مالک تکّو ایک، ایکنکارا نظری آئیندا۔ جُگ چوُکڑی جِس دی سارے رکھدے ٹیک، وِشن برہما شِو سِر نہ کوئے اُٹھائیندا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ جو بدلنہارا بھیکھ، نِت نوِت اپنا ویس وٹائیندا۔ لکّھ چوُراسی جیِو جنت سادھ سنت لکھنہارا لیکھ، بھیوَ ابھیدا اچھل اچھیدا آپ کُھلائیندا۔ سچکھنڈ نِواسی پُرکھ ابناشی دُھر دا مالک اِک نریش، نر نرائن سوبھا پائیندا۔ پُرکھ بِدھاتا سدا وسے بھگتاں دیس، محل اٹل اُچ مِنار اِک وڈیائیندا۔ نِرگُن ہو کے سرگُن کھیڈے کھیڈ، جگت کِھلاری دو دھاری چال چلائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا آپ سمجھائیندا۔ دُھر فرمان کہے مَیں آواں جُگ جُگ، سندیشہ لوک مات سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھاں لُک لُک، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں بھگتاں لَواں بُچھ، گُرمُکھ گُر گُر نال جُڑائیا۔ انتر آتم دے کے سچ سُچ، سنجم نیم اِکو دیاں وکھائیا۔ اُجل کراں مات مُکھ، دُرمت مَیل رہے نہ رائیا۔ آتم پرماتم وکھاواں سچّا سُکھ، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کہے نوَ نوَ چار بِچھوں آیا ماگھ، مگن بھگتاں آپ رکھائیا۔ پُرکھ اکال ہتّھ پھڑاوے واگ، ڈوری تند نظر کسے نہ آئیا۔ دُھر دا میلا میل مِلائے کنت سُہاگ، صاحب سوامی انترجامی جوڑ جُڑائیا۔ شبد انادی بودھ اگادھی مارے اِک آواز، بِن اکھّراں آپ سُنائیا۔ بند کِواڑی پڑدا کھول کے راز، رام رحِیم جلوہ نوُر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا آپ پرگٹائیا۔ دُھر فرمان کہے مَیں ہوواں پرگٹ، لوک پرلوک حکم سُنائیا۔ مَیں لیکھا جاناں لکّھ چوُراسی ہر گھٹ، انڈج جیرج اُتبھج سیتج ویکھ وکھائیا۔ ناڑ بہتّر ماٹی خاک لیکھا رت، ناڑی ناڑی پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ جگت وِدیا ویکھاں من مت، بُدھی کھوجاں سہج سُبھائیا۔ حکم سندیشہ دیواں پُرکھ سمرتھ، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ جن بھگتاں جھولی پا اگّمی وتھ، نام بھنڈارا دیاں ورتائیا۔ سچ حقیقت لیکھے لا کے حق، حکم اِکو اِک سُنائیا۔ گُرمُکھاں کھول اکّھ، آخر اِکو نال مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان دَیا کمائیا۔ لکڑی کہے مَیں گُرمُکھاں ہتّھوں ہُندی رہی اِکٹھّی، بِکھڑی بِکھڑی جوڑ جُڑائیا۔ ایہہ لہنا ارجن دی بھٹھی، چناب کنڈھا دئے گواہیا۔ اوس براہمن دی ہتّی، جیہڑا ہٹوانا ہو کے ہٹّ چلائیا۔ جِس دا جیِون پیا نٹی، سار پاشا کھیل نہ کوئے سمجھائیا۔ اوس دی بُجھن والی بتّی، بتّی دند دین گواہیا۔ جِس دا لیکھا اوَر نہ کوئے رتی، رتی رت

دئے سُکائیا۔ بھگتاں دا لیکھا کدے نہ ہویا لکھّیں، کاٹھ مِلے نہ کوئے چتُرائیا۔ کھیل ویکھیا جو نیتر نین اکھیّں، آخر اوہو رہیا بُھگتائیا۔ جے ساتھ نہ ہُندا کملاپتی، بِن پتّیاں ٹہنی دینی جلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، تِنکا تِنکا ویکھ وکھائیا۔ لکڑی کہے میرے ہُندے رہے ٹوٹے، ٹکڑیاں وِچ ونڈ ونڈائیا۔ اِکٹّھے کردے رہے وڈّے چھوٹے، بِردھ بال نال مِلائیا۔ میرے سوہنے بن دے رہے سوٹے، سوُربیراں نال لڑائیا۔ چھپر چھنّ چُھہائے کوٹھے، منڈپ رنگ رنگائیا۔ میری دھار کوئی نہ سوچے، بناسپت رو کے دئے دُہائیا۔ جِس ویلے لالو پائے موچھے، نانک سیو کمائیا۔ کسے نہیں تکّیا کوَن ویکھے اوہلے گوشے، اپنا آپ چُھپائیا۔ چار جُگ میرے نال ہُندے رہے دھوکھے، دھُواں دھار کرے لوکائیا۔ نَو نَو چار پچھوں مَیتوں مِلے موَقعے، بھگتاں نال ہوئی کُڑمائیا۔ مَیں بھاویں کہن آئی مُڑ کے بھوَں کے، بن کے پاندھی پندھ مُکائیا۔ جن بھگت جو سیوا کرنی نِندرا وِچ سوَں کے، سووت جاگت روُپ بدلائیا۔ ایہہ کھیل اگمّ اتھاہو کے، بھید ابھید نہ کوئے جنائیا۔ جگت دِہاڑ خوشیاں چاؤ کے، چاؤ گھنیرا رہی وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ لکڑی کہے مَیتوں یاد آیا رام وشِشٹ دا ویلا، تریتا جُگ دئے گواہیا۔ اِکو دھار ویکھے گُروُ چیلا، اِکو رنگ سمائیا۔ آسن لایا وِچ جنگل بیلا، دِن تِنّ چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ اوس ویلے کول آیا چھیل چھبیلا، بالا نڈھا خوشی منائیا۔ جِس دے کول سی اِک تیلا، سہج نال وشِشٹ دے چرناں اُتے ٹِکائیا۔ وشِشٹ کہاتیوں اِس لکڑی دا بناواں وسیلہ، وِچولا وِچے وِچ جنائیا۔ جِس ویلے بھگت بھگوان دا اِکٹّھا ہویا قبیلہ، کلجُگ انت لوک مات وجّ ودھائیا۔ خوشیاں وِچ ہسّے رَین وِچ اَمبر نیلا، نیلے والا نیلی دھار پار کرائیا۔ لہنا دینا نبیڑے اُپر زمینا، ضامن ہو کے دئے گواہیا۔ کلمہ کوئی نہ جانے آلمینا، کامل مُرشد اپنی کھیل کِھلائیا۔ لکّھ چوَراسی وِچوں گُرمُکھ وِرلا نکلے نگینہ، نر نِرنکارا قیمت آپے پائیا۔ نَو نَو چار پچھوں سُہنجنا ہوئے جینا، جیون مُکت وکھائیا۔ کِرپا کرے پربھ دانا بینا، بےانت ہوئے سہائیا۔ لہنا دینا چُکائے لوک تینا، ترے گُن لیکھا دیوے چُکائیا۔ جِس نے آتم پرماتم رنگ چڑھایا بھینا، بھنڑی رَین نال وڈیائیا۔ گُرمکھاں ٹھنڈا کرے سینہ، اگنی تت بُجھائیا۔ ماگھ ہووے مہینہ، سوہنی رُت سُہائیا۔ لکڑی کہے اوس ویلے مَیتوں کوئی ہتّھ نہ لاوے کمینہ، بِن بھگتاں چھوہ سکے کوئے نہ رائیا۔ مَیں اِکو نوُر تکّاں نر مدینہ، ناتا تتّاں والا تجائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ لکڑی کہے کیوں راج نرَین لاؤندا رہیا

ہتّھ، ہوکا گُرمُکھاں آپ سُنائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، پڑدا اوہلا رہیا چُکائیا۔ گوبِند سہج سُبھاؤ گھر جا کے آیا دسّ، حکمی حکم بے پرواہیا۔ چُلھے وِچوں کڈھ کے ککھّ، اگنی چرناں نال بُجھائیا۔ اوہ تِنکے پئے ہسّ، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پٹنے والے دسّ سچ، نیوں کے سیس جُھکائیا۔ ہُن کِتھے دیویں رکھ، آسن سِنگھاسن کون ٹِکائیا۔ گوبِند کہا مَیں گُرمُکھاں دے کراں وس، بھگتاں نال مِلائیا۔ جِس ویلے آوے کتھنا اکھ، اگمّ اتھاہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی دھار آپ بنائیا۔ لکڑی کہے میری پیَندی رہی رَین سبائی ونڈ، منڈل منڈپ ویکھ خوشی منائیا۔ حَیران ہوئے کوٹ برہمنڈ، پریشانی وِچ لوکائیا۔ وِشن برہما شِو رہ گئے دنگ، کروڑ تیتیِسا نین نین اکّھ شرمائیا۔ کی کریا کھیل سوُرے سربنگ، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے بھگتی رنگ، چرن کوَل دیوے سرنائیا۔ ڈھولا سُنا کے نام چھند، پڑدا اوہلا دِتا مُکائیا۔ کوُڑی کِریا میٹ کے گند، گہر گمبھیر کری رُشنائیا۔ آتم پرماتم دے کے انند، انند انند وِچوں پرگٹائیا۔ جنم جنم دی ٹُٹی گنڈھ، سُرتی شبدی جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ لکڑی کہے مَیں رَین سبائی نہیں دِتا سوَن، سمیں وِچوں سماں لیا بدلائیا۔ ایس بھیو نوُں جانے کوَن، شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن کھانی بانی پڑدا نہ کوئے اُٹھائیا۔ سندیشہ دیوے نہ اُنجا پوَن، پوَن پانی نہ کوئے چتُرائیا۔ حِساب لگّے نہ اَون گوَن، بِنا دُشٹ دمن سمجھ کسے نہ آئیا۔ تھوڑا لیکھا نال بل باوَن، نانک نِرگُن دئے گواہیا۔ لکڑی کہے مَیں گُرمُکھاں در ویکھن آئی اوہ چمن، پتّ ڈالی پھل پُھل خوشیاں وِچ مہکائیا۔ امرت میگھ برسدا ویکھیا سون، بوُند سوانتی کملاپاتی مُکھ چوائیا۔ انتر انتر من ہنکاری کرے امن، وِکاری رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ لیکھا دئے دِرڑائیا۔ لکڑی کہے مَیں چار جُگ رہی بِکھری، وِچھڑی میل نہ کوئے مِلائیا۔ جِس ویلے تِنکا ماریا سی شِبلی، دُکھ وِچوں دُکھ پرگٹائیا۔ مَیں اوس دی دھار دے وِچوں باہر نِکلی، نر نرائن منگی سرنائیا۔ ایہہ لکڑی کہے ویہہ سوَ بِکرمی چھّبی پوہ پہلا سماں کھیل ہویا وِچ اِٹلی، اِٹلس سکے نہ کوئے جنائیا۔ جِس دی کتھا کہانی دو جہان نہ کسے لکھ لئی، کاغذ شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ایہہ بخشش رحمت اِکو گُرسِکھ لئی، گُرمُکھاں جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اگمّ اتھاہ ویکھ وکھائیا۔ لکڑی کہے کیوں راج نرَین راتیں رہیا چُن دا، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ ایہہ لیکھا بہُہ وڈّے گُن دا، گہر گمبھیر دئے دِرڑائیا۔ جِس ویلے بھاگ اُچا ہویا بھگتاں دی کُل

دا، گُرمُکھاں مِلے مان وڈیائیا۔ آوَنا ہووے لوک مات صُلح کُل دا، کُل مالک نُور خُدائیا۔ اوہ لہنا دینا چُکاوے قیمت مُل دا، حِساب کِتاب کھاتہ پچھلا ویکھ وکھائیا۔ ٹہنی نالوں اوَکھا جُدا ہونا پُھل دا، الگ ہو کے جیوت رہے نہ رائیا۔ بِن سَتگُر توں جگت جہان سارا بُھلدا، انبُھل نظر کوئے نہ آئیا۔ نوَ نَو چار پچھوں سچ دوارا کُھلدا، سِری بھگوان پھیرا پائیا۔ کوٹاں وِچوں گُرمُکھ وِرلا کنڈے ٹُلدا، ترازُو چھڈے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِہکرمی کرم کمائیا۔ لکڑی کہے مَینوں کوئی نہ سمجھیو بالن، لکّھ چوَراسی دئے جلائیا۔ مَیں وی اوس در دی سوالن، جتھے گُر اوتار پَیغمبر جھولی ڈاہیا۔ ساچا مارگ جن بھگتاں آئی سِکھالن، سُکھ سُنیہڑا اِک دِرڑائیا۔ حُکم دِتا جوت اکالن، اکل کل دھاری کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ لکڑی کہے مَیں بھگتاں کہن آئی اِکٹّھے ہو جاؤ اِک تھاں، وِچھڑیا رہن کوئی نہ پائیا۔ پُرکھ اکال سب دا پِتا ماں، گود سُہنجنی لئے سُہائیا۔ اوس دا اِکو جپو ناں، دوُجے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ہنس بنو کاں، منمت دینی تجائیا۔ اوس دے ہتّھ پھڑاواں بانہہ، جِتھوں سکے نہ کوئے چُھڈائیا۔ نہ کوئی سوُر کھاؤ نہ کھاؤ گاں، دوہاں دا مالک اِکو نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دا نواں سال ہویا رواں، روانگی سب دی دیوے کرائیا۔ اَگے حُکم چلنا نواں، نوَ نَو چار وجّے ودھائیا۔ سچ دوارے جن بھگتاں کول بہواں، کوُڑا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا پوُر کرائیا۔ لکڑی کہے رات رات بدل لؤ اپنی رُتڑی، رتن امولک ہیرے نظری آئیا۔ مَیں جُگ چار کیتے قوَل اِقرار کدے نہ مُکری، مُکمل اپنی سیو کمائیا۔ کلجُگ انت نہ ہوئی نہشُکری، شُکریہ کہہ کے خوشی منائیا۔ ہُن لوڑ پَینی کسے گُرمُکھ سوُرے پُتر دی، گوبند اپنی بھیٹ چڑھائیا۔ کھیچل کرنی نہ کسے اُٹھن دی، نیتر اکّھ بدلائیا۔ ایہہ کہانی نہیں کوئی دُکھن دی، سُکھ ساگر وِچ سمائیا۔ صلاح نہیں کسے کولوں پُچھن دی، آتما دی پرماتما دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، صلاح دیوے شبد اگمّی دھار اُٹھن دی، آلس نِندرا دئے مِٹائیا۔ لکّڑ کہے رَین رہی بھجیّ، بھجّ بھجّ پندھ مُکائیا۔ تکّ کے جلوہ نُور ربّی، نیتر نین خوشی منائیا۔ مَیں کُوک سُناواں سبھی، دیاں حق دُہائیا۔ جیہڑی دھار نوَ نَو چار پچھوں مَینوں لبھی، نُور نُورانی نظری آئیا۔ اوسے دے حُکمے اندر بدھّی، جُگ چوَکڑی سیو کمائیا۔ درشن کر مول نہ رجّی، بُھکھیاں بُھکھ نہ کوئے مِٹائیا۔ گُرمُکھو سُنیہڑے وِچ سب نوُں رہی سدّی، بھگتاں رہی جگائیا۔ پُرکھ اکال دی پہلی لگّی صدی، سدمے سب

دے دئے گوائیا۔ ہوئے سہائی پتت پُنیت کرے یدی، یدپ اپنا رنگ رنگائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں رہیا کڈھی، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ براہمن اچّ پھیر چڑھن والا سی گڈّی، براہمن کولوں براہمن لیا ترائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، دھار بدل کے سنسار والی جگی، وِوہار اپنے وِچ رکھائیا۔

❊ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ا کپوُر سِنگھ دے گرِہ موگا گُلابی باغ ❊

بُھل کہن ساڈی موَلی بہار، بسنت اپنا رنگ بدلائیا۔ خوشیاں وِچ ہوئے تیار، پتّ ڈالی مات مہکائیا۔ سوہنی کھِڑی گُلزار، مہک وِچوں پرگٹائیا۔ اِک اِک جُڑ کے بنیا سوہنا ہار، ہر ہِردا ویکھ وکھائیا۔ اسیں دسّن آئے کوُک پُکار، دُھر دا حکم اِک جنائیا۔ جن بھگتو سانجھا کرنا سچ پیار، ناتا کوُڑ نہ رہے جُدائیا۔ پُرکھ اکال مناوَنا اِکو دُھر دا یار، پروردِگار حق گوسائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوَکڑی دیوے تار، نِت نوِت ہوئے سہائیا۔ جِس دا ایتھے اوتھے دو جہان ٹھانڈا دربار، دھرمسال اِکو اِک اُپائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بُھل کہن ساڈا میل ہویا نال کچّے تند، ناتا ناتے نال جُڑائیا۔ خوشی ویکھیا بند بند، بندگی اِکو ڈھولا گائیا۔ مِل کے پایا پرمانند، انند وجّی ودھائیا۔ گایا ڈھولا چھند، میرا تیرا اِکو نظری آئیا۔ جگت دُرگندھی رہی نہ کوئی گند، سُگندھ وِچوں نظری آئیا۔ پریم پریِتی اندر ہو پابند، بَیٹھے سیِس نِوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ہار کہے تُسیں ویکھیو ہریا، ہریاول نظری آئیا۔ پریم پریِتی اندر بھریا، صِفت وِچ وڈیائیا۔ لوک مات موُل نہ ڈریا، بھَے بھوَ نہ کوئے جنائیا۔ سچ دوارے بَیٹھا چڑھیا، جتھے مِلے مان وڈیائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم درشن کریا، نج نیَن لوچن اّھ کُھلائیا۔ دُھر دا ڈھولا اِکو پڑھیا، اِکو نام جنائیا۔ مَیں آد جُگاد جیوَندا کدے نہ مریا، مر جیوت روُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ ہار کہے میری سوہنی ویکھو لڑی، لڑیوان دیاں جنائیا۔ کلجُگ وِچ بدل کے آئی سَتجُگ سُہنجنی گھڑی، گُر اوتار پَیغمبر جِس دی دین گواہیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال سچ پریم دی لائی جھڑی، بھگوَن بھگتاں رنگ رنگائیا۔ نام نِدھانا پوشاک دے کے

ذری، بستر اِکو رہیا سُہائیا۔ کِرپال ہو کے نر ہری، نرائن دیوے وڈیائیا۔ ساچی منزل بِن پوڑی ڈنڈے چڑھی، اَدھ وِچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ بُھل کہن جن بھگتو گُرمُکھ بن جائیو بچّے بُھل، دِو جہاناں اپنا آپ بدلائیا۔ بھگوَن گھر تُہاڈی اُپجے کُل، کُل مالک بنے پِتا مائیا۔ سچکھنڈ دوارے قیمت پائے مُل، بےانت ہوئے سہائیا۔ سچ پریِتی اندر جانا گھل، آپ اپنا دینا مِٹائیا۔ سچ دوارا گیا کُھل، لوک مات وجّے ودھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیون ہارا ساچا ور، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ بُھل کہے میری بدل گئی رُت، رُتڑی پربھ رہیا مہکائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچُت، سَت سَتوادی دَیا کمائیا۔ بھگت سُہیلے بھگوَن دے بنے انادی سُت، کوُڑی کِریا ناتا توڑ تُڑائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم نِرگُن دھار آتم لئے چِک، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ سچ دواریوں سچ نِرنکار نِروَیر دھار پئے اُٹھ، جوتی جوت رُشنائیا۔ شبد اگمّی ناد انحد لائے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ مایا ممتا ہوَمے ہنگتا کوُڑی کِریا کایا مندر اندروں کڈھے کھوٹ، دُرمت مَیل آپ دھوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ بُھل کہا حکم اِک نِرنکار، کلجُگ انت انت جنائیا۔ سَتجُگ بدل رہی بہار، دو جہان وجّے ودھائیا۔ کل کلکی لَے اوتار، چار ورن کرے پڑھائیا۔ نام کھنڈا اگمّ اپار، دو جہاناں رہیا چمکائیا۔ سوہنگ چھندا سچ جَیکار، لکّھ چوَراسی چارے کھانی چارے بانی رہیا پڑھائیا۔ ساچا مندر اِک دوار، دھرم دوارا رہیا وکھائیا۔ جوت جگے اگمّ اپار، تیل باتی نہ کوئے ٹِکائیا۔ شبد اگمّی ناد سچّی دُھنکار، انراگی راگ الائیا۔ گُرمُکھ سکھیاں منگلاچار، گیت گوبِند جنائیا۔ ساچی کرنی کرے آپ کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ جِس دا راہ تکّدے گئے گُر اوتار، پَیغمبر اکّھ کُھلائیا۔ بھوِکھتاں وِچ کردے گئے اِظہار، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پرگٹ ہوئے وِچ سنسار، اپرمپر اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ بُھل کہن اسیں ویکھیا در دروازہ، لوک مات خوشی منائیا۔ شاہو بھوُپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اِکو نظری آئیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوَکڑی نِت نوِت غریب نِواجا، لکّھ چوَراسی ویکھے تھاؤں تھائیا۔ جِس نوُں سجدے کردے مُلّا شیخ مسائک سنت سادھا، بھگت بھگوَنت کہہ کے سیِس نِوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ بُھل کہن اسیں تکّنا اوہ نظارہ، جو بےنظیِر رہیا وکھائیا۔ کلجُگ انت انت دِسے کنارہ، چار کُنٹ رہیا کُرلائیا۔ کوُڑ ناتا چار ورن اٹھاراں برن دِسے

سنسارا، سچ پریت حق نہ کوئے کمائیا۔ پڑدا اوہلا چُکے نہ دوُر ہووے غُبارا، سچ چند نہ کوئے رُشنائیا۔ آتم پرماتم لگّے کوئی نہ نعرہ، رسنا جِہوا بتّی دند ڈھولے رہے گائیا۔ دِین دُنی جگت ویکھیا اکھاڑا، مجلساں وِچ لوکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی نِرگُن نِروَیر نِراکارا، نِرنکار نظر نہ آیا دُھر دا لاڑا، لاڑی موَت سب نوُں رہی پرنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ بُھل کہن اسیں دسّن آئے بھیت، پڑدا اوہلا رہے چُکائیا۔ جن بھگتو پرم پُرکھ دا ساچا ہیت، جِس دی پریت نہ کوئے تُڑائیا۔ رُت بدلن والی اَگے مہینہ چیت، چیتن سب نوُں دئے کرائیا۔ جگت کِرسانا سُنجا ہونا کھیت، دہِ دِشا بِیج دُہائیا۔ کوٹاں وِچوں گُرمُکھ تھوڑے پرم پُرکھ دی ہوئے بھیٹ، آپ اپنا جھولی پائیا۔ تِنہاں ایتھے اوتھے دو جہاناں ساچی سیجا لَینا لیٹ، سوہنی سیج رہے سُہائیا۔ پُرکھ اکالا دِین دَیالا بنا کھیوٹ کھیٹ، بیڑا دو جہاناں پار کرائیا۔ اِکو مالک خالق پرتپالک سدا ایک، ایکنکار دئے سرنائیا۔ سچکھنڈ دوارے بخشے دُھر دی ٹیک، ٹِکّا مستک دھوُڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے چُکائیا۔ بُھل کہن ساڈا دھرت اُتے نہ ویکھیو فرش، فَیصلہ حق حق سُنائیا۔ مِہروان کر کے ترس، نظرے کرم رہیا اُٹھائیا۔ کی کھیل اُپر عرش، سوُرج چند سیس نِوائیا۔ کروڑ تیتیسا رہیا بھٹک، وِشن برہما شِو نیتر اکّھ نہ کوئے تکائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر رہے ترس، آد جُگاد دھیان لگائیا۔ نوَ سوَ چُرانوے چوَکڑی جُگ پِچھوں پُرکھ اکال دِین دَیال جن بھگتاں اُتے ساچا میگھ دیوے برس، برکھا پھوُلن اِکو لائیا۔ جتھے نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چِنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ جِس دی سمجھ نہ سکے کوئی لِکھت پڑھت، شاستر سِمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قُرآن کھانی بانی بھیوَ نہ کوئے کُھلائیا۔ سو سوُربیر جودھا مردانہ مرد، نر نِرنکارا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی دھار آپ بندھائیا۔ دُھر دی دھار کہے مَیں ویکھنا دو جہاناں دھرم، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ لکّھ چوَراسی جاننا کرم، نِہکرمی حکم دِتا ورتائیا۔ اندر باہر گُپت ظاہر پڑدا لاہُنا چار ورن اٹھاراں برن، کھتری براہمن شوُدر وَیش لُکیا رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگت سُہیلے گُروُ گُر چیلے لوک مات وِچوں آئی پھڑن، چار کُنٹ دہِ دِشا لَینے اُٹھائیا۔ نیتر کھولنا نج نیَن ہرن پھرن، دوئے لوچن لیکھا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچّا مارگ اِک سمجھائیا۔ بُھل کہن اسیں سوہے اُتے دھرتی خاک، دھرنی دھوَل رہی وڈیائیا۔ ساڈا بنیا سانجھا ساک، سجّن مِلیا بےپرواہیا۔ اُچی کوُک سارے رہے آکھ،

۲۵۷

کوُک کوُک سُنائیا۔ جن بھگتو پُرکھ اکال اِکو منّنا باپ، دوُسر اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں لئے راکھ، پھڑ باہوں گود بَیٹھائیا۔ جِدھر تکّو اودھر نظری آوے ساکھیات، سوَچّھ سروُپی سوبھا پائیا۔ کرے کھیل اگمّ اتھاہ پُرکھ ابناشی آپ، آپ اپنی کار کمائیا۔ جِس دا آتم پرماتم سوہنگ ڈھولا دُھر دا جاپ، گُر اوتار پیر پَیغمبر گئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھولنہارا تاک، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ بُھل کہے میرا ویکھو کھیل اگمّا، اگمّڑا آپ جنائیا۔ مَیں قیمت وِچ نکما، ٹکیاں مُل رکھائیا۔ کنڈے خار جمّا، پتّ ٹہنی لٹکائیا۔ جُگ چوُکڑی بدل کے پربھ ملِن نوُں میرا آ گیا سماں، نو نوَ چار پندھ چُکائیا۔ اَگے اوس دی سیجے سواں، جِتھوں سُتّیاں نہ کوئے اُٹھائیا۔ دُھر سندیشہ اِکو کہواں، بِن رسنا جِہوا بتّی دند ہِلائیا۔ جن بھگتو تُہاڈا جوبن ایتھے اوتھے رہے سدا نواں، بِردھ بال بُڑھاپا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کوُڑی کِریا کرِیو کوئی نہ طمع، سچ پریتی سَتگُرو چرن سرنائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جِس کرنی توں کر کے گئے منع، اوہ حکم دینا بُھگتنائیا۔ کلجُگ جیو جنت رہن نہیں دینا انھّاں، اکھّ پرتکھ پڑدا دئے اُٹھائیا۔ دِین مذہب ذات پات راؤ رنک اوُچ نیچ رہن نہیں دینا بنّا، آتم پرماتما اِکو دینا سمجھائیا۔ نام سندیشہ سُن لؤ دو دو کنّاں، دو جہاناں والی آپ دِرڑائیا۔ تُہاڈا کھیل بھگت بھگوَنت واگ دھنّا، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بُھل کہے مَیں اپنا آپ رہیا پھول، پڑدیاں وِچوں پڑدا رہیا کُھلائیا۔ سچ سندیشہ دیواں بول، نعرہ حق جنائیا۔ جن بھگتو سِری بھگوان سدا وسے تُہاڈے کول، جگ نیتر نظر کوئے نہ پائیا۔ سَتگُر پریتی بجر کپاٹی کُنڈا لؤ کھول، گرِہ مندر اندر بَیٹھا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ بُھل کہن مَیں ویکھنا ہر ہِردا، گھٹ گھٹ کھوج کھوجائیا۔ جُگ چوُکڑی رہیا پھِردا، شاہ سُلطاناں ویکھ وکھائیا۔ مَیں نظارہ تکّیا تھِر گھر دا، جتھے وجےّ سچ ودھائیا۔ مَیں وِچھُنا نؤ سؤ چُرانوے چوُکڑی جُگ چرِ دا، گِنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ دھنّ بھاگ درشن پایا اگمّی پِر دا، مِل کے خوشی منائیا۔ ایسے کارن غُنچیاں وِچوں پتّ پتّ ہو کھِڑدا، بند کھِڑکی آپ کُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا رنگ اِک چڑھائیا۔ دُھر دا رنگ چڑھائے ہرِ رنگیلا، انڈِ ٹھڑا آپ رنگائیا۔ جن بھگتو بناں تُہاڈا اِک وسیلہ، میلا دُھر درگاہیا۔ چار ورن سوہنا لگّے سچ قبیلہ، اوُچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو روُپ نظری آئے نر مدینہ، آتم انتر سوبھا پائیا۔ جگت وِچھوڑا تھوڑا جل مِینا، بھگت بھگوان کدے نہ ہووے جُدائیا۔ آد جُگاد جُگ چوُکڑی ٹھانڈا

رکھے سینہ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ تُہاڈا سوہنا سمت اَگے بدلن والا چیت مہینہ، مِہروان کھیل کِھلائیا۔ گُرمُکھ رہے نہ کوئے کمینہ، کملاپت لئے اُٹھائیا۔ مان دے کے اُپر زمینا، حجاں توں لئے چُھڈائیا۔ چوُتھے جُگ دی کر ترمیما، سوہنی اگلی ونڈ سمجھائیا۔ کھہڑا چُھڈا دئے کولوں حکیماں، طبیباں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھا مُکے جگت گرنتھ مُنیماں، اِکو شبد کرے شنوائیا۔ دُھر دا حکم سب نوُں کرنا پئے تسلیما، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ کھیل کرے اگلے آپ عظیما، عالیشان اپنا رنگ بدلائیا۔ جُگ چوُکڑی پوُرب لکھیا ویکھے ضمیمہ، اکھّر اکھّر کھوج کھوجائیا۔ گُرمُکھ ہرجن بھگت سُہیلا لکّھ چوُراسی وِچوں بناوے اوہ نگینہ، جِس دی قیمت نہ کوئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ لیکھا جانے تھان تھننتر، گھٹ گھٹ کھوج کھوجائیا۔ سرب جیاں بِدھ جانے انتر، بھیوَ ابھیدا پڑدا لاہیا۔ نام نظارہ دیوے منتر ، نِرنتر کرے سُنائیا۔ پاوے سار ہرجن ساچے سنتن، سَت سَتوادی ہوئے سہائیا۔ مانَس جنم ساڈھے تِنّ ہتّھ کایا ماٹی پنج تت بنائے بنتن، گھاڑن گھڑنہار سوامی اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔ سگلا سنگ پربھوُ نبھاویگا۔ دِین دَیال دَیاکماویگا۔ رُت رُتڑی آپ مہکاویگا۔ گُرمُکھ گُرسِکھ سجّن سوئی سُرت آپ اُٹھاویگا۔ چرن دھوُڑی کرا کے اِکو مجّن، دُرمت مَیل دُھآویگا۔ سچ سرنائی جو جن لگّن، تِنہاں دی لاگت قیمت جھولی پاویگا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے عدل، اِنصاف اِکو اِک درڑاویگا۔ جنم وِچوں جنم دیوے بدل، بدلہ پوُرب لہنا آپ مُکاویگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیگا۔ سچ کرنی کار کمائیگا۔ دِین دَیال ویکھ وکھائیگا۔ گُرمُکھ گُر گُر آپ اُٹھائیگا۔ مستک لیکھا لہنا جان کے دُھر، دھوُڑی ٹِکّا آپ لگائے گا۔ ساچا منتر انتر جائے پُھر، من منسا میٹ مِٹائیگا۔ میل مِلاوے نِواسی واسی انندپُر، پُریاں لوآں پار کرائیگا۔ شبد اگمّی سُنا کے سُر، سُرتی سچ وِچ سمائیگا۔ نِرگُن سرگُن بنّھ ڈور، ڈوری اپنا تند جُڑائیگا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، جوتی جوت جوت رُشنائیگا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا آپ کُھلائیگا۔ بُھل کہے میری آوَن والی رُتڑی چیت، سب نوُں دیاں کرائیا۔ پُرکھ اکال نظری آوَنا نیتن نیت، ہرجن ساچے نیَن کُھلائیا۔ جِس نوُں لبھدے کوٹن کوٹی کوٹ کیت، جُگ چوُکڑی بن کے پاندھی راہیا۔ سو صاحب سوامی گھٹ بھیتر لَینا ویکھ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جِس دی مُچھ داہڑی نہ کیس، نہ کوئے موُنڈ مُنڈائیا۔ جِس دا سُت دس دسمیش، دہِ دِشا کرے رُشنائیا۔ جو

۲۵۹

آد جُگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ جِس دے حکمے اندر وِشن برہما شِو گنیش، کروڑ تینتیس سیس جُھکائیا۔ سو بخشنہارا ساچی ٹیک، ٹکّے مستک دئے لگائیا۔ گُرمُکھاں بُدھی کر بِبیک، کوُڑی کِریا دئے کڈھائیا۔ انتم دسّن کے ایکو ایک، ایکنکار دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار دَیا کمائیا۔ پُھل کہن ساڈی رہی رُتڑی موَل، موَلا دَیا کمائیا۔ چار جُگ دا پوُرا کر کے قوَل، گُر اوتار پَیغمبراں دئے وکھائیا۔ نوَیں جُگ دی دھار دسّن کے اُپر دھوَل، دھرنی دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم دے کے اِکو پاہُل، نِجھر رس دئے چکھائیا۔ اندر باہر گُپت ظاہر سدا وسے کول، دوُر دُراڈا پندھ مُکائیا۔ نام سندیشہ وجاؤندا رہے ڈھول، شبدی راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ بخشے سرن سچ سوامی، سماں دئے گواہیا۔ جن بھگتاں سُنا اگمّی بانی، بِن اکھّراں آپ پڑھائیا۔ پد دیوے اِک نِربانی، نِروَیر ہوئے سہائیا۔ کھیلے کھیل ہر گھٹ جان جانی، جاننہار بےپرواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ درسائیا۔ پُھل کہن اسیں اِک دوُجے نال گئے جُڑ، سوہنا جوڑ بنائیا۔ لگّی پریتی نِبھ جائے توڑ، اَدھ وِچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ اِک پربھوُ دی ساچی لوڑ، کوُڑے ناتے دِتے مُکائیا۔ جو اپنے نال سدا لئے تور، تُرت اپنے گھر وسائیا۔ جتھے نہیں کوئی ٹھگ چور، یار کوُڑ کُڑیار نہ کوئے دِسائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی اندھ گھور، اِکو نوُر سچ رُشنائیا۔ لیکھا مُکے مور تور، سوہنگ روُپ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا میلا لئے مِلائیا۔ ہار کہے تُسیں ویکھو میرا مِلاپ، سوہنا نظری آئیا۔ سو پربھوُ دا جاپ، ہنگ وِچ سمائیا۔ ترے گُن میٹے تاپ، پنج تت نہ کوئے لڑائیا۔ روُح بُت ہووے پاک، پتت پُنیت نہ کوئے وکھائیا۔ ناتا تُٹے کوُڑا ساک، دِین دُنی دئے دُہائیا۔ آتم پرماتم ہوئے اِتفاق، ہرِ ساچے وجّ ودھائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جِس دی شاخ، سو شناخت اپنی دئے کرائیا۔ جُگ جُگ دا پوُرا کر بھوِکھت واک، واقعہ اگلا دئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا میلا لئے مِلائیا۔ ہار کہے میرا ویکھو پُھلاں نال اِکّھ، سوہنا نظری آئیا۔ اِکو مارگ دیواں دسّن، کراں سچ پڑھائیا۔ جِس کارن گُرمُکھو آئے نسّ، دوُر دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جن بھگتاں مِلنا ہسّ ہسّ، اپنی ہستی دینی مِٹائیا۔ پریم پریتی ماننا رس، کوُڑی کِریا نہ کوئے دِسائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا راہ رہیا جنائیا۔ ہار کہے مَیں دسّن آیا تمام، کوُڑی طمع دینی گوائیا۔ اِکو جپنا دُھر دا نام، نام نِدھانا اِک سمجھائیا۔ پوُرن ہوون سگلے کام، نِہکرمی کرم کمائیا۔ بھاگ

لگّے نگر کھیڑا کایا گرام، ساڈھے تِنّ ہتّھ سوبھا پائیا۔ امرت آتم پینا جام، نِجھر جِھرنا رس جِھرائیا۔ جوت پرکاش کرنا بھان، اندھ اندھیرا اندھ مِٹائیا۔ سَتگُر شبد سُننا گیان، دوُجی اوَر نہ کوئے پڑھائیا۔ اِکو برہم ہووے دھیان، پاربرہم نظری آئیا۔ سوہنا مندر سوہے مکان، کایا ماٹی رنگ رنگائیا۔ جتھے پُرکھ اکالا دِین دَیالا کرے قیام، سچ سِنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ ٹھاکر سوامی مِلنا ہووے آسان، اِحسان سِر نہ کوئے چڑھائیا۔ جن بھگتو کوٹ جنم بھاویں لاؤندے رہو دیوان، بِنا پربھ درس لیکھا مات نہ کوئے مُکائیا۔ ہرِ کے نام بِچھے بھاویں ہو جاؤ بدنام، بدی نیکی اپنا رُوپ دئے بدلائیا۔ تُہاڈے اندر رہے نہ اندھیری شام، سَت سچ چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مارگ اِکو رہیا دِسائیا۔ ہار کہے مَیں کراں حال حال، سب نوُں رہیا جنائیا۔ سب دے سِر تے کوُکے کال، انت نگارہ رہیا وجائیا۔ لاڑی موَت وجاوے تال، گھُنگٹ مُکھ نہ کوئے رکھائیا۔ بِن سَتگُر پوُرے کرے نہ کوئے سنبھال، ساک سجّن سیَن کمّ کوئے نہ آئیا۔ جُگ چوَکڑی مَیں کردا آیا بھال، کھوجت کھوجت پندھ مُکائیا۔ دھنّ بھاگ جے نوَ نوَ چار بچھوں شہنشاہی سمت دا مِلیا سال، رُتڑی رُت نال بدلائیا۔ بھگت سُہیلے تتّے نڈھّے بال، گُرمُکھ گُر گُر روُپ بدلائیا۔ جِنہاں دے اندر نام خزانہ مال، اتوٹ اتُٹ دِسائیا۔ اوہ اِکو منّدے پُرکھ اکال، دوُسر سیِس نہ کوئے نِوائیا۔ اُہناں دے گل وِچ ایتھے اوتھے پرم پُرکھ دے سوہندے ہار، تند تند نال بندھائیا۔ لیکھے لگّ گئے موُرکھ مُگدھ گوار، جو جن آئے سرنائیا۔ نیتر لوچن نیَن درس دیدار، انتر آتم وجےّ ودھائیا۔ انتم انت نہ ہون خوار، خواری کوُڑی دِتی کٹائیا۔ سچ دوارا دے کے دھرمسال، دُھر دھام آپ بہائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال بھےَ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہارج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، ساچا بخشے اِک پیار، وِوہار وِوہاری اپنے نال رکھائیا۔

٢٤ ماگھ شہنشاہی سمت اِپنڈ کلّا ضِلع امرتسر

سچکھنڈ دوارے حکم نِرنکار، نِرگُن نِروَیر نِراکار آپ چلائیا۔ محل اٹل سُہائے اُچ مینار، سَت سَتوادی سوبھا پائیا۔ نِرگُن جوت ہوئے اُجیار، نوُرو نوُر نوُر

رُشنائیا۔ مقامے حق پروردِگار، لاشریک ڈیرہ لائیا۔ کھیلے کھیل اگمّ اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کرائیا۔ دوُسر نہ کوئے میت مُرار، سگلا سنگ نہ کوئے جنائیا۔ سچ سندیشہ دیوے اِکو وار، دُھر فرمانا آپ دِرڑائیا۔ وِشن برہما شِو ہووو بےدار، نیتر لوچن نین اکّھ کُھلائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کرے خبردار، بھے بھوَ اِک سمجھائیا۔ چارے جُگ ویکھو نین اُگھاڑ، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سَت سَتوادی حکم ورتائیا۔ سچکھنڈ دوارے سَت فرمان، ہرِ کرتا آپ جنائیندا۔ درگاہ ساچی کھیل مہان، آد پُرکھ ابناشی کرتا آپ کرائیندا۔ وِشن برہما شِو ہوئے سوادھان، آلس نِندرا نظر کوئے نہ آئیندا۔ گُر اوتار پَیغمبر کرن دھیان، سیس جگدیش اِک جُھکائیندا۔ جُگ چوُکڑی ویکھو ایکا حکم دیوے بیان، مہما اکھ کتھ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ وکھائیندا۔ دُھر دا کھیل دسّے بھگوَنت، پاربرہم پربھ اپنی دَیا کمائیا۔ ساچا سُنو اگمّی منت، اکھّراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ نر نرائن جانو اِکو کنت، سَت سَتوادی سوبھا پائیا۔ جِس دی آد جُگاد مہما اگنت، وِدیا وِچ نہ کوئے دِرڑائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں بنے بودھ اگادھا پنڈت، پاربرہم پت پرمیشور اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سچ سندیشہ نر نریشا اِکو وار سُنائیا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل سِری بھگوان، ہرِ کرتا آپ جنائیندا۔ سَتوادی ویکھو اِک نِشان، دوُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ اِکو مندر سچ مکان، چھپر چھنّ نہ کوئے چُھہائیندا۔ اِکو دیپ جگے مہان، تیل باتی نہ کوئے ٹِکائیندا۔ اِکو تخت نِواسی نوُجوان، بِن رنگ روُپ سوبھا پائیندا۔ جو آد جُگادی ساچا کاہن، بِن سکھیاں رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کھیل آپ وکھائیندا۔ دُھر دی کھیل کرے ہرِ کرتا، کرنی اپنی دئے جنائیا۔ آد جُگاد دُھر دا بھرتا، پاربرہم پربھ بےپرواہیا۔ ساچی منزل اگمّ اتھاہ اُچ مینار آپے چڑھدا، منزل حق نہ کوئے سمجھائیا۔ نِراکھّر وکھّر ڈھولا آپے پڑھدا، رسنا جِہوا بتّی دند نہ کوئے ہِلائیا۔ نِروَیر ہو کے اپنی کار کردا، نِرنکار ہو کے ساچی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا گھر ویکھ وکھائیا۔ ساچا گھر ویکھ سچکھنڈ، سَت سَتوادی خوشی منائیندا۔ پڑدا لاہ کے کوٹ برہمنڈ، بھیوَ ابھیدا آپ جنائیندا۔ وِشن برہما شِو دوارے سدّ، سدّا اِکو نام الائیندا۔ گُر اوتار پَیغمبر ویکھو دُھر دی حد، حدوُد ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ پرم پُرکھ دی سارے جدّ، شبدی دھار آپ پرگٹائیندا۔ جُگ چوُکڑی گئے لنگھ، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ مات ہنڈھائیندا۔ ساچی

۲۶۲

سیجا ویکھو سُہنجنا پلنگ، پاوا چوُل نہ کوئے بنائیندا۔ بودھ اگادھ شبد اناد بِن راگ تال رہیا وجّ، وجہ سچ نہ کوئے سمجھائیندا۔ چوَوی ماگھ کہے میرا وقت سُہنجنا ہویا اجّ، نوَ سوَ چُرانوے چوَکڑی جُگ پندھ مُکائیندا۔ شبد سندیشہ دینا گجّ، دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال آپ سُنائیندا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال کرے کھیل آپ سمرتھ، دوُجا سنگ نہ کوئے جنائیندا۔ انڈج جیرج اُتبُھج سیتج کھانی بانی ویکھنہارا حق، حقیقت پڑدا آپے لاہندا۔ شاستر سِمرت وید پُران جِس دا بھیو رہے دسّ، رسنا جِہوا بتّی دند صِفت صلاحِندا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بِدھاتا گھٹ بھیتر رہیا وس، گرِہ گرِہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ نِرگُن سرگُن سرگُن نِرگُن دیونہارا اگمّا رس، نِجھر جِھرنا آپ جِھرائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ چوَوی ماگھ کہے مَیتوں آ گئی یاد، پوُرب لہنا نظری آئیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ منگدے گئے داد، در درویش ہو کے اَگے جھولی ڈاہیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کردے گئے فریاد، سچکھنڈ دوارے سیِس نِوائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال توُں رچنا رچی آد، انت ویکھے تھاؤں تھائیں۔ توُں واہِگرُو رام کرِشن اللہ گاڈ، لاشریک تیری بے پرواہیا۔ تیرا نام کھنڈا اِکو دِسے راڈ، ڈنکا سچ سچ وجائیا۔ بِن اکھّرا بِنا لیکھا لِکھت تیرا راگ، جُگ چوَکڑی کرے شنوائیا۔ ساچا کھولے کوئی نہ راز، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دے کُھلائیا۔ چوَوی ماگھ کہے تیرا ویکھیا سچکھنڈ دوار، سچ دوار وجّی ودھائیا۔ گھر بَیٹھ گُروُ اوتار، پَیغمبر سیِس نِوائیا۔ وِشن برہما شِو بن بِھکھار، خالی جھولی ڈاہیا۔ توُں داتا دانی دیونہار، دَیاوان اکھوائیا۔ جُگ چوَکڑی بیتے وِچ سنسار، لوک مات اپنا پندھ مُکائیا۔ بھوِکھتاں وِچ تیرا اِظہار، کاغذ قلم شاہی دئے گواہیا۔ چارے کھانی دئیں ادھار، چارے بانی صِفت صلاحیا۔ دھنّ وڈیائی تیری پروردِگار، لاشریک تیری سچ سرنائیا۔ تیرا ویکھ ٹھانڈا دربار، درگاہ ساچی وجےّ ودھائیا۔ ہوَں بالک سیوک خِدمتگار، در گھر ساچے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو پَیغمبر گُر اوتار، شبد سندیشہ دیاں سُنائیا۔ جُگ چوَکڑی کھیل اگمّ اپار، نِرگُن سرگُن حکم ورتائیا۔ بودھ اگادھا شبد انادا بن لِکھار، کاتب ہو کے قلم چلائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن لکّھ چوَراسی کھول کِواڑ، ورن برن آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا آپ سُنائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر مارو لوک مات جھاک، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، سچ چند نہ کوئے چمکائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دِین دُنی

لڑائیا۔ آتم پرماتم کرے نہ کوئے اِتفاق، من واسنا ہوئی ہلکائیا۔ سَتگُر شبد نہ دِسے کسے ساتھ، اگمّی ناد نہ کوئے وجائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹ، پیَنڈا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ نِرنتر سیجا سوئے کوئے نہ کھاٹ، سُہنجنی سیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر لوک مات لوَ تکّ، سچکھنڈ نِواسی پُرکھ ابناشی آپ جنائیندا۔ ساچا مِلے کسے نہ حق، حقیقت پڑدا نہ کوئے اُٹھائیندا۔ شاستر سِمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قُرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ سارے گئے تھک، سنسا روگ نہ کوئے مِٹائیندا۔ نام بھنڈارا گرِہ مندر اندر ساڈھے تِنّ ہتّھ کھولے کوئی نہ ہٹّ، ونجارا ونج نہ کوئے کرائیندا۔ کوُڑی کِریا مایا ممتا ہوَمے ہنگتا تت وِکارا کھیل بازی گر نٹ، سچ سوانگ نہ کوئے وکھائیندا۔ لگّی اگّ اپ تیج وائے پرِتھمی آکاش من مت بُدھ سانتک سَت نہ کوئے کرائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن کوئی یاد نہ کرے تُدھ، سجدہ سیِس نہ کوئے جُھکائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کھیل آپ دِرڑائیندا۔ گُر اوتار پَیغمبر لوک مات کرو دھیان، صدی چوَدھویں دئے گواہیا۔ صِدق صبوُری رہیا نہ کوئے ایمان، عملاں وِچ نہ کوئے لوکائیا۔ کوُڑی کِریا چڑھیا طوفان، مانَس مانَو رہیا رُڑھائیا۔ ساچا ناد سُنے کوئی نہ کان، تند سِتار نہ کوئے ہِلائیا۔ نِرگُن جوت پرکاش ہووے نہ اگمّی بھان، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ مندر سوہے نہ سچ مکان، کایا ماٹی نہ کوئے رُشنائیا۔ من واسنا جگت پھرے سوان، بھجّے واہو داہیا۔ منزل حق حقیقی چڑھے کوئے نہ آن، نوَ دوارے پندھ نہ کوئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گُر اوتار پَیغمبراں رہیا سمجھائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر لوک مات کرو اِشارہ، شبدی شبد جنائیا۔ آتم پرماتم کرے نہ کوئے پیارا، کوُڑی کِریا نال کُڑمائیا۔ جھگڑا پیا پُرکھ نارا، نر نرائن نہ کوئے منائیا۔ ہوَمے ہنگتا لگّا اکھاڑا، چار کُنٹ دئے دُہائیا۔ ساچی منزل پار کرے نہ کوئے کنارہ، نیَا نوَکا سچ نہ کوئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نیتر نیَن رہیا کُھلائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کہن پرم پُرکھ سمرتھ، ایہہ تیری بےپرواہیا۔ جو نِرگُن سرگُن لوک مات آئے دسّ، لیکھا لِکھ کے قلم شاہیا۔ تیرا ناؤں نِرنکارا دسّ کے آئے سچ، سَت سَتوادی حکم جنائیا۔ نَج نیتر نیَن کھول کے آئے اکّھ، لوئن اِکو اِک سمجھائیا۔ سَت دھرم دا پرگٹ کرکے آئے ہٹّ، گُرمُکھ گُر گُر آپ بُجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان تیری سرنائیا۔ پَیغمبر کہن پربھوُ در سجدہ، سِیس جگدیش جُھکائیا۔ ایہہ کھیل اگمّا ہرِ دا، حَیرانی سب دے اُتے

چھائیا۔ تُوں آد جُگاد جُگ چوکڑی اپنا کھیل کردا، قُدرت دا مالک بے پرواہیا۔ بِن تیرے بھے کوئی نہ ڈردا، بھؤ اوَر نہ کوئے جنائیا۔ کلجُگ انتم لیکھا سب دا جائے ہردا، ہِردے ہرِ نہ کوئے وسائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پَیغمبر ویکھو انت اَخیر، آخر دیاں سمجھائیا۔ صدی چوَدھویں بدلن والی تقدیر، تدبیر اپنے ہتّھ رکھائیا۔ انتم کتّا شرع والا زنجیر، شریعت اِکو دینی درسائیا۔ آتم پرماتم کھیل دسّنا بے نظیر، جگت نیتر نظر کوئے نہ پائیا۔ جِس منزل تے چڑھ کے بَیٹھا کبیر، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ اوس دی دُھر دی ہوئی تعمیر، باڈھی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لیکھا مُکے شاہ حقیر، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک سمجھائیا۔ پَیغمبر کہن پربھ ساچے پروردِگار، جلوہ تیرا نوُر خُدائیا۔ ہوَں تیرے خِدمتگار، بَیٹھے سیِس جُھکائیا۔ چوَداں طبق کرن پُکار، طوبیٰ طوبیٰ کر دُہائیا۔ اگلا لیکھا سمجھ نہ آوے وِچ سنسار، انت اَخیری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سجدے کرن وارو وار، نِیوں نِیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے مَیں بھیو اگلا دسّدا ہاں، پَیغمبر حکم جنائیا۔ ہر گھٹ اندر وسدا ہاں، لکّھ چوَراسی ڈیرہ لائیا۔ کوٹاں وِچوں بھگت سنت سُہیلے رکھدا ہاں، صوُفی اپنے رنگ رنگائیا۔ پرماتم ہو کے آتم نال ہسّدا ہاں، نَج نیتر کر رُشنائیا۔ مارگ اِکو سچ دا دسّدا ہاں، دوُجی اوَر نہ کوئے چتُرائیا۔ کوُڑی کِریا شوَہ دریائے سٹدا ہاں، نِت نوِت ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک سمجھائیا۔ دُھر دا حکم کہے مَیں دین آیا فرمان، اِکو اِک جنائیا۔ پرم پُرکھ ہونا پردھان، دو جہان وجّہ ودھائیا۔ سچ جُھلنا سچ نِشان، نوَ ستّ سوبھا پائیا۔ چار ورناں دینا اِک گیان، برن اٹھاراں حق پڑھائیا۔ شبد کھنڈا نِکلنا وِچوں میان، برہمنڈ کھنڈ کرے رُشنائیا۔ شرع میٹے کوُڑ شیَطان، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ سب نوُں جنائے اِکو رام، سِیتا سُرتی آپ اُٹھائیا۔ کرِشن وکھائے دُھر دا کاہن، جِس دا نہ کوئی پِتا نہ کوئی مائیا۔ اِکو پُتر ہوئے بلوان، پروردِگار نوُر خُدائیا۔ پُرکھ اکالا اُٹھے نوَجوان، بِردھ بال نہ کوئے جنائیا۔ کلجُگ کوُڑی کِریا میٹے وِچوں جہان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ سَتجُگ ساچا دیوے دان، سَت سَتوادی آپ ورتائیا۔ اِکو نوُر کرے بھان، سچ سچ رُشنائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جِس دا دے کے گئے بیان، بھوِکھتاں وِچ پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سو سوُربیرا حاضر حضوُرا کرنہارا سرب کلیان، کلمہ کائنات جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حکم اِک ورتائیا۔ ساچا

۲٦۵

ھکم ورتے جگ، نہ کوئی میٹے میٹ مِٹائیا۔ مکّے کعبے رہے نہ حج، حُجرہ جگ نہ کوئے سُہائیا۔ شاہ سُلطان تخت تاج جان تج، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔
سجّن ساتھی جان بھجّ، اگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ مایا ممتا لگّے اگّ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ کلجگ کاگ بُدھی ہوئی سگ، ہنس روُپ نہ کوئے وٹائیا۔
چوَدی ماگھ کہے نوَ سوَ چُرانوے چوَکڑی جُگ پچھوں میرا وقت سُہنجنا ہویا اجّ، عاجز ہو کے سیس نِوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا
اِک اُپائیا۔ دُھر فرمان کہے مَیں دُھر دا مالک، ھکم آد جُگاد سُنائیا۔ لوک مات بن کے آواں ثالث، دو جہاناں دیواں صفائیا۔ میرا سب توں وکھّرا انوکھا کالج،
بِنا کلمیاں کراں پڑھائیا۔ میری سمجھ سکے کوئی نہ نالج، وِدیا وِچ نہ کوئے وڈیائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر ویکھے ننھے بالک، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ سیوا گئے کمائیا۔ جو
سجدیاں وِچ منگدے گئے اِکو عدالت، عدلی ہووے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا ھکم اِک سمجھائیا۔ ھکم کہے مَیں دُھر
سندیشہ، کلجُگ انتم رہیا سُنائیا۔ پُرکھ اکال دسّاں ہرِ نریشا، نر نرائن وڈّی وڈیائیا۔ جِس دو جہان بدل دینا پیشہ، پیشتر پہلے رہیا فُرمائیا۔ جھگڑا مکنا وِشن برہما شِو
مہیشا، کروڑ تیتیسا نہ کوئے وڈیائیا۔ گُر اوتار پَیغمبراں چُکنا ٹھیکہ، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ انتم پرگٹ ہونا پرم پُرکھ پربھ ایکا، ایکنکار اِکو نوُر خُدائیا۔ دو
جہاناں بخشے ٹیکا، ٹکّے مستک دھوُڑی لائیا۔ لکّھ چوَراسی وِچوں مان وڈیائی دیوے جن بھگت جِن ترے گُن مایا لگّے نہ سیکا، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ اندر وڑ کے
مندر چڑھ کے نِرگُن سرگُن دسّے بھیتا، آتم پرماتم آتم میلا لئے مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا ھکم اِک اُپائیا۔ ھکم کہے
مَیں آوَندا جاندا، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر ویکھاں تھکا ماندا، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ آپ ہنڈھائیا۔ سچ بھنڈار دیواں اِکو ناؤں دا، نر نِرنکارا
آپ جنائیا۔ وسنا دسّاں ساچے گاؤں دا، سچکھنڈ دوارا سوبھا پائیا۔ بھیو چُکاواں پِتا ماؤں دا، پُرکھ اکال سرب سمجھائیا۔ مستک ٹِکّا لاواں دُھر دے پاؤں دا،
چرن کوَل سرنائیا۔ گرِہ وکھاواں سچ نِیاؤں دا، حق حقیقت پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ ھکم کہے مَیں آواں
آد جُگاد، جُگ چوَکڑی پھیرا پائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر ویکھاں سادھ، سنت صوُفی فقیر کھوج کھوجائیا۔ نام سندیشہ دیواں اِکو ناد، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ ورن
برن چُکا اِک سماج، ذات پات پڑدا لاہیا۔ دُھن سُنا جگت راگ، تال تلواڑا کراں شنوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔

٢٦٦

دُھر حکم کہے مَیں دسّ گیا تیئ اوتار، طرح طرح سمجھائیا۔ سب نے رہنا خبردار، بےخبراں خبر پہنچائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ بیتیا وِچ سنسار، انتم وجےّ اِک ودھائیا۔ پرگٹ ہونا نر نرنکار، نِراکار پھیرا پائیا۔ جِس نوُں سدا کرو نمسکار، نیوں نیوں سیس نِوائیا۔ جِس دی جوت جگت ادھار، جوتی جاتا بےپرواہیا۔ اوہ آوے اپنی دھار، نہ کوئے جنمے پِتا مائیا۔ نِرگُن نوُر ہوئے اُجیار، روُپ رنگ ویکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کوئے چتُرائیا۔ صِفتاں وِچ نہ کوئے اِظہار، ڈھولیاں وِچ نہ کوئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائیا۔ دُھر حکم مَیں دسّیا پیر پیغمبر، عیسیٰ موُسیٰ محمد شبدی ناد وجائیا۔ پروردِگار سانجھے یار کرنا اِک سُامبر، لوک مات ویس وٹائیا۔ صدی چوَدھویں میٹنا انت اڈّمبر، ایکا چوَکا کھوج کھوجائیا۔ سرب کلا ہووے بھرتمبر، بےپرواہ نوُر الاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک دِرڑائیا۔ دُھر دا حکم کہے مَیں دسّیا موُسے، مُسلسل حال سُنائیا۔ بھیو رہیا نہ کوئے دوُجے، ایکا ایک سُنائیا۔ پڑدے کھولے سب دے گوُجھے، عین غیَن نہ کوئے پڑھائیا۔ کایا ماٹی بھانڈے کرے موُدھے، تن خاکی کھوج کھوجائیا۔ ساچا لاہا کسے نہ سوُجھے، نیتر نیَن نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک اُپائیا۔ دُھر دا حکم کہے مَیں دسّیا حق عیسیٰ، اِشٹ اِکو اِک جنائیا۔ کھیل کرے جگت جگدیِشا، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ جھگڑا مُکا کے بیِں اِکیسا، ایکنکار کرے رُشنائیا۔ ساچا حکم حق حدیِثا، اِکو کرے پڑھائیا۔ پچھلا لیکھا جانے بیتا، چار جُگ پھول پھولائیا۔ اَگے سَتجُگ لاوے ریتا، مارگ اپنا دئے سمجھائیا۔ لکّھ چوَراسی پرکھے نیتا، چارے کھانی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ حکم کہے مَیں دسّیا محمد غُلام، غمی خوشی وِچوں باہر کڈھائیا۔ تیرا منتر اں والا سلام، طرح طرح وِچ ونڈائیا۔ جِس ویلے آوے آپ امام، عملاں دا مالک نوُر خُدائیا۔ دیوے سچ پیَغام، حقیِقت اِک سمجھائیا۔ کھوجے اُپر اسمان، زِمیں اسمان پڑدا لاہیا۔ وکھا کے اِک نِشان، تارہ چند نوُر رُشنائیا۔ لئے حلفیہ بیان، بِنا عبارت کر پڑھائیا۔ دسّ اگمّی کلام، کلمیاں کرے وڈیائیا۔ تُوں بالک اِک نادان، حکمے وِچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ دُھر دا حکم کہے مَیں شبد سندیشہ دِتا دس گُرو، اِشٹ دیو سوامی اِکو اِک سمجھائیا۔ جِس دا آد جُگاد جُگ چوَکڑی کھیل ہُندا شُروُع، شہنشاہ داتا بےپرواہیا۔ جِس دا بھانا دو جہان کدے نہ مُڑوُ، سَت سمُندر سار کوئے نہ پائیا۔ جِسدا

اِکو منتر نام ڈھولا شبدی پھرُو، فُرنے میٹے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِہکرمی کرم کمائیا۔ سندیشہ کہے مَیں دسّدا رہیا بھگت، بھگوان بھیو کُھلائیا۔ پربھ آوَنا لوک مات جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جِس دا بِنا گوبِند توں کوئی نہ سمجھے وقت، چارے کھانی سار کوئے نہ پائیا۔ جِس دا حکم ہونا نام سخت، دیوے انت سزائیا۔ چار جُگ گُر اوتار پَیغمبر اِکٹّھا کر کے وفد، سچکھنڈ کھیل ورتائیا۔ نہ کوئی شِودوالا مٹھ مندر ہووے مسجد، چار دیوار نہ کوئے جنائیا۔ نہ کوئی کھان پین پہنن ہووے رسد، رستہ دِین دُنی نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی ذات پات دِین مذہب کرے حسد، نہ کوئی جھگڑیاں والی لوکائیا۔ نہ کوئی پنڈت پاندھا مُلّا شیخ مسائک ہووے سعید، اکھّراں والی ونڈ نہ کو ونڈائیا۔ اِکو ایکنکار جوتی دھار ہووے مست، متوالے گُر اوتار پَیغمبر لئے بنائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی کدے نہ ہووے نشٹ، نِسچے نال اپنا حکم ورتائیا۔ سچ مینارے ایکنکار اِکو دسّے اپنا درس، درش اِکو دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ دُھر دا حکم کہے مَیں دسّدا آیا سنت، سجّن سچ جنائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم اِک بھگوَنت، بھگوَن بے پرواہیا۔ لکّھ چوَراسی جِس دا جیو جنت، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ کلجُگ پرگٹ ہونا انت، اَخیری ویس وٹائیا۔ جِسدا اِکو نام اِکو منت، اِکو کرے پڑھائیا۔ گڑھ توڑے ہوَمے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ لکّھ چوَراسی وِچوں جن بھگت بنائے تھوڑے سنگت، سگلا ساتھی آپ ہو جائیا۔ جھگڑا پئے منڈل منڈپ، پُری لوء کُرلائیا۔ ہوئے دُہائی جیرج انڈج، اُتبُھج سیتج سار کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کار آپ بُھگتائیا۔ دُھر دا حکم کہے مَیں دسّیا فقیر صوُفی، سُفیاں وِچ سمجھائیا۔ جگت پرماتما نوُں لبھنا وِچوں حروُفی، بِنا حرف عارف سمجھے کوئے نہ رائیا۔ بھیوَ ابھید سمجھ پاوے کوئی نہ سوجھی، پڑدیاں وِچوں پڑدا نہ کوئے اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال دھار رہن نہیں دینی دوُجی، ایکنکار اِکو رنگ رنگائیا۔ ذات رہے نہ مَیں توُں دی، توُں ہی توُں ہی سارے گائیا۔ کھیل ویکھنی بُت روُح دی، آتم پرماتم جوڑ جُڑائیا۔ کار کرنی شبدی گوبِند ہوبہو دی، ہوکا حق حق جنائیا۔ وڈیائی ویکھنی ساڈھے تِنّ کروڑ لوُں لوُں دی، گُرمکھ لیکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ بندگی مکنی رسنا جِہوا بتّی دند مُنہ دی، اجپا جاپ دئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، فرمانا رانا اِک سمجھائیا۔ حکم کہے مَیں سدّے دیندا رہیا وارو وار، وارتا جگت سُنائیا۔ کلجُگ انتم آوَنا کل کلکی اوتار، کلمہ ویکھے خلق خُدائیا۔ امام اماماں دا سردار، صدیاں دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی دا جاتا

۲٦۸
۲٦۸

ہووے اُجیار، نُور نُور رُشنائیا۔ گُر اوتار پَیغمبراں دا سانجھا یار، پروردِگار پھیرا پائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کِواڑ، دھام اِکو اِک درسائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیا۔ حکم سندیشہ کہے گُر اوتار پَیغمبر کھول کے ویکھو اکّھ، بِن اکھّراں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا دِین دَیالا نِرگُن جوت تکّو پرتکھ، پاربرہم پت پرمیشور ساکھیات نظری آئیا۔ جِس دا شاستر سِمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قُرآن کھانی بانی گاؤندی چار جُگ دے جس، صِفتاں والے ڈھولے مات سُنائیا۔ جِس دی مہما گاؤندے آئے سچ، سَت سَت سَت دِرڑائیا۔ جیہڑا کدے ہتّھ نہ آیا وِچوں ہڈّ ماس ناڑی رتّ، رتیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جِس نے لکّھ چوُراسی جیِو جنت بنایا پنج تت، وِشن برہما شِو لئے اُپجائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک دو جہاناں والی حقیقت حق، حُکمران اِک اکھوائیا۔ گھڑن بھنّنہار سدا سدا انتھک، تھکاوٹ جگت مات نہ کوئے بنائیا۔ سو سچ دوارا کھول کے ہٹّ، بھگت سُہیلے گُرمکھ چیلے سنت سجّن رہیا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی دا کرتا ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا حکم کہے جو رہیا دسّدا، دہِ دِشا حکم سُنائیا۔ جِس دوارے رہیا وسدا، سچکھنڈ سوبھا پائیا۔ جِس پریمی نال رہیا ہسّدا، پریِتم تکّیا بےپرواہیا۔ جِس دا کھیل ویکھیا جُگ چوُکڑی رتھ دا، رتھواہی ہو کے سیو کمائیا۔ سو ویس وٹائے دَیاکمائے روُپ پرگٹائے پُرکھ سمرتھ دا، سماں سمیں وِچوں بدلائیا۔ جو بھگت سُہیلے سدّدا، سنتن رنگ رنگائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ رگ دا، شہنشاہ اپنا گھر دئے سمجھائیا۔ جتھے اِکو دِیپک جگدا، دِوس رَین ہوئے رُشنائیا۔ جھگڑا مُک جائے کعبےوالے حج دا، شِودوالا مندر مٹھ سیِس نہ کوئے جُھکائیا۔ سچ سِنگھاسن پُرکھ ابناشن اِکو سجدہ، سجدیاں دا لیکھا دئے مُکائیا۔ نُور نوُرانہ ہو کے دگدا، دغیبازی دئے گوائیا۔ جو سب نوُں گھٹ گھٹ بھیِتر ہو کے تکدا، بِنا اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ اوہ کھیل کرے جگ سچ دا، ساچے دی ساچی سچ وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا کہے مَیں اوسے پُرکھ اکال نال وسدا، جو میرے اندر سوبھا پائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر چرن دوارے سدّدا، حکمی حکم منائیا۔ کوئی لیکھ نہ جانے اچّ دا، کلکاتی کرم کانڈ نہ کوئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، فرمان اپنا رہیا سُنائیا۔ سُنو فرمانا ہرِ گوبِند، پُرکھ اکال جنائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جِس دی بِند، مات پِت نہ کوئے وڈیائیا۔ تُہاڈا مالک گُنی گہِند، گہر گمبھیِر اکھوائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوُکڑی میٹے چِند، چِنتا دئے مِٹائیا۔ سو پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی، نِرگُن نِروَیر نِراکار سدا بخشِند، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ جو امرت دھار دیوے ساگر سِندھ، اتوٹ اتُٹ ورتائیا۔ جو مالک جیِؤ پِنڈ،

برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ کی اُس دی کرو نِند، نِندیا وِچ جگت لوکائیا۔ جِس دی تار سِتار سمجھے کوئی نہ کِنگ، مردنگ انرنگ آپ سُنائیا۔ جو لیکھا جانے سُرپت اِند، وِشن برہما شِو رہیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک سمجھائیا۔ دُھر دا حکم کہے میری انتم آ گئی واری، وارتا بِچھلی دینی بدلائیا۔ چوُتھے جُگ دی کر خواری، خواہ مخاہ دینا مِٹائیا۔ دِین مذہب ذات پات انتم جانی ہاری، جو ہرِ جوُ اپنا حکم سُنائیا۔ چار کُنٹ دہِ دِشا ویکھنی اُجاڑی، ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سب نے یاد رکھنی چوُوھی ماگھ دی دِہاڑی، نوُ سوَ چُرانوے چوُکڑی جُگ بِچھوں مات آئیا۔ اُٹھن لگّی موَت لاڑی، رائے دھرم دوارے لئے انگڑائیا۔ مَیں پھِرنا جنگل جوُہ پہاڑیں، اُچے ٹِلّے پربت کھوج کھوجائیا۔ مَیں سَتجگ تریتا دواپر کلجُگ رہی کواری، مَیتھوں جیوت انت نہ کوئے پرنائیا۔ مَیں لکّھ چوَراسی وِچوں لبھن چلی ناری، صدی چوَدھویں پھیرا پائیا۔ میرے سیِس اگّی کھاری، جِس دی دھار نہ کوئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ حکم کہے میرا آ گیا انتم ویلا، ویلے سِر دیاں سمجھائیا۔ اگلے سال ناتا ٹُٹنا گُروُ چیلا، چیلا گُروُ سیِس نہ کوئے نِوائیا۔ لاڑی موَت گھر گھر چاڑھن آوَنا تیلا، سگن اپنا رہی وکھائیا۔ پُرکھ اکال نے کرنا کھیل نویلا، نِراکار اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ چوَوھی ماگھ کہے مَیں گیا جاگ، جاگن ویلا دیاں دِرڑائیا۔ سرِشٹی دا بُجھن والا چراغ، اِشٹی نوُر نہ کوئے رُشنائیا۔ اَگے ہو نہ پکڑے کوئی واگ، سہارا سچ نہ کوئے جنائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کاگ، مانک موتی چوگ نہ کوئے چُگائیا۔ دُرمت مَیل نہ دھووے کوئے داغ، پاپاں پُنیت پوت نہ کوئے وکھائیا۔ چار کُنٹ پَینی بھاج، بھانڈا بھجّے جگت لوکائیا۔ ماتا پُت رہے نہ سانجھ، نار کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ شہنشاہی نہ رہے راج، رعیت دئے دُہائیا۔ کِسے سِر نہیں رہنا تاج، تختاں والے دئے اُلٹائیا۔ پربھ نے اپنا کرنا کاج، سچکھنڈ دوارے حکم سُنائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر رہے بھاج، بھجّن واہو داہیا۔ لوک مات کِس نوُں دیئے اِمداد، نیڑے ہو کے انت چُھڈائیا۔ سب نوُں سانجھی پُرکھ اکال دی آ گئی آواز، سُنیہڑا اِک دِرڑائیا۔ کِسے کمّ نہیں آوَنی جگت دی پڑھی نماز، حُجریاں وِچ نہ کوئے صفائیا۔ رام نام کوئی نہ بنیا ساک، سجّن سیَن نہ کوئے اکھوائیا۔ جناں چِر پُرکھ اکال نہ منّیا سب نے باپ، اگلا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ انتم خاکی ہونا خاک، خالق نظر نہ کوئے ٹِکائیا۔ آوَنا جانا رہے آن باٹ، مات گربھ پھند نہ کوئے کٹائیا۔ کوٹاں وِچوں تھوڑیاں مُکنی واٹ، جو اِکو

رہے منائیا۔ صوُفی سنت فقیر بھگت جن اندروں باہروں دِسن پاک، روُح بُت ہوئی صفائیا۔ کایا کعبہ سوہی اِک محراب، محبوُب اِکو نظری آئیا۔ جِس دے اُتے نہ کوئی تن نہ پوشاک، نہ کوئی بستر رہیا ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ ماگھ کہے میری کِڈی سوہنی آئی دِہاڑی، دِوس نالوں رَین وجّی ودھائیا۔ انّج سگناں نال اُٹھن لگّی موَت لاڑی، اپنا گھُنگٹ اکّھ کُھلائیا۔ مَیں تیری ویکھنی چار یاری، یارانے سارے دینے تُڑائیا۔ چار جُگ مَیں بنی رہی بےاعتباری، اَگے اِعتبار دینا جمائیا۔ چار کُنٹ پھیردی جاواں بہاری، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ مُلّا شیخاں رتڑی کیتی داہڑی، داؤ اپنا لَینا لگائیا۔ اگّ لگا کے ناڑی ناڑی، انگ انگ دینا جلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم آپ سمجھائیا۔ چوَوھی ماگھ کہے میرا ہون لگّا وادھا، ودھیا حکم سُنائیا۔ پُرکھ اکال سب دا دادا، دَیاوان بےپرواہیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جِس دا گاؤندے راگا، ناداں وِچ سُنائیا۔ اوہ کرن والا کھیل تماشا، خالق خلق بےپرواہیا۔ گوپی کاہن والی مکنی راسا، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دِین دُنی حد بدل دیوے پاسا، سار پاشا اپنے ہتّھ وکھائیا۔ چوَوی ماگھ کہے وِشن برہما شِو سُنو سَت، سَت دیاں جنائیا۔ کلجُگ انتم سب نوُں بُھلی برہم مت، پاربرہم میل نہ کوئے کرائیا۔ مِلیا میل نہ کملاپت، کنت کنتوہل سیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ ایسے کارن کلجُگ انتم سکے کوئی نہ رکھ، راکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ سَتگُر بُھلیاں قیمت پئے کسے نہ لکھّ، کوڈی ہٹّ نہ کوئے وِکائیا۔ بھاویں منکا منکا من دا نام رہے رٹ، ہِردے ہرِ نہ کوئے وسائیا۔ سب دے بُرج مینارے جانے ڈھٹّھ، ساڈھے تِنّ ہتّھ نہ کوئے چتُرائیا۔ مُسلم سُنّی اَگے کرن لگّے اِکّھ، مہینے تھوڑے باقی نظری آئیا۔ پُرکھ اکال حکم دینا جھٹ، کلمہ کلمے وِچوں الائیا۔ دِین دُنی وجّن والی سٹّ، دِین مذہب رہے کُرلائیا۔ حکم کہے میرے اُتے کرِیو کوئی نہ شک، مَیں جُگ جُگ حکم رہیا بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ وکھائیا۔ چوَوی ماگھ کہے میرا لیکھا کُجھ کُجھ، جُگ چار سیو کمائیا۔ بھگت سُہیلے اُٹھاواں جُگ جُگ، لکّھ چوَراسی وِچوں باہر کڈھائیا۔ پربھ دا درس کراواں لُک لُک، پڑدیاں اندروں پڑدا لاہیا۔ نام سندیشہ دیواں رُک رُک، ہوَلی ہوَلی جنائیا۔ منمُکھاں کولوں رُس رُس، پلّا لَواں چھُڈائیا۔ گُرمُکھاں کولوں پُچھ پُچھ، بِچھلا لیکھا دیاں مُکائیا۔ پُرکھ اکال دے بنا کے پُت پُت، پِتا پوُت دیاں جُڑائیا۔ اوہناں دا آون جاون لکّھ چوَراسی لیکھا جائے چُھٹ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سَتگُر شبد سُہیلا پھڑ کے اگمّی گُٹ، دو

جہاناں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ویلا وقت دئے صفائیا۔ چوُوی ماگھ کہے مَیں بھگتاں جوگا، جوگی جُگیِشر گئے جنائیا۔ میرا نام سندیشہ سدا ہوکا، حکم بے پرواہیا۔ ڈنکا وجاواں چوُداں لوکا، چوُداں طبق شنوائیا۔ گُرمکھاں دیواں اگّمی موّجا، مجلس پربھ دے نال بنائیا۔ نو نوُ چار بچھوں مِلیا موّقع، مُکمل پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ گُرمکھو تُہاڈے نال ہووے کدے نہ دھوکھا، سچ سچ سچ سمجھائیا۔ تُہاڈا مارگ دسّیا سوّکھا، لکھن پڑھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تُہاڈے چرناں بیٹھاں پھرے مُکتی موکھا، مُفت سیو کمائیا۔ ساچے نام دی لگدی رہے چوٹا، چوٹی چڑھ کے کرے شنوائیا۔ جن بھگت سچ دوارے جگدی رہے جوتا، دیا باتی نہ کوئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دے حکم پار لنگھائیا۔ چوُوی ماگھ کہے مَیں جاگرت ہویا، دو جہاناں وچّی ودھائیا۔ بھگت سُہیلا کدے نہ سویا، سُتّیاں لَواں اُٹھائیا۔ نام نِدھان لَے کے آیا دُھر دا ڈھوآ، سوہنگ سو جھولی پائیا۔ بِن سَتگُر نانک اوَر نہ جانے کوآ، بھرمیں بُھلی سرب لوکائیا۔ جاں گوبِند جانے نواں نروآ، جو انتم گیا جنائیا۔ آتم پرماتم پربھ نے اپنا بِیج بوآ، دوُجا روُپ نہ کوئے وکھائیا۔ آپے آتم آپے پرماتم پاربرہم برہم آپے ہوآ، پنج تت کایا ماٹی رہیا ہنڈھائیا۔ سچ پرکاش نِرمل جوت کرے لوآ، نج لوچن کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ دُھر دا حکم کہے ایہو حکم نِرنکار، نہ کوئی میٹے میٹ مِٹائیا۔ آد جُگاد جُگ چوُکڑی ورتے وِچ سنسار، دو جہان سِیس جُھکائیا۔ لکھ لکھ لیکھا گئے گُروُ اوتار، بھوِکھتاں وِچ جنائیا۔ کلجُگ انتم نِہکلنک لئے اوتار، جِس دا پِتا نہ کوئی مائیا۔ مہابلی اُترے اپنی دھار، نوُرو نوُر کر رُشنائیا۔ پیر پَیغمبراں دا سردار، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ کلجُگ انتم پاوے سار، مہاسار تھی ویس وٹائیا۔ کرنی دا کرتا ہو کے خبردار، بے خبراں دئے جگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمان دئے دِرڑائیا۔ چوُوی ماگھ کہے مَیں لاہیا پڑدا، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال جِس مندر اندر وڑدا، اوہو تن ماٹی خاکی سوبھا پائیا۔ سچکھنڈ دوار اوہو بن دا، جتھے نِرگُن جوت ہووے رُشنائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر اوہو جندا، جِسدا روُپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ آد جُگاد جُگ چوُکڑی بیڑا اوہو بنّھدا، کھیوٹ کھیٹا شاہ پاتشاہ اِک اکھوائیا۔ اوہ لیکھا جانے کاچی ماٹی تن دا، تتو تت کھوج کھوجائیا۔ اوہ جھگڑا مُکاوے تارا چند دا، چار کُنٹ کرے رُشنائیا۔ جو حکم سندیشے گھلدا، سُنیہڑے سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان مِہر نظر اُٹھائیا۔ چوُوی ماگھ کہے مَیں جُگ

چوُکڑی آیا چلدا، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ سچ سُنیہڑے آیا گھلدا، شاستر سِمرت وید پُران لِکھائیا۔ بھیو دسّدا آیا جل تھل دا، پڑدا مہیئل آپ اُٹھائیا۔ سچ دوارا آیا ملّدا، پربھ چرن مِلی سرنائیا۔ کھیل ویکھدا رہیا گھڑی پل دا، پلک پلک وِچوں بدلائیا۔ بھگتاں دے اندر رہیا رلدا، بِن تت وجوُد سوبھا پائیا۔ پریم مُحبّت اندر رہیا پھلدا، پُھل پُھلواڑی اِک مہکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میرا رنگ رہیا بدلائیا۔ چوَوی ماگھ کہے میری ہون والی بدلی، بدلہ چُکے سرب لوکائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر سچ دوارے پُجے مزلو مزلی، منزل اپنی پوُر کرائیا۔ پُرکھ اکال بن کے عدلی، عدالت اِکو اِک جنائیا۔ جِس دی ویل اَگے ودھ گئی، وادھا بھگتاں وِچ بنائیا۔ جو کریا سو اپنی جدّ لئی، یادداشت پچھلی رہیا دُہرائیا۔ گوبِند بِن اکھّراں اوہ کِتاب کڈھ لئی، جِس دی سّاں سطراں وِچ لِکھائیا۔ اَگے پُرکھ اکال نالوں رہنا اڈّ نہیں، جوت شبد ہووے کُڑمائیا۔ سچ پریتی اِکو بجّھ گئی، ڈوری تند نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِہکرمی اپنا حکم ورتائیا۔ چوَوی ماگھ کہے مَیں ویکھیا چار کُنٹ، دہِ دِشا دھیان لگائیا۔ تھر تھر کمب رہیا بیکُنٹھ، سوَرگ رہیا کُرلائیا۔ لکّھ چوَراسی وِچوں تھوڑے دِسے مکھ، جو بھگت بھگوَنت وِچ سمائیا۔ اِکو رکھ کے اوٹ، اوڑک اِکو رہے منائیا۔ تن نگارے نام دی لا کے چوٹ، پنجاں رہے مِٹائیا۔ ممتا دا کڈھ کے کھوٹ، ہنگتا دوُر کرائیا۔ سچ مِلن دی سوچ، اِکو اِک پڑھائیا۔ درشن کر کے نیتر لوچ، لوچن رنگ چڑھائیا۔ جنم جنم دی پوُری ہووے کھوج، اَگے لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پرماتم مِل کے مانن موَج، موَجوُدہ پربھ دا درشن پائیا۔ نہ ہرکھ رہیا نہ سوگ، چِنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ بھاویں طعنے دیون لوک، نِندیا وِچ لوکائیا۔ پھیر وی تُوں میرا مَیں تیرا سوہنگ گاندے سلوک، صُلح کُل اِکو رہے منائیا۔ جِس دا روُپ نِرمل جوت، نوُر نوُر وِچ رُشنائیا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، دِین مذہب نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکمے اندر حکم پرگٹائیا۔ حکم کہے مَیں حکمی دھندا، آد جُگاد جنائیا۔ گُرمکھ لبھاں دُھر دا بندہ، بندگی اِکو اِک سمجھائیا۔ کلجُگ انت اَخیری ویکھ کے کنڈھا، کنڈیاں وِچوں باہر کڈھائیا۔ پڑدا لاہ کے برہمنڈاں، منڈل منڈپ دِتا بدلائیا۔ اوس گوبِند نوُں مِلو جِس دا شبد اگمّی کھنڈا، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیا۔ لکّھ چوَراسی ماردیاں کدے پوَے نہ دندا، سان اُتے نہ کوئے رگڑائیا۔ دھونا پیئے نہ وِچ جل گنگا، نیر دی دھار نہ کوئے وکھائیا۔ بِنا میانوں کدے نہ ہووے ننگا، جگ نیتر درس کوئے نہ پائیا۔ اوس گوبِند دا ویکھو کنگھا، جو دُرمت مَیل

رہیا دھوائیا۔ نال نیزے دا سوہنا ڈنڈا، جو برہمنڈ کھنڈ رہیا ہِلائیا۔ ساچی ڈھال دی اِکو ونڈا، جو پاپاں توں پرے لئے کرائیا۔ اوہ شستر کدے نہ ہووے گندہ، رگڑ دے نال رگڑ نہ کوئے رگڑائیا۔ اوہنوں کھوہ سکے نہ کوئی بندہ، بندیخانے نہ کوئے چُھپائیا۔ اوہ دو جہاناں آد جُگاد جُگ چوکڑی سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ سدا کردا رہے دنگا، ڈنکا سچ وجائیا۔ اوہ پرکھنہارا مندا چنگا، لکّھ چوَراسی ویکھ وکھائیا۔ بِنا نیتراں کدی نہ ہووے اندھا، ویکھے تھاؤں تھائنیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان اکّھ کُھلائیا۔ ماگھ کہے مَیں ویکھنا اوہ محبوُب، جو مُحبّت وِچ سمائیا۔ جِس دی حد نہ ہووے کدے محدوُد، ونڈاں وِچ نہ کوئے ونڈائیا۔ عرشاں توں اُتے جِس دا اُچ عروُج، شہنشاہ اکھوائیا۔ نہ تن وجوُد، کلبوُت نہ کوئی پرگٹائیا۔ جو منزل وسے اِک مقصوُد، محفل سچ سمجھائیا۔ جتھے چڑھ کے پڑھنا پئے نہ ہزارا درُود، حضرتاں دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل دئے پرگٹائیا۔ ٹھکم کہے مَیں ویکھے شاہ حقیر، نوَ ستّ کھوج کھوجائیا۔ مَیں تکّنے جگت فقیر، جو فقِریاں وِچ ڈھولے گائیا۔ مَیں ویکھنے مات امیر، جو ممتا رہے ہنڈھائیا۔ مَیں ویکھنے کعبیاں والے پیر، جو پیَر رہے رنگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ٹھکم اِکو اِک سُنائیا۔ ٹھکم کہے مَیں حکمی آیا، کلجُگ انتم پھیرا پائیا۔ مَیں ویکھنی ترئے گُن جگت مایا، ممتا موہ کھوج کھوجائیا۔ کوُڑی کِریا ویکھنی چھایا، جو جگت شہنشاہ رہے لگائیا۔ مَیں چار ورن اٹھاراں برن ویکھنا جو دِوس رَین رہیا کُرلایا، کوُک کوُک کوُک سُنائیا۔ مَیں چوَوی ماگھ ویکھنا جو لوک مات اپنا ناؤں پرگٹایا، ودی سُدی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گرہ نچھتر نہ سنگ رلایا، گھڑی پل نہ کوئے جنائیا۔ اِکو ایک سیِس جُھکایا، جگدیِش مِلی سرنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرِ اپنا نام دِرڑائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر ہووو سوادھان، سانجھا یار ٹھکم سُنائیا۔ سارے سُنو اِک کلام، چار جُگ دا پندھ مُکائیا۔ اِکو اِشٹ کر دو جہان، درِشٹ سچ کُھلائیا۔ پربھ چرن بنے مہمان، نِرگُن اَگے نِرگُن سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دُھر دا مان، نِشان اِکو رہیا وکھائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر تکّو نِشانہ، نِشا سب دی دئے کرائیا۔ جِس دا لیکھا آتم پرماتم وِشنوُں بھگوانا، پاربرہم پربھ پھیرا پائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہان ہووے پردھانا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ٹھکم سُنائیا۔ جِس دا راگ شبد ناد دُھن کلاما، کائنات کرے پڑھائیا۔ جِس دا وجنا سچ دمامہ، ڈنکا اِکو اِک سُنائیا۔ جو کل کلکی پہر کے بانا، باوَن لیکھا پوُر کرائیا۔ جو بن کے وڈ اماما، عیسیٰ موُسیٰ محمد لیکھا دئے

سمجھائیا۔ کلجگ مِٹے اندھیری شاما، سَتجگ سچ کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں بخشے اوہ مانا، اِبھمان رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل اُپر زِمیں اسمانا، آشا سب دی ویکھ وکھائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کہن ساڈی پوُرب آسا، آہستہ آہستہ سارے رہے جنائیا۔ جُگ جوُگڑی پربھوُ تیرا دے کے گئے بھرواسا، بھاگ اِکو اِک سمجھائیا۔ لیکھا لکھ کے گئے خلاصہ، خالص تیرا رنگ رنگائیا۔ دسّ کے گئے جوگ ابھیاسا، نام نغمہ اِک سُنائیا۔ نِرگُن جوت تیری اگمّی شناکھا، تتو تت نہ کوئے رکھائیا۔ تیرا گرہِ پُرکھ ابناشا، سچکھنڈ وجےّ ودھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِت نوِت اپنے نام دی دسّ کے بھاشا، بھاکھیا دِتی جگت لوکائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کہن پربھ دسّدا رہیا بولی، انبولت راگ سُنائیا۔ اندرے اندر درِشٹی کھولی، خالق خلق دِتی وڈیائیا۔ منوُآ من نہ پاوے روَلی، بُدھی چلے نہ کوئے چتُرائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم اِکو رنگ موَلی، موَلا اپنا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ کوئی کرے نہ بہُڑی بہُڑی، کوُک کوُک نہ کوئے سُنائیا۔ منزل نظر نہ آئے لمی چوڑی، سفری سفر نہ کوئے چُکائیا۔ کوئی سمجھیا راگ نہ گوُڑی، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھائیا۔ جگت واسنا ہو گئی بوُری، باولی ہوئی لوکائیا۔ سَتگُر اکھّر کوئی نہ جانے دُھری، دُھراں دا لیکھ نہ کوئے دِرڑائیا۔ گیان دھیان وِچ ہرِ جوت کسے نہ اوڑی، بِن اکّھاں درس کوئے نہ پائیا۔ سمجھ آئی نہ سلوک پوُڑی، چھتّی راگ رہے کُرلائیا۔ مانَس دیہی کسے نہ سوَری، لکّھ چوُراسی پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ منتر سُنے کوئے نہ پھوری، فُرنا من نہ کوئے چُکائیا۔ جن بھگتاں جُگ جُگ پربھ اپنے نال جاوے توری، تُرت اپنا حکم منائیا۔ سرِشٹی نالوں درس دیوے چوری، کول بَیٹھیاں نظر کسے نہ آئیا۔ ایسے کارن کہا درس دے جا بھوری، کایا بھورے اندر پھیرا پائیا۔ پریِتی جُڑ جائے توری موری، مُہرے ہو کے کر رُشنائیا۔ مَیں تیری سدا اُڈیک رکھی لوڑی، لوڑیندا ساجن نظری آئیا۔ پربھوُ بِنا بھگت بھگوان دے نِرگُن سرگُن کدے نہ سوہندی جوڑی، نار کنت روُپ نہ کوئے وٹائیا۔ کلجُگ انت مُنیاد رہ گئی تھوڑی، صدیاں دے سال سالاں دے مہینے مہینیاں دے دِن دین گواہیا۔ کلجُگ جیواں کرنا بہُڑی بہُڑی، بھئیا بیبا میل نہ کوئے مِلائیا۔ چُلھے چڑھن والی توڑی، ہانڈی سب دی دینی بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر شبدی بن کے گھوری، گھور اندھیرے وِچ ویکھے لوکائیا۔ گھور اندھیرا کہے پُرکھ اکال گیا چُھپ، صدی چوَدھویں نظر کسے نہ آئیا۔ جِنہاں مِلیا اوہ کر گئے چُپ، ناتا جگت والا تُڑائیا۔ اِکو بھگوان دے بن گئے پُت، مات پِتا دی یاد نہ کوئے

ستائیا۔ گوبند دے بن کے سُت، گودی سوں کے خوشی منائیا۔ جوت اکالن دی سفل کرکے کُکھ، لکّھ چوُراسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ اُجل کرکے مُکھ، دُرمت مَیل دھوائیا۔ دُکھ وِچ رہندیاں مانن سُکھ، سُکھ وِچ مِلیا بےپرواہیا۔ اوہ باہروں تتّاں والے منُکھ، اندر جلوہ نوُر خُدائیا۔ ایہہ کھیل ابناشی اچُت، پاربرہم پربھ آپ کرائیا۔ جن بھگتاں موَلی رُت، رُتڑی پربھ دے نال مہکائیا۔ بھاویں دُنیا کہے کُچھ، اوہ اِکو دا ڈھولا رہے سُنائیا۔ اَگے رہن نہیں دینا پڑدا اوہلا لُک، نوُ کھنڈ پرتھمی ستّ دیپ ڈنکا دینا وجائیا۔ جِس نوُں گُر اوتار پیرپیغمبر سچکھنڈ نِواسی کہہ کے رہے جُھک، نیوں نیوں سیس نِوائیا۔ سو پُرکھ اکال اپنی دھاروں آیا اُٹھ، نِروَیر ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں اُتے رہیا تُٹھ، مِہروان مِہر نظر اُٹھائیا۔ شبد اگمّی شیر ہو کے رہیا بُک، بھبک اِکو نام لگائیا۔ جِنہاں نے سوہنگ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان گا لئی ٹک، وِشن برہما شِو اَگے سیس نِوائیا۔ اوہ سچکھنڈ دوارے جان توں کدے نہ جان رُک، گُر اوتار سارے ہون سہائیا۔ دینِ مذہب ذات پات کھتری براہمن شوُدر وَیش پنڈت پاندھے مُلّا شیخ گرنتھی پنتھی بھاویں سارے کرن دُکھ، گُرمُکھ گُر گُر وِچ سمائیا۔ اُہناں مات گربھ پھیر لٹکنا نہیں اُلٹا رُکھ، جماں والی نہ کوئے سزائیا۔ جِس نے بھیجیا اوس نے گودی لَینا چُک، چار جُگ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جن بھگتاں بھاویں لوک مات وِچ کھان نوُں مِلے نہ رجواں ٹک، اَگے بُھکھیاں دی بُھکھ دئے مِٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ چوَدی ماگھ کہے مَیں پاون آیا سگن، سگل سرِشٹی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو تُہانوُں اِکو دی لگّے لگن، لگ ماتر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا آتم پرماتم گاؤنا بھجن، جو بھانڈا بھرم بھنائیا۔ اندر باہر گُپت ظاہر ایتھے اوتھے دو جہاناں بنے سجّن، سگلا سنگ نِبھائیا۔ چرن پریتی وِچ رکھے مگن، مادھو اپنا رنگ چڑھائیا۔ تُہاڈا پنج تت لیکھے لائے خاکی بدن، بدلہ بِچھلا دئے چُکائیا۔ شہنشاہی سمت توں تُسیں ہُن اَگے لگّے ودھن، بِچھلا پینڈا مُکائیا۔ دِیپک ہو کے لگّے جگن، چار ورن رُشنائیا۔ سچ دوارے لگّے وسن، ہرِ سرن سرنائیا۔ گیت گوبند گا کے لگّے ہسّن، ہستی وِچوں ہستی لئی بدلائیا۔ درشن کرکے نیتر لوچن اکّھن، آخر میلا مِلیا سہج سُبھائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں وِرول کے مکّھن، نام مدھانے لئے ہِلائیا۔ جِنہاں نے پُرکھ اکال دا انت اَخیری منّیا بچن، بچّیاں وانگ گود اُٹھائیا۔ سوہنا روُپ ہیرے بن گئے کنچن، کچّیاں توں پکّے رہیا بنائیا۔ تُہاڈا من رہن نہ دیوے چنچل، چِت وِت ٹھگوَری کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے

۲۷۶

کھیل بے پرواہیا۔ گُر اوتار پَیغمبر کہن کی کرے پروردِگار، ویکھو لوک مات اکّھ کُھلائیا۔ محمد کہے اوہ سانجھا یار، سگلا حکم ورتائیا۔ موُسیٰ کہے مَیں کراں کی اِظہار، لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ عیسیٰ کہے مَیں دے کے آیا اِشتہار، حکمے حکمے اندر سُنائیا۔ میرا باپ پروردِگار، پرتاپ اِک جنائیا۔ گُستاخ ویکھے وِچ سنسار، مُشتاق مُحبّت وِچ رلائیا۔ نال اِتفاق دئے دیدار، ساکھیات کر رُشنائیا۔ شاہ نواب بن دربار، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پوُرب لیکھا کہے مَیں ویکھی پچھلی لکھت، بِن اکّھاں نظری آئیا۔ جگت نوُں تھوڑا دسّیا بھوِکھت، اِشارے اِشارے نال دِرڑائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر پربھ دی بندن وِچ فہرست، یکے بعد دیگرے سیو کمائیا۔ منّدے گئے اِشٹ، حق حقیقت جگت جنائیا۔ کُجھ پڑدا رکھّیا رام وشِشٹ، اُنگلاں پنج چُکائیا۔ پُرکھ اکال بھگتاں نال بھوگنا گرِہست، آتم پرماتم سیج ہنڈھائیا۔ کلجُگ کوُڑی کِریا کرنی نشٹ، نسیچے نال پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا اپنے ہتّھ رکھائیا۔ لیکھا کہے مَیتوں کوئی نہ لکھدا، کاتب نظر کوئے نہ آئیا۔ جِس ویلے ناتا جُڑیا گوبند نال سِکھ دا، شبد اِشارے نال گیا سمجھائیا۔ بِن نیتر نیَناں نوُر نوُرانہ دِسدا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اوس ویلے نظارہ تکّیا ایکنکار اِک دا، اِکو وجّی ودھائیا۔ نہ کوئی ہاردا تے نہ کوئی جِتدا، نہ کوئی کرے لڑائیا۔ گھر سوہے پُرکھ اکال اگمّے پِت دا، پت پرمیشور ڈیرہ لائیا۔ اَولّڑا دھام سدا انڈِٹھ دا، انڈِٹھڑی کار کمائیا۔ کُجھ لیکھا اوس نِرالی چِٹ دا، جو چِٹھی گوبند بِن اکھّراں کول رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی دا کرتا کھوج کھوجائیا۔ سچکھنڈ دوارا کہے گُر اوتار پَیغمبر میرے وسنیک، جُگ چوکڑی بہہ بہہ ڈھولے گائیا۔ بِن اکھّراں سارے ویکھدے رہے تاریخ، تاریخ رہے سمجھائیا۔ حرِص ہوَس وِچ کردے رہے اُڈیک، آشا آسا وِچ بدلائیا۔ تیرے وِچ سچ توُفیق، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ توُں سجّن صاحب رفیق، اِکو بےپرواہیا۔ تیرے اُتے اُمید، عملاں وِچ سُنائیا۔ کلمے تیری توحید، اکھّر تیری وڈیائیا۔ فدا ہوئے شہید، شہادت گئے بُھگتائیا۔ منگ کے درس دید، چند نوُر رُشنائیا۔ صدی چوَدھویں سب نے اپنی کڈھنی رسید، جو پُرکھ اکال جُگ جُگ ہتّھ پھڑائیا۔ حکم نال کری تائید، بھے وِچ سمجھائیا۔ جِس ویلے دین مذہب دی میٹنی لیک، لایق سارے لَینے بنائیا۔ لوک مات برہوں وِچھوڑے دی وجّنی چیک، طوبیٰ طوبیٰ سُنائیا۔ تُساں میرے در توں منگنی اِکو بھیکھ، بن بھکھاری جھولی ڈھاہیا۔ وِچوں گوبند کرے تصدیق، شہادت دئے بُھگتائیا۔ پربھوُ

۲۷۷

چار جُگ دی ساڈی گئی قابلیت، کیجے کلجُگ رہے کُرلائیا۔ اِکو تیرے ہتّھ اہمیّت، آمد وِچ ہو سہائیا۔ سب دی بدل دے طبیعت، طمع دے گوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکمے اندر سرب بھوائیا۔ حکم کہے مَیتوں یاد آئی آد شکت بھوانی، جو بھاوَنی وِچ پھیرا پائیا۔ سِنگھ پِٹھ دِتی نِشانی، نِشانہ اِک جنائیا۔ نیتر تکّ اُپر اسمانی، اِسم اِکو اِک وکھائیا۔ جِس دے پِچھے سب نے دینی قُربانی، گُر اوتار پَیغمبر بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جِس دی دھار پرگٹ ہونی سرگُن روُپ اِنسانی، جِسمانی کار کمائیا۔ اوس دی کھیل ہونی روُحانی، روُپوش ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جِس نے ویکھنی جوُہ بیگانی، دوُر دُراڈا پندھ چُکائیا۔ جِس دی آد جُگاد اِکو جہی رہے جوانی، بِردھ بال نہ روُپ وٹائیا۔ گُر اوتاراں پَیغمبراں جِس دی گانی بانی، شاستر سِمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قُرآن کھانی بانی اپنا راگ الائیا۔ جِس دا نِچھر رس امرت پینا ٹھنڈا پانی، سروور اِکو اِک سُہائیا۔ جو داتا دانی ہونا دو جہانی، اتوٹ اٹُٹ آپ ورتائیا۔ جو نام سندیشے دئے پَیغامی، پَیغمبراں کرے پڑھائیا۔ جِس دے حکمے اندر کھیلے کھیل چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبُھج سیتج وجّ ودھائیا۔ جِس دُنیا کرنی فانی، فَیصلہ حق حق سُنائیا۔ اوہ کلجُگ انت صدی چوَدھویں لوک مات رہن نہ دیوے بےایمانی، بیوہ ویکھے جگت لوکائیا۔ جھگڑا مُکا کے انجیل قُرآنی، اِکو نغمہ دئے سُنائیا۔ جن بھگتاں اُپر کرے مہروانی، محبُوب ہو کے اپنا درس کرائیا۔ اَگے منزل دسّے آسانی، اِحسان سِر نہ کوئے اُٹھائیا۔ پندھ مُکا کے آون جانی، جانشین اپنے لئے بنائیا۔ لیکھا مُکا کے تیرِ کمانی، چلّہ اِکو دئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرم کانڈ دئے گوائیا۔ کرم کانڈ کہے ساڈا کوئی نہ رہنا جھگڑا، پرکِرتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال مارگ دسّنا سگلا، سچّا راہ وکھائیا۔ گُرمکھو بھوَنا پئے نہ وِچ جنگلاں، ٹلّے پربت نہ کوئے جائیا۔ کوئی دوارا پئے نہ منگنا، دوُسر سیِس نہ کوئے جُھکائیا۔ کوئی تٹ کنارہ پئے نہ لنگھنا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نہ کوئے وڈیائیا۔ پربھ دواریوں پئے نہ منگنا، سب کُچھ آپے جھولی پائیا۔ پھرنا پئے نہ پیریں ننگنا، تن بھبوُت نہ کوئے رمائیا۔ چُھہاوَنا پئے نہ کوئے کنگنا، داہڑی مُچھ نہ کوئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ چوَدی ماگھ کہے مَیں ویکھے بھگت میت، مِتر پیارے نظری آئیا۔ جو پندھ مُکا کے مندر مسیت، مِشن اپنا رہے بدلائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا گا کے دُھر داگیت، گوبند رہے سُنائیا۔ پاربرہم تیری اچرج ویکھی ریت، کلجُگ انتم وجّی ودھائیا۔ اِکو نام کر بخشیش، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ اِکو کلمہ دسّ حدیث، حق کری پڑھائیا۔

۲۷۸

تیری رکھیئے سدا اُڈیک، نِت لوچن راہ تکائیا۔ چوُوی ماگھ کہے اوہ سُہنجنی آ گئی تاریخ، طریقہ پچھلا دئے بدلائیا۔ جن بھگتو تُہاڈی آسا پوُری ہووے اُمید، نِراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ اُٹھائیا۔ سِر ہتّھ رکھے پربھ سوامی، سماں سمیں وِچوں بدلائیا۔ آد جُگادی انترجامی، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ ساچی دسّ کے اگّمی بانی، اگمّ کرے پڑھائیا۔ امرت دے کے ٹھنڈا پانی، اگنی تت بُجھائیا۔ آتم بنا کے ساچی رانی، سچکھنڈ دوارے دئے ٹِکائیا۔ جتھے اِکو مِلے ہانی، دوُجا نظر نہ کوئے ٹِکائیا۔ جھگڑا مُک جائے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سیتج نہ کوئے بھوائیا۔ تُہاڈا مِلنا ہویا آسانی، اصل روُپ دِتا وکھائیا۔ بھاویں قلم نال لِکھو بھاویں نال کانی، بھاویں شاہی دئے گواہیا۔ گُرمُکھاں اُتے ہوئی دُھروں مِہربانی، لوک مات نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھانڈا بھرم بھوَ بھنائیا۔ بھانڈا بھرم کہے مَیں سَتگُر بِنا نہ بھجّدا، بھے بھوَ نہ کوئے چُکائیا۔ سُبھاگ دِہاڑا ہویا انّ دا، وجّی سچ ودھائیا۔ گُرمُکھ سنت سُہیلا سجدا، در ٹھانڈے سوبھا پائیا۔ نام پیالہ پیتا مد دا، خُماری اِک چڑھائیا۔ جھگڑا مُکیا نوَ دوارے حد دا، سُکھمن ٹیڈھی بنک نہ کوئے سُہائیا۔ اِیڑا پِنگل کوئے نہ ڈکّدا، پنچ وِکار نہ کوئے لڑائیا۔ جِنہاں دے اندر اِکو دِیپک جگدا، نوُر جوت ہووے رُشنائیا۔ ناد وجےّ انحد ند دا، آتمک دُھن شنوائیا۔ ہنس روُپ بنیا گُرمُکھ کگّ دا، کاگوں ہنس بنائیا۔ درشن مِلیا اُپر شاہ رگ دا، گھر ساچے وجےّ ودھائیا۔ جن بھگتاں جُگ جُگ پربھوُ لبھدا، بھگت سُہیلا باہر کھوجن کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ سرن کہے مَیں آ گئی دوارے، تھکی ماندی پھیرا پائیا۔ ہر جن ویکھنے بھگت پیارے، پریمی پریتم کھوج کھوجائیا۔ جیہڑے منّدے اِکو اِشٹ نِرنکارے، درِشٹ رہے بُھلائیا۔ منزل چڑھے اوس چُبارے، جِتھوں پھیر نہ کوئے کڈھائیا۔ مِلیا میت سچ مُرارے، مِل کے مِتر خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا حق نظارے، حقیقت اپنی ویکھ وکھائیا۔ چوُوی ماگھ کہے مَیں ہویا خوش، خوشحالی دیاں جنائیا۔ سنت سُہیلے ویکھے انادی سُت، جو سُتے پربھ نے لئے اُٹھائیا۔ کلجُگ انتم اوہناں موَلی رُت، جو موَلا وِچ سمائیا۔ جِنہاں دے اندر وڑ کے رہیا پُچھ، پُشت پناہ ہتّھ ٹِکائیا۔ جو ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ گئے رُس، انت اَخیری لئے منائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ مِلی وڈیائی بھگت جن، دھنّ جنیندی مائیا۔ بھاگ لگّا کایا ماٹی تن، تند ستار ہِلائیا۔ کوُڑ واسنا بدھّا من، ممتا موہ چُکائیا۔ جوتی نوُر چاڑھ

۲۷۹

کے چنّ، اندھ اندھیر دِتا گوائیا۔ جو سَتگُر شبد سُندے سرون اپنے کنّ، کرنی دا مالک کرتا ہوئے سہائیا۔ کر وسیرا بِن چھپری چھنّ، سچ دوارے دئے بہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار اِک وڈیائیا۔ وڈیائی کہے مَیں گُرمُکھ ویکھے وڈّے، سوہنے سُجّجےّ نظری آئیا۔ جو آتم پرماتم پریِتی بجّھے، تند ستار نہ کوئے تُڑائیا۔ پرکاش ہو کے دِیپک جگے، جاگرت جوت رُشنائیا۔ لوک مات جنم مِلے اجےّ، وادھا ہور دئے وکھائیا۔ ابناشی کرتا پڑدا کجےّ، سِری بھگوان ہوئے سہائیا۔ جو پریم پیار پریِتی اندر دوُر نیڑیوں آئے بھجےّ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ ہرِ سنگت وِچ بہہ کے سجے، سوہنا جوڑ جُڑائیا۔ اُہناں دے آون جاون لیکھے لگّے، خالی ہتّھ نہ کوئے مُڑائیا۔ سب نوُں درشن ہوئے اُپر شاہ رگے، راتیں سُتّیاں لئے اُٹھائیا۔ پریم پیار دے دیوے مزے، رس اِکو اِک چکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ چوَوی ماگھ کہے مَیں گاواں دُھر دا ڈھولا، بِن ڈھولک چھینے راگ الائیا۔ سَتگُر شبد بنیا جِنہاں وِچولا، دو جہاناں پار کرائیا۔ پڑدا اندروں چُکیا اوہلا، اندھیر رہیا نہ رائیا۔ گھر سجّن مِلیا موَلا، ملکُل موَت نہ دئے سزائیا۔ اُلٹا ہویا نابھ کولا، امرت جِھرنا رہیا جِھرائیا۔ نوُری نظری آیا اَولا، نوُرو نوُر رُشنائیا۔ جن بھگت جگت واسطے سدا بنیا رہے کملا، کملا کہے لوکائیا۔ پُرکھ ابناشی ویکھنہارا سب دے عملہ، کامل مُرشد پھیرا پائیا۔ جن بھگتو تُساں کیہڑا نہاوَن جانا اُپر جمنا، گوداوری سُرستی گنگا پھیرا پائیا۔ تیرتھاں اُپر موُل نہ بھوَنا، اٹھسٹھ نہ کھوج کھوجائیا۔ جنگلاں وِچ موُل نہ لبھنا، ٹلّے پربت نہ پندھ مُکائیا۔ تُہاڈے اندر دِیپک ہو کے جگنا، گرِہ گرِہ ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکم اِکو رہیا سُنائیا۔ حکم کہے میری تعلیم، طُلبے گُرمُکھ نظری آئیا۔ سبق دسّاں اِک عظیم، اعلے ادنے نال مِلائیا۔ جو کوئی سمجھے ڈنڈا میم، مات پِتا ہووے جُدائیا۔ جے کوئی اکّھ کھول کے ویکھے سین، سماں دئے گواہیا۔ جے مُرشد اُتے کرے یقین، یکا یک اپنا نوُر کرے رُشنائیا۔ ساچی سِکھیا وِچ کرے مسکین، مسلہ اِکو اِک سمجھائیا۔ نیتر رہے نہ کوئے نابین، اندھ اندھیر مِٹائیا۔ بِنا سجدیوں کہے آمین، واہوا تیری بےپرواہیا۔ ایہہ مارگ دھار جگت مہین، محرم نظر کوئے نہ آئیا۔ بِنا شبد توں پربھ دا نہیں کوئی جانشین، گُر اوتار پَیغمبر دین گواہیا۔ سَتگُر روُپ نہ نر تے نہ مدین، ناری پُرکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ چِنتا نہ غمگین، خوشی غمی نہ کوئے رکھائیا۔ در آیاں سب نوُں کرے تسلیم، بِن تسبیح مالا پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نبیاں دا نبی رسوُلاں دا

رسُول، رسم اپنی دے سمجھائیا۔ ٹھکم کہے مَیں دسّنی اپنی اگّمی رسم، رستہ اِک سمجھائیا۔ عیسیٰ موُسیٰ محمد کھادی قسم، سوگند نال وڈیائیا۔ گوبند وڈیائی دِتی اپنی بھسم، خاکی خاک نہ کوئے اُٹھائیا۔ ناتا جھوُٹھا چھڈکے جِسم، ممتا دِتی مُکائیا۔ پُرکھ اکال دا اِکو اِسم، اِشارے نال سمجھائیا۔ دیدِ ویکھو چشم، نوُر نوُر رُشنائیا۔ اَگے لیکھا کُچھ ہون والا وِچ پچھّم، پشچاتاپ کرے لوکائیا۔ لاڑی موَت لگّے ہسّن، ہستیاں دینیاں مِٹائیا۔ پنج چیت نوُں میرا لوک مات ہونا جشن، خوشیاں وِچ صلاحیا۔ جِس ویلے دِلّی دربارے میرا میرا لگّے رکھن، میری میری دینی اُلٹائیا۔ شاہ سُلطان سُکھ نال نہیں دینے وسن، وسدے دینے ہِلائیا۔ بھجّیاں نہیں دینے بھجّن، بھوَجل وِچ لوکائیا۔ سجّناں دے بنے رہن نہیں دینے سجّن، مِتراں نالوں مِتر تُڑائیا۔ ہوَلی ہوَلی لگا کے اگن، چار کُنٹ کھیہہ دینی اُڈائیا۔ کُچھ جھگڑاپینا عدن، اَدھیاں نوُں لئے جگائیا۔ پھیر اَگے جائے سدّن، سُتّیاں دے اُٹھائیا۔ اُتّر ڈنکے پھیر وجّن، ڈوَرو نال ہِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنا کھیل دے پرگٹائیا۔ کھیل کہے مَیں پرگٹ ہونا، ہونی نال مِلائیا۔ گھر گھر سب نوُں پئے رونا، خوشیاں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ در در سب نوُں پئے بھوَنا، بِستر سیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ پُرکھ اکال حکم ورتاوَنا، نہ کوئی میٹے میٹ مِٹائیا۔ جن بھگتاں اِکو ڈھولا گاوَنا، گا گا خوشی وکھائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا اِکو نام دھیاوَنا، دھیان اِکے وِچ رکھائیا۔ چوَوی ماگھ کہے مَیں مزہ سچ چکھاوَنا، امرت دھار وہائیا۔ جن بھگت دوارا اِک سُہاوَنا، جتھے وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، اگمّ اتھاہ بےپرواہ پروردِگار سانجھا یار نر نِرنکار اپنا ٹھکم آپ ورتاوَنا، وارتا پچھلی ویکھ وکھائیا۔

❊ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ا ہری سِنگھ دے گرِہ پِنڈ کلا ضِلع امرتسر ❊

دُھر ٹھکم کہے مَیں سندیشہ دیواں سچّا نامہ، ناوَں نِرنکار اِک جنائیا۔ مقامے حق سُناواں سچ پَیغاما، کلمہ اگمّ اتھاہ دِرڑائیا۔ ابناشی کرتے پہریا جامہ، نِروَیر نِراکار نِرنکار ویس وٹائیا۔ جِس دا دو جہاناں وجّنا اِک دمامہ، دامنگیر ہووے لوکائیا۔ جِس نوُں سیس نِواوَندے کرِشنا راما، آد جُگاد نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جِس

۲۸۱

نوُں عیسیٰ موُسیٰ محمد کرن سلاما، سیِس سجدیاں وِچ جُھکائیا۔ جِس نوُں نانک گوبِند کرے پرناما، نمستے کہہ کے دھوُڑی ٹِکا خاک رمائیا۔ جِس دا نِت نوِت اَولّڑا بانا، پنج تت ویکھے تھاؤں تھائنیا۔ جو سَت پُرکھ نِرنجن گُن نِدھانا، گہر گمبھید وڈّی وڈیائیا۔ جِس دا سَت دھرم سچ نِشانہ، نَو نَو چار آپ کُھلائیا۔ جِس دا سمجھ نہ سکے کوئی پیمانہ، پَیمائش اپنے ہتّھ رکھائیا۔ جو دیونہارا نِرگُن سرگُن دُھر دا دانا، وست امولک کایا گولک جھولی پائیا۔ جو جودھا سوُربیِر مرد مردانہ، بلدھاری نظری آئیا۔ جِس دا سچکھنڈ دوارا اِکو نگر گراما، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ دُھر دا حکم کہے مَیں دیون آیا سچ دلیِل، دہِ دِشا آپ جنائیا۔ سَتگُر شبد آد جُگادی لکّھ چوُراسی اِک وکیِل، واقعہ سب دا کھوج کھوجائیا۔ دوُسر اوَر نہ کوئے اپیل، حقیقت حق نہ کوئے دِرڑائیا۔ صدی چوَدھویں کلجُگ انت سب دی کرن آیا تعطیل، کوُڑی طمع ویکھ وکھائیا۔ بھگت سُہیلے ویکھے جگت مسکیِن، لکّھ چوُراسی پڑدا لاہیِا۔ حکمے اندر کرے تلقیِن، دُھر فرمانا اِک سُنائیا۔ اَگے دیِن مذہب ذات پات رہن نہیں دینی کوئی تقسیِم، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ قُدرت دا قادر اِک رحیِم، رحمت وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے بےپرواہیِا۔ حکم کہے نام سُنیہڑا دیواں سدّا، سد سد مات سُنائیا۔ حکمے اندر حکم پھرے بھجّا، بھجن بندگی اِک دِرڑائیا۔ چار کُنٹ دہِ دِشا نوُر سمجھائے اِکو سچّا، ظہوُر ظاہر کرے رُشنائیا۔ کلجُگ کوُڑ رہے نہ کچّا، پُرکھ ابناشی ڈیرہ ڈھاہیِا۔ سَتجُگ ساچا اُپجے بچّہ، پُرکھ اکال گودی اِک سُہائیا۔ جو آتم پرماتم سندیشہ دیوے پتہ، پت پرمیشور نال مِلائیا۔ من واسنا کرے ہتا، ہتیا کوُڑی میٹے تھاؤں تھائنیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، قادر قُدرت ویکھ وکھائیا۔ حکم کہے مَیں بنا نام ونجارا، واجا انحد راگ سُنائیا۔ بند کواڑی کھولنا تالا، تعلیِم اِکو دینی پڑھائیا۔ سچ خُدائے دسّنا اعلے، پت پرمیشور بےپرواہیِا۔ لیکھا مکُے جوت جوالا، جاگرت نوُر ہووے رُشنائیا۔ سجدہ ہووے حق تعالیٰ، طالب طُلبا بنے لوکائیا۔ کرے کھیل پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری کار کمائیا۔ سچ پرگٹائے سچّی دھرم سالہ، چار ورن اٹھاراں برن سرنائیا۔ لیکھے لائے سب دی گھالا، جو دِوس رَین رہے دِھیائیا۔ نام پائے اگمّی مالا، من کا منکا دئے بھوائیا۔ گُرمُکھ ویکھے سچّا بالا، بالی بُدھ لئے اُٹھائیا۔ کلجُگ اندھیرا میٹے کالا، سَتجُگ سَت کرے رُشنائیا۔ ترئے گُن مایا توڑ جنجالا، تتو تت کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ دُھر حکم کہے مَیں بنا رنگ رنگیِلا، رنگت

اپنی دینی وکھائیا۔ بھگت بناؤنے سچ قبیلہ، کامل مُرشد میل مِلائیا۔ مارگ دسّنا نواں نَویِنا، نام اِکو اِک پڑھائیا۔ جو سب نوُں کرنا پئے تسلیِما، تسبیح مالا نہ کوئے لٹکائیا۔ دھام وکھاؤنا اِک عظیِما، عالیشان دئے وڈیائیا۔ کھیل ویکھنا اُتے زمِینا، ضامنی بھرنی سرب لوکائیا۔ راہ تکدا چیت مہیِنہ، چاتر سارے دین دُہائیا۔ کوٹاں وِچوں گُرمُکھ لبھیا آپ نگینہ، قیِمت کرتا آپے پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے مکّہ مدِینہ، مقبریاں اندر پھول پھولائیا۔ حُکم کہے مَیں دیون آیا اِطلاع، سچ سندیشہ سرب جنائیا۔ کرنا کھیل بےپرواہ، بےپرواہی وِچ سمائیا۔ جِس نوُں منّیاں نوُر خُدا، خُدی ویکھے تھاؤں تھائنیا۔ جِس دے نالوں ہوئے جُدا، پلّوُ رہیا چُھڈائیا۔ اُس نے مارگ لاؤنا سِدھا، سادھک سِدھ دین دُہائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا نوُں نِدھا، اٹھاراں سِدھاں نہ کوئے وڈیائیا۔ آتم پرماتم مِلن دی دسّنی بِدھا، پاربرہم برہم میلا لئے کرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرکے کھیل ویکھ وکھائیا۔ دُھر حُکم کہے مَیں دسّنہارا سچ صلاح، صحیح سلامت رہیا جنائیا۔ پُرکھ ابناشی اِک ملاح، گُر اوتار پَیغمبر جِس نوُں سیِس جُھکائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بنے حق ملاح، نئیا نوُکا پار لنگھائیا۔ رہبر ہو کے دسّے راہ، راستہ براستہ اِکو دئے سمجھائیا۔ کوٹ جنم دے کٹّے گُناہ، مِہر نظر نال ترائیا۔ دھوُڑی ٹِکا مستک دیوے لا، چرن کوَل کوَل سرنائیا۔ دو جہاناں بخشے ٹھنڈی چھاں، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ ایتھے اوتھے بنے پِتا ماں، بالک گُرمُکھ گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد ہونہار سہائیا۔ حُکم کہے مَیں دسّیا نام اِلاہی اللہ، عالم عُلما کر پڑھائیا۔ درگاہ ساچی سچ محلا، حکمے حق نوُر رُشنائیا۔ کلمہ کائنات گھلا، عنایت کیِتی دُھر درگاہیا۔ آتم پرماتم پھڑ کے پلّا، پلک پلک وِچوں بدلائیا۔ در دوارا اِکو ملّا، نوَ نوَ ناتا دِتا تُڑائیا۔ گھر وکھایا نہچل دھام اٹلا، جتھے اِکو نوُر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہر جن ساچے لئے اُٹھائیا۔ ہرِ نام کہے مَیں وساں ہر ہر ہِردے، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ کوٹن کوٹ مَیتوں لبھدے پھِردے، بھجّن واہو داہیا۔ جو بھگت وِچھُنے چِر دے، کلجُگ سہجے رہیا مِلائیا۔ ناتے جوڑ کے دُھر دے پِر دے، پت پرمیشور دیاں مِلائیا۔ نظارے وکھا کے گھر تھِر دے، سچکھنڈ ساچے دیاں بہائیا۔ کلجُگ کوُڑی کِریا گیڑے ویکھو گِرڈے، لکّھ چوَراسی رہیا بھوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ حُکم کہے مَیں جُگ جُگ آواں جگ، نِت نِت ویس وٹائیا۔ لیکھا جاناں اُپر شاہ رگ، پردہ پڑدا پڑدیاں وِچوں چُکائیا۔ دُھر دا کراواں اگّمی جج، حُجرہ اِکو دیاں وکھائیا۔ جتھے من واسنا

سارے جانا تج، ممتا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ سچ دوارے بہنا سچ، سجّن مِلے بےپرواہیا۔ درشن کرن رجّ، نج نیتر اکّھ کُھلائیا۔ خوشیاں اندر ہوون گد گد، گداگر بنن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنم جنم دی کرنی کیتی ہو جائے ردّ، سمرتھ دیوے مان وڈیائیا۔ بچھلی بچھے مُکے حد، اَگے مارگ اِک درسائیا۔ جتھے نام نگارہ رہیا وجّ، تُوں ہی تُوں ہی راگ سُنائیا۔ اِکو بول جَیکارا الکّھ، الکھ اگوچر دئے وڈیائیا۔ سَت سروُپ ہو پرتکھ، نِرگُن جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پرماتم کرکے وسّ، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ امرت امیوں دے کے رس، جام اگمّی دئے پِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا مندر اِک کُھلائیا۔ دُھر حکم کہے مَیں دسّنا اِکو مندر، چار دیواری نظر کوئے نہ آئیا۔ جِس دا سمجھے کوئے نہ جندر، ترئے گُن ویس نہ کوئے بنائیا۔ من واسنا رہے نہ بندر، دہِ دِشا نہ کوئے بھوائیا۔ سوہنا سُہنجنا دِسے اندر، اِکو اِک سوبھا پائیا۔ نہ کوئی سوُریہ نہ کوئی چندر، نِرگُن جوت کرے رُشنائیا۔ نہ کوئی محل اٹل منارا دِسے کندر، چھپر چھنّ نہ کوئے چُھہائیا۔ نہ کوئی سیِس ڈنڈاوت کرے بندن، سِر قدم نہ کوئے ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، نہ کوئی مستک ٹِکّا لائے للاٹی چندن، رنگن کوُڑ نہ کوئے رنگائیا۔ دُھر شبد کہے مَیں میٹن والا ہنگتا، ہنگ برہم دیاں سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے آواں پنڈتا، پاربرہم برہم وِدیا اِک پڑھائیا۔ جن بھگتاں دیواں ساچی سنتھا، سِکھیا اِکو اِک سمجھائیا۔ لیکھا مُکا کے منزل کنٹھا، پڑدا اگلا دیاں کُھلائیا۔ لیکھا چُک جاوے آواز سُنن دا سنکھا، دُھن آتمک راگ الائیا۔ پوَن اُنجا کرے کوئی نہ پنکھا، سانتک سَت دیاں کرائیا۔ کاگ روُپ بنا کے ہنسا، سوہنگ جاپ دیاں جنائیا۔ من ہنکار رہے نہ کنسا، کاہن کرِشنا نظری آئیا۔ دے وڈیائی وِچوں سہنسا، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ اِکو پُرکھ اکال دی کراں منّتا، دوُجا اِشٹ نہ کوئے رکھائیا۔ جو گُر اوتار پَیغمبراں بناوے بنتا، پنچ تت کرے رُشنائیا۔ سو دَیاکمائے گُرمُکھ ساچے سنتا، بھگت بھگوَنت ویکھ وکھائیا۔ آتم پرماتم ناتا جوڑے ناری کنتا، کنت کنتوہل اِکو نظری آئیا۔ اندر باہر رنگ چڑھے بسنتا، ایتھے اوتھے دو جہان اُتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہر جن میلا میل دُھر دی سنگتا، سنگ اپنا نال رکھائیا۔ دُھر شبد کہے مَیں سنگت وساں سنگ، سگلا سنگ آپ بنائیا۔ گُر اوتار پَیغمبراں پوُری ہووے منگ، آسا ترِشنا رہے نہ رائیا۔ نام نِدھان وجّ مردنگ، برہمنڈ کھنڈ شنوائیا۔ گُرمُکھاں مِلے انند، آتم رس چکھائیا۔ دُئی دوَیتی ڈھاہے کندھ، بھانڈا بھرم بھوَ بھنائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا دُھر دا چھند،

سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ ننگی ہون نہ دیوے کنڈ، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ سجدے کرن سوُرج چند، منڈل منڈپ سیِس جُھکائیا۔ جِنہاں دا مالک سوُرا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ اوہ جگت منزل پینڈا گئے لنگھ، اَدھ وِچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ٹھانڈا دئے وکھائیا۔ گھر ٹھانڈا اِکو ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت نظر نہ آئیا۔ جتھے وسے پُرکھ اکال، ہرِ نِرنکار سوبھا پائیا۔ چرن بہن گُروُ اوتار، پَیغمبر قدم بوسی کرکے خوشی منائیا۔ بِن رسنا جِہوا کلمہ رہے اُچار، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ بِن دیا باتی ویکھن اُجیار، نِرگُن جوت ہوئے رُشنائیا۔ بِن رسنا جِہوا سُن دُھنکار، اگمّی نام کرے شنوائیا۔ بِن کاتب لِکھدا رہے لِکھار، اکھّر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سد بھریا رہے بھنڈار، اتوٹ اتُٹ آپ جنائیا۔ بھگت وچھل گِرور گِردھار، گہر گمبھیر بےپرواہیا۔ جُگ چوُکڑی نِت نوِت نِرگُن سرگُن پاؤندا رہے سار، لکّھ چوُراسی کھوج کھوجائیا۔ کلجُگ انتم ہو تیار، ترےَ گُن اتیتا ویس وٹائیا۔ جوتی جلوہ کر اُجیار، شبدی ڈنکا اِک سُنائیا۔ سنت سُہیلے گُرمُکھ ویکھے آن، آناً فاناً لیکھا دئے مُکائیا۔ مِہروان مُحبّت وِچ محبُوب کرے پیار، مےَخانہ اِکو اِک سمجھائیا۔ مست خُماری چاڑھے اپر اپار، ایتھے اوتھے اُتر کدے نہ جائیا۔ سچ پریِتی بخشے اِک پیار، پیا پریتم پرم پُرکھ پرماتم میل مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکمے اندر بن کے حاکم، حاکم ہو کے اپنا حکم سُنائیا۔ حکم کہے مَیں آد جُگادی وڈّا، گُر اوتار پَیغمبراں سیوا لائیا۔ دو جہان حکمے اندر بدھّا، وِشن برہما شِو سِر نہ کوئے اُٹھائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن کھانی بانی دیندا رہیا سدّا، سُنیہڑا سُنیہڑے وِچوں سُنائیا۔ کردا رہیا کھیل چارے جُگ لیندا رہیا مزہ، مجلس ویکھ بےپرواہیا۔ منّدا رہیا اِکو رضا، رازق رحِیم ہوئے سہائیا۔ کلجُگ انت کوُڑ کُڑیاراں دینی اوہ سزا، جِس توں سکے کوئے بچائیا۔ سب دے سِر تے کوُکدی قضا، قسم کھا کے رہیا سُنائیا۔ جِس دی سمجھے نہ کوئے وجہ، وضاحت وِچ نہ کوئے دِرڑائیا۔ پُرکھ اکال کسے نال کرنا نہیں کوئی دغا، نِہکرمی کرماں دی دینی سزائیا۔ اوہ ویکھنہارا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء گگن منڈل زمِیں اسمان جگہ جگہ، کونا کونا گوشہ گوشہ کنارہ ویکھ وکھائیا۔ بِن بھگتاں لوک مات ودھے نہ کسے دا اَگا، اگلا لیکھا نہ کوئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، سچ پریِتی انتر انتر آپے لگّا، لاگت سنگ نہ کوئے رکھائیا۔

۲۸۵

❊ ٢٥ ماگھ شہنشاہی سمت ١ سرمکھ سنگھ، گُرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلّا ضِلع امرتسر ❊

دُھر حکم کہے میرا لکھے کوئی نہ لیکھ، جُگ چوُکڑی بھیوَ نہ کوئے کُھلائیندا۔ نظر نہ آئے کیسے رنگ روُپ ریکھ، کاغذ شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نِت نوِت سدا دیونہارا ایک، ایکنکار آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں دسّ کے اگمڑا ہیت، آتم پرماتم میل مِلائیندا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں لئے ویکھ، دہِ دِشا کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا آپ دِرڑائیندا۔ دُھر حکم کہے میرا مالک اِک جگدیش، جگدیشر بےپرواہیا۔ جِس دے چھتر جُھلے سیس، سچکھنڈ دوارے سوبھا پائیا۔ جو نِت نوِت بدلنہارا ریت، جُگ چوُکڑی کار کمائیا۔ پاربرہم برہم دسّنہارا حق پریت، مُحبّت اِکو اِک سمجھائیا۔ لکّھ چوُراسی پرکھے نیت، گھٹ بھیتر ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھاں بخشنہارا نام بھنڈارا وڈ بخشیش، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ پیَغمبراں دسّنہار حدیث، حضرتاں کرے پڑھائیا۔ لیکھا چُکا کے بیس اِکیس، سمت شہنشاہی پرگٹائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اِشٹی ہووے بھے بھیت، سِر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ سمجھائیا۔ دُھر دا کھیل کہے مَیں اگمّ اتھاہ، شاستر سِمرت وید پُران سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرا مالک خالق پرتپالک داتا بےپرواہ، بےانت بےعیب پروردِگار نوُر خُدائیا۔ جو جلاں تھلاں رہیا سما، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ جِس نوُں گُر اوتار پیَغمبر سیِس رہے جُھکا، وِشن برہما شِو سیو کمائیا۔ پیَغمبراں کہا نوُری خُدا، جلوہ گر نوُر رُشنائیا۔ بھگتاں کہا مِہرواں، محبوُب اِک گوسائیا۔ جِس دا جُھلے سچ نِشاں، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ دِرڑائیا۔ دُھر دا کھیل کرے سمرتھ، شاہ پاتشاہ رہیا سُنائیا۔ کلجُگ انت ہو پرگٹ، پاربرہم پربھ اپنا ویس وٹائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ جو گئے دسّ، دہِ دِشا کرے شنوائیا۔ کوٹاں وِچوں بھگت سُہیلے کھول کے اکّھ، نِراکھر کرے پڑھائیا۔ سَت سروُپ ہو پرتکھ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ نام نِدھان سُنائے انحد، نادی دھنّ آپ اُپجائیا۔ بھیو کُھلا کے اُپر شاہ رگ، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ نام پیالہ دے کے انرس، مدُھر رس خُماری اِک چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کھیلے کھیل ہرِ رگُھرائیا۔ کھیلے کھیل کرتا پُرکھ، کرنی اپنے ہتّھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں کھول کے اندروں سُرت، سُتّی آتم آپ اُٹھائیندا۔ نظری آئے اکال موُرت، اکل کل دھاری اپنا راہ جنائیندا۔ ناد وجاوے شبدی تُورت، تُریا پد پندھ مُکائیندا۔ چتُر سگھڑ بناوے

مورکھ موڑھت، جِس سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیندا۔ جن بھگتاں چرن دھوڑی دے کے دھوڑت، دُھر دا ٹِکا آپ وکھائیندا۔ کایا چولی چاڑھ کے رنگ گوڑھت، دُرمت مَیل دھوائیند ا۔ آسا منسا کر کے پوُرت، پوُرب اِچھیا ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے اُتّر پچھّم دکھّن پوُرب، دہِ دِشا پڑدا لاہِندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک کُھلائیندا۔ چار کُنٹ کہے اساں ویکھیا کلجُگ کوُڑ، دہِ دِشا نظری آئیا۔ من ممتا ہوئی بھرپوُر، آسا ترِشنا وچّی ودھائیا۔ ہوَمے ہنگتا بنیا گڑھ غروُر، نِون سُ اکھّر نہ کوئے پڑھائیا۔ ترےَ گُن تپے وانگ تندوُر، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ سَتگُر سوامی دِسے نہ کسے حضوُر، حضرت درس کِسے نہ پائیا۔ ناد سُنے نہ کوئے کوہ طوُر، شبدی ڈنک نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں پیَنڈا مُکا کے نیڑے دوُر، گھر مندر پڑدا لاہیا۔ جن بھگتاں پیَنڈا جائے مُک، مُکمل اگلا پندھ مُکائیا۔ جِنہاں اِکو ڈھولا گایا دُھر دی مُک، تُخم تاثیر دئے بدلائیا۔ آتم پرماتم دیوے سُکھ، گھر سجّن خوشی وکھائیا۔ بِن باہوں لئے گھٹ، گودی اپنی آپ ٹِکائیا۔ مِہروان ہو کے ابناشی اچُت، چاترک ویکھے تھاؤں تھائیا۔ رُت بسنتی موَلے سنت سُہیلا ہووے خوش، پتّ ڈالی آپ مہکائیا۔ لکّھ چوَراسی نالوں بدل کے رُخ، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ بھاگ لگا کے جنی کُکھ، دیونہار دئے سچّی سرنائیا۔ اُجل کرے مات مکھ، دُرمت مَیل مَیل دھوائیا۔ جو چرن دوارے گئے پُنج، پوُجا پاٹھ سِمرن جوگ ابھیاس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سب کُچھ اگلا گیا سُجھ، پچھلا پندھ مُکائیا۔ محل اٹل سچکھنڈ دوار مِلے اُچ، اوُچو اوُچ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ سرنائی کہے جو پربھ دی آیا سرن، سمیں سمیں مِلی وڈیائیا۔ نیتر کُھلے ہرن پھرن، جگت وِدیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بِن پوُجا پاٹھ دُھر دی منزل چڑھن، اَدھ وِچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ نج نیتر اِکو درشن کرن، دوُجا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ جھگڑا مُک جائے جنم مرن، لکّھ چوَراسی نہ کوئے بھوائیا۔ ناتا رہے نہ ورن برن، آتم پرماتم وجےّ ودھائیا۔ اِکو پرسے سَتگُر چرن، دھوُڑی اوَر نہ خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میرا انتر ہویا پاک، پوِت دِتا بنائیا۔ ہرِ سَتگُر کھولیا تاک، پڑدا رہیا نہ رائیا۔ انتر انتر آتم پرماتم جُڑیا ساک، جگت سجّن گئے تجائیا۔ نظری آیا ساکھیات، جوت سروُپی جوت رُشنائیا۔ جِس نوُں عیسیٰ موُسیٰ محمد منّیا باپ، پت پرمیشور بےپرواہیا۔ اُس نے اِکو دسّ کے اپنا جاپ، جیون جگت جُگت دِتی بدلائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بدل کے

اپنا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جو بھوکھتاں وِچ گئے آکھ، سو لکھتاں ویکھے تھاؤں تھائنیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، سَت سَتوادی سچ چند کرے رُشنائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، اِکو برہم دئے سمجھائیا۔ سَتگُر شبد کوئی نہ سکیا واچ، کھوجت کھوج نہ کوئے کُھجائیا۔ تن ماٹی پُتلے ویکھے خاک، خالق روُپ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ ہرجن ساچا جائے اُٹھ، آلس نِندرا رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالا دِین دَیالا جائے تُٹھ، سَتگُر پوُرا ہوئے سہائیا۔ امرت جام پیائے اگمّی گُھٹ، اٹھسٹھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت واسنا جائے چُھٹ، آتم پرماتم نال جُڑائیا۔ گھر بسنتی موَلے رُت، پتّ ڈالی آپ مہکائیا۔ گُرمکھ بوُٹا کدے نہ جاوے سُک، گوبند سوُرا ہوئے سہائیا۔ جِس دا روُپ اگمّی جوت، شبدی ڈنک وجائیا۔ بُدھی سکے کوئی نہ سوچ، وِدیا وڈ نہ کوئے وڈیائیا۔ جِس نوُں لبھدے چوَداں لوک، چوَداں طبق رہے کُرلائیا۔ اُس دا اِکو نِرالا اکھّر سلوک، سولاں کل دھاری سِیس نہ سکے اُٹھائیا۔ جن بھگت اوس دا درشن کرن روز، کایا مندر اندر مِلے بےپرواہیا۔ بِنا گُرمکھاں توں کسے ہتّھ نہ آوے موَج، خالی دِسے لوکائیا۔ گُر شبدی کرے نِرالا چوج، چوجی پریتم پھیرا پائیا۔ گُرمکھاں جنم جنم دا کٹ وِچھوڑا روگ، وِچھڑیاں لیا مِلائیا۔ مِٹا کے ہرکھ چِنتا سوگ، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار آپ وڈیائیا۔ وڈیائی کہے مَیں ویکھیا وڈّا، داتا اِکو نظری آئیا۔ جِس دا سچکھنڈ دوارے سچ نِشانہ گڈا، سَت سَتوادی آپ لہرائیا۔ جِس دا روُپ بِردھ بال نہ بچّہ نڈھّا، جوبن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جِس دے حکمے اندر وِشن برہما شِو بدھّا، گُر اوتار پَیغمبر سِیس نِوائیا۔ اُس دا کھیل جانے نہ کوئی سمجھے نہ وجہ، بھیوَ ابھید نہ کوئے کُھلائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نِرگُن داتا پُرکھ بِدھاتا پت پرمیشور بھگت سُہیلا لوک مات جاوے بھجّا، نِرگُن سرگُن پھیرا پائیا۔ بھگتاں نال کرے کدے نہ دغا، فریباں وِچ رکھے لوکائیا۔ اپنے نال پریم دا آتم دے کے مزہ، مِزاج بچھلا دئے مِٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت لئے جگائیا۔ بھگت سُہیلا جاوے جاگ، جُگتی سَتگُر آپ جنائیندا۔ انتر آتم دے وَیراگ، وَیری اندروں باہر کڈھائیندا۔ دُرمت مَیل دھو کے داغ، پتت پُنیت روُپ وٹائیندا۔ جھگڑا میٹ جگت سماج، دِیناں مذہباں باہر کرائیندا۔ دُھن آتمک سُنائے راگ، چھتّی راگاں پندھ چُکائیندا۔ ہنس بنائے کاگ، مانک موتی چوگ چُگائیندا۔ نِرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مِٹائیندا۔ گُپت ظاہر ہووے ساتھ، سگلا سنگ نِبھائیندا۔ اِکو دسّ کے پوُجا پاٹھ، سِمرن جوگ ابھیاس

رکھائیندا۔ اِکو منڈل دسّ کے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیندا۔ اِکو سیتا رام دسّ بنواس، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اِک وکھائیندا۔ اِکو عیسیٰ موسیٰ محمد مار آواز، سوئے سوئے آپ اُٹھائیندا۔ نانک گوبند کھول کے راز، رازق رِزق رحیم ویکھ وکھائیندا۔ نوُر نوُرانہ لکّھ چوُراسی دسّے پربھ دی ذات، دوُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم آد جُگادی ساک، سجّن پُرکھ اکال اِک اکھوائیندا۔ کلجُگ انت سِری بھگوَنت بن کے دُھر دا کنت جن بھگتاں دیون آیا داد، مِہروان مِہر نظر نال پار لنگھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیندا۔ جن بھگت کہن ساڈی پوُ بُھٹی، جوتی نوُر نظری آئیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں مِلی چُھٹی، جنم جنم نہ کوئے بھوائیا۔ منزل کٹّنی پئے نہ کوئے ترئے کُٹی، سُکھمن ٹیڈھی بنک نہ کوئے پھرائیا۔ وِکاراں دی کرنی پئے نہ بُتی، بُتخانے وجےّ ودھائیا۔ آتم اُٹھائے سُتّی، سُتّیاں لیا جگائیا۔ مِہروان مِہر نظر نال کیتی سُچی، دُرمت مَیل رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ وکھائیا۔ آتم کہے مَیتوں مِلیا شبد اِشارہ، ہرِ جوُ ہرِ ہرِ آپ دوائیا۔ مَیں من دا چھڈ سہارا، اُٹھی نال چتُرائیا۔ کِیتا جگت کنارہ، ناتا کوُڑ تُڑائیا۔ پایا درس اگمّ اپارا، گھر سجّن بےپرواہیا۔ دیا باتی ہویا اُجیارا، نرِگُن نوُر جوت رُشنائیا۔ سُہنجنا شبد نگارہ، نوُبت اِکو حق وجائیا۔ ٹھاکر بنیا پروردِگارا، سانجھا یار نوُر خُدائیا۔ مقامے حق کر پسارا، بِچھلا لیکھا دِتا چُکائیا۔ سچکھنڈ وسیا سچ دوارا، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ مِلیا ایکا ایک اینکارا، اکل کل دھاری اپنے وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ آتما کہے مَیں سُنیا اِکو چھندی، ڈھولا بےپرواہیا۔ دِیناں مذہباں دی رہی نہ کوئی پابندی، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ من واسنا رہی نہ گندی، آسا ترِشنا نہ کوئے ہلکائیا۔ ہتّھ پھڑنی پئی نہ چنڈی، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے کھڑکائیا۔ نُیاد مُک گئی رہن دی رنڈی، کنت سُہاگی اِک ہنڈھائیا۔ مَیں مندیوں بن گئی چنگی، چارے کُنٹ وجّی ودھائیا۔ پربھ درشن دی اَگے رہے نہ تنگی، تنگدست نہ کوئے وکھائیا۔ مَیں انتر گئی رنگی، باہروں نظر کوئے نہ آئیا۔ گھر ٹھاکر سوامی مِلیا سنگی، سگلا سنگ نِبھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھر مندر دئے وکھائیا۔ گھر مندر وکھائے سوامی سوہنا، ہرِ کرتا پڑدا لاہیا۔ جتھے بھگت سُہیلا گُرمُکھ سوہنا، آلس نِندرا روُپ نہ کوئے وٹائیا۔ نیتر اکّھ پئے کدے نہ رونا، چِنتا غم نہ کوئے پرگٹائیا۔ دُرمت مَیل پئے نہ دھونا، اِکو رنگ رہیا رنگائیا۔ لوک مات پھر پئے نہ رونا، مات گربھ نہ کوئے سزائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ،

۲۸۹

آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا لیکھے وِچ رکھائیا۔ آتم کہے مَیں پایا اِک ابناشی، پرم پُرکھ نظری آئیا۔ اوس دی رہنا بن کے داسی، سیوک بن کے سیو کمائیا۔ جتھے خوشیاں والی ہاسی، ہستی اوَر نہ کوئے وکھائیا۔ اوہ سچکھنڈ دا نِواسی، دوُجے گھر کدے نہ جائیا۔ جتھے نِرمل جوت پرکاشی، نوُر نوُر رُشنائیا۔ نہ کوئی سجّن نہ کوئی ساتھی، دوُجی ونڈ نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئی منزل نہ کوئی گھاٹی، نہ کوئی پوُڑی ڈنڈا چڑھائیا۔ نہ کوئی دِوس نہ کوئی راتی، سوُرج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ نہ کوئی سندھیا نہ پربھاتی، گھڑی پل نہ کوئے وکھائیا۔ اِکو جوت سدا اِکانتی، اِک اکلّا نظری آئیا۔ جو دیوے سچّی داتی، دَیاوان ورتائیا۔ آتم کہے مَیں اوسے دی ذاتی، انتم اوسے وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال اُٹھائیا۔ آتم کہے مَیں ویکھیا سچ انند، انند انند وِچوں آئیا۔ میرا خوشی بند بند، بندگی اِکو ڈھولا گائیا۔ وڈبھاگن ہوئی مِٹیا پندھ، منزل رہی نہ رائیا۔ جھگڑا مکیا سوُرج چند، منڈل منڈپ گئی پار کرائیا۔ مَیں نہیں رہی ہنگ برہم، پاربرہم وِچ سمائیا۔ مُڑ کے پھیر نہیں پَینا جمّ، جنمی گود نہ کوئے اُٹھائیا۔ میرا پوُرا ہویا کمّ، نِہکرمی کرم کمائیا۔ سچ دوارے کھڑیا بنّھ، ڈوری تندی تند رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سد سرنائیا۔ آتم کہے میرا ہویا مِلاپ، کوُڑا ناتا دِتا تُڑائیا۔ جِس دا جیِیا ساچا جاپ، مِلیا دُھر دا ماہیِا۔ وِچھوڑے وِچ کٹنی اوکھی ہو گئی رات، رَین نیَن نیِر وہائیا۔ اَگے بنیا سچّا ساتھ، سگلا جوڑ جُڑائیا۔ لیکھا مُکا کے پوُجا پاٹھ، پوُرن برہم دِتا دِرڑائیا۔ اپنے نال کر اِتفاق، نِفاق باہر دِتا کرائیا۔ پوُرا کر بھوِکھت واک، واقف ہو کے جوڑ جُڑائیا۔ درشن دے کے ساکھیات، سَت جوت کرے رُشنائیا۔ کرے کھیل بہُہ بِدھ بھانت، بھاؤ اپنا دئے دِرڑائیا۔ جن بھگتاں میلا کر کے ساچ، سچ اپنے وِچ مِلائیا۔ دُھر دا مالک بن کے باپ، پِتا پوُت گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کوُڑ وِچھوڑا دِتا مُکائیا۔ کوُڑ وِچھوڑا مکیا ناتا، ناتواں رہی نہ رائیا۔ گھر سوامی پایا آقا، عقل بُدھ نہ کوئے چتُرائیا۔ جو ہوئے سہائی ناتھ اناتھا، دِیناں دئے وڈیائیا۔ سنتاں جوڑ کے ساچا ناتا، سَت سَتوادی میل مِلائیا۔ پوُرب جنم دیاں پوُریاں کر کے آساں، آشا اپنے وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا میلا رہیا مِلائیا۔ آتم کہے میرا ہویا مِلاپ، مِلیا دُھر درگاہیِا۔ سچ سُناواں بات، کہانی اِک بنائیا۔ گُرمُکھ نار بنے نہ کوئی کمذات، کُلّھنی روُپ نہ کوئے

بنائیا۔ آتم پرماتم ناتا جوڑ کے ساک، گھر سجّن لَینا مِلائیا۔ امرت دیوے بوُند سوانت، نِجھر رس چوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سُہیلا اِک اَکیلا، ایکنکار ہرِ نِرنکار دِین دَیال، بھگت سُہیلے ویکھے اپنے نال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔

❊ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کرنیل سِنگھ دے گرِہ نوُرنگاباد ضِلع امرتسر ❊

ستگُر حکم ساچا جوگ، جُگیِسُر بَیٹھے دھیان لگائیا۔ راہ تکّن چوُداں لوک، چوُداں طبق اکّھ کُھلائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر مانن موَج، سنت سُہیلے خوشی وکھائیا۔ سدا کُھلا رہے لوچن لوچ، نیتر نیَن ہووے رُشنائیا۔ بُدھی رہے کوئی نہ سوچ، شبدی ناد دھنّ شنوائیا۔ یاد آئے دُھر سلوک، سوہنگ ڈھولا اِکو گائیا۔ منزل سکے کوئی نہ روک، وِشن برہما شِو سیِس نِوائیا۔ پُرکھ اکال ساچی اوٹ، اوڑک اپنے رنگ رنگائیا۔ تن نگارے لاوے چوٹ، ڈنکا اِکو اِک سُنائیا۔ کر پرکاش نِرمل جوت، نوُر ظہوُر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن ساچے تارنہارا، کرتا پُرکھ بےپرواہیا۔ آتم پرماتم بخشنہار سہارا، سوئی سُرتی آپ اُٹھائیا۔ پندھ مُکاوے کوُڑ دوارا، نوَ دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ناد سُنائے اپر اپارا، دُھن آتمک راگ الائیا۔ کایا ماٹی ہاٹی اندر کرے اُجیارا، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ برہم نِرنتر کرے پیارا، انتر اپنا رنگ رنگائیا۔ سیج سُہنجنی سہائے سچ دوارا، محل اٹل وجےّ ودھائیا۔ بےنظیِر نظر آئے میت مُرارا، لاتصویِر اپنا درس دِکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا اپنے ہتّھ رکھائیا۔ دُھر شبد کہے مَیں دسّے نام ایکا ٹیک،' آد جُگادی نظری آئیا۔ جُگ چوَکڑی دھارے بھیکھ، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ ویس وٹائیا۔ اکھّراں والے لکھے لیکھ، ناتا سطراں وِچ جُڑائیا۔ آتم پرماتم کھولے بھیت، انبھوَ اپنا راگ الائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج نیتر نیَن اکّھ کُھلائیا۔ سنت سُہیلے کرے ہیت، پریم پریِتی توڑ نِبھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا مُکا کے مُلّا شیخ مسائک، مُصّمم اکو رنگ رنگائیا۔ سَتگُر شبد کہے میرا رنگ اولّا، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں رنگے اَولّڑا پلّا، پلّوُ اپنے نال گنڈھائیا۔ دُئی دوَیتی میٹ کے سّلا، ثالث اِکو دئے وکھائیا۔ گھر وکھا کے نِہچل دھام اٹلا، گرِہ مندر کرے رُشنائیا۔ دُئی دوَیتی میٹ کے

سلّا، ہوئے ہنگتا گڑھ تُڑائیا۔ نِرگُن نِروَیر نِراکار درشن دیوے اِک اِکلّا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِت نوِت ویکھ وکھائیا۔ نِت نوِت ویکھنہارا، واہوا سَت نوُر کھیل کِھلائیندا۔ نِرگُن سرگُن لَے اوتارا، لوک مات پھیرا پائیندا۔ شبد انادی دُھن جَیکارا، نعرہ اِکو اِک سُنائیندا۔ سَت دھرم دا کھول دوارا، پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ پریم پریتی سچ پیارا، پت پرمیشور آپ سمجھائیندا۔ بھگت بھگوَنت ناتا جوڑ کنت بھتارا، سیج سُہنجنی سوبھا پائیندا۔ ڈھولا گیت سُنائے اگمّ اپارا، سوہلا اپنا راگ الائیندا۔ موَلا ہو کے موَلے موَلنہارا، مہک اپنی اِک اُپجائیندا۔ تولا ہو کے تولے تولنہارا، شبد ترازوُ ہتّھ اُٹھائیندا۔ جُگ چوَکڑی کھیل کرے اپار اپارا، اپرمپر سوامی اپنی کار کمائیندا۔ کلجُگ انت لئے اوتارا، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائیندا۔ ہرِ شبد کہے میرا کھیل لوک مات، متا اِکو نال پکائیا۔ کلجُگ ویکھ اندھیری رات، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ حق دِسے نہ کسے ذات، اذاتی دِین دُنی دئے دُہائیا۔ دھرم دوارا نظر نہ آئے ہاٹ، لُٹیرے بَیٹھے تھاؤں تھائیں۔ دُرمت مَیل سکے نہ کوئے کاٹ، کایا کنچن گڑھ نہ کوئے سُہائیا۔ جھگڑا مُکائے نہ کوئے آن باٹ، لکّھ چوَراسی پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان کھیل کِھلائیا۔ ہرِ شبد کہے مَیں ویکھیا کھیل خالق، مخلوُق کھوج کھوجائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے ثالث، دو جہاناں دیوے صِفت صلاحیِ۔ کوُڑی کِریا رہے نہ کلجُگ آلس، لوچن نیَن دئے کُھلائیا۔ میل مِلائے دُھر دا مالک، آتم پرماتم جوڑ جُڑائیا۔ ہوئے سہائی سدا پرتپالک، پاربرہم پربھ نوُر خُدائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے لئے مِلائیا۔ ساچے گھر ہووے میلا، وجےّ سچ ودھائیا۔ اِکو رنگ روے گُر چیلا، چیلا گُرو وِچ سمائیا۔ ناتا جوڑے سجّن سُہیلا، اگلا سنگ نہ کوئے تُڑائیا۔ لوک مات وقت نہ ہوئے دُہیلا، دُبدھا وِچوں دئے کڈھائیا۔ دھام وکھا کے اِک نَویلا، بخشنہار بخشے سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ پڑدا اوہلا چُکے تن، اندھیرا اندھ رہے نہ رائیا۔ من واسنا بجھّے من، ممتا موہ تجائیا۔ گُرمُکھ گُر بنائے ساچا جن، جنمی دئے وڈیائیا۔ پنچ وِکارا دیوے ڈنّ، ڈنکا شبد نام شنوائیا۔ ساچا راگ سُناوے کنّ، اگمّی آواز الاہیِ۔ مانَس جنم بیڑا دیوے بنّھ، شوَہ دریا نہ کوئے رُڑھائیا۔ گھر پرکاش وکھائے اگمّی چنّ، جوتی چند دئے چمکائیا۔ لیکھا مُکا کے خوشی غم، اِکو رنگ دئے وکھائیا۔ لیکھے لا کے پوَن سواس دم، دامن اپنا لئے پھڑائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چمّ، چمّ

درِشٹی دئے تجائیا۔ میل مِلا کے گرِہ مندر ساجن ہم، ہنگ برہم اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچّا نام، نِراکھّر دئے پڑھائیا۔ نام کہے میرا روُپ سدا نِراکھّر، اکھّر میری صِفت صلاحیا۔ مَیں سب نوُں دسّاں وکھّر، وکھرا گھر بنائیا۔ جتھے نہ کوئی سِلا نہ کوئی پتّھر، نہ کوئی قلم شاہیا۔ چوٹی چڑھ کے سِخر، بَیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اِکو پربھ دی یاد دا فِکر، دوُجا فقِرہ نہ کوئے گائیا۔ جُگ چوُکڑی بچھوں نِرگُن دھاروں آیا نِکل، نِروَیر ہو کے سیو کمائیا۔ بھگت اُدھارنا مَینوں عِشق، عاشق معشوُق دوویں رنگ وٹائیا۔ اندروں کھول کے درِشٹ، درِشٹی گیا بدلائیا۔ ناتا توڑ کے سوَرگ بہِشت، سچکھنڈ دوارا دیاں سمجھائیا۔ جتھے اِکو پُرکھ اکال دا اِشٹ، دوُجا گُروُ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں ویکھیا سَت سَت سَتواد، جُگ جُگ پھیرا پائیا۔ بِن بھگتاں مِلے نہ کسے داد، نانک دادک سارے دین دُہائیا۔ آتم ہوئے نہ کسے آزاد، من کا منکا نہ کوئے بھوائیا۔ کایا ماٹی کھیڑے ہُندے ویکھے برباد، ساڈھے تِنّ ہتّھ اگنی تت جلائیا۔ سَتگُر شبد سُنے نہ کوئے آواز، پڑھ پڑھ تھکی لوکائیا۔ سجدیاں وِچ پڑھن نماز، روزیاں وِچ جھٹ لنگھائیا۔ جناں چِر مِلے نہ پروردِگار آپ، اپنا پڑدا لاہیا۔ اونا چِر کسے دا پوُرا ہویا نہیں جاپ، شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن کھانی بانی دئے گواہیا۔ جِنہاں دے وس گیا انتر آتم ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ اوہناں دی پوُری ہوئی آس، زِمیں اسمان دوویں گئے تجائیا۔ اِکو تکّ کے جوت پرکاش، پرکاش وِچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم آد جُگاد سدا ابناش، ابناشی اپنے وِچ ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں رکھے اپنے پاس، پُشت در پُشت اپنا حکم منائیا۔

۲۹۳

❊ ۲۵ ماگھ شہنشاہیا سمت ۱ نرَین سِنگھ دے گرِہ پنڈ کنگ ضِلع امرتسر ❊

سُنو سَتگُر ڈھولا نواں، ناؤں نِرنکارا اِک جنائیا۔ جو کھہڑا چُھڑاوے کولوں جمّاں، ضامن ہو کے دئے صفائیا۔ کوُڑی کِریا میٹے طمع، تمنّا بچھلی دئے گوائیا۔ لیکھا چُکا کے ہرکھ سوگ غماں، چِنتا چِکھا پرے ہٹائیا۔ لیکھے لاوے پوَن سواس دماں، دامنگیر پلّوُ اِک پھڑائیا۔ جن بھگت رہن نہ دیوے کوئی نِکما، گُرمُکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ نِرگُن نوُر چاڑھے چنّہ، چند چاندنی اِک رُشنائیا۔ ہرجن دِسے کوئی نہ انّھا، نج لوئن پڑدا لاہیا۔ جِنہاں دُھر دا حکم منّاں، من واسنا

دئے بُجھائیا۔ جو سَتگُر شبد سُنن کنّاں، سرون وجّے ودھائیا۔ کسے نہیں ویکھیا گُرُو گرنتھ دا تیراں سوَ دس پنّا، پاربرہم پربھ کی کی کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دئے کُھلائیا۔ سَتگُر حکم نواں نِرول، جُگ جُگ پھیرا پائیا۔ سندیشہ دیوے انمول، انمُلڑی کھیل کرائیا۔ ناد وجاوے ڈھول، ڈنکا اِک شنوائیا۔ دوارا دیوے کھول، پڑدا اوہلا اُٹھائیا۔ تولے پوُرا تول، نام کنڈا اِک جنائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا کول، گھر بَیٹھا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان دَیا کمائیا۔ شبد کہے میرا ویکھنا نواں جُگ، نویں مِلی وڈیائیا۔ بھگت سُہیلے گُرمُکھ چیلے چُن چُن، اِکو رنگ وکھائیا۔ پڑدا لاہ کے اندر لُک، لایق سارے دینے بنائیا۔ قیمت پاوَنی دُھر دی ٹک، تُوں مَیں رہے نہ رائیا۔ اُہناں لَینا پُچھ، جو پچھلے جنم آئے گائیا۔ اگلا لہنا کُچھ، دیوے تھاؤں تھائیا۔ سَتگُر دوارے بخشے دُھر دا سُکھ، دُکھ درد رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی دھاروں آیا اُٹھ، نِرگُن نِروَیر ویس وٹائیا۔ نواں جُگ کہے مَیں سدا نوین، بہُرنگا نظری آئیا۔ تھوڑیاں وِچوں تھوڑیاں دیواں یقین، بہُتیاں وِچوں ہُتے دیاں بُھلائیا۔ پرم پُرکھ دی وکھّری نِرالی تعلیم، اکھّر وکھّر وکھّر اکھّر وِچ سمجھائیا۔ جِس دا حرف حروُف بڑا مہین، قلم سیو نہ کوئے کمائیا۔ اوہ کرتا قادر کرنی دا کریم، کرائم جُرائم سب دے ویکھ وکھائیا۔ گُرمُکھ رہن نہ دیوے غمگین، غمی خُدی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ نوَیں جُگ دی نوَیں گِنتی، ہتّھو ہتّھ بھگتاں دئے سمجھائیا۔ گُرمُکھو تُہاڈے چرن چُمّے گھُنڈی لوڑے مُکتی، رو رو لاگے پائیا۔ تُہاڈے جنم کرم وِچ کیتی آپ درُستی، لیکھے دا لیکھا دِتا بنائیا۔ ویکھیو پربھ مِلن توں کریو نہ کوئے سُستی، جگت آلس کمّ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے پُشت در پُشتی، پُشت پناہ اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ نواں جُگ کہے میرا نواں نواں سندیش، نویاں نویاں مات سُنائیا۔ میرا لیکھا آد جُگاد سدا نال دسمیش، دہِ دِشا وچّدی رہے ودھائیا۔ نیڑے آ کے میرے ہو کے پڑدا لاہ کے لؤ ویکھ، پلک پلک وِچوں بدلائیا۔ جوتی شبدی دھر کے بھیکھ، بھیکھادھاری ویس وٹائیا۔ مالک بن کے دُھر نریش، نر نرائن رہیا سمجھائیا۔ آد جُگاد بھگت بھگوَنت ایکے دا ایک، ایکا اِک نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد بنے درویش، دردی ہو کے درد منگ منگائیا۔

❊ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت اُگرنام سِنگھ دے گرِہ پِنڈ کنگ ضِلع امرتسر ❊

آتم پرماتم سچّا نام، سَت سَت سَت دئے گواہیا۔ بِنا بناں توں مِلے رام، ہٹھ تپ نہ کوئے وکھائیا۔ نظری آوے دُھر دا کاہن، بنسری اگمّ اتھاہ وجائیا۔ حضرت ہو کے دیوے پَیغام، پَیغمبر ہو کے کرے پڑھائیا۔ سَتگُر ہو کے دیوے جام، نام خُماری اِک رکھائیا۔ کوُڑی کِریا جھگڑے میٹے تمام، طمع ممتا رہے نہ رائیا۔ سچ مارگ جنا کے اِک آسان، راہ اِکو سوبھا پائیا۔ جِس منزل اُتے مِلے بھگوان، گھر بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، میل مِلائے سہج سُبھائیا۔ میلنہارا آپے مِلدا، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ لیکھا جانے گھڑی پل چِھن دا، اچھل چھلدھاری پھیرا پائیا۔ لہنا دینا چُکاوے آد جُگاد جُگ چوکڑی گھڑی پل دِن دا، جنم کرم ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان بےپرواہیا۔ مہروان سدا محبوُب، مُحبّت وِچ سمائیندا۔ گُرمکھاں کڈھ کے ایکا دوُج، ایکا دوُجا رنگ چڑھائیندا۔ سچ دوارا جائے سوُجھ، ناتا کوُڑو کوُڑ مِٹائیندا۔ بھاگ لگا کے کایا پنج تت بھوُت، بھوُت بھوِکھت کال آپ سمجھائیندا۔ نام سندیشہ دے کے شبدی دوُت، حکم اِکو اِک دِرڑائیندا۔ چاروں کُنٹ دِسے موَجوُد، گھر ساچے سوبھا پائیندا۔ کرم کرم دا لیکھا کرے موَقوُف، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیندا۔ نر نِرنکارا نِرگُن اپنا دسّے اوہ حروُف، جِس دی حرف حرف صِفت صلاحِندا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی سدا رہے مَعروُف، ویلا وقت نہ کوئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَت سَتواد شبد اناد بودھ اگادھ، الکھ اگوچر اگمّ اتھاہ بےپرواہ شاہ پاتشاہ اپنی دَیا کمائیندا۔

❊ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت اُکندن سِنگھ دے گرِہ پِنڈ مال چک ضِلع امرتسر ❊

ستگُر شبد کہے مَیں میٹنا کلجُگ کوُڑ، لکّھ چوُراسی کایا کپڑ کھوج کھوجائیا۔ سُگھڑ سیانے بناؤنے منمُکھ مُگدھ موُڑھ، امرت آتم انتر رس چوائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال ساچی بخشنی اِک دھوُڑ، مستک ٹِکّا دُھر دا اِک وکھائیا۔ آتم پرماتم نِرگُن نِرگُن رنگ چاڑھنا گوُڑھ، سرگُن کایا ماٹی پنج تت وجےّ ودھائیا۔ شبد انادی برہم برہمادی بودھ اگادھی بخشنی تُور، ناد انادی ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سَت پرکاش دینا نوُر، اندھ اندھیرا دینا مِٹائیا۔ داتا جودھا دسّنا اِک سوُربیر، شاہ پاتشاہ

سچّا شہنشاہیا۔ جِس دا نام انیالا دو جہاناں تیِر، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ سو سوامی انترجامی گہر گمبھیِر، بے نظیِر دینا مِلائیا۔ جِس دی نظر نہ آئے کسے شمشیِر، شمشان بھوُمی کرے سرب لوکائیا۔ آد جُگاد جُگ چوُکڑی نِت نوِت بدل دیوے تقدیِر، تدبیِر اپنی اپنے ہتّھ رکھائیا۔ جو لہنا دینا لیکھا جانے شاہ حقیِر، ورن برن ذات پات تت وجوُد ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل دئے کرائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں دِین دُنی نوُں دسّنا جوگ، جُگیشر اِکو اِک سمجھائیا۔ مایا ممتا ہوَمے ہنگتا کٹّنا روگ، ہنگ برہم کر پڑھائیا۔ سَتگُر نام دی دسّنی کھوج، چوَداں وِدیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ اُپجاوَنا اِک سلوک، سوہلا تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مندر ساچے کوٹ، کوٹ جنم دے پاپ دینے مِٹائیا۔ نام نگارے لا کے چوٹ، سوئی سُرت دینی اُٹھائیا۔ کر پرکاش نِرمل جوت، اندھ اگیان دینا گوائیا۔ سچ دوارے دسّنی موَج، پربھ چرن مِلے سرنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کوُڑی کِریا دئے بدلائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں ویکھنے جگت سنسار، لکّھ چوَراسی پڑدا لاہیا۔ نوَ نوَ چار میٹنا دھوُاں دھار، برہمنڈ کھنڈ کر رُشنائیا۔ انڈج جیرج اُتبُھج سیتج پاوَنی سار، چارے کھانی چارے بانی شبد شنوائیا۔ بھگت سُہیلے سنت سجّن لَینے اُٹھال، گُرمکھ گُر گُر رنگ رنگائیا۔ شبد اگمّی وجاوَنا تال، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ جھگڑا مُکاوَنا شاہ کنگال، شہنشاہ اِکو دینا وکھائیا۔ جِس دا سچ دوارا سچکھنڈ سچّی دھرمسال، شِودوالا مٹھ مندر مسجد ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نِت نوِت نرگُن سرگُن پُچھ مُریداں حال، ہرِ مُرشد بے پرواہیا۔ مانَو مانکھ مانَس وِچوں کرے بحال، تتو تت کھوج کھوجائیا۔ سَت سَتوادی ہو کے آپ دلال، دِین دُنی دا مالک پھیرا پائیا۔ جِس دا گُر اوتار پَیغمبر دیندے گئے احوال، واک بھوِکھتاں وِچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی دا کرتا کار کمائیا۔ ہرِ شبد کہے مَیں بدل دینا سماج، چار ورن اٹھاراں برن دینا سمجھائیا۔ آتم انتر دے کے دات، داتا دانی دینا مِلائیا۔ کوُڑی کِریا میٹ کے رات، سَت چند کر رُشنائیا۔ نام نِدھانا دسّ کے بودھ اگادھ، اکھّر وکھّر اِک سمجھائیا۔ بھگت سُہیلے ویکھ کے سادھ، سجّن لَینے جگائیا۔ جو ابناشی کرتا رہے ارادھ، دوُجا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ من آتما ہوئے وِسماد، بِسمل اپنا آپ کرائیا۔ جھگڑا کوُڑ نہ رہے فساد، فَیصلہ حق دینا سُنائیا۔ سُرتی شبدی کر اِمداد، کامل مُرشد دینا مِلائیا۔ بِن اکّھوں جاون جاگ، نِج نیتر ہوئے رُشنائیا۔ ترَے گُن مایا پنج تت بُجھے آگ، امرت میگھ دینا برسائیا۔ ہنس بُدھی نہ رہے کاگ، کاگ ہنس روُپ وکھائیا۔ گھر مِلاوَنا کنت

سُہاگ، پُرکھ ابناشی بےپرواہیا۔ جِس دے ہتّھ دو جہاناں واگ، جُگ چوکڑی کھیل کِھلائیا۔ شبد ناد سُنائے دُھر دی آواز، رسنا جِہوا بتّی دند نہ کوئے ہِلائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے گھر وِچ گھر کھولے راز، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ جھگڑا چُکے وُضوُ نماز، مُرشد اِکو دئے مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا حکم اِک سمجھائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں ویکھنا دِین دُنی، کائنات پھول پھولائیا۔ پڑدا لاہُنا رِکھی مُنی، صوُفی سنت فقِیر اُٹھائیا۔ سجّن ویکھنے دُھر دے گُنی، گہر گمبھِیر ہوئے سہائیا۔ سرِشٹی ساری چھانی پُنی، پُرکھ اکالا سیو کمائیا۔ یاد آوَنی کرِشن والی اٹھاراں کھوُہنی، چار کُنٹ پئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سب دی پُکار رہیا سُنی، گھٹ بھیِتر ویکھ وکھائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں دسّنا اِکو بول، ایکنکار دینا جنائیا۔ جو سب دے وسے کول، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ جو تتّاں اندر گیا موَل، موَلا نوُر خُدائیا۔ جو امرت جِھرے نابھ کوَل، قوَل اِقرار پچھلا پوُر کرائیا۔ جو لیکھا جانے دھرنی دھرت دھوَل، دھوَلا بھار ویکھ وکھائیا۔ جِس دا لہنا دینا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا روَل، جگت وِدیا سمجھ کسے نہ آئیا۔ سچ دوارا ہرِ نرنکارا نرِگُن سرگُن دیوے کھول، چار ورن اٹھاراں برن اِک سرنائیا۔ نام ناد اناد وجاوے ڈھول، ڈھمکّا اِکو دئے سُنائیا۔ کوُڑی کِریا مایا ممتا ہوَمے ہنگتا کڈھے پول، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ سنت سُہیلے گُروُ گُر چیلے گُرمُکھ سجّن لئے وِرول، لکّھ چوَراسی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی دھارا دئے سمجھائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں دسّنی سَتجُگ دھارا، سَت سَتوادی کھیل کرائیندا۔ سرِشٹ سبائی منّو اِک نِرنکارا، نرِگُن سرگُن سوبھا پائیندا۔ جِس دا اگمّ اتھاہ جَیکارا، رسنا جِہوا بتّی دند نہ کوئے صاہِندا۔ جو آد جُگادی پروردِگارا، یار سانجھا اِک اکھوائیندا۔ جِس دا مقامے حق دوارا، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیندا۔ جِس دا شبدی سُت دُلارا، گوبِند اپنی کار کمائیندا۔ جِس دا نام کھنڈا دو دھارا، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیندا۔ جو نرِگُن سرگُن کھیل کرے اپر اپارا، اگمّ اگوچر اپنا ویس وٹائیندا۔ سو لیکھا جانے کلجُگ انتم وارا، وارتا پچھلی پھول پھولائیندا۔ نوَیں جُگ دا نواں وِہارا، وِوہاری ہو کے آپ کرائیندا۔ شاستر سِمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قُرآن کھانی بانی جِس دا دے کے گئے اِشارہ، سو صاحب سوامی انترجامی پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، کوُڑ کُڑیارا ویکھے در در نوَ ستّ برہم مت بِن تتو تت، ترےَ گُن اتِیتا ٹھانڈا سِیتا، سَت سوامی انترجامی گرِہ بھیِتر مندر ویکھ وکھائیندا۔

٢٦ ماگھ شہنشاہی سمت ا رادھا سوامی پرتاپ سِنگھ دے نال ترن تارن ضِلع امرتسر

رُوح کہے میرا دھام سچکھنڈ، سَت سَت اِکو نظری آئیا۔ جتھے دُئی دوَیت نہیں کوئی ونڈ، برہمنڈ کھنڈ رچن نہ کوئے وکھائیا۔ ڈھولا گیت نہیں کوئی چھند، ناد دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ رسنا جِہوا نہیں بتّی دند، تن وجوُد نہ بنت بنائیا۔ اِکو نوُر نوُرانہ سگلا سنگ، سنگی ساتھی بےپرواہیا۔ پاربرہم پت پرمیشور بخشند، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ دُھر دی ڈوری بنّھ نال کمند، کامل ہو کے اپنا عمل جنائیا۔ نہ کوئی لہنا دینا لیکھا سوُریہ چند، جلوہ اِکو اِک رُشنائیا۔ نہ کوئی ونڈ ہنگ برہم، تتو تت نہ کوئے درسائیا۔ نہ کوئی جنم کرم بھرم، ورن برن نہ کوئے درسائیا۔ اِکو اِک الگّی سرن، سرنگت سہج سکھدائیا۔ جتھے نہ کوئی جنم مرن، چوُراسی گیڑ نہ کوئے بھوائیا۔ نہ کوئی نیتر ہرن پھرن، نین اکّھ نہ کوئے بدلائیا۔ گہر گمبھیر گُنی گہیر اِکو کرنی کرن، کرتا پُرکھ دئے وڈیائیا۔ جِس دی منزل آد جُگاد جُگ چوکڑی آتم پرماتم ہو کے چڑھن، بِن قدماں پندھ مُکائیا۔ اگنی تت کدے نہ سڑن، مایا ممتا نہ موہ ہلکائیا۔ بِن ویکھیاں بِن جانیاں بُجھیاں سوُجھ آوے اوہ چرن، جِس چرن دا چرنامت چرنودک بےپرواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، وکھاونہارا سچ در، درگاہ ساچی حق مقام سچکھنڈ دوار ایکنکار اِکو گھر بنائیا۔ رُوح کہے میرا سچ وسیرا، بِستر سیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ کِشنا شُکلا پکّھ نہ کوئے اندھیرا، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشنائیا۔ دُئی دوَیت نہ کوئے جھیڑا، جھگڑا برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ چار دیواری چھپر چھنّ نہ کوئے کھیڑا، محل اٹل سوبھا پائیا۔ جتھے صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دِین دَیالا نِرگُن نِروَیر نِراکار وسے سجّن میرا، پیا پریتم بےپرواہیا۔ سچ سرنائی بےپرواہی دسّے اِک وسیرا، وِشوَ اپنا رنگ رنگائیا۔ اِس توں اگلا بھیو جانے جیہڑا، بِن پوُرن سنتاں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ رُوح کہے مَیں وساں دھام اتھاہ، سچ دوارے سوبھا پائیا۔ جتھے وسیا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ نوُر خُدائیا۔ جوحکمے اندر حکم رہیا چلا، حکمی حکم سُنائیا۔ جِس دی دھار اپار روُپ رنگ ریکھ نہ سکے کوئی جنا، سمجھ وِچ سمجھ نہ کوئے ٹِکائیا۔ اوہ لہنا جانے سہج سُبھا، سَت سوامی انترجامی اپنا کھیل کِھلائیا۔ جِس دا نوُر ظہوُر دیوے ونڈ ونڈا، مِہروان اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کھیل اپنی رہیا کِھلائیا۔ رُوح کہے میرا مالک اِک، ایکنکار نظری آئیا۔ جو بِن اکھّراں توں لیکھا دیوے لکھ، بِن اکھّراں کرے پڑھائیا۔ بِن اکّھاں توں

آوے دِس، ساکھیات سوبھا پائیا۔ بِنا منسا توں پوُری کرے اِچھ، بھاوَنا اپنے وِچ ٹِکائیا۔ جِس دا جگت نِرالا درِش، درِشٹی اِشٹی دا مالک بےپرواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ روُح کہے میرا مندر اپار، ہرِ پریتم سوامی دَیا کمائیا۔ جتھے سدا ہوئے اُجیار، دیا باتی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بِن سکھیاں منگلاچار، گیت اگمّ رہیا سُنائیا۔ سندیشہ دیوے وارو وار، بِن تند سِتار ہِلائیا۔ سدا سدا سد رہے خوشحال، غمی رنگ نہ کوئے بدلائیا۔ جتھے اِکو شبدی لال، دُلارا دوُلھا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے بہہ کے اپنی کار کمائیا۔ روُح کہے مَیں ویکھیا سوامی سچ، سَت سَتوادی ویکھ وکھائیا۔ بِن رسنا جِہوا بتّی دند رہیا ہسّ، خوشی بھگتاں نال بنائیا۔ اپنی دھار کرکے اپنے وس، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ اگلا مارگ نِرگُن ہو کے نِرگُن دسّ، نِروَیر اپنی کار کمائیا۔ تُہاڈے ڈھولے صِفتی گاوے جس، بِن اکھّراں راگ الائیا۔ جِس دی کوئی نہ سمجھے حد، حدوُد وِچ حدوُد ثبوُت اپنا نال وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، روُح دا مالک اپنا آپ پرگٹائیا۔ روُح کہے مَیں ویکھیا اوہ باپ، جِس نوُں جنمے کوئے نہ مائیا۔ جِس دا ایتھے اوتھے سدا پرتاپ، پرتاپ سِنگھ پرتاپ نہ کوئے جنائیا۔ جِس دا نِرگُن نال نِرگُن ساک، ساک سجّن بےپرواہیا۔ سب دا لہنا دینا کرے بےباق، حِصّہ ونڈ جھولی دئے بھرائیا۔ جِس ویلے سچکھنڈ دا کھولے تاک، طاقتور اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، وِشن برہما شِو آسا سب دی پوُر کرائیا۔

۲۹۹

❊ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ا دیدار سِنگھ دے گھر پِنڈ شفی پُر ضِلع امرتسر ❊

در دوارے جو آیا رُپئیا، مایا موہ رہیا جنائیا۔ جِنہاں مِل گیا سَتگُر شبد دُھر دا سئیا، ہرِ سجّن بےپرواہیا۔ اوہ چڑھ گئے اگمّی نئیا، جو دو جہاناں پار کرائیا۔ ابناشی کرتا پکڑے بہیا، سگلا سنگ بنائیا۔ رائے دھرم کڈھے نہ وہئیا، چِترگُپت نہ حِساب جنائیا۔ گوبند دا پوُرا ہویا ڈھئیا، سُتّی اُٹھے لوکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ رُپئیا کہے مَیں ہویا پیش، اپنا آپ جنائیا۔ جِس مایا نوُں سرسے سُٹ کے گیا سَتگُر دسمیش، جل دھارا وِچ

وہائیا۔ گیان دے کے گیا اِک نریش، نر نرائن سچ سمجھائیا۔ دُھر دا نام رہے سدا کول ہمیش، کھا خرچ توٹ نہ آئیا۔ ودھائی وجّدی رہے لوک مات دیش، سچکھنڈ ساچے مِلے وڈیائیا۔ ممتا موہ مِٹا کے ریکھ، چِنتا غم گیا چُکائیا۔ گُرمکھو اِکو پُرکھ اکال دی رکھنی ٹیک، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ من واسنا بُدھی کرنی بِبیک، دُرمت مَیل دھوائیا۔ ترےَگُن مایا نہ لاوے سیک، اگنی اگّ نہ کوئے جلائیا۔ گُرمکھ درگاہ ساچی دا سدا سیٹھ، ٹکیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دھِیرج دھِیر دئے دھرائیا۔ رُپئیا کہے مَیں ویکھی دُنیا ممتا، مایا ممتا وِچ لوکائیا۔ جن بھگتاں توڑاں گڑھ ہنگتا، ہنگ برہم سمجھائیا۔ مَیں بھرم بُھلاواں جگت پنڈتاں، پاندھیاں دیاں رُلائیا۔ بُھلیکھے وِچ رکھاں جیو جنتاں، جگیاسوُ تتّاں دیاں لڑائیا۔ گُرمکھ وِرلے بناواں بنتا، ناتا کوُڑ کوُڑ چُھڈائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رُپئیا کہے میرا روُپ انوکھا، دِین دُنی وِچ نظری آئیا۔ شاہ سُلطاناں نال کردا دھوکھا، راج راجاناں خاک مِلائیا۔ جیہڑا سنت فقیر دُھر دی منزل پہنچا، اُس دے در کدے نہ بھائیا۔ جگت واسنا مُک جائے سوچا، سمجھ رہے نہ رائیا۔ پوُری ہو جائے لوچا، نَج لوچن درشن پائیا۔ اِکو پُرکھ اکال دی رکھدے اوٹا، اوڑک اوہو ہوئے سہائیا۔ جِس نوُں لبھدے کوٹن کوٹا، لکّھ چوَراسی رہی کُرلائیا۔ جِس دا پرکاش نِرمل جوتا، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ اُس دا نام بھنڈارا اِکو بہُتا، جو اِکو وار جھولی دئے بھرائیا۔ جھگڑا مُک جائے چوَداں لوکاں، چوَداں طبق نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ رُپئیا کہے مَیں ویکھیا جگت جُگ، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجائیا۔ حرِص ہوَس وِچ لگّی سرب اگّ، ترِشنا سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ گُرمکھ وِرلے منزل چڑھ کے اُپر شاہ رگ، گرہِ مندر ڈیرہ لائیا۔ جتھے انحد اگمّی ناد رہیا وجّ، انراگی راگ سُنائیا۔ نام بھنڈارا مِلے امرت دُھر دی مدھ، مدُھر دُھن نال شنوائیا۔ بِن مکّے کعبیوں ساچے حُجرے محبُوب دا ہو جائے حج، حاضر حضوُر درس دِکھائیا۔ اوہ لالچ دُنیا دِین جائے چھڈ، ممتا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ واسنا نالوں ہو کے اڈّ، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دئے کُھلائیا۔ رُپئیا کہے میرا سوہنا سوہنجنا روُپ، بنت سوہنی نظری آئیا۔ مَیں بھرم بُھلا کے وڈّے وڈّے بھوُپ، رعیت راؤ رنک دِتے رُلائیا۔ مَیں جھگڑا پایا چارے کوُٹ، دہِ دِشا ہوئے لڑائیا۔ پِتا پوُت بنائی پھوُٹ، ماں دھی رہی کُرلائیا۔ گُرمکھاں دے اندروں موَلی رُت، رُت رُتڑی نال مِلائیا۔ پُرکھ اکال دے بن گئے سُت، ابناشی

کرتا اِکو رہے دِھیائیا۔ ساچی دھاروں گئے اُٹھ، جتھے جنمے کوئے نہ مائیا۔ نام خزانہ مِلیا اٹُٹ، دِین دَیال دَیا کمائیا۔ جِس نوُں ٹھگ چور یار سکے کوئی نہ لُٹ، پلّیوں گنڈھ نہ کوئے کُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ رُپئیا کہے مَیں روُپ وَنت، سُچجّا نظری آئیا۔ مَیں بھرم بُھلائے کوٹی کوٹ کلجُگ کایا سنت، بُھلیکھے وِچ لوکائیا۔ جِنہاں نوُں پرم پُرکھ دا مِل گیا اِکو انتر آتم منت، ڈھولا اِکو رہے گائیا۔ اوہناں دے اَگے میری سدا مِنت، نِیوں نِیوں سیِس جُھکائیا۔ اَگے جان دی نہیں ہِمّت، حوصلہ دِتا ڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جِنہاں نام شبد ساچی دِتی خِلعت، خالق ہو کے اپنے رنگ رنگائیا۔ رُپئیا کہے مَیں سَتگُر کِرپا سدا منظوُر، پُرکھ اکال دَیاکمائیندا۔ ساچی سیوا کر کے حضوُر، حضرت اپنا رنگ رنگائیندا۔ ناتا توڑ کے کوُڑو کوُڑ، مارگ سچ اِک سمجھائیندا۔ سچ پریِتی کرنی بن مزدوُر، سیوک سیوا اِک رکھائیندا۔ آسا منسا منسا وِچوں پوُر، پوُرن برہم دِرڑائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں نام بھنڈارا دیوے سدا بھرپوُر، پاربرہم پترمیشور پربھ اپنا رنگ رنگائیندا۔

۳۰۱

❊ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ا دلیپ سِنگھ دے گھر جنڈیالا گُرو ضِلع امرتسر ❊

چرن کوَل وِچ رہے مزہ، سرن بخشے سچ سرنائیا۔ جن بھگت چلائے اپنی رضا، بھانے اندر کھیل کِھلائیا۔ کوُڑی کِریا کرن نہ دیوے دغا، کلجُگ فریب دئے مِٹائیا۔ درس دِکھا کے اُپر شاہ رگا، شہادت اپنا نام بُھگتائیا۔ سدا ودھاؤندا رہے اَگا، جُگ چوُکڑی سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ جو جن سرنائی لگّا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ پیار مُحبّت وِچ رہے بدھّا، بدی اندروں دیوے کڈھائیا۔ کوُڑا لالچ رہن نہ دیوے لبا، ہنکار وِکار دیوے کھپائیا۔ آون جاون لیکھ مُکا کے سبا، سبنی تھائیں ہوئے سہائیا۔ دے کے نِربان دُھر دا پدا، پت پرمیشور رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، در دیوے مان وڈیائیا۔ چرن کوَل سدا لگّی رہے پریِت، پیا پریِتم میل مِلائیا۔ جُگ چوُکڑی بدلدا رہے ریِت، جن بھگتاں اِکو رنگ چڑھائیا۔ صِفتی ڈھولے سُناؤندا رہے گیِت، گُرمُکھاں اِکو نام پڑھائیا۔ شِودوالے مٹھ بناؤندا رہے مسیِت، سنت فقیِراں کایا کعبہ دئے سمجھائیا۔ جگت واسنا کُنی کایا کپڑ کردا رہے بلیِت، ہرجن انتر آتم برہم سمجھائیا۔ جوتی

جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ چرن کوَل جُڑیا رہے ناتا، اَگے جُدائی نہ کوئے وکھائیندا۔ گھر سوامی ملِدا رہے داتا، دِین دَیال پڑدا لاہِندا۔ مات لوک بنیا رہے راکھا، نِرگُن ہو کے سیو کمائیندا۔ پوُری کردا رہے آسا، ترِشنا کوُڑ بُجھائیندا۔ چرن کوَل بخشدا رہے بھرواسا، سِر سمرتھ اپنا ہتّھ ٹِکائیندا۔ لہنا دینا مُکاؤندا رہے پرِتھمی آکاشا، گگن گگنتر چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ سچکھنڈ دوارے دسدا رہے واسا، واسطہ اپنے نال جُڑائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے رنگ رنگائیندا۔ چرن کوَل جُڑیا رہے جوڑ، جوڑی دُھر دی آپ بنائیا۔ بھگت بھگوان دی سانجھی لوڑ، وکھّری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جُگ چوکڑی جاوے بہُڑ، نِرگُن سرگُن ہوئے سہائیا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پندھ مُکاوے دوڑ دوڑ، پاندھی ہو کے پھیرا پائیا۔ لکّھ چوراسی جیِو جنت ویکھے مِٹھا کوڑ، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ جِنہاں گُرمکھاں پرم پُرکھ دے ملِن دی لگّی اوڑ، امرت میگھ دئے برسائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کر پرکاش اندھیرے گھور، سچ نوُر کرے رُشنائیا۔ چرن پریِت کہے مَیں بھگتاں سدا بن دی، بن کھوجن کوئے نہ جائیا۔ دُرمت مَیل دھوواں تن دی، اندروں باہروں کراں صفائیا۔ واسنا بنّھاں من دی، دہِ دِشا نہ کوئے بھوائیا۔ دھار پرگٹاواں جوتی چنّ دی، نوُر نوُر رُشنائیا۔ آواز سُناواں شبدی دھنّ دھنّ دی، اگمّی راگ الائیا۔ بھوُمکا وکھاواں بِنا چھپّر چھنّ دی، سچکھنڈ ساچا سوبھا پائیا۔ کھیل وکھاواں ہنگ برہم دی، پاربرہم نال مِلائیا۔ جِس دی دھار کدے نہ جمدی، مرن وِچ کدے نہ آئیا۔ جُگ جُگ جن بھگتاں بیڑا بنّھدی، پھڑ باہوں کندھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈّی وڈیائیا۔ چرن پریِت کہے میرا بھگتاں نال سنجوگ، جُگ وِچھڑیاں میل مِلائیا۔ جنم جنم دا کٹ وِجوگ، برہوں اِک دیاں وکھائیا۔ مایا ممتا کٹ کے روگ، سُکھ سانتک سَت دیاں ورتائیا۔ جھگڑا چُکا کے لوک پرلوک، سچ دوارا دینا سمجھائیا۔ جتھے اِکو نام ڈھولا سوہلا سلوک، نام نِدھان سچّی شنوائیا۔ ہوئے پرکاش نِرمل جوت، نوُرو نوُر ڈگمگائیا۔ سچکھنڈ دوار نظری آئے اگمّا کوٹ، کُٹیا کُٹمب ناتا دئے تُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوار اِک وکھائیا۔ چرن پریِتی کہے مَیں جُگ جُگ بھگتاں نال لگدی، گُرمکھاں رنگ رنگائیا۔ ترِشنا بُجھاواں ممتا والی اگّ دی، ہنگتا گڑھ تُڑائیا۔ ریِتی بدلاواں سنسار والے جگ دی، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ حد مُکاواں جگت حد دی، حضرت حضوُر اِکو دیاں سمجھائیا۔ جوت پرگٹاواں لٹ لٹ دی، دیا باتی نہ کوئے

۳۰۲

رُشنائیا۔ کھیل جناواں پُرکھ سمرتھ دی، جو داتا بےپرواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کھیل وکھائے دُھر دے حق دی، حقیقت وِچوں پڑدا لاہیا۔ چرن پریت کہے مَیں سدا بھگتاں جوگی، جوگیاں ہتّھ کدے نہ آئیا۔ مَیں پریم رس دی بھوگی، آتم پرماتم مِل کے سوبھا پائیا۔ بِن سَتگُر کِرپا میرا بن دا کوئے نہ کھوجی، لکّھ چوُراسی جیو جنت ہلکائیا۔ میرا مالک خالق پرتپالک اِکو چوجی، چوج نِرالے رہیا وکھائیا۔ جِس نوُں جُھکدے گئے ویدی سوڈھی، نمستے کہہ کہہ سیِس نِوائیا۔ جِس دا نام نِدھانا اِک سلوکی، ڈھولا راگ اِک الائیا۔ اوہ منزل دسّے سوَکھی، راہ وِچ نہ کوئے اٹکائیا۔ پڑھنی پئے کوئی نہ پوتھی، پُستک ہتّھ نہ کوئے وکھائیا۔ اِکو رمز اِشارے والی بُہتی، دوُجا جھگڑا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، در میلا لئے مِلائیا۔ چرن پریت کہے مَیں وسدی سدا پُرکھ اکال دے چرن، گُر اوتار پَیغمبر سیِس نِوائیا۔ جن بھگتاں کھول کے نیتر ہرن پھرن، فُرنا اِکو دیاں دِرڑائیا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات ورن برن، اوُچ نیچ ڈیرہ ڈھائیا۔ سُرت سوانی آواں پھڑن، شبد ہانی میل مِلائیا۔ بِن پوُڑے ڈنڈے منزل آواں چڑھن، چڑھاں چائیں چائنیا۔ نِربھوَ چُکایا میرا مرن ڈرن، بھے اوَر نہ کوئے رکھائیا۔ مَیں بھگتاں آوَندی سدا ورن، ور اپنا کھوج کھوجائیا۔ میرا درگاہ ساچی دا سچّا پرن، قوَل اِقرار کیِتا توڑ نِبھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ چرن پریت کہے مَیں آواں جُگ جُگ، اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت سُہیلے لبھاں چُگ چُگ، لکّھ چوُراسی کھوج کھوجائیا۔ سرِشٹی اوَدھ گئی نُک نُک، کوٹن کوٹ حال بِتائیا۔ بِنا سَتگُر کِرپا مِلے کسے نہ سُکھ، سانتک سَت نہ کوئے ورتائیا۔ جن بھگتاں پربھ چرن آ کے مرن دا رہے نہ دُکھ، دُکھیاں درد لَواں ونڈائیا۔ مات گربھ ہون نہ دیواں اُلٹا رُخ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ مانَس وِچوں مانَس جامہ مِلے منُکھ، آتم پرماتم پرماتم آتم اپنی گنڈھ رکھائیا۔ مِہروان محبُوب مُحبّت وِچ دیوے وڈیائی ابناشی اچُت، چیتن سَتا سُرت شبد شبد سُرت صوُرت اپنی وِچ لُکائیا۔

❊ پہلی پھلّگن شہنشاہی سمت ا ہرِ بھگت دوار جیٹھوُوال ❊

پھلگُن کہے مَیں آیا جگت، پھل اپنا نال لیائیا۔ پرم پُرکھ دے ویکھ کے بھگت، بھگوَن سمجھ کے سیِس نِوائیا۔ ویلا سُہنجنا جان کے وقت، واقعہ ویکھیا چائیں چائنیا۔ جِس دا دو جہاناں حکم سخت، نہ کوئی میٹے میٹ مِٹائیا۔ نِواسی واسی اُپر عرش، فرش کرے رُشنائیا۔ نِرگُن ہو کے دیوے درس، نوُر نوُرانہ چند چمکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پھلگُن کہے میری آئی بہار، سمت صاحب مِلے وڈیائیا۔ جِس دی سوہنی کھِلی گُلزار، گُرمُکھ بوُٹے رہے مہکائیا۔ ویکھنہارا سانجھا یار، جلوہ گر نوُر خُدائیا۔ سچ دوارے لا دربار، بھگت دوار وجےّ ودھائیا۔ جُگ چوَکڑی دا لیکھا جانے جانہار، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا نال چمیار، رَوداسے مِلے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائیا۔ پھلگُن کہے مَیں آ گیا انت، لوک مات ویس وٹائیا۔ جِس دا لیکھا لکھ کے گئے گُر اوتار پَیغمبر سنت، گُر گُر لیکھ جنائیا۔ سو انترجامی ویکھیا کنت، پت پرمیشور بےپرواہیا۔ جِس دی موَلی رُت بسنت، دو جہان وجّی ودھائیا۔ اوہ جنم جنم دے پاپی تارے پنڈت، پاندھے ویکھ وکھائیا۔ کِرپا نال میل کے سنگت، جنم وِچوں جنم دِتا بدلائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوَمے ہنگت، ہنگ برہم دِتا سمجھائیا۔ بھکھاری بن کے آئے سنگت، جھولی دُھر دی اَگے وکھائیا۔ لہنا دینا مُکا بُھکھ ننگت، وست امولک اِک ورتائیا۔ جھگڑا مُکا کے بہشت جنّت، جگہ جگہ دئے وڈیائیا۔ من منوُآ میٹ کے دنت، دُشٹ دُراچاری دئے کھپائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائیا۔ پھلگُن کہے مَیں ویکھن آیا بھکھاری، بھکھیا منگن چائیں چائنیا۔ تخت نِواسی تکّیا اِک درباری، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ جِس دی آد انت اِکو یاری، یارانہ بھگتاں نال رکھائیا۔ گُرمُکھ آتم رہن نہ دیوے کواری، کنت کنوّہل اپنا جوڑ جُڑائیا۔ جیہڑے منگتے در تے آئے وپاری، وست اِکو دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پھلگُن کہے مَیں ویکھاں منگدے، منگتے اپنا راہ تکائیا۔ جُگ چوَکڑی ویکھاں لنگھدے، نِرگُن سرگُن پھیرا پائیا۔ گُرمُکھ سنت سُہیلے کوٹاں وِچوں چولی رنگدے، نام اگمّا رنگ چڑھائیا۔ ڈوُم نائی کدے نہ سنگدے، پریِتی منگن تھاؤں تھائنیا۔ جھگڑے مُکا کے گوداوری گنگ دے، گنگا ساگر ہتّھوں دِتا سُٹائیا۔ لیکھے مُکا کے جلدھار ترنگ دے، تُرت اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی

۳۰۴

جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ پھلگُن کہے منگتیوٗ منگو کی، سچ دیوٗ جنائیا۔ جِس نے تُہانوُں بنا لیا اپنا پُتر دھی، دوُجا ناتا نہ کوئے رکھائیا۔ سَت دھرم دا مارگ لا کے لیہ، راہ اِکو رہیا دِرڑائیا۔ جھگڑا مُکا کے اِکیہ وِیہہ، سمت شہنشاہی وجّی ودھائیا۔ سَتجگ ساچی رکھ کے نیہہ، نِون سُ اکھّر دِتا پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ پھلگُن کہے منگتیوٗ منگ لوٗ اپنا دان، داتا دانی جھولی پائیا۔ اِس توں پرے ہور نہیں بھگوان، بھاگاں والیو بھاگ نہ کوئے جنائیا۔ اِس توں اُپر نہیں کوئی کاہن، گوپی کاہن ایسے دی سیو کمائیا۔ اِس توں وڈّا نہیں رام، سیِتا رام بن کھنڈ دین دُہائیا۔ اِس توں پرے نہیں امام، عیسیٰ موُسیٰ محمد سیِس نوِائیا۔ اِس توں دوُر نہیں کوئے نِرگُن نِروَیر نِرنکار سچ نِشان، نانک گوبِند گئے سمجھائیا۔ جو وسے سچ بھوُمکا اگمّی استھان، استھل اپنا ڈیرہ لائیا۔ سو پرت کے آیا والی دو جہان، نِرگُن سرگُن کھیل کِھلائیا۔ کلجُگ میٹے اندھیری شام، شمع گُرمُکھ دئے جگائیا۔ در آیاں نوُں آتم پرماتم دیوے آرام، دِین دُنی دے دُکھ دئے گوائیا۔ پریم پریتی پیائے جام، جماں توں لئے چُھڈائیا۔ امرت رس کرائے پان، نِجھر جِھرنا آپ جِھرائیا۔ سَت سچ دوائے طُعامَ، کوُڑی طمع دئے گوائیا۔ لیکھا مُکا کے جنم جنم دا غُلام، پھاسی اوَر کوئے نہ پائیا۔ جن بھگت رہے نہ کوئے حرام، شبد انادی سُت لئے اُپجائیا۔ لیکھے لائے سیوا نِشکام، جو چل آئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ پھلگُن کہے منگتیوٗ ڈاہ لوٗ جھولی، جھوُلے والا اپنی جھلک وکھائیا۔ جِس دی چار جُگ توں وکھّری بولی، انبولت راگ سُنائیا۔ جِس دی بِنا کہاراں توں اگمّی ڈولی، نِرگُن سرگُن دئے سمجھائیا۔ جو اپنے پریم پیار دی کِھلائے ساچی ہولی، بِن رنگن رنگ چڑھائیا۔ جو نِرگُن دھار بن کے تُہاڈی بنی ڈولی، وِچلے پڑدے دئے اُٹھائیا۔ منگتیوٗ جے منگنا سوہنگ شبد دی پا لوٗ رولی، روَنق اپنی نال لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کرِپا کر، دُھر دا لیکھا دئے ورتائیا۔ پھلگُن کہے ویکھو منگتیوٗ نہ جائیو تھک، تھکاوٹ جگت نہ کوئے وکھائیا۔ منگدے منگدے نہ جائیو اکّ، جُگ چوٗکڑی گئے وِہائیا۔ پُرکھ اکالا دِین دَیالا سوامی اِک سمرتھ، صاحب سُلطان بےپرواہیا۔ جِس دا صِفتی گاوَندے رہے جس، وید پُران دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت نالوں وکھّری کھول لوٗ اکھّ، تکّو پرتکھ روُپ گوسائی۔ دردی ہو کے آوو نَٹھ، بھجّو واہو داہیا۔ سچ دوارے کر اِکھّ، اِکو بولی دیوٗ سُنائیا۔ جے پربھ دینا تے دے دھیرج یت، سَت ہٹھ سنتوکھ اپنا نام جھولی پائیا۔

مانَس جنم نہ ہووے بھٹھ، کھیڑا دُھر دا دینا وسائیا۔ اسیں منگتے براہمن تُوں دِین والا سِدھا جِہا جٹّ، ہان لابھ نہ کوئے رکھائیا۔ بھاویں روڑی گنّا دے بھاویں اُلٹ دے مٹّ، کایا مٹکی دے بھرائیا۔ جو تیرے دوارے آوے سو جائے کھٹ، کھٹکا رہے نہ رائیا۔ براہمن کہے ساڈی ریِتی کھا پی کے جھٹ، ٹھوُٹھا بغل وِچ چُھپائیا۔ دوانی چوانی لَے کے جایئے نَٹھ، پِچھا پھیر نہ کوئے بدلائیا۔ جے کوئی جھولی دانے دیوے سٹّ، گٹھڑی بھار سیِس چُکائیا۔ جے کوئی کُھلا ویکھیئے ہٹّ، سستے داماں دیئے لُٹائیا۔ نالے کہیئے ججماناں دی ماری گئی مت، کھا کے ساڈا شُکر منائیا۔ نالے ویکھیئے چوری اکّھ، ہتّھ متھے اُتے ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان ہوئے سہائیا۔ مِہروان کہے منگتیوٗ منگن دی سِکھ لوٗ جاچ، یاچک ہو کے دیاں سمجھائیا۔ نوٗ سوٗ چُرانوے چوٗکڑی جُگ پِچھوں آئی تُہاڈی رات، بھگت بھگوان وجےّ ودھائیا۔ نِکّی جِہی سمجھ لوٗ بات، باطن پڑدا دیاں کُھلائیا۔ من مت رکھیو نہ کوئی نار کمذات، کُلّھنی اندروں دینی کڈھائیا۔ اپنی آتم پرماتم دی سمجھ لوٗ ذات، دوُجی ونڈ نہ کوئے وکھائیا۔ اوہ تُہاڈا تُہاڈے وسے پاس، سیچ سُہنجنی ڈیرہ لائیا۔ جِدھر ویکھو تکّو سدا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ پھلُگن کہے دھنّ بھاگ جے منگن آئے منگتے، گھر ساچے وجّی ودھائیا۔ جو منزل اگلی لنگھدے، پِچھلا پندھ چُکائیا۔ جھگڑے مُکا کے کوُڑے سنگ دے، اِکو کنت ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ پھلُگن کہے منگتیوٗ کر لوٗ پُھرتی، چیتن چلاک اپنا آپ لَینا بنائیا۔ سَتگُر شبد دان پاؤ جھولی سُرتی، سُتّی لئے انگڑائیا۔ ساڈھے تِنّ ہتّھ کایا چولی دی سوہے کُڑتی، انگی اِکو ویکھ وکھائیا۔ جے کُچھ ہور نہیں نوٗ سوٗ چُرانوے چوٗکڑی جُگ پِچھوں پربھوُ دے نام دی لَے کے جائیو گُڑتی، اَگے دائیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کھیل مُک جائے دیوت سُر دی، سُنّیاں لئے اُٹھائیا۔ ایہہ وڈیائی پوُرے سَتگُر دی، جو گودی اپنی لئے ٹِکائیا۔ منگتیوٗ تُہاڈی منسا رہے نہ جُھردی، حرِس ہوَس دئے مِٹائیا۔ تُہاڈی وست دِتی کدے نہ کُھردی، خود مالک ہوئے سہائیا۔ کُچھ دات باقی انندپُر دی، جو پُریاں لوآں توں باہر تُہاڈی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ پھلُگن کہے منگتیوٗ تُہاڈا دیون والا داتا، دانی ہو کے پھیرا پائیا۔ اُس نوُں دسّو اپنی گاتھا، تن من دا حال جنائیا۔ اندھیرا مُکے نہ اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چمکائیا۔ لیکھا مُکے نہ بِدھنا ماتا، سطراں ڈھائی نہ کوئے گوائیا۔ چِترگُپت دا چُکے نہ کھاتہ، حِساب کِتاب

نہ کوئے کڈھائیا۔ لاڑی موَت دا مِٹے نہ ہاسا، کوٹن ہستیاں گئی مِٹائیا۔ دھرم رائے دا ٹُٹا نہ ساکا، سجّن صاحب نہ کوئے مِلائیا۔ جن بھگتو تُہاڈا میل ہویا اِتفاقا، اِتمینان نال دئے سمجھائیا۔ تُہانوُں پچھلا دان دینا خاصا، تھوڑیوں بہُتا دئے ورتائیا۔ آتم پرماتم جوڑ کے ناتا، ناتواں جوبن دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ پھلگُن کہے منگتیوَ جھولی لوَ اڈّ، اڈرا راہ وکھائیا۔ جُگ چوَکڑی جِس نوُں آئے چھڈ، منزل پندھ مُکائیا۔ اوہ پار کرکے دو جہاناں حد، حاضر ہو کے رہیا سمجھائیا۔ جن بھگتو اِکو وار تُہانوُں بنا لیا اپنی جدّ، پچھے ہور نہ کُچھ رکھائیا۔ اپنے نال سانجھا بنا کے چھند، سوہنگ ڈھولا دِتا دِرڑائیا۔ چھڈ کے پُری انند، انند تُہاڈے اندر دِتا پرگٹائیا۔ اَگے جانا پئے نہ کول گنگ، مَیا سیِس نہ کوئے نِوائیا۔ دان لوَو بھاویں نِشنگ، نِشانہ اپنا دئے لگائیا۔ جیہڑے بھگت دوارا آئے لنگھ، اوہ پربھوُ نوُں اپنے انتر گئے سمائیا۔ سِری بھگوان تُہاڈے دواریوں کھاوَن والا ڈنگ ڈنگ، ٹکڑا ٹکڑا اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل دئے سمجھائیا۔ پھلگُن کہے مَیں ویکھے پھلدے بُھلدے، پتّ ٹہنی نال مہکائیا۔ جوبن ویکھے غُنچے گُل دے، گُلشن رہے مہکائیا۔ بھا ویکھے جگت مُلّ دے، قیمت ٹکیاں والی سمجھائیا۔ جِس ویلے سِری بھگوان دے سچ دوارے کُھلدے، لوک مات وچّی ودھائیا۔ جیہڑے منگتے پربھوُ دی کُل دے، اوہ کُل مالک اپنے نال رلائیا۔ بھگتو تُسیں منگن والی وستوُ اجے بُھلدے، بُھلیاں دئے سمجھائیا۔ جِنہاں دے انتر میرے پریم پیار دے ہنجھوُ ڈُلھدے، بِن اکّھاں نیِر رہے وہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کار آپ کمائیا۔ پھلگُن کہے جن بھگتو تُہاڈے اندر سَت سنتوکھ، سنتُشٹ دئے کرائیا۔ تُسیں دیوَ پربھوُ نوُں موکھ، اپنے پاپ اِس دی جھولی پائیا۔ جھگڑا مُکا لوَ لوک پرلوک، آون جاون رہے نہ رائیا۔ من دی کوُڑی چھڈ دیوَ سوچ، سمجھ بُدھ نہ کوئے وڈیائیا۔ جھگڑا مُک جائے ہرکھ سوگ، چِنتا غم نہ کوئے وکھائیا۔ جِس نے تُہانوُں اپنے نام دی دِتی چوگ، ترِشنا بُھکھ دِتی مِٹائیا۔ درشن دے کے اِک اموگھ، امراپد دِتا جنائیا۔ پندھ مُکا کے جگت وِجوگ، دُھر سنجوگ لیا جُڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ بھگتو تُسیں براہمن کے ڈوُم، ڈھول ڈھمکّا نظر کوئے نہ آئیا۔ جِس پربھوُ نوُں پچھے سارے سمجھدے رہے سوُم، کنجوُساں دا کنجوُس دئے جنائیا۔ تُہاڈے ساہمنے چار جُگ دا بدل کے قانوُن، قایم کر کے تُہانوُں دِتا وکھائیا۔ اِکو دسّ کے اگمّا مضموُن، شاستر سِمرت وید پُران دِتے بُھلائیا۔

دُھر دا مارگ دسّ اصولُ، اصلیّت اِکو دِتی دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ پھلگُن کہے مَیں ویکھیا تکّیا جانیا جگ، جگدی جوت نظری آئیا۔ مَیتوں خوشی ہوئی اجّ، مِلی سچ وڈیائیا۔ جو دو جہاناں سِری بھگوانا آیا تج، نِروَیر اپنا ویس وٹائیا۔ سچ سِنگھاسن بَیٹھا سج، سجّن گُرمُکھ نال مِلائیا۔ بِنا کعبیوں کرا کے حج، حاضر ہو کے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھرم بُھلیکھا دوُر کرائیا۔ پھلگُن کہے کی منگن پنڈت پاندھے، منگ منگ تھکے وِچ لوکائیا۔ گُو نوُں کہہ کے گُو ماتا چراؤندے رہے ڈھانڈے، سِیر جگت مُکھ چوائیا۔ گنگا گوداوری رہے نہاندے، جنجُو بودی کر صفائیا۔ سوُرج نوُں پانی رہے چڑھاندے، چُلیاں نال بھرائیا۔ نوُ نوُ ٹُبھیاں رہے لاندے، نیتر نیَن بند وکھائیا۔ پربھوُ دا درس موُل نہ پاندے، ترسوُل متھے اُتے گھسائیا۔ اَگا پِچھا تکّن آوَندے جاندے، کرمنڈل ہتّھاں وِچ کھڑکائیا۔ کھیِراں والے تکّن بھانڈے، سوُکر ڈنڈیاں نال ہٹائیا۔ موُرکھ مت نال رہے کھاندے، گُرمت نہ کوئے جنائیا۔ پُتراں جمّیاں توں گھر گھر رہے جاندے، اوانگ تت سَت سُنائیا۔ پربھ چرناں توں رہے وانجھے، درگاہ مِلی نہ کوئے سرنائیا۔ انت ہتّھ گئے نانگے، پڑدا اوڈھن نہ کوئے ٹِکائیا۔ ہوئی سہائی نہ مائی گانگے، گُنگی ہو کے بَیٹھی زبان دبائیا۔ ناتے بنے نہ سچّے سانجھے، سجّن یار نہ کوئے ہنڈھائیا۔ انتم رو رو نیِر وہاندے، ہنجھوُاں ہار بنائیا۔ بِن صاحب سوامی پچھتاندے، پِچھا اَگے نہ کوئے چُھڑائیا۔ سو کلجُگ انتم منگن آئے نہ موُل شرماندے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جو در آ گئے جھکھڑ مینہہ جھانجے، اپنا پندھ مُکائیا۔ اوہ بہہ گئے گھر ٹھانڈے، جتھے اگن نہ کوئے تپائیا۔ ایسے کرکے چوَل پکّے وِچ ہانڈے، براہمن دینے کھوائیا۔ جِنہاں دی پوُری کرنی تانگھے، ترِشنا دینی مِٹائیا۔ خالی بھرنے بھانڈے، اوُنتا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ جن بھگتو پربھ دا نہ کوئی پُت نہ کوئی پوترا، پِتا سب دا نظری آئیا۔ اوہ خوشیاں وِچ کسے دا سگناں والا چُکے نہ ٹوکرا، بھار گٹھڑی ہتّھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ نہ کوئی دھی تے نہ کوئی دوہترا، نہ کوئی بنے جوائیا۔ نہ جاوے کدے پربھ اوُنترا، سد وجدی رہے ودھائیا۔ پنڈتو اَگے تُہانوُں کسے نہیں بہاوَنا صاف کر کے چوُنترا، گُو گوبر نہ کوئے پھرائیا۔ تُہانوُں بہنا پئے نہ مار کے چوُنکڑا، ہتّھ ٹِنڈا اُتے ٹِکائیا۔ تُہاڈے اَگے کسے گُرمُکھ نہیں رکھنی روکڑا، دچھّناں دان نہ کوئے ورتائیا۔ تُہاڈا ویہڑا رہنا نہیں موکلا، بھیڑی گلی دینی سمجھائیا۔ ڈوُنگھا دسّنا کوٹھڑا، دروازہ در نہ کوئے کُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ

۳۰۸

ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پھلگُن کہے جن بھگتو تُہانوُں سدا ودھائی، وادھا تُہاڈے وِچ بنائیا۔ بھگتاں وِچ بھگت مِل کے بنیا بھائی، وڈّا چھوٹا نہ کوئے وکھائیا۔ جِس دا پچھلا لیکھا لہنا دینا نانک دسّ کے گیا راہی، رہبر ہو کے آپ جنائیا۔ داتا دانی دیونہار بےپرواہی، بےپرواہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ پھلگن کہے بھگتو دسّاں ساکھیات، سہج سہج سمجھائیا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا نال قلم دوات، پُران بھوِکھ وِچ دِرڑائیا۔ جو شیراں والی ذات، شہنشاہ سرنائیا۔ جِس ویلے کل آوے اندھیری رات، کلمہ بُھلے لوکائیا۔ کھیل ہووے چار کُنٹ دہِ دِشا سمجھے کوئی نہ بات، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا دئے دِرڑائیا۔ پھلگُن کہے ودھان نہیں ایہہ وادھا، وجہ نال جنائیا۔ جے پوُرن سِنگھ سمجھیوُ دادا، ایہہ وی بُھل وکھائیا۔ جِس دا پریم سب نال سانجھا، حِصیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اِک سُنائیا۔ دُھر فرمانا سُنو عزیز، بچّیو دیاں سمجھائیا۔ ساچی دسّ تمیز، طمع دیاں گوائیا۔ تکّو لا کے نیجھ، نیتر اکّھ کُھلائیا۔ تُہانوُں چاؤ تے تُسیں کرو ریجھ، ریجھ دے اَگے پربھ نوُں لؤ منائیا۔ جو پریم پیار پریِتی اندر جائے پتیج، اِکو پِتا اِکو مائیا۔ جے گُر پرنالی دی سمجھ لؤ ترتیب، بھرم بُھلیکھا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتو تُسیں پاتشاہ مَیں منگتا تُہاڈا غریب، تُہاڈے گُناہاں دا مالک جناہ وِچوں لَواں بچائیا۔ تُسیں منگتے نہیں مَیں منگتا تُہاڈی لنگھ کے آیا دہلیز، سچکھنڈ نِواسی ہو کے لوک مات پھیرا پائیا۔ کِسے گیا نہیں مندر مسیت، شِودوالا مٹھ راہ نہ کوئے تکائیا۔ جُگ چوکڑی دی تُہاڈی لگّی پریِت، پریِتم ہو کے توڑ نبھائیا۔ تُہاڈے نالوں مَینوں تُہاڈی بہُتی اُڈیک، تُسیں بیتے دِن گِنو مَیں گھڑی گھڑی تُہاڈا راہ تکائیا۔ سچ پُچھو مَیں تُہاڈے اندر سدا نزدیک، دوُر نیڑا نہ کوئے وکھائیا۔ تُہانوُں چِر لگدا بدلن لگیاں قمیض، مَیں اِس توں پہلوں کوٹن چولے دیاں بدلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم اِک سمجھائیا۔ منگتیوُ تُہانوُں ہوئی خوشی، امرجیت ہویا گھر پُتر، وجّی اِک ودھائیا۔ مَیں عرشاں توں آواں اُتر، اُتّر پوُرب پچھّم دکھّن اپنی دھار چلائیا۔ تُسیں میرا تھوڑا کرو تے مَیں تُہاڈا بہُتا کراں شُکر، شاید تُسیں نہیں سمجھے مَیں دیاں سمجھائیا۔ دسّو مَیں کہنوُں نہ چُکاں کچھڑ، سارے اِکو جہے نظری آئیا۔ مَیں نہ کِسے دا چاچا تایا نہ کِسے دا پُھپھڑ، بھین بھائی والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔

٣٠٩

پھلگُن کہے جن بھگتو مَیں ویکھاں اوہ پُھل، جِس دی ڈوڈی بِن گوڈی سوبھا پائیا۔ جو کدی نہ جاوے رُل، اپنا روُپ نہ سکے بدلائیا۔ تُہاڈے کول پواؤن آ گیا مُل، قیمت تُساں دینی چُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ اِک لگائیا۔ پھلگُن کہے مَیں پھلیا، رس اپنا لیا بنائیا۔ لوک مات اوہناں وِچ رلیا، جو رنگ رلیاں پربھ دے نال رہے منائیا۔ اُس ڈھانچے وِچ ڈھلیا، جِتھوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ اوہ دوارا ملّیا، جتھے وجدی رہے ودھائیا۔ جن بھگتو تُہانوُں سُنیہڑا پربھ نے اِک گھلیا، اَگے گھلوُگھار ہووے لڑائیا۔ تُسیں اپنے آپ نوُں کدی نہ سمجھیوَ اِکلّیا، جِدھر ویکھو اُدھر نظری آئیا۔ پریتم ہو کے پھڑیا پلّیا پل پل دی کٹے جُدائیا۔ تُہاڈا برِہوں نہ جاوے جھلّیا، جھلک دیوے نوُر خُدائیا۔ میرا زخم اجے الیا، اللہ دی سوَہ سوَہ اللہ رانی انت اپنے نال پرنائیا۔ کِسے چونا نہیں مقبریاں اُتے تیل پلیا، دیا چراغ نہ کوئے جلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، حکم نال حکم دئے بدلائیا۔ حکم کہے مَیں دسّنا سب دا اِک حکیِم، جنم کرم دا روگی رہن کوئے نہ پائیا۔ دوُجا رہن نہیں دینا نیِم، خطرہ جان نہ کوئے جنائیا۔ اِک دا اِک نوُں دے کے یقیِن، اِک دا ایکنکار دینا وکھائیا۔ دُھر دی دسّ تعلیِم، طُلبا دینے پڑھائیا۔ محل دسّ عظیِم، اعظم دینا مِلائیا۔ وڈیائی دے کے اُتے زمیِن، ضامن ہو کے اَگے لَینا چُھڑائیا۔ سب نے کہنا یامبیِن، یاامیِن تیری اِک سرنائیا۔ جن بھگتو تُساں بننا نہیں کِسے دے کمیِن، اِکو گھر دے منگتے اِکو دیونہار اکھوائیا۔ رہنا نہیں غمگیِن، غماں توں لئے چُھڑائیا۔ تُساں میری دِتی ہوئی دات کرنی تسلیِم، طمع جگت رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مارگ اگلا دئے وکھائیا۔ پھلگُن کہے جن بھگتو مَیں چلیا نُک، چڑھکے خوشی وکھائیا۔ اَگے بدل دینا رُخ، پاسا دینا اُلٹائیا۔ کِسے گھر رہن نہیں دینا سُکھ، سُکھی وسے نہ کوئے لوکائیا۔ بِنا بھگتاں بھاگ لگّے نہ کِسے کُکھ، جنیندی ماں نہ کوئے وڈیائیا۔ گُرمُکھو تُہاڈی بُھکھیاں دی مِٹا کے بُھکھ، جھولی اِکو دینی بھرائیا۔ تُسیں جدوں آو میرے نال مانَس جنم وِچ منُکھ، مُکھیئے اپنے جگت دیاں وکھائیا۔ بھگوان نوُں سدا بھگت دے وِچھوڑے دا دُکھ، وِچھڑیاں لئے جُڑائیا۔ جِس ویلے مَیتھوں جاؤ رُٹھ، مَیں لوک مات کدے نہ آواں نِرگُن سرگُن پھیرا پائیا۔ جِس ویلے سانجھا ویلا جاوے ڈُھک، سماں دیاں بدلائیا۔ تُہاڈا اِکو پِتا تے تُسیں اِکے دے پُت، اِکو جمن والی مائیا۔ دُھر دی دھار دے کے ساچے سُت، سُتّیاں لَواں اُٹھائیا۔ پھلگُن والی موَلے رُت، بسنت رہی مہکائیا۔ جیہڑے منگتے من رسنا توں بَیٹھے چُپ، حق سب

دا ویکھ وکھائیا۔ جِنہاں سوہنگ گا لئی تک، اوہ تُرت اپنے وِچ سمائیا۔ جو پریم نال گیا جُھک، انجھک ہو کے بینڈا دیاں چُکائیا۔ جو لوک لجیا وِچ گئے رُک، لکّھ چوُراسی وِچ دیاں بھوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ منگتیوٗ منگن دا ویلا، جُگ چوٗکڑی دئے گواہیا۔ اِکو روُپ ہو جاؤ گُروُ چیلا، چِلیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوس نال ہو جائے میلا، جِسدے مِلیاں نہ ہوئے جُدائیا۔ گُرمُکھ کدے نہ رہے اَکیلا، اکل کل دھاری اپنا ساتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان مِہروان مِہروان ماہر گُرمُکھ لئے بنائیا۔ پھلُگن کہے مَیں تکّی سچ پُھلواڑی، رس اگمّا نظری آئیا۔ جِس دی یاد آوے ساوَنی ہاڑی، ہاڑا کڈھے لوکائیا۔ اوہ منگتیاں دی لیکھے لاوے چرن چُھہائی داہڑی، وست امولک نام دان جھولی پائیا۔ سدا رہے پِچھے اَگے اَگاڑی، ایتھے اوتھے سنگ بنائیا۔ سب دی لیکھے لاوے دِہاڑی دِوَہاڑی سدوار، ہوڑا جوڑا جوڑا دئے وکھائیا۔ جیہڑے منگتے جُگ جنم دے اُمیدوار، منگدے منگدے دوارے پہنچے آن، تِنہاں دے خالی بھرے بھنڈار، بُھکھیاں دئے رجائیا۔ براہمن گُرسِکھاں نوُں اَگے کوئی نہ کہے چنگا نہیں شِنچروار، شنکے سارے دئے مِٹائیا۔ جن بھگتو پھلگُن کہے تُہاڈی جنم توں لَے کے انت تک انت توں لَے کے کنت تک سدا اِکو جِہی بہار، بہار وِچ مِلے یار، یار وِچ نِرنکار نِرنکار وِچ اپنا دیِدار دئے دکھائیا۔ تُسیں کِسے در تے بنیوٗ نہ بِھکھار، مانگت ہو کے منگن کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سوالیاں دے منّے سارے سوال، زوال تُہاڈا دِتا چُکائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، جگھڑا مُکا کے جگت کال، مہاکال توں پرے اپنے وِچ سمائیا۔

٢ پھلّگن شہنشاہی سمت ا ہرِ بھگت دوار جیٹھوُوال

کرے کھیل پربھ اگمّی ہستی، ہرِ سَتگُر دَیا کمائیا۔ مارگ دسّے دُھر دا عرشی، فرشی حکم سُنائیا۔ جن بھگتاں نام خُماری دیکے مستی، مستوُانا سَتگُر چرن دھام پرگٹائیا۔ جو آتما جُگ جنم آئی نسدی، کلجُگ انتم پندھ مُکائیا۔ جوت اکالن عقلاں والیاں سچ دسّدی، دہِ دِشا دئے سمجھائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کِسے دے وسّ دی، دُھر دا حکم ہرِ کرتا آپ پرگٹائیا۔ جیہڑی پچھلے جنم دی رانی اِس جنم دی سُرستی، سُتّیاں لیا اُٹھائیا۔ اُس دی بھاوَنا اندر دی اکّھ دی، بھانے وِچ

سمائیا۔ اَگے واسطے اوہ بھگتاں نوُں تِلک لاوے ہسدی ہسدی، منگنی ویاہ وِچ مستک رنگ چڑھائیا۔ ہرِ سنگت بھری ہووے جس دی، ڈھولے صاحب سوامی گائیا۔ پریِتی ویکھنی سجّے ہتّھ دی، جِس نال گوبِند پھڑ کے گودی وِچ ٹِکائیا۔ کتھا کہانی نہیں اجّ دی، جُگ جنم دی چلی آئیا۔ جن بھگتو تُہاڈی ریِتی نہیں جگ دی، جاگدی جوت دئے وڈیائیا۔ کھیل کی ورناں برناں والی حد دی، گھر اِکو دِتا سمجھائیا۔ آواز سُن لؤ اوس اگّمی ندّ دی، جو دُھن آتمک کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جوڑی اوہ بنائے جو ایتھے اوتھے سجدی، سجّناں نال سجّن لئے مِلائیا۔ تِلک کہے مَیں لگّاں اوس اُنگلی، جو پنجاں وِچوں وڈّی نظری آئیا۔ کھولاں اندر گنجھلی، پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ اَگے گُرمُکھ گُرمُکھ دی کرے کوئی نہ چُغلی، نِندیا والا مُکھ نہ کوئے وکھائیا۔ ایہہ ریِتی پربھ نے پھیر پرگٹائی مُڈھلی، جو وِشنوُں برہمے دِتی سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ اُنگلی کہے نو نوَ چار پچھوں مَیں وڈّی توں ہوئی وڈّی، پُرکھ اکال وڈّی دِتی وڈیائیا۔ مَیں پچھلی ریِتی چھڈی، اپنی لئی انگڑائیا۔ دو جہاناں دی بدل کے گدّی، گائیڈ گاڈ دِتا وکھائیا۔ پرم پُرکھ دی جنا کے پہلی صدی، برسی پہلی رہی منائیا۔ دھنّ وڈیائی جے بھگتاں دی ویل ودھی، وادھا ہرِ ستگُر رہیا وکھائیا۔ پریِتی پریِتم نال لگّی، پت پرمیشور ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی دئے بُھگتائیا۔ اُنگلی کہے جِس ویلے مَیں لگّنا نال سندھوُر، سند ساچی دینی بنائیا۔ گُرمُکھ صاف کر کے وانگ کافوُر، کامل مُرشد دینا مِلائیا۔ پوُرب جنم دا لہنا دینا ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ اَگے بھگتاں دا دسّ کے سچ دستوُر، دست نال دست دینا مِلائیا۔ بیڑا بھر کے ساچا پوُر، پاربرہم دا چپوُ دینا وکھائیا۔ لہنا دینا جھولی پا کے حاضر حضوُر، حاضر ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مہر اپنی نال ترائیا۔ اُنگل کہے میری کسے نہیں پائی سار، وڈّی توں وڈّی نہ کوئے بنائیا۔ جُگ چوکڑی بیتے چار، چارج گُروُ اوتار پیغمبر اپنے ہتّھ وِچ ٹِکائیا۔ کوٹاں وِچوں بھگت لبھے دو چار، چار ورن رو رو مارے دھائیا۔ پُرکھ ابناشی آیا اپنی وار، وارتا اپنی دئے جنائیا۔ بھگت سُہیلے کر کے خبردار، بےخبری وِچوں اُٹھائیا۔ جُگ جنم دا کرم وِچار، دھرم دی دھار بنائیا۔ دسّ کے سانجھا پیار گھر اِکو رہیا وکھائیا۔ حق دے کے پُرکھ نار، سمرتھ بخشنہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ریِتی وِچوں نیِتی دئے بدلائیا۔ اُنگلی کہے جِس ویلے مَیں لگّنا بھگتاں دے نال مستک، مست خُماری دینی چڑھائیا۔ گُرمُکھ رہے کوئی نہ ناستک،

۳۱۲
۳۱۲

کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ ناتا جوڑ کے اِکو واستوِک، وِشوَ روُپ دینا سمجھائیا۔ جِنہاں نوُں پڑھنا پئے نہ کوئی شاستر، کھتری براہمن شوُدر وَیش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، اپنے گھر وسائیا۔ مستک کہے جِس ویلے مَیں سُرستی دا تکّنا ہتّھ، بل دی ماسی نظری آئیا۔ جِس دا لیکھا گُردَیال سِنگھ ہوَلی جِہی گیا سی دسّ، ویہہ سوَ چوَداں وِچ سمجھائیا۔ اوس دا پوُرا مِلن لگّا حق، حقیقت دئے گواہیا۔ اَگے رہے کوئی نہ شک، شکایت کرن کوئے نہ آئیا۔ حکم دیوے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ ہتّھ وڈیائیا۔ جِس دے نکّ سُہاگ دی نتھ، میڈھی سیس سچ گُندائیا۔ اوہ گُرمکھاں تکّے اِک اکّھ، اکّھ وِچوں اکّھ نہ کوئے بدلائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، دَیاکمائے ہسّ ہسّ، گُرمکھ ہستی اپنی مستی وِچ رکھائیا۔

❊ ۱۴ پھلّگن شہنشاہی سمت ا بلوَنت سِنگھ دے گرہ تلونڈی جُلیحاں ضِلع فِروزپُر ❊

پھلگُن کہے میرا آ گیا وقت سُبھاگا، سبھا سچ دی ویکھ خوشی منائیا۔ گُرمکھاں گوبِند پِتا پُرکھ اکال مِلیا دادا، دعویدار اپنے رہیا بنائیا۔ جِنہاں دے انتر آتم امیوں رس دِتا سوادا، انڈِٹھ آپ چکھائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا سُنا کے راگا، ناتا لیا جُڑائیا۔ تندی ڈور پھڑ کے واگا، واقف اپنے رہیا بنائیا۔ میل مِلا کے کنت سُہاگا، جگت وِچھوڑا رہیا کٹائیا۔ دِیپک جوت جگا چِراغا، چار ورن دئے سرنائیا۔ سَت پریم دا سنتوکھیاں کولوں کھا پرسادا، پرساد اپنا سب نوُں دئے ورتائیا۔ لیکھا لکھ کے گیا بِن قلموں اِشارے وِچ بُڈھا بابا، نانک نِرگُن نِروَیر دھیان رکھائیا۔ آسا وِچ آساوَند رہیا نال کرِشن رادھا، راہ تکّ نیَن اُٹھائیا۔ رام سیِتا بھوجن کھادھا سادہ، بنباس پنچبٹی ڈیرہ لائیا۔ بل براہمن بُڈھے نوُں ماردا رہیا آوازا، باوَن اکّھ نہ کوئے پُٹائیا۔ شبد اگّمی کھول دے رازا، رازق رِزق رحِیم رہیا جنائیا۔ محمد آس رکھی وِچ نمازا، ماشااللہ نوُر خُدائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا رہیا چُکائیا۔ پھلگُن کہے مَینوں یاد آ گیا بھوِکھت، دُھر دی بھاکھیا دئے گواہیا۔ جِس ویلے عیسیٰ لکھن لگّا سی لکھت، اِشٹ اپنا اِک منائیا۔ کھلی اندروں درِشٹ، دہِ دِشا سُنی شنوائیا۔ لیکھا مُکیا بہِشت، جلوہ نوُر نوُر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ پھلگُن کہے جِس ویلے عیسیٰ نے کیِتا سلام، سیِس سجدیاں وِچ جُھکائیا۔

آئی اگّمی کلام، کلمہ اِک جنائیا۔ جِس ویلے کلجُگ انتم بدلے نِظام، نوبت وجّے بےپرواہیا۔ پرگٹ ہووے اِک امام، کامل مُرشد پھیرا پائیا۔ جھگڑا مُکاوے تمام، طمع کوڑی دئے گوائیا۔ پریمیاں پیاریاں دئے آرام، سچ دوار سچ سرنائیا۔ حکمے اندر اِک پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھائیا۔ ساچا دسّن کے دُھر نِشان، نِشانے پچھلے دئے چُکائیا۔ کوڑی کِریا دسّن کے کھیل حرام، مِہر نظر نال اُٹھائیا۔ جھگڑے مُکا کے تمام، تامس دئے رُڑھائیا۔ سَت پریم دا پکا کے اِک پکوان، پکّے اپنے نال رلائیا۔ عیسیٰ کہا اوہ کیہڑا دان، کوَن جھولی دئے بھرائیا۔ پروردِگار کہا مَیں آپ ہوواں مِہروان، محبُوب ہو کے مُحبّت وِچوں پرگٹائیا۔ تُوں بالا نڈّھا اَنجان، سمجھ اَگے نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پھلگُن کہے میری بدلدی آئی رُت، رُتڑی ویس وٹائیا۔ نَو نَو چار پچھوں ہویا خوش، خوشیاں وِچ سُنائیا۔ ناتا ویکھ کے پِتا پُت، گُرمکھ گُر گُر وجّی ودھائیا۔ جو اندر بَیٹھا لُک، سو باہر کرے پڑھائیا۔ جِس دے نام دی اِکو ٹک، تُخم تاثیر دئے بدلائیا۔ سو گُرمکھاں دوارے پریِتی اندر پریم دا منگے ٹک، ٹکڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پریم دا دے کے سُکھ، دُکھ دلِدر دئے گوائیا۔ پھلگُن کہے میرے اُتے آئی حَیرانی، انتر دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال کر کے مِہروانی، محبُوب پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں منزل دے کے جائے آسانی، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ گوبند دی لیکھے لائے قُربانی، کامل مُرشد بےپرواہیا۔ بخشش کرے گُن نِدھانی، رحمت آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ پھلگُن کہے مَیں ویکھیا گھر پریم پیار دا پُھلکا، خوشیاں نال بنائیا۔ بھاگ اُجل ہووے ساچی کُل دا، جو کُل مالک مِل کے خوشی منائیا۔ لہنا مگنا ساچی چُلھ دا، سمت سولاں پائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال لہنا دینا کدے نہ بُھلدا، مگھّر دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پُھلقا کہے مَیں آد جُگاد رہیا پکدا، اگنی تت تپائیا۔ میرا لہنا دینا مُکیا نہ سجّن سچ دا، ساچے ہتّھ نہ کوئے پھڑائیا۔ مَیں ادھار بنیا رہیا ماٹی بھانڈے کچّ دا، من واسنا جگت پھرائیا۔ نَو نَو چار پچھوں میرا سُبھاگ دِہاڑا ہویا اچّ دا، پربھ پریِتی ریِتی وِچوں بدلائیا۔ کھیل نِرالا بھگتاں وِچ جگ دا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُک گیا حج دا، حاجت سب دی پوُر کرائیا۔ جِنہاں

دواریوں پُرکھ اکال کھا کھا کے آپ رجدا، بھنڈارے اُہناں دے دئے بھرائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، حق کسے دا آد جُگاد نہ رکھدا، جُگ چوُکڑی خوشیاں نال جھولیاں دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سنت سُہیلے ساجن سدّدا، سِدھے سادے سدھراں وِچ رکھائیا۔

❊ ۱۴ پھگّن شہنشاہی سمت ا سردارا سِنگھ دے گرہ پنڈ مناوا ضِلع فِروزپُر ❊

چوُداں پھلگُن کہے مَیں جلوہ تکّیا نِرگُن جوت، نوُر نوُرانہ نوُر نظری آئیا۔ در دربار ویکھیا سچکھنڈ دوارا اگمّی کوٹ، چھپّر چھنّ چار دیوار نظر کوئے نہ آئیا۔ گُر اوتار پیغمبر سُنے گاوَندے اِک سلوک، تُوں میرا مَیں تیرا دُھر دا راگ اِک الائیا۔ سیِس جُھکاوَندے ویکھے وِشن برہما شِو چوُداں لوک، چوُداں طبق دھیان لگائیا۔ جُگ چوُکڑی سارے منگن پربھوُ تیری اِکو اوٹ، دوُجی آس نہ کوئے رکھائیا۔ تیرا بھانا لوک مات سکے کوئی نہ روک، نِرگُن سرگُن میٹے نہ کوئے مِٹائیا۔ تیرا حکم فرمانا سندیشہ دُھر دا بہُت، زِمیں اسمان رہے گُرلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی دینی دِرڑائیا۔ ساچی کرنی دسّ سِری بھگوَنت، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جُگ چوُکڑی تیری مہما کہہ کے گئے بےانت، صِفت صلاحی ڈھولے گائیا۔ چار کُنٹ دہِ دِشا کھوجدے کوٹن سنت، سچ سوامی نینَ اُٹھائیا۔ بھیوَ ابھیدے اچھل اچھیدے دسّ اپنا منت، منتر اِکو اِک جنائیا۔ سچ دوارے ہرِ نِرنکارے میلا ہووے آتم پرماتم نار کنت، سیج سُہنجنی جوت نِرنجنی وجےّ ودھائیا۔ جھگڑا چُکے لکّھ چوُراسی مایا ممتا ہوَمے ہنگت، جیِو جنت کرے رُشنائیا۔ در بھکھاری در درویش بَیٹھے دُھر دے منگت، من واسنا دوُر کرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، چرن کوَل دئے سرنائیا۔ چرن کوَل پربھ دے دے سرن، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ نیتر کھول ہرن پھرن، نج نینَ ہووے رُشنائیا۔ جھگڑا چُکا دے مرن ڈرن، بھے بھوَ نہ کوئے جنائیا۔ تیرا ڈھولا تیرے گیِت تیرے گُرمُکھ اِکو پڑھن، چوُداں وِدیا لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچی منزل پاندھی بن کے چڑھن، انت اَخیِری قدم اُٹھائیا۔ ترےَ گُن اگنی مایا تت وِچ نہ سڑن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ جھگڑا مُک جائے ورن برن، اٹھ دس نہ کوئے لڑائیا۔ پُرکھ اکال دیِن دَیال تُوں داتا ترنی ترن، تارنہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مہر

نظر اِک اُٹھائیا۔ مِہر نظر اُٹھا سِری بھگوان، بھانڈا بھرم دے بھنائیا۔ آتم سیجا کر بِسرام، وِشن برہما شِو ویکھن چائیں چائنیا۔ ڈھولا سُنا اگمّی نام، رسنا جِہوا بتّی دند نہ کوئے ہِلائیا۔ کلمہ دے اگمّی کلام، کائنات وِچوں باہر پڑھائیا۔ سچ وکھا اِک نِشان، سچ دوارے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ مِہر نظر کرے بھگوَنت، پاربرہم پربھ دَیا کمائیا۔ سنت سُہیلے گُرمُکھ لبھے وِچوں جیو جنت، گھٹ بھیتر کھوج کھوجائیا۔ گڑھ توڑ ہوَمے ہنگت، ہِردے ہرِ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ دیونہار سچّی سرنگت، چرن کوَل اِک دِرڑائیندا۔ آتم پرماتم دُھر دی مت، منمت نہ کوئے رکھائیندا۔ سَت سنتوکھی دھِیرج جت، سِر اپنا ہتّھ رکھائیندا۔ من واسنا نالوں کر کے وکّھ، بودھ اگادھ آپ سمجھائیندا۔ حقیقت وِچوں دے کے حق، نج اکّھ آپ کُھلائیندا۔ امرت امیوں دے کے رس، اگنی تت بُجھائیندا۔ تُوں میرا مَیں تیرا تیرا آتم پرماتم گاؤنا جس، دُھر دا ڈھولا آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کار آپ کمائیندا۔ چوَداں پھلگُن کہے میری آ گئی لوک مات رات، بِھنڑی رَین وجّی ودھائیا۔ مَیں ویکھنا کھیل تماش، خالق خلق رہیا ورتائیا۔ جُگ چوَکڑی بچھوں پوُری ہون لگّی آس، نوُر نوُرانہ کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں ہو کے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ نِراکھّر وکھّر دسّ کے گاتھ، نِہکرمی کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لہنے دینے ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا ویکھنہارا، دیوت سُر کھوج کھوجائیا۔ کلجُگ کھیل کرے اپارا، نِروَیر ویس وٹائیا۔ بھگتاں کھول کے بند کِواڑا، تاکی کُنڈا دیوے لاہیا۔ دِیپک دِیاکر اُجیارا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ ویکھے وِگسے ویکھنہارا، گرِہ گرِہ مندر پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ پھلگُن کہے میری آسا ہوئی پوُری، آہستہ آہستہ دیاں جنائیا۔ سُنیا ناد اگمّی تُوری، تُریا توں اَگے گیا جنائیا۔ جتھے وست نہیں کوئی کوُڑی، سَت سچ وجّ ودھائیا۔ پنچ تت چرن نہ کوئی دھوُڑی، نِرگُن نوُر جوت رُشنائیا۔ جِدھر تکّو حاضر حضوُری، حضرت مِلے بےپرواہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ سِر کہے مَیں جاواں صدقے، بلہار مِلی سرنائیا۔ پُرکھ اکال دین دَیال درشن کراں رجّ کے، ترِشنا بُھکھ نہ اوَر ودھائیا۔ کایا انتر اپنی لبھ کے، کھوجت کھوجت ویکھ وکھائیا۔ جھگڑے مُکا کے نوَ دوارے حد دے، سُکھمن ٹیڈھی بنک پندھ چُکائیا۔ ناد اگمّی ویکھاں وجدے، دُھن آتمک ہوئے شنوائیا۔ دِیپک ویکھاں

٣١٦

جگدے، گھر وِچ گھر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ پڑدا اوہلا دیوے چُک، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ دُئی دوَیت میٹ کے دُکھ، سُکھ آتم دئے اُپجائیا۔ گھر سوامی سجّن جو بَیٹھا لُک، نقاب پرے دئے سُٹائیا۔ گلی بھیڑی منزل پینڈا جائے مُک، گھر مِلے بے پرواہیا۔ پرماتم ہو کے آتم لئے پُچھ، جنم جنم دی کٹے آپ جُدائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار آپ وڈیائیا۔ آتم پرماتم کرے مِلاپ، مِلنی جگدیش کرائیندا۔ تُوں میرا مَیں تیرا دوہاں دا اِکو جاپ، دوُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نِرگُن سرگُن کر کے پاک، پتت پُنیت دَیاکمائیندا۔ نج گھر درشن دیوے ساکھیات، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ نام سندیشہ دیوے بِنا قلم دوات، اکھّراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ناتا جوڑ کے دُھر دا ساک، سجّن اِکو سوبھا پائیندا۔ سجّن مِلے صاحب سوامی، آتم انتر وجّ ودھائیا۔ بودھ اگادھ دسّے اِکو بانی، نِراکھّر کر پڑھائیا۔ بھیوَ ابھیدا کھولے شاہ سُلطانی، شہنشاہ آپ سمجھائیا۔ سنت سُہیلا بنا کے برہم گیانی، وِدیا اپنی دئے پڑھائیا۔ جھگڑا مُکا کے اُٹھسٹھ پانی، امرت جِھرنا دئے جِھرائیا۔ شبد اگمّی مار کے تیر کانی، کائنات وِچوں باہر کڈھائیا۔ تت وجُود لیکھا چُکے سرِشٹی درِشٹی فانی، فَیصلہ حق حق سُنائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے آپ مِہروانی، محبُوب اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِت نوِت ویکھ وکھائیا۔ پھلگُن کہے مَیں کی دسّاں، رسنا جِہوا نظر کوئے نہ آئیا۔ جگت نیتر نہ کوئی اکّھاں، نینَ نینَ نہ کوئے بدلائیا۔ اِکو حکمے اندر وساں، بھانے وِچ سمائیا۔ سیو کراں بِن ہتّھاں، بِن قدماں پندھ مُکائیا۔ ونج کراں بِن ہٹّاں، بھجّاں چائیں چائنیا۔ ساچا لاہا اِکو کھٹّاں، سمجے سہج دیاں دِرڑائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال ویس وٹا کے وانگ نٹاں، جُگ جُگ اپنا پھیرا پائیا۔ جِس نوُں سمجھ نہ سکن کوٹن متاں، بُدھیوان نہ کوئے چتُرائیا۔ جگت جہان رہ جائے ہکّا بکّا، حقیقت حق نہ کوئے درسائیا۔ بِنا بھگتاں سِری بھگوان دا مِلے کسے نہ پتہ، پت پرمیشور جوڑ نہ کوئے جُڑائیا۔ چار کُنٹ دہِ دِشا کوُڑی واسنا پیا رٹّا، جھگڑے وِچ لوکائیا۔ گڑھ ہنکار بُرج نہ ڈھٹّھا، دُئی دوَیت نہ کوئے گوائیا۔ ساچا بھوجن کسے نہ چکّھا، امرت رس کوئے نہ کھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچّی سرنائیا۔ پھلگُن کہے گھر گھر پکے پکوان، نوَ نوَ ستّ پیٹ بھرائیا۔ سوامی مِلے نہ کوئے بھگوان، بھاگاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جگت بُدھی ہوئی اَنجان، انبھوَ پڑدا نہ کوئے کُھلائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ہوئی وَیران، وَیری ہو کے دین دُہائیا۔ سَت دھرم

۳۱۷
۳۱۷

گیا نِشان، نِشانے سارے گئے بُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار بےپرواہیا۔ پکوان کہے مَینوں سارے کہندے روٹی، جُگ چوُکڑی ریِتی چلی آئیا۔ مَینوں کھا کے سب دی واسنا ہوئی کھوٹی، کوُڑا کرم کمائیا۔ جیِواں جنتاں کھا کے بوٹی، میرا سواد رہے ودھائیا۔ مَیں ویکھن آیا جیہڑے گُرمُکھ چڑھے منزل چوٹی، پیَنڈا اپنا رہے مُکائیا۔ کر پرکاش نِرمل جوتی، اندھ اندھیر دئے چُکائیا۔ بھاویں طعنے دیون لوکی، اِکو پُرکھ اکال رہے منائیا۔ اُہناں پڑھنی پئے نہ پوتھی، بغل قُرآن نہ کوئے ٹِکائیا۔ اُہناں دی سوچ سِری بھگوان رہیا سوچی، سمجھ اپنے وِچ مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم رہیا ورتائیا۔ پکوان کہے مَیں رہیا پکّدا، جُگ چوُکڑی سیو کمائیا۔ میرا لہنا مِلیا نہ حق دا، حقیقت جھولی کوئے نہ پائیا۔ گُر اوتاراں پیَغمبراں آیا دسّدا، رو رو دیاں دُہائیا۔ مالک مِلاوَنا اِکو سچ دا، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوائیا۔ جو لکّھ چوَراسی بھانڈا گھڑے کچّ دا، وِشن برہما شِو سیو لگائیا۔ جو مارگ دسّے نج نیتر لوچن اکّھ دا، اگیان اندھیر مِٹائیا۔ جو پیَنڈا مُکائے حقیقت حق دا، منزل اِک چڑھائیا۔ جو مقامے حق وسدا، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ جِس دا بھنڈارا صِفتی جس دا، جُگ چوُکڑی رہی صلاحیا۔ اوہ بھگتاں پنّج رکھدا، نِت نوِت دَیا کمائیا۔ درشن کرنا سوُرے سربگ دا، چرن کوَل مِلے سرنائیا۔ ناتا تُٹ جائے کوُڑے جگ دا، جگ جیِون داتا دئے وڈیائیا۔ پیَنڈا مُک جائے شاہ رگ دا، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ پھلگُن کہے مَیں ویکھیا جُگ چوُکڑی چار، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ بھگت بھگوان ویکھیا پیار، پریمی پریمکا روُپ بدلائیا۔ آتم پرماتم ویکھیا ادھار، ترِشنا موہ نہ کوئے رکھائیا۔ نِرگُن سرگُن کھیل ویکھیا سنسار، جیِون جیِون رنگ رنگائیا۔ سو ویلا وقت رہیا وِچار، گھڑی پل تھِت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کرنی آپ سمجھائیا۔ دُھر دی کرنی کرے پربھ آپ، اپنی دَیاکمائیندا۔ جن بھگتاں دے کے ساتھ، سگلا سنگ بنائیندا۔ پڑھا اگّمی گاتھ، گہر گمبھیر رنگ رنگائیندا۔ منتر دسّ کے ساچ، سَت سچ وِچ مِلائیندا۔ شبد چڑھا کے راک، پُریاں لوآں باہر کڈھائیندا۔ آتم پرماتم کر اِتفاق، پڑدا اوہلا دوُر کرائیندا۔ پوُرا کر بھوِکھت واک، کلجُگ انتم ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا آپ کُھلائیندا۔ بھیوَ ابھیدا کھولے جگ، پاربرہم دَیا کمائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھے لگّی اگّ، اگنی تت رہی جلائیا۔ ساچا کرے کوئی نہ جج، حُجرہ حق نہ کوئے سُہائیا۔ آتم پرماتم نالوں ہوئی الگ، من واسنا کری جُدائیا۔

سچ سِنگھاسن میل نہ ہویا سچ، سچّن میت جوڑ نہ کوئے جُڑائیا۔ بِن اکّھاں درس نہ کیتا رچّ، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھیوَ ابھیدا دئے کُھلائیا۔ بھیوَ ابھیدا کھولے ایک، ایکنکار دَیا کمائیا۔ جن بھگتاں دے کے دُھر دی ٹیک، ٹکّے مستک دئے لگائیا۔ ترےَ گُن مایا نہ لاگے سیک، اگنی اگّ نہ کوئے جلائیا۔ سچکھنڈ دوارا وکھا کے اپنا دیس، اِکو نوُر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت جوت پرویش، تت وجوُد نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئی وِشن برہما مہیش، گُر اوتار پَیغمبر نِرگُن دھار بَیٹھے سیِس نوائیا۔ اِکو کلمہ اِکو نام اِکو ڈھولا اِکو سوہلا اِکو کرن آدیس، اِکو ناد رہے جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی دسّنہار پریت، آتم پرماتم آتم رنگ رنگائیا۔ آتم پرماتم رنگے رنگ، بھگت بھگوَنت وجےّ ودھائیا۔ آتم سیجا ویکھ پلنگ، سچ سوامی سوبھا پائیا۔ شبد اناد وجےّ مردنگ، تند ستار نہ کوئے ہِلائیا۔ بِن رسنا جِہوا آوے اوہ انند، جو انندپُری والا اپنے وِچ چُھپائیا۔ جتھے نہ کوئی سوُرج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی بندگی اندر کرے بند، نہ کوئی کلمے رہیا پڑھائیا۔ نہ کوئی ڈھولا گیت چھند، سوہلا راگ نہ کوئے سُنائیا۔ اِک دِین دَیال صاحب کِرپال بَیٹھا بخشند، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوُکڑی جن بھگتاں سدا سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ وڈیائی کہے مَیں صِفت کراں کی بھگت، بھگوَن انتر نظری آئیا۔ مَیں نمستے کر کر تھکاں وِچ جگت، نِیوں نِیوں لاگاں پائیا۔ جِنہاں دا میل نال اِکو ہویا فقط، فقِرہ اِکو ڈھولا گائیا۔ اوہناں دا ایتھے اوتھے سُہنجنا وقت، نِرگُن نِرگُن نہ ہوئے جُدائیا۔ ناتا چھڈ کے بوُند رَکت، جوتی جوت وِچ سمائیا۔ نہ کوئی دُئی دوَیتی رہے حسد، دِین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا راہ اِک وکھائیا۔ دُھر دا راہ دسّے غریب نِواز، کلجُگ انتم دَیا کمائیا۔ سَتجُگ ساچا ہووے پرکاش، نِرگُن نوُر نوُر رُشنائیا۔ جن بھگتاں پوُری کرے خواہش، آسا اپنے وِچ سمائیا۔ پرم پُرکھ دے کرکے داس، دست بدست سیِس جُھکائیا۔ من واسنا کر کے اناتھاں اناتھ، گڑھ ہنکاری دئے تُڑائیا۔ شِوجی تکّے اُپر کیلاش، برہما نیتر نیَن اکّھ کُھلائیا۔ وِشنوُں چلے ساتھ ساتھ، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سُہیلا بےپرواہیا۔ بھگت سُہیلا بےپرواہ، بےپرواہی وِچ سمائیندا۔ نِرگُن سرگُن بن ملاح، بیڑا لوک مات چلائیندا۔ کلجُگ انتم دَیاکما، دِیناں اناتھاں آپ اُٹھائیندا۔ جنم جنم دا لیکھا جھولی رہیا پا، پوُرب وِچھڑے جوڑ جُڑائیندا۔ جنم

۳۱۹

کرم دے کٹ گُناہ، گہر گمبھیر رنگ رگائیندا۔ سچ دوارا اِک وکھا، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم آپ سمجھائیندا۔ دُھر دا حکم کہے سب نوُں منّنا پئے بھانا، بھانے وِچ لوکائیا۔ آتم پرماتم ساچا نام سب نے گانا، گاوت گا گا خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال اِکو منّنا سب نے رانا، رعیت دو جہان نظری آئیا۔ جِس دا روُپ انوُپ شاہ شہانہ، صِفتاں وِچ نہ کوئے صلاحیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جِس دا دے کے گئے بیانا، حکم سندیشے مات سُنائیا۔ اوہ پرگٹ ہووے والی دو جہاناں، نوُجوانا مرد مردانہ ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، صاحب سوامی ہوئے سہائیا۔ صاحب سوامی پُرکھ سمرتھ، بھگوَن مِیتا نظری آئیندا۔ جِس دی مہما سدا اکتھ، صِفتاں وِچ نہ کوئے صلاحندا۔ اوہ کلجُگ سَتجُگ لہنا دینا چُکاوے ہتّھو ہتّھ، دوُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ سنت بھگت گُرمُکھ گُرسِکھ کر کے وکّھ، آتم پرماتم جوڑ جُڑائیندا۔ وست امولک دے کے حق، حقیقت اپنی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کرنیہارا، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ کل کلکی نِرگُن لئے اوتارا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سمبل وسے دھام نیارا، بنک سُہیلا ڈیرہ لائیا۔ نام شبد اِک جَیکارا، دو جہاناں آپ سُنائیا۔ بھگت وچھل کر پیارا، بھگوَن اپنا رنگ چڑھائیا۔ نام کھنڈا پرچنڈ دو دھارا، وِچ سنسارا آپ پھرائیا۔ بُدھی کرے نہ کوئی وِچارا، سوچ سمجھ نہ کوئے جنائیا۔ جِس دا لیکھا شاستر سِمرت وید پُراناں باہرا، انبھوَ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گرِہ مندر ڈیرہ لائیا۔ گرِہ مندر ساچے وسیا، وسنیک اِکو نظری آئیا۔ نِرگُن ہو کے آتم نال ہسّیاۃ، پرماتم بھیو کھُلائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پھرے نسّیا، بِن قدماں قدم ٹِکائیا۔ ڈھولے گیت سُنا کے جسیا، بِن اکھّراں کر پڑھائیا۔ کلجُگ کوڑا میٹے رٹّیا، سَت سچ لئے اُپجائیا۔ من ممتا کر کے ہتّیا، شبد کھنڈا کھڑگ کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں مارگ لا کے سچّیا، سَت سچ اِک وکھائیا۔ سَت سچ دا مارگ ایک، اِکو دئے وکھائیا۔ کلجُگ انتم دُھر دی ٹیک، ٹکّے مستک دئے لگائیا۔ جھگڑا مکنا مُلّا شیخ، قاضی مسائک رہن کوئے نہ پائیا۔ گُرمکھاں کھول کے انتر بھیت، پڑدا دینا اُٹھائیا۔ اگلے سال دی رُت بدلن والی چیت، چیتن سُرتی سب دی دئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دی ویکھو کھیڈ، جو چار کُنٹ کھنڈے دئے کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن تردا ویکھنا مات، تارنہار دَیا کمائیا۔ سوہنی دسّے اِک پربھات، اندھ

اندھیرا دُور کرائیا۔ نِرگُن ہو کے پُچھے وات، سرگُن گود اُٹھائیا۔ جن بھگتاں گھر دی کھا کے سوہنی بھات، بھرم بُھلیکھا دُور کرائیا۔ چار جُگ دی منگ پُوری کر کے آج، سَنجگ نیہہ رہیا وکھائیا۔ بھگت بھگوان دا بھوگ لگّن دا سدا رِواج، سَنجگ ساچا دئے گواہیا۔ گُرمُکھ دو جہان تُہانوُں دین شاباس، خوشیاں وِچ سارے ڈھولے گائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، نِرگُن ہو کے تُہاڈا دیوے ساتھ، ساتھی ہو کے سگلا سنگ بنائیا۔

❊ ۱۵ پھگّن شہنشاہی سمت ا پوُرن سِنگھ دے گرِہ پنڈ مناواں ضِلع فِروزپُر ❊

بھگت بھگوان دا اِکو بھوجن، بھجن بندگی سچ وڈیائیا۔ جِسنوُں نانک مِلیا چڑھ کے اُپر کوٹن یوجن، جُز اپنا اوسے وِچ مِلائیا۔ نام سندیشہ لَے کے آیا اگادھ بودھن، بھیوَ ابھیدا اگمّ کُھلائیا۔ سو بھگتاں دیون آیا ساچی موَجن، موَجودہ ہو کے ہویا سہائیا۔ جنم جنم دا کٹے روگن، چِنتا غم رہیا گوائیا۔ نام دوشالا دیوے اوڈھن، سیِس جگدیِش ہتّھ رکھائیا۔ جِس نوُں سوچے کوئی نہ سوچن، بُدھی چلے نہ کوئے چتُرائیا۔ جگ ویکھے کوئی نہ لوچن، نینَ اکّھ شرمائیا۔ جِس نوُں لبھدے کوٹی کوٹن، بھجّن تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگت بھگوان دا سانجھا رِشتہ، آتم پرماتم وجےّ ودھائیا۔ جو کھیلے کھیل جُگ چوَکڑی آہستہ آہستہ، ہوَلی ہوَلی بھیو کُھلائیا۔ گُرمُکھاں نظری آئے دیِدہ دانِستہ، داستان پچھلی رہیا دُہرائیا۔ لیکھا مُکا کے دوزخ بہِشتا، ساچا در اِک سُہائیا۔ جتھے لیکھا منگے کوئی نہ فرِشتہ، عرش فرش پینڈا دئے چُکائیا۔ لہنا دینا جانہارا رام وشِشٹا، وِشوَ اپنا حکم ورتائیا۔ نِندرا وِچ کھول کے درِشٹا، درش اپنا دئے جنائیا۔ جُگ چوَکڑی پچھلی ویکھ فہرِشتہ، گُرمُکھ گود لئے اُٹھائیا۔ سچ پریِتی دے کے نِسچا، نیِتی اندروں دئے بدلائیا۔ پوُرب لیکھا جِس جِس دا، در در گھر گھر جا چُکائیا۔ جنم جنم دا کاج نجِٹھدا، تن ماٹی ویکھ وکھائیا۔ اَگے ویلا نہیں کروٹ والی پیٹھدا، سنمُکھ ہو کے نظری آئیا۔ جھگڑا مُک گیا ہار جِت دا، رنگ اِکو دئے رنگائیا۔ درشن بخش کے سدا نِت دا، نج آتم میل مِلائیا۔ پیار کر اگمّی پِت دا، گُرمُکھ پوُت گود اُٹھائیا۔ لیکھا مُکا کے جنماں دی سِک دا، سِخر چوٹی دئے چڑھائیا۔ نوَ نوَ چار پچھوں وِہار ہویا ایکنکار اِک دا، اِک اِکلّا بےپرواہیا۔ جِس دا گُر اوتار پیَغمبر لیکھا گیا لکھدا، شاستر سِمرت وید پُران دین

گواہیا۔ سو مالک بنیا گُرنکھ پوُرے سِکھ دا، جگت سِکھیا وِچوں باہر کڈھائیا۔ دِین دُنی کسے نہ دِسدا، جگ نیتر نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ بھگت بھگوان سدا میت، مِتراں وِچوں مِتر نظری آئیا۔ جُگ چوُکڑی بدلدے رہن ریت، نِت نوِت ویس وٹائیا۔ سانجھا گاوَندے رہن گیت، دُھر دا نام پڑھائیا۔ جھگڑا چھڈ کے مندر مسیت، کایا کعبے سوبھا پائیا۔ میلا مِل کے ہرِ جگدیش، جگت وجاوَندے رہن ودھائیا۔ وکھّری نِرالی کر پریت، پریتم پریتی وِچوں پرگٹائیا۔ بَیٹھے رہن سدا اتیت، ترےَ گُن نیڑ کوئے نہ آئیا۔ جِس دی کردے رہن اُڈیک، اکھّراں وِچ دھیان رکھائیا۔ سو صاحب آیا نزدیک، دوُر دُراڈا پندھ چُکائیا۔ جن بھگت دواریوں منگے بھیکھ، بھکھاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، سب دی کرے آپ تصدیق، شہادت اوَر نہ کوئے بُھگتائیا۔

❊ ۱۵ پھگّن شہنشاہی سمت اُگربچن سِنگھ دے گرہِ پنڈ سدّا سِنگھ والا ضِلع فِروزپُر ❊

٣٢٢

جن بھگتاں اندروں چُکنا پڑدا، دُئی رہن کوئے نہ پائیا۔ بھیو کُھلاوَنا ساچے گھر دا، گرِہ مندر وجّ ودھائیا۔ لیکھا چُکاوَنا بھے ڈر دا، بھیانک روُپ نہ کوئے درسائیا۔ میل مِلاوَنا نرائن نر دا، آتم پرماتم جوڑ جُڑائیا۔ گھر وکھاوَنا تھِر گھر دا، سچکھنڈ ساچا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا چُکاوَنا جگ، ہر جن ساچے لئے جگائیا۔ ترےَ گُن مایا میٹ کے اگّ، امرت میگھ اِک برسائیا۔ کایا کعبے کرا کے حج، حُجرہ اِکو دئے وکھائیا۔ شبد اگمّی سُنا کے ند، انحد نادی تال وجائیا۔ دَیاکما کے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ سچ دوارے بہے سجّ، سجّن ہو کے سوبھا پائیا۔ نام پیالہ دیوے مدِ، امرت رس رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار اِک سرنائیا۔ جن بھگتاں دینا نام امولا، بِن رسنا جِہوا آپ جنائیا۔ دُھر دا سُناوَنا اگمّی سوہلا، تُوں میرا مَیں تیرا دوُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ من منوُآ پائے نہ روَلا، مت متوالی نہ کوئے کُرلائیا۔ پڑدا چُکاوَنا اندھ اندھیر اوہلا، نِرگُن جوت کرے رُشنائیا۔ سہج سُبھاوَ سَتگُر شبد بنے وِچولا، بھیوَ ابھیدا دئے کُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے مندر سوبھا پائیا۔ جن

بھگتاں دسّنی اگمّی ریت، نِرگُن نِروَیر کرے پڑھائیا۔ جھگڑا مُکے مندر مسیت، سچ دوارا سوبھا پائیا۔ آتم پرماتم گائے اِکو گیت، گہر گمبھیر کرے رُشنائیا۔ جُگ چوکڑی جِس دی کردے رہے اُڈیک، سو سوامی ویکھ وکھائیا۔ اِکو کلمہ دسّے حدیث، اِکو حضرت کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ پڑدا اوہلا چُکے آپ، دیونہار سچّی سرنائیا۔ بند کِواڑی کھولے تاک، گرِہ مندر ہووے رُشنائیا۔ روُح بُت کرے پاک، پتت پُنیت دئے جنائیا۔ پاربرہم برہم دُھر دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ نِرگُن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے مِٹائیا۔ شبد اگمّی وجائے ناد، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ پوُرب لہنا دینا کرے بےباق، لیکھا بیچھلا رہے نہ رائیا۔ مہروان محبوُب مُحبّت وِچ کھیل کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا اِک درسائیا۔ جن بھگتاں سچ دوارا وکھائے درس، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ جنم مرن دی میٹ کے حرص، ہوَس اگلی دئے گوائیا۔ کرم کرم دی میٹے بھٹک، بھرم بھرم دا گڑھ تُڑائیا۔ ناتا توڑ کے کوُڑا جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ریتی دسّ کے بھگوان بھگت، بھگوَن اپنا نوُر دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ بھگت بھگوان سدا سنگ، جُگ جُگ کھیل کِھلائیندا۔ انتر آتم چاڑھے رنگ، جگت نیتر نظر کسے نہ آئیندا۔ نام سَت سَت وجائے مردنگ، ناد انادی راگ الائیندا۔ نام سیجا سُہا پلنگ، سِنگھاسن آسن اِک وڈیائیندا۔ کر پرکاش بِن سوُرج چند، جوتی جوت ڈگمائیندا۔ گُرمکھاں دے کے اگمّی انند، انند اپنے وِچ سمائیندا۔ دِین دَیال ہو بخشند، رحِیم رحمت جھولی آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، کرے کھیل سوُرا سربنگ، صاحب سُلطان نوُجوان مرد مردان اپنی کار کمائیندا۔

٣٢٣

❊ ۱۵ پھگّن شہنشاہی سمت ا زورا سِنگھ دے گرِہ پِنڈ سدّا سِنگھ والا ضِلع فِروزپُر ❊

جن بھگت کہے پربھ کھول پڑدا، بےعیب نظری آئیا۔ درشن کراں تیرے سچّے گھر دا، جتھے جلوہ نوُر اِک رُشنائیا۔ در درویش بنا بردا، بندی خانہ رہے نہ رائیا۔ جل ویکھاں ساچے سر دا، امرت اِکو نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ بھے ڈر دا، بھوَجل وِچ نہ کوئے بھوائیا۔ منزل جاواں اپنی چڑھدا، راہ وِچ نہ

کوئے اٹکائیا۔ درشن کراں نرائن نر دا، نر نِرنکار سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جن بھگت کہے پربھ تیری آس، ترِشنا جگت نہ کوئے جنائیا۔ تیرے پریم دی سچ پیاس، بِلپ کرے کُرلائیا۔ سد وساں تیرے پاس، ہووے نہ کدے جُدائیا۔ نَج گھر کر واس، نِواس استھان دے سمجھائیا۔ جوتی جوت کر پرکاش، پرکاشوان تیری بےپرواہیا۔ جھگڑا مُک جائے دھرتی آکاش، گگن پاتال دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم آتم تیری ذات، کیوں ناتا بَیٹھا تُڑائیا۔ تیرا لیکھا سدا باہر قلم دوات، اکھّر سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ کلجُگ ویکھ اندھیری رات، چار کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دِین مذہب کرے لڑائیا۔ ساچا مِلے نہ کوئی احباب، مُحبّت وِچ نہ کوئے سمائیا۔ نِرگُن وجائے نہ کوئی رباب، حق آواز نہ کوئے شنوائیا۔ لکّھ چوُراسی وِچوں کرے نہ کوئی آزاد، بندھن بندی خانہ نہ کوئے تُڑائیا۔ دِین دُنی ہُندی ویکھی برباد، اُجڑیا گھر نہ کوئے وسائیا۔ رائے دھرم دئے عذاب، جوُنی جوُن وِچ رکھائیا۔ بِن اکھّراں والی دسّ دے اپنی الگّی کِتاب، جِس دی لُغات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ نواب، نوبت اِکو دے سُنائیا۔ میرا سجدہ تیتوں آداب، نمستے کہہ کے سیِس جُھکائیا۔ محل اٹل وکھا محراب، محبوُب اِکو نظری آئیا۔ لہنا دینا دیدے ہو کے دستیاب، درے دربار منگ منگائیا۔ تیری منزل مِلے سچ خطاب، خطا رہن کوئے نہ پائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگوَنت سنت سُہیلے اِکو منگن تیری اِمداد، دوُجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ سوئی سُرتی جائے جاگ، آلس نِندرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا میلا لَینا مِلائیا۔ جن بھگت کہن پربھ تیرے پریم دی وجّ کھِچ، من سُرتی دے بدلائیا۔ پرگٹ ہو جا کایا وِچ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بِنا اکھّاں آویں دِس، نَج نیتر کر رُشنائیا۔ دھنّ وڈیائی گُرمُکھ پرگٹا اپنے سِکھ، گوبِند ساچے ہو سہائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک آد جُگاد دو جہاناں پِت، پت پرمیشور تیری بےپرواہیا۔ تُوں صاحب سوامی اِک، ایکنکار تیری اِکو وڈیائیا۔ کروٹ دے بدل لَے پٹھ، سنمُکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ ساچی دھار دا دے کے ہِت، نِت نوِت اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساکھیات پڑدا دے اُٹھائیا۔ جن بھگت کہن کیوں لُکیوں اوہلے، پربھ تیری بےپرواہیا۔ اساں تکّناں تیتوں کایا چولے، ساڈھے تِنّ ہتّھ تیری وجّ اِک ودھائیا۔ تیرے پریم دے گاؤنے ڈھولے، سوہلا سچ سچ سُنائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر اَگے بن دے رہے وِچولے، اَگے تیری اوٹ رکھائیا۔ جیہڑا اِکو کنڈا سچ ترازوُ

توٹے، دھڑی وٹّا ہتّھ نہ کوئے رکھائیا۔ آتم پرماتم ہو کے موٴلے، موٴلا اپنی کار کمائیا۔ لکّھ چوٗراسی آون جاون جنم مرن دے چُکن روٴلے، مات گربھ نہ کوئے پھرائیا۔ سچ سوامی انترجامی انتر آتم ہو کے بولے، انبولت راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا میلا لَینا مِلائیا۔ جن بھگت کہے پربھ تیری ویکھی بےدردی، دردوند رہے کُرلائیا۔ آتم بنا لَے اپنی بردی، بندیخانے وِچوں باہر کڈھائیا۔ ساچی منزل جاوے چڑھدی، راہ وِچ نہ کوئے اٹکائیا۔ نِت درشن رہے کردی، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ مالک بنے تیرے گھر دی، دوُجا در نہ کوئے پھرائیا۔ وِچھوڑے اندر رہے نہ سڑدی، آد انت دی کٹ جُدائیا۔ تیرا نام رہے پڑھدی، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ مُحبّت پیار اندر رہے مردی، مُردے مُریدِ گُفت شنید مُرشد تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، رنگ اِکو دینا رنگائیا۔ جن بھگت کہے پربھ میرے ٹھاکر، ٹھوکر اپنی دے لگائیا۔ تُوں گہر گمبھیر ڈوُنگھا ساگر، تیری بےپرواہیا۔ غریب نِمانیاں کوجھیاں کملیاں جُگ جنم دیاں وِچھڑیاں دے آدر، آدرش اپنا دے وکھائیا۔ تُوں پروردِگار سانجھا یار دُھر دا قادر، قُدرت دا مالک نظری آئیا۔ سچ دوارے کریں سچّا عادل، عدل اِنصاف اپنے ہتّھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، تیرا تکّیئے جلوہ نوُر باطن، بَیٹُل مُقدّس اِکو نظری آئیا۔

٣٢٥

❊ ۱۵ پھگّن شہنشاہی سمت اگُردَیال سِنگھ دے گرِہ پِنڈ سدّا سِنگھ والا ضِلع فِروزپُر ❊

سِری بھگوان کہے جن بھگت تیرا پریم سچّا، سَت سچ مِلے وڈیائیا۔ مَیں نِرگُن دھار ہو کے تیرے لوُں لوُں اندر رچا، ساڈھے تِنّ کروڑ دیوے گواہیا۔ شبدی گُرو بنایا بچّہ، پِتا پوُت ویکھ خوشی منائیا۔ درشن دیوے نَج نیتر لوچن اکّھا، آخر اپنا گھر درسائیا۔ دُھر دھام دا دے کے پتہ، پت پرمیشور پڑدا دئے اُٹھائیا۔ ناتا توڑ کے کوُڑا کچّا، کایا کاچی ماٹی رنگ دئے رنگائیا۔ امرت رس دیوے نِجھر رسا، جِھرنا اِک جِھرائیا۔ مندر اندر رہے وسا، ساڈھے تِنّ ہتّھ اندر ڈیرہ لائیا۔ پریم پیار دا ناتا کر کے پکّا، پاربرہم دیونہار سچّی سرنائیا۔ بھکم وِچ فرق پَوے نہ رتا، رتن امولک گُرمکھاں ہیرے لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ،

آپ اپنی کِرپا کر، سَت سنتوکھ دھیرج دیونہارا ہٹھا، تپ اِکو اِک دِرڑائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن بھگت سُہیلے سجّن، دُھر دا حکم دیاں دِرڑائیا۔ ہرِ چرن پریِتی اٹھسٹھ تیرتھ نالوں چنگا مجن، دُرمت مَیل رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا آتم پرماتم دا اِکو بھجن، بھجن بندگی سیِس نِوائیا۔ جنم جنم دی پوُری ہووے مزل، منزل دیوے بےپرواہیا۔ گیت ڈھولا گاؤنا نام غزل، غرض پوُری دئے کرائیا۔ ساچے کنڈے تول کے وزن، قیمت کرتا لئے پائیا۔ لیکھے لا کے ساڈھے تِنّ ہتّھ ماٹی بدن، بدوَلت پریم جنم مرن دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار اِک سرنائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن بھگت میت، مِتر پیارا ہو کے دَیا کمائیا۔ لکّھ چوَراسی نالوں تیری وکھّری پریت، پریتم ہو کے دئے سمجھائیا۔ کلجُگ انت اَخیری رہیا بیت، باطن پڑدا دئے کُھلائیا۔ لیکھا مُکاوَنہارا ہست کیٹ، اوُچ نیچ ویکھ وکھائیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، حضرت ہو کے کرے حق پڑھائیا۔ تیرے انتر بخشے اِک توفیق، توحفہ اپنا دئے ورتائیا۔ نام نِدھانا گاؤناگیت، گہر گمبھیر اِکو کرے پڑھائیا۔ پرم پُرکھ دا بنیا رہنا عزیز، اجل توں لئے بچائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچّا مارگ دئے درسائیا۔ سِری بھگوان کہے جن بھگت تیرا سدا سنگ، لکّھ چوَراسی کمّ کسے نہ آئیا۔ دوہاں دا مِل کے وچّدا رہے مردنگ، نام ستار تند اِک ہِلائیا۔ سچ دوارے بنیا رہے انند، کوُڑی کِریا نہ کوئے وڈیائیا۔ چڑھیا رہے اگمّی چند، نِرگُن جوت ہووے رُشنائیا۔ تیرا میرا ڈھولا سوہنگ چھند، شاہ پاتشاہ شہنشاہ کرے شنوائیا۔ پڑدا اوہلا چُکے ہنگ، برہم پاربرہم دئے سمجھائیا۔ لیکھے لاوے پوَن سواس دم، دماں اپنے لیکھے پائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تِنّ ہتّھ کایا ماٹی چمّ، چمّ درِشٹی دئے بدلائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہرکھ سوگ غم، چِنتا اندر خوشی دئے وکھائیا۔ مانَس جنم بیڑا دیوے بنّھ، کوُڑی کِریا نہ سکے رُڑھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے دے کے مان، منوُآ من دئے سمجھائیا۔ جن بھگت تیرا سچ سہارا، صاحب سَتگُر سوامی راہ تکائیا۔ کلجُگ انتم ویکھ کنارہ، نئیا نوَکا تیرے ہتّھ پھڑائیا۔ چار کُنٹ اندھ اندھیارا، ساچا نوُر نہ کوئے رُشنائیا۔ بھرمے بُھلا سرب سنسارا، بھرم گڑھ نہ کوئے تُڑائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے وید چارا، شاستر سِمرت ڈھولے رہے گائیا۔ ساچا مندر گرِہ تکّیا نہ کسے گُردوارا، مِل مالک خوشی نہ کوئے منائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی نیتر نیَناں نیِر

وہائیا۔ جِنہاں پرم پُرکھ پرماتم آتم مِل گیا اِک نِرنکار ایکنکارا، اِکو رنگ چڑھائیا۔ جن بھگت کدے منگن نہ جائے دُوجے دوارا، دوارکا واسی بَیٹھے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان سچّی سرکارا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اِکو اِک دیونہار دَیا کمائیا۔

❊ ۱۵ پھگّن شہنشاہی سمت ا پنجاب کوُر دے گرِہ پِنڈ سدّا سِنگھ والا ضِلع فِروزپُر ❊

آد جُگاد ہرِ کِرپا سچّے سَتگُر دی، گُرمُکھ گُرسِکھ لئے پرگٹائیا۔ وست امولک نام نِدھان دیوے دُھر دی، پوُرب لہنا جھولی پائیا۔ کھیل مُکا کے دیوت سُر دی، سُرتی اپنے نال جُڑائیا۔ نگری وکھا کے اگّمی انندپُر دی، پُریاں لوآں وِچوں باہر کڈھائیا۔ لوڑ رہے نہ پریت چند چکور دی، رنگ اِکو دئے وکھائیا۔ چِنتا مُکا کے غم ہرکھ سوگ دی، غمی خوشی وِچ بدلائیا۔ وست دے کے نام بھنڈارے چوگ دی، چوجی پریتم میل مِلائیا۔ سہائتا دسّ کے اِکو اوٹ دی، اوڑک اِکو دئے وکھائیا۔ حد پار کر کے پنچ تت کایا کوٹ دی، مقامے حق دئے سمجھائیا۔ جِس نوُں بُدھی وِدیا وِچ کدے نہ سوچدی، سوچ سمجھ دئے سمجھائیا۔ ایہہ کِرپا پُرکھ اکال اوس دی، جِس دی اُستت کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ سَتگُر پوُرا دَیاوِندھ، دِین دَیال دَیاکمائیندا۔ جن بھگتاں اپنے مِلن دی دسّ کے بِدھ، انتر آتم آپ سمجھائیندا۔ کر پرکاش گرِہ گھر نِجھ، دھوُاں دھار سرب مِٹائیندا۔ آتم پرماتم کارج کر کے سِدھ، سِدھا اپنا جوڑ جُڑائیندا۔ کلجُگ تیرا انت اَخیری لیکھا بہُتا لکھیا وِچ وید رِگ، اتھربن اِشاریاں نال دِرڑائیندا۔ کوئی سمجھ نہ سکے رِدھ سِدھ، شاستر پڑدا نہ کوئے اُٹھائیندا۔ کرے کھیل ابناشی کرتا ایک اونکارا اِک، اِک اِکلّا اپنی کار کمائیندا۔ جگت نیتر دوئے لوچن کسے نہ سکے دِس، نج اکّھ پرتکھ گُرمُکھ آپ کُھلائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا گھر آپ سُہائیندا۔ سَتگُر شبد سرب سوامی، مالک خالق پرتپالک اِکو نظری آئیا۔ لکّھ چوُراسی انتر آتم انترجامی، گھٹ بھیتر ویکھے تھاؤں تھائیا۔ شبد ناد بودھ اگادھ سُنائے دُھر دی بانی، آتم پرماتم پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکائے انڈج جیرج اُتبھج سیتج چارے کھانی، خالص ثالث ہو کے اِکو دئے وکھائیا۔ اُتم سریشٹ نِرعالم عالم اِکو دسّے امرت جل پانی، آبِ حیات حضرت دئے پِلائیا۔ منزل محبُوب دسّے سچ

رُحانی، مالک مِلائے اُپر اسمانی، پرکاش پرکاش وِچ چُھپائیا۔ جن بھگتاں دیوے اگمّ نِشانی، نِشانہ اِکو دئے وکھائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی جگ توں وکھّری قُربانی، کایا قتل گاہ نہ کوئے پھرائیا۔ نِرگُن نِروَیر نِراکار ہو کے گُرمُکھاں رکھے کرے مِہروانی، نظرے کرم آپ اُٹھائیا۔ سُرتی سُرت اکال موُرت مُردی کرے ساودھانی، ثالث ہو کے آپ اُٹھائیا۔ منزل دِسے حق اِک لاثانی، لاشریک دَیا کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گرِہ پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سَتگُر شبد دیوے سُکھ انتر، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا نام دسّے سچ منتر ، مطلب اوَر نہ کوئے کڈھائیا۔ نِرگُن روُپ برہم دِسے نِرنتر، نِروَیر پڑدا لاہیا۔ کلجُگ اگنی اگّ میٹے بسنتر، امرت میگھ اِک برسائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا دیوے جُگا جُگنتر، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ کھوج کھوجائیا۔ اَگے بناوے ساچی بنتر، گھڑن بھنّنہار سمرتھ سوامی سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ پاوے سار برہما منونتر، منوُ سِمرتی کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا مُکا گگن گگننتر، گرِہ مندر کرے رُشنائیا۔ سرب کلا ہو بھرتمبر، بھرم بُھلیکھا دئے کڈھائیا۔ پُرکھ اکالا دِین دَیالا، آتم پرماتم جُگ چوُکڑی جن بھگتاں رچدا آیا سومّبر، سَت سَتوادی شبد انادی برہم برہمادی آد جُگادی اِکو کرے کُڑمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، گُرمُکھ ساچے ویکھ وکھائیا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں آد جُگادی وڈ بھنڈاری، نام نِدھانا جگت ورتائیندا۔ میرا کھیل باہر جگت سنساری، سنسیاں وِچ کدے نہ آئیندا۔ میرا روُپ جوت نِرنکاری، نِروَیر کار کمائیندا۔ مَیں وساں سچ درباری، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیندا۔ جتھے جُھکدے گُر اوتاری، پَیغمبر سِر نہ کوئے اُٹھائیندا۔ بھگت سنت منگن وارو واری، درویش سیس نِوائیندا۔ سو قُدرت قادر کھیل کرے نیاری، پروردِگار سانجھا یار اپنی کار کمائیندا۔ جُگ چوُکڑی ویکھے وِگسے کرے وِچاری، لکّھ چوُراسی جیِو جنت کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے میل مِلائیندا۔ سَتگُر شبد کہے مَیں میلاں اوہ محبوُب، جو مُحبّت وِچ سمائیا۔ جِس دا سب توں اُچ عروُج، چھپّر چھنّ نہ کوئے چُھہائیا۔ ساچی منزل سچ مقصوُد، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ جتھے دِین مذہب نہیں حدوُد، لاشریک جلوہ نوُر رُشنائیا۔ نہ کوئی تت نہ وجوُد، کایا بُت نہ کوئے وکھائیا۔ نہ کوئی روُپ پرگٹائے پنچ بھوُت، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش کھیل نہ کوئے کِھلائیا۔ جِس دا گُر اوتار پَیغمبر سندیسیاں وِچ دے کے گئے ثبوُت، نِراکھّر اکھّراں وِچ بدلائیا۔ جِدھر ویکھن اودھر سدا موَجوُد، ہر گھٹ بَیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جِس دی صِفتاں وِچوں صِفت بھری ہزارا درُود، حضرتاں اِکو ڈھولا گیا

۳۲۸
۳۲۸

سُنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سَتگُر داتا بےپرواہیا۔ سَتگُر داتا گہر گمبھیر، گُر اِکو اِک اکھوائیندا۔ جِس دی نظر نہ آئے تصویرِ، نوُر نوُرانہ ڈگمگائیندا۔ جِس دا کھیل بے نظیرِ، نظر وِچ نہ کوئے ٹِکائیندا۔ جو منزل چوٹی چڑھے اَخیر، حق مقامے ڈیرہ لائیندا۔ سچکھنڈ ساچے بہے پیِراں دا پیِر، پُرکھ اکالا سوبھا پائیندا۔ سو آد انت جُگا جُگنت بناؤندا رہے تدبیِر، تقدیرِ دینِ دُنی میٹ مِٹائیندا۔ جِس دا نام کھنڈا تِکھی دھار شمشیِر، شمع لکّھ چوُراسی گُل کرائیندا۔ جِس دا راہ تکدا گیا کبیِر، کایا کعبہ ویکھ خوشی منائیندا۔ سو جن بھگتاں پیاون ہارا نام سچّا سیِر، شیِرخوار بچّے اپنی گود اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، آد جُگاد ایتھے اوتھے دو جہاناں دستگیِر، آتم پرماتم اپنا جوڑ جُڑائیندا۔

❊ ۱۵ پھگّن شہنشاہی سمت ا سیتل سِنگھ دے گرہ پِنڈ ڈگروُ ضِلع فِروزپُر ❊

چھتّی بھوجن کھاوَن چھتردھاری، کھتری براہمن شوُدر وَیش رسن لگائیا۔ من واسنا بھردے رہن پٹاری، خوشی جگت وِچ ودھائیا۔ بھگت بھگوان دی وکھّری کھیل نیاری، نِرگُن سرگُن دئے سمجھائیا۔ جُگ چوُکڑی پچھوں جن بھگتاں دی آئی واری، لوک مات مِلے وڈیائیا۔ کِرپا کرے آپ نِرنکاری، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ نام خُماری جاوے چاڑھی، رنگ اِکو اِک رنگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رس دئے وکھائیا۔ چھتّی بھوجن جگت پکوان، رسنا جِہوا رس وکھائیا۔ بھگتاں وست امولک دیوے سِری بھگوان، سَت سچ سَت دِرڑائیا۔ جِنہاں گھر سوامی مِلیا آن، انترجامی ویکھ وکھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں مِلے مان، اَدھ وِچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ لکّھ چوُراسی جیِو جنت سارے پیِن کھان، اندر ادھار اِک رکھائیا۔ کوٹاں وِچوں گُرمُکھ وِرلا پرم پُرکھ دا منگے دان، نام نِدھانا آس رکھائیا۔ جِس نوُں صاحب سَتگُر کرے پروان، مِہروان دَیا کمائیا۔ تِنہاں کایا ماٹی گرِہ مندر اندر مِلے آن، جگ نیتر ویکھن کوئے نہ پائیا۔ آتم پرماتم رس انڈِھا بھوگ لگائے آن، گُنوان دَیا کمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے غریِب، ملِکھ جاگیِر دھنّ دوَلت کمّ کسے نہ آئیا۔ جُگ چوُکڑی لوک مات گئے بیِت، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ اپنا پندھ مُکائیا۔ بھگت بھگوان دی چلدی آئی ریِت، دھروُ

پرہلاد کبیر جُلاہا اپنا سنگ بنائیا۔ رَوداس چمارا دے کے گیا اِک نصیحت، دُھر سندیشہ اِک دِرڑائیا۔ سچ پریتی جن بھگتاں مِلی وصیّت، وِشوَ اِکو اِک درسائیا۔ جِنہاں دے انتر سچّے پریم پیار دی اصلیّت، اصل وصل ویکھے جلوہ نُور خُدائیا۔ دُھر دربار سچ دوار مقامے حق اوہناں مِلے اہمیّت، مِہروان محبُوب مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لہنا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت لوک مات ہووے نہ منگتا، در بھکھاری نہ روُپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال دِین دَیال توڑنہارا گڑھ انتر ہوَمے ہنگتا، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ میل مِلا کے ساچی سنگتا، سجّن اِکو اِک وکھائیا۔ نام نِدھانا بودھ اگادھا دسّے بن کے پنڈتا، اکھّر وکھّر آپ سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے بہِشت جنّتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ مان وڈیائی دے کے ساچے سنتا، سہج سُبھاؤ انتر پڑدا دئے کُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پریم پیار اندر جن بھگتاں کایا چولی رنگدا، جُگ چوَکڑی اُتر کدے نہ جائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے بُھکھا، جگت ترِشنا نہ کوئے ودھائیا۔ جِنہاں دا انتر آتم ہو گیا سُچا، کوُڑ مَیل رہے نہ رائیا۔ اُہناں دا بھنڈارا کدے نہ مُکدا، دیونہار دَیا کمائیا۔ بھگت بھگوان دا سدا ٹکر سُکا، شاہ پاتشاہ گھر پھیرا کدے نہ پائیا۔ جِنہاں دا جیون پربھوُ دی پریتی اندر اُچا، اوہ نیچوں اوُچ کر کر دیوے وڈیائیا۔ سِری بھگوان اُتے چلے کسے دا نہ کوئی غُصّہ، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سُہیلا لوک مات آپ اُٹھائے سُتّا، سوئی سُرتی آپ جگائیا۔ جن بھگت جگت واسنا نہ بنے بھکھاری، مایا ممتا موہ ودھائیا۔ جِس دے اندر نِرگُن نوُر جوت نِرنکاری، جلوہ گر سوبھا پائیا۔ دیونہار وڈ داتاری، دَیاوان جھولی دئے بھرائیا۔ مات لوک جن بھگتاں نیڑ نہ آوے خواری، خالص اِکو رنگ رنگائیا۔ جِنہاں دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہاری، شاستر سِمرت وید پُران دین گواہیا۔ جُگ چوَکڑی بِچھوں لوک مات پنج تت کایا اندر ساچے مندر اُہناں دی آئے واری، وارتا ڈھولے جس گیت رسنا جِہوا بتّی دند بُدھی نال صِفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ جن بھگتاں انتر سدا لگدا رہندا بھوگ، پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی انتر رس چکھ چکھ خوشی منائیا۔ جگت وِچھڑیاں ہُندا رہے سنجوگ، جنم جنم دا لہنا دینا جھولی دیوے پائیا۔ کرم کرم دا کٹدا رہے روگ، چِنتا سوگ دئے گوائیا۔ خوشیاں اندر اپنے نام دی دیندا رہے چوگ، چُغلی نِندیا اندروں باہر کڈھائیا۔ چرن پریتی بخشدا رہے جوگ، جگت جگدیِشر آپ سمجھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساچے کوٹ، کوُڑ کُٹمب دئے

مِٹائیا۔ صاحب سُہیلا اِک اَکیلا پُرکھ ابناشی جن بھگتاں نِرگُن ہو کے چُکے اپنی گود، بِن بُھجاں پھڑ باہوں اپنی گود بَیٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں درشن دیوے روز، بِن اکّھاں پرتکھ نظری آئیا۔ جن بھگت سدا مان دا موَج، مجلس پربھ دے نال رکھائیا۔ ساچے پریتم دا اگمّی چوج، نِرالا اپنا گرِہ دِرڑائیا۔ اِکو نام نِدھانا سِری بھگوانا دسّ سلوک، سوہلا سچ دئے سمجھائیا۔ جھگڑا چُک جائے لوک پرلوک، دو جہاناں ڈیرہ ڈھائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دسّ کے دُھر دی اوٹ، اوڑک اپنے وِچ مِلائیا۔ جن بھگت تیرا روُپ نِرمل جوت، انت جوتی جوت وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہروان مِہر نظر بے نظیرِ آپ اُٹھائیا۔

❊ ۱۵ پھگّن شہنشاہی سمت ا دھنّا سِنگھ دے گرِہ پنڈ ڈگروُ ضِلع فِروزپُر ❊

جن بھگت تیرا سچ پدارتھ، دھرنی دھرت دھوَل دئے گواہیا۔ پربھ دا کھا کے سوَرے سوارتھ، سانتک سَت وجّ ودھائیا۔ گُرمُکھاں بنیا رہے پرمارتھ، پریم پریتی رنگ چڑھائیا۔ مانَس جنم نہ جائے اکارتھ، لیکھا لیکھے وِچوں بدلائیا۔ غریباں پِچھے آوَنا پیا یتھارتھ، ساجن ہو کے ساچی سیو کمائیا۔ پریتی پریم دی لکھ کے جائے عبارت، جُگ چوَکڑی نہ کوئے مِٹائیا۔ پار کرائے بِنا سفارش، مِہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہر جن ساچے لئے اُٹھائیا۔ بھگت گھر سدا بھوگ لگّدا، لگن پربھ دی چلی آئیا۔ جگت وِہار چھڈ جگ دا، جگہ جگہ لئے اُٹھائیا۔ کوُڑا لالچ تُڑا مایا ممتا اگّ دا، سَت دھرم اِک وکھائیا۔ جو صاحب سرنائی لگّدا، لگ ماتر دئے بدلائیا۔ شہادت دیوے ویلا وقت انّج دا، جُگ چوَکڑی کار بُھگتائیا۔ ویکھیا کھیل پوُرے پُرکھ سمرتھ دا، جو بھگتاں ہوئے سہائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، پریم بخش کے جائے سچ دا، کایا کچّ مِلے وڈیائیا۔

❊ ۱۵ پھگّن شہنشاہی سمت ا میلا سِنگھ دے گرِہ پِنڈ ڈگرو ضِلع فِروزپُر ❊

جن بھگت کہے پربھو دھنّ، دھنّ دھنّ تیری بےپرواہیا۔ جِس واسنا بدل کے منوُآ من، ممتا کوُڑ دِتی گوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چمّ، چمّ درِشٹی دِتی بدلائیا۔ گھر چاڑھ کے ساچا چنّ، سَت سَت کیِتی رُشنائیا۔ نیترہین رہیا نہ انّھ، نینَ اِکو دِتا کُھلائیا۔ تیرا ناؤں سُن کے جس سرون کنّ، مِلی مان وڈیائیا۔ لوک مات بیڑا دِتا بنّھ، گُن نِدھان ہو کے اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچّا راہ رہیا وکھائیا۔ جن بھگت کہے تُوں پربھوُ آد جُگادی کھوجی، جن بھگتاں لئیں جگائیا۔ کِسے ہتّھ نہ آویں ابھیاسی جوگی، جُگتیاں وِچ مرے لوکائیا۔ گُرمُکھاں دے کے اپنی سوجھی، سوئی سُرتی لئیں اُٹھائیا۔ آتم رس رہے بھوگی، جگت دُکھڑا نہ کوئے ستائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساجن بن کے دُھر دا موَجی، میلا رہیا کرائیا۔ جن بھگت کہے مَیں جھلک نِرالی تکّی بانکی، نِروَیر نِراکار نظری آئیا۔ میری اندروں کُھل گئی تاکی، بھیو رہیا نہ رائیا۔ پربھ مِلیا اندر دا ساقی، جام پیالہ اِک پیائیا۔ منوُآ من رہیا نہ عاقی، منمت دِتی گوائیا۔ سُنیا نام اگمّا انادی، ناد دُھنّ رہیا وجائیا۔ ہنگتا گڑھ ہوئی بربادی، گرِہ مندر دئے وسائیا۔ آتم پرماتم ہویا وِسمادی، مِہر نظر آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، نِرگُن ہو کے بھگتاں کرے آپ وَیراگی، وَیراگیاں ہتّھ کِسے نہ آئیا۔

❊ ۱۵ پھگّن شہنشاہی سمت ا سُرَین سِنگھ دے گرِہ پِنڈ نِدھاں والا ضِلع فِروزپُر ❊

سِری بھگوان کہے مَیں کرتا قُدرت، قادر دُھر دا بےپرواہیا۔ جُگ چوَکڑی مالک بن کے دُھر دا مُرشد، مُریداں مُدّعا رہیا سمجھائیا۔ لکّھ چوَراسی نالوں وِہلا ہو کے پا کے فُرصت، ہر جن اپنے نال مِلائیا۔ کوُڑی کِریا میٹ کے غُربت، گہر گمبھیر دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھر اِکو رہیا وکھائیا۔ سِری بھگوان کہے میرا بھگتاں انتر نِواس، بھوُمکا اِکو اِک جنائیا۔ جوتی نوُر کر پرکاش، اندھ اگیان گوائیا۔ پرماتم آتم دے کے ساتھ، دُھر دا

جوڑ جُڑائیا۔ جھگڑا مُکا کے دس دس ماس، مست خُماری وِچ رکھائیا۔ سچ دوارے دے نِواس، استھل اِکو گھر پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، در ٹھانڈے دئے وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہے مَیں بھگتاں ہِتکاری، نِرگُن ہو کے دَیا کمائیا۔ نِرمل نوُر جوت کر اُجیاری، اُجالا کراں تھاؤں تھائیا۔ سچ پریم دا بن بِھکھاری، در در گھر گھر ویکھاں چائیں چائیا۔ پوِتر بھوجن بن آہاری، ہرجن ساچے لَواں اُٹھائیا۔ سچ دوار دی بخشاں اِک سرداری، سرن اوَر رہے نہ رائیا۔ مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، جگت بنیا آپ جواری، سنت سُہیلے رہیا اُبھاری، گُر چیلے چرن دواری، در دوارا اِکو اِک سُہائیا۔

❊ ۱۶ پھگّن شہنشاہی سمت ا حضوُرا سِنگھ دے گرِہ پنڈ سوسن ضِلع فِروزپُر ❊

دھرنی کہے میرے جاگے بھاگ، مِٹّی خاک وجّی ودھائیا۔ گھر سوامی پایا پرمیشور آپ، اپنے رنگ وِچ سمائیا۔ گُرمُکھ دِیپک جگائے اگمّے چِراغ، جوتی نوُر کر رُشنائیا۔ دُرمت مَیل دھو کے داغ، پتت پُنیت رہیا بنائیا۔ میل مِلا کے کنت سہاگ، سُہنجنی رُت رہیا وکھائیا۔ جِس نے رچنا رچی آد، سو انتم کھوجے چائیں چائیا۔ جِس دا لہنا ہونا جُگاد، جُگ چوَکڑی پندھ مُکائیا۔ سو بدل کے جگت سماج، سماں اپنا دئے پلٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جگت لالچ چھڈ سواد، رس پریم وِچ سمائیا۔ دھرنی کہے مَیں ہوئی سوبھاوَنت، در ٹھانڈے وجّی ودھائیا۔ گھر پایا سوامی کنت، نِرگُن نِروَیر نظری آئیا۔ جو ڈھولا گاوے سوہنگ چھنت، کرے سچ پڑھائیا۔ بھگتاں دا لہنا دینا ویکھنہار انت، انتشکرن پھول پھولائیا۔ رُت سُہنجنی کرے بسنت، پھلگُن دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ دھرنی کہے مَیں سُتّی جاگی، آلس نِندرا رہیا نہ رائیا۔ برہوں وِچھوڑے ہوئے وَیراگی، وَیراگ وِچ کُرلائیا۔ جلوہ تکّیا پُرکھ ابناشی، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ جو جُگ چوَکڑی بھگتاں بنے ساتھی، گُرمُکھاں سنگ نِبھائیا۔ جِنہاں نے اوس دی منّی آکھی، آخر اپنے وِچ سمائیا۔ ایتھے اوتھے شبدی دھار کرے راکھی، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ جنم جنم دا لہنا دیوے باقی، پوُرب لیکھا رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرا انتر ہویا خوشحال، خوشیاں وِچ ڈھولے گائیا۔ پربھ کِرپا کیتی دِین دَیال، صاحب سوامی پھیرا پائیا۔ بھگت

۳۳۳

سُہیلے ویکھے اپنے لال، لوک مات وِچوں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اِکو رنگ رہیا رنگائیا۔ ساچا گرِہ گھر بنا کے سچّی دھرمسال، دھرم دوار اِک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حکم آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے مَینوں بہُتا آوے ہاسا، ہستی ویکھی بےپرواہیا۔ جِس دا جُگ چوُکڑی کھیل تماشا، نِرگُن سرگُن ویس وٹائیا۔ سو بھگتاں پوُری کرے آسا، نِراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ چرن پریِتی دے بھرواسا، بھاوَ اپنا دئے سمجھائیا۔ اوہناں دا لیکھے لاوے تولیاں رتیاں والا آٹا، ماشیاں وِچ مِثال اگلی دئے بنائیا۔ جن بھگتاں کدے نہ آوے گھاٹا، نام بھنڈارے نال بھرائیا۔ اگلی منزل چُکا کے واٹا، چوُراسی گیڑ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، پُرکھ سمراتھا، سچ سہائک اِکو نظری آئیا۔

❊ ۱۶ بّھگھن شہنشاہی سمت ا نند سِنگھ دے گھر پنڈ تّھمن والا ضِلع فِروزپُر ❊

سِری بھگوان کہے میرا بھگت سَت، آد جُگاد جُگ چوُکڑی سَت سَت وِچ سمائیندا۔ جِس دے انتر آتم برہم مت، پاربرہم پت پرمیشور بھیوَ ابھید آپ کُھلائیندا۔ نِرمل جوت جگے لٹ لٹ، نوُر نوُرانہ شاہ سُلطانا ایکنکارا ڈگمگائیندا۔ شبد اگمّی ناد وجےّ سٹّ، انحد نادی ناد سُنائیندا۔ آتم پرماتم جوڑ کے نت، ناتا بِدھاتا اِک اکھوائیندا۔ مِلیا رہے میل سدا پُرکھ سمرتھ، دوُجا اِشٹ نہ کوئے منائیندا۔ نج نیتر کُھلی رہے اکّھ، پرتکھ گوسائی اِکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، بھگوَن لہنا دینا رنگ چڑھائیندا۔ سِری بھگوان کہے جن بھگتاں انتر آتم سدا انند، گرِہ مندر گھر ٹھانڈے وجےّ ودھائیا۔ جھگڑا مُک جائے گاوَنا رسنا جِہوا بتّی دند، نِرگُن نِروَیر نِرنکار نِراکھّر دئے پڑھائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا آتم پرماتم گاون ڈھولا چھند، نغمہ نام کلمہ کایا کعبہ اِک سُنائیا۔ جلوہ گر ساچا نوُر جوت پرکاش چاڑھے چند، سوُرج چند دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آون جاون لکّھ چوُراسی جنم جنم دا مِٹے پندھ، رائے دھرم دیوے نہ کوئے سزائیا۔ انت وسیرا ہووے درگاہ ساچی مقامے حق دوارے سچکھنڈ، در ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، آد جُگاد جُگ چوُکڑی نِت نوِت، سنت سُہیلے گُرمُکھ میلے، بھگت بھگوان اپنے وِچ مِلائیا۔ سِری بھگوان کہے مَیں بھگتاں دیواں انتر آتم اِکو سُکھ، جگت واسنا کوُڑی کِریا باہر کڈھائیا۔

جنم مرن کرم کرم دا رہے نہ کوئی دُکھ، اگنی تت ترِشنا موہ نہ کوئے دِرڑائیا۔ امرت جام نِجھر رس دے کے مِٹاواں بُھکھ، سانتک سَت دیاں کرائیا۔ سُفل کرا کے جننی کُکھ، اُجل کراں مات مُکھ، دُرمت مَیل اندر باہر گُپت ظاہر دھوائیا۔ بِن ہتّھاں باہواں شبد انادی گودی لَواں چک، کھنڈاں برہمنڈاں پُریاں لوآں باہر دھام اپنا اِک وکھائیا۔ جتھے تُوں میرا مَیں تیرا دوہاں دا اِکو ہووے ڈھولا گیت چھند، دوُسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِک اَکیلا ہو کے وساں سدا سنگ، آتم پرماتم ناتا دُھر دا جوڑ جُڑائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ رہیا لنگھ، صدی چوَدھویں رہی کُرلائیا۔ چار کُنٹ دہِ دِشا نوَ کھنڈ پرِتھمی ستّ دیپ کسے نظر نہ آئے سوُرا سربنگ، شاہ پاتشاہ پاربرہم میل نہ کوئے مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ سِری بھگوان کہے مَیں بھگتاں چاڑھاں نام رنگ، انڈِ ٹھڑا آپ چڑھائیا۔ نام سیجا سچ پلنگ، سِنگھاسن آسن اِک وڈیائیا۔ شبد اگّمی گا کے چھند، بِن اکھّراں کراں پڑھائیا۔ نام نِدھان وجا مردنگ، سوئی سُرتی لَواں اُٹھائیا۔ دُئی دوَیتی بھرماں ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھوَ بھنائیا۔ بھیو کُھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم وِچ سمائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اِکو دسّاں سَت دھرم، دوُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لیکھے لا کے مانَس جنم، جرم اپنی جھولی پائیا۔ گُر اوتاراں پَیغمبراں نال جو کردا رہیا پرن، قوَل اِقرار جُگ جُگ آپ جنائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگوَنت جن بھگتاں بخشے اپنی سرن، سرنگت اِکو نظری آئیا۔ نیتر کھولے ہرن پھرن، نَج لوچن کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سنت سُہیلے میل مِلائیا۔ سِری بھگوان کہے مَیں بھگتاں اندر دینا اِک سندیشہ، آلس نِندرا دینی گوائیا۔ جھگڑا مُکے گنپت گنیشا، شِو شنکر وِشن برہما دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جِنہاں مِل گیا پاربرہم پت پرمیشور پرتکھ اِک نریشا، نر نرائن بےپرواہیا۔ اوہ سنت سُہیلے سدا وسدے سچکھنڈ دوارے دیسا، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جتھے وسے ایکنکار ایکا، پُرکھ اکال سوبھا پائیا۔ جن بھگتاں دیونہارا ساچی ٹیکا، ٹِکّے مستک دھوُڑی خاک رمائیا۔ من واسنا بُدھ کرے بِیکا، نِرمل نِروَیر دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت کنت بھگوَنت اپنے رنگ رنگائیا۔ سِری بھگوان کہے مَیں بھگتاں سدا سُہیلا، سجّن دُھر دا نظری آئیا۔ آد جُگاد جُگ چوَکڑی نِرگُن سرگُن کھیل کراں اِک اَکیلا، دوُجا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ آتم پرماتم کایا مندر اندر کر کے دُھر دا میلا، پڑدا اوہلا دیاں اُٹھائیا۔ اِکو گھر بہا کے گُروُ چیلا، چیلا گُر اپنے رنگ رنگائیا۔ نوَ نوَ چار پچھوں کر کے وقت

سُہیلا، جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن مِیتا ٹھانڈا سیتا، ساچی ریتا آپ دِرڑائیا۔ سِری بھگوان کہے مَیں بھگت جن ویکھاں لوک مات، ماتر بھوُمی کھوج کھوجائیا۔ کلجُگ ویکھ اندھیری رات، لکّھ چوُراسی پھول پھولائیا۔ جو اِکو ڈھولا گاؤندے گاتھ، دُھر دی کرن پڑھائیا۔ اُہناں بخشاں اپنی دات، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات، دِیناں مذہباں وِچوں باہر کڈھائیا۔ میل مِلا کے پُرکھ ابناش، آتم برہم دیاں سمجھائیا۔ من منوُآ کر کے گھات، سوئی سُرتی دیاں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں بُجھنہارا وات، واستوِک ناتا اپنے نال رکھائیا۔ سِری بھگوان کہے جُگ چوُکڑی بیتِدے گئے وِچ سنسار، ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ اپنا پندھ مُکائیا۔ شبد سندیشے دے کے گئے گُروُ اوتار، پَیغمبر کلمیاں وِچ جنائیا۔ کلجُگ انتم کھیل ہونا اگمّ اپار، الکھ اگوچر اپنی کھیل کِھلائیا۔ بھوِکھتاں وِچ کر کے گئے اِظہار، شبدی ڈھولے لوک مات سُنائیا۔ کل کلکی آوے اوتار، نِہکلنک پھیرا پائیا۔ اماماں دا امام وڈ سِکدار، جلوہ گر نوُر خُدائیا۔ لیکھا جانے درِشٹ اِشٹ دِین دُنی کائنات، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ کوٹاں وِچوں جن بھگتاں دیوے دُھر دی دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوُدر وَیش بدل دیوے سماج، سَت سنتوکھ انتر آتم موکھ مُفت اپنی دَیا کمائیا۔ اوُچ نیچ راؤ رنک بنا کے اِک جماعت، ضامن ہو کے اِکو گھر دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے جوڑ جُڑائیا۔ سِری بھگوان کہے مَیں جُگ چوُکڑی دیندا لہنا، پوُرب جناں ویکھ وکھائیا۔ گُرمُکھ وِرلے درس دِکھاواں نج نیتر لوچن نیناں، لکّھ چوُراسی دوئے اکّھاں دِس کِسے نہ آئیا۔ آتم پرماتم بن کے ساک سجّن سینا، پاربرہم برہم ناتا دیاں جُڑائیا۔ شبد اگمّی حکم سندیشہ اِکو کہنا، فرمان دُھر دا آپ دِرڑائیا۔ ہر جن ساچے ہرِ چرن دوارے سچکھنڈ سچّے گھر بارے پریم پریِتی اندر بہنا، دوُجا در نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، دیونہارا دُھر دا دان، در در گھر گھر جن بھگتاں جھولی رہیا بھرائیا۔

❊ ۱۶ پھگّن شہنشاہی سمت ا سنپُورن سِنگھ دے گرِہ پنڈ فروزشاہ ضِلع فِروزپُر ❊

الّہ کہے میرا ہویا انت نیاں، عدل ہرِ جوُ رہیا کمائیا۔ مَیں ویکھیا چائیں چا، صاحب سُلطان بےپرواہیا۔ نرِگُن نوُر ہویا رُشنا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ بھگت وچھل دَیاکما، دِیناں اناتھاں رہیا اُٹھائیا۔ لہنا پرِتھوُ والا چُکا، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ حُکم دُھر دا اِک سُنا، مارگ اگلا رہیا لگائیا۔ نرِوَیر ہو کے پھیرا پا، ویس اَولّڑا روُپ وٹائیا۔ در در گھر گھر خوشیاں رہیا منا، دُکھیاں درد گوائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر جِس دی کردے گئے دُعا، ہتّھ جوڑ سیِس نِوائیا۔ اوہ مِہروان محبوُب جلوہ گر خُدا، جلال اپنا رہیا وکھائیا۔ جن بھگت دوارے گیا آ، آمد وِچ آدمی باہروں نظری آئیا۔ سچ پکوان بھگوان رہیا بنا، کچّے پکّے دئے وڈیائیا۔ گرِہ گرِہ بھوگ رہیا لگا، منسا نامے پوُر کرائیا۔ دھنّا سیِس رہیا جُھکا، دھنّ دھنّ تیری وڈیائیا۔ جو سنت سُہیلے رہیا ترا، تارنہار آپ اکھوائیا۔ وڈّے چھوٹے اِکو جہے رہیا بنا، امیر غریِب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جِس نوُں ویکھن دو جہاں، برہمانڈ خوشی بنائیا۔ اوہ گُرمُکھاں پرگٹاؤندا جائے ناں، نر نرِنکارا دَیا کمائیا۔ پاندھی بن بن تتّے راہ، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بِنا بیڑیوں بن ملاح، آپ اپنے کندھ اُٹھائیا۔ تِنکا تِنکا بنے گواہ، شہادت اپنی اِک بُھگتائیا۔ تیری کھیل شہنشاہ، پاربرہم سمجھ کسے نہ آئیا۔ گوبِند اِشارے نال گیا جنا، لکیِر زِمیں اُتے کھِچائیا۔ پُرکھ اکال جن بھگتاں دئے جگا، گُرمُکھاں آپ اُٹھائیا۔ لکّھ چوُراسی نال کرکے دغا، فریب وِچ رکھے لوکائیا۔ سنت فقیِراں بن کے دُھر دا ابّا، گودی اپنی لئے ٹِکائیا۔ نام بھنڈارے دا دیوے مزہ، مجلس اپنے نال بنائیا۔ اَگے دیوے نہ کوئی سزا، جماں توں لئے چھُڈائیا۔ جیہڑا چار جُگ کدے نہ رجّا، بُھکھے بُھکھ نہ کوئے گوائیا۔ اوہ گُرمُکھاں دوارے دیوے اپنی سدّا، ہوکا حق سُنائیا۔ پریم پیار اندر آوے بھجّا، چلے واہو داہیا۔ اوہ رُکھا سُکھا ٹُکر کھا کے اَدھا، ادنیاں توں اعلے دئے بنائیا۔ جنم کرم دا رہے نہ دھبّا، دُرمت مَیل دھوائیا۔ لیکھا چُکا کے پوُرب ہبّھا، ہم ساجن لئے جُڑائیا۔ نام نِدھان سُنا کے ندّا، نادی سُت لئے اُپجائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ الّہ کہے مَیں ویکھیا ہُندا عدل، اِنصاف پربھ رہیا کمائیا۔ جُگ چوُکڑی دھارا بدل، بدلہ بھگتاں رہیا چُکائیا۔ دوُر دُراڈا پہنچے مار کے مزل، منزل اپنی دئے سمجھائیا۔ نام نِگاہبان سُنا اِک غزل، غرض سب دی ویکھ وکھائیا۔ انتم پوہ نہ سکے اجل، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے دُھر دا

وزن، وجہ اپنی دئے سمجھائیا۔ انّ کہے مَیں تُلدا رہیا تکڑی وِچ ترازوُ، سیر اں مناں ونڈ ونڈائیا۔ محسوُس ہُندا رہیا بازوُ، کندھے تائیں جنائیا۔ میری سار نہ پائی کسے سادھوُ، سنت لیکھ نہ کوئے جنائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر ہُتے ویکھے آ گوُ، جگت کر کر گئے پڑھائیا۔ کُجھ لہنا دینا دسّیا گوبند تھوڑا دادوُ، دھِرج دھِیر نال جنائیا۔ جِس ویلے بھگتاں دا بھگوان بن کے آیا باپوُ، بابل ہو کے پھیرا پائیا۔ اُہناں دی کرم کانڈ دی کِریا آپے سانبھوُ، سادھنا سچّی اِک جنائیا۔ دادوُ نے اِک چولی نوُں لا کے لانبوُ، اگنی بھیٹ کرائیا۔ سواہ کرکے کہے مَیں ہُن کی تَیتھوں مانگوُ، مَیتوں دے جنائیا۔ گوبند کہا مَیں ایسے چولی دی رکھوُں تاگھوُ، چولی کایا کپڑ روُپ وٹائیا۔ جِس ویلے میرا بھگوان میرے نال بھگتاں دا بنیا آ گوُ، اگلا لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ دِوَہرے مندر مسیت مٹھ جگت تیا گوُ، کرے کھیل بےپرواہیا۔ اودھروں اوس دا اِک چیلا آ گیا بھا گوُ، ہتّھ لکڑی ٹیڈھی اُٹھائیا۔ ہسّ کے کہے چوُراسی وِچوں کیہڑا کاڈھوُ، مَیتوں دے جنائیا۔ گوبند کہا جِس دے ہتّھ شبد وڈّا ڈانگوُ، دو جہاناں رہیا ڈرائیا۔ اوہ اِک اِکلّا اپنی دھار وِچوں جا گوُ، نِندرا اکّھ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ کرائیا۔ انّ کہے دادوُ کول سی دانے نوُ ، گوبند چرناں اُتے سُٹائیا۔ آپ متھا رگڑ کے بھوُں، نیتر رویا مار کے دھائنیا۔ پُٹھا ہو کے گیا سوُں، ہتّھ چھاتی اُتے ٹِکائیا۔ کی بھگوان نوُں بھگت مِلن دا گوُں، مَیتوں دے جنائیا۔ گوبند کہا پرت کے آواں ہوُں، ہوَمے دے روگ گوائیا۔ وکھّرا دھر کے ناوَں، نر نِرنکارا سنگ بنائیا۔ گُرمکھاں دیواں ٹھنڈی چھاوَں، سِر اپنا ہتّھ ٹِکائیا۔ نوُ کھنڈ پرِتھمی آواں بھوُں، کوٹاں وِچوں تھوڑے لَواں اُٹھائیا۔ جن بھگتاں مِلن دا سدا مَیتوں چاوَ، چاوَ گھنیرا اِک جنائیا۔ مَیں ویکھاں تھائیں تھاوَں، تھان تھننتر پڑدا لاہیا۔ سنت سُہیلے پھڑ کے باہوں، پُرکھ اکال نال جُڑائیا۔ اِکو دسّ کے پِتا ماوَں، ساچی گودی دیاں ٹِکائیا۔ سہجے نال پُچھاں، کی تُسیں مَیتوں کھواوَ، سَت سچ ساچی بھیٹ چڑھائیا ؟ نوُ دانے ہسّ کے کہن اسیں بل بل تَیتھوں جاوَں، جانہار تیری سرنائیا۔ جِس ویلے آئیوں کرن سچّا نِیاوَں، نیامت ہو کے تَیتوں اپنا رس دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نوُ دانے کہن تیری چرن لگّے، مِٹّی خاک مِل کے خوشی منائیا۔ کُجھ اگلا بھیو دِسے اَگے، آگمن وِچ راہ تکّیئے چائیں چائنیا۔ جِس ویلے نِرگُن دھار جوت جگے، برہمنڈ کھنڈ ہوئے رُشنائیا۔ ساڈی مان وڈیائی ودھے، وادھا دِسے وِچ لوکائیا۔ بھگت سُہیلے نال ساڈے پھبے، سوہنے سُہنجنے نظری آئیا۔ سچ

۳۳۸
۳۳۸

دوارے آویں سدّے، نام سندیشہ اِک دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دانہ دانہ کہے ساڈے اُتے لا دے مُہر، گوبِند تیرے ہتّھ وڈیائیا۔ تُوں ہُن ہور پھیر بن کے آویں ہور، اوَر دا اوَرا روُپ وٹائیا۔ کلجُگ ہووے اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کوئے چمکائیا۔ مایا ممتا پاوے شور، واسنا من کرے لڑائیا۔ کوٹاں وِچوں بھگت سُہیلے دِسنے تھوڑ، گُرمُکھ سچّے نظری آئیا۔ اُہناں اپنے نال لَینا جوڑ، میلا دُھر دا سچ مِلائیا۔ نِرگُن ہو کے جانا بہُڑ، سرگُن لیکھا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر نال ترائیا۔ دانہ دانہ کہے اسیں ویکھیا تیرا سواد، چَھیل چھبیلا نظری آئیا۔ پھیر رکھنی تیری تانگھ، دھیان وِچوں دھیان بدلائیا۔ مِہر مُحبّت وِچ جانا جاگ، جگ جیون داتے اکّھ کُھلائیا۔ تیرا بدلدا ویکھنا سماج، سمگری ہووے بےپرواہیا۔ تیرا جلوہ تکّنا تاج، تخت نِواسی سوبھا پائیا۔ تیرے بھگتاں لئے نہ کوئے خراج، دعویدار نہ کوئے بنائیا۔ تیرا بیڑا ویکھنا جہاز، نام نِدھانا اِک پرگٹائیا۔ چار ورن دا تکّنا سماج، ریتی نیتی اِک پرگٹائیا۔ بھگت دوارے بھگتاں گرِہ تیرے پریم دا ویکھنا سواد، رس بھوگ اِک جنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دینا بنائیا۔ دانہ کہے مَیں نہیں رہنا دُنیادار، دُنی والی منگ نہ کوئے منگائیا۔ مَیں ویکھنے تیرے سنت سُہیلے یار، گُرمُکھ سوہنے نظری آئیا۔ جِنہاں انتر ہووے تیرا پیار، باہر کریں رُشنائیا۔ اوہ تیرے خِدمتگار، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ تُوں چل آویں دوار، در در پھیرا پائیا۔ کھیل کریں کمال، کامل مُرشد تیرے ہتّھ وڈیائیا۔ میرا رس تَیتوں رساں وِچ دینا کھوال، انرس تیرے وِچ سمائیا۔ اُہناں دا جنم جنم دا کٹ کے جائیں کال، ترِشنا بُھکھ گوائیا۔ دوُجے دوارے کرنا نہ پئے سوال، مانگت ہو نہ جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، دینا سچّا دان، دان اِکو اِک ورتائیا۔

٣٣٩

❊ ١٦ پھگّن شہنشاہی سمت ا سُندر سِنگھ دے گرِہ فِروز شاہ ضِلع فِروزپُر ❊

انّ کہے مَیں ہُندا رہیا حَیران، حَیرانی اندر جھٹ لنگھائیا۔ مَیتوں دُنیا کہندی رہی بھگوان، سِری بھگوان دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ جگت منگتیاں نوُں میرا دیندے رہے دان، بُھکھیاں دی بُھکھ نال رلائیا۔ میرا لہنا یاد کیتا نوُ وار سیتا رام، من وِچ بُھکھے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ تِنّ دِن ٹھکم منّدا رہیا کرِشن

کاہن، رادھا توں بِنا اپنا آپ بدلائیا۔ عیسیٰ موُسیٰ محمد سُندے رہے پیغام، بِن کنّاں ہوئی شنوائیا۔ نانک اُتے ہویا پربھوُ تھوڑا مِہروان، بھاگ بھوگ لالو گھر لگائیا۔ اوس ویلے ابناشی کرتے کہا مَیں سب دا لیکھا دیواں وِچ جہان، نِرگُن ہو کے پھیرا پائیا۔ ترکھان دے پریم وِچوں بناں ترکھان، ترِکھا سب دی دیاں بُجھائیا۔ ارجن ماریا اِک دھیان، پُرکھ اکال راہ تکائیا۔ تتّی لوح دِسے وَیران، میت وَیری روُپ بنائیا۔ گوبِند ہو کے مِہروان، گوبِند گوبِند دِتا جنائیا۔ جِس ویلے پنجاں پیاریاں امرت لگّا سی پیان، کھنڈا جل وِچ پھرائیا۔ اوس ویلے کِرپا کیتی سِری بھگوان، رس دُھر دا دِتا وکھائیا۔ سچ دوارے پکدا ویکھیا پکوان، چار جُگ دے بھگت سیو کمائیا۔ نال جُھلدا ویکھیا نِشان، نِشانہ دِسیا بےپرواہیا۔ ہسّ کے کیتی پرنام، دِین ہو کے سیِس جُھکائیا۔ خوش ہو کے نِگاہبان، حُکم دِتا سُنائیا۔ جِس ویلے کٹّھے ہو کے مِل کے آئے وِچ جہان، جہالت دِسے سرب لوکائیا۔ اوس ویلے بھگتاں کولوں لَینا دان، در در گھر گھر منگ منگائیا۔ تیرا امرت میرا پکوان، دوہاں دا کٹّھا پین کھان، وقت سُہیلا وجےّ ودھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اِک سُنائیا۔ حُکم سُنیا سچ جگدیش، دہِ دِشا وجّی ودھائیا۔ گوبِند کہا پربھوُ ٹھیک، پاربرہم تیری بےپرواہیا۔ سِری بھگوان کہا رکھنی اُڈیک، آسا آسا وِچ ودھائیا۔ میرے سمت دی سوہنی ہووے تاریخ، تواریخ دئے بدلائیا۔ جن بھگت دواریوں منگنا بھیکھ، بھکھاری ہو کے بھیکھ وٹائیا۔ نال شبد دی پاؤنی تصدیق، شہادت تیری دینی بُھگتائیا۔ سب دی خوش کردے جانا طبیعت، دُکھیا رہن کوئے نہ پائیا۔ میری تیرے نال وصیّت، وِرثا تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، لہنا دینا لیکھا دسّ جائے اصلیّت، اصل اصل وِچوں پرگٹائیا۔

❊ ۱۶ پھگّن شہنشاہی سمت ۱ امر سِنگھ دے گرِہ فروزشاہ ضِلع فِروزپُر ❊

انّ کہے مَیں بِن اکّھاں رہیا انھّا، نر نرائن درس کوئے نہ پائیا۔ جُگ چوکڑی رہیا بھنّا، سال بسالا اپنا پندھ مُکائیا۔ جِس ویلے ٹھاکر بھوگ لگایا دھنّا، نِرگُن سرگُن ویس وٹائیا۔ اِک سندیشہ دِتا بِناکنّاں، سہج گیا سمجھائیا۔ کلجُگ انت نِرگُن جوت دُھر دا چڑھنا چنّا، سچ کرے رُشنائیا۔ پچھلا میٹنا بنّا، اگلا راہ

وکھائیا۔ بالمیک جو لِکھیا لیکھ اُپر تن سوَ تربیٹھ پنّا، اوہ شہادت نظری آئیا۔ پُرکھ اکال جن بھگتاں دینا ساچا دھنا، دھن پدارتھ جھولی پائیا۔ لیکھا مُکنا نامہ چھنّا، دُدھ کٹوری لہنا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ انّ کہے مَینوں یاد آئی گاتھا، کہانی دیاں سُنائیا۔ سَتجگ دا ساکہ، کلجُگ انتم بھیو کُھلائیا۔ پرتھوُ کٹدا سی فاقہ، فقراں وِچ جھٹ لنگھائیا۔ حُکم دِتا دُھر دے آقا، عقل عقل وِچوں بدلائیا۔ چرن کوَل پریِتی کر بن کے داسی داسا، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ اگلا دسّاں بھیو خلاصہ، پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ کلجُگ انت پرگٹ ہونا پُرکھ ابناشا، نِرگُن نِروَیر ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں دینا ساتھا، سگلا سنگ نِبھائیا۔ چرن کوَل دیوے بھرواسا، درِڑھ نِشچا آپ بندھائیا۔ اِکو واری سب دا لیکھے لا جائے کِیتا ہویا ارداسا، اَگے عرض دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جیہڑا پکوان پکّا ہویا ظاہر ہو کے کِسے نہیں کھادھا، گھر گھر اپنا بھوگ لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، جن بھگتاں کرے وڈ وڈ بھاگا، ساچا بھاگ حِصّہ بھگتاں جھولی پائیا۔

۳۴۱

❊ ۱۶ پھگّن شہنشاہی سمت ا پریتم سِنگھ دے گھر پنڈ فروزشاہ ضِلع فِروزپُر ❊

انّ کہے مَیں ویکھے بُھکھے ننگے، جُگ جُگ مانگت روُپ وٹائیا۔ در در منگدے ویکھے پنڈے، تِلک سندھوُر مات چمکائیا۔ سُتھرے کھڑکاؤندے ویکھے ڈنڈے، من واسنا دین دُہائیا۔ سادھوُ بیٹھے تیرتھاں کنڈھے، جھولیاں رہے ڈاہیا۔ ترسدے ویکھے تتاں اُتے گنگے، گوداوری جمنا سُرستی دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ اِک دوُجے نوُں ماردے ویکھے بندے، بندگی گئے بُھلائیا۔ وِکاری ہو گئے گندے، سَت دھرم نہ کوئے سمجھائیا۔ منزل چڑھے موُل نہ ڈنڈے، ساچے گھر نہ وجّی ودھائیا۔ کوُڑی کِریا کردے دنگے، گھر گھر کرن لڑائیا۔ کوٹاں وِچوں گُرمُکھ تھوڑے لگّے چنگے، جیہڑے پربھوُ نوُں رہے منائیا۔ راہ تکّن سوُرے سربنگے، رستہ دوُجا گئے بُھلائیا۔ کوَن ویلا ہرِ لاوے اپنے انگے، انگیکار اِک اکھوائیا۔ چُکے دُھر دے کندھے، پھڑ باہوں لئے اُٹھائیا۔ آتم پرماتم دیوے اِک انندے، رس اپنا دئے چکھائیا۔ سچ بھنڈارا دُھر دا ونڈے، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دئے

دِرڑائیا۔ انّ کہے مَیں ویکھیا کھیل انادی، انتر سب نوُں دیاں جنائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور کھیل کرے وِسمادی، بِسمل اپنی دھار پرگٹائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگوَنت جن بھگتاں بن کے آیا اِمدادی، اِتہاس بِچھلا دئے بدلائیا۔ نوَیں ساجنا رہیا ساجی، ساجن ہو کے ہووے سہائیا۔ بھگت سُہیلے کر کے جائے راضی، راجن راج دئے وڈیائیا۔ جِنہاں جنم دی جِت لئی بازی، مانَس مانَو لیکھے پائیا۔ پریم پیار دی کھا کے بھاجی، بھجن بندگی اِکو وار لیکھے پائیا۔ دیوے وست جو جنم جنم دی گواچی، گھر وِچ ٹھاکر دئے مِلائیا۔ اِکو دھار دسّے ساچی، پاربرہم برہم میلا رہیا مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، لیکھا جان کے کایا ماٹی کاچی، کنچن گڑھ دئے سُہائیا۔

❊ ۱۶ پھگّن شہنشاہی سمت ۱ جگتار سِنگھ دے گرہ پِنڈ پھروزشاہ ضِلع فِروزپُر ❊

انّ کہے کوٹن کوٹ کھاندے گئے اپنی مرضی، مزے رسنا جِہوا والے جگت بنائیا۔ وشِشٹ نے پُرکھ اکال کول دِتی عرضی، بِن اکھّراں عبارت جنائیا۔ تُدھ بِن سچّا دِسے کوئے نہ دردی، دُکھیاں دُکھ ونڈائیا۔ تُوں مالک اگمّ اتھاہ عرشی، پریتم شہنشاہیا۔ جُگ چوَکڑی ویکھنہارا دِین دُنی گردی، غُبار پڑدا لاہیا۔ سِری بھگوان تیری پیار دھار کسے نہ ورلی، سدّا دے نہ کوئے بُلائیا۔ سار پائی نہ کسے اپنے گھر دی، سوَہرے پیئے گھر گھر پھیرے جگت پائیا۔ آتم سَت سچ تَیتوں کوئی نہ وردی، کنت خاکی تن ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لہنا دینا مُکائیا۔ انّ کہے تَیتوں کسے نہ دِتا نِیندا، سوامی ساچے گھر نہ کوئے بُلائیا۔ جھگڑا پیا کِیوں کِیوں دا، ہوَں ہوَں رہی ستائیا۔ جُڑیا جوڑ نہ پِتا پِیو دا، بھگت بھگوان نہ رنگ سمائیا۔ بھاگ ہویا نہ چنگا گھِرت گھوَ دا، چار جُگ دین دُہائیا۔ ناتا توڑ نِبھیا نہ جگت نینہو دا، ساچا میل نہ کوئے مِلائیا۔ وِچھوڑا لگّا نہ تیری بِرہوں دا، اگنی اگّ رہی جلائیا۔ رس مِلیا نہ امرت میہوں دا، بوُند سوانتی نہ کوئے چوائیا۔ گھر پایا نہ ساچے دیوَ دا، دیوت سُر رہے منائیا۔ درشن کِیتا نہ الکھ ابھیوَ دا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتّھ رکھائیا۔ انّ کہے مَیں ویکھیا جُگ چوَکڑی بِیتیا وِچ سنسار، کلجُگ انتم گیا آئیا۔ مَیتوں کھا کھا لکّھ چوَراسی گئی ہار، ہِردے ہرِ نہ

کوئے وسائیا۔ مَیں ڈر ڈر رووواں زارو زار، اُچی کوُک کوُک سُنائیا۔ بہُڑی دروہی خُدائے پروردِگار، یامبین تیری سرنائیا۔ ناتا جوڑ کر پیار، پریم پریِتی وِچ رکھائیا۔ نِگاہبان بن مددگار، تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگتاں دے آدھار، صوُفیاں سُکھ دے اُپجائیا۔ ساچے پریم دا کر آہار، بھوگ اِکو وار لگائیا۔ گُرمُکھاں دا سدا لیکھا رہ جائے جُگ چار، چوُکڑی سکے نہ کوئے بدلائیا۔ تیرا بھریا رہے بھنڈار، دیونہار تیری وڈیائیا۔ غریِب نِمانے جائیں تار، کوجھے کملیاں گود اُٹھائیا۔ تیرا ناؤں سچّا نِرنکار ، نِروَیر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گھر ٹھانڈا بنا سچّا دربار، سچکھنڈ ساچے وجّ ودھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنا کریا وِہار، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، تُدھ بِن دوُجا نظر کوئے نہ آئیا۔

❊ ۱۶ پھگّن شہنشاہی سمت ا آتما سِنگھ تیجا سِنگھ دے گرِہ فِروزشاہ ضِلع فِروزپُر ❊

۳۴۳

انّ کہے جن بھگتو شاباس، خوشیاں وِچ وجّ ودھائیا۔ تکّیا پُرکھ ابناش، جو ابگتاں پار لنگھائیا۔ سب دی پوُری کری جائے آس، ترِشنا اگلی رہیا بُجھائیا۔ کوُڑ کُکرماں کر کے ناس، سچ دھرما اِک سمجھائیا۔ سجّن ہو کے وسے پاس، سگلا سنگ نبھائیا۔ گُرمُکھ رہے نہ کوئے اُداس، چِنتا غم دئے گوائیا۔ نِرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے مِٹائیا۔ دھیِرج سنتوکھ دیوے وِشواس، کوُڑے وِشیاں وِچوں باہر کڈھائیا۔ آون جاون پھند کٹا کے دس دس ماس، لکّھ چوُراسی باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ چڑھائیا۔ رنگ کہے مَیں چڑھنا انتر آتم، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ میل مِلاؤنا پرم پُرکھ پرماتم، وِچھوڑا رہے نہ رائیا۔ جلوہ دینا باطن، نج نوُر کر رُشنائیا۔ ساچی سیج سُہاؤنا آسن، دھرم دوارا اِک پرگٹائیا۔ لیکھا جانے پرِتھمی آکاش، در دوارا اِکو دینا سمجھائیا۔ جتھے وسے پُرکھ ابناش، جوتی جاتا ڈیرہ لائیا۔ منزل دسّ کے اِکو گھاٹن، گھاٹا بچھلا پوُر کرائیا۔ صاحب سوامی مِل جائے ساتھن، سمرتھ پُرکھ نظری آئیا۔ شاہو بھوُپ وڈ راج راجن، رعیت اپنی لئے بنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں پوُرے کرے کاجن، کرم کانڈ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ مُردے آیا جِوالن گُرمُکھ سنبھالن، سنت سُہیلے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کِرپا کرے دِین دَیالن، دِیناں اناتھاں ویکھ وکھائیا۔ اناتھ کہن اساں تکّیا ناتھ،

دُھر درگاہی بے پرواہیا۔ جِس نوُں کہندے پُرکھ سمراتھ، مالک دُھر دا اِک اکھوائیا۔ جِس دی گا کے سچّی گاتھ، اپنا آپ لیا بدلائیا۔ اِکو سِمرن اِکو پاٹھ، اِکو اکھّر دِتا پڑھائیا۔ منزل بِچھلی اگلی مُک گئی واٹ، بینڈا اوَر رہیا نہ رائیا۔ جھگڑا مُک گیا تیِرتھ تاٹ، امرت جام دِتا پیائیا۔ سچ پریِتی جوڑ کے نات، ساتھ سگلا لیا بنائیا۔ جنم جنم دی پوُری کر کے خواہش، خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ لیکھے لا کے جگت سواس، پوَن پوَناں وِچ مِلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مانَس جنم کر کے راس، رستہ دُھر دا دِتا وکھائیا۔

❊ ۱۶ پھگّن شہنشاہی سمت ا جگیر سِنگھ دے گرِہ فروزشاہ ضِلع فِروزپُر ❊

ہرِ نام شبد جگت نیتا، آد جُگاد جُگ چوُکڑی لکّھ چوُراسی سنگ نِبھائیندا۔ تن ماٹی خاکی انتر آتم کرے ٹھانڈا سیِتا، کوُڑی کِریا مایا ممتا ہوَمے ہنگتا اگنی تت بُجھائیندا۔ سچ سُچ سَت دھرم نِرگُن سرگُن دسّے اگمّی ریِتا، پاربرہم پت پرمیشور گھر سوامی سجّن میل مِلائیندا۔ محل اٹل اُچ منار گرِہ مندر وکھائے اِک انڈیِٹھا، چار دیوار چھپّر چھنّ نظر کوئے نہ آئیندا۔ ساچا کلمہ دُھر دا نغمہ دسّے اِک حدیِثا، حضرت ہو کے آپ پڑھائیندا۔ نِروَیر پُرکھ نِرنکار دُھر دی دسّے اِک پریِتا، پریِتم ہو کے اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، نِت نوِت کر کر ہِت، سنت سُہیلے گُرمُکھ اپنے وِچ مِلائیندا۔ سَتگُر شبد سچ سوامی آد انت اِکو نظری آئیا۔ گُپت ظاہر اندر باہر گھٹ بھیِتر انترجامی کایا ماٹی ہاٹی کھوج کھوجائیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد اگمّی سُنائے بانی، نِراکھّر اکھّراں وِچ پرگٹائیا۔ امیوں رس امرت جام نِجھر دھار دیوے ٹھنڈا پانی، اگنی تت تتّو وِچوں بُجھائیا۔ شبد ناد دُھن بِن کنّاں سُنائے مہانی، انراگی اپنا راگ الائیا۔ نِرگُن جوت پرکاش کرے اندھ اندھیر نہ رہے نِشانی، گھر وِچ گھر کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں دیوے پد اِک نِربانی، منزل بینڈا پندھ جگت دوار مُکائیا۔ پرم پُرکھ دا مِلنا ہووے سچ آسانی، راہ وِچ نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہر جن ساچے لئے اُٹھائیا۔ شبد گُروُ گہر گمبھیِر، بے نظیِر نظر کسے نہ آئیندا۔ منزل چوٹی چڑھ کے کہے اَخیِر، اُپر شاہ رگ ڈیرہ لائیندا۔ مِہروان ہو کے کوجھیاں کملیاں بدل دیوے تقدیِر،

تدبیر اپنی اِک دِرڑائیندا۔ دِین مذہب شرع کٹ زنجیر، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جِس دے ڈھولے گاؤندے قِسیاں وِچ فقیر، صِفتاں وِچ شاستر سِمرت وید پُران انجیل قُرآن صلاحِندا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں کدے ہون نہ دیوے دِلگیر، من واسنا کوُڑی کِریا مایا ممتا باہر کڈھائیندا۔ دُئی دوَیتی بجر کپاٹی پڑدا دیوے چیِر، چار کُنٹ دہِ دِشا چار ورن اٹھاراں برن اِکو رنگ رنگائیندا۔ لیکھا جانے شاہ پاتشاہ حقیِر، غریِب نِمانے اعلے ادنے اِکو گھر بہائیندا۔ جِس دی منزل چڑھکے سچ دوارے کھڑکے کہہ کے گیا کبیِر، کایا کعبہ حق حقوُق گھر ٹھانڈا اِک درسائیندا۔ اوہ لیکھا جانے پنجاں تتّاں والا سریِر، اپ تیج وائے پرِ تھمی آکاش پھول پھولائیندا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں انتر آتم دیوے ٹھنڈا سیِر، نِجھر جِھرنا اِک جِھرائیندا۔ شبد گُروُ دُھر دا سُلطان، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ سچکھنڈ بہے داتا بن سِری بھگوان، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ گُر اوتاراں پیَغمبراں دیندا رہے دان، نِرگُن سرگُن اپنی کار کمائیا۔ بھگت سُہیلے لوک مات جُگ چوَکڑی لبھے آن، لکّھ چوَراسی وِچوں پھول پھولائیا۔ نام پدارتھ دیوے دان، شبد اگمّا جھولی پائیا۔ انتر آتم دیوے برہم گیان، جگت وِدیا نہ کوئے پڑھائیا۔ ساچی منزل دے حق مقام، مقامے حق جلوہ نوُر کرے رُشنائیا۔ گھر وِچ گھر ٹھاکر سوامی پاربرہم پربھ مِلے آن، انند آتم اِک جنائیا۔ بھگتاں دا بنیا بھگت وچھل بھگوان، بھاگ سب دا جُگ جُگ جھولی رہیا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، آتم پرماتم دا میلا دسّے آسان، مُشکل اگلی حل کرائیا۔

٣٤٥

❊ ١٦ پھگّن شہنشاہی سمت ١ ارجن سِنگھ دے گرِہ بستی خلیل ضِلع فِروزپُر ❊

انّ کہے مَیتوں کھادھا جیِو جنت، مانَو اُدر ادھار بنائیا۔ کِھٹا بھردے رہے سنت، رسن سواد وکھائیا۔ چھکدے رہے پنڈت، ججماناں گھر پھیرا پائیا۔ بہِندے رہے بن کے پنگت، پنج ستّ جوڑ جُڑائیا۔ اِکو اکھواؤندے رہے گُر کی سنگت، گُر دھار نہ کوئے درسائیا۔ در بِھکھاری ویکھے منگت، منگن تھاؤں تھائیا۔ جھگڑدے رہے جیرج انڈج، سانتک سَت نہ کوئے کرائیا۔ مَیتوں ہوئے حَیرانی رنجش، غمی رہی ستائیا۔ لیکھا مُکیا نہ کسے کرن انتش، حق حق نہ کوئے

سمجھائیا۔ جگت واسنا رہی بندش، بندگی پربھ نہ کوئے وڈیائیا۔ ترِشنا مِٹی کسے نہ تمس، تامس دئے دُہائیا۔ یاد آئی کوُک ماری شمس، ہوُکے نال سُنائیا۔ پروردِگار تیری رمز، اِشاریاں وِچ وکھائیا۔ بُدھی نہ آوے سمجھ، وِدیا نہ کوئے دِرڑائیا۔ بِنا انّ توں چلے کوئی نہ نبض، نبیاں نوُں رہی ستائیا۔ دُکھ ہووے غضب، غرض رہی بھڑکائیا۔ مِلے نہ مان ادب، وڈیائی وڈ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی دھار آپ ورتائیا۔ انّ کہے مَینوں کھاندی رہی دُنیا، دعویدار اکھوائیا۔ سہارا دِتا رِکھیاں مُنیاں، زِندگی زِندگی نال مِلائیا۔ بھنڈارا بخشیا گُن گُنیاں، گہر گمبھیر سمجھائیا۔ کسے لیکھا نہیں جانیا سمت اُنیاں، ایکا نایا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچّا رنگ آپ رنگائیا۔ دانہ کہے مَینوں کھاندا رہیا جگ، جگدیِشر سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرا لیکھا بندا رہیا وِچ حج، حضرت گئے اپنائیا۔ گُر اوتار سواد لیَندے گئے رجّ رجّ، رسنا جِہوا بتّی دند میرا سنگ بنائیا۔ مَیں جُگ چوُکڑی ویہندا رہیا سب، پَیغمبراں دھیان لگائیا۔ مَینوں کھا کے سارے شُکریہ کرن اِکو ربّ، واہِگرُو نام صِفت صلاحیا۔ سچ دوارے پُرکھ اکال کول کسے نہ کھڑیا سدّ، اپنا وقت گئے لنگھائیا۔ مَیں پالدا رہیا سب، ہڈ ماس ناڑی نال رلائیا۔ بہُڑی مَینوں سارے گئے چھڈ، ساچا یار نہ کوئے مِلائیا۔ انت اَخیری سب دی مکی حد، پیَنڈا رہیا نہ رائیا۔ مَیں کوُک پُکار کیِتی گجّ، ہوکا دِتا سُنائیا۔ جن بھگتو مَیں تُہانوُں لَینا لبھ، لکّھ چوَراسی پھول پھولائیا۔ تُہاڈے کارن پربھوُ نال مِلن دا بنے سبب، سبا ویکھ ساچی خوشی منائیا۔ جِس نے پریم پریِتی اندر بھوگ لگاوَنا جگ، بھاگ میرا دئے بنائیا۔ مَیں چرن کوَل جُھکنا ودھ، وادھا اگلا لَینا بنائیا۔ درشن کرنا رجّ، نیتر نیَن رِجھائیا۔ سُنیہڑا دسّنا سچ، سَت دینا سمجھائیا۔ پربھوُ جن بھگتاں سِر تے رکھنا ہتّھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ مَینوں بھیٹ کیِتا ایہناں سمجھ کے چنگی وتھ، وست امولک دے بنائیا۔ تیرے پریم پیار دا چار جُگ مِلدا رہے رس، رستہ اِکو دے وکھائیا۔ بھگت بھگوان دا سنگ ویکھدا رہاں ہسّ ہسّ، خوشیاں وِچ اپنی خوشی پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، جگت وِچھوڑا رہے نہ وکّھ، وِچھڑے لئے مِلائیا۔

٣٤٦

❊ ۱۷ پھگّن شہنشاہی سمت اہری سِنگھ دے گرِہ بستی خلیل ضِلع فِروزپُر ❊

بھگت لیکھ کہے مَینوں دیندے گئے سہارا، سرِشٹی وِچ سَت سچ سچ سمجھائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر بولدے گئے جَیکارا، اِکو پربھ دا نام دِھیائیا۔ سانجھا رُوپ پرگٹ ہویا نہ وِچ سنسارا، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ بھوِکھتاں وِچ دے کے گئے اِشارہ، سندیشیا وِچ سمجھائیا۔ پرم پُرکھ لئے اوتارا، کل انتم ویس وٹائیا۔ جوتی نوُر کرے اُجیارا، ظہوُر وِچ سمائیا۔ بھگتاں سُہا کے دوارا، دوارکا واسی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دیوے اگمّ بھنڈارا، اتھاہ آپ ورتائیا۔ سجّن بن کے پیارا، پریتم آپ اکھوائیا۔ میٹ کے اندھ اندھیارا، ساچا چند دئے چمکائیا۔ سَتجُگ ساچا کر پیارا، دھرم اِک دئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ہرِ اپنا حکم ورتائیا۔ حکم کہے مَیں ویکھیا حاکم، ہرِ کرتا بےپرواہیا۔ جِس دا اِکو نگر کھیڑا ساکن، دوُجا گھر نہ کوئے بنائیا۔ پَیغمبر اوتار جِس دی صِفت آکھن، کلمیاں وِچ صلاحیا۔ جِس دا جلوہ تکّن باطن، ظاہر کرے رُشنائیا۔ سو سچ سُنیہڑا آیا آکھن، گُرمکھاں حق پڑھائیا۔ کلجُگ مِٹے اندھیری راتن، سَتجُگ سچ ہووے رُشنائیا۔ بھاگ لگّے کایا ماٹن، مٹکی مِٹّی سوبھا پائیا۔ سچ دوارا دسّے باطن، ماہی مِل مِل خوشی اِک وکھائیا۔ لیکھا جان پُرکھ ابناشن، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے کٹ کے پاپن، پتت پُنیت رہیا بنائیا۔ آتم پرماتم دسّ کے مہاتم، مہما اِکو اِک سمجھائیا۔ ساچا دھرم اِک سناتم، آتم درسی دئے درسائیا۔ جِس دا لیکھالکھے نہ کوئی کاتب، قلم شاہی نہ کوئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال صِرف آیا بھگتاں بابت، بعد میل نہ کوئے مِلائیا۔ پریمیاں پوُری کرے حاجت، ترِشنا جگت مِٹائیا۔ نِندرا لاہ کے آلس، اصل دئے سمجھائیا۔ سچ دا بن کے ثالث، صدمہ دئے گوائیا۔ گُرمکھ کر کے خالص، اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوڑ جُڑا کے دُھر دا مالک، میلا اِکو لئے کرائیا۔ گُرمکھ ویکھے نّنھاں بالک، بچپن اپنی گود سُہائیا۔ پریمی پیارا بنا کے یاچک، یتھارتھ دیوے اِک سرنائیا۔ گُرمکھ رسنا جِہوا رؤلا پاوے نہ کوئی جاچک، بِچھلا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ من منوُآ رہے نہ کوئی راکش، بُدھی بِبیک دئے کرائیا۔ چُغلی نِندیا کرے کوئی نہ سانتک، ساچی سِکھیا کرے پڑھائیا۔ ہر جن رہے کوئی نہ ناستک، سوُارتھ سب دا دئے بنائیا۔ ساچا نام دیوے کِرپا کر کے دُھر دی آپ وِراست، وِرثا اِکو جھولی پائیا۔ نِرگُن ہو کے کرے سفارش، حکمے اندر حکم ورتائیا۔ خوشیاں نال لکھدا جائے عبارت، اکھّراں نال جوڑ جُڑائیا۔ نِیوں نِیوں قدم چُھّے بھارت، بھاوَنی سب دی ویکھے

۳۴۷

تھاؤں تھائنیا۔ صوُفیاں کرائے سچ زیارت، زیر زبر نہ کوئے وڈیائیا۔ کوُڑی کِریا بدل وزارت، حکم اِکو اِک سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوارے لا عدالت، عدل اِنصاف آپ کرائیا۔ جگت کرے نہ کوئی وکالت، وُکلا وِدیا والا کمّ کسے نہ آئیا۔ ہنگتا گڑھ نہ رہے بغاوت، بغلگیر نوُر خُدائیا۔ سچ بھنڈارا کرے سخاوت، وست امولک جھولی پائیا۔ ترِشنا رہے نہ کوئے عداوت، رنگ اِکو دئے رنگائیا۔ کوُڑی رکھے نہ کوئے بناوٹ، گُرمکھ سَت سچ نال پرنائیا۔ تن ماٹی باہروں کرے نہ کوئے سجاوٹ، اندروں نِرمل روُپ دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں پربھ مِلن دی کرے نہ کوئی رُکاوٹ، اَدھ وِچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ گُرمکھاں منزل چڑھدیاں آوے نہ کوئی تھکاوٹ، بھجّن چائیں چائنیا۔ سچکھنڈ دوارے پہنچن صحیح سلامت، آتم پرماتم مِل کے خوشی منائیا۔ گُرمکھو سچّا پریم جُگ جُگ دی تُہاڈی رکھی اَمانت، کلجُگ انتم تُہاڈے ہتّھ پھڑائیا۔ ساچا پیر گُنی گہیر بے نظیر ہر گھٹ جانی جانت، اَنجانت لئے اُٹھائیا۔ جے تُہانوُں میری نہیں سیانت، سُفنیاں وِچ بِن نیتراں اپنا درس رہیا کرائیا۔ سدا سُہیلا بن کے پرتپالک، کایا پالکی وِچ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، جن بھگتاں جنم مرن دی رہن نہ دیوے کوئی علامت، بِن عِلموں عالم دئے بنائیا۔

۳۴۸

❊ ۱۷ پھگّن شہنشاہی سمت ا دھرم سِنگھ دے گرِہ بستی دریا ضِلع فِروزپُر ❊

جن بھگت آسا کہے میرا لیکھا لگّا، باقی رہیا چُکائیا۔ پُرکھ اکال دے کے سدّا، سدبھاوَنا پوُر کرائیا۔ لکّھ چوَراسی نال کرکے دغا، گُرمکھ کوُڑے دنگے وِچوں باہر کڈھائیا۔ لیکھے لا کے بُھکھا ننگا، نام اوڈھن سیِس رہیا ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، چرن کوَل دئے سرنائیا۔ آسا کہے مَیں اَگے نہیں جانا بِچھرت، وِچھوڑا رہے نہ رائیا۔ جگ واسنا چھڈیا عیش و عِشرت، راہ اِکو اِک تکائیا۔ آسا منسا پوُری ہووے حسرت، اصوُل اِکو دئے سمجھائیا۔ جِس دی سایہ ہیٹھ جُگ چوَکڑی کیتے بسرت، بِسویداری دئے کھپائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی نئیا دئے چڑھائیا۔ آسا کہے مَیں ویکھیا مالک اصلی، اصل رہیا جنائیا۔ آتم پرماتم وسلی، محبوُب نوُر خُدائیا۔ مان توڑ کے جل مچھلی، پریِتی دُھر دی رہیا بنائیا۔ کھیل مُکا کے کچھ مچھ دی، اِکو رنگ

رنگائیا۔ دھار جنا کے دُھر دی اکّھ دی، اکّھیاں رہیا بدلائیا۔ جیہڑی کایا قیمت نہیں لکھّ دی، کنچن روُپ رہیا جنائیا۔ کوُڑی ریِتی چُھڑا کے جگ دی، جاگرت جوت رہیا جگائیا۔ جن بھگتاں ویل رہے ودھدی، وادھا اپنے نال پوائیا۔ کھیل مُکے انّج پچّ دی، بُھلیکھا بھرم نہ کوئے بُھلائیا۔ بستی رہے نہ اَگے اڈّ دی، بسیرا اِکو گھر بنائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گرِہ مندر اِک ٹِکائیا۔ آسا کہے مَیں اوس دوارے ٹِکدی، جتھے ٹِکا اِکو نظری آئیا۔ صِفت ہووے اِک دی، اِکو ڈھولا گائیا۔ وڈیائی ہووے پِت دی، پِتا پرمیشور بےپرواہیا۔ مَیں پیاسی سدا ساچے ہِت دی، ہتکاری ویکھ وکھائیا۔ کھیل مُکا کے نِت دی، نج گھر بَیٹھا چائیں چائنیا۔ میری بازی ہو جاوے جِت دی، ہار نظر کوئے نہ آئیا۔ وڈیائی مِل جائے بھگتاں والی تھِت دی، گھڑی پل سوبھا پائیا۔ جِس دی ریکھ کدے نہ مِٹدی، میٹنہار نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچ بھاوَنا پوُر کرائیا۔ آسا کہے مَیں دُھر دی آساوَند، دھیان اِک لگائیا۔ ویکھنا دُھر دا چند، جوت نوُر رُشنائیا۔ ماننا اِک انند، جو انند وِچوں پرگٹائیا۔ گاوَنا اِکو چھند، جو آتم پرماتم جوڑ جُڑائیا۔ سِکھنا اِکو ڈھنگ، طریقہ شہنشاہیا۔ کوُڑی ڈھاہُنی کندھ، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ مِلنا سوُرے سربنگ، گھر پریتم نظری آئیا۔ سُننا اِک مردنگ، انگّی ناد وجائیا۔ سچ دوار ویکھنا لنگھ، پربھ چرن مِلے سرنائیا۔ سِر رہے نہ پاپاں پنڈ، کوُڑ گٹھڑی دینی سُٹائیا۔ دُھر دا بناوَنا اِکو سنگ، سنگی ساتھی شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، گھر لیکھا دئے چُکائیا۔ آسا کہے مَیں جُگ چوَکڑی رہی تکّدی، بِن اکّھاں اکّھ کُھلائیا۔ کِس ویلے قیمت پَوے حق دی، سچ مِلے وڈیائیا۔ ترِشنا رہے نہ کوئی شک دی، سنسے دئے گوائیا۔ دھار رہے نہ منمت دی، گُرمت کرے کُڑمائیا۔ صوُرت نظری آوے کملاپت دی، پت پرمیشور پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ آسا کہے مَیں رکھدی رہی آس، آشا وِچ دھیان لگائیا۔ تکّدی رہی اُپر آکاش، چارے کُنٹاں پھول پھولائیا۔ ویہندی رہی گوپی والی راس، مکھ گھُنگٹ اِک اُٹھائیا۔ گُر اوتاراں وسی پاس، پَیغمبراں نال کُڑمائیا۔ سُندی رہی رباب، جو تُوں ہی تُوں ہی گائیا۔ آوَندی رہی آواز، گوبِند بےپرواہیا۔ جان دی رہی نماز، سجدیاں وِچ سیِس جُھکائیا۔ بُجھدی رہی راز، گھر گھر پھیرا پائیا۔ بِن بھگتاں پربھ مِلن دی کسے نہ دسّی جاچ، تت اِشٹ سارے رہے منائیا۔ اِکو چنگی لگّی بات، ہبھ کُچھ پِچھلا گئی بُھلائیا۔ مِلنا کملاپات، گھر سوامی نظری آئیا۔ اوہ دیوے دات، چرن پریتی دُھر دی

جھولی پائیا۔ انتم پُچھ وات، کدے نہ ہووے جُدائیا۔ سیوا وِچ کہے شاباس، مِہر نظر اُٹھائیا۔ پریم پیار دی کھا کے بھات، بھوجن اپنا لئے بنائیا۔ دے وڈیائی مات، مطلب اگلا حل کرائیا۔ امرت بوُند بخش سوانت، اگنی تت گوائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، اگلا پچھلا جانے سرب حالات، لیکھ لِکھاوے نال قلم دوات، دعویدار گُرمُکھ ساچے گھر دئے بنائیا۔

❊ ۱۷ پھگّن شہنشاہی سمت ا سُرجن سِنگھ دے گرِہ فِروزپُر شہر ❊

انّ کہے مَیں ویکھے اننت، ارباں کھرباں پھول پھولائیا۔ کوٹاں وِچوں بھگت سُہیلا لبھے سنت، گُرمُکھ صوُفی نوُر خُدائیا۔ جِس دے انتر اِکو منت، ڈھولا دُھر دا گائیا۔ سگلی میٹ چِنت، دُکھڑا رہیا مِٹائیا۔ چوُراسی وِچوں کر کے ہِمّت، حوصلہ رہیا ودھائیا۔ سچ دوار دی چڑھ کے سِمت، صاحب سوامی انترجامی درشن پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اِک دِرڑائیا۔ انّ کہے مَیں ویکھے انیک، جُگ چوُکڑی پھول پھولائیا۔ جو کھا کے رہے لیٹ، آلس نِندرا جنم گوائیا۔ کوٹاں وِچوں گُرمُکھ وِرلے رہے چیت، چیتن سُرتی آپ کرائیا۔ نَج سوامی کرن ہیت، پریتم اپنا آپ منائیا۔ من منسا کر کے بھیٹ، گڑھ ہنکار تُڑائیا۔ نَج نیتر اپنے ویکھ، پیکھ خوشی منائیا۔ ویکھ اَولّڑا ویس، گیت گاون چائیں چائنیا۔ سمجھ کے دُھر دا دیس، دسّن تھاؤں تھائنیا۔ دُھر دی رکھ کے ٹیک، پچھا جان بُھلائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ انّ کہے مَیں ویکھے مانُکھ مانُش مانَو آدم، ممتا وِچ لوکائیا۔ بہُتیاں وِچوں تھوڑے خادم، خِدمتگار، ہو کے سیو کمائیا۔ کِسے لیکھا نہیں جانیا کرِشن نال یادوَ، یُدھشٹر سمجھ رتا نہ آئیا۔ کَیوں دُریودھن ہویا پاگل، بُدھی مت گوائیا۔ کَیوں کرِشن بنیا قاتل، قتل گاہ وڈیائیا۔ کَیوں محمد جلوہ ویکھیا بَیتُل، مُقدّس نوُر خُدائیا۔ کَیوں پُرکھ اکال بنیا عادل، عدالت اِکو اِک پرگٹائیا۔ سنت سُہیلے بھگت جن جاگن، جگاوَنہار آپ جگائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کار آپ بُھگتائیا۔ انّ کہے مَیتوں کہِندے رہے اناج، رسنا نال وڈیائیا۔ مَیتوں کھاندے رہے لنگڑے لوُلے اپاہج، روگی سوگی اپنے مُکھ لگائیا۔ مَیں بھیٹا ہُندا رہیا راجن راج، شاہ سُلطان مِل کے خوشی منائیا۔ گُر

اوتار پیرِ پَیغمبر میری دیندے گئے دات، لوک مات جیو جنت ورتائیا۔ میرا سَت سُچ نہ ویکھیا کسے سواد، رس رسیَن نہ کوئے بنائیا۔ لہنا دینا چُکایا نہ مات، تِیاں گئے سمجھائیا۔ شبدی ڈھولے گائے گاتھ، بھوِکھت گئے دِرڑائیا۔ لہنا دینا پھڑا کے ہتّھ پُرکھ ابناش، اپنا پلّوُ گئے چُھڑائیا۔ جِس ویلے کلجُگ انت آوے اندھیری رات، نَو نَو چار دئے دُہائیا۔ ابناشی کرتا گھٹ گھٹ واسی جن بھگتاں ہووے داس، داس داسی ہوکے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سَت دوارے دئے وڈیائیا۔ انّ کہے میری سب نے منگی منگ، وِشنوُں پربھ دے اَگے جھولی ڈاہیا۔ گُر اوتار پَیغمبر رہے دنگ، حَیرانی وِچ دِھیائیا۔ سرگُن دا بخشیں ساچا سنگ، صاحب تیری سرنائیا۔ ادھار دے ورھنڈ، برہمنڈ تیری وڈیائیا۔ جِس دھاروں اُپجیا جیرج انڈ، اُتبُھج اُتپت دے کرائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، مِہر نظر اِک اُٹھائیا۔ انّ کہے میرا ناتا انادی، نادی سُت بنائیا۔ جوت اکالن میری دادی، ماتا دھرتی سیو کمائیا۔ جگت پیار نال ہوئی شادی، وِشوَ نال کُڑمائیا۔ نِرگُن سرگُن پربھ دا روُپ ابادی، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ پرِتھوُ کہے آشا اِکو جاگی، انتر انتر مِلی ودھائیا۔ پُرکھ اکال نے دِتی دُھر دی بھاجی، وست امولک جھولی پائیا۔ جِس دی جڑ لوک مات لاگی، جُگ چوُکڑی دھار دِتی بندھائیا۔ اوسدا پُرکھ اکال بنیا بھاگی، وِبھاگ بِچھلا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، پوُرب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ وِبھاگ کہے میرا حِصّہ بھاگ کوئی نہ جانے ونڈ، چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوُدر وَیش سمجھ کسے نہ آئیا۔ گُر اوتار پیرِ پَیغمبر جن بھگت ہوئے دنگ، حَیرانی سب دے اندر آئیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ گئے لنگھ، جُگ چوُکڑی اپنا پندھ مُکائیا۔ وِشن برہما شِو منگدے گئے منگ، کروڑ تیتیسا جھولیاں ڈاہیا۔ کِرپا کر سوُرے سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں لا اپنے انگ، انگیکار اِک اکھوائیا۔ نَو نَو چار دا لہنا مُکا دے وِچ اِک ڈنگ، ڈنکا اپنا نام سُنائیا۔ ہر جن رہے نہ کوئی بھاگان مند، مندبھاگی دے ترائیا۔ جھوُٹھا بھیکھ پاکھنڈ نہ رہے ویکھ ڈمب، ڈِنب اوَر نہ کوئے وکھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم تُوں کیہڑا اُڈنا لا کے کھنبھ، جوت سروُپ شبدی دھار جوتی جوت کر رُشنائیا۔ گُر اوتار پَیغمبر انت اَخیری گئے ہمبھ، بَل تیرے چرناں وِچ رکھائیا۔ چار کُنٹ دہِ دِشا جگت وِکار رہیا کمب، دھرت دھوَل نہ کوئے سہائیا۔ در درویش در دوارے رہے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروُپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بخش اِک انند، دُکھ سُکھ وِچ بدلائیا۔ انّ کہے مَیں